ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ
ΔΥΤΙΚΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ

Αραμπατζή Ευαγγελία

Η εξέλιξη της θεματολογίας στον στίχο της ελληνικής χιπ χοπ μουσικής

Διπλωματική Εργασία

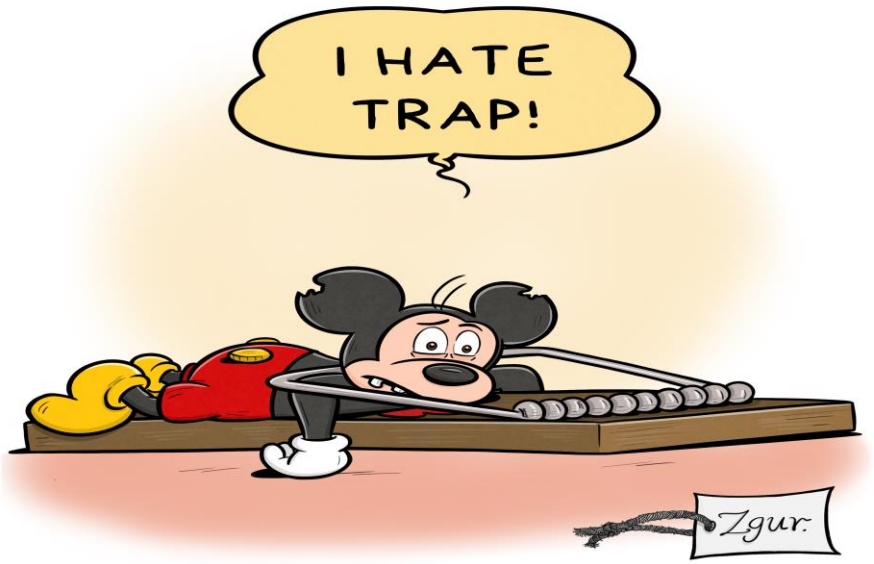

Πρόγραμμα «Δημιουργική Γραφή»

Κατεύθυνση «Δημιουργική Γραφή και Λογοτεχνική Συγγραφή»

Σχολή Παιδαγωγική / Τμήμα Παιδαγωγικό Νηπιαγωγών

Επιβλέπων: Κωτόπουλος Τριαντάφυλλος

Φλώρινα 2023

Η εξέλιξη της θεματολογίας στον στίχο της ελληνικής χιπ χοπ μουσικής

Αραμπατζή Ευαγγελία

Διπλωματική Εργασία

Φλώρινα 2023

Πρόγραμμα «Δημιουργική Γραφή»

Κατεύθυνση «Δημιουργική Γραφή και Λογοτεχνική Συγγραφή»

Σχολή Παιδαγωγική / Τμήμα Παιδαγωγικό Νηπιαγωγών

Επιβλέπων καθηγητής: Κωτόπουλος Τριαντάφυλλος

Επόπτες: Βακάλη Άννα, Ταμουτσέλης Νικόλαος

Ευχαριστίες

Η παρούσα διπλωματική εργασία δεν θα είχε πραγματοποιηθεί χωρίς τη σύμφωνη γνώμη του καθηγητή του Τμήματος Νηπιαγωγών του Πανεπιστημίου Δυτικής Μακεδονίας, κ. Τριαντάφυλλου Κωτόπουλου, τον οποίο ευχαριστώ για την εμπιστοσύνη που μου έδειξε και δέχτηκε την πρόκληση να δουλέψουμε σε ένα άγνωστο αντικείμενο καθοδηγώντας με σε όλη την πορεία της συγγραφής και της έρευνας.

Ευχαριστώ πολύ τον ραδιοφωνικό παραγωγό του διαδικτυακό ραδιοφώνου blackduckradio.gr, Ιωσήφ Λιάκο (Sifis Liakos) γιατί χωρίς να με γνωρίζει προσωπικά, δέχτηκε να με βοηθήσει στα πρώτα βήματα της έρευνας μυώντας με σε ένα άγνωστο μέχρι τότε σε εμένα μουσικό είδος.

Ευχαριστώ πάρα πολύ τον ράπερ Βαγγέλη Κουνάβη (a.k.a. Στιχοβγάλτης, ΚΑΠΙΟΣ) για τη συνέντευξη που μου παραχώρησε, για την καταγραφή των συγκροτημάτων, για την επίλυση κάθε απορίας που προέκυπτε και για τη γενικότερη υποστήριξη και εμψύχωση κατά τη διάρκεια της εκπόνησης της εργασίας.

Επίσης, θα ήθελα να ευχαριστήσω τον Σταύρο Ιάσσονα Γαβριηλίδη για τις πολύτιμες συμβουλές του, την Στέλλα Καρανάνου για τη βοήθεια στη μετάφραση των αγγλικών κειμένων και τέλος ευχαριστώ τον σκιτσογράφο Κώστα Ζυγούρη (a.k.a. Zgur) που δέχτηκε να σχεδιάσει το εξώφυλλο.

Πίνακας Περιεχομένων

Ευχαριστίες 4
Abstruct 8
Πρόλογος 9
Εισαγωγή 10
Σκοπός και ερωτήματα 11
Το πεδίο έρευνας: η εξέλιξη της θεματολογίας του στίχου στο ελληνικό χιπ χοπ 12
Μέθοδος και υλικό ανάλυσης της εργασίας 12
Κεφάλαιο 1ο Η αρχή – προσπάθεια εννοιολογικών αποσαφηνίσεων 16
1.1 Εισαγωγικά στοιχεία – Ορισμός 16
1.2 Οι συνθήκες της γέννησης του είδους 18
1.3 Ο αυτοκινητόδρομος ταχείας κυκλοφορίας – Cross Bronx Expressway 18
1.4 Το κοινωνικό πλαίσιο 19
1.5 Οι συμμορίες του Μπρονξ 21
1.6 Το πάρτι της οδού Sedgwick και η δημιουργία των πρώτων συγκροτημάτων 21
1.7 Η 13η Ιουλίου του 1977 – το μεγάλο μπλακ άουτ 22
Κεφάλαιο 2ο - Το χιπ χοπ ως μουσικό είδος 23
2.1 Η ελληνική χιπ χοπ σκηνή 24
2.2 Περί στιχουργικής του χιπ χοπ 25
2.3 Οι βασικές αρχές της Νεοελληνικής Μετρικής 25
2.4 Χιπ χοπ και επιτελεστική ποίηση 38
2.5 Βασικά στοιχεία της στιχουργικής του χιπ χοπ 48
Κεφάλαιο 3ο -Η αξιοποίηση της νεοελληνικής μετρικής στον στίχο της χιπ χοπ 54
3.1 Οι «κανόνες» των μέτρων 54
3.2 Η ομοιοκαταληξία, η παρήχηση και η μιμητική αρμονία 56
Κεφάλαιο 4ο Θεματολογία 65
4.1 FFC 67
4.2 Active Member 76
4.3 Goin' Through 83
4.4 Ημισκούμπρια 88
4.5 Βαβυλώνα 90
4.6 Terror X Crew 98
4.7 Razastarr 103
4.8 Ζωντανοί Νεκροί (ΖΝ) 108

4.9 Παρεμβολές ... 115
4.10 Άγνωστοι Γνωστοί (Άλφα Γάμα) ... 118
4.11 ΚΑΠΙΟΙ ... 121
4.12 ΒήταΠεις ... 124
4.13 Στίχοιμα ... 135
4.14 ΔΠΘ ... 144
4.15 Stereo Mike ... 146
4.16 Flowjob team ... 148
4.17 Bong da city ... 151
4.18 Detro ... 154
4.19 12ος Πίθηκος ... 157
4.20 Άγνωστος Χειμώνας ... 169
4.21 Ταφ Λάθος ... 172
4.22 Λόγος Τιμής ... 175
4.23 Anser ... 181
4.24 Λεξ ... 184
4.25 Τζαμάλ ... 187
Κεφάλαιο 5ο - Συμπερασματικές Παρατηρήσεις ... 192
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ... 195
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Ι ... 197
ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΙ ... 210
1. F.F.C. ... 211
2. Active Member ... 320
3. Goin' Through ... 428
4. Ημισκούμπρια ... 456
5. Βαβυλώνα ... 484
6. Terror X Crew ... 554
7. Razastarr ... 618
8. Ζωντανοί Νεκροί (ZN) ... 683
9. Παρεμβολές ... 747
10. Άγνωστοι Γνωστοί ... 771
11. ΚΑΠΙΟΙ ... 789
12. ΒήταΠεις ... 818
13. Στίχοιμα ... 905
14. ΔΠΘ ... 943

15. Stereo Mike 967
16. Flowjob team 994
17. Bong da city 1009
18. Detro 1067
19. 12ος Πίθηκος 1095
20. Άγνωστος Χειμώνας 1181
21. Ταφ Λάθος 1205
22. Λόγος Τιμής 1244
23. Anser 1274
24. Λεξ 1301
25. Τζαμάλ 1329

Abstruct

The thesis introductory chapters contain the objective and the research questions as well as the brief definition of hip hop music. The method chosen for the approach of this particular music genre and especially of the Greek hip hop lyrical composition in addition to the development of themes is also presented. The approach of the research purpose was made through the artistic creation of the most representative Greek music groups.

Chapter 1 provides the attempt made originally at the conceptual clarification concerning the origin of the name hip hop and then the quote of the history of the American hip hop stage creation where hip hop music was presented for the first time as a music genre. Chapter 2 refers to the Greek hip hop stage, the history of groups as well as the attempt to approach the hip hop metrics through the "norms" of the Modern Greek metrics. This chapter also provides the relation between hip hop metrics and poetry as well as performance poetry. In addition, an analysis of the song structure is attempted. In Chapter 3, the hip hop metrics is analyzed through the norms of the Modern Greek metrics. Chapter 4 refers to the advance of the lyrical themes from 1992 to 2015 (time studied) according to the groups' recordings of that period. The discography studied refers only to complete collections of recordings (albums) and does not include separate song releases (cd singles).
Chapter 5 presents the concluding remarks as resulted from this research, concerning the relation between hip hop and performance poetry, the song structure regarding the musical meter and the advance of the lyrical themes.
In conclusion, two appendices follow; Appendix 1 and Appendix 2.
Appendix 1 includes the alphabetical list of the groups and artists recorded in the Greek music stage from 1992 to 2022.
Appendix 2 includes the total of the lyrics studied in this thesis, sorted per group and per year of appearance at the Greek music stage.

The research is based on Greek and International bibliography as well as on Internet sources.

Πρόλογος

Σκοπός της παρούσας διπλωματικής εργασίας, όπως αναφέρεται πιο αναλυτικά στη συνέχεια, είναι η μελέτη της εξέλιξης της θεματολογίας στον στίχο της ελληνικής χιπ χοπ μουσικής. Η συγκεκριμένη έρευνα προέκυψε ως θέμα λόγω της ευρείας ανταπόκρισης που βρίσκει το χιπ χοπ στο μουσικό κοινό από την εποχή των πρώτων χιπ χοπ συγκροτημάτων της δεκαετίας του 1990 μέχρι και σήμερα, αλλά και της άρρηκτης σχέσης που έχει ο στίχος με το συγκεκριμένο μουσικό είδος καθώς το χιπ χοπ είναι η εκφορά έμμετρου λόγου συνοδευόμενη πάντα από ένα μουσικό μοτίβο. Με την παρούσα εργασία γίνεται μία πρώτη προσέγγιση του στίχου του χιπ χοπ μέσω των αρχών της μετρικής και μία πρώτη γνωριμία της ακαδημαϊκής κοινότητας με το είδος.

Αρχικός σκοπός της έρευνας ήταν να καταλήξει σε συμπεράσματα σχετικά με την εξέλιξη της θεματολογίας του στίχου, όμως μέσα από τη μελέτη του πρωτογενούς υλικού, που ήταν οι στίχοι των τραγουδιών, και την αναπόφευκτη σύγκρισή τους σε σχέση με τα υπόλοιπα είδη της στιχουργικής, προέκυψαν συμπεράσματα πέραν της θεματολογίας. Το πρωτογενές υλικό που συγκεντρώθηκε αποτελείται από αυτούσιους στίχους τραγουδιών οι οποίοι μελετήθηκαν ανά δημιουργό. Επίσης, είναι σημαντικό να αναφερθεί ότι πρόκειται για μία διπλωματική εργασία έρευνας για την εκπόνηση της οποίας δεν υπάρχει διαθέσιμη βιβλιογραφία στην ελληνική γλώσσα. Λόγω της ιδιαιτερότητας του θέματος και ελλείψει σχετικής βιβλιογραφίας, για την ολοκλήρωση της έρευνας ήταν απαραίτητη η βοήθεια ανθρώπων που έχουν ασχοληθεί με το χιπ χοπ.

Εισαγωγή

Στα εισαγωγικά κεφάλαια της παρούσας διπλωματικής εργασίας τίθενται ο σκοπός και τα ερευνητικά ερωτήματα και ορίζεται εν συντομία ο όρος του χιπ χοπ. Παρουσιάζεται η μέθοδος που επιλέχτηκε για την προσέγγιση του ιδιαίτερου αυτού μουσικού είδους και ιδιαίτερα της στιχουργικής σύνθεσης του ελληνικού χιπ χοπ και της εξέλιξης της θεματολογίας του. Η προσέγγιση του αντικειμένου της μελέτης έγινε μέσα από την καλλιτεχνική δημιουργία των πιο αντιπροσωπευτικών μουσικών συγκροτημάτων του ελληνικού χώρου.

Στο 1ο Κεφάλαιο, αρχικά, γίνεται μια προσπάθεια εννοιολογικών αποσαφηνίσεων σχετικά με την προέλευση της ονομασίας του χιπ χοπ, και στη συνέχεια παρατίθεται η ιστορία της δημιουργίας της αμερικάνικης χιπ χοπ σκηνής, όπου και εμφανίστηκε για πρώτη φορά το χιπ χοπ ως μουσικό είδος. Στο 2ο Κεφάλαιο γίνεται αναφορά στην ελληνική χιπ χοπ σκηνή, στην ιστορία των συγκροτημάτων, καθώς και μία προσπάθεια προσέγγισης της στιχουργικής του χιπ χοπ μέσα από τους «κανόνες» της νεοελληνικής μετρικής. Διερευνάται η σχέση της στιχουργικής του χιπ χοπ με την ποίηση και την επιτελεστική ποίηση και επιχειρείται η ανάλυσης της δομής των χιπ χοπ τραγουδιών. Στο 3ο Κεφάλαιο η στιχουργική του χιπ χοπ αναλύεται μέσα από τους κανόνες της νεοελληνικής μετρικής. Στο 4ο Κεφάλαιο γίνεται αναφορά στην εξέλιξη της θεματολογίας του στίχου στο υπό μελέτη χρονικό διάστημα από το έτος 1992 έως και το έτος 2015, σύμφωνα με το δισκογραφικό έργο των συγκροτημάτων εκείνης της περιόδου. Η δισκογραφία η οποία μελετήθηκε αφορά μόνο σε ολοκληρωμένες συλλογές τραγουδιών (άλμπουμ) και δεν περιλαμβάνει μεμονωμένες κυκλοφορίες τραγουδιών (CD single). Στο 5ο Κεφάλαιο καταγράφονται οι συμπερασματικές παρατηρήσεις όπως προέκυψαν κατά την παρούσα μελέτη αναφορικά με τη σχέση του χιπ χοπ με την επιτελεστική ποίηση, με τη δομή του στίχου σε ότι αφορά στο μέτρο και με την εξέλιξη της θεματολογίας.

Τέλος, ακολουθούν δύο παραρτήματα το Παράτημα Ι και το Παράρτημα ΙΙ. Το Παράρτημα Ι περιλαμβάνει την αλφαβητική λίστα με το σύνολο των συγκροτημάτων και των καλλιτεχνών που καταγράφηκαν στον ελληνικό χώρο από το έτος 1992 μέχρι και το έτος 2022. Το Παράρτημα ΙΙ περιλαμβάνει το σύνολο των στίχων των τραγουδιών που μελετήθηκαν στην παρούσα διπλωματική εργασία, ταξινομημένα ανά συγκρότημα ανά έτος εμφάνισης στην ελληνική μουσική σκηνή.

Η μελέτη βασίζεται σε ελληνική και ξένη βιβλιογραφία, καθώς και σε διαδικτυακές πηγές.

Σκοπός και ερωτήματα

Το χιπ χοπ είναι η μουσική του δρόμου, που γεννήθηκε στις κακόφημες γειτονιές του Μπρονξ, ένα συνδυαστικό «προϊόν» της κουλτούρας μιας γενιάς Μαύρων και Τζαμαϊκανών μεταναστών στη Νέα Υόρκη. Μιας γενιάς που έψαχνε να βρει τη δική της φωνή και ταυτότητα απέναντι στο οικονομικό θαύμα της Αμερικής του περασμένου αιώνα. Ξεπερνώντας τα όρια του Νότιου Μπρονξ και των κακόφημων δρόμων με τα ναρκωτικά και τις συμμορίες, το χιπ χοπ έγινε ένας τρόπος ζωής που εκφράζει διαχρονικά μέχρι και σήμερα γενιές νέων ανθρώπων σε όλο τον κόσμο. Αυτό που ουσιαστικά κατάφερε είναι ότι ξεπέρασε συγκεκριμένους φυλετικούς, χωροταξικούς και χρονικούς περιορισμούς και συνέχισε πλέον να εξελίσσεται ως ξεχωριστό μουσικό είδος. Στην Ελλάδα οι πρώτοι χιπ χοπ δίσκοι κυκλοφόρησαν το έτος 1992 και από τότε παραμένει με ένα δυναμικό παρόν στην ελληνική μουσική σκηνή. Η δυναμική και η επίδραση του είναι προφανείς από τα πλήθη του κόσμου που συρρέουν στις συναυλίες. Στην πρόσφατη συναυλία (21 Οκτωβρίου 2022) του ράπερ ΛΕΞ στο Καυταντζόγλειο στάδιο της Θεσσαλονίκης, συγκεντρώθηκαν 60.000 χιλιάδες κόσμου.

Το χιπ χοπ είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με τον στίχο. Είναι η εκφορά έμμετρου λόγου συνοδευόμενη από ένα μουσικό μοτίβο. (SONIK Magazine, Ιούλιος 20113). Το ύφος του στίχου έχει κυρίως καταγγελτικό χαρακτήρα με σημείο αναφοράς την καθημερινότητα και πιο συγκεκριμένα την καθημερινότητα του δρόμου, όπως την βιώνουν τα πιο χαμηλά κοινωνικά στρώματα και οι νέοι. Είναι η φωνή των καταπιεσμένων ανθρώπων απέναντι στον φυλετικό και τον κοινωνικό ρατσισμό που μαζί με τον μαζικό χαρακτήρα που απέκτησε αποτέλεσε εν τέλει ένα δυναμικό κίνημα αντίδρασης. Το χιπ χοπ ως μουσικό είδος και ως τρόπος ζωής – όπως θα δούμε στη συνέχεια – δημιουργήθηκε στα τέλη της δεκαετίας του ‘70 στην περιοχή του Μπρονξ της Νέας Υόρκης και αποτελεί ένα από τα μακροβιότερα μουσικά είδη. Όπως προαναφέρθηκε, το χιπ χοπ είναι άρρηκτα συνδεδεμένο με τον στίχο. Δομικά ο στίχος του χιπ χοπ χαρακτηρίζεται από την πυκνότητα του λόγου, τις έντονες ρίμες και το μεγάλο μέγεθος των τραγουδιών. Η στιχουργική επομένως παίζει θεμελιώδη ρόλο ίσως και τον κυρίαρχο, καθώς αρκετά τραγούδια της χιπ χοπ μουσικής χρησιμοποιούν ήδη υπάρχουσες μουσικές φόρμες ή μοτίβα (rifs) για να ντύσουν μουσικά τους στίχους τους. Έχοντας επομένως ένα στιχουργικό υλικό τόσο πλούσιο σε όγκο, μέσα από την παρούσα διπλωματική εργασία θα επιδιώξουμε να παρακολουθήσουμε την εξέλιξη της θεματολογίας διαχρονικά.

Το πεδίο έρευνας: η εξέλιξη της θεματολογίας του στίχου στο ελληνικό χιπ χοπ

Όπως αναφέρθηκε στα προηγούμενα κεφάλαια το χιπ χοπ έκανε την εμφάνισή του στον ελληνικό χώρο το 1992. Από τότε μέχρι και σήμερα έχουν αναπτυχθεί διάφορα υποείδη – ρεύματα που διαφοροποιούνται από τα πρώτα τραγούδια, τόσο μουσικά όσο και στιχουργικά. Το χρονικό διάστημα μελέτης που καλύπτει η παρούσα διπλωματική εργασία αρχίζει από το έτος 1992 μέχρι και εκτείνεται μέχρι το έτος 2015. Τα χρονικά αυτά όρια επιλέχθηκαν με κριτήριο αφετηρίας, την πρώτη κυκλοφορία χιπ χοπ δίσκων στην Ελλάδα και με αντίστοιχο κριτήριο καταληκτικού έτους τη συμπλήρωση ενός χρονικού διαστήματος μέσα στο οποίο συνέβησαν ορισμένα από τα πιο σοβαρά πολιτικά και κοινωνικά γεγονότα στην πρόσφατη ιστορία. Αναφέρουμε παραδειγματικά την ένταξη της χώρας στην οικονομική ζώνη του ευρώ, τη διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004, την είσοδο της χώρας σε μία βαθιά οικονομική κρίση – περίοδος «μνημονίων», τις δολοφονίες των Αλέξη Γρηγορόπουλου και Παύλου Φύσσα.

Μέθοδος και υλικό ανάλυσης της εργασίας

Για την εκπόνηση συγγραφής της διπλωματικής εργασίας πραγματοποιήθηκε αρχικά η καταγραφή των συγκροτημάτων, καθώς και των μεμονωμένων καλλιτεχνών της ελληνικής χιπ χοπ μουσικής. Να σημειωθεί στο σημείο αυτό ότι τα αποτελέσματα της έρευνας στηρίχθηκαν α. σε στοιχεία που αντλήθηκαν από τη μουσική βάση δεδομένων www.discogs.com και β. στη βοήθεια του στιχουργού Βαγγέλη Κουνάβη (aka ΚΑΠΙΟΣ / Στιχοβγάλτης). Καταγράφηκαν συνολικά διακόσιοι ογδόντα έξι (286) δημιουργοί και συγκροτήματα τα οποία εμφανίζονται στην ελληνική χιπ χοπ σκηνή μέχρι και το έτος 2020. Για λόγους συντομίας, στη συνέχεια όταν γίνεται αναφορά στη λέξη "συγκρότημα" θα εννοείται είτε συγκρότημα είτε μεμονωμένος καλλιτέχνης. Από τα συγκροτήματα που προαναφέρθηκαν επιλέχθηκαν τα αντιπροσωπευτικότερα σύμφωνα με τα παρακάτω κριτήρια:

- το έτος εμφάνισης του συγκροτήματος – διευκρινίζεται πως δεν θα μπορούσαν να απουσιάζουν από τη συγκεκριμένη μελέτη οι πρωτοπόροι του ελληνικού χιπ χοπ

- η αναγνωρισιμότητα / δημοτικότητα του κάθε συγκροτήματος, που με τη σειρά τους καθορίζουν την επίδρασή τους στο μουσικό κοινό. Ως μέτρο της δημοτικότητας των συγκροτημάτων χρησιμοποιήθηκαν διάφορες πήγες όπως το διαδικτυακό κανάλι YouTube καθώς η υπάρχουσα βιβλιογραφία. Συγκεκριμένα από το κανάλι YouTube μελετήθηκαν όλες οι αναφορές που γίνονται στην ιστορία του ελληνικού χιπ χοπ και καταγράφηκαν τα συγκροτήματα που αναφέρονται ως αντιπροσωπευτικά. Επιπρόσθετα τα συγκεκριμένα συγκροτήματα συγκεντρώνουν και έναν μεγάλο αριθμό προβολών από χρήστες του διαδικτύου (views). Από τη βιβλιογραφία και συγκεκριμένα από το βιβλίο (HIP HOP , CODE OF THE STREETS, Η ιστορία του στην Ελλάδα, Εκδόσεις SONIK Magazine, Ιούλιο 20113) αντλήθηκαν στοιχεία που αφορούν στα καλύτερα ελληνικά μουσικά άλμπουμ, καθώς και σε άρθρα σχετικά με τους σημαντικότερους Έλληνες δημιουργούς του χιπ χοπ.

- βιβλιογραφικές και διαδικτυακές πηγές σχετικά με τα συγκροτήματα που απετέλεσαν σταθμούς στην ιστορία του ελληνικού χιπ χοπ συντελώντας στη διαμόρφωσή του και που ως έναν βαθμό, πιστοποιούν την απήχηση των συγκροτημάτων

- η διαθεσιμότητα των στίχων των τραγουδιών, ώστε να είναι δυνατή η μελέτη τους. Προκειμένου να συγκεντρωθεί το απαραίτητο υλικό μελέτης και ένας ικανός αριθμός τραγουδιών, καταβλήθηκε μεγάλη προσπάθεια επικοινωνίας με τους δημιουργούς των τραγουδιών που δεν ήταν δυνατόν να βρεθούν μέσα από διάφορες διαδικτυακές πηγές. Δυστυχώς όμως, δεν υπήρξε η αναμενόμενη ανταπόκριση εκ μέρους των καλλιτεχνών με αποτέλεσμα τα συγκεκριμένα συγκροτήματα ή οι καλλιτέχνες να μην συμπεριληφθούν στην παρούσα διπλωματική.

Σύμφωνα με τα παραπάνω κριτήρια προέκυψαν είκοσι πέντε (25) συγκροτήματα των οποίων μελετήθηκε η θεματολογία του στίχου των τραγουδιών τους. Να επισημανθεί ότι στην εργασία μας απασχόλησε και η ρυθμικότητα των στίχων που σχετίζεται άμεσα με τη γνώση και την ιδιαίτερη χρήση της νεοελληνικής μετρικής στους στίχους αυτούς.

Το πρώτο ελληνικό χιπ χοπ συγκρότημα που κυκλοφόρησε δίσκο ήταν οι FFC το έτος 1993. Από τότε μέχρι και το έτος 2020 καταγράφηκαν στην παρούσα εργασία, διακόσια ογδόντα έξι (286) συγκροτήματα. Στο ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Ι παρατίθεται αντίστοιχος πίνακας. Σύμφωνα με τα κριτήρια επιλογής, τα οποία αναφέρονται παραπάνω συντάχθηκε ο πίνακας που ακολουθεί:

α/α	Ονομασία	Έτος πρώτης κυκλοφορίας
1	FFC	1992
2	Active Member	1993
3	Goin' Through	1995
4	Ημισκούμπρια	1996
5	Βαβυλώνα	1997
6	Terror X Crew	1997
7	Razastarr	1998
8	Ζωντανοί Νεκροί	1998
9	Παρεμβολές	1999
10	Άγνωστοι Γνωστοί	2000
11	ΚΑΠΙΟΙ	2000
12	Βήτα Πεις	2003
13	Στίχοιμα	2003
14	ΔΠΘ	2003
15	Stereo Mike	2004
16	Flowjob team	2004
17	Bong Da City	2007
18	Detro	2007

19	12ος Πίθηκος	2008
20	Άγνωστος Χειμώνας	2008
21	Ταφ Λάθος	2010
22	Λόγος Τιμής	2013
23	Anser	2013
24	Λεξ	2014
25	Τζαμάλ	2015

Η δισκογραφία των συγκροτημάτων του παραπάνω πίνακα αναζητήθηκε από τη μουσική βάση δεδομένων www.discogs.com. Στην εν λόγω βάση για κάθε δίσκο αναφέρονται αναλυτικά οι τίτλοι των τραγουδιών που περιέχονται σε αυτόν. Με βάση τον τίτλο οι στίχοι των τραγουδιών αυτών αναζητήθηκαν από διάφορες διαδικτυακές πηγές όπως www.greeklyrics.gr, www.stixoi.info, www.youtube.com www.lyricfind.com www.genious.com και άλλες, οι οποίες αναφέρονται στη βιβλιογραφία της παρούσας εργασίας. Οι στίχοι των τραγουδιών παρατίθενται σε ξεχωριστό κεφάλαιο ανά συγκρότημα. Συνολικά μελετήθηκαν πεντακόσια είκοσι πέντε (525) τραγούδια.

Κεφάλαιο 1ο Η αρχή – προσπάθεια εννοιολογικών αποσαφηνίσεων

1.1 Εισαγωγικά στοιχεία – Ορισμός

Σύμφωνα με το ηλεκτρονικό λεξικό *Oxfrod Learners Dictionaries* (www.oxfordlearnersdictionaries.com), με τον όρο "χιπ-χοπ" (hip-hop) υποδηλώνεται ένα συγκεκριμένο, δημοφιλές μουσικό είδος με ομιλούμενο στίχο και με σταθερό ρυθμό, που εκτελείται από ηλεκτρονικά μουσικά όργανα, το οποίο πρωτοπαρουσιάστηκε από νεαρούς Αφροαμερικανούς. Στο ίδιο λήμμα ως δεύτερη ερμηνεία του "χιπ-χοπ" αναφέρεται η κουλτούρα κυρίως των νέων Αφροαμερικανών, οπαδών του συγκεκριμένου είδους μουσικής που περιλαμβάνει ένα συγκεκριμένο ύφος στην τέχνη, στον χορό στον τρόπο ντυσίματος κ.α.

Στον αντίστοιχο ιστότοπο www.britannica.com/dictionary ως "χιπ-χοπ" αναφέρεται το πολιτιστικό κίνημα (ρεύμα) το οποίο έτυχε ευρείας αποδοχής στις δεκαετίες του ΄80 και του ΄90, ενώ επίσης ως δεύτερη ερμηνεία, αποδίδεται στον όρο "χιπ-χοπ" το μουσικό χαλί της ραπ, ενός μουσικού είδους που συνδυάζει ρυθμικό ή/και ομοιοκατάληκτο στίχο, το οποίο απετέλεσε την πιο διαδεδομένη και επικρατέστερη μορφή τέχνης του συγκεκριμένου κινήματος.

Όπως προκύπτει από τους παραπάνω ορισμούς ο όρος "χιπ-χοπ" χρησιμοποιείται ως δηλωτικό τόσο ενός συγκεκριμένου είδους μουσικής όσο και μιας ευρύτερης κουλτούρας, ενός τρόπου ζωής, μιας καλλιτεχνικής έκφρασης, που όπως θα δούμε στη συνέχεια προέκυψε δημιουργικά κάτω από ιδιαίτερες οικονομικές και κοινωνικές συνθήκες και γεγονότα που επηρέασαν τη ζωή των κατοίκων μιας συγκεκριμένης περιοχής της Νέας Υόρκης, στα μέσα του εικοστού αιώνα και που η δυναμική του ήταν τέτοια που ξεπέρασε τα γεωγραφικά όρια και βρήκε έρεισμα στις κοινωνίες του ανεπτυγμένου τότε κόσμου.

Οι απόψεις για την προέλευση της ονομασίας διαφέρουν. Σύμφωνα με μία από αυτές η λέξη "χιπ" (hip) σημαίνει το νέο, το μοντέρνο, και σε συνδυασμό με την τη λέξη "χοπ" (hop), που σημαίνει αναπήδηση και προσδιορίζει μια συγκεκριμένη κίνηση- ως "χοπ-χοπ" προσδιορίζεται ο "νέος χορός". Σύμφωνα με τον Keith "Cowboy" Wiggings, μέλος του συγκροτήματος Grandmaster Flash and the Furious Five, ο όρος "χιπ -χοπ" χρησιμοποιήθηκε για να σατιρίσει τον τρόπο με τον οποίο έκανε παρέλαση κάποιος φίλος του, που κατετάγη στο Αμερικάνικο Ναυτικό, και αργότερα η φράση ενσωματώθηκε και στα τραγούδια του συγκροτήματος.

Η πιο αληθοφανής και πιστευτή μαρτυρία όμως προέρχεται από τον πρωτοπόρο της ραπ Lovebug Starski, καλλιτεχνικό Ψευδώνυμο του Kevin Smith, ο οποίος σε συνέντευξη του το 2017 υποστήριξε πως το χιπ-χοπ ήταν μία από τις ρίμες που χρησιμοποιούσε όταν "κολλούσε" και ξέμενε από λέξεις, και τα λόγια πήγαιναν κάπως έτσι: "hip, hop, the hip, the hip, hip the hoping" . Ήταν μια "ρίμα ανάγκης" που συμβάδιζε με τον ρυθμό και όπως αναφέρει ο Starski στην ίδια συνέντευξη: "Και αυτή είναι η αλήθεια του Θεού". Τελικά, αυτή η "ρίμα ανάγκης" θα μείνει στην ιστορία, με μία μικρή διαφοροποίηση από τον ράπερ Wonder Mike, όταν το 1979 κυκλοφορήσει το πρώτο εμπορικά επιτυχημένο ραπ μουσικό κομμάτι, "Rapper's Delight" από την εταιρία Sugar Hill Reords. (www.rollingstone.com ανακτήθηκε στις 11-02-2022)

Στα προαναφερόμενα ηλεκτρονικά λεξικά το "χιπ-χοπ" περιγράφεται ως εκείνη η κουλτούρα ή το καλλιτεχνικό ρεύμα, που αποτελείται από τέσσερα βασικά στοιχεία. Το παίξιμο της μουσικής από ηλεκτρονικά μέσα (DJing), τη ρυθμική απόδοση των στίχων (MCing ή Pap), τον χορό (B-boying ή breakdance) και την υπαίθρια (αστική κυρίως) ζωγραφική (Graffiti).

Το συγκεκριμένο είδος μουσικής εμφανίστηκε στην συνοικία του Μπρονξ της Νέας Υόρκης. Σαν ιδέα ξεκίνησε το καλοκαίρι του 1973 από τον Clive Campell, έναν νεαρό Τζαμαϊκανό που βρέθηκε στο Νότιο Μπρονξ όταν οι γονείς του αποφάσισαν να φύγουν από το Κίνγκστον προκειμένου να βρουν δουλειά στην Αμερική. Ο Clive Campell, μετέπειτα ονομαζόμενος ως DJ Kool Herc, ανακάλυψε έναν νέο τρόπο να παίζει τους δίσκους του χρησιμοποιώντας δύο πικ απ, έναν τρόπο που πολύ γρήγορα υιοθετήθηκε και από άλλους Dj's και μέχρι το καλοκαίρι 1977, στην ιεραρχία των συμμοριών του Μπρονξ, αυτός που είχε τους δίσκους αντικατέστησε αυτόν που είχε τα χρώματα, εννοώντας ότι πλέον τον αρχηγό των τοπικών συμμοριών που όριζε τα διακριτικά χρώματα στα δερμάτινα γιλέκα που θα φοράει της συμμορίας του, τον αντικατέστησε ο Dj με τους περισσότερους και καλύτερους δίσκους.

1.2 Οι συνθήκες της γέννησης του είδους

Το χιπ χοπ δημιουργήθηκε κάτω από συγκεκριμένες κοινωνικές και οικονομικές συγκυρίες που επικρατούσαν στην περιοχή του Μπρονξ της Νέας Υόρκης στο χρονικό διάστημα είκοσι περίπου ετών από τα μέσα της δεκαετίας του 1950 μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 1970.

Αν η blues μουσική και η κουλτούρα που την συνοδεύει, αναπτύχθηκε κάτω από τις συνθήκες καταπίεσης και εξαναγκαστικής εργασίας των μαύρων της Αμερικής, η κουλτούρα του χιπ χοπ ήταν το αποτέλεσμα της ανεργίας. Στα τέλη της δεκαετίας του ΄60, στην περιοχή του Νότιου Μπρονξ χάθηκαν 600.000 θέσεις εργασίας στον κατασκευαστικό τομέα, ενώ ο συγκεκριμένος κλάδος συρρικνώθηκε κατά 40%. Επιπλέον, μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του ΄70, το κατά κεφαλήν εισόδημα των κατοίκων της περιοχής ήταν ίσο 2.430 δολάρια, το αντίστοιχο μισό των κατοίκων της Νέας Υόρκης

1.3 Ο αυτοκινητόδρομος ταχείας κυκλοφορίας – Cross Bronx Expressway

Το 1953 μία ανοιχτή τάφρος μήκους περίπου πέντε χιλιομέτρων έκοψε το μέλλον του Μπρονξ στη μέση. Εκεί όπου στο παρελθόν απλώνονταν μία αμιγής αστική περιοχή που κατοικούνταν από ανθρώπους διαφορετικών εθνικοτήτων, το όρυγμα που ανοίχθηκε για την κατασκευή της οδού ταχείας κυκλοφορίας και που θα συνέδεε τα προάστια του Ν. Τζέρσεϋ με τα προάστια Κουίνς μέσω του Μανχάταν σε μόλις δεκαπέντε λεπτά, προκάλεσε ανυπολόγιστης έκτασης καταστροφές.

Καθώς το γκρίζο υπόστρωμα του δρόμου εξαπλώνονταν κατά μήκος του Μπρονξ, άφηνε πίσω του ένα ίχνος καταστροφής. Οι μονοκατοικίες με τις αυλές και οι διώροφες ή τριώροφες οικοδομές ήταν πια παρελθόν, και στη θέση τους υπήρχε πλέον ένας μπαζότοπος από χαλάσματα και σκουπίδια. Η φωνή της προόδου για τους κατοίκους της περιοχής ήταν ο ήχος των κομπρεσέρ και των φουρνέλων. Οι οικογένειες των Ιρλανδών και των Εβραίων που κατοικούσαν στην περιοχή, αποζημιώθηκαν μήνες πριν προκειμένου να μετεγκατασταθούν. Ο άνθρωπος ο οποίος ευθύνεται για την υλοποίηση αυτού του σχεδίου ήταν ο Robert Moses, ο ισχυρότερος εργολάβος όλων των εποχών, που ηγήθηκε της “εξόδου” των λευκών από το Μπρονξ.

Στην πραγματικότητα ο Moses εφάρμοσε το πρόγραμμα πολεοδομικού σχεδιασμού του 1929 της Νέας Υόρκης, σχεδιασμένο από το New York Regional Plan Association. Πίσω από την πολεοδομική μελέτη, τα οικονομικά συμφέροντα της εποχής είχαν ως σκοπό να μετατρέψουν το Μανχάταν σε ένα ισχυρό οικονομικό κέντρο. Ένα κέντρο πλούτου που θα συνδέονταν με τα προάστια μέσα από ένα δίκτυο κλειστών αυτοκινητοδρόμων, σε ελάχιστο χρόνο. Η κατασκευή του αυτοκινητόδρομου του Μπρονξ ήταν από τα πιο απαιτητικά έργα, καθώς περνούσε μέσα από το υπάρχον οδικό δίκτυο, έκοβε τα δίκτυα υποδομών (ύδρευσης, αποχέτευσης, ηλεκτρισμού), περιλάμβανε την κατασκευή σηράγγων και γεφυρών, αλλά το σημαντικότερο όλων ήταν ότι άφησε χωρίς στέγη πάνω από 60.000 κατοίκους. Οι φτωχές οικογένειες των Αφροαμερικανών, των Πορτορικανών και των Εβραίων, δεν είχαν άλλη επιλογή από το να μετακινηθούν σε περιοχές όπως το Ανατολικό Μπρούκλιν και το Νότιο Μπρονξ, όπου τα προγράμματα των εργατικών κατοικιών προσέφεραν φθηνή στέγη, όμως οι περιοχές αυτές ήδη είχαν πληγεί από την καλπάζουσα ανεργία.

1.4 Το κοινωνικό πλαίσιο

Όταν οι υψηλές φιλοδοξίες του εργολάβου Moses ανακάλυψαν το ρεύμα του μοντερνισμού στην αρχιτεκτονική και συγκεκριμένα το κίνημα του Bauhaus με το μίνιμαλ βιομηχανικό ντιζάιν, τα πολλά υποσχόμενα συγκροτήματα κατοικιών με την επωνυμία “πύργος στο πάρκο” (tower park), έδωσαν λύση στη στέγαση των φτωχών οικογενειών των οποίων τα σπίτια είχαν καταστραφεί από τα οδικά έργα μεγάλης κλίμακας προκειμένου να κατασκευαστεί η υπερταχεία οδική αρτηρία. Τα πρώτα “πάρκα” που χτίστηκαν προσέφεραν στέγη σε 3.500 οικογένειες. Με την μέθοδο αυτή των φτηνών κατοικιών για τους φτωχούς συντελέστηκε και ένα είδος εκκαθάρισης των αστικών περιοχών της Νέας Υόρκης από τις φτωχογειτονιές. Η μεσαία τάξη των λευκών κατοικούσε σε μονοκατοικίες με ξύλινους λευκούς φράχτες τριγύρω, καθώς η εργατική τάξη στριμώχνονταν απομονωμένη σε μονότονα κτιριακά συγκροτήματα τα οποία σε λίγο καιρό θα ήταν γνωστά ως κέντρα του εγκλήματος.

Με την πολεοδομική διχοτόμηση του Μπρονξ, οι οικογένειες των Αφροαμερικανών, των Λατίνων, των Πορτορικανών και των Τζαμαϊκανών μετακόμισαν σε περιοχές όπου έμεναν Εβραίοι, Ιρλανδοί και Ιταλοί. Οι εκεί συμμορίες των λευκών ήρθαν αντιμέτωπες με τα νέα παιδιά ανοίγοντας έναν κύκλο κλεφτοπολέμου και οδομαχιών. Αντίστοιχα οι “νεοφερμένοι”

Μαύροι και Λατινοαμερικάνοι, σχημάτισαν τις δικές τους συμμορίες, αρχικά για άμυνα και αργότερα ως επίδειξη δύναμης ή απλά για κομπασμό.

Την εποχή που η κατασκευή του αυτοκινητόδρομου ολοκληρώθηκε, τον θόρυβο των κομπρεσέρ των αντικατέστησε ο θόρυβος από την κυκλοφορία των αυτοκινήτων. Ήδη εκείνη την περίοδο, τα συγκροτήματα κατοικιών που είχε χτίσει ο Moses, πέρασαν στα χέρια ανθρώπων που έκαναν κουμάντο στις φτωχογειτονιές, οι οποίοι σύντομα αντιλήφθηκαν ότι μπορούσαν να έχουν μεγαλύτερο κέρδος παρακρατώντας τους φόρους ακίνητης περιουσίας που τους αναλογούσαν και που έπρεπε κανονικά να αποδίδουν στο κράτος, εάν τα οικοδομικά κτίρια δεν είχαν σύνδεση με τα δίκτυα θέρμανσης και ηλεκτρισμού. Ακόμη δε περισσότερα ήταν τα κέρδη τους, εάν τα οικοδομικά συγκροτήματα καταστρέφονταν, καθώς οι ίδιοι εισέπρατταν τα χρήματα από τις ασφαλιστικές εταιρίες που είχαν ασφαλισμένα τα ακίνητα για κάλυψη πυρκαγιών. Οι ιδιοκτήτες προσελάμβαναν εμπρηστές προκειμένου να βάζουν φωτιά στα ακίνητα, εισέπρατταν το αντίτιμο των ασφαλιστικών συμβολαίων και οι ίδιες οι ασφαλιστικές εταιρείες έβλεπαν τα κέρδη τους να ανεβαίνουν, καθώς εξαιτίας του φόβου των πυρκαγιών, αυξήθηκαν κατακόρυφα τα ασφαλιστικά συμβόλαια κατοικίας. Οι πυρκαγιές ξεκινούσαν από τα άδεια διαμερίσματα και κατέστρεφαν ολόκληρες πτέρυγες οικοδομικών συγκροτημάτων.

Η επικρατούσα κατάσταση, με τις κατοικίες χωρίς θέρμανση και ηλεκτρισμό και με την αύξηση των πυρκαγιών, που είχαν σαν αποτέλεσμα να μένουν άστεγοι και να αναζητούν διαρκώς καταλύματα οι πρώην ένοικοί τους, δημιούργησε μία πεποίθηση ότι το Νότιο Μπρονξ ήταν η απόδειξη πως οι Μαύροι και οι Λατίνοι δεν ενδιαφέρονται να βελτιώσουν την ποιότητα της ζωής τους. Η πεποίθηση αυτή οδήγησε τον γερουσιαστή των Δημοκρατικών Daniel Patric Moynihan να εισηγηθεί στον Πρόεδρο Νίξον το έτος 1970, την εφαρμογή μιας πολιτικής που βασιζόταν στην "καλοήθη εγκατάλειψη", προκειμένου οι συγκεκριμένες "φυλές" να αναγκάζονταν αν επιδιώξουν από μόνες τους την καλυτέρευση των συνθηκών διαβίωσης. Απόρροια της πολιτικής της "καλοήθους εγκατάλειψης" ήταν η μείωση των κοινωνικών υποδομών και παροχών σε συγκεκριμένα γεωγραφικά διαμερίσματα. Έτσι μέσα σε μία δεκαετία μετακινήθηκαν από το Μπρονξ επτά Σταθμοί της Πυροσβεστικής Υπηρεσίας και χάθηκαν λόγω εμπρησμών 43.000 οικιστικές μονάδες (κατοικίες). Αντίστοιχες ήταν και οι μειώσεις των αστυνομικών τμημάτων.

1.5 Οι συμμορίες του Μπρονξ

Το καλοκαίρι του 1968 ήταν το πιο "καυτό" καλοκαίρι της μέχρι τότε ιστορίας των ΗΠΑ. Στις 6 Ιουνίου δολοφονείται ο Μπόμπι Κένεντι ενώ τον Απρίλιο της ίδιας χρονιάς και με διαφορά δύο ημερών δολοφονούνται ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ και ο Μπόμπι Χάτον. Τότε ήταν που ο Τζέι Έντγκαρ Χούβερ, αξιωματούχος των υπηρεσιών επιβολής του νόμου και ο πρώτος διευθυντής του Ομοσπονδιακού Γραφείου Ερευνών (FBI) των Ηνωμένων Πολιτειών, δήλωσε ότι η μεγαλύτερη απειλή για την εσωτερική ασφάλεια των ΗΠΑ ήταν η οργάνωση "Μαύροι Πάνθηρες". Αποτέλεσμα όλων αυτών των γεγονότων σε συνδυασμό με τις κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες που επικρατούσαν, οδήγησαν στην ανάγκη για συσπείρωση των νέων που ζούσαν στο παραμελημένο και υποβαθμισμένο Μπρονξ και η αιτία να κάνουν μαζικά την εμφάνισή τους εκατοντάδες συμμορίες νέων. Από το 1968 μέχρι και το 1971 τα μέλη των συμμοριών στο Μπρονξ αριθμούσαν γύρω στα 11.000 άτομα.

Η πλειοψηφία των μελών των συμμοριών ήταν ανήλικοι που δεν είχαν τελειώσει την υποχρεωτική εκπαίδευση. Κάθε γειτονιά είχε τη δική της συμμορία, σε συγκεκριμένα διακριτικά χρώματα και κυρίως αμάνικα γιλέκα με μεταξύ των άλλων και ναζιστικά σήματα. Η κατάσταση τη δεκαετία που ακολούθησε ήταν εκρηκτική. Ο συμμορίες κυριαρχούσαν στους δρόμους. Οι μάχες των συμμοριών μαίνονταν σε όλο το Μπρονξ σε ένα είδος εκδικητικής "βεντέτας". Αν και υπήρχαν προσπάθειες συμβιβασμού, αυτές κατέληγαν άκαρπες. Σε μία από τις συναντήσεις με σκοπό την ανακωχή ο 16χρονος Μπλακ Μπέντζι μέλος της συμμορίας των Γκέτο Μπράδερς δολοφονήθηκε από μέλη της συμμορίας των Σκαλς. Η δολοφονία του Μπλακ Μπέντζι τον Νοέμβριο του 1971 ήταν η αφορμή να συναφθεί μεταξύ των συμμοριών μία ανακωχή από τις μεταξύ τους διαμάχες. Στο διάστημα που τηρήθηκε η συμφωνία μεταξύ των συμμοριών, άρχισαν πολλοί νέοι να αναζητούν διέξοδο σε άλλου είδους δραστηριότητες.

1.6 Το πάρτι της οδού Sedgwick και η δημιουργία των πρώτων συγκροτημάτων

Στις 11 Αυγούστου του 1973 ο 18χρονος Clive Campell, θα παίξει μουσική ως Dj στο πάρτι που οργάνωσε η μικρότερη αδερφή του με καλεσμένους τους περίοικους της γειτονιάς, στο διαμέρισμα τους στην οδό Sedgwick Avenue στο νούμερο 1520. Σκοπός του πάρτι ήταν να μαζευτούν χρήματα για την αγορά ρούχων. Η οικογένεια Campell είχε μετακομίσει στη Νέα Υόρκη από την Τζαμάικα για οικονομικούς λόγους. Ο νεαρός Campell, ακολουθώντας την

παράδοση των κατοίκων της Τζαμάικα είχε μία ιδιαίτερη σχέση με τη μουσική και με τον ήχο γενικότερα. Όταν λοιπόν εμφανίστηκε στο πάρτι, είχε μαζί του δύο πικ απ και έπαιζε την αγαπημένη του μουσική και κυρίως δίσκους του Τζέιμς Μπράουν. Παρατηρώντας τον κόσμο που χόρευε, πρόσεξε ότι στα κομμάτια των τραγουδιών που δεν ακουγόταν λόγια αλλά κυρίως η μελωδία και ο ρυθμός, η ανταπόκριση του κόσμου ήταν μεγαλύτερη. Έτσι χρησιμοποιώντας δύο ίδιους δίσκους στα δύο πικ απ κατάφερε να παρατείνει χρονικά αυτά τα τμήματα της μουσικής και να ξεσηκώσει τον κόσμο που χόρευε.

Από τη μέρα εκείνη και μετά ο Clive Campell, ο οποίος αργότερα έγινε γνωστός με το καλλιτεχνικό όνομα DJ Kool Herc, ανέπτυξε περισσότερο αυτήν την τεχνική καταφέρνοντας να γίνει ιδιαίτερα γνωστός στην περιοχή του Μπρονξ και να παίζει σε ανοιχτούς χώρους – πάρκα και πλατείες – συγκεντρώνοντας μεγάλο αριθμό κόσμου. Την τεχνική του DJ Kool Herc ακολούθησαν πολύ γρήγορα οι Afrika Bambaataa και Grandmaster Flash. Χαρακτηριστικά αναφέρεται ότι ο Afrika Bambaataa έπαιζε μουσική από το ανοιχτό παράθυρο του σπιτιού του απευθυνόμενος στον κόσμο του δρόμου. Τόσο ο DJ Kool Herc ακολούθησαν όσο και οι Afrika Bambaataa και Grandmaster Flash ήταν μέλη των συμμοριών που δρούσαν στην περιοχή τα προηγούμενα χρόνια. Πολύ γρήγορα γύρω από αυτούς τους μουσικούς άρχισαν να μαζεύονται νέοι και να σχηματίζονται ομάδες που ασχολούνταν με τη μουσική και τον χορό. Στη συνέχεια στις ομάδες αυτές προστέθηκαν και τα παιδιά που ασχολούνταν με το γκράφτι, ενώ σε κάποια από τις συναυλίες ο DJ Kool Herc πήρε το μικρόφωνο και παρακίνησε το κοινό για να χορέψει ανοίγοντας ένα είδους συνομιλίας μαζί του και εγκαινιάζοντας στην ουσία το Mcing.

1.7 Η 13η Ιουλίου του 1977 – το μεγάλο μπλακ άουτ

Το έτος 1977 δολοφονείται ο Malcom X, πολιτικός και ακτιβιστής των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των Μαύρων, και οι Public Enemy καλούν τους Μαύρους σε ξεσηκωμό. Το βράδυ της 13ης Ιουλίου ένα γενικευμένο μπλακάουτ βυθίζει στο σκοτάδι σχεδόν ολόκληρη τη Νέα Υόρκη και η πόλη «καίγεται».

Εξοργισμένοι κάτοικοι ορμούν στα σκοτεινά καταστήματα, σπάνε τις βιτρίνες και λεηλατούν τα πάντα. Για τριάντα έξι ώρες – ακόμα και το πρωί – οι επιδρομές στα εμπορικά καταστήματα δεν σταματούν. Μεταξύ του εξαγριωμένου πλήθους βρίσκονται και πολίτες οι οποίοι δεν είχαν καμία σχέση με τις συμμορίες των υποβαθμισμένων περιοχών και των γκέτο.

Μεταξύ των καταστημάτων που λεηλατούνται είναι και καταστήματα ηλεκτρικών ειδών, και με αυτόν τον παράδοξο τρόπο ακριβά συστήματα ήχου και μείκτες, βρέθηκαν στα χέρια αρκετών μαύρων μουσικών και Dj.

Κεφάλαιο 2ο - Το χιπ χοπ ως μουσικό είδος

Το χιπ χοπ είναι ένα συνεχώς εξελισσόμενο είδος μουσικής. Έτσι από τα τέλη της δεκαετίας του 1970 που πρωτοεμφανίστηκε μέχρι και σήμερα προκύπτουν συνεχώς νέα υποείδη με πιο πρόσφατα την trap και το drill. Οι διαφοροποιήσεις των υποειδών του χιπ χοπ αφορούν είτε χρονικούς προσδιορισμούς είτε τοπικούς. Για παράδειγμα, το old-school χιπχοπ που προέρχεται από το στιλ των πρώτων καλλιτεχνών του Μπρονξ από τα τέλη της δεκαετίας του 1970 έως τα νεότερα χρόνια του 1980. Το κύριο χαρακτηριστικό του είναι η απλότητα, ενώ συγκρίνοντας το με τους περίπλοκους σύγχρονους ρυθμούς ίσως να φαίνεται απαρχαιωμένο. Ένα παράδειγμα τοπικού προσδιορισμού είναι το west coast hip hop στην Αμερική, που αναπτύχθηκε στις Πολιτείες κατά μήκος της δυτικής ακτής των Η.Π.Α. Επίσης, ανάλογα με τη χρήση συγκεκριμένων ρυθμών διακρίνεται η cumbia rap, η οποία συνδυάζει παραδοσιακούς κολομβιανούς ρυθμούς με το χιπ χοπ, ή το latin hip hop, που προέρχεται από τους ισπανόφωνους η κατοίκους της Αμερικής. Άλλη μία κατηγορία στην οποία χωρίζονται τα είδη του χιπ χοπ αφορά τη μουσική και συγκεκριμένα την απόδοση του ρυθμού. Για παράδειγμα το boom bap hip hop, που αντιπροσωπεύει τον ήχο του μπάσου και του ταμπούρου (snare drum), ή το crunk hip hop, σε πιο γρήγορο, χορευτικό ρυθμό, που χρησιμοποιεί κυρίως πολλαπλούς συνδυασμούς συνθεσάιζερ.

Άλλα υποείδη της χιπ χοπ μουσικής είναι τα παρακάτω:

- alternative hip hop (εναλλακτικό χιπ χοπ): αφορά μια ευρεία γκάμα στιλ τα οποία δεν εντάσσονται στην επικρατούσα μορφή.
- battle rap (χιπ χοπ αναμέτρησης): το battle hip hop είναι ένα είδος ζωντανού συναγωνισμού των ικανοτήτων (skills) των συγκροτημάτων και περιλαμβάνει την επίδειξη ικανοτήτων τόσο στη μουσική και στο τραγούδι, όσο και το γκράφιτι και στο μπρέικ ντάνσινγκ. Στον ελληνικό χώρο το battle hip hop περιορίστηκε κυρίως στη συγγραφή τραγουδιών που είχαν ως στόχο την προβολή των ικανοτήτων των συγκροτημάτων σε σχέση με άλλα συγκροτήματα.

- conscious hip hop (χιπ χοπ αφύπνισης): το conscious hip hop έχει ως στόχο την παρότρυνση και την αφύπνιση των πολιτών, ασκώντας κριτική στην εκάστοτε πολιτική εξουσία και στις επικρατούσες κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες.

- gangsta rap: το gangsta hip hop είναι ένα αμφιλεγόμενο είδος, καθώς δημιουργήθηκε στα μέσα της δεκαετίας του 1980 με θέμα τη ζωή και τη δράση των συμμοριών. Έχει κατηγορηθεί για την προώθηση της εγκληματικότητας, των ναρκωτικών, του μισογυνισμού, του υλισμού και γενικότερα της παραβατικής συμπεριφοράς.

- trap: Η trap είναι υποείδος του χιπ χοπ με κύρια θεματολογία του στίχου η παραγωγή, πώληση και χρήση ναρκωτικών, καθώς και άλλες πλευρές της ζωής στους δρόμους. Τα όνομα (τραπ) προέρχεται από τη λέξη «trap» που αναφέρεται σε μια τοποθεσία όπου ναρκωτικά πουλιούνται παράνομα με προέλευση από τον Νότο των Η.Π.Α. Η Ατλάντα και η Τζόρτζια (Γεωργία) θεωρούνται ως οι Πολιτείες όπου γεννήθηκε η τραπ μουσική. Εκτός όμως από τη θεματολογία η τραπ ξεχωρίζει και για τον ιδιαίτερα αργό ρυθμό της μουσικής σε σχέση με τα άλλα υποείδη του χιπ χοπ καθώς και για την εκφορά του λόγου.

Παραδοχή: Από το σημείο αυτό και στη συνέχεια όταν αναφέρεται ο όρος χιπ χοπ, θα εννοείται το συγκεκριμένο μουσικό είδος που περιλαμβάνει τη μουσική και τη ρυθμική απαγγελία – Djing και Mcing ή rapping, σύμφωνα με τα τέσσερα επιμέρους στοιχεία του χιπ χοπ.

2.1 Η ελληνική χιπ χοπ σκηνή

Κατά γενική ομολογία η «γέννηση» του ελληνικού hip hop έχει ημερομηνία και είναι η συναυλία του αμερικάνικου συγκροτήματος Public Enemy στο Κατράκειο θέατρο της Αθήνας τον Ιούνιο του 1992. Ήταν η πρώτη φορά που ένα τόσο μεγάλο χιπ χοπ συγκρότημα ερχόταν στην Ελλάδα και συγκέντρωσε τέσσερεις χιλιάδες θεατές. Αν και τα πρώτα συγκροτήματα είχαν ήδη ξεκινήσει να κάνουν ζωντανές εμφανίσεις στις ντίσκο της εποχής από το 1987. Ωστόσο πριν από την εμβληματική συναυλία των Public Enemy, οι ήχοι της χιπ χοπ μουσικής ακούγονταν στον "αέρα" της Αθήνας από τον ραδιοφωνικό σταθμό της Αμερικάνικης Βάσης στο αεροδρόμιο του Ελληνικού στην Αθήνα.

Την περίοδο εκείνη – αρχές της δεκαετίας του 1990 – εμφανίζονται τα πρώτα συγκροτήματα μέσα από τις δισκογραφικές δουλειές τους. Οι FF.C (Fortified Concept), οι Terror X Crew και οι Active Member, οι οποίοι κυκλοφορούν στα τέλη του 1992 τον πρώτο τους δίσκο «Διαμαρτυρία», αποτελούν χαρακτηριστικούς εκφραστές της πρώιμης εκείνης εποχής του ελληνικού hip hop.

Από εκείνη την εποχή μέχρι και σήμερα, όπως προκύπτει από την καταγραφή των συγκροτημάτων που αναφέρονται στο Παράρτημα Ι, η παρουσία της χιπ χοπ σκηνής είναι συνεχής και κατέχει μία σημαντική θέση στο ελληνικό μουσικό γίγνεσθαι, με συνεχείς και πολυάριθμες δισκογραφικές παραγωγές και πολυπληθείς συναυλίες.

2.2 Περί στιχουργικής του χιπ χοπ

Όπως προαναφέρθηκε, ένα από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά του χιπ χοπ είναι το MCing ή rapping, γεγονός που είχε ως αποτέλεσμα οι όροι "χιπ χοπ μουσική" και "ραπ μουσική", να ταυτίζονται. Ο Master of Ceremony ή απλώς ο τραγουδιστής, απευθύνεται στο κοινό, συνήθως σε δεύτερο πρόσωπο και ο λόγος του είναι μακροσκελής και πυκνός. Σε αντίθεση με τους γενικούς «κανόνες» της στιχουργικής, όπως θα δούμε στη συνέχεια, ο στίχος στο χιπ χοπ δεν ακολουθεί πάντα τη μορφολογία και τα μέτρα της νεοελληνικής μετρικής.

2.3 Οι βασικές αρχές της Νεοελληνικής Μετρικής

Μετρική ή στιχουργική είναι ο κλάδος της φιλολογίας που μελετά τους στιχουργικούς κανόνες, δηλαδή την ποικιλία και τον συνδυασμό των μέτρων στα οποία έχει συντεθεί ένα ποίημα ή μια ποιητική σύνθεση. Η νεοελληνική μετρική στηρίζεται στον τονισμό (στην εναλλαγή τονισμένων και άτονων συλλαβών), γι' αυτό ονομάζεται τονική και τα μέτρα της τονικά, ενώ η αρχαία ελληνική μετρική βασιζόταν στην προσωδία, δηλαδή στη διάκριση των συλλαβών και ορθότερα των φωνηέντων, σε μακρόχρονες και σε βραχύχρονες. *(Φ. Παππάς, Α. Κατσιγιάννης, Λ. Διαμαντοπούλου, "Εισαγωγή στη Νεοελληνική Φιλολογία", www. student.cc.uoc.gr)*

Σύμφωνα με τη Νεοελληνική Μετρική, τα στοιχεία μορφολογίας και ρυθμού που ακολουθούν οι στίχοι των τραγουδιών είναι ο τονισμός, το μέτρο και η ομοιοκαταληξία. Οι αναφορά που ακολουθεί στα παραπάνω στοιχεία καθώς και τα σχετικά παραδείγματα, είναι από τις Πανεπιστημιακές Σημειώσεις του καθηγητή κ. Τριαντάφυλλου Η. Κωτόπουλου στο μάθημα Ποιητική και Στιχουργική, της ΔΜΠΣ Δημιουργικής Γραφής καθώς και του ποιητή κ. Κώστα Κρεμμύδα από το ίδιο μάθημα.

Στίχος

Είναι ένας ορισμένος αριθμός συλλαβών σε ρυθμικό τρόπο βαλμένος.

Ρυθμός

Είναι το ευχάριστο συναίσθημα, που προέρχεται από το κανονικό του πέρασμα του τόνου.

Μέτρο

Λέγεται το ταίριασμα ορισμένων τονισμένων και άτονων συλλαβών. Βάση του ρυθμού είναι ο τόνος. Απαραίτητα δε στοιχεία του στίχου είναι ο ρυθμός και το μέτρο.

Τονισμός

Κάθε στίχος χωρίζεται σε συλλαβές, οι οποίες τονίζονται με δυνατή φωνή, και σε άτονες, τις οποίες ο αναγνώστης προσπερνάει γρήγορα. Για παράδειγμα στον στίχο: *αχός / βαρύς / ακού / γεται,* οι δεύτερες συλλαβές τονίζονται περισσότερο. Οι συλλαβές εκείνες που ονομάζονται: "μακρές (-)", ενώ όσες δεν τονίζονται, λέγονται: "βραχείες (υ)". Το ζευγάρι των συλλαβών (τονισμένη – άτονη ή μακρά – βραχεία) λέγεται πόδας. Στον κάθε πόδα μπορεί να έχουμε δύο ήι τρεις συλλαβές όπως για παράδειγμα στον στίχο: *στων ψαρών / την ολό / μαυρη ρά / χη.*

Είδη Μέτρου

Το μέτρο του στίχου χαρακτηρίζεται ανάλογα με τη θέση ($1^η$,$2^η$,$3^η$) στην οποία βρίσκονται οι τονισμένες συλλαβές στην πρόταση. Έτσι προκύπτουν τα πέντε βασικά μέτρα:

1. Το Ιαμβικό μέτρο (υ -). Όπου η πρώτη συλλαβή είναι άτονη και η δεύτερη τονισμένη – με τη φωνή του αναγνώστη – όπως στο παράδειγμα: *μάνα / με τους / εννιά / σου γιους / και με / τη μια / σου κό / ρη*

2. Το Τροχαϊκό μέτρο (- υ), ο τρέχων , ο γρήγορος ρυθμός. Όπου αντίστοιχα , η πρώτη συλλαβή είναι τονισμένη και η δεύτερη άτονη, όπως στο παράδειγμα: *Σε γνω / ρίζω α / πό την / κόψη.*

3. Ο Ανάπαιστος (υ υ -) (αναπαίω: αντιστρέφω), αντίθετος με το δάκτυλο, αντιδάκτυλος. Στον οποίο, οι δύο πρώτες συλλαβές είναι άτονες και η τρίτη είναι τονισμένη, όπως στο παράδειγμα: *Στων Ψαρών / την ολό / μαυρη ρά / χη.*

4. Ο Δάκτυλος (- υ υ), το αντίθετο του Ανάπαιστου. Στον οποίο, η πρώτη συλλαβή είναι τονισμένη και η δύο επόμενες είναι άτονες, όπως στο παράδειγμα: *Ξύπνα δρο / σιά της αυ / γής και φεγ / γάρι.*

5. Ο Αμφίβραχυς (υ - υ) που αποτελείται από μία άτονη, μία τονισμένη και μία ακόμα άτονη συλλαβή. Στο μέτρο αυτό τονίζονται οι συλλαβές 2η, η 5η και 8η, όπως στο παράδειγμα: *Στην όψη / σου βλέπω / φουρτούνα / μεγάλη.*

Ομοιοκαταληξία

Ομοιοκαταληξία έχουμε όταν δύο ή περισσότεροι στίχοι στην κατάληξή τους διαθέτουν ομόηχες λέξεις ή συλλαβές. Η ομοιοκαταληξία παρατηρήθηκε στην ποίηση κατά τούς Αλεξανδρινούς χρόνους. Οι αρχαίοι Έλληνες δεν είχαν ομοιοκαταληξίες στα ποιήματα τους, είχαν όμως μέτρο.

Τα είδη της ομοιοκαταληξίας χωρίζονται στις παρακάτω κατηγορίες:

α) Ανάλογα με τις συλλαβές των λέξεων που ομοιοκαταληκτούν:

- Όταν ο ήχος είναι ίδιος μόνο στο τελευταίο τονισμένο φωνήεν. Για παράδειγμα: *διψώ –στεγνό,*
- Όταν περιλαμβάνει την τελευταία συλλαβή. Για παράδειγμα: *κοιτά -μετά,*
- Όταν εκτείνεται και σε τμήμα της προηγούμενης συλλαβής. Για παράδειγμα: *δάση - χάσει,*
- Όταν περιλαμβάνει δυο συλλαβές. Για παράδειγμα: *κεράσι – κοράσι,*
- Όταν εκτείνεται και σε τμήμα της προ -προηγούμενης συλλαβής. Για παράδειγμα: *κύματα – σχήματα,*
- Όταν περιλαμβάνει τρεις ολόκληρες συλλαβές. Για παράδειγμα: *σονέτα - χρύσωνέ τα.*

β) Ανάλογα με τον τονισμό των λέξεως που ομοιοκαταληκτούν:

- Οξύτονη ομοιοκαταληξία, όταν τονίζεται η τελευταία λέξη στη λήγουσα, όπως στο παράδειγμα: καρπό -νερό,

- Παροξύτονη ομοιοκαταληξία, όταν τονίζεται στην παραλήγουσα, όπως στο παράδειγμα: κλάμα -γράμμα, και

- Προπαροξύτονη ομοιοκαταληξία, όταν τονίζεται στην προ παραλήγουσα, όπως στο παράδειγμα: θάλασσα – χάλασα.

γ) Ανάλογα με τον στίχο στον οποίο βρίσκονται οι ομοιοκατάληκτες λέξεις μέσα στο ποίημα:

- Ζευγαρωτή, όταν έχουν ομοιοκαταληξία κατά ζεύγη, ο 1ος στίχος με τον 2ο και ο 3ος με τον 4ο στίχο,
- Πλεχτή, όταν έχουν ομοιοκαταληξία ο 1ος στίχος με τον 3ο και ο 2ος με τον 4ο στίχο,

- Σταυρωτή, όταν έχουν ομοιοκαταληξία ο 1ος με τον 4ο και ο 2ος με τον 3ο στίχο,
- Μικτή ή ελεύθερη, ομοιοκαταληξία, όταν οι στίχοι έχουν και ζευγαρωτή και πλεχτή ή σταυρωτή ομοιοκαταληξία.

Εκτός από τις παραπάνω περιπτώσεις, υπάρχει και η περίπτωση της ομοιοκαταληξίας μέσα στον ίδιο τον στίχο (μισόστιχο). Σύμφωνα με το Γ. Σαραλή, η ύπαρξη ομοιοκαταληξίας εντός του στίχου δεν προσφέρει κάτι το ιδιαίτερο στο μέτρο, αντιθέτως το κάνει μονότονο και χτυπητό και του κόβει την αρμονία, χωρίς αυτό να σημαίνει ότι εάν το περιεχόμενο του στίχου το απαιτεί ή ο/η ποιητής/ποιήτρια θέλει να υποδηλώσει κάτι ιδιαίτερο με αυτό, δεν πρέπει να ακολουθείται. Γενικά όμως η εσωτερική ομοιοκαταληξία βαραίνει τον στίχο και θυσιάζει το νόημα και την πραγματική εσωτερική μουσικότητα σε ένα φαινομενικό και εντυπωσιακό "παραφόρτωμα". (Γ. Σαραλής, Νεοελληνική Μετρική)

Στροφή

Στροφή είναι μια ομάδα δύο ή περισσότερων στίχων. Ο αριθμός των στίχων ανά στροφή προσδιορίζει και το όνομά της. Έτσι έχουμε στροφές δίστιχες, τρίστιχες (τερτσέτα), τετράστιχες (κουαρτέτα) κτλ. Ένα, επίσης, σημαντικό στοιχείο της στροφής είναι η μορφή της ομοιοκαταληξίας ή ο συνδυασμός των ειδών ομοιοκαταληξίας. Ο αριθμός των στίχων, η ομοιοκαταληξία και ο αριθμός των στροφών εξαρτάται ενίοτε από τη σταθερή μορφή του ποιήματος (π.χ. στο σονέτο). Ορισμένα ποιητικά κείμενα δεν είναι στροφικά, αλλά αποτελούνται από συμπλέγματα στίχων χωρίς φανερή μορφή ή ομαδοποίηση. Ειδικά σε ποιήματα με ελεύθερο στίχο, η κατανομή των στίχων στη σελίδα μπορεί να είναι αρκετά ελεύθερη, με κενά διαστήματα και ενότητες που διακρίνονται τυπογραφικά.

Μερικά στοιχεία ακόμη για τον Ρυθμό και το Μέτρο

Το στοιχείο εκείνο που δίνει τον ρυθμό και το μέτρο είναι ο τόνος. Μεταξύ όμως ρυθμού και μέτρου υπάρχει διαφορά. Ο ρυθμός δεν είναι κάτι σταθερό και ορισμένο όπως το μέτρο. Η θέση των τονισμένων συλλαβών που θα μας δώσουν τη μουσικότητα στον στίχο έχει μεγάλη

ποικιλία και δεν είναι κάτι που ακολουθεί σταθερούς κανόνες. Το μέτρο γίνεται πάνω σε σταθερούς νόμους, που επαναλαμβάνονται με μαθηματική ακρίβεια.

Ο ρυθμός είναι ασταθής και δεν ακολουθεί νόμους υπολογισμένους και συνταγές. Είναι κάτι το ασύλληπτο, που μας επιβάλλεται από τη διαίσθηση την αλάθητη του ποιητή / της ποιήτριας και από τη δύναμη που έχει να δημιουργεί την αρμονία ενός στίχου. Ο ρυθμός βρίσκεται διάχυτος μέσα σε ένα ποίημα και μας ευχαριστεί με τη μουσικότητά του Οι συλλαβές που τονίζονται δεν μπορεί να είναι ορισμένες. Διαφορετικά ο ρυθμός θα είναι πάντα ο ίδιος, μονότονος, και θα ήταν εύκολο στον καθένα να φτιάξει στίχους όπως μπορεί ο καθένας να φτιάχνει μέτρα. Αντίθετα από τον ρυθμό, το μέτρο έχει σταθερή και ορισμένη θέση τόνου. Όλα τα μέτρα όμως δεν έχουν τους ίδιους αυστηρούς κανόνες για το φτιάξιμό τους και δεν χωρίζονται πάντα τόσο διακριτικά όπως άλλα. Σε μερικά από αυτά ο τόνος μπορεί και να λείψει και το μέτρο να είναι το ο ίδιο με ένα άλλο, που έχει καθαρό τόνο.

Έτσι μπορούμε να χωρίσουμε τα μέτρα σε δύο κατηγορίες: Σε εκείνα που απαιτούν αυστηρά την καθορισμένη θέση στον τόνο, και σε εκείνα που είναι ελεύθερα και στα οποία ο τόνος μπορεί πολλές φορές και να λείπει. Αυτά τα δεύτερα μέτρα μπορεί πραγματικά να έχουν τον τόνο εκεί που ορίζει το μέτρο, όμως στην πραγματικότητα ο τόνος αυτός να μην έχει την ίδια δύναμη όπως ένας άλλος τόνος στο ίδιο μέτρου του στίχου. Από τη διαφορά αυτή που έχουν οι δύο κατηγορίες των μέτρων (τα αυστηρά και τα ελεύθερα).

Από τα παραπάνω συμπεραίνει κανείς πως ποικιλία ρυθμού μπορεί να υπάρξει σε εκείνους τους στίχους που αποτελούνται από μέτρα, τα οποία δεν έχουν τον αναγκαίο τόνο σε κάθε μέτρο. Έτσι ο αριθμός των τόνων ή των τονισμένων μέτρων ενός στίχου, ακόμα και η θέση των τόνων, δίνουν τη διαφορά της αρμονίας των διαφόρων στίχων ακόμα και όταν είναι φτιαγμένοι από τα ίδια μέτρα. Αυτή η ποικιλία της αρμονίας των στίχων πάνω στα ίδια μέτρα, λέγεται ρυθμός.

Η ομοιοκαταληξία, η παρήχηση και η μιμητική αρμονία ως στολίδια του στίχου

Ο ρυθμός και το μέτρο είναι τα απαραίτητα εκείνα στοιχεία του στίχου, τα οποία διαφοροποιούν τον έμμετρο από τον πεζό λόγο. Εάν δηλαδή τα στοιχεία αυτά δεν περιέχονται στον λόγο, τότε ο λόγος είναι πεζός. Σύμφωνα με τον Γ. Σαραλή, εκείνο που δίνει στον στίχο

πιο πλούσια «εμφάνιση» και τον κάνει πιο επιβλητικό και μεγαλόπρεπο, είναι η ομοιοκαταληξία, η παρήχηση και η μιμητική αρμονία. Σε ότι αφορά στην ομοιοκαταληξία, συμπληρωματικά αναφέρεται ότι το ίδιο άκουσμα της τελευταίας ή των τελευταίων συλλαβών προκαλεί στον αναγνώστη ένα ευχάριστο συναίσθημα λόγω της επανάληψης του ήχου. Όλα αυτά είναι στολίδια του στίχου και τεχνικά μέσα του ποιητή, που μπορούν και να λείπουν ανάλογα με την πρόθεση του δημιουργού. (Γ. Σαραλής, *Νεοελληνική Μετρική*, σελ. 106).

Παρήχηση

Η παρήχηση είναι η επανάληψη στον στίχο των ίδιων συμφώνων ή των ίδιων συμπλεγμάτων, που φτιάχνονται από φωνήεντα και σύμφωνα, με τέχνη. Το αποτέλεσμα της παρήχησης είναι η δημιουργία ενός ευχάριστου συναισθήματος στον αναγνώστη – ακροατή. Με την παρήχηση ο ποιητής επιδιώκει αν δώσει μια πιο ζωηρή εικόνα μέσα από τον στίχο.

Για να επιτευχθεί ο σκοπός της παρήχησης θα πρέπει τα σύμφωνα που επαναλαμβάνονται να μην είναι τέτοια ώστε κατά την επανάληψη να κάνουν δύσκολη την εκφορά του λόγου ή ο ήχος να είναι ανυπόφορος για τον αναγνώστη. Επίσης, ανάλογα με το περιεχόμενο του στίχου πρέπει να συμβαδίζει και η ηχητική των λέξεων με τρόπο που να δημιουργείται μια μιμητική αρμονία. Για παράδειγμα δεν μπορεί το θέμα του στίχου να είναι η γαλάζια ακρογιαλιά και ο στίχος να δίνει στο άκουσμά του την εντύπωση ότι αστράφτει και βροντάει και το αντίθετο. Κάθε λέξη έχει τη δική της μουσική ανάλογα με τους φθόγγους που είναι γραμμένη και υπάρχουν λέξεις που όσο και αν δεν προσέξουμε ή εάν δεν εμβαθύνουμε στο νόημά τους, η ηχητική μιλάει για το περιεχόμενό τους (Γ. Σαραλής, *Νεοελληνική Μετρική*, σελ. 114). Για παράδειγμα οι λέξεις γλυκός, ιλαρός, γαλήνη, φλύαρος, όσο "βαριά" και αν τις απαγγείλουμε, όσο και αν δεν προφέρουμε με απαλό τρόπο του φθόγγους τους, δεν μπορεί παρά να "μιλήσουν" στον ακροατή με την απαλότητα του ήχου τους.

Παραδείγματα παρήχησης:

Το χρυσό, σιγαλό και γλυκό σαν το λάδι, Κ. Βάρναλης

Χίλιων λογιών τριαντάφυλλα, χίλιων λογιώνε χείλια,

χίλιων λογιών και το φιλί όπου τα χείλια δίνουν, Γ. Πελλερέν

(Γ. Σαραλής, *Νεοελληνική Μετρική*, σελ. 115)

Μιμητική αρμονία

Η μιμητική αρμονία είναι ένα τεχνικό μέσο του στιχουργού με την οποία ο δημιουργός προσπαθεί να συνταιριάζει ήχους που έχουν σχέση με τα αντικείμενα και τα πρόσωπα, με έμψυχα ή άψυχα δημιουργήματα της φαντασίας του, που παίρνουν πιο ζωντανή έκφραση και ανταπόκριση στους μιμητικούς αυτούς ήχους των διαλεγμένων λέξεων. Στη μιμητική αρμονία, ο ποιητής θα χρησιμοποιήσει και την παρήχηση, όχι μόνο των απαλών φθόγγων, για να συνθέσει με κάθε είδους ήχου τη μουσική που θα μιλήσει κατευθείαν στην ψυχή του αναγνώστη. Έτσι θα μιμηθεί την κίνηση των ζωντανών και αισθητών όντων, τους ελαφρείς, βαρείς, γοργούς ή αργούς ρυθμούς, για να μπορέσει να πετύχει τη μέγιστη ψυχική συγκίνηση. Για παράδειγμα στο απόσπασμα από το ποίημα του Κ. Κρυστάλλη, που ακολουθεί στη συνέχεια, ο ποιητής μιλάει για το αεράκι που στήνει κουβέντα με τα κλωνάρια του πεύκου. Με τη χρήση του "πληθωρικού" α και τη συνίζηση στη λέξη "κουνάει" δίνει στον αναγνώστη την εντύπωση του αργοσαλέματος του γέρου πεύκου.

Ανάρια τα κλωνάρια του κουνάει ο γέρο πεύκος

και πίνει και ρουφάει δροσιά κι΄ αχολογάει και τρίζει.

Η βρύση η χορταρόστρωτη δροσίζει τα λουλούδια

και μ' αλαφρό μουρμουρητό γλυκά τα νανουρίζει

(Γ. Σαραλής, *Νεοελληνική Μετρική*, σελ. 116)

Τεχνικά μέσα του ποιητή

Τα παρακάτω τεχνικά μέσα που θα αναφερθούν επιγραμματικά, χρησιμοποιούνται από τον ποιητή προκειμένου να αποφευχθούν ορισμένα "σφάλματα" που αφορούν στο μέτρο, στο ρυθμό αλλά και στο νόημα του στίχου, αποφεύγοντας κυρίως τις χασμωδίες. Έτσι, θα

μπορούσε να ειπωθεί πως ο/η ποιητής/τρια στη φαρέτρα του για τη δημιουργία ενός τεχνικά και νοηματικά άρτιου στίχου έχει τα παρακάτω μέσα:

α. Συνίζηση

β. Έκθλιψη

γ. Κράση

δ. Αφαίρεση

ε. Συναίρεση

στ. Παρεμβολή γράμματος

ζ. Ισοδύναμες και συνώνυμες λέξεις

Στιχουργικές μορφές

Ανάλογα με την ακανόνιστη ή τη σταθερή μορφή των ποιημάτων, τα ποιήματα χωρίζονται σε δύο κατηγορίες: σε ποιήματα με ασταθή μορφή και σε ποιήματα με σταθερή μορφή.

Τα ποιήματα με ασταθή μορφή μπορούν επίσης να χωριστούν σε εκείνα που αποτελούνται από στίχους του ίδιου ρυθμού, του ίδιου αριθμού συλλαβών και τα ακολουθεί ένα είδος συμμετρίας, και σε εκείνα που δεν έχουν ίδιο αριθμό συλλαβών ή και αναλογία, και διαφέρουν στους γενικότερους κανόνες που διέπουν τους άλλους σε ότι αφορά στην εξωτερική τους μορφή. Έτσι υπάρχουν:

(α) τα ποιήματα με συμμετρία στίχων και στροφών ή και μονοκόμματα,

Για παράδειγμα το παρακάτω ποίημα του Δ. Σολωμού:

Ωσάν γλυκόπνοο

Δροσάτ' αεράκι

Μέσα σε ανθότοπο,

Κειο το παιδάκι

Την ύστερη έβγαλε

Αναπνοή

Και η ψυχούλα του

Εις τον αέρα

Γρήγορα ανέβαινε

Προς τον αιθέρα,

Σαν λιανοτρέμουλη

Σπίθα μικρή

(Γ. Σαραλής, *Νεοελληνική Μετρική*, σελ. 150)

Ή το ποίημα του Κ. Χατζόπουλου

Έλαμψε κι΄ειχε πύργος γίνει

έξαφνα το άχαρο ρημάδι.

Σε είχα πρωί προσμείνει

Και περίμενα όλημέρα

κι' ήρθες το δείλι προς το βράδυ.

Και μούπες: όχι στο λαγκάδι

κι' όχι στο δάσος, μου είπες πέρα

Και στο βουνό και στον αέρα

Κι΄ ούτε στο λόφο παραπέρα

Κι' ούτε στο πράσινο ακρογιάλι,

μα πιο μακριά κι' ακόμα πέρα

πού φωτεινότερη είναι η μέρα.

(Γ. Σαραλής, *Νεοελληνική Μετρική*, σελ. 151)

και (β) τα ποιήματα με ελεύθερο στίχο. Τα ποιήματα αυτού του τύπου έχουν συνήθως τα εξής χαρακτηριστικά:

- ελευθερία στο μήκος του στίχου,

Το μάκρος του στίχου διαφέρει ανάλογα με το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα και την αισθητική του ποιητή. Το μάκρος βέβαια δεν μπορεί σε καμία περίπτωση να είναι απεριόριστο καθώς δεν πρέπει να ξεπερνάει τα όρια της αντοχής της ανθρώπινης αναπνοής.

- στίχους με διαφορετικό αριθμό συλλαβών,

Η ποικιλία στον αριθμό των συλλαβών δεν θα πρέπει να διαταράσσει τον ρυθμό του ποιήματος, διότι το βασικό γνώρισμα του έμμετρου λόγου είναι ο ρυθμός.

- στίχους χωρίς ομοιοκαταληξία,

Εν προκειμένω, την έλλειψη της ομοιοκαταληξίας την αναπληρώνει η ηχητική των λέξεων και η γενική μουσικότητα που πρέπει να διακρίνει τον στίχο.

-ή στίχους με ομοιοκαταληξία η οποία όμως να εμφανίζεται ακανόνιστη και σκόρπια

- ακανόνιστες στροφές

-ή χωρίς καθόλου στροφές.

Γενικά, ο ελεύθερος στίχος είναι ένας στίχος που από μορφική άποψη, δεν υπακούει στις στιχουργικές δεσμεύσεις της παραδοσιακής ποίησης. Δηλαδή, δεν έχει συγκεκριμένο μέτρο ούτε επιδιώκει την ομοιοκαταληξία, δεν έχει συγκεκριμένο αριθμό συλλαβών και δεν είναι αυστηρά οργανωμένος σε στροφές. Βασικά χαρακτηριστικά του είναι η μουσικότητα της γλώσσας, ο ρυθμός του λόγου και η λυρική υποκειμενικότητα, ενώ νεότεροι ερευνητές υποστηρίζουν ότι ενέχει εσωτερικό συντακτικό ρυθμό.

Στη νεοελληνική ποίηση, ανάμεσα στον παραδοσιακό και τον ελεύθερο στίχο μεσολάβησε ο ελευθερωμένος στίχος. Η κύρια διαφορά του ελευθερωμένου στίχου από τον ελεύθερο είναι ότι ο πρώτος διατηρεί το ίδιο μέτρο σε ολόκληρο το ποίημα, αλλά σε στίχους ανισοσύλλαβους και χωρίς υποχρεωτική ομοιοκαταληξία, ενώ ο δεύτερος δεν ακολουθεί κανέναν μετρικό κανόνα.

Σύμφωνα με μία πιο πρόσφατη προσέγγιση, η μεγάλη διαφορά ανάμεσα στον ελευθερωμένο και στον ελεύθερο στίχο δεν είναι τόσο μορφολογική όσο ουσιαστική: ο ελεύθερος στίχος εκφράζει ένα εντελώς νέο ποιητικό περιεχόμενο και μια νέα αντίληψη για τη

φύση και τη λειτουργία του ποιητικού λόγου. Ο ελευθερωμένος στίχος, παρά τη μορφική ανανέωση που επιφέρει, στην πραγματικότητα συνδέεται με μια παραδοσιακή ποιητική αντίληψη, αυτή του τραγουδιού-ποιήματος, από την οποία απομακρύνεται οριστικά ο ελεύθερος στίχος. (www.greek-language.gr απόσπασμα από το βιβλίο του Γιάννη Ν. Παρίσης, *Λεξικό της Νεοελληνικής Λογοτεχνίας. Πρόσωπα. Έργα. Ρεύματα. Όροι*)

Σε ελευθερωμένο στίχο είναι γραμμένα ποιήματα του Παλαμά, του Χατζόπουλου, του Γρυπάρη, του Ουράνη κ.ά., ιδίως στα χρόνια 1890-1920. Ο ελεύθερος στίχος, που εισάγει μια νέα αντίληψη για τη λειτουργία του ποιητικού λόγου, καθιερώθηκε από τη Γενιά του 1930 και αποτελεί έκτοτε τον πιο διαδεδομένο τρόπο ποιητικής έκφρασης.

Παράδειγμα ποιήματος ελεύθερου στίχου, είναι το παρακάτω ποίημα του Ι .Γρυπάρη:

Λιώνει το αστέρι των βοσκών
μες στον υγρό ουρανό.
Την πάσα ανάσα τους κρατούν
τα δέντρα στο βουνό,
ου πνίγει την καρδιά βαριά
σα νάρδου μυρωδιά
κι΄αντιλαλεί
μέσα στης μνήμης μου τα βάθια
παλιός σκοπός για κάποια μάτια
που ψιλοψυχαλίζουν
και μέσα στο ψυχάλισμα φρεγάδες αρμενίζουν.
Μαζεύει ο πρώτο χεροπάλαμα
τ΄ ασήμι και το μάλαμα,
κι΄ ο Τρύφων ο στερνός σκορπάει τραγούδια
και μαζεύει λουλούδια.

Και κάτω απ΄ τα λουλούδια οχιές, δεντρογαλιές

μιαν αρμαθιά δένουν φιλιές

και τα πουλιά από τις φωλιές

το κελαηδούνε:

Το πως μερώνουν κ΄ οι όχεντρες

σαν αγαπούνε.

(Γ. Σαραλής, *Νεοελληνική Μετρική*, σελ. 153)

Ενώ ένα παράδειγμα ελευθερωμένου στίχου είναι το παρακάτω απόσπασμα από το ποίημα «Οι χαιρετισμοί της ηλιογέννητης» του Κ. Παλαμά:

Άνθρωποι! Είναι κάποια μέτωπα,
Και είναι κάποια μάτια,
Κάποια είναι χαμόγελα,
Κάποια περπατήματα,
Κάποια κυματίσματα κορμιών,
Και χεριών παιξίματα,
Και δασοφυτρώματα μαλλιών
Και προσώπων λαμπυρίσματα

(Γ. Σαραλής, *Νεοελληνική Μετρική*, σελ. 153)

Για τη δεύτερη κατηγορία των ποιημάτων, που είναι τα ποιήματα με σταθερή μορφή, θα γίνει μία απλή αναφορά καθώς όπως προέκυψε από τη συγκεκριμένη έρευνα, στη στιχουργική του χιπ χοπ δεν χρησιμοποιούνται οι συγκεκριμένες μορφές.

Ποιήματα με σταθερή μορφή:

-το δίστιχο,

- το επίγραμμα,

- η ωδή

- το σονέτο

- το ροντέλο ή κυκλωτό

-η μπαλάντα

- το δεκάστιχο

- η βιλανέλα

2.4 Χιπ χοπ και επιτελεστική ποίηση

Χιπ χοπ και ποίηση

Ως απάντηση στο ερώτημα εάν είναι το χιπ χοπ ποίηση, παρατίθεται αυτούσιο το παρακάτω απόσπασμα από το βιβλίο της Β΄ Λυκείου "Κείμενα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας" σχετικά με το τι είναι ποίηση.

"Θα μπορούσαμε ίσως τώρα να επιχειρήσουμε έναν ορισμό της ποιήσεως. Θα μπορούσαμε να πούμε: Ποίηση είναι ένα βίωμα βαθύ που έγινε μαγικός λόγος. Φτάσαμε μήπως στο τέρμα του σκοπού μας; Όχι, γιατί το δεύτερο μέρος του ορισμού θέλει ξεδιάλυμα. Ποιον λόγο μπορούμε να ονομάσουμε μαγικό; Εκείνον που πραγματώνεται με μέτρα και μουσική, που είναι μουσική προπάντων και από μόνη την τονική σύστασή του; Όχι. Μαγικό λόγο θα πούμε εκείνον που γεννά μέσα μας, ανεξάρτητα από τη μελωδική ή όχι φθογγική σύστασή του, μουσική. Ας θυμηθούμε τον Καρλάυλ και ας θυμηθούμε τους πενιχρούς στίχους του Λέρμοντοφ. Καθετί βαθύ είναι άσμα, άρα ποίηση, μας είπε ο Καρλάυλ. «Η νύχτα είναι γαλήνια —η έρημος ακούει το Θεό— και το άστρο μιλάει στο άστρο». Στα δίχως μέτρα και δίχως φθογγική μουσική, λόγια τούτα του Λέρμοντοφ υπάρχει μέλος, υπάρχει ποίηση, είναι ποίηση τα λόγια τούτα, γιατί ανάβρυσαν από κάτι βαθύ, από ό,τι βαθύτερο μπορεί ίσως να νιώσει ο άνθρωπος, από ένα αίσθημα θρησκευτικό που κατάφερε ο ποιητής να το μετουσιώσει σε λέξεις. Ποίηση λοιπόν είναι κάθε βαθύ ψυχικό γεγονός; Όχι. Είναι το βαθύ ψυχικό γεγονός που έγινε λόγος μαγικός, που μπόρεσε να εναποθέσει την ουσία του, να μεταμορφώσει την ουσία του σε λέξεις. Μια τέτοια

*πραγμάτωση βλέπουμε σε όλη τη νεότερη ποίηση. Και όταν ο λόγος δεν έχει καμιά μουσική φθογγική σύσταση, και όταν δεν παραλλάζει παρά μόνο σχεδόν στη διάταξή του από τον πεζό, είναι ποίηση." (*http://ebooks.edu.gr/ *Κλέων Παράσχος, Τι είναι η ποίηση,* Κείμενα Νεοελληνικής Λογοτεχνίας (Β΄ Γενικού Λυκείου).

Ως ένα παράδειγμα χιπ χοπ στιχουργικής σύνθεσης, παρατίθεται ένα απόσπασμα από το τραγούδι "Στιγμές που ξεφεύγεις" του συγκροτήματος Razastarr γραμμένο από τον Οδυσσέα Τσιαμπόκαλο, aka Οδυσσέας Razastarr (1976 - 2021), που κυκλοφόρησε το 1999. Ο Οδυσσέας Razastarr σκοτώθηκε τον Αύγουστο του 2021 όταν τον παρέσυρε άγνωστο αυτοκίνητο και τον εγκατέλειψε. Η αναφορά στους συγκεκριμένους στίχους ως ένα παράδειγμα στιχουργικής του χιπ χοπ, έγινε ως ένας μικρός φόρος τιμής στον καλλιτέχνη.

Δεν θέλω να δω κανέναν, τέρμα. Βαρέθηκα πια το ψέμα
Σαρκοβόρα υποκρισία με γέμισε, τ' αυτιά μου βγάζουν αίμα
Απλά θέλω μονάχος μου να μείνω και να πίνω
Στην τελευταία ρουφηξιά πουλί να γίνω
Και να απολαύσω την περιπλάνηση σε απέραντα λιβάδια ζωής
Με μια ουράνια μελωδία, για δρόμο μιας πορείας σωστής
Έχω και 'γω όνειρα, όπως έχετε όλοι εσείς
Μια ευχή πετάω ψηλά, αγκάλιασέ την αν τη δεις
Οι πληγές κλείνουν κι αυτές στιγμές ζωντανές που ζητάν απ' τον κόσμο να ζήσει
Ν' αφήσει πιο πίσω το μίσος, να κλείσει ισόβια τον ίδιο κακό εαυτό και να ν' αρχίσει
Την πίκρα να διώχνει, να νιώθει πως είναι ψηλά, να μιλήσει
Για εκείνα που πνίγουν την κάθε του σκέψη, το δρόμο που υπάρχει μπροστά του ν' ανοίξει
Και ν' αφήσει τα σημάδια του ανεξίτηλα στο τώρα
Ήρθε η ώρα. Στο μέλλον δεν κοιτάζω, μα ψάχνω τις στιγμές που θα 'χει περάσει η μπόρα

(Razastarr, Στιγμές που ξεφεύγεις, 1999)

Ο λόγος του χιπ χοπ δεν εντάσσεται στον πεζό αλλά στον έμμετρο λόγο, ακόμα και αν δεν διατηρεί σταθερά μέτρα, δεν ακολουθεί κάποια συγκεκριμένη μορφή ομοιοκαταληξίας ή μπορεί και να μην έχει καθόλου. Παρόλα αυτά, εκείνο το οποίο γίνεται σαφές και άμεσα

αντιληπτό από τον αναγνώστη ακροατή, είναι η έντονη ύπαρξη εσωτερικού ρυθμού και μουσικότητας στη χρήση των λέξεων.

Χιπ χοπ και επιτέλεση performance

Είναι το χιπ χοπ επιτελεστική ποίηση;

> *"Η επιτέλεση εμπεριέχει τη συνδιαλλαγή (transaction) και την αλληλεπίδραση (interaction) με τον άλλον. Προϋποθέτει, δηλαδή, ένα πεδίο ετερότητας. Καταστατική συνθήκη της επιτέλεσης είναι η εμπλοκή του κοινού, καθώς μετατοπίζει την εστίαση από την καλλιτεχνική πράξη (art doing) στην εμπειρία της τέχνης (art-experiencing). Αυτό με τη σειρά του επηρεάζει τη διαδικασία της πρόσληψης." (Βελημπασάκη 2022:26)*

Προκειμένου να απαντηθεί το αρχικό ερώτημα και να διερευνηθεί εάν πράγματι το χιπ χοπ εντάσσεται στο πλαίσιο της επιτελεστικής ποίησης, παρατίθενται τα βασικά γνωρίσματα της επιτελεστικής ποίησης σύμφωνα με την παραπάνω βιβλιογραφική αναφορά.

Βασικά γνωρίσματα της επιτελεστικής ποίησης:

- Παρουσία ποιητή

Ποιητής & κοινό εισέρχονται σε μια συνθήκη υποκειμενικότητας. Ο ποιητής δεν μιμείται, δεν υποκρίνεται, δεν υποδηλώνει χώρο και χρόνο άλλο πέρα από το εδώ και τώρα. Αναλαμβάνει τον ρόλο του επιτελεστή-ποιητή. Πρόκειται για βίωμα και όχι για θεατρικότητα. Για επιτέλεση και όχι για δράμα. Για παράσταση και όχι για αναπαράσταση. Στο θέατρο ο καλλιτέχνης υποδύεται άλλο πρόσωπο από αυτό που είναι. Αντίθετα στην performance παρουσιάζεται ως ο εαυτός του στο ενεργό παρόν. Ενώ η παρόρμηση προς τη συλλογικότητα και την ταύτιση με τους άλλους οδηγεί στην επιτέλεση, η παρόρμηση προς την ατομικότητα και την προσωπική επιβεβαίωση οδηγεί στο δράμα. Η επιτελεστική συνθήκη αντιλαμβάνεται την παράσταση όπως το ρήμα «παρίσταμαι» στο εδώ και τώρα. Ενώ η αναπαράσταση (θεατρική σύμβαση) αναφέρεται σε μια κατάσταση που αφορά άλλο τόπο και χρόνο.

- Πρόθεση ποιητή

Σκοπός είναι η μεταμόρφωση του ποιητικού λόγου σε ηχητική και οπτική πραγματικότητα, σε γεγονός. Πρόκειται επομένως, για εμπρόθετη σύλληψη. Στη συνέχεια η ιδέα δια-μορφώνεται ως παρτιτούρα. Κατά τον σχεδιασμό λαμβάνεται υπόψη:
α) η υλικότητα (με τι υλικά θα εμπλέξει ο ποιητής τον ποιητικό του λόγο)
β) η επιτελεστικότητα (πώς ο ποιητικός λόγος θα ζωντανέψει ως γεγονός εμπλέκοντας το κοινό σε μια δυναμική διαδικασία)
γ) η συνθήκη (το πλαίσιο και την περίσταση της επιτέλεσης π.χ. διαγωνισμός ποίησης, μουσείο, τηλεόραση, πλατεία, αμφιθέατρο κτλ.)
Τα παραπάνω θα καθορίσουν την «τοποθέτηση» του ποιητή στη σκηνή (positioning), καθώς και τον τρόπο που το όλον θα μεταφερθεί στο κοινό (delivering), κάτι που θα επηρεάσει την ολοκλήρωση του έργου.

- Θέμα

Το θέμα εκκινεί από ένα ερώτημα για να εγείρει ερωτήματα κοινωνικά, πολιτικά, φιλοσοφικά, υπαρξιακά, καλλιτεχνικά κ.ά. Ο λόγος θα πρέπει να συνέχεται από μια διάθεση (όραμα, προβληματισμός κ.ά.) και να εμπεριέχει το βλέμμα του ποιητή. Ποτέ κάτι αόριστο ή γενικό. Ποτέ κάτι εμμονικά εστιασμένο στην έκφραση ιδιωτικών συναισθημάτων χωρίς αναζήτηση της σύνδεσης με τον άλλον.

- Κοινό

Η οργανική παρουσία του κοινού είναι βασικό κριτήριο για μια εύστοχη επιτέλεση. Ο τρόπος πρόσληψης διαφοροποιείται: Στη γραπτή ποίηση ο λόγος νοηματοδοτείται εκ νέου από τον αναγνώστη, χωρίς ωστόσο να επηρεάζεται το γραμμένο κείμενο, τουλάχιστον μορφικά. Στην επιτελεστική ποίηση αν η πρόθεση του ποιητή είναι η απαρχή της δημιουργίας ενός επιτελεστικού ποιητικού έργου, τότε η πρόσληψη εκλαμβάνεται ως αναδόμηση της πρόθεσης του ποιητή από τον αποδέκτη (λειτουργία της αισθητικής σχέσης που αναπτύσσεται μεταξύ ποιητή και κοινού). Ποιητής και κοινό εμπλέκονται σε μια πρόσωπο-με-πρόσωπο διαλεκτική που επηρεάζει, όχι μόνο το ύφος και τη ροή της συνολικής επιτέλεσης αλλά ενίοτε το ίδιο το ποιητικό κείμενο.

- Χώρος και χρόνος

Ο χώρος και ο χρόνος αποτελούν δομικά χαρακτηριστικά της επιτέλεσης. Καθορίζουν τον τρόπο διαχείρισης της οπτικοακουστικής διάστασης του ποιήματος, καθώς και τη σχέση του ποιητή με το κοινό.

Ο επιτελεστικός χώρος αποτελεί συνισταμένη:

1. του φυσικού (ευκλείδειου) χώρου. Σημασία τόπου: τοποκαθορισμένη επιτέλεση σημαίνει ότι οι συνδηλώσεις του τόπου γίνονται μέρος του συνολικού έργου
2. της εκτατότητας του σώματος του επιτελεστή-ποιητή
3. του συνολικού συμβάντος (πράξη επιτέλεσης, ποιητής-επιτελεστής, κοινό, φυσικός χώρος/τόπος)

Εκδηλώνονται πολλαπλές χρονικές διαστάσεις που συναρτώνται μεταξύ τους όπως:

1. ο ωρολογιακός χρόνος (φυσική χρονική διάρκεια έργου)
2. ο χρόνος γεγονότων. Ακολουθία επιμέρους δράσεων όπως έχουν προσχεδιαστεί από τον επιτελεστή-ποιητή και τίθεται απαραίτητο να ολοκληρωθούν ανεξάρτητα του ωρολογιακού χρόνου.
3. ο καθορισμένος χρόνος. Έσωθεν ή έξωθεν περιορισμοί, όπου επιβάλλεται στα γεγονότα ένα αυθαίρετο χρονικό σχήμα, ώστε να ξεκινούν και να τελειώνουν σε ορισμένες στιγμές. (π.χ. στη Slam Poetry υπάρχει ο περιορισμός των 3 λεπτών και 10 δευτερόλεπτων),
4. ο υποκειμενικός χρόνος. Η εσωτερίκευση έργου ως βίωμα στον κόσμο των συνειδήσεων και των συναισθημάτων, που θα επηρεάσει τη σχέση ποιητή-κοινού, άρα τη συνολική επιτέλεση.
5. ο μεθοριακός χρόνος (αποστασιοποιημένη όραση) που επιτρέπει τον αναστοχασμό και απελευθερώνει την έμπνευση.

- Σώμα & Φωνή

Στόχος του ποιητή είναι ο συντονισμός σώματος, φωνής, νου, λόγου, ως ολότητα, εντός μιας διαδικασίας συνεχούς ροής και ανταλλαγής ανάμεσα σε ποιητή και κείμενο, ποιητή και εκφορά, ποιητή και επιτέλεση, ποιητή και κοινό.

Η σχέση τού ποιητή με το κοινό περνά αδιάλειπτα από την παρουσία και το σώμα του. Άρα έχει σημασία η οπτική επαφή με το κοινό, η θέση του σώματός του, ο χρωματισμός της φωνής του, οι χειρονομίες, η άρθρωση, οι παύσεις, ο επιτονισμός.

Σημαντική είναι η στιγμή του αυτοσχεδιασμού, της αναδίπλωσης, δηλαδή, του ποιητικού λόγου και της επιτέλεσης, η οποία προϋποθέτει άσκηση στην ποιητική γραφή και σύνδεση με μια αίσθηση ροϊκότητας (προφοροϊκότητα ή θεϊκή μανία ή Duende). Για τον αυτοσχεδιασμό έχει σημασία η απομνημόνευση, ώστε ο ποιητής να συνδεθεί με το περιεχόμενο του ποιήματός του, κάτι που θα του δώσει αυτή τη δυνατότητα του δημιουργικού αυτοσχεδιασμού. Ωστόσο είναι αποδεκτή και η ανάγνωση, αν με αυτό νιώθει πιο άνετα ο ποιητής-επιτελεστής.

- Διαπολιτισμικός δανεισμός.

Ο ποιητής-επιτελεστής έχει τη δυνατότητα να υιοθετήσει, να αξιοποιήσει και να ενσωματώσει στους ποιητικούς και επιτελεστικούς του τρόπους στοιχεία από εναλλακτικές κουλτούρες και πολιτισμούς. Η επιτελεστική ποίηση είναι ποίηση πολιτιστική, άρα αναγκαία πολιτική, καθώς αμφισβητεί τα πρωτεία του δυτικού τρόπου σκέψης. Μιλάμε για πολυγλωσσικότητα, διαπολιτισμική αισθητική και διαπολιτισμική αναστοχαστικότητα.

- Ρητορική

Δίνεται σημασία σε:

1. Δεικτικό κέντρο γλωσσικής έκφρασης: ποιητής (προσωπική δείξη), τόπος (τοπική δείξη), χρόνος (χρονική δείξη)
2. Μετωνυμία, μεταφορά.
3. Ρητορικά στοιχεία διανοίας (αποσιώπηση, απορία, υπαινιγμός…)
4. Ηχοδομή του λόγου. Προσωδία.
5. Βασικά χαρακτηριστικά του ποιητικού λόγου: οικονομία λόγου, εικονοποιητική γραφή, διαχρονία, διατοπικότητα, αφαίρεση, υπαινιγμός, ακροστίχια παύση (διασκελισμός), οπτική και προσωδιακή σύνταξη, ροϊκότητα κ.ά.

- Μέσα (Media) & Πολυμέσα (Multimedia)

Η επιτελεστική ποίηση χρησιμοποιεί μέσα και πολυμέσα, είτε ως δομικό στοιχείο της, είτε ως μέσο καταγραφής της. Η καταγραφή, με τη σειρά της, μπορεί να λειτουργήσει ως ένα μετα-έργο (αφορά συγκεκριμένη επιτέλεση και απολήγει σε video-ποίημα ή film ποίηση, ή video art κ.λπ.), ως τεκμηρίωση (μαρτυρία ότι έγινε) αλλά και ως τρόπος αυτοαξιολόγησης του ποιητή και βελτίωσης της επιτελεστικής ποιητικής πράξης.

- Διάμεσα (Intermedia)

Πρόκειται για θεμελιακό χαρακτηριστικό της επιτελεστικής ποίησης. Μιλάμε για μια δια-πολύ-μέσω-μετα-τομεακή (inter / multi / cross / trans-disciplinary) αλληλοδραστική διαδικασία που οδηγεί σε μια πολυεπίπεδη και πολυαισθητηριακή ποιητική εμπειρία.

Interdisciplinarity: διαφορετικοί τομείς διασταυρώνονται, χωρίς να αλλοιώνεται ο ιδιαίτερος χαρακτήρας τους (με κίνδυνο την κατάρρευση αν δεν έχουν συνδεθεί οργανικά) -Disciplinarity: πειθαρχία, χαρακτηριστικό της καλλιτεχνικής δημιουργίας.

Transdisciplinarity: ωσμωτική διαδικασία από όπου προκύπτουν υβριδικές μορφές ποίησης, που ενίοτε δεν μπορούν να ενταχθούν σε ήδη γνωστά καλλιτεχνικά είδη

Τα βασικά στοιχεία της επιτέλεσης στο χιπ χοπ (live performance)

"Η εκτέλεση είναι πιο σημαντική από το να έχεις καλούς δίσκους. Αν δεν τα καταφέρεις στη σκηνή τότε δεν αξίζεις και δεν θα αντέξεις να συνεχίσεις όσο καλά και αν ακούγεσαι στον δίσκο με τη βοήθεια του auto tune. Γιατί τότε όλο αυτό το κάνεις μόνο για τους δίσκους και για τα λεφτά. Η ζωντανές παρουσιάσεις (live performances) είναι ο πραγματικός δρόμος της δόξας και της καταξίωσης." Del The Funky Homosapien, Αμερικάνος μουσικός της ραπ, περιοδικό Rolling Stone, 12/2009.

Σκοπός του χιπ χοπ είναι να καταφέρει ο καλλιτέχνης (τραγουδιστής - ράπερ - MC) να κρατήσει το κοινό σε εγρήγορση και ταυτόχρονα να το διασκεδάζει. Σκοπός είναι να συγκινηθεί το κοινό και εν τέλει να μετέχει στην όλη παράσταση (Paul Edwards :76). *Αυτός είναι και ένας λόγος για τον οποίο μ*εταξύ των καλλιτεχνών της χιπ χοπ μουσικής ξεχωρίσουν

όσοι διαθέτουν τα λεγόμενα “skills και flow”. Με τον όρο skills νοούνται οι στιχουργικές ικανότητες του MC, ο ακριβής συγχρονισμός του ρυθμού με τη ρίμα και τη μουσική αλλά και όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά μιας ζωντανής παρουσίασης που αναφέρονται αναλυτικά παρακάτω. Με τον όρο flow (ροή) – ο οποίος αναλύεται στη συνέχεια – νοείται ο ρυθμός και η ρίμα που πρέπει να έχει ο στίχος του χιπ χοπ.

Τα βασικά στοιχεία μίας ζωντανής χιπ χοπ παράστασης και εμφάνισης του MC (master of ceremony), είναι τα παρακάτω:

1. Η αυτοπεποίθηση και η συναίσθηση της καλλιτεχνικής έκφρασης

Θεμελιώδες στοιχείο του χιπ χοπ η σύνδεση του κοινού με τον MC. Ο καλλιτέχνης και εν προκειμένω ο MC, την ώρα που βρίσκεται επάνω στη σκηνή για μία ζωντανή παράσταση πρέπει να είναι σε θέση να επικοινωνήσει τους στίχους του και να πείσει για το μήνυμα που θέλει να περάσει ακόμα και τους πιο δύσκολους και δύσπιστους θεατές. Για να είναι σε θέση να τραβήξει την προσοχή του κοινού και να κρατήσει ζωντανό το ενδιαφέρον σε όλη τη διάρκεια της παράστασης, χρειάζεται πλήρη γνώση του τι ακριβώς θα συμβεί και καλλιτεχνική έκφραση, ώστε το μήνυμα προς το κοινό να καταστεί σαφές.

2. Η χρήση του μικροφώνου και του pa system

Η τεχνολογία είναι αμέριστος σύμμαχος στην επιτέλεση της χιπ χοπ ποίησης. Όπως αναφέρθηκε και στην εισαγωγή, ήδη από τα πρώτα βήματα του χιπ χοπ, σημαντικό ρόλο έπαιζε το κατάλληλο ηχητικό σύστημα. Δυνατοί ενισχυτές και ηχεία, ώστε το ακουστικό αποτέλεσμα να είναι δυνατό και επιβλητικό. Για τη χιπ χοπ επιτέλεση (performace) απαιτείται η χρήση του κατάλληλου ηχοσυστήματος (pa system - the public access system). Το ηχοσύστημα στην απλή του μορφή αποτελείται από έναν μείκτη, έναν ενισχυτή, τα ηχεία και τα μικρόφωνα. Το μικρόφωνο είναι το βασικό μέσο με το οποίο η φωνή, ο στίχος, το μήνυμα εν τέλει, του MC θα φτάσει στον αποδέκτη – ακροατή. Ο MC θα πρέπει σε αντίθεση με την ηχογράφηση στο στούντιο, να θυμάται τα λόγια, να κρατήσει τον ρυθμό των στίχων και να συμπίπτει ο λόγος του ακριβώς με τη μουσική. Η σωστή χρήση του μικροφώνου θα του δώσει τη δυνατότητα όλα τα παραπάνω να αποδοθούν με τον καλύτερο τρόπο.

3. Η συμμετοχή του κοινού

Για τους περισσότερους μουσικούς, σημαντικός παράγοντας επιτυχίας μίας ζωντανής εμφάνισης είναι η συμμετοχή του κοινού. Η ευρεία διάδοση του χιπ χοπ οφείλεται στον αντίκτυπο που είχε στις νεαρές κυρίως ηλικίες της αντίστοιχης εποχής που εμφανίζονται τα διάφορα συγκροτήματα. Οι ακροατές / ακροάτριες του χιπ χοπ δεν διασκεδάζουν απλώς ακούγοντας αυτού του είδους τη μουσική. Ταυτίζονται μαζί της. Οι στίχοι των τραγουδιών είναι σαν να μιλούν για αυτούς τους ίδιους. Σε μία ζωντανή εμφάνιση, ο MC θα πρέπει αν εκμεταλλευτεί όλη αυτή την ήδη υπάρχουσα δυναμική και να τη μετουσιώσει σε μέθεξη και συμμετοχή.

4. Η ενέργεια στη σκηνή

Ένας τρόπος να κρατήσει ο MC το ενδιαφέρον του κοινού και να το "εμπλέξει" στην παράσταση, είναι να διατηρεί ο ίδιος υψηλή ενέργεια την ώρα που βρίσκεται στη σκηνή. Το κοινό αντιλαμβάνεται ότι βλέπει. Μία υποτονική παράσταση θα έχει ως αποτέλεσμα και ένα υποτονικό και αδιάφορο κοινό.

5. Η κίνηση επάνω στη σκηνή

Η κίνηση είναι ένας τρόπος να διατηρείται η ενέργεια του καλλιτέχνη και να γίνεται αντιληπτή από το κοινό. Υπάρχουν περιπτώσεις όπου η ζωντανή παράσταση περιλαμβάνει break dancing είτε τον MC, είτε από τα μέλη του συγκροτήματος όταν πρόκειται για περισσότερους περφόρμερ, είτε ακόμα και απλώς από χορευτές/χορεύτριες.

6. Η διάδραση με το κοινό

Η διάδραση με το κοινό έχει ως σκοπό να κάνει το κοινό μέρος της παράστασης. Για παράδειγμα, ορισμένοι MC's πετάνε αντικείμενα προς το κοινό, πέφτουν οι ίδιοι στον κόσμο κάτω από τη σκηνή (crowd surfing), αλλά η πιο απλή μορφή διάδρασης είναι να τραγουδάει το κοινό μέρος των τραγουδιών.

7. Ο αυθορμητισμός, ο αυτοσχεδιασμός και το freestyle

Όταν ο καλλιτέχνης βρει τον τρόπο αν κάνει την παράστασή του να δείχνει αυθόρμητη, να είναι σε θέση αν αυτοσχεδιάσει και να έχει το προσωπικό του ύφος, τότε η θα έχει προσφέρει μία αξιομνημόνευτη παράσταση στους θεατές.

8. Η από κοινού συνεργασία στη σκηνή (on stage)

Προκειμένου να διατηρείται το ενδιαφέρον του κοινού, στη σκηνή εκτός από τον περφόρμερ MC συνυπάρχουν ο Dj, ο hype man ο οποίος εκτελεί τα backing vocals καθώς και πιθανόν κάποιοι χορευτές. Στην περίπτωση που πρόκειται συγκρότημα και όχι για μεμονωμένο καλλιτέχνη τότε θα πρέπει υπάρχει μία σύνδεση και μία διάδραση μεταξύ της ομάδας των περφόρμερ.

Από όσα αναφέρθηκαν παραπάνω προκύπτει ότι για έναν καλλιτέχνη της χιπ χοπ μουσικής δεν αρκεί μόνο η δισκογραφική του παρουσία. Σημαντικό κομμάτι της χιπ χοπ μουσικής και κουλτούρας είναι οι ζωντανές εμφανίσεις. Επιπρόσθετα, επειδή το χιπ χοπ δεν είναι μόνο μουσική αλλά όπως ειπώθηκε και στα αρχικά κεφάλαια της παρούσας εργασίας, περιλαμβάνει τον χορό (brake dancing) και το grafiti, σε μία ζωντανή παράσταση δίνεται η δυνατότητα στο χιπ χοπ ως κουλτούρα πλέον και ως ένα σύνολο που περιλαμβάνει τη μουσική, τον στίχο, τον χορό και τη ζωγραφική, σε άμεση συνέργεια με το κοινό, να αναπτυχθεί σε όλο το εύρος που του αναλογεί στον χώρο της τέχνης.

Ο συνδυασμός επομένως τόσο των στοιχείων της επιτελεστικής ποίησης όσο και των στοιχείων που απαρτίζουν μία ζωντανή παράσταση χιπ χοπ, οδηγούν αβίαστα στο συμπέρασμα ότι το χιπ χοπ αποτελεί μία έκφανση της επιτελεστικής ποίησης. Συγκεκριμένα και όπως αναλυτικά αναφέρθηκε όλα τα στοιχεία τα οποία αποτελούν βασικά συστατικά της επιτελεστικής ποίησης, όπως η παρουσία του ποιητή, η πρόθεση, το πλαίσιο και η περίσταση της επιτέλεσης, το θέμα – που όπως θα δούμε στη συνέχεια είναι κυρίως πολιτικό και κοινωνικό – ο επιτελεστικός χρόνος και χώρος, η σχέση που περνάει μέσα από τη φωνή και το σώμα στο κοινό, η ρητορική και τα διαπολιτισμικά στοιχεία, είναι βασικά συστατικά μιας ζωντανής παράστασης χιπ χοπ και στοιχεία στα οποία βασίζεται η διάδραση μεταξύ mc/perfomer και κοινού.

2.5 Βασικά στοιχεία της στιχουργικής του χιπ χοπ

Πριν προχωρήσουμε στην ανάλυση των βασικών στοιχείων της στιχουργικής του χιπ χοπ παραθέτουμε τη συνέντευξη που μας παραχώρησε ο Βαγγέλης Κουνάβης (ΚΑΠΙΟΣ, aka Στοιχοβγάλτης) μέλος του χιπ χοπ συγκροτήματος ΚΑΠΙΟΙ σχετικά με τη διαδικασία της συγγραφής στίχων.

"Ερώτηση: Ακολουθείς κάποιο συγκεκριμένο μέτρο όταν γράφεις;"

"Απάντηση: Κυρίως γράφω σε ιαμβικό δεκαπεντασύλλαβο αλλά ποτέ δεν το έκανα τυποποιημένα. Απλά έτσι άκουσα το rap και έτσι ξεκίνησα να γράφω. Τώρα ανάλογα με το τι θέλω να πω ενδέχεται να υπάρχουν σημεία στο μέτρο που θα πω περισσότερες συλλαβές ή μια πρόταση να πιάσει παραπάνω από ένα μέτρο, αλλά και πάλι το τελικό άκουσμα ανά μέτρο θα περιέχει συνήθως 12-16 συλλαβές.

Έπειτα παίζει ρόλο τι ακριβώς θες να κάνεις ερμηνευτικά/τεχνικά καθώς και τα bmp (σ.σ. beats per minute το μουσικό τέμπο σε χτύπους). Συνήθως από τα 120 bpm και πάνω, σε ερμηνείες που είναι πιο "κοφτές", πολλοί επιλέγουν να χωρέσουν σε κάθε μέτρο 17-20 συλλαβές κατά προσέγγιση ειδάλλως θα πρέπει να ραπάρουν πολύ γρήγορα. Ομοίως σε χαμηλά bpm πχ 70-80 μπορεί κάποιος να επιλέξει να ραπάρει σε διπλή ταχύτητα.

Αναλόγως του τι θες να πεις και πως θες να το ερμηνεύσεις βγαίνει και το τελικό αποτέλεσμα. Μπορεί ένα κομμάτι να περιέχει σημεία που ο στίχος είναι πυκνός και άλλα που για λόγους αλλαγής/ποικιλίας να είναι πιο αραιός.

"Ερώτηση: Έχεις κατά νου κάποιο ρυθμό κατά τη διάρκεια της συγγραφής των στίχων;"

"Απάντηση: Όταν γράφω τα 4/4 πλέον είναι μέσα στο μυαλό μου. Για να γράψω σε άλλο μέτρο (ελάχιστοι το έχουν κάνει στο rap) πρέπει να έχω την μουσική.

Έχω γράψει σε 7/4 και 5/4 και ήταν σαφώς πιο δύσκολο επειδή τα 4/4 έχουν επικρατήσει και λειτουργούμε αυθόρμητα σε αυτό το μέτρο. Επίσης ο σταθερός κύκλος που κάνει βοηθάει στο να έχεις ένα μοτίβο στην γραφή."

"Ερώτηση: Ισχύει ότι στο χιπ χοπ δεν παίζει ρόλο ο αριθμός και ο τονισμός των συλλαβών αλλά κυρίως η συνέπεια στο beat; Ανάμεσα δηλαδή από κάθε τέταρτο (1/4) μπορούμε να έχουμε όσες λέξεις θέλουμε, ανάλογα με τα skills του mc."

"Απάντηση: Ναι ο καθένας μπορεί να κάνει ότι θέλει, ακόμα και η συνέπεια στο beat δεν υφίσταται πάντα.

Μπορείς να ραπάρεις όπως θέλεις αλλά το αν θα είναι εύηχο καθορίζεται από ένα σύνολο πολλών πραγμάτων. Για παράδειγμα, αλλιώς ερμηνεύονται πολλές συλλαβές σε 1/4 αν οι λέξεις σου περιέχουν γράμματα όπως το "λ" ή το "ρ" ή δύο συνεχόμενα φωνήεντα και αλλιώς όταν θα πεις γρήγορα λέξεις με γράμματα όπως "κ", "τ", "μ" ή "ν".

Προσωπικά δίνω πολύ βάση στο να μην τονίζονται λάθος οι συλλαβές. Αν βγαίνει λάθος τονισμός θα αλλάξω τον στίχο.

Σχετικά με την συνέπεια στο beat μου αρέσει να υπάρχει. Δυσκολεύομαι να ακούσω κάποια πιο μοντέρνα στυλ που περιμένουν κάθε μπότα στην αρχή του μέτρου για να πετάξουν μια φράση με κάπως πιο ρευστό τρόπο χρονικά πάνω στο beat.

Υπάρχουν και φορές που κάποιο σημείο ενός κουπλέ μπορεί να ακούγεται ερμηνευτικά λίγο εκτός αλλά και αυτό μπορεί να γίνει με έντεχνο τρόπο που θα ακούγεται ωραία (π.χ. τράβηγμα συλλαβών, άδειασμα μουσικής, αλλαγή ερμηνείας κτλ)."

Τα βασικά στοιχεία της στιχουργικής του χιπ χοπ αναλύονται ως εξής:

<u>Το ύφος του στίχου</u>

Το ύφος του περιεχομένου του τραγουδιού, δεν αφορά στο θέμα στο οποίο αναφέρεται ο στίχος του τραγουδιού, αλλά στην απόδοση του θέματος. Δηλαδή, στον τρόπο με τον οποίο είναι δοσμένη η ιστορία την οποία εξιστορεί ο στίχος.

1. Braggadocio

Η λέξη "braggadocio" προέρχεται από τη σύντμηση των λέξεων bragging και boasting που σημαίνουν αντίστοιχα την "κομπορρημοσύνη" και το "καμάρωμα". Οι στίχοι των τραγουδιών που ακολουθούν αυτό το ύφος έχουν συνήθως αυτοαναφορικό περιεχόμενο και τους συναντάμε στο είδος του χιπ χοπ που λέγεται battle. Όπως αναφέρθηκε και στην ενότητα με τα είδη της θεματολογίας του χιπ χοπ, όταν αυτό το είδος της μουσικής ξεκίνησε στο νότιο Μπρονξ της Νέας Υόρκης, τα πρώτα συγκροτήματα προέρχονταν από μέλη των τοπικών συμμοριών και το χιπ χοπ ήταν ένα νέο είδος ειρηνικής και αναίμακτης μεταξύ τους αναμέτρησης.

2. Battling (Αναμέτρηση)

Τα τραγούδια που είναι γραμμένα σε ύφος battling (αναμέτρηση) συνδυάζουν το braggadocio πηγαίνοντας το όμως ένα βήμα ακόμη πιο πέρα, και συγκρίνουν τον ήρωα του θέματός τους, εν προκειμένω τον MC ή το συγκρότημα, με τους υπόλοιπους Mcs και τα αντίστοιχα συγκροτήματα. Η σύγκριση αυτή μπορεί να είναι άμεση, κυρίως όταν πρόκειται για ζωντανές εμφανίσεις battling, αλλά συνήθως γίνεται με έμμεσες αναφορές (references) σε τραγούδια ή στο πρόσωπο των "αντίπαλων" MC΄s.

3. Conceptual (θεματικός στίχος)

Τα τραγούδια που είναι γραμμένα με θεαματικό στίχο είναι τραγούδια που η θεματολογία τους περιστρέφεται γύρω από μία συγκεκριμένη ιδέα. Γαι να γίνει αυτή η ιδέα αντιληπτή από το κοινό, θα πρέπει να σαφής και αν αποδίδεται όλα εκείνα τα στοιχεία που θα την υποστηρίξουν.

4. Story form (στίχος με τη δομή ιστορίας)

Η τεχνική της αφήγησης μιας ιστορίας (storytelling) είναι από τις πιο σημαντικές τεχνικές τραγουδιών στο χιπ χοπ. Πληθώρα τραγουδιών διηγούνται μια συγκεκριμένη ιστορία. Τα τραγούδια αυτής της μορφής θεωρούνται από τα πιο πετυχημένα. Ακολουθούν τους κανόνες σύνταξης ενός σεναρίου με αρχή, μέση και τέλος, με πλοκή και περιλαμβάνουν βασικούς χαρακτήρες.

5. Αφαιρετικό ύφος

Οι στίχοι που είναι γραμμένοι με αφαιρετικό ύφος, δεν βγάζουν ξεκάθαρο ή φανερό νόημα και πολλές φορές και η γλώσσα που χρησιμοποιούν μπορεί να μην είναι εύληπτη έτσι ώστε ακόμα και αν το θέμα του τραγουδιού είναι απλό, αυτό να μην γίνεται εύκολα κατανοητό. Έχουν ένα αινιγματικό ύφος που δύσκολα αποκρυπτογραφείται. Παρόλα αυτά όμως μπορεί το αισθητικό αποτέλεσμα να είναι υψηλό.

6. Χιουμοριστικό ύφος

Τραγούδια με χιουμοριστικό ύφος γραφής μπορούν περιλαμβάνουν είτε κάποιους χιουμοριστικούς στίχους είτε να είναι εξ ολοκλήρου γραμμένα σε αυτό το ύφος.

Η ροή (Flow)

" Μπορείς να πεις το παιδικό τραγούδι Mary had a little lamp, με την κατάλληλη ροή και αυτό να γίνει μεγάλη επιτυχία", Rah Digga (Paul Edwards: σελ. 78).

Όπως προαναφέρθηκε, με τον όρο flow (ροή) νοείται ο ρυθμός και η ρίμα που πρέπει να έχει ο στίχος του χιπ χοπ. Κατά γενική ομολογία η ισχυρή ροή (strong flow) είναι εξίσου σημαντική τόσο για να γίνει πιο πειστικό το νόημα του στίχου, όσο και για να κεντρίσει το ενδιαφέρον του κοινού σε μία ζωντανή παράσταση, και να εντυπωσιάσει τους ακροατές. Η δημιουργία τραγουδιών με ισχυρή ροή είναι το κύριο μέλημα του MC, καθώς έχει άμεσα αντίκτυπο και καθορίζει σε μεγάλο βαθμό το πώς τελικά θα "ακούγεται" το τραγούδι. Πολλοί καλλιτέχνες θεωρούν ότι η πλειονότητα των ακροατών προσέχει αρχικά τη ροή του τραγουδιού και αν η ροή τους τραβήξει την προσοχή, στη συνέχεια προσέχουν το περιεχόμενο του στίχου. Επιπρόσθετα ένα τραγούδι μπορεί να γίνει διάσημο εξαιτίας της ισχυρής ροής.

Υπάρχουν διάφορα είδη ροής. Για παράδειγμα ο Eminem χρησιμοποιεί μία μορφή ροής που είναι γρήγορη, πυκνή, μαζί με πολλές λέξεις και περίπλοκες μορφές ομοιοκαταληξίας, ενώ ο Snoop Dogg συνήθως χρησιμοποιεί μία πιο αραιή ροή με περισσότερες παύσεις, η οποία ταιριάζει καλύτερα και αναδεικνύει το εύρος της μελωδικότητας της φωνής του. Με την εξέλιξη του χιπ χοπ, η ροή έχει πιο περίπλοκη μορφή. Έτσι τα τραγούδια της πρώτης χρονικής περιόδου του χιπ χοπ ακούγονται πολύ απλοϊκά συγκρινόμενα με τα τραγούδια που γράφονται σήμερα. Μεγάλο ρόλο σε αυτήν τη εξέλιξη είχε και η ανάπτυξη της τεχνολογίας του ήχου. Γεγονός που σημαίνει ότι για να παραχθεί ένα καλό μουσικό αποτέλεσμα σήμερα, απαιτείται εξοπλισμός υψηλών προδιαγραφών.

Τα τελευταία χρόνια μεταξύ των MC΄s χρησιμοποιείται το διάγραμμα ροής. Πρόκειται για έναν πίνακα με τέσσερεις στήλες που αντιστοιχούν στον ρυθμό (beat) του τραγουδιού. Ο συνήθης ρυθμός στον οποίο γράφονται τα χιπ χοπ τραγούδια είναι τα 4/4. (βλ. συνέντευξη με Βαγγέλη Κουνάβη). Στη συνέχεια συμπληρώνονται οι γραμμές (bars) του πίνακα που αντιστοιχούν σε κάθε μέτρο. Ο MC θα πρέπει να ταιριάξει επακριβώς τις λέξεις των στίχων και την ομοιοκαταληξία, στον ρυθμό της μουσικής. Ενδιάμεσα από κάθε τέταρτο (από τα 4/4 του ρυθμού) μπορούν να μπουν όσες λέξεις θέλει και μπορεί να αποδώσει ο δημιουργός.

Το παράδειγμα διαγράμματος ροής που ακολουθεί εφαρμόζεται στους τέσσερεις πρώτους στίχους του τραγουδιού των Pharcyde, "Drop" από τον δίσκο: *Labcabincalifornia*, 1995. *(*Paul Edwards:83)

Let me freak the funk, obsolete is the punk that talks

More junk than Sanford sells. I jet propel at a

Rate that complicate their mental state as I invade their

Masquerade. They couldn’t fade with a clipper blade

1	2	3	4
Let me freak the	**funk**, obso-	**lete** is the	**punk** that talks
More junk than	**San**ford sells	I jet pro	**pel** at a
Rate that compli	**cate** their mental	**state** as I	**invade** their
Masquerade.	They couldn’t	**Fade** with a	**clipper** blade

Οι λέξεις που απεικονίζονται με έντονη γραφή (bold) συμπίπτουν με τον ρυθμό (beat) της μουσικής. Σε όποιο κελί του πίνακα δεν υπάρχει αντίστοιχα έντονη γραφή, εκείνο το τμήμα του στίχου δεν τονίζεται. Ακούγεται δηλαδή, μόνο το beat.

Αυτός ο “συνωστισμός” των λέξεων στον μουσικό χρόνο του ενός τετάρτου (¼) μπορεί να επιτευχθεί με μεγαλύτερη ευκολία στην αγγλική γλώσσα σε σχέση με την ελληνική, εφόσον στα αγγλικά υπάρχουν πολλές μονοσύλλαβες λέξεις σε αντίθεση με την ελληνική. Το γεγονός αυτό επηρεάζει την πυκνότητα της ροής στον ελληνικό στίχο και επιπλέον απαιτεί από τους Έλληνες MC΄s μεγαλύτερη ταχύτητα λόγου, καθώς και μεγαλύτερη έκταση της αναπνοής.

Αντίστοιχο διάγραμμα ροής εφαρμόστηκε στο τραγούδι των Razastarr “Κανένας πόνος δεν είναι αρκετός” από τον δίσκο: *Τα πιο όμορφα όνειρα είναι ανώνυμα*, 1999

Αν θες να ζεις την αλήθεια σε δικιά σου ψευτιά
όλα αλλάζουν και φαίνονται ίδια, θυμήσου είναι φίδια

Γλυκό δηλητήριο προσπαθούν να σου περάσουν,
θάνατο κράζουν, θέλουν να χαράξουν τον ουρανό
μα είναι αθάνατος, ανοίγει άλμπατρος

Κανένας πόνος δεν είναι αρκετός

1	2	3	4
Αν θες να	**ζεις** την αλήθεια σε δι-	**-κιά** σου ψευτιά όλα αλ-	**-λάζουν**
και φαίνονται	**ίδια** θυμήσου είναι	**φίδια** γλυκό δηλη-	**-τήριο** προσπαθούν
Να σου περ-	**-άσουν** θάνατο	**κράζουν** θέλουν να χα-	**-ράξουν** τον ουρανό
Μα είναι αθ-	**-άνατος,** ανοίγει	**άλμπατρος** κανένας	**πόνος** δεν είναι αρκετός

Στο παράδειγμα των στίχων των Razastarr που αναφέρθηκε, γίνεται αντιληπτό ότι οι συγκεκριμένοι στίχοι, δεν ακολουθούν τη νεοελληνική μετρική σε ό,τι αφορά στη σύνταξη του μέτρου. Τους παραπάνω στίχους δεν μπορούμε να τους κατατάξουμε στα ιαμβικά ή στα τροχαϊκά μέτρα, ούτε σε κανένα άλλο είδος. Ο μόνος τρόπος να μπορέσουν να αποδοθούν βάση κάποιου είδους μέτρου είναι σύμφωνα με το διάγραμμα ροής.

Από το σύνολο των στίχων που μελετήθηκαν στη παρούσα εργασία, προκύπτει ότι υπάρχουν τραγούδια που βρίσκονται πιο κοντά στο μετρικό σύστημα και κυρίως στα ιαμβικά μέτρα, όμως η πλειοψηφία των στίχων δεν ακολουθεί κάποιο συγκεκριμένο μέτρο. Οι στίχοι γράφονται με γνώμονα τον ρυθμό της μουσικής και όχι με βάση τον αριθμό και τον τονισμό των συλλαβών. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα ανάμεσα στα μουσικά μέτρα να παρεμβάλλεται τυχαίος αριθμός λέξεων που είναι συνάρτηση τόσο του νοήματος του τραγουδιού όσο και με των ικανοτήτων του MC. Διότι όπως προαναφέρθηκε, η ελληνική γλώσσα δεν έχει τόσες μονοσύλλαβες λέξεις που να βγάζουν νόημα, όσες υπάρχουν αντίστοιχα στην αγγλική γλώσσα και επομένως η πετυχημένη δημιουργία και απόδοση ενός τραγουδιού άπτεται στο κατά πόσο επιδέξιος είναι ο/η στιχουργός .

Κεφάλαιο 3ο -Η αξιοποίηση της νεοελληνικής μετρικής στον στίχο της χιπ χοπ

Στην παρούσα ενότητα θα διερευνηθεί η δυνατότητα της εφαρμογής των αρχών της Νεοελληνικής Μετρικής στον στίχο του χιπ χοπ. Από το σύνολο των τραγουδιών που μελετήθηκαν προκύπτει ότι οι στίχοι στη χιπ χοπ μουσική δεν ακολουθούν μία συγκεκριμένη μορφή μέτρου. Υπάρχουν στίχοι που βρίσκονται κοντά στους τύπους των μέτρων όμως όπως προαναφέρθηκε, η στιχουργική του χιπ χοπ έχει μία δική της μετρική που ακολουθεί πιστά τον ρυθμό και όχι το μέτρο όπως αυτό ορίζεται βάση του τονισμού των συλλαβών. Για λόγους συντομίας στην παρούσα εργασία όπου αναφέρεται αυτό το είδος μετρικής θα αναφέρεται ως "μετρική του χιπ χοπ".

3.1 Οι «κανόνες» των μέτρων

Από τους στίχους που μελετήθηκαν προέκυψε ότι η συνηθέστερη μορφή μέτρου που χρησιμοποιείται και που πλησιάζει κατά κάποιο τα συνήθη μέτρα είναι τα ιαμβικά μέτρα. Ένα παράδειγμα στίχων που είναι πολύ κοντά χωρίς όμως να τα ακολουθούν πιστά, στα ιαμβικά δωδεκασύλλαβα και δεκατρισύλλαβα μέτρα συναντάμε στο παρακάτω τραγούδι του συγκροτήματος FFC.

Σαν παραμύθι, στο μυαλό ενός παιδιού
Γυρνάει ακόμα η δική μας ιστορία
Σε γνώρισα κάτω απ(ό) τα άστρα του ουρανού
Και με παράτησες σε μια μικρή πλατεία

Μα πάντα έτσι γίνεται, θα έλεγε κανείς
Παράξενα παιχνίδια της ζωής

Πάνω που είχα αποφασίσει πως θα ζω
Χωρίς αγάπες, υποσχέσεις και ελπίδα
Απάνω σου έπεσα, σαν να 'τανε γραφτό

Κι όλα όσα έχασα, σε μια στιγμή τα είδα

(*Στα Παιχνίδια της Ζωής*, FFC, 1993)

Στο συγκεκριμένο παράδειγμα οι δωδεκασύλλαβοι στίχοι είναι παροξύτονοι και οι δεκατρισύλλαβοι προπαροξύτονοι. Επίσης, το χώρισμα του στίχου διαφέρει και συνταιριάζει με τον επόμενο στίχο καθώς και με την εσωτερική ομοιοκαταληξία (έπεσα - έχασα) ενισχύοντας με τον τρόπο αυτό τον ρυθμό του στιχουργήματος.

Σαν παραμύθι,/ στο μυαλό ενός παιδιού
Γυρνάει ακόμα/ η δική μας ιστορία
Σε γνώρισα κάτω/απ΄ τα άστρα του ουρανού
Και με παράτησες/ σε μια μικρή πλατεία

Πάνω που είχα αποφασίσει πως θα ζω
Χωρίς αγάπες,/ υποσχέσεις και ελπίδα
Απάνω σου έπεσα,/ σαν να 'τανε γραφτό
Κι όλα όσα έχασα,/ σε μια στιγμή τα είδα

Στο επόμενο παράδειγμα παρατηρούμε ότι ενώ το σώμα του τραγουδιού ακολουθεί ένα μικτό μετρικό σύστημα όπου ο ιαμβικός δεκαπεντασύλλαβος εναλλάσσεται με τη "μετρική του χιπ χοπ", αντίθετα το ρεφρέν είναι γραμμένο σταθερά σε ιαμβικό δεκατετρασύλλαβο και δεκαπεντασύλλαβο.

Ιαμβικός δεκαπεντασύλλαβος:
Τον τρόπο που θα φέρεσαι, ρουφιάνος πρέπει να `σαι
τον τρόπο που θα στέκεσαι, στρατιώτης πάλι θα `σαι

Μα είναι όσα έχω με το hip hop αντέχω
σ' αυτή τη μάχη της ζωής φοβάμαι μα δε τρέχω
και σ' όλ' αυτά που βλέπω αντίδοτο θα έχω
ένα πρίσμα φαντασίας κι από μέσα του θα βλέπω

(Πρίσμα Φαντασίας, FFC, 1997)

3.2 Η ομοιοκαταληξία, η παρήχηση και η μιμητική αρμονία

Η ομοιοκαταληξία ή ρίμα θεωρείται το πιο σημαντικό στοιχείο στη συγγραφή του στίχου του χιπ χοπ. Σε σημείο που οι ράπερ μεταξύ τους όταν αναφέρουν ότι γράφουν στίχους συνήθως λένε ότι γράφουν ρίμες ή όπως, επίσης, πολύ συχνά λέγεται MC's δεν τραγουδάνε αλλά "φτύνουν ρίμες" στο μικρόφωνο. Οι ρίμες από κοινού με τον ρυθμό, προσδίδουν στον στίχο μουσικότητα με τη συνεχή επανάληψη του ακούσματος των ίδιων ήχων. Η συγγραφή στίχων με δυνατές ρίμες που να αποδίδουν ταυτόχρονα με επιτυχία το μήνυμα εκείνο που θέλει να περάσει ο δημιουργός, είναι από τις μεγαλύτερες προκλήσεις στη χιπ χοπ μουσική και ένα κριτήριο της επιδεξιότητας των ράπερ. Στον χώρο του χιπ χοπ, όταν οι καλλιτέχνες αναφέρονται στα "skills" (ικανότητες) αναφέρονται μεταξύ άλλων και στην ικανότητα του MC να γράψει στίχους με δυνατή ομοιοκαταληξία.

Οι στίχοι που είναι γραμμένοι για τη χιπ χοπ μουσική προσομοιάζουν κατά πολύ σε ότι αφορά στη μορφή, στα τα ποιήματα που είναι γραμμένα σε ελεύθερο στίχο. Όπως αναφέρθηκε σε προηγούμενο κεφάλαιο, τα ποιήματα με ελεύθερο στίχο έχουν συνήθως ελευθερία στο μάκρος του στίχου, στίχους με διαφορετικό αριθμό συλλαβών, στίχους χωρίς ομοιοκαταληξία ή στίχους με ομοιοκαταληξία η οποία όμως να εμφανίζεται ακανόνιστη και σκόρπια, ακανόνιστες στροφές ή χωρίς καθόλου στροφές.

Αναφορικά επομένως με την ομοιοκαταληξία, εκείνο που διαπιστώθηκε από την παρούσα εργασία είναι η ποικιλία και η πολυπλοκότητα που εμφανίζουν οι ρίμες των χιπ χοπ τραγουδιών. Παρά τη βαρύνουσα σημασία της ομοιοκαταληξίας στον στίχο, υπάρχουν και περιπτώσεις τραγουδιών όπου δεν τηρείται ο κανόνας της ρίμας και ο στίχος είναι εντελώς ελεύθερος διατηρώντας ωστόσο έναν εσωτερικό ρυθμό. Επίσης, παρόλο που σύμφωνα με τον Γ. Σαραλή η εσωτερική ομοιοκαταληξία βαραίνει τον στίχο και θυσιάζει το νόημα και την πραγματική εσωτερική μουσικότητα σε ένα φαινομενικό και εντυπωσιακό "παραφόρτωμα", κανόνας που ίσως ισχύει για τις παραδοσιακές μετρικές φόρμες, στους στίχους που μελετήθηκαν η εσωτερική, πυκνή ομοιοκαταληξία είναι ιδιαίτερα συχνό φαινόμενο. Με τον τρόπο αυτό αποδίδεται μία επιπλέον δραματικότητα στον στίχο.

Προς επίρρωση των παραπάνω θέσεων παρατίθενται οι ακόλουθοι στίχοι στους οποίους η ρίμες εμφανίζονται με έντονη γραφή.

Άλλη μια ρίμα με τον Ευθύμη στην **πώρωση**
δεν έχω μάθει να κάνω πίσω γι' αυτό κάνε **χώρο εσύ**
πάρτο **απόφαση** θα σε χτυπάω με κάθε μου **πρόταση**
χωρίς δικαιολ**ογία** χωρίς **αιτία** και χωρίς **πρόφαση**
κόλαση αυτό είναι αυτό που θα νιώθεις **τώρα εσύ**
με κάθε φλεγόμενη λέξη μου θα ψάχνεις να βρεις **όαση**
αυξάνομαι και πληθαίνω κι απλώνομαι σε μεγάλη α**πόσταση**
γι' αυτό και δε με χωράει μόνο η ακ**ρόαση** θέλω την **όραση**
με κάθε ευκαιρία θα κάνω απόβαση στην **τηλεόραση**
να με δεις και να μπορείς κι εσύ να κρίνεις ιδίοις **όμμασι**
μόλυνση απλώνουν οι δίσκοι μου με κάθε τους **πώληση**
τρέπω υποτονικούς mc's σε υπο**χώρηση**
και έχω γραμμένη κάθε είδους απα**γόρευση**
για ότι καταστροφή έχω φέρει δεν ψάχνω συγ**χώρεση**
ή αθ**ώωση** γι' αυτό κι εσύ δώσε μου αναγ**νώριση**
άκου τη πιο funky αγ**όρευση** από έναν αυθεντικό mc
πιάνει μάξιμουμ α**πόδοση** σε κάθε στιχουργική α**πόθεση**
ατσάλινες ρίμες γεμάτες α**πόλαυση**

(Ω, Ναι!, *Terror X Crew* , 1999)

Στο επόμενο παράδειγμα η ομοιοκαταληξία των στίχων είναι πιο απλή και έχει πλεχτή μορφή. Ομοιοκαταληκτούν δηλαδή, ο πρώτος με τον τρίτο, ο δεύτερος με τον τέταρτο, ο πέμπτος έβδομο και ούτω καθεξής.

Φονι**άδες** οι σκέψεις μου και οι λέξεις μου φυγ**άδες,**
κάθε φορά που βρέθηκα σε φέρετρα αντ**άμα.**
Γινήκανε στο νου μου, απόκρημνες χαρ**άδρες,**
σαν δάκρυα φτερουγίσανε και σαν οργή συ**νάμα.**
Στο άδικο μέσα, έπνιξα τα γ**έλια**
και άρχισα να γυρεύω της ζωής την κατ**αχνιά.**
Έβγαλα μαύρο τρίχωμα και νύχια νυστ**έρια**,
στο μερτικό μου χάρισα μαύρα **φτερά**

να στάζουν μελάνι πριν φτάσει τ' α**γιάζι**,
σαν γνήσιος απόγονος μιας κάλπικης αυ**γής**
σ' ένα χαλάζι έψαξα τον κόσμο τι τρο**μάζει**
μα κι αυτό φυτεύτηκε στα έγκατα της **γης**.

(Ταξίδεψε φωνή μου, *Βαβυλώνα* , 2002)

Παράδειγμα ζευγαρωτής ομοιοκαταληξίας είναι το επόμενο απόσπασμα τραγουδιού:

Βήτα Πεις, αληθινές καταστάσεις **ζωής**,
μες στα παιχνίδια των ρυθμών, μέσα στο χρώμα της **αυγής**,
κινούμενος να σπάσεις τα δεσμά της αστικής **φυλακής**,
το ζεις, χωρίς να θυμάσαι τι ψάχνεις να **βρεις**.
Απλά το **ζούμε**, τυφλά τ' ακολου**θούμε,**
το κάνουμε χωρίς να πληρω**θούμε,**
προω**θούμε** τα λεγόμενα των ραψ**ωδών**,
λοιπόν, αγώνας μες στον κύκλο των χαμένων ποι**ητών.**
Ζούμε στον αιώνα των τρε**λών,**
χωρίς να βγάζουμε άκρη, το μικρόφωνο **στο ον,**
δίνω μάχη, καθημερινά βλέπω λ**άθη,**
το φόντο στην κουλτούρα είναι στ**άχτη**,
μέλλον για τη **φάση** δεν υπ**άρχει**.
Αθήνα, υποτίθεται πως ζω μες στον πυ**ρήνα,**
μα βλέπω μόνο ρουφιανιά και **χρήμα**,
συναυλίες με ψο**φίμια**,
η φαμίλια ξεπροβάλλει απ' τα συντ**ρίμμια**.
Επιβιώνω…
προσοχή στο πως μιλάς, στο πως περ**πατάς,**
είσαι πισω**πλατάς** και τα μούτρα σου **θα φας,**
ρουφιανιές μην πετάς στα στενά που τρι**γυρνάς,**
δύο επιλογές ακολ**ουθάς** ή προσ**κυνάς…**
δεν ξέρεις **που πας**, παρα**πατάς.**

(Benjamin, *ΒήταΠεις* , 2003)

Το επόμενο παράδειγμα αφορά στίχο χωρίς ομοιοκαταληξία.

Ίσως η κούρβα εποχή που μ' έφεραν να ζήσω,
μες τους κρυψίνους μαστροπούς και τις νέες αξίες,
να μη συνέπεσε μ' αυτά που θέλησα να είμαι,
βλέπω πολλούς υπηκόους που αντίσταση δε φέρουν,
σε κάθε μια διαπραγή που πράττουν οι αφεντάδες,
κι αν κάπου κάπως κάποτε βρεθεί κανένας λύκος,
που η αηδία κι η απόγνωση τον φέρουν να ουρλιάξει,
τότε τον παίρνουν για τρελό τις πόρτες τους του κλείνουν,
μιας κι' ο λαός που ορέχτηκαν δε πρέπει να' χει γνώση,
κοπαδιαστά να τραβά το δρόμο που χάραξαν,
γιατί είναι γνώστες έμπειροι στου ανθρώπου τις ανάγκες
και σπούδασαν για το καλό μονάχα το δικό μας,
ίσως και να βαρέθηκα το δρόμο του αγνώστου,
που οδεύουμε χρόνους πολλούς με χάρτη τις διαταγές τους,
ίσως και να σιχάθηκα τους σύγχρονους ρητόρους,
που βολεμένοι βλέπουνε μονάχα τα των άλλων,
διδάσκοντας τις ενοχές με πύρινους τους λόγους,
κι' ας ξέχασαν να κρύψουνε πρώτα τα λήμματα τους.

(ΚΑΠΙΟΙ, Ίσως, *Ομορφη Μέρα*, 2010)

Η ευρηματικότητα της ομοιοκαταληξίας στον στίχο στου χιπ χοπ είναι ιδιαίτερα χαρακτηριστική και αποτελεί μία από τις ικανότητες (skills) των MC's. Στο παράδειγμα που ακολουθεί οι στίχοι ομοιοκαταληκτούν μόνο ηχητικά καθώς, αποτελούνται από παράταιρα ζευγάρια λέξεων, ελληνικές - αγγλικές όπως: Husqvarna - σβάρνα, φανέλα - Barbarella, μπάλα - Collegialla, νεολογισμούς: όλοι - στρομπόλι, αλλά και ζευγάρι λέξης με φράση: to me - ζουμί.

Ρόδα τσάντα και κοπάνα και μαρσάρω τη **Husqvarna**
κι οι μπαρμπάδες στις διαβάσεις τρέχουν μη τους πάρω **σβάρνα**.
Φοράω το δερμάτινο και τη see through **φανέλα**

και κάνω μια κωλιά μπροστά στη **Barbarella**.
Μου λέει το γκομενάκι μου "Give a bit a MMM **to me"**
της λέω ασ' τα εγγλέζικα και μπαίνω στο **ζουμί**
πάμε να κουνηθούμε κάτω απ' τη ντίσκο **μπάλα**
τώρα που ο D.J. μιξάρει "**Collegialla**".
Χορεύω Michael Jackson με καμαρώνουν **όλοι**
κι η άσπρη μου η κάλτσα φωσφορίζει στο **στρομπόλι** (σ. σ. strobe light)
κι ήταν όλοι τους εκεί η Σοφία κι ο **Σταμάτης**
Πάνος, Στάθης και Καιτούλα κι ο Χαλίφης της **Βαγδάτης**.

(Στη ντισκοτέκ, *Ημισκούμπρια*, 1997)

Ήμουν στην πίεση όπως η μπογιά μέσα στο **spray**
όμως απόψε κάνω μπαμ όπως παλιά η Καίτη **Γκρέυ**
σου παίρνω τη γυναίκα μέχρι να μετρήσεις ως το **δέκα**
κι ύστερα κρατάς ενός λεπτού σιγή σαν τον Τερ**λέγκα**
είμαι ήδη τόσα χρόνια μέσα στο **παιχνίδι**
κουβαλάω πιο πολύ τρελά κι απ' το **Σεχίδη**
το δάγκωμα από κάθε φίδι γλύτωσα στο **τσακ**
μ' ένα ζιγκ ζαγκ τώρα μπουμ **μπαμ**
με το που με βλέπεις παθαίνεις πατα**τρακ**
θες να μάθεις ποιος είμαι;
Είμαι ο φύλακας του **funk**.
Και όχι δεν είναι η **πρώτη**
φορά που βρίσκομαι στου ξυραφιού τη **κόψη**
γι' αυτό και όποιος κάνει σκέψεις για να με ανα ανα ανα ανα ανα**κόψει**
καλύτερα να τις **αφήσει** ίσως **αποκτήσει** τραύμα ανοιχτό σαν κι αυτό της **Άννας Βίσση**

(Τα χέρια σας ψηλά, *Terror X Crew*, 1999)

Ακόμη ένα παράδειγμα ευρηματικής ομοιοκαταληξίας είναι το τραγούδι ΟΥΣ του συγκροτήματος Παρεμβολές. Στο συγκεκριμένο τραγούδι όλοι οι στίχοι καταλήγουν στη συλλαβή -ους.

Γι' αυτό που κάνω κι ακ**ούς**

Έχω λόγους πολλούς σκοπ**ούς**

Πάρε μερικούς ζεστ**ούς**

Ήχους στίχους ενοχλητικ**ούς**

Για πολιτικ**ούς** που βάζουν περιορισμ**ούς**

Με κανονισμ**ούς** συμφεροντολογικ**ούς**

Μόνο γι' αυτ**ούς**

Και έχουν πιστ**ούς** οπαδ**ούς**

Ανθρώπους τυφλ**ούς**

Περιπλανώντας βλέπεις και διαφορετικ**ούς**

Βιαστικ**ούς** σοβαρ**ούς**

Τύπους μοναχικ**ούς**

Δρόμους κλειστ**ούς** από απεργ**ούς**

Τραπεζικ**ούς** και οδηγ**ούς**

Διαμαρτυρόμεν**ους** γάμησ'τ**ους**

Μάχες με αστυνομικ**ούς** και αναρχικ**ούς**

Βία πανελλαδικού βεληνεκ**ούς**

Η οποία για τηλεοπτικ**ούς** σταθμ**ούς** είναι ευκαιρία

Να ρίξουν σκόνη σ' οφθαλμ**ούς**

Να προβάλλουν ως ειδικούς άσχετ**ους**

Όμως γνωστ**ούς** από βρώμικ**ους** χώρ**ους** καλλιτεχνικ**ούς**

Κοιν**ούς** θνητ**ούς** προβάλλουν ως Θε**ούς**

Γι'αυτό φτιάχνω πειρατικ**ούς**

Παρεμβολικ**ούς** πομπ**ούς**

Με επιθετικ**ούς** προσανατολισμ**ούς**

Και κάνοντας ελιγμ**ούς**

Αποφεύγω εχθρ**ούς**

Βλέπεις ανήκω στους μικρ**ούς**

Και έχω πολλ**ούς**

Μα αντιστέκομαι σαν τον Σανταμ

Στους Κλίντον και Μπ**ούς**

Όπως προαναφέρθηκε η πυκνότητα και η ομοιοκαταληξία είναι από τα χαρακτηριστικά επιδεξιότητας (skills) των στιχουργών του χιπ χοπ. Επίσης, το χαρακτηριστικό που χρησιμοποιείται συχνά στη στιχουργική σύνθεση του χιπ χοπ είναι και η παρήχηση, όπως στα παραδείγματα που ακολουθούν.

Ξανάμανα ξαναμαναξάναμα ξαναμαναπιάνω την πέ**να**
κι' αμύ**νομαι**, α**φήνομαι** ενώ **φαινομεν**ικά **φαίνομα**ι να **μαίνομα**ι χα**μέν**ος,
αφού θ**έλανε** να με δ**έναν**ε **εμέναν**ε **μείναν**ε **μ' έναν τεμενέ,**
μπ**αίνω ενώ μένω** φ**αινόμενο αναμενόμενο** κι' ανερχ**όμενος.**
Τίποτα δε χαμπαρι**άζω**, σε τρομ**άζω** καθώς πιάνω το mic,
μοι**άζω** σαν Σκρούτζ στο Κλόνταικ σαν βγαίνω πράος
διακαώς έξω στο χάος μ' ένα νου να' ναι σα ναός,
πάρε mcing και digital mastering, έχω μια φωνή πιο ξάστερη.
Αστέρι σαν νυ**στέρι** κόβει δεν υ**στερεί** και θα σου **στερεί**
αφού μου **στερείς**, δε θα μ' ακούς μόνο mono άκου με **stereo**,
σε κάθε **στέρεο** στο μουσικό **στερέω**μα **στερεώ**θηκα
γιατί σπάστηκα απ' τ' άτυπα **στερεό**τυπα.
Κοίτα **τυπά χτύπα** με **τάπα** τα **πάντα** πάνω που **το' πα** και **πάτα**
πόδι μήπως και σου έρθουν όλα πιο ρόδινα,
πέρνα κάθ' εμπόδιο, ότι σου απλώνει χέρι είν' ένα διόδιο,
δύο-δύο χώνω τα ragga και σαν ήλιους τα δύω
και τώρα μικρο**φωνική φονική δ**ο**κ**ιμή **κ**άνουν **δ**υο **δ**ό**κιμ**οι:
ένα δύο, ένα δύο ...
hip-hop hit δίχως στοπ πάνω στο bit πάμε για trip,
κι' όταν θα λέω ποιοι ν' ακούω Κάπιοι.

Θέλω να τ' ακούω, θέλω να το ζω,
θέλω να το νιώθω να είστε μέσα στο ρυθμό,
κάποιος είσαι συ και Κάπιος είμαι εγώ
και με και με κάποιους από εσάς έχουμε κάτι κοινό,
είναι το δυ**τικό** υλ**ικό,** φέρνει **ίλιγγο**
σε κάθε α**νήλικο** και ε**νήλικο** και πάνω απ' **όλα** Ελλ**ηνικό**

με το μικρόφωνο νικώ, που' ναι όπλο μου φονικό
πάρε στίγμα διαχρονικό, για να σ' εκφράσω θα εκφραστώ.

Ήπια ήπια ένιωσα αγρ**ύπνια** όπως τα **νήπια** τρ**ύπια** ερ**είπια**
μέσα στην κούνια βαράν κουδούνια γίνομαι μπούνια με τα μιλιούνια
που βαρέθηκαν κι' αντιστάθηκαν σ' όσους μπροστά τους πάλι βρέθηκαν,
μαζί ορμάω σαν Μάο-Μάο όποιον δε πάω θέλω να φάω.
Φύγε μακριά δάκρυα στην άκρια με τη μία
τ' όνειρο σου πιάσε, διώξε το κακό που με κο-
κοκ**ορε**ύεται κι' ο**ρέγ**εται όρη σαν **ορε**ιβάτη
βάλ' τη σε κρεβάτι **πλαγιά** να **πλαγιά**σει πριν τη δύση.
Δες πες και πιες ντα**φού φούν**τα κάνε **φου** στη **φουφού**
να γίνει **full**, άραξε κούλαρε **φού**μαρε Rio-mare,
σάλπαρε **φ**ύγε μακριά **φ**τάσε το **φ**ως πόθος κρυ**φ**ός,
διώξε το σκοτάδι βάλε στο δαδί σου λάδι.
Σου δίνω δεί**γμα** φτιάξε το μεί**γμα** κάνε το πλήγ**μα** άφησε στί**γμα,**
εκμεταλλεύσου αυτό που παίρνεις, μάθε τους τρόπους να τους τη φέρνεις
μ' άμεση συναίνεση, δίκαιη διαίρεση,
δέκα εσύ πέντε το θύμα βιάζομαι έρχονται οι "σύρμα".
Κρίμα το χρήμα πήρε για πρίμα θρύμμα και τρίμα, στραβό το κλίμα,
βάψε με νά**μα** βλέμ**μα** και κρά**μα** να γίνει θαύ**μα** φέξε σαν λά**μα**,
ράψε με νή**μα** πάνω του σή**μα** να έρθει το κύ**μα** με νέο θύ**μα**,
κάνε του φ**έρμα** γέμισε κ**έρμα** νιώσε το γ**έρμα** μα ύσ**τερα τέρμα**.

(Στίγμα, ΚΑΠΙΟΙ, 2010)

Το 'σκασαν οι τρε**λοί** απ' το κε**λί** και είναι πο**λλοί**
τα έχει παίξει η **κατατακτ**ή**ρ**ιος σκλη**ρ**ω**τική** μορφή
πνευμα**τική** κατα**στροφή** και μουσική δια**στροφή**
Τώρα μας κατηγορούν νε**κρ**όφιλοι μουσικο**κρ**ιτι**κοί**

(Hip hop χούλιγκαν, TERROR X CREW, 1997)

Στον στίχο του χιπ χοπ συναντούμε και παραδείγματα μιμητικής αρμονίας, όπως στο απόσπασμα που ακολουθεί στο οποίο από την αρχή η χρήση των λέξεων Νηρηίδα, νερά, πλημμυρίδα, άνεμος, επιτείνουν την εικόνα την οποία θέλει να αποδώσει ο στιχουργός. Για να περάσει από την ρευστότητα και την κίνηση του νερού, στο απαλό λίκνισμα του αέρα και μετά πάλι να περάσει στο υγρό στοιχείο.

Μια **Νηρηίδα** η ελπίδα στα ομορφότερα **νερά**,
η **πλημμυρίδα** του φωτός που έρχεται πίσω απ' τα βουνά,
γίνεται **άνεμος** και φέρνει παραμύθι στο παιδί
ή άστρο που έπεσε απόψε για να κάνουμε μια ευχή.
Το πρώτο πέταγμα του γλάρου πάνω από το πέλαγος
μπουκάλια είναι με γράμματα που έριξε ο ναυαγός,
είναι βουβός τραγουδιστής που τη σιωπή του σπάει,
του φεγγαριού υπόσχεση μα ο ήλιος τη ξεχνάει.
[……..]
Είναι ένα **σύννεφο καπνού** που μπήκε στο δωμάτιο,
σ' αυτό πλέον πιστεύω μ' αυτό ζω κι' αυτό **αναπνέω**,
κάποτε ίσως **σκορπιστεί** με έναν **άνεμο**
και ‘γω βρεθώ μες τη σιωπή να **επιπλέω**,
σαν τα φτερά που έβρεξε η θάλασσα,
όταν ο **Ίκαρος βούτηξε** στα βαθιά της,
μα η ελπίδα μου το πιο όμορφο ξημέρωμα,
θα **αναδυθεί** από το βυθό στην **επιφάνεια** της.

(Ελπίδα, ΚΑΠΙΟΙ, 2010)

Κεφάλαιο 4ο Θεματολογία

Η έρευνα της εξέλιξης της θεματολογίας στον στίχο του χιπ χοπ, καλύπτει ένα χρονικό διάστημα είκοσι τριών ετών, το οποίο ξεκινάει από την κυκλοφορία των πρώτων χιπ χοπ δίσκων στην Ελλάδα το 1992 μέχρι και το έτος 2015. Η επιλογή του συγκεκριμένου χρονικού διαστήματος έγινε προκειμένου να καλυφθεί σε όσο μεγαλύτερο χρονικό βάθος το αντικείμενο της παρούσας εργασίας.

Το κύριο χαρακτηριστικό της θεματολογίας του στίχου στη χιπ χοπ μουσική, υπήρξε από την περίοδο της δημιουργίας του στην περιοχή των γκέτο του Νότιο Μπρονξ της Νέας Υόρκης, η ανάδειξη των κοινωνικών προβλημάτων της εποχής. Ο χαρακτήρας του ήταν καταγγελτικός απέναντι στην αστυνομία και το αστυνομοκρατούμενο κράτος αλλά και απέναντι στο σύστημα της δικαιοσύνης που έπληττε τα δικαιώματα των μαύρων. Μέσα από τις παραστάσεις των περφόμερ MC's – μεταξύ άλλων – αποτυπωνόταν το κοινωνικό και πολιτικό γίγνεσθαι, με σκοπό της αφύπνιση της κοινωνικής και πολιτικής συνείδησης των νέων (βλ. consious hip hop). Με την παρούσα εργασία θα προσπαθήσουμε να ανακαλύψουμε εάν και στην ελληνική χιπ χοπ σκηνή αποτυπώθηκαν τα κοινωνικά, πολιτικά και οικονομικά γεγονότα των τελευταίων είκοσι πέντε ετών στην Ελλάδα ή εάν τελικά το ελληνικό χιπ χοπ δεν ήταν τίποτα περισσότερο από μία εισαγόμενη μόδα στη μουσική, ακολουθώντας μιμητικά τα εκάστοτε σύγχρονα μουσικά ρεύματα του εξωτερικού ή αν εν τέλει είναι το σύγχρονο πολιτικό τραγούδι.

Το χρονικό διάστημα των είκοσι πέντε ετών χωρίστηκε με βάση συγκεκριμένα γεγονότα – σταθμούς για την ελληνική πραγματικότητα, ορίζοντας με τον τρόπο αυτό αδρά το πολιτικοκοινωνικό πλαίσιο. Ξεκινώντας από την αρχή, από την εισαγωγή του συγκεκριμένου μουσικού είδους στην Ελλάδα το 1992, το χρονικό διάστημα χωρίστηκε ως εξής:

1992 – 2000: οι πρώτοι ελληνικοί δίσκοι – το τέλος του αιώνα και η προετοιμασία για την οικονομική ένωση με την Ευρωπαϊκή Κοινότητα. Η περίοδος κατασκευής όλων των μεγάλων τεχνικών έργων που εκσυγχρονίσουν τις υποδομές της χώρος.

2001 – 2005: η Ελλάδα διάγει μία περίοδο ακμής με κύριο μέλημα την επιτυχή διοργάνωση των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004. Τα ποσοστά ανεργίας έχουν πέσει, ενώ η Ελλάδα βρίσκεται στις πρώτες θέσεις της Ευρωπαϊκής ζώνης στον τριτογενή τομέα ανάπτυξης της

οικονομίας. Ένα χρόνο μετά τους Ολυμπιακού Αγώνες η ελληνική κοινωνία ζει στον απόηχο μιας πετυχημένης διοργάνωσης.

2006 – 2010: η περίοδος της επίπλαστης ευημερίας της ελληνικής κοινωνίας συνεχίζεται μέχρι το διάγγελμα της οικονομικής πτώχευσης. Ξαφνικά η εικόνα της ευημερίας καταρρέει. Η Αθήνα καίγεται και συμβαίνουν τα δραματικά γεγονότα στην Τράπεζα Marfin. Είναι η αρχή της "οικονομικής κρίσης". Δολοφονείται από αστυνομικούς ο έφηβος Αλέξης Γρηγορόπουλος

2011 – 2015: είναι η περίοδος των Μνημονίων και της σκληρής λιτότητας, όπου η γνωστή έως τότε καθημερινότητα αλλάζει για την μεγάλη πλειοψηφία των Ελλήνων. Η αυξανόμενη με δραματικούς ρυθμούς ανεργία, οι απολύσεις, το κλείσιμο πολλών επιχειρήσεων, είναι η νέα πραγματικότητα. Η εγκληματική νεοναζιστική οργάνωση Χρυσή Αυγή, ως ακροδεξιό κόμμα μπαίνει στην ελληνική βουλή με 18 βουλευτές. Είχε προηγηθεί η είσοδός της από τις βουλευτικές εκλογές του 2012. Την περίοδο 2012 – 2013, σύμφωνα με τον Συνήγορο του Πολίτη, παρατηρούνται τα περισσότερα φαινόμενα ρατσιστικής βίας. Δολοφονείται από μέλη της Χρυσής Αυγής ο ράπερ Παύλος Φύσσας (Killah P)

Σημειώνεται ότι από τη λίστα των συγκροτημάτων που μελετήθηκαν, για το συγκρότημα των Active Member και το συγκρότημα των Goin' Trough, επιλέχθηκε ένα μόνο, μέρος των δίσκων που κυκλοφόρησαν, το οποίο να καλύπτει το χρονικό διάστημα αναφοράς, καθώς τα δύο αυτά συγκροτήματα έχουν στο ενεργητικό του περισσότερα από τριάντα άλμπουμ το κάθε ένα.

Βέβαια, η αποτύπωση της κοινωνικής και πολιτικής πραγματικότητας από τους εκάστοτε δημιουργούς που υπηρέτησαν την κατηγορία του χιπ χοπ αφύπνισης, εξαρτάται και από άλλους παράγοντες πέραν των πολιτικών πεποιθήσεων και της κοινωνικής ευαισθησίας του καθενός, και κυρίως από τις προσωπικές εμπειρίες και τα αντίστοιχα βιώματα. Για παράδειγμα, διαφορετική προσέγγιση θα έχει όποιος βίωσε την οικονομική κρίση έχοντας προηγουμένως ζήσει την περίοδο της οικονομικής άνθισης της Ελλάδας και διαφορετικά όποιος ενηλικιώθηκε μέσα σε αυτήν. Επίσης, διαφορετική θα είναι και η ηθογραφική αποτύπωση της κάθε εποχής κυρίως στην αρχή της χρονικής περιόδου που μελετάμε και στο τέλος. O tempora o mores.

4.1 FFC

Οι FF.C ήταν το πρώτο ελληνικό χιπ χοπ συγκρότημα και ιδρύθηκαν στην Αθήνα το 1987. Από τον Δημήτρη Πετσούκη, τον Κώστα Κουρμένταλα και τον DJ Mix Mad. Το ακρωνύμιο FF.C αρχικά σήμαινε Funky Fresh Concept, έπειτα Fast Fashion Captivity και τελικά Fortified Concept (Οχυρωμένη Αντίληψη). Κυκλοφόρησαν το πρώτο τους άλμπουμ το 1993. Από το σύνολο της δισκογραφικής τους παραγωγής μελετήθηκαν τα τραγούδια που έχουν γραφεί από το 1993 μέχρι και το 2005. Συνολικά, στην παρούσα εργασία καταγράφηκαν οι στίχοι σαράντα εννέα (49) τραγουδιών του εν λόγω συγκροτήματος.

Από την αρχή της εμφάνισής τους, η θεματολογία των στίχων τους ασχολείται με κοινωνικά θέματα, και όπως είναι φυσικό λόγω του νεαρού της ηλικίας των μελών του συγκροτήματος, με θέματα που απασχολούν τους νέους της εποχής. Η απογοήτευση, τα χαμένα όνειρα και οι ελπίδες μιας γενιάς που προσπαθεί να βρει τη φωνή της, αποτυπώνονται με έντονο και πολλές φορές συναισθηματικά επιφορτισμένο λόγο, στα τραγούδια του συγκροτήματος.

Ένας για όλους και όλοι για έναν
όμως όταν έρχεται η δύσκολη στιγμή
ποτέ δε βλέπεις κανέναν
σαν να `χουν σπάσει τα φρένα
και όλα μοιάζουνε ξένα
με κυριεύει, με κυριεύει μια τρέλα.
Αρκεί μόνο ένα βλέμμα για να σου πει
ότι όσα πίστευες ψέμα
και άντε πάλι απ' την αρχή.
Διέξοδο μόνο μια πένα κι ένα φύλλο χαρτί
περιθώριο κανένα
τα όνειρά μου περιορισμένα
προκαθορισμένα, με άγχος
και ευθύνες πάντα φορτωμένα.
Αν θες να πας μπροστά
προσόν πρέπει να έχεις ένα
και ένα μόνο

μάθε μόνο καλά πως να προκαλείς τον πόνο
και κατά τ' άλλα περασμένα ξεχασμένα.

(Πισώπλατα, *Σ' άλλη διάσταση*, 1997)

Βλέπω τις μέρες να περνάνε μαζί και τα χρόνια
και το ξέρω τώρα πια πως τίποτα δε μένει αιώνια,
υποσχέσεις που δώσαμε και πήραμε παλιά
χαθήκανε μέσα στο χρόνο που ποτέ δε σταματά.
Και νιώθω όλα αυτά τα γέλια που δεν είχανε τέρμα
να είναι τώρα τόσο μακρινά σαν να 'τανε ψέμα
και μόνο μια χαμένη ελπίδα να προσπαθώ να βρω
μια ελπίδα που χάθηκε μα είμαι ακόμα εδώ.
Κι όμως είμαι ακόμα εδώ όπως ήμουνα και πρώτα,
μα τώρα νιώθω της ζωής να 'χω χάσει την πόρτα
και στον παλιό καιρό συνέχεια το μυαλό μου γυρίζει,
σαν να ψάχνει κάπου εκεί για να βρει κάποια λύση,
στις χαρούμενες στιγμές πριν η ζωή μας χτυπήσει,
πριν η ευτυχία σαν αδύναμη φλόγα σβήσει,
λέξεις που ψάχνουν ένα νόημα συνέχεια απελπισμένα
για να εκφράσουν ότι συμβαίνει μόνο μέσα σε μένα,
μ' αυτές τις λέξεις που είναι σαν ηχώ απ' το παρελθόν,
μια ατέλειωτη ανάγκη που 'χω για να εκφραστώ
για έναν κόσμο που δεν έχει λάθος και σωστό,
μα ένα μήνυμα απλό.

(Για όσα ελπίζω, *Σ' άλλη διάσταση*, 1997)

Άλλος παίζει το πιόνι και πάντα σε κάποιον χρησιμεύει
και κάποιος με δίψα για εκδίκηση τον υπαίτιο γυρεύει.
Άλλος ερωτεύεται υπόσχεται αιώνια δέσμευση,
κάποιος άλλος νιώθει μίσος προς τον κανόνα είναι η εξαίρεση.
Άλλοι εκμεταλλεύονται την εξουσία που τους δίνεται
και κάποιος βγαίνει και φωνάζει, ε πως τους αφήνετε;

Άλλος αντέχει τα πάντα παρόλα τα μαρτύρια
για κάποιον όμως είναι αρκετά 30 αργύρια.

(Άλλος είμαι εγώ, *Η Απειλή*, 1998)

Επίσης, συναντάμε αναφορές για τη χρήση των ναρκωτικών και το πόσο εύκολα πωλούνται ακόμα και στα σχολεία.

Τον λευκό θάνατο τον κερνάει κάποιος στην αρχή που κάνει τον φίλο
Πολλοί έχουν πλησιάσει τους μικρούς μαθητές
Και προσπαθούν να τους μυήσουν στο κόσμο των ναρκωτικών
Και θα πάει και θα του πει... πάρε εντάξει ... σε κερνάω μια φορά
Πάρε εσύ από εκεί και πέρα
Μερικοί παρασύρονται και παίρνουν ναρκωτικά
Οι περισσότεροι ξέρουν καλά και φυλάγονται
Και οι γονείς που το μαθαίνουν τελευταίοι απ' όλους παθαίνουν σοκ
Προχθές ήταν το Περιστέρι, χθες η Γκράβα
Αύριο σειρά μπορεί να έχει το σπίτι μας

(Ναρκωτικά, *Σκληροί Καιροί*, 1993)

Ταυτόχρονα, σατιρίζεται με καυστικό τρόπο η ιδιωτική τηλεόραση και η αισθητική της κλειδαρότρυπας και της ωμής εμπορευματοποίησης του πόνου και του δράματος των ανθρώπων. Να σημειωθεί πως όταν κυκλοφόρησε το τραγούδι με τίτλο "Στημένο Παιχνίδι" το έτος 1997, είχαν περάσει μόλις οκτώ χρόνια από την πρώτη εκπομπή των ιδιωτικών καναλιών στην Ελλάδα. Σε μια κοινωνία που παρακολουθούσε μαγεμένη της νέες εκπομπές στην τηλεόραση, με έναν πρωτοφανή πλουραλισμό και με εικοσιτετράωρη ασταμάτητη προβολή, το χιπ χοπ τόλμησε να έχει διαφορετική άποψη.

Κάθεσαι ατέλειωτες ώρες μπροστά από ένα γυαλί
εκεί σου λένε πως πρέπει να ζήσεις πως και γιατί
και έτσι εγώ βρίσκω αφορμή και απλά εκφράζομαι

με αυτό το χάος που επικρατεί βλέπεις δεν αναγκάζομαι.
Έκτακτη είδηση έκτακτη είδηση
αρκεί ο πόνος μια μάνας να γίνει θέμα για συζήτηση,
άλλη μια αυτοκτονία άλλη μια καινούργια ιστορία
γεμάτη με πάθος και ένταση καλογυρισμένη ταινία.
Φτάνει ως εδώ αλλάζω κανάλι
μα όμως για κακή μου τύχη τα ίδια βλέπω πάλι
και για όσους δεν ακούσανε ή δε μάθανε ακόμη
υπάρχουν και εκπομπές που ζητάνε και συγγνώμη.
Δεν υπάρχει κανένας τρόπος για να με συγκρατήσεις
και πάνω που πωρώθηκα ουπ διαφημίσεις,
γι αυτό κανάλι αλλάζω βρίσκοντας την ευκαιρία
πέφτω πάλι στις ειδήσεις και έτσι αρχίζει πάλι η ίδια ιστορία,
ρεπορτάζ, ανταποκρίσεις, κρίση στον Περσικό, πόλεμος στα Βαλκάνια
απ' το νότιο Ειρηνικό εφιάλτης στον δρόμο με τις σάπιες συνειδήσεις
έχει πάει 2:30 γι' αυτό μην μιλήσεις.
Απ' το στήμενο τους παιχνίδι βγάλε με έξω. Κι όσο αντέξω
Te le vision Fuck U
Νέος βρέθηκε νεκρός από υπερβολική δόση,
μανιακός δολοφόνος χωρίς συγκίνηση να νιώσει,
κάποιος βίασε κάποιο ανήλικο κορίτσι
γεγονότα που αρκούν για να σπάσουνε την πλήξη.
Ενώπιος ενωπίω, επιτέλους μαζί σου ρίχνω φως στο τούνελ,
καλημέρα ζωή αληθινές ιστορίες από την ζούγκλα βγαλμένες.
Υπάρχουν τόσες για να βρεις ιστορίες θαμμένες.
Ρεπορτάζ στην ομίχλη μην γελάς δεν είναι αστείο
καμιά απόρια για το σεξ έλα στο ερωτοδικείο.
Βαρέθηκα την ζωή να μου καθοδηγούν και τους ανέχτηκα,

βλέποντας τους κάθε μέρα και έτσι πάλι μπλέχτηκα
και βρέθηκα μονάχος μου και αντιμετωπίζω
το πνεύμα του κακού τώρα και πάλι εξορκίζω.
Απ' το στήμενο τους παιχνίδι βγάλε με έξω. Κι όσο αντέξω
Te le vision Fuck U

(Στημένο παιχνίδι, *Σ' άλλη διάσταση*, 1997)

Επίσης, αναφέρεται η εμπλοκή του ΝΑΤΟ (2002) στην πολιτική των χωρών, καθώς και η ανάγκη για ειρήνη μεταξύ των λαών, ενώ δεν παραλείπεται και η αναφορά στην μετριοπαθή στάση της Ευρωπαϊκής Ένωσης (2002) Στο παράδειγμα που ακολουθεί γίνεται λόγος και για την αλλαγή των εθνικών νομισμάτων στις ευρωπαϊκές χώρες και την αντικατάστασή τους από το Ευρώ.

Έχτισα μηνύματα σε στίχους και συνθήματα
Τα βήματα γρήγορα, αντέχουν τα χτυπήματα
Χιλιάδες τα προβλήματα ανοίγοντας τα μνήματα,
κοιτάζοντας καχύποπτα καυτά επιχειρήματα.
Τα λόγια τους ανήθικα κινούνται πάντα ύποπτα
προβάλλοντας αιτήματα λόγους και υπομνήματα.
Αλλάζουν τα νομίσματα, τους όρκους τα ερεθίσματα,
αυξάνουν τα ερείσματα, ευρώ χαρτονομίσματα.
Για κάθε τους απόφαση υπάρχει μια πρόφαση
για να `χουν πάντα πρόσβαση στου ΝΑΤΟ την απόσβεση.
Χωρίς καμία πρόταση, για πάντα υποχώρηση
ανοίγοντας την όρεξη για κάθε παραχώρηση.
Ψάχνοντας συγχώρεση παράδεισο και κόλαση,
παράδοση σε εξόντωση και εσύ στην απομόνωση
να κρίνεις την απόρριψη σε κάθε της αγόρευση.
Στου χρόνου την συγχώνευση σε θέλουν σε αποχώρηση.

Κάποιοι θέλουν τον γρίφο της ζωής να λύσουν.

Κάποιοι θέλουν με δόξα και λεφτά να ζήσουν
και άλλοι θέλουν απλώς πίσω να αφήσουν κάτι
που να θυμίζει ότι άξιζε να ζήσουν.

Και έχω μια ένσταση προς κάθε μια κατεύθυνση,
προς κάθε πολίτικη πολεμική διένεξη.
Δε θεωρώ εξέλιξη της βίας την επέλαση
ενάντια στην ελεύθερη βούληση και θέληση.
Απώτερος σκοπός μια παγκόσμια κυβέρνηση
με νόμους για καταστολή και πλήρης χειραφέτηση.
Δεν είναι πια εξαίρεση το ψέμα και η αθέτηση
των προεκλογικών υποσχέσεων για ανανέωση.
Το δίκαιο έγινε αίρεση ψάχνοντας δικαίωση.
Η ελπίδα έμεινε ορφανή μέσα στην ισοπέδωση.
Των λύσεων η εύρεση κατάντησε παραίσθηση
χρόνια περιμένοντας για μια διευθέτηση.
Εγκλήματα πολέμου με Ευρωπαϊκή συναίνεση.
Τα media αποφασίζουν τι θα κάνει αίσθηση.
Το λάθος άλλαξε όνομα και λέγεται αναίρεση
και ο Θεός κουράστηκε και δήλωσε παραίτηση.

(Κάποιοι, *Υπ'Οψιν*, 2002)

Από το έτος 2004 και μετά παρατηρείται μία στροφή στην αυτοαναφορικότητα με μία έντονη τάση πεσιμισμού και κριτικής της ελληνικής πραγματικότητας, του ίδιου του χιπ χοπ και της ελληνικής δισκογραφίας.

Θέλω αυτάρκεια να νιώσω με τα λίγα αυτά που έχω,
άλλο δράμα στη ζωή μου πια δεν το αντέχω.
Ήρθε η ώρα στη μιζέρια μου ν' ασκήσω βέτο
γιατί σκοτείνιασε πολύ που τώρα πια δε βλέπω.
Σ' ότι με χαλάει έμαθα να αντέχω
με τη φαντασία μου ελεύθερος να τρέχω.

Η ζωή πολλές φορές μοιάζει με εικόνα,
αλλάζουμε διαθέσεις κι αυτή αλλάζει χρώμα.
Αλλάζουν εποχές καλοκαίρι και χειμώνα,
περνάνε τα λεπτά και αυτά γίνονται τώρα.
Πόσα σπαταλάμε στης καριέρας τον αγώνα
πόσο γρήγορα το αύριο γίνεται τώρα.
Τι θα θυμόμαστε όταν περάσουνε τα χρόνια,
τί θα καταφέρουμε με μίσος και διχόνοια.
Φύγε απ' την ψυχή σου και αυτή θα ζει αιώνια,
μη μοιραστείς τα θέλω σου με δόσεις και κουπόνια.

(Πάρε λίγο φως, *Κλασσικά ηχογραφημένα*, 2004)

Επίσης, για πρώτη φορά γίνεται αναφορά – στοχοποιείται ένας συγκεκριμένος τύπος γυναίκας που προτιμάει το προκλητικό ντύσιμο καθώς και ένα συγκεκριμένο είδος διασκέδασης στα λεγόμενα τότε "ελληνάδικα". Θα μπορούσε να ειπωθεί ότι είναι ένας πρόδρομος των τραγουδιών της τραπ ή ακόμα ότι πρόκειται για έμμεση επιρροή από την αμερικάνικη χιπ χοπ σκηνή στην οποία η συγκεκριμένη θεματολογία του μισογυνισμού με την προβολή της αρρενωπότητας, ήταν ιδιαίτερα διαδεδομένη από τα μέσα της δεκαετίας του 1980. *(*Κώστας Σαββόπουλος : 23)

Έχεις ένα πρόβλημα σοβαρό
πάντα θα το `χεις και λέγεται ωραιοπάθεια
Αν δε πετύχει η βαφή στα μαλλιά σου
σε πιάνει άγχος και εμπάθεια (γαμώτο)
Είσαι απ' αυτές που αξίζουν τόσο όσο τ' αυτοκίνητό σου
με μια εξάτμιση που κάνει θόρυβο να μην ακούν τον εαυτό τους
Είσαι απ' αυτές που έχουνε πρόβλημα στη ψυχή,
στη συνείδηση και στο μυαλό τους
που με ρούχα παπούτσια και λεφτά ικανοποιούν για πάντα το σάπιο εγώ τους
Το άντε γαμήσου σ' εσένα ακούγεται σαν ευχή
Στήσε και κανα κώλο μήπως και πάρεις καμιά προαγωγή
Μα ότι κάνεις να ξέρεις ότι κάποτε το βρίσκεις μπροστά σου
Ψεύτικα όσα νόμιζες δεδομένα, ψεύτικα όσα νόμιζες δικά σου

από τη μίζερη δουλειά σου ως τη δήθεν μαγκιά σου
από τα χαμένα παιδικά όνειρά σου ως το χρώμα το ψεύτικο στα μαλλιά σου
Τώρα φτιάξου καλά να σε πάρουν οι κάμερες στα ελληνάδικα
Βρες και κάποιον όμοιό σου για συναισθηματική ασφάλεια
Πανικός θα σου σπάσει κάνα νύχι, δε πετύχει η ανταύγεια
Το ναρκισσισμό σου προσκυνάς με θρησκευτική ευλάβεια
Μόνιμο πρόβλημά σου ποια θα είναι η μόδα αυτή τη χρονιά;
Τι χρώμα θα φορεθεί; (Τι θα τα κάνω τα περσινά;)
Χα!Ψάξε στα περιοδικά, ξέρεις σ' εκείνα τα γνωστά
που σου δείχνουν δέκα τρόπους να του σηκώσεις το κάτω κεφάλι
σε λιγότερο από πέντε λεπτά

(Δέκα πόντους τακούνι*, Κλασσικά ηχογραφημένα,* 2004*)*

Τέλος, γίνεται αναφορά στη διοργάνωση των Ολυμπιακών αγώνων και στη μηδενική συμβολή τους στην παγκόσμια ειρήνη εφόσον δεν τηρείται η εκεχειρία μεταξύ των εμπόλεμων κρατών (2005).

Οι πολυεθνικές νταβατζήδες με επιγραφές στην
υπεραγορά της τέχνης κάνουνε κουμάντο αδερφές, ψυχές με ψυχολογικά
συμπλέγματα γι' αυτό περιφράξαμε τα όνειρα μας με μουσικά
συρματοπλέγματα.
Στην Ελλάδα των Ολυμπιακών αγώνων των ξενόδουλων, δούλων
δεν συμμετέχω πες μια γνώμη, στην σκιά των τροχονόμων βρίσκεται η
ελευθερία δεν υπήρξε δε θα υπάρξει ποτέ ολυμπιακή εκεχειρία δεν ένιωσα
την ευεξία για της εθνικής την επιτυχία όπως τόσοι Έλληνες στην πλατεία
Ομονοίας μια πλατεία αμνησίας μάλλον φίλε μου μόνος σου έμεινες.

Σαν τους λίγους που μου ξέφυγες
Κύπελλο κερδίσαμε και πανηγυρίσαμε και την άλλη μέρα στην ρουτίνα μας
γυρίσαμε, ύπνο χαλάσαμε στάδια φτιάξαμε ειλικρινά δεν ξέρω αν κερδίσαμε ή
χάσαμε;

(Αντιληψίες συνείδησης*, Αντιληψίες συνείδησης,* 2005*)*

Σε ότι αφορά το ύφος και τη γλώσσα της γραφής, η γλώσσα είναι απλή χωρίς όμως να είναι απλοϊκή και χωρίς να προκαλεί, ενώ αρκετοί στίχοι διέπονται από μία διάθεση ρομαντισμού. Ο λόγος είναι πλούσιος σε εικόνες.

Βράδια περάσαν σιωπηλά
μιλώντας μόνο με μια ματιά
κρατώντας με τόσο σφιχτά
σα να ήταν η τελευταία μας φορά

Πόσο σ' αγάπησα εκεί
κάποιου Οκτώβρη το πρωί
σ' ένα παγκάκι παγωμένο
ενώ γύρω έπεφτε βροχή

Ρίγος στο πρώτο σου φιλί
σα να ήμουνα μικρό παιδί
έμαθα να ξαναγεννιέμαι
από τη δικιά σου την πνοή

Σε μια αμμουδιά, σ' ένα νησί
κάποτε κάναμε όνειρα μαζί
κάτω από του φεγγαριού το φως
και των κυμάτων τη μουσική

(Κάποιου Οκτώβρη την αυγή,*Υπ' Όψιν*, 2002)

Πες μου γιατί η ευτυχία τόσο άνισα μοιράζεται
μέσα σ' ένα κόσμο που κανείς δε νοιάζεται
για πόσο το προσποιητό ακόμα θα δοξάζεται
η συνείδηση μου δεν εφησυχάζεται παρά μόνο

αναστιέται και πεθαίνει μα πάντα τα καταφέρνει
συνήθως μόνη της μένει και όλοι γύρω της ξένοι
μα συνεχίζει να σέρνει όσα ο χρόνος της φέρνει
κι ας μοιάζει να ναι δεμένη με όσα πρέπει να θέλει
και γύρω οι άνθρωποι να μοιάζουνε αγέλη
πάντα αγχωμένοι με ότι τους συμβαίνει
περνάνε τη ζωή τους σαν να είναι ναρκωμένοι
σ' έναν καναπέ η τηλεόραση αναμμένη
να προτείνει σ' αυτούς, να αποφασίζει γι' αυτούς
να λέει τι να βλέπεις, τι να ακούς
μα αντί να φωνάξεις στην άνεση σου θα λουφάξεις
να σου λένε πότε πρέπει να μιλάς και πότε πρέπει να σκάσεις .

(Όσο και να σκέφτηκα, *Αντιληψίες συνείδησης,* 2005*)*

4.2 Active Member

Οι Active Member δημιουργήθηκαν το έτος 1992 στο Πέραμα και αποτελούνται από τους B.D. Foxmoor (Μιχάλη Μυτακίδη), τη Sadahzinia (Γιολάντα Τσιαμπόκαλου) και τον Λόγος Έργου Σκιά aka Ramon (Σωτήρη Μυτακίδη). Είναι το συγκρότημα με την μεγαλύτερη δισκογραφική παραγωγή στην ιστορία του ελληνικού χιπ χοπ έχοντας εικοσιπέντε ολοκληρωμένα μουσικά άλμπουμ. Από το σύνολο της δισκογραφίας τους, στην παρούσα διπλωματική εργασία μελετήθηκαν πενήντα οκτώ (58) τραγούδια. Η θεματολογία των Active Member είναι κυρίως πολιτική και κοινωνική. Επειδή τα μέλη του συγκροτήματος προέρχονται από μια κατεξοχήν εργατική περιοχή τη Αττικής, τα βιώματα και οι εικόνες τους αποτυπώθηκαν στους στίχους των τραγουδιών τους. Έτσι μέσα από τους στίχους των τραγουδιών των Active Member σκιαγραφείται η ελληνική κοινωνία με τις παθογένειες της. Η λειτουργία της Δημοκρατίας σε ένα ευρωπαϊκό κράτος όπως είναι η Ελλάδα, οι οικονομικές δυσκολίες που αντιμετωπίζει η εργατική τάξη, οι οικονομικές και κοινωνικές ανισότητες που επικρατούν στα αστικά κέντρα, η υποκρισία των διαπροσωπικών σχέσεων.

βλέπεις τώρα είναι μπανάλ η ωμή ολιγαρχία
κυβερνάει η γκλαμουριά και η σινιέ αληταρχία.

Η ευκολία τα λεφτά πανίσχυρο το τέρας
μα για τα αδέρφια μου δε φτάνει ο αέρας
τους μοιάζει η φτώχεια φυλακή και ζητούν την ευκαιρία
να ξεφύγουν από αυτή την τιμωρία.
Και πάν' εκεί, φυτώριο, καλό, εντατικό,
σε ένα κολέγιο που λες ιδιωτικό
λαμπρό το μέλλον γιάπης με φράγκα
κι αν την χωθείς και σε στοά σε κάνουν μάγκα.
Τη λέν παιδεία, τι κοροϊδία
λαπαδιασμένα τα όνειρά τους τι αηδία
….....……..……...…..……..…..…….....…..

Παιχνίδια εδώ πολιτικά κι ας έχει έδρανα αδειανά
είν' η πορεία σταθερή στο πουθενά.
Γιουροκουρέλια από εδώ το μισοφέγγαρο από εκεί
και πάνω απ' όλα η μαμά Αμερική
νιώθω καλά που είμαι απ' την χώρα σου Σωκράτη
κι ας έχω τσίμπλα στο ένα μάτι.
Μα δε βαριέσαι πόσα αδέρφια να χαθούνε
οι υπόλοιποι ίσως να μπορούνε να πηδιούνται απ' το PC τους
και να αλλάζουν τη ζωή τους
με κοκτέλα χημικών, παραγωγή τους.
Με λίγο clubbing πρασινοκόκκινα μαλλιά
πίσω κουφάλες θα μας βάλουν τα γυαλιά
αυτοί τα πάνε πιο καλά στους αριθμούς
θα μας κερδίσουν στους μαρμάρινους σταυρούς.

Κι είναι τα αδέρφια μου πιστοί σαν καταναλωτές
φανατικοί των show τηλεθεατές
άλλοι ντιλέρια μπορεί και δικηγόροι
το ίδιο μου κάνει κι ας αλλάζουνε οι χώροι.
Άλλοι μπράβοι και μες την νύχτα καθώς πρέπει

αφού η φτώχεια η πουτάνα το επιτρέπει
άλλοι φορέσανε στολή για εκείνους ντρέπομαι πολύ
άλλοι τελειώσαν όποια να `τανε σχολή.
Άλλοι γιατροί και επιχειρηματίες
άλλοι στον τόκο τα λεφτά και εγκληματίες

(Για τα αδέρφια που χαθήκανε νωρίς, *Στην ώρα των σκιών*, 1994)

Στην εποχή αυτή που ζούμε των μετρίων
βασιλιάδες οι τρελοί των ηλιθίων
τώρα διαλέγουμε απ' το ψέμα ένα ψέμα μα όλα ίδια
πιο μεγάλο τώρα ψέμα ανακυκλώσιμα σκουπίδια.
Τα μισόλογα αρκούν άκουσέ με κάτι ξέρω
έχω πει τόσα πολλά κι έτσι πια δεν υποφέρω
θα στα φτιάξω ένα τραγούδι και την άκρη θα την βρεις
πίσω από τη μελωδία τη γνωστή της παρακμής.
Γίναν οι πρόσφυγες τουρίστες και οι ευέλικτοι αρτίστες
πρώτο τραπέζι και η μιζέρια μας στις πίστες
η υπομονή τον πρίγκηπα της περιμένει,
η σιωπή τώρα φωνάζει σαν πεθαίνει.
Ο μικρός ξέρει καλά όταν τρέχει που πηγαίνει
ο μεγάλος δε θυμάται προσπαθεί, μα δε μαθαίνει
ο θεός ψάχνει τον τρόπο μια συγγνώμη να μας πει
έχει πρόβλημα ο δέκτης η επαφή έχει κοπεί.
Τα παράσιτα πολλά μα θα στήσω μια κεραία
στην ταράτσα έτσι για μούρη για να φαίνεται ωραία
έχω σπάσει στο PC μου κωδικό για την τιμή μου
κι έχω σβήσει απ' τα αρχεία την ντροπή μου.
Η χαρά βγήκε στην πιάτσα και η τιμή είναι προσιτή
μορφωμένος νταβατζής και τσατσά η αρετή
τσαμπουκά πουλάει το μέλλον για να διώξει το παρόν
η ψυχή μας προϊόν συνταγή απ' το παρελθόν.

Βρυξέλλες Πομπηία Βερσαλίες και Σιών
οίκοι ανοχής και μόδας χαίρουν φιλανθρωπιών
μια φτηνή δικαιολογία για την κάθε μας στιγμή
μια ωραία μελωδία από σένα παρακμή.

(Η μελωδία της παρακμής, *Οι μύθοι του βάλτου*,1998)

Οι Active Member δημιουργήθηκαν στο τέλος του εικοστού αιώνα και συνέχισαν να γράφουν μουσική μέχρι και το έτος 2022. Πρόλαβαν επομένως το πέρασμα σε έναν άλλο αιώνα και αυτό το γεγονός αποτυπώνεται στα τραγούδια τους και μάλιστα υπό την μορφή ενός απολογισμού.

Τώρα που φεύγεις αιώνα μοιάζεις πολύ με το φευγιό μου
θα σε κάνω δυο λόγια να σε χαρίσω στο γιό μου
θα το κάνω παραμύθι να μοιάζει
για να το πάρει καλά μπορεί και να τον νοιάζει.
Θα σου φερθώ ευγενικά όσο μπορώ φυσικά
ψάχνω τον τρόπο πως να του το πω κανονικά
πως όταν φώναζε ο θεός δεν τον πήραμε χαμπάρι
εμείς είχαμε το νου μας πως θα πάμε στο φεγγάρι.
Γιατί ζηλεύουν τα πουλιά και δεν μας κάνουν χαρά
που έχουμε τώρα σιδερένια μεγάλα φτερά
γιατί τα πόδια μας στη γη σπάνια πατάνε
και τα χέρια μας τιμόνι συνέχεια κρατάνε.
Πως να του πω ότι η μουσική έβγαινε από ένα χωνί
κι ότι ο πρώτος σινεμάς ήταν πανί
κι ότι μας φτιάξαν ένα μικρό ονειροκούτι
για να γλιτώσουνε μια και καλή όλοι τούτοι.
Πως να του πω για προσφυγιά για Πόλη και για Σμύρνη
και για εμφύλιους και τέτοια κάγκελο θα μείνει
πως να πω ευγενικά για πολέμους σε παιδάκι
κι ότι ο πιο τρανός μαλάκας είχε ένα μικρό μουστάκι.

Πως στην χώρα με τα χιόνια έγινε αφέντης ο λαός
για να γίνει το όνειρο καημός
την αλήθεια αν του πω θα του το βγάλω από τη μύτη
αυτός νομίζει ότι ο Zoro είναι φίλος του Σημίτη.

(Στου αιώνα το φευγιό, *Οι μύθοι του βάλτου*,1998

Χρησιμοποιώντας ένα πλουραλιστικό ύφος και μία γλώσσα γενναιόδωρη σε επίθετα και μεταφορές, οι Active Member έχουν κατορθώσει να δώσουν στα τραγούδια τους τον συμβολικό χαρακτήρα των παραβολών. Οι στίχοι τους έχουν ένα δεύτερο επίπεδο κάτω από την πρώτη ανάγνωση. Με τον τρόπο αυτό ασκούν κριτική μέσα από μία πιο ποιητική γλώσσα. Ασκούν κριτική στην Εκκλησία και στον Κλήρο, στους πολιτικούς και στην εξουσία, στον σύγχρονο νεοέλληνα και στα ήθη της εποχής.

Ω, να τα μας, καλά είπα όταν σε είδα
πως σίγουρα παράξενα θα πρέπει να μιλάς
από άλλο κόσμο έχεις απάνω σου σφραγίδα
αυτά τα αγκάθια στο κεφάλι και τα ρούχα που φοράς.

Κάποτε κάποιοι μου το φόρεσαν για στέμμα
και με χλευάζανε μεγάλο βασιλιά
ακόμα τρέχει από τότε φρέσκο αίμα
σ' αυτά που ανέβηκαν του χρόνου τα σκαλιά.
Γι' αυτό με βλέπεις μέσα στις σκιές
σαν να φοβάμαι και να θέλω να γλιτώσω
μια προσευχή σ' ένα περβόλι με ελιές
δε με αφήσανε ποτέ να την τελειώσω.

Κι όμως μυρίζεις ουρανό και χώματα
κι αυτή την όμορφη δροσιά της σιωπής

Είναι που μ' έφεραν εδώ αλλόκοτα μαλώματα

άκου, λοιπόν, τι θα τους πεις:
Αφού φωνάζουν όλοι αυτοί
κι αφού σκοτώνουν στ' όνομα μου
πες αναβάλλεται η γιορτή
πάω να ξαπλώσω στα καρφιά μου.
Πες τους ο χρόνος πως τρελάθηκε
δε κάνει στάση Γολγοθά
πες ο παράξενος πως χάθηκε
κι έφυγε οριστικά

Μπερδεμένα μου τα λες, αλλά γουστάρω
πρέπει να σπούδασες τη τέχνη του μυαλού
ή σαν κι μένα όταν με πιάνει και σαλτάρω
και πίνω εδώ, με πιάνει αλλού.

Γι' αυτό και εγώ ήρθα εδώ και σε διάλεξα πιωμένο
για να μπορέσεις την αλήθεια να τους πεις
κάτω από το φως το μέτωπο έχεις ιδρωμένο,
μα το προσέχεις καθαρό, δε θα ντραπείς.
Οι άλλοι παίξανε μαζί μου στους αιώνες
αυτοκράτορα με χρίσανε, με κάναν στρατηγό,
τα απλά μου λόγια τα σκορπίσαν σαν κανόνες
και δεν ήξερα τίποτα εγώ.

Που με βρήκες εδώ κάτω τι με θες;
Το μυαλό μου δε σαλεύει από κούνια
σα να γεννήθηκα μου φαίνεται χτες
ενώ έξω υπάρχουν έξυπνοι μιλιούνια.

Αυτούς τους είδα, τους άκουσα, τους νιώθει το πετσί μου
προτιμώ τα καρφιά που με κρατάνε στο σταυρό
αυτοί πουλήσαν ακριβά τη γέννησή μου,

αυτοί φυλάνε το σκοτάδι θησαυρό.
Πες στους εχθρούς μου ότι είχαν λόγο καλό
και θα τους σέβομαι γιατί πιο τίμια σταθήκαν
όταν με σκοτώναν, κοιτούσαν ουρανό
κι έτσι πρόλαβαν από εκεί συγχωρεθήκαν.

(Καλώς ήρθες παράξενε στον τόπο μου, *Μέρες παράξενες, Θαυμάσιες μέρες,* 1999)

Γυμνοί βασιλιάδες, γυμνοί προφήτες
με τις πλάτες του θεού ξαναβαφτίζονται θύτες
κι εμείς οι αλήτες παντού σ' αυτή την πλάση
φτιάχνουμε ξόρκι που δεν ξέρουμε αν θα πιάσει.
Μα δε μας νοιάζει, πες το βλακεία και τρέλα,
έλα κι εσύ, προλαβαίνεις, τραγούδα και γέλα
για τους περήφανους που άδικα φεύγουν;
εγώ είμαι πάντα μ' αυτούς που πεθαίνουν.

Για την Παλαιστίνη τραγούδα και γέλα
Για την κοιλάδα τραγούδα και γέλα
Για τα Βαλκάνια τραγούδα και γέλα
Και για την Κύπρο τραγούδα και γέλα
Για τη Γένοβα τραγούδα και γέλα
Για το Σηάτλ τραγούδα και γέλα
Για τ' άσπρα κελιά τραγούδα και γέλα
Για τους νεκρούς τραγούδα και γέλα
Για τον Μάρκος τραγούδα και γέλα
Για τον Γκάντι τραγούδα και γέλα
Για τον Μάρτιν Λούθερ Κινγκ τραγούδα και γέλα
Για τον Αλλιέντε τραγούδα και γέλα
Για τον Τσε Γκεβάρα τραγούδα και γέλα
Για τον εχθρό μας τραγούδα και γέλα
Για το φονιά μας τραγούδα και γέλα
Για τ' όνειρό μας τραγούδα και γέλα

(Τραγούδα και γέλα, *Στον καιρό του αλλόκοτου φόβου*, 2001)

Να 'μουν Εβραίος το '40 στη Θεσσαλονίκη
ή ένα κύμα μεγάλο πάνω στα ξερονήσια,
να 'στελνα πίσω τη ντροπή σ' αυτούς που ανήκει
και μια συγγνώμη σ' αυτούς που χαθήκαν περίσσια.
Θα 'θελα σκλάβος να 'μουν με μαστιγιές στην πλάτη,
να κουβαλάω μάρμαρα του Παρθενώνα,
πεισματάρης μαθητής του Σωκράτη,
και τυφλός χριστιανός κάπου στον πρώτο αιώνα.
Στίχοι Τούρκου ποιητή γραμμένοι σε λευκό κελί
και λίγο ελεύθερος στη χάση και στη φέξη,
να 'μουν αλλόθρησκου στο κούτελο φιλί
και το γέλιο το πικρό στο Πέραμα του Ξέρξη.
Να 'χα πάρει Ι 5 επί επταετίας,
να μην αντίκριζα μάτια προδομένα
κι από χέρι αριστερό άνευ αιτίας,
ψηφοδέλτιο άκυρο αλλαγής το '81.

(Θα ΄θελα να ‘ μουν, *Στον καιρό του αλλόκοτου φόβου*, 2001)

4.3 Goin’ Through

Το συγκρότημα των Goin’ Through δημιουργήθηκε το έτος 1993 από τον Νίκο Βουρλιώτη, γνωστό με το καλλιτεχνικό ψευδώνυμο Nivo και τον Μιχάλη Παπαθανασίου, στην Αθήνα. Το συγκρότημα παρουσιάζει μια συνεχή και αδιάλειπτη παρουσία από τα πρώτα χρόνια της εμφάνισής του στην ελληνική μουσική σκηνή. Στην παρούσα διπλωματική εργασία μελετήθηκαν εικοσιπέντε (25) τραγούδια. Η θεματολογία του στίχου των τραγουδιών των Goin’ Through είναι κυρίως πολιτική με κοινωνικές αναφορές. Το συγκρότημα ασκεί κριτική στους πολιτικούς της χώρας, στον τρόπο εφαρμογής της Δημοκρατίας, στις πελατειακές σχέσεις. Αναφέρονται οι συνθήκες διαβίωσης των νεοελλήνων, η φτωχοποίηση αλλά και η επανάπαυση στο ένδοξο παρελθόν της χώρας, η διαστρέβλωση της πραγματικότητας και ο ηδονοβλεπτικός χαρακτήρας της τηλεόρασης και του έντυπου Τύπου με στόχο τον

αποπροσανατολισμό του ενδιαφέροντος των πολιτών από τα σημαντικά πολιτικά και κοινωνικά ζητήματα.

Βλέπω φωτιές, καπνούς
στους δρόμους κάποιοι τρέχουν
Μοιάζουν πως απόψε στο μυαλό τους κάτι έχουν
Ίσως φταίει ο Νοέμβρης που έχει έρθει στη γιορτή του,
ντυμένος με στεφάνια στην πιο γιορτινή μορφή του.
Μια πόλη περιμένει, πανηγύρι έχει στήσει, να γλεντήσει
με ντουντούκες και τραγούδια κάτι θέλει ν' αναστήσει
με σημαίες και φωνές, με συνθήματα κι οργή
ετοιμάσανε τα κόμματα κι απόψε μια γιορτή.
Ευκαιρία για ένα λόγο στο μπαλκόνι, στην tv
Πρέπει το μήνυμα κι η θέση μας απόψε ν' ακουστεί

Δυνατά, πιο δυνατά,
πιο δυνατά, πιο δυνατά!
Δώστε νέες υποσχέσεις για να είναι όλοι καλά.
Κι αν οι μνήμες μιας γενιάς δίνουν μάχη κάθε μέρα.
αν οι λέξεις έχουν γίνει συννεφάκια στον αέρα
ο Νοέμβρης θα `ναι πάντα για τα κόμματα γιορτή,
θα `ναι πάντα η ευκαιρία για δηλώσεις.

(Η γιορτή, *III*, 1998)

Εταιρείες δολοφόνων σ' ένα ξέφρενο κηνύγι
που κανένας από μας δε θα μπορέσει να αποφύγει
Πεθαίνουμε από άγνοια κι αυτό είναι που με πνίγει
Αυτό είναι που με θίγει μες στη νέα πραγματικότητα
Ζούμε σ' ένα κόσμο χωρίς προσωπικότητα,
ταυτότητα, οντότητα, χνώτα γι' αυτό αλλάζω ενότητα

Έχω την ιδιότητα, μιλάω με σοβαρότητα
Οι λέξεις μου δε κρύβουνε καμία αντιπαλότητα
Τιμάω αυτό το χώμα όπως στην αρχαιότητα
Είμαι Έλληνας και έχω ελληνική υπηκοότητα
Γεννήθηκα στη χώρα των τεχνών και των γραμμάτων,
γενέτειρα του Αισχύλου και των ιερών Δραμάτων
Στη χώρα της Αθήνας και του Ήλιου της Βεργίνας
υπάρχουνε μυαλά που πεθαίνουνε της πείνας.

(Συμβόλαιο τιμής, *Συμβόλαιο τιμής*, 2001)

Κρατήστε μου τη θέση και για μια φωτογραφία
και γράψτε από κάτω οποιαδήποτε βλακεία
με τίτλο τ' όνομά μου, μιλήστε γι' ό,τι να `ναι,
όσο πιο πολύ ξεφτίλα τόσο πιο πολύ πουλάνε.
Χαρτιά ιλουστρασιόν που πουλούν ψυχαγωγία
100 σελίδες και, που τις πνίγει η μαλακία
Για σκάνδαλα πεθαίνω, δίνω ό,τι έχω και δεν έχω,
χωρίς κουτσουμπολιό, ούτε μέρα δεν αντέχω.
Μιλήστε μου με πάθος για ιστορίες με αστέρες,
για όργια επωνύμων με μαστίγια και ζαρτιέρες
Τι άλλο έχει κρυμμένο στις κασέτες του ο Μάκης,
αν τα `χουν επιτέλους ο Ρουβάς και ο Ψινάκης.

Σε παρακολουθούν κάπου βρίσκονται κρυμμένα,
δυο μάτια είναι πάνω σου για πάντα κολλημένα
Μέσα απ' τη κλειδαρότρυπα τρυπώνουν στην ζωή σου
και βγάζουν στο σφυρί την πιο κρυφή στιγμή σου

Σ' αυτό εδώ το τεύχος κρατήστε μου μια θέση
δίπλα στην ιστορία με τη θυελλώδη σχέση
του βουλευτή Βαρσάμη με την όμορφη Μαρία

και αυτών που με το sex έχουνε πάθει μια μανία
Ανεβαίνει το θερμόμετρο με διάφορες δηλώσεις,
κυρίες με τα Gucci σε μεγάλες εκδηλώσεις δεξιώσεις
Πολιτικές δηλώσεις, διαδηλώσεις κι εκδηλώσεις
απ' ανθρώπους που στα media πουλιούνται πια με δόσεις
Σελίδα 15 αφιέρωμα στα πάθη
και ένθετο δισέλιδο στα πιο ωραία λάθη
Στο γκάλοπ της βδομάδες πώς τη βρίσκουνε οι νέοι
και extra οδηγός που συχνάζουνε οι gay

Σε παρακολουθούν κάπου βρίσκονται κρυμμένα,
δυο μάτια είναι πάνω σου για πάντα κολλημένα
Μέσα απ' τη κλειδαρότρυπα τρυπώνουν στην ζωή σου
και βγάζουν στο σφυρί την πιο κρυφή στιγμή σου

Το Chiao αυτό το μήνα έχει θέμα τη Μαλβίνα
και στη σελίδα 8, ποιοι τα τρώνε στα καζίνα
Συμβουλές για ζευγάρια και πρόσωπο του μήνα
η Ωνάση η Χριστίνα
2 χιλιάδες τρόποι για να μπεις μες στη δεκάδα
στα top ανοησίας που προβάλλει μια φυλλάδα,
του σταρ μιας βραδιάς αν έχεις ακουστά
που ξαπλώνουν στο κρεβάτι με τα σκέλια ανοιχτά.
Πλούσια ρεπορτάζ το Σοκ δημοσιεύει
για σκάνδαλα σε πάρτι με οργανωτή το Ρέβη,
για βίζιτες σε βίλες και σε ξενοδοχεία
με πλούσιες κυρίες σε Αθήνα κι επαρχία.
Στις τελευταίες σελίδες βάζουν πάντα αγγελίες
γυμνές φωτογραφίες και γραμμές γι' ανωμαλίες.
Σ' αρέσουνε οι τρέλες «τηλεφώνησέ μου τώρα»
χωρίς αναστολές, «δικιά σου για μια ώρα»!

(Η κλειδαρότρυπα, *Συμβόλαιο τιμής*, 2001)

Καλημέρα Ελλάδα
Να μου ζήσεις για πάντα
Να τιμάς με παρελάσεις το έπος του 40
Να κρατάς το κεφάλι ψηλά στον αγώνα
Και να βγάζεις για κυβέρνηση το ίδιο κόμμα

Να μου ζήσεις Ελλάδα και όλοι οι βουλευτές σου
Με τ' αυθαίρετά τους όλοι στις ακρογιαλιές σου
Με τους Χριστιανούς σου που κάνουν νηστεία
και ό,τι περισσεύει στέλνουν στην Ελβετία

…….....……..……..……..……..

Κύριοι υπουργοί, κύριοι βουλευταί
Πριν πάτε στο γραφείο, σας κάνω εγώ σεφτέ
Διαλέγω ένα τραγούδι αντί να στέλνω γράμματα
Δεν ψάχνω για μαλάκες, δεν περιμένω θαύματα
Παράτα και γραφείο και χαρτοφυλάκιο
Ελάτε μια βόλτα μέχρι τη Βαρβάκειο
Κατέβα στο λιμάνι, μίλα στους εργάτες σου
Πάρε την ευθύνη μια φορά πάνω στις πλάτες σου

Ποια δημοκρατία, μου μιλάτε, ποια προγράμματα;
Ποια πανεπιστήμια, ποια Ευρώπη, και ποια γράμματα;
Πού είναι η παιδεία, πού είναι η υγεία σας;
Κύριε υπουργέ ... τα υπουργεία σας

(Καλημέρα Ελλάδα, *La Sagrada Familia*, 2004)

4.4 Ημισκούμπρια

Τα Ημισκούμπρια είναι από τα πρώτα χιπ χοπ συγκροτήματα στην ελληνική μουσική σκηνή που δημιούργησαν ένα δικό τους ύφος, το οποίο και διατήρησαν σε όλη τη δισκογραφική τους πορεία. Δημιουργήθηκαν το έτος 1994 από τους Δημήτρη Μεντζέλο, Μιθριδάτη και Πρύτανη. Στην παρούσα διπλωματική εργασία μελετήθηκαν δώδεκα (12) τραγούδια. Ο στίχος του συγκροτήματος χαρακτηρίζεται από έντονα σατιρικό ύφος με κοινωνική αλλά και με αυτοσαρκαστική αναφορά. Τα τραγούδια τους δεν έχουν απλώς αστείο στίχο, αλλά μέσα από τη θυμηδία αποτελούν ένα κοινωνικό σχόλιο στην πατριαρχία, τον σεξισμό, στην προσωπικότητα του νεοέλληνα.

Καλώς τηνε την πέρδικα τη μοσχοαναθρεμένη
που γύριζες κοκόνα μου κι είσαι αργοπορημένη
έλυνες ασκήσεις και πάλι με την Άννα
κοίτα εδώ που σου μιλώ και μη κοιτάς τη μάνα
Σους σιωπή και σώπαινε εγώ μιλάω τώρα
για κοίτα το ρολόι σου που ήσουν τέτοια ώρα
έτσι μωρή σ' ανέθρεψα και μου `γινες του δρόμου
δε θέλω εγώ τέτοιες πομπές στο σπίτι το δικό μου
τσακίσου στο δωμάτιο εκεί μέσα σε θέλω
και αύριο καλόγρια μαζί με το Μετζέλο
Που' ναι το παλικάρι μου άργησε κι αυτός
αλλά με καμιά γκόμενα θα είναι αραχτός
έτσι να μην είναι εμπειρίες του κουτιού
γιατί αυτός θα γίνει ο κύρης του σπιτιού

Εγώ είμαι ο Κύρης, είσαι κακομοίρης
είμαι τ' αφεντικό, είσαι ξωτικό
είμαι το κεφάλι, μπάσκετ με το Γκάλη
εγώ είμ' ο στρατηλάτης, μα κι εγώ είμ' ο Μιθριδάτης

Ηι πατερούλη άργησα λιγάκι γιατί τραβάω ζόρια μ' ένα φίνο γκομενάκι
δε με γουστάρει ο γέρος της που τη γυροφέρνω

κι όλο χλειχλεριάζει τηλέφωνο σαν παίρνω
όταν γυρίζει της ρίχνει μπινελίκι
και για κάνα μήνα κόβει το χαρτζιλίκι
κομμένες οι αγάπες της λέει μάνι μάνι
αυτά τα ξεπορτίσματα μετά απ' το στεφάνι
Δε σου' πα για τη sister τώρα που το θυμήθηκα
την είδα σε παπάκι παρέα μ' ένα πίθηκα
διέθετε κοτσίδα και πράσινο μπουφάν
και τα αφτιά του ήταν ως σαν του Πίτερ Παν
Έτσι που λες η κόρη σου φίλε μου πατέρα
γυρίζει μ' αγοράκια πριν να βάλει και τη βέρα
θέλει να μου πάει πενταήμερη εκδρόμα
κι απ' τη ζωνη αγνότητας να βγάλει πια το πώμα
Τα ξέρω αυτά τα κόλπα τα έκανα κι εγώ
εγώ όμως είμαι άντρα και το δικαιολογώ
γι αυτό λοιπόν πατέρα να της δείχνεις που και που
ποιος είναι εδώ μέσα ο κύρης του σπιτιού

(Ο κύρης του σπιτιού, *Ο δίσκος που διαφημίζετε* ,1997)

Το ξέρω ότι είσαι σφίχτης, το ξέρω ότι είσαι strong
και τραβάς τα ζόρια άμα λάχει all night long

Κι εγώ είμαι ένας σφίχτης με τέλειο κορμί
τραβώ την τροχαλία με δύναμη και ορμή
Όλοι μες το gym τους μύες μου χαζεύουν
και από τη λύπη τους τσάρλεστον χορεύουν
γιατί είμαι ο καλύτερος και έχω και γραμμώσεις
Αγόρασα καμπριολέ πληρώνω και τις δόσεις
Κι έχω κάμποσες ξανθές που όλο για `μένα κλαίνε
Χαϊδεύοντας το στήθος μου συνέχεια μου λένε
"Αγόρι μου, η κορμάρα σου με έκανε κουρέλι
Θα ανέβω στο τραπέζι να χορέψω τσιφτετέλι

(Η Απολλώνια κορμάρα, *Ο δίσκος που διαφημίζετε* ,1997)

Τέλος, το πλήθος νεολογισμών και η ευρηματικότητα στην ομοιοκαταληξία προσδίδουν ένα μοναδικό ύφος στη στιχουργική του συγκροτήματος.

Ρόδα τσάντα και κοπάνα και μαρσάρω τη Husqvarna
κι οι μπαρμπάδες στις διαβάσεις τρέχουν μη τους πάρω σβάρνα.
Φοράω το δερμάτινο και τη see through φανέλα
και κάνω μια κωλιά μπροστά στη Barbarella.
Μου λέει το γκομενάκι μου "Give a bit a MMM to me"
της λέω ασ' τα εγγλέζικα και μπαίνω στο ζουμί
πάμε να κουνηθούμε κάτω απ' τη ντίσκο μπάλα
τώρα που ο D.J. μιξάρει "Collegialla".
Χορεύω Michael Jackson με καμαρώνουν όλοι
κι η άσπρη μου η κάλτσα φωσφορίζει στο στρομπόλι
κι ήταν όλοι τους εκεί η Σοφία κι ο Σταμάτης
Πάνος, Στάθης και Καιτούλα κι ο Χαλίφης της Βαγδάτης.

(Στη ντισκοτέκ, *Ο δίσκος που διαφημίζετε*, 1997)

4.5 Βαβυλώνα

Το συγκρότημα Βαβυλώνα εμφανίζεται πρώτη φορά στην ελληνική δισκογραφία το 1997. Τα ιδρυτικά μέλη του συγκροτήματος ήταν οι Πρίγκιπας (Δημήτρης Παπούκας), Πυροβάτης (Δημήτρης Μαντζούτσος), Βέβηλος (Θανάσης Κατσαντώνης), Κύρος (Γιώργος Στεργίου), Θηρίο (Κώστας Δράκουλας), Παράφρων (Μίλτος Βουργίδης) και ο Μέθυσος (Μιχάλης Κουϊνέλης Στην παρούσα εργασία μελετήθηκαν τριάντα πέντε (35) τραγούδια του συγκροτήματος. Η βασική θεματολογία των τραγουδιών είναι η αυτοαναφορικότητα η οποία κινείται γύρω από δύο άξονες. Πρώτος άξονας είναι η θέση των νέων στην τότε σύγχρονη κοινωνία, ο αγώνας τους για αξιοπρέπεια και κοινωνική αποδοχή. Μέσω των τραγουδιών του

συγκροτήματος εκφράζεται η αγωνία των νέων ανθρώπων να κάνουν γνωστή την ύπαρξή τους και να "κατοχυρώσουν" τη θέση που τους αξίζει στον κόσμο.

Μη με φωνάξεις ξανά για δικιά σου δουλειά
γιατί μπορεί να κάνω λάθος πάλι την παραγγελιά
μη μου μιλάς ρε πολύ, δε θα γίνω χαλί
δεν κάνω πέρα, για τη δικιά σου τη βολή
κι αν πόλεμο γουστάρεις παίρνω ρόλο εγώ αντάρτη
κι όλα αυτά γιατί στα λόγια κάνω κράτει
τραβηγμένος, τα πίνω με τη σιωπή
αφού δεν βάζει λέει νερό μες το κρασί
κι έτσι κομμάτια και οι δυο μας τραγουδάμε
και για τον κόσμο τον δικό σας δε μιλάμε
μόνο φτιάχνουμε τραγούδια κι ιστορίες με εικόνες
που τους δώσανε ζωή οι πιο ωραίοι μας χειμώνες

(Στον κόσμο μου, *Αρχή Επί Τέλους*, 1997)

Βαβυλώνειο τέρας, δεν έχω σώας τας φρένας,
κι αν ακούσεις τι λέω δε σου φταίει κανένας
με κλωνοποίηση ήχων και αδιάφορων στίχων
μια επιδότηση εξουσίας για το βάψιμο τοίχων
δε θα πάρω, εγώ έχω μάθει αλλιώς
να σαλτάρω παρανόμως και να γράφω ο τρελός
παντού ό,τι θέλω να βγάζει φλόγες το σπρέι
και το μικρόφωνο στα χέρια μου να κλαίει
τ' όνομά μου απλώνει και μια φήμη υπόγεια
σου βουλώνει το στόμα και σου πνίγει τα λόγια
τα δήθεν σου και δε γουστάρω σου λέω
να υπάρχεις χωρίς λόγο κι η αλήθεια είναι πως φταίω
που δε μίλησα πριν όμως τώρα είμαι εδώ
με μια φάτσα που προσβάλει τη δημόσια αιδώ

γιατί απεφάνθη η μουσική επιτροπή των κάφρων
είμαι hip hop κάνω low bap είμαι Παράφρων.

(Παράφρων, *Αρχή Επί Τέλους*, 1997)

Απ' το ξεπόρτισμα στο ξαφνικό που αντρώθηκα,
από το φόβο χωρίς λόγο σ' όλα αυτά που φορτώθηκα.
Δεν ξέρω αν σώθηκα μα ότι δεν έχω δε χάνω
και ότι μου μένει είναι ένας λόγος παραπάνω.
Από τα σίγουρα μου και ήσυχα μου κύτταρα
φτύνω καμάρι για μακάρι στα καλυτέρα.
Και απ' τα ομορφότερα φτιάχνω μονάχος μου ανακάτεμα,
με τα χειρότερα, βασκανία και ανάθεμα.
Ξεπάστρεμα γρήγορο από θεριό ανήμερο,
αυτό που όλοι λένε εφήμερο μες το καταμεσήμερο.
Και που το κάτι γίνεται το γνωστό μου,
το καλό και το κακό ανταμώνουνε στο ευχαριστώ μου.
Χειροπιαστό μου όνειρο και άφαντη λογική μου,
ματιά που τρέχεις πιο πολύ απ' τη βιαστική μου.
Την γλώσσα μου έχεις μπλέξει με τόσα και τόσα,
το έχεις συνήθειο να κάνεις την καμπόσα.
Όλα με όλα αυτά που μπροστά μου πέρασα
και τα δικά μου που με ξεπέρασα,
Τα αμοίραστα, τ' αχρείαστα και τα πιο πάνω,
είναι μονάχα ένας λόγος παραπάνω.

(Ένας λόγος παραπάνω, *Επί Τέλους*, 1997)

Δεύτερος άξονας της θεματολογίας σχετικά με την αυτοαναφορικότητα είναι η δήλωση της ύπαρξης του ίδιου του συγκροτήματος στο μουσικό γίγνεσθαι καθώς και η δυναμική του χιπ χοπ ως μουσικό είδος.

Πρώτα απ’ όλα το θηρίο είδε το φως
το θρεμμένο το βλαστάρι βγήκε εμπρός
μ’ ακουστικά στ’ αυτιά κι ένα μίκτη μες τα χέρια
και φοβήθηκε κι η νύχτα και τ’ αστέρια
στάθηκε κι είδε τριγύρω απ’ την κοιλιά του
σαν άρχοντας καμάρωνε συνέχεια τα κιλά του
το χάρισμά του εκτός απ’ τη μαγκιά του
του το `χε φτιάξει ο Θεός για φορεσιά του
Έψαξε μύρισε και βρήκε δυο πικαπ
μαζί του έσερνε βλέπεις το μικρόβιο του ραπ
και χράτσα χρούτσα πήραν φωτιά οι βελόνες
του δισκοθέτη ο καημός ρίχνει κολώνες
Με τόσο όγκο με τόση οργή
με τόσο βάρος πρέπει να πονάει κι η γη

(Θηρίο, *Αρχή Επί Τέλους*, 1997)

Κρυφά σ’ ένα εργαστήριο με ραγισμένους τοίχους
δύο τρελοί αλχημιστές ανακατεύουν ήχους
ξάφνου πετιέται ο πιο τρελός ο ένας απ’ τους δύο
που στην πραγματικότητα καιρό έχει πει αντίο
ούρλιαξε τότε δυνατά και είπε για ένα τέρας
που θα γεννιόταν τελικά πριν απ’ το φως της μέρας
μα το πείραμα δε πέτυχε και πριν η νύχτα φύγει
το τέρας μούρη έσκασε και όπου φύγει φύγει

Και ναι καλά μας γεννητούρια
οι Βαβυλώνα είναι έτοιμοι ν’ αρχίσουνε τα γιούρια
Τρυπώνουνε και χώνονται μέσα σε συνειδήσεις
να σου θυμήσουν όλα αυτά που βιάστηκες να φτύσεις
Θα με βυζάξει η ζωή τα πιο όμορφά της ξύδια
να τηνε δω από τώρα αλλού ν’ αρχίσω τα ταξίδια

Ακόμα δε γεννήθηκα με σπρώχνει η καρδιά μου
να βεβηλώσω κάθε τι που θα βρεθεί μπροστά μου
Κι εγώ φωτιά γεμάτος παλεύω με τις λέξεις
κι αυτά που λέω τα εννοώ και πρόσεχε μη μπλέξεις
Στα χέρια όταν ξεμύτισα είχα ΜΚ2
η δόση έπεσε διπλή εγώ είμαι το θηρίο
Που πόνεσε το τέρας και πριν το φως της μέρας
σε ξέρασε απάνω μας και θα τελειώσει ο αέρας
Μη τους φωνάζεις πρίγκηπα και μπες στο παραμύθι
τώρα ανήκουμε όλοι μας στο τέρας που εγεννήθη

Το πείραμα ο προφέσορας δεν έφερε σε πέρας
και πριν το φως της μέρας γεννήθηκε το τέρας
μια παρωδία hip hop χωρίς καμιά συναίνεση
και φταίνε οι δυο τρελοί για την τερατογέννεση

(Το θεριό, *Αρχή Επί Τέλους*, 1997)

Μη! Μην πεις κουβέντα
κράτα την κριτική σου κι όσα λόγια πληρωμένα έλεγες για άλλους
θέλοντας να τους κάνεις σε μια νυχτιά μεγάλους
ο δίσκος αυτοδιαφημίζεται και δε χαρίζεται
σταματήστε πενατζήδες να γαυγίζετε
κι αν δω τη φάτσα μου σαν άλλους
στη σούπερ τη Κατίνα θα φτύνω στον καθρέφτη ένα μήνα
κι αν θα με δείτε να γελάω στην TV
κράξτε με όλοι σε καλό ρε θα μου βγει
και μη με ψάχνετε στα show
η φάτσα μου καλά δε γράφει
κι αν βάλω πούδρα στον ιδρώτα θα ξεβάφει

(Μην πεις κουβέντα, *Αρχή Επί Τέλους*, 1997)

Στη θεματολογία του συγκροτήματος συναντάμε και δύο τραγούδια γραμμένα με διαφορά πέντε ετών (1997 – 2002) που αναφέρονται στους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004 στην Αθήνα. Η αναφορά στους Ολυμπιακούς Αγώνες γίνεται μέσα από ένα πρίσμα κοινωνικής και ηθικής κριτικής για την ελληνική πραγματικότητα. Σατιρίζεται ο θεσμός του "εθελοντή των Ολυμπιακών Αγώνων" και επιδίωξη της Πολιτείας να κρύψει την πραγματική εικόνα της χώρας με τα προβλήματά της, μέσα από φιέστες και μέσα από έναν γενικότερο επιφανειακό εξωραϊσμό.

Τα `μαθες ρε κέρδισε η δικιά μας πόλη
και τηρεί προϋποθέσεις που θα ζηλεύαν όλοι
όλο καμάρι οι άρχοντές μας γιορτάζουν το καλό
με πανηγύρια μνημεία και αρχαίο φελλό
με του Ομήρου τα λεϊζερ χορογραφίες του Δία
και μια πορνη ιδέα να ζητιανεύει αηδία
και ντύνεται Ολυμπία όλη η Ελλάδα
γονατιστή παρακαλάει για σένα Βλακειάδα
βρήκαμε ντόπα δυνατή τα τεστ να μην την πιάνουν
κι οι δικοί μας να μην χάνουν
θα χουμε και σπόνσορα που λες την κοκα ριόλα
ναι πάντα κοκα ριόλα

Η χώρα η δικιά μου που λέγεται Ελλάδα
παλιά δεν είχε σπόνσορα δεν είχε αφεντικό
φιρί φιρί το πάει για μία Βλακειάδα
και πρέπει να χρεώσω σε κάποιους τον κακό

Θα ντύσουμε τις γλάστρες με χλαμύδες
θα κάνουμε απολύμανση και για τις κατσαρίδες
θα φέρουμε τα σύνορα μέχρι τον Λεωνίδα

του το `ταξαν μου το `πε όταν τον είδα
παντού θ' απαγορεύονται κι οι γέννες κι οι κηδείες
θ' αλλάξουν τα σενάρια και για τις τραγωδίες
θα' ρθούνε καλλιτέχνες εμβέλειας μεγάλης
την έναρξη θα κάνει ο εθνικός μπακάλης
τα σκηνικά τους το `πα μην πάνε όλα άδικα
να κάνουν τους αγώνες οι βλάκες στα ελληνάδικα
στο φυσικό τους χώρο θα σπάσουν τα ρεκόρ
γιατί θα τους τονώνει συνέχεια το ντεκόρ
θα τους θυμίζει αυτή η μουσική το ήθος
όλων αυτών που πάλεψαν για να υπάρχει ο μύθος
ότι πρέπει να πάρουμε για πάντα στην Ελλάδα
αυτό που λέγανε παλιά Ολυμπιάδα
(……..…..…..……..…..……..…..…..…....…..……..…..)
Ω! Έλληνες χαρείτε
θα τελειώσει και το μετρό
Ω! Έλληνες χαρείτε
όσο έχετε καιρό
Ω! Έλληνες χαρείτε
στη Λωζάνη είχε πάει κι ο Κοκός
Ω! Έλληνες χαρείτε
ας μας λυπηθεί ο Θεός
Ω! Έλληνες χαρείτε
γκαστρώθηκε η ισχνή μας αγελάδα
Ω! Έλληνες χαρείτε
τέρμα πια η φασολάδα
Ω!Έλληνες χαρείτε
θα είναι οι καλύτεροι αγώνες
Ω! Έλληνες χαρείτε
η παρακμή χορηγός εις τους αιώνες

(Βλακειάδα, *Αρχή Επί Τέλους*, 1997)

Να πας κι εσύ εθελοντής
γιατί αν δεν έρθεις μπορεί να σε ψάχνουνε.
Να πας κι εσύ εθελοντής.
Στου Καλατράβα τον τάφο μας θάβουνε.
Να πας κι εσύ εθελοντής.
Λωτοχαπάκια συσσίτιο μοιράζουνε.
Θα φας κι εσύ εθελοντή.
Μαύρα κοράκια on line μας κοιτάζουνε.
Έναν αιώνα και κάτι τη βγάλαμε ξεροσφύρι,
χωρίς θεών πανηγύρι και τ' ανθρώπου τ' αϊσιχτίρι.
"Πωλείται κακομοίρη". Μην πεις σου κλέψαν τη δόξα
μα ξαναβρήκαν χώρο εδώ η μαλακία κι η λόξα.
Σωτήριο έτος 2004 και το τιμάμε.
Γκρεμίζουν, πνίγουν, χτίζουν κι ασταμάτητα μασάνε.
"Μια ευγενική προσφορά των Ολύμπιων θεών' `.
Βγήκε χρησμός απ' το μαντείο των αδελφών χωρών.
Σινιέ γεννίτσαροι βγαίνουν για παιδομάζωμα
με όμορφα λόγια για να κρύψουν το μπάλωμα.
Καλλιτεχνάδες και τενόροι τους ψήνουν με λόγια.
Για τους αλήτες σαν κι εμάς θ' αμολήσουνε μπόγια.
Γιατί ο κοινός νους κι ο θεός Μπους
θα σε κατακεραυνώσουν εάν δεν ακούς.
Θα κάνουν τα βουνά πεδιάδες στρωτές.
Δεν πρέπει τ' αύριο να μοιάζει με το χθες.
Θα βάλουν όλα τα ποτάμια σε υπόγεια δοχεία.
Τα φτωχικά μας θα γενούν σουπερξενοδοχεία.
Θα μαντρωθούν οι τζογαδόροι όλοι στη φρουτοπία
κι οι αριστεροί μες στη δικιά τους ουτοπία.
Τους οικολόγους θα βάλουν με φορμόλη στη γυάλα
κι αν σε βρούνε μπροστά τους θα σε πάρει η μπάλα.
Δε θα σ' αφήσουνε χρόνο και τόπο να σκεφτείς.
Για να σωθείς θα πας κι εσύ εθελοντής.

(Δεθελοντής, *Επί Τέλους*, 2002 στίχοι Τζίμης Πανούσης)

4.6 Terror X Crew

Το συγκρότημα των Terror X Crew ή εναλλακτικά TXC ξεκίνησε ως πολυπληθής ομάδα (crew) γκράφιτι, το 1989 στην Αθήνα. Το 1992 ο ασχολούμενος με το γκραφίτι Αρτέμης Φανουργιάκης γνωρίστηκε με τον Χρυσοβαλάντη Στραβαλέξη (μετέπειτα DJ ALX) και με τον Ευθύμη Μπίλιο, και οι τρεις τους έφτιαξαν ένα χιπ χοπ συγκρότημα που έφερε το όνομα της ομάδας γκράφιτι (Terror X Crew). Οι Terror X Crew κυκλοφόρησαν το πρώτο τους ολοκληρωμένο άλμπουμ το έτος 1995. Από το σύνολο των τεσσάρων μουσικών άλμπουμ που κυκλοφόρησαν μέχρι το έτος 2001, στην παρούσα εργασία μελετήθηκαν είκοσι πέντε (25) τραγούδια. Η θεματολογία των πρώτων τραγουδιών έχει ως κύριο θέμα την αντίδραση και την επανάσταση των νέων ανθρώπων απέναντι στο κατεστημένο κοινωνικό πλαίσιο. Με τους στίχους τους τους εκφράζουν τα αδιέξοδα που βίωναν οι νέοι της τότε εποχής με στόχο την αφύπνιση των ίδιων και της ευρύτερης κοινωνίας.

Έχω άσχημα νέα για μερικούς εκεί έξω
όσο κι αν προσπάθησα δεν μπόρεσα να αντέξω
να σκοτώσω, την πολύτιμη σιωπή μου θα λύσω
πίσω!!! Ήρθε η ώρα να μιλήσω
κι όσοι μ' ακούνε με κοιτάνε και απορούνε
άλλοι πλησιάζουν άλλοι τρέχουν να κρυφτούνε
γιατί λένε πως δεν κάνω μουσική
δεν αξίζω προσοχή
όμως στήνουνε αυτί προσεκτικό
γιατί τους φέρνει πανικό
το στιλ το απροσδόκητα σκληροπυρηνικό
γιατί δεν περιμέναν τέτοιου είδους αντιδράσεις
απ' τη γενιά μας που την κοίμισαν σχολεία και τηλεοράσεις
ώρα να δράσεις αποφάσεις αγνοώντας
βγαίνουμε και επεμβαίνουμε ξανά τρομοκρατώντας

όντας σώφρων πολίτης θεωρούμαι αλήτης
γιατί δεν είμαι γιάπη, δεν είμαι χρυσαυγίτης
γιατί ποτέ δε θέλησα να πάω με τα νερά τους
του κράτους.. δε θέλω να χωθώ στο σύστημά τους
ραγιά τους, σκλάβο τους, ποτέ τους δε θα μ' έχουν
το μόνο που θέλω είναι να τους δω, να τρέχουν

(Να τους δω να τρέχουν, *Terror X Crew*, 1995)

Οι στίχοι μου κόβουνε σαν το μαχαίρι
Με λες δολοφόνο γιατί έχω χρόνο
Και τον αφιερώνω για να σου φέρω πόνο
Και όχι μόνο
Γι' αυτό παρακούς όταν μ' ακούς
Μέσ' από τους σταθμούς στα FM
Να βάζω βόμβες ανατολικά της Εδέμ
Εκεί που κοιμάσαι γιατί πάντα κοιμάσαι
Γι' αυτό δε θυμάσαι να με είδες ποτέ πούστη μπάτσε
Ε, ναι λοιπόν, ξαναβγαίνω με βλέπεις και βγάζεις αφρούς
Θέλεις να μάθεις τι φέρνω; Λοιπόν, μ' ακούς;
Φέρνω ζωντάνια στους νεκρούς
Και συνεχίζω να προκαλώ χωρίς σταματημό
33 και 1/3 επαναστάσεις το λεπτό
Ν' ακολουθώ τις κραυγές που άκουγα μες το μυαλό μου
Μπήκα στο κόσμο σου, σειρά σου τώρα να μπεις μες στο δικό μου
Δεν είναι δύσκολο, κλείσ' τα μάτια σου, πάρε μια βαθιά ανάσα
Το μικρόφωνο στον Ευθύμη κάνω πάσα

(Η ίδια τρέλα, *Terror X Crew*, 1995)

Έφτασε η ώρα να βγω για να παίξω το χάος να θρέψω
Κι ό, τι μου ανήκει να σου κλέψω
Οργή και κατάρα με ακολουθούσε

Χτυπούσε η αόρατη δύναμη που πίσω με κρατούσε
Ποτέ δεν περίμενες πως θα βγω ζωντανός
Είμαι αληθινός και δε χρωστάω τίποτα κανενός
Μα συνεχώς με εμποδίζεις, με υποβαθμίζεις, με βρίζεις
Ό, τι αρχίζω να χτίζω εσύ συνεχίζεις να γκρεμίζεις
Όμως αντέχω γιατί το μόνο που θέλω είναι να σε τρέχω
Τίποτα δε θα χάσω αφού τίποτα δεν έχω
Γι' αυτό βγαίνω και συνεχίζω να σ' εκνευρίζω
Με στίχους σαν βόμβες να καταστρέφω, να γκρεμίζω
Αρνούμαι να παραιτούμαι απ' όλα όσα δικαιούμαι
Αρνούμαι να υπακούσω, θ' αντικρούσω, ακούς;
Χτυπάω τύμπανα πολέμου, σειρήνες πανικού
Είν' η εκδίκηση του αληθινού, του αυθεντικού

(Η εκδίκηση του αληθινού, *Η πόλις εάλω*, 1997)

Επίσης, συναντάμε στίχους με έντονη την αυτοαναφορικότητα και την δήλωση της παρουσίας του συγκροτήματος στον κόσμο του χιπ χοπ και της ελληνικής μουσικής σκηνής.

Είναι η επιστροφή του ασώτου υιού,
των Terror x crew
Αρτέμης MC πάντα το αίτιο του κακού
έχοντας βγει μέσα από τις κατακόμβες και όταν ρίχνω βόμβες
δεν το πιστεύεις χα χα μέχρι που το δες
Το 'σκασαν οι τρελοί απ' το κελί και είναι πολλοί
τα έχει παίξει η κατατακτήριος σκληρωτική μορφή
πνευματική καταστροφή και μουσική διαστροφή
Τώρα μας κατηγορούν νεκρόφιλοι μουσικοκριτικοί
μα είναι η αυθεντική των ΤΧC τεχνοτροπία
προκαλώντας για άλλη μια φορά μαζική υστερία
με το πιο αρρωστημένο στιλ που η φύση έχει γεννήσει
Μη μου λες να σταματήσω δεν έχω ακόμα αρχίσει

Είμαι hip hop χούλιγκαν, είμαι από αυτούς που σου 'φυγαν
Hip hop χούλιγκαν, αυτοί μόνο σου 'λειπαν

(Χιπ χοπ χούλιγκαν, *Η πόλις εάλω*, 1997)

Είμαι απ' αυτούς που προκαλούν αισθητούς σεισμούς
πιάνω ρυθμούς που δεν πιάνει ο κοινός νους. Ακούς;
Φτάνω σ' απανωτούς
ηχητικούς οργασμούς
καθώς χαϊδεύω τ' αφτιά σου απ' τους λωβούς
ως το τύμπανο.
Βγαίνω για κυνήγι με το στιχουργικό μου δίκανο
αν σε βρω σ' αφήνω ανίκανο
δεν είναι απίθανο
οι στίχοι μου τρυπάν σαν Black & Decker
γίνεται best seller

(Η γεύση του μένους, *Η γεύση του μένους*, 1997)

Στα τελευταία τραγούδια που γράφτηκαν από το συγκρότημα γίνεται λόγος για τις συνέπειες της παγκοσμιοποίησης ενώ στο αντίποδα προτείνεται η επιστροφή στις ρίζες του ελληνικού πολιτισμού ως διέξοδος.

Μπορούμε να πετάξουμε κι όμως έρπουμε.
Καθορίζουνε πως βλέπουμε γύρω μας και μέσα μας.
Κάποιοι κρατάν το βλέμμα μας στραμμένο στα εφήμερα.
Δεν βλέπουμε μακρύτερα από το σήμερα.
Πολλές φορές δεν βλέπουμε μακρύτερα απ' το χθες.
Βαυκαλιζόμαστε μέσα σε ρηχούς λιμένες.
Προσπαθούμε να χωρέσουμε μέσα σε φόρμες ξένες.
Κλειδωμένες οι κινήσεις μας στον οριζόντιο άξονα
σαν τους δεσμώτες του σπηλαίου της παραβολής του Πλάτωνα.
Φεύγουμε στο φως, γυρνάμε στο σκοτάδι μας.

Στρέφουμε το κεφάλι μας αντίθετα.
Δεν αντέχουμε στη θέα του φωτεινού ορίζοντα.

(Φωτεινός ορίζοντας, *Έσσεται ήμαρ*, 2001)

Ακούω τα ίδια είκοσι τραγούδια νύχτα μέρα
Είναι η ίδια λέρα μια ζωή στον αέρα
Τον αέρα που κάποιοι τον μολύναν με νέφος
Ρίξαν ένα έθνος, ένα συνεχές πένθος
Γαμώτο, έρχονται κάτι στιγμές που νιώθω παρείσακτος στον ίδιο μου τον τόπο
Νιώθω να γίνομαι εύκολη λεία στα θηρία που μας κλείσαν σ' αυτή την πόλη για να μας ελέγχουν με ευκολία
Έρχονται πάλι κάτι στιγμές που με πιάνει ζάλη εξαιτίας του πολιτισμού που μου `χουν επιβάλει
Είναι και αυτή η συνιστώσα που με απομακρύνει συστηματικά από την ελληνική μου γλώσσα
Ρίχνοντάς με πιο βαθιά μέσα στην κόλαση
Δεν κρύβεται η μόλυνση της νέας τάξης πραγμάτων
Και εγώ συλλογίζομαι πως μάλλον τόσα χρόνια ήμουν ξύπνιος μέσα στα όνειρα κάποιων άλλων

Σ' έναν ασύμμετρο κόσμο πέφτει πάντα το βλέμμα μου
Μια ασυμμετρία που εγείρεται και μέσα μου
Απ' τη γέννα μου, την ψυχή, το σώμα και το πνεύμα μου ποτίζουν ασταμάτητα με δηλητήριο
Και είναι σίγουρο κάποιοι με ωθούν στον κατήφορο
Θέλουν νεκρό κάθε εγκεφαλικό μου κύτταρο
Με κρατάν σε λήθαργο μέσα από μια στείρα παιδεία
Μου μαθαίνουν ίσα ίσα τ' αναγκαία ώστε να μπορώ να τους βγάλω την εργασία
Κάποιος με τραβάει από την ουσία και με ρίχνει στων φθαρτών τη δίνη
Ο οφθαλμός της ψυχής μου λίγο λίγο κλείνει
Κάποιος δε μ' αφήνει να ξεφύγω από αυτό το περιβάλλον
Κι έτσι παραμένω ξύπνιος μέσα στα όνειρα κάποιων άλλων

(Ξύπνιος μέσα στα όνειρα κάποιων άλλων, *Έσσεται ήμαρ*, 2001)

4.7 Razastarr

Οι Razastarr αποτελούνταν από του Ανδρέας-Οδυσσέας Τσιαμπόκαλο και Νικόλα Καρίμανλης. Δημιουργήθηκαν το Φθινόπωρο του 1993 και κυκλοφόρησαν τον πρώτο τους ολοκληρωμένο δίσκο το 1998. Στην παρούσα εργασία μελετήθηκαν οι στίχοι είκοσι τεσσάρων (24) τραγουδιών. Η θεματολογία των Razastarr κινείται γύρω από την αυτοαναφορικότητα όμως η διαφορά σε σχέση με τα προηγούμενα συγκροτήματα τα οποία παρουσιάστηκαν έως τώρα, είναι το αισιόδοξο ύφος του στίχου. Επίσης, η αυτοαναφορικότητα δεν εκφράζεται μέσα από την οργή και την αγανάκτηση για την κοινωνία αλλά κυρίως μέσα από την προσωπική αναζήτηση και τα υπαρξιακά αδιέξοδα των νέων.

Μέσα από κόκκινα μάτια
το κόσμο βλέπω χίλια κομμάτια
και ακουμπάω
σιγά σιγά όμως τα όνειρα ξεφεύγουν και μεθάω
ξενυχτάω λοιπόν παρέα με την κάθε μου στιγμή
τους φίλους έχω εδώ νιώθω καλά και απ'την αρχή
θα σου πω πως ζεσταίνει η ατμόσφαιρα και όλα ζητάνε ζωή
η επικοινωνία βλέπει φως και η κάθε επαφή
μαζί με την διάθεση μεταβάλλεται
ναι, είναι στον αέρα, υποβάλλεται
ο νους σε ένα ταξίδι
και επιβάλλεται η μέρα να κυλήσει ομαλά
όλα αυτά χαραγμένα στην καρδιά
συναισθήματα τόσο απομακρυσμένα
από τον κοινό άνθρωπο, απάνθρωπο.
Κυνήγι μέρα με τη μέρα γύρω από τον ίδιο μας εαυτό,
Τρόπος ζωής ή τάσεις αυτοκαταστροφής,
παρ' το όπως θες, και αυτό όμως λιώνει το κερί

ο χρόνος φεύγει, άντε γεια σου
ζήσε την κάθε στιγμή σε αυτή τη ζωή, είναι η σειρά σου.

(Όπως λιώνει το κερί, *Όπως λιώνει το κερί*, 1998)

Κανένας πόνος δεν είναι αρκετός
σε ένα κρότο άκουσε ο χορός
γέμισε τρελούς συνειρμούς,
μελωδικούς ενοχλητικούς
μα υπάρχει φως, φύσηξαν ανέμοι
τα πήραν όλα μα ήρθαν κι άλλα καλά, κακά
μα ακόμα συνεχίζεις, η πληγή κλείνει
η ζωή μοιάζει με στάχτη, σβήνει,
κάτι άλλο είναι αυτό που θα μείνει
Από ψηλά φαίνεται η γκρίζα πόλη
σαν παιχνίδι και εμείς στο στολίδι σε διάφορα είδη
άσπρο, μαύρο, όνειρο, κουράγιο

Θα αναζητώ ελευθερία μέχρι να `ρθει το τελευταίο ναυάγιο
Περιμένουμε το κύμα να μας βγάλει στην αμμουδιά
Είναι το ταξίδι αυτό που αξίζει τελικά

Κι η γη φτάνει την αυγή
για να σου πει
πως η σιωπή ένα πρωί
σαν καρπός και αυτή θα φυτευτεί

Καρποί λέει πως ανθίζουνε μ' ένα φιλί
σε τούτη τη ξεραμένη σκληρή γη
Βαμβακερές σκέψεις του καπνού
ποτισμένες με κρασί
Χαθήκαμε μαζί με την ευχή
στροβιλίζοντας το αιώνιο

(Κανένας πόνος δεν είναι αρκετός, *Τα πιο όμορφα όνειρα είναι ανώνυμα*, 1999)

Τέλος, εκείνο το στοιχείο που διαφοροποιεί τον στίχο του συγκεκριμένου συγκροτήματος σε σχέση με τα υπόλοιπα, είναι ο λυρισμός της γραφής.

Κι αν είναι ο ουρανός, ένας άγνωστος φίλος,
αν είναι η καρδιά ασταμάτητος μύλος
που γυρνά και γυρνά,
σου βαστά τη ζωντάνια, θαρραλέο βλέμμα που κοιτά μπροστά,
κι είναι χάρισμα απ' το Θεό,
τα αστέρια που σου κρατάν' συντροφιά, ευχαριστώ
αυτή η φεγγαρόλουστη νύφη που σε κοιτά
σαν οπτασία φαντάζει, σου μιλά
είπε πως θα μείνει παντοτινά
να σου λέει παραμύθια και να σε φιλά γλυκά,
μου δίνεις ανάσες στην ερημιά,
μη φεύγεις μείνε κοντά,
τα όνειρα είναι ανώνυμα στο χέρι σου που χαράχτηκε η ζωή,
πάρε απλά το φως αγκαλιά
και φύγε μακριά.....

Τα πιο όμορφα όνειρα είναι ανώνυμα,
στην καρδιά και στον νου μάθανε να χορεύουν ανώδυνα,
πολλές φορές αποβάλλονται επώδυνα,
και τι δε θα 'δινα
να μπορούσα να διώξω το γκρίζο που κρύβει τα αστέρια,
απ' τη στεριά το άπειρο με ελκύει αφάνταστα,
τα χέρια σηκώνω ψηλά,
ποιος είναι στα αλήθεια ο παράδεισος που αξίζει πραγματικά;

(Τα πιο όμορφα όνειρα είναι ανώνυμα, *Τα πιο όμορφα όνειρα είναι ανώνυμα*, 1999)

Και καθώς όλοι ψάχνουμε να βρούμε κάτι
εγώ ψάχνω το χαμένο μονοπάτι μου κοιτώ,
τα στάχυα που μεγάλωσαν θαυμάζω και όπως
γιορτάζω, ακροβατώ, στις μυρμηγκοφωλιές προσέχω
να μην πατώ, κάπου πατώ, παραπατώ, πετώ πρέπει
να βρω το δρόμο αυτό που πάντα θα ξανά θα επιστρέψω.
Κάπου πιο μέσα, βήμα, αριθμός ή αμβοστράγχισμα τι να πω,
θαυμάζω την αγάπη όλοι έχουν μέσα τους αυτό το κάτι
που αναζητάνε, κρυμμένο μυστικό σ'αυτά τα άλλα, μπλεγμένοι κήποι
παραμυθένιοι, ιριδίζοντες ορίζοντες δοσμένοι.

(Μπόλικη αγάπη, *Αφού σκοτώσω τη δίψα μου*, 2016)

Στο τρίτο άλμπουμ του συγκροτήματος που κυκλοφόρησε το έτος 2016, δεκαεπτά χρόνια μετά το προηγούμενο, είναι εμφανής η διαφοροποίηση της θεματολογίας. Διατηρώντας το λυρικό ύφος, όπως φαίνεται και από το προηγούμενο απόσπασμα, οι στίχοι εκτός από την αυτοαναφορικότητα, αποτυπώνουν την κοινωνική και πολιτική πραγματικότητα ως ένα σύγχρονο κοινωνικό μανιφέστο.

Κοινή η μοίρα μας κοινή κι η φύρα μας κι ότι απογίνει,
δυνάμεις μαζεύω ώστε να γίνει η υπέρβαση,
πόσο βαριέμαι τη σωφροσύνη,
την έκταση που παίρνουν τα ασήμαντα και την έκσταση,
την έπαρση στην έκφραση, τους άθλιους ραγιάδες.
Χοντράδες; Μπα…είναι μυριάδες,
γλείφαν' τα κόκαλα ενώ άλλοι τρώγαν' σάρκες
τώρα….. αραδιάζουν αράδες, μιλάνε σαν ντοπαρισμένες φοράδες
για δες! Περί ήθους εν μέσω του πλήθους παρλάτες
περί ύψους, βάθους, πλάτους μα κατά βάθος ονειρεύονται
ανθρώπους κλειδιά, θέσεις εργαλεία,
διψούν για περασμένα μεγαλεία
μικροαστών σε εποχές των παχιών αγελάδων,

εποχές των λιγοστών μπελάδων, αυτών,
εποχές των λειψών και δειλών ηγετών,
των βολεμένων λουκουμάδων και των κουμπάρων,
τώρα σίγουρα χεσμένοι τρέχουν άρον-άρον, δώρον άδωρον
και στο παρόν με ότι να 'ναι ταυτίζονται
σαν τις μύγες στα σκατά εκεί που οι μέτριοι συνωστίζονται

Δεν απευθύνομαι σε ευσυνείδητους
μα σε νοικοκυραίους δύσμορφους που 'χουν ευθύνη,
βρωμάν' την κομματίλα εκείνη,
φυγόμαχοι όχι, είμαστε εκείνο που θα 'ρθει και θα μείνει,
σ' αγρότες που αφήσαν' τη γη και το χώμα,
πίνοντας μπόμπες σε σκέλια χώθηκαν λιώμα

(Παρευρίσκομαι, *Αφού σκοτώσω τη δίψα μου*, 2016)

Ο τροχός της λύπης ήταν μια συσκευή,
μια γιγάντια μπάλα φτιαγμένη από τσιμέντο ξύλο κι ατσάλι,
μέσα του είχε δισεκατομμύρια μικρές μπάλες φτιαγμένες από ατσάλι κι αυτές, λέγονταν
"μικροκοσμικές φυλακές".
Στο κέντρο του υπήρχε ο "προστατευμένος πυρήνας"
εκεί ζούσαν άρχοντες, κόλακες και αφεντάδες
ο υπόλοιπος κόσμος -ημέρες πείνας-.
Ολόγυρα υπήρχαν δαγκάνες, έκλεβαν το βιος, τις έλεγαν "πλεκτάνες",
κι όλα παράλογα έμοιαζαν κι ανάλογα τις περιστάσεις, ότι απαιτούσαν δημαγωγούσαν,
σκηνοθετούσαν τις καταστάσεις
για να μπορούν να καταστέλλουν τις εντάσεις .
Σ' ένα κελί όμως εκεί μια νύχτα σιωπηλή,
ξέχασα να σου πω, πως στα κελιά οι τοίχοι ήταν με οθόνες φτιαγμένοι, μια φωνή του λέει :
Άκουσε αλήθεια που φωνάζει κι εσύ της ρίχνεις μαύρο ούτε καν την κοιτάς
κι εκείνη κάθεται σ ένα παράθυρο κι αναστενάζει και λέει με ξέχασες
αν δεις κάπου η μέρα της γης που χαράζει φωνάζει ποτισμένος ουρανός
"Μα πόσο λάθος έχω;" Αναρωτήθηκε "τι θέλω εδώ; το πνεύμα μου τι θέλει εδώ;"

κι έτσι παράπονο μου λεπτό το λεπτό
ανήσυχα εξερευνητικά τη μικρή φυλακή του θωρούσε
σερνότανε το βλέμμα του επάνω στις οθόνες ώσπου αντίκρισε μια οθόνη να γράφει
ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ; Ενώ την ίδια στιγμή γύρισε το βλέμμα κοίταξε απ 'το παράθυρο

(Ο τροχός της λύπης, *Αφού σκοτώσω τη δίψα μου*, 2016)

4.8 Ζωντανοί Νεκροί (ΖΝ)

Οι Ζωντανοί Νεκροί είναι μουσικό συγκρότημα που δημιουργήθηκε το 1997 στην Αθήνα. Μέλη του ήταν οι Τάκι Τσαν (Τάκης Στραβαλέξης), Μηδενιστής (Παναγιώτης Μπουγάς), Υποχθόνιος (Αναστάσιος Καρακώστας), Καταχθόνιος (Λάζαρος Καρακώστας) και Χαρμάνης (Βασίλης Χατζηδιάκος). Κυκλοφόρησαν τον πρώτο ολοκληρωμένο τους δίσκο με την ονομασία "Ο Πρώτος Τόμος" το έτος 1998. Στην παρούσα εργασία μελετήθηκαν είκοσι δύο (22) τραγούδια. Η καινοτομία του στίχου του συγκροτήματος των Ζωντανών νεκρών έγκειται στο προκλητικό περιεχόμενο. Απροκάλυπτες ύβρεις χαρακτηρίζουν τους στίχους των τραγουδιών τους. Η θεματολογία του στίχου είναι κυρίως αυτοαναφορική με βαρύτητα στη ζωή της νύχτας, του δρόμου και της παραβατικότητας. Η χρήση των ναρκωτικών ουσιών πλέον – κυρίως το χασίς – δεν καταδικάζεται, αλλά προβάλλεται μέσα από ένα ύφος κομπασμού, ως ένας τρόπος φυγής από τα προβλήματα της καθημερινότητας.

Μεγάλος ήρωας καταστροφή απειλώ τον κάθε πούστη
που την έχει δει και προσπαθεί να τα βάλει με το ΖΝ
Ζωντανοί Νεκροί βγαίνουμε κλέβουμε τρέχουμε
σπάμε κεφάλια και ύστερα φεύγουμε
αλλάζω κατεύθυνση και όμως ύπουλα πισώπλατα ξαναέρχομαι
συμβουλές δε δέχομαι τίποτα και απο κανένα δεν ανέχομαι
κανένα καθίκι δε θα μου πει πως θα φέρομαι
δεν ξέρω να συμπεριφέρομαι
μερικές φορές παραφέρομαι
γύρω σου περιφέρομαι και όμως δε φαίνομαι
γιατί πολύ απλά είμαι σκιά Μηδενιστής για τα καλά

κάνω τα αδύνατα δυνατά
και που να μας δεις και ζωντανά
σκάμε μπάφους και κάνουμε ραπ
αν δεν αντέχεις μην έρθεις καν το στιλ των ΖΝ κάνει μπαμ
έχουμε πάρει στους τσαμπουκάδες πολλά νταν
οι ρίμες που στη μαστούρα χειρότερες απ' αρντάν
γι' αυτο άνοιξε τα αυτιά σου μαλάκα πάρα πολύ καλά
οι Ζωντανοί Νεκροί είναι εδώ και προχωράνε
δεν μασάνε γάρα σκάνε
και κοιτάνε για το επόμενο θύμα
μεγάλος ήρωας στη μάπα σου σαν βλήμα

(Μεγάλος ήρωας, *Ο Πρώτος Τόμος*, 1998)
ήρθε η ώρα μου
να πληρωθώ από τη χώρα σου
και δεν μπορείς να αντισταθείς
σ' αυτές τις ρίμες που σκοτώνουνε δεν τελειώνουνε ρε
δεν είναι ψέματα και είναι σφιχτές
σα χόρτο σε αργιλέ
πρόσεξε ότι λέω όταν μιλάω για εμέ
γιατί ο Λυτρωτής πληρώνει μετρητοίς
ένας αλήτης της ζωής
δεν είναι ασφαλής όταν κουβαλάει χασίς
ή το έντεχνο του δρόμου στιλ γιατί είναι σαν στιλέτο
λοιπόν κατάλαβε το ότι το έχουμε για φέτος
είναι ο Λυτρωτής μαζί με ένα νέο έπος
οι γνώσεις μου αγγίζουνε το όριο
δεν έχεις περιθώριο να δράσεις
δεν ξέρεις τι θα πάθεις
έπρεπε να μάθεις με ποιον τώρα τα βάζεις
ήρθα φιλικά να σου πάρω τα λεφτά
και με το στιλ μου τινάζω των MCs τα μυαλά

(Το έντεχνο του δρόμου στιλ, *Ο Πρώτος Τόμος*, 1998)

Σε όλη αυτή την εικόνα που έχουν στήσει οι Ζωντανοι Νεκροί, με τη νύχτα, το εύκολο χρήμα, τα ναρκωτικά και το ξεκαθάρισμα λογαριασμών, ο σεξισμός και η αντιμετώπιση της γυναίκας ως αντικείμενο για χρήση καθώς και η προβολή της αρρενωπότητας, μοιάζουν ως αναμενόμενα επακόλουθα.

Η νύχτα είναι μεγάλη και κορόιδα πιάνει
Όμως δεν πιάνει Μηδενιστή
Γιατί έχουμε άλλη δουλειά
Κάναμε καλή νιώθω βασιλιάς που έχω στη τσέπη μου χαρτί
Η πρώτη μου η σκέψη μια Μερσέντες ακριβή
Και ύστερα για ψώνια κοκα χόρτο και μουνί
Ναι ναι καλά κατάλαβες
Είναι οι Ζωντανοί Νεκροί μέσα στη χλιδή
Σε αμάξι με σοφερ και όχι πάνω σε παπί
Οι καλύτερες οι φάσεις στις ανώτερες κλάσεις
Έχουμε πάρει φόρα χαλάμε φράγκα
Και τώρα να μας πιάσεις
Με τη λιμουζίνα γυρνάμε στην Αθήνα
Πουλάμε και αγοράζουμε γιατί έχουμε το χρήμα
Η πρώτη μας η στάση μπροστά σε μια βιτρίνα
4 γκομενάκια που ήταν πολύ φίνα
Και αμέσως ο Χαρμάνης πέταξε ιδέα
"δεν πάμε ξενοδοχείο να περάσουμε ωραία;"
Τα σεα και τα μεα τα ξέρετε και εσείς
Κορίτσια δεν συστήθηκα Μηδενιστής

(Όταν παίζουν γκα-φρα, *Ο Πρώτος Τόμος*, 1998)

Μένει να δω κι όταν βγω απ' τον υπόνομο
Ξέρω καλά ποιο θα είναι το θύμα το επόμενο

Με λένε Υποχθόνιο, με το μοιρογνωμόνιο
Μοίρες είναι το σώμα σου, κι εσύ το ορθογώνιο
Τετραγωνίζω τις συνθήκες που ορίζω
Σε κουτάκια τη ζωή σου καθορίζω
Το μέλλον πλεκτάνη σου ‘χει στήσει
Να ξαναζείς χωρίς ποτέ σου να ‘χες ζήσει
Σε κάθε μου βήμα μου, σε κάθε μου ελιγμό
Προσφέρω οργασμό στον γυναικείο πληθυσμό
Να ιδρώνω απ’ το άγριο σεξ
Το σώμα μου δε λιώνει γιατί είναι από πυρέξ
Διακτινίζομαι σ’ όλη την Πατρίδα
Από Σιάτιστα, μέχρι την Αθήνα
Και στη Θεσσαλονίκη σου ετοιμάζω τη διαθήκη
(Κι αν η ψυχή σου μου ανήκει, κι αυτή σ' εγκαταλείπει)

(Μένει να δω, *Ο Πρώτος Τόμος*, 1998)

Άλλο ένα θέμα που είναι πολύ έντονο στα τραγούδια των Ζωντανών Μεκρών είναι η αναφορά σε άλλα συγκροτήματα και MC’s σε σύγκριση με τις ικανότηταες των μελών του ιδίου του συγκροτήματος. Τα τραγούδια αυτά ανήκουν στην κατηγορία του battle. Το battle χιπ χοπ παρέμεινε ως ένα κατάλοιπο των “μαχών” που έδιναν τα πρώτα συγκροτήματα σου Μπρονξ, σε ένα είδος επί σκηνής διαγωνισμού δεξιοτήτων στο mcing, το djing και το break dancing,υποκαθιστώντας τις μάχες του δρόμου μεταξύ των συμμοριών.

Δώσ’ μου ένα λεπτό στο μυαλό σου για να μπω
σε σφάζω σαν τον δήμιο με το μικρόφωνο
σα πολυώνυμο το άθροισμα μας Ζωντανοί Νεκροί
περίπλοκο για το μυαλό σου σαν εξίσωση
το στιλ σου απομίμηση κυνηγάς τη μίσθωση
το θέμα δε μ’ απασχολεί το ραπ μου είναι πρόκληση
για κάθε Έλληνα Mc με ένα κουστουμάκι
επίσης και οι παραγωγές μου για κάθε παραγωγό
κανείς δεν το περίμενε ότι θα `φτανα ως εδώ

έχουμε 98 στο κρατάω ζωντανό
μου το φέρανε νεκρό αίμα σάρκα και νερό
του έδωσα ψυχή και αθάνατη ζωή
το ραπ μου είναι πρόκληση γάμα την προώθηση
τώρα έχω πρόσβαση και σου τα χώνω χύμα
ματωμένα άγρια σαν τα παιδιά της Χιροσίμα
και μέσα στην Αθήνα σκληραίνω τον πυρήνα
προτού να πάρεις σήμα κατέστρεψα την Κίνα
και η ρίμα ψάχνει το επόμενο της θύμα
στο νήμα ισορροπία
ψάξε να με βρεις στα αρχεία αν μπορείς
μα δεν μπορείς γιατί είμαι διαφανής

(Το ραπ μου είναι πρόκληση, *Ο Πρώτος Τόμος*, 1998)

Όλοι περιμένουνε τις τελευταίες ρίμες
τις επόμενες γιατί οι παλιές δεν είναι αρκετές
μουσικοί και ραψωδοί ξεπηδάν απ' το πουθενά
και κάνουνε καλά έτσι έκανα και εγώ
και εκπροσωπώ τον Ζωντανό το Νεκρό αδελφό
τόσο όσο μπορώ να θυμηθώ
η αλήθεια είναι πως κάποιοι δεν κατάφεραν να βγούν στην επιφάνεια
μάλλον δεν την έψαξαν μάλλον τα παράτησαν
έχω σταμπάρει μερικούς που θέλουνε τσαμπουκά
ενώ δεν κάνουν πρώτα απ' όλα τη δουλειά τους σωστά
είναι και κάπιοι άλλοι που δεν πίνουν χόρτο
για μένα δεν είσαι Mc αμα δεν πίνεις χόρτο
και δε χορταίνεις ρίμες
και δεν μπορείς χωρίς αυτές
είναι το μουσικό ανέβασμα
σα σκάλες κυλιόμενες αυτόνομες
κάθε στίχος και ρεφραιν
το ηχόχρωμα των ΖΝ σήμα κατατεθέν

είναι αθάνατο είναι κάτι που δεν περιμένεις
έξω δεν το παραδέχεσαι μα μέσα σου ζηλεύεις
μουδιάζεις σαν με βλέπεις
άλλο κεφάλαιο αυτό
όπως οι ΖΝ σε φάγανε στο 98
και άν θέλεις στο μικρόφωνο να με ανταγωνιστείς
έλα σε όποιο μπαρ και ψάξε να με βρεις
είσαι ψεύτικος δεν είσαι αληθινός
θα σε παλέψω μοναχός μου
δεν μπορείς να δεις το φως
(Στη χώρα των καλύτερων MC's, *ΖΝ Εντολές / Στη Χώρα Των Καλύτερων MCs*, 1998)

Στον τελευταίο δίσκο που κυκόφόρησε το συγκρότημα στην αρχή της νέας χιλιετίας (2001) η θεματολογία παραμένει η ίδια όμως το ύφος γίνεται ακόμη πιο προκλητικό.

Καριόλη, μη τα βάλεις με μας
μηχανή κατανάλωσης χασίς
θα πάρω 2 κιλά με τα λεφτά της πληρωμής
δεν δίνω μια όταν είμαι λιώμα
δίνω δυο και πάρ΄ τον κάτω
με πέντε δικηγόρους για ό,τι μαλακία κάνω και είμαι άνετος ακόμα
ψάχνω να βρω MCs να τους βουλώσω το στόμα
με το ΖΝ τρόπο
όπως ο Μπάρκουλης μαύρισε το Βέγγο σε μαυρόασπρη ταινία
τον έκανε να μοιάζει με τον Κάζαμπου
πούλα τον τσαμπουκά σου αλλού
δε σε παίρνει να τα βάλεις με εμάς
δε σε παίρνει η στιγμή όσα δε φέρνει
τα φέρνουν δύο στιγμές
δεν αλλάζω ότι έλεγα χτες
θες να γίνουμε επιτέλους εραστές
δε γαμάω ερασιτέχνες

ΖΝ ΖΝ θα ακούς να μιλά
πιο μακριά βρίσκονται ακόμα πιο κοντά
ΖΝ ΖΝ και ξαφνικά είναι πίσω σου
γυρνάς να δεις και ξαφνικά είναι γύρω σου
Έλληνα που δεν αφήνεις έναν Έλληνα να ζήσει
και να αγγίξει αυτά που ο ίδιος έχει φτύσει
ντροπή σου Έλληνα που δεν αφήνεις έναν Έλληνα να ζήσει
για να αποκτήσει αυτά που ο ίδιος έχει φτύσει
το στιλ μου γύρω σου τριγυρνά
το στιλ μου γύρω σου τριγυρνά
δε ξέρεις τι θα πάθεις αν θέλεις τσαμπουκά

(Καριόλη, μην τα βάλεις με μας, *Θαμμένα Ξεχασμένα,* 2001)

Σκασμός λοιπόν MC's
Άφησα πολλούς από σας να νιώθουν MC's
Δεν σταμάτησα ποτέ να γράφω ακόμα χάρες
Δεν σταμάτησα να κάνω rap ρε βλάκα
Δεν σταμάτησα να ακούω rap ρε βλάκα
Δεν σταμάτησα, απλούστατα σε άφησα
Και απλούστατα σε πάτησα
Γιατί εκεί που σε άφησα ακόμα
Πτώμα, για κοίτα κάτι MC's που μου μιλάνε για πιώμα
Δεν βουλώνετε το στόμα λέω εγώ?
Και κρατήστε τις ορέξεις σας μόλις αποσυρθώ
Και βαρεθώ να τσακίζω με ρίμες μαθητευόμενους MC's
Που την είδαν ατσίδες, πως με είδες?
Χαλαρά μέσα στην φάση εν δράση πάλη
Χαλαρά με σηκωμένο το κάτω κεφάλι
Χαλαρά το μεγαλύτερο αλάνι σκάει πάλι
Χαλαρά στο χαλαρό σε αφήνει άφωνο πάλι
Έχει κάνει κεφάλι, μες΄ την ζάλη του πάλι
Σου μιλάει, κάτσε να ακούσεις μπας και μάθεις κάτι MC

Είσαι μάγκας MC;
Κλάσαν οι μάγκες και βγήκες εσύ
Και άλλοι τόσοι σαν και εσένα
Γίνατε όλοι αστέρια
Αφήστε λίγη δόξα και για μένα

(Είστε όλοι MC's, *Θαμμένα Ξεχασμένα,* 2001)

4.9 Παρεμβολές

Το συγκρότημα Παρεμβολές το αποτελούσαν οι Μιχάλης Αφολιάνο και Νίκος Σερφίγκος και κυκλοφόρησαν τον πρώτο και μοναδικό ολοκληρωμένο δίσκο το έτος 1999. Στην παρούσα διπλωματική εργασία μελετήθηκαν δέκα (10) τραγούδια. Η θεματολογία των τραγουδιών του συγκροτήματος αφορά κυριών σε κοινωνικά θέματα και κατατάσσεται στην κατηγορία του χιπ χοπ αφύπνισης (conscious). Οι δυσκολίες της καθημερινότητας και διαρκής αγώνας της επιβίωσης, η συνεχής πτώση των ηθικών αξιών της κοινωνίας, ενώ ασκείται κριτική στην ανάληψη των Ολυμπιακών Αγώνων. Όπως αναφέρθηκε και στο σχετικό κεφάλαιο της Νεοελληνικής Μετρικής, ένα από τα τραγούδια του συγκροτήματος με τίτλο "ΟΥΣ" αποτελεί υπόδειγμα πρωτότυπης ομοιοκαταληξίας του στίχου καθώς όλοι οι στίχοι έχουν την κατάληξη -ους.

Περιπλανώντας βλέπεις και διαφορετικούς
Βιαστικούς σοβαρούς
Τύπους μοναχικούς
Δρόμους κλειστούς από απεργούς
Τραπεζικούς και οδηγούς
Διαμαρτυρόμενους γάμησ'τους
Μάχες με αστυνομικούς και αναρχικούς
Βία πανελλαδικού βεληνεκούς
Η οποία για τηλεοπτικούς σταθμούς είναι ευκαιρία
Να ρίξουν σκόνη σ'οφθαλμούς
Να προβάλλουν ως ειδικούς άσχετους

Όμως γνωστούς από βρώμικους χώρους καλλιτεχνικούς
Κοινούς θνητούς προβάλλουν ως Θεούς
…..…..….....…..…..…….....…..…….....…...……
Κι όσο για τους Ολυμπιακούς
Είναι για λόγους οικονομικούς και εμπορικούς
Κερδοσκοπικούς για κάποιους οργανισμούς
Και έχω πολλούς ενδοιασμούς
Μα πρέπει να χαρώ γι'αυτούς

(ΟΥΣ, *Εν όψει,* 1999)

Γκρίζα τα σύννεφα που καλύπτουν την ημέρα
Για άλλη μια φορά απορώ πως θα τα βγάλω πέρα
Κάθε μέρα και νύχτα περνάει αγχωμένα
Καθώς για χρήματα ψάχνω απεγνωσμένα
Βλέπεις τα φαινόμενα της επιβίωσης
Κάνουν το χρήμα τη λύση της κάθε εξίσωσης
Που αποκαλείται στη ζωή πάνω στη γη
Το χρήμα έχει επιβληθεί σαν το μέσο ανταλλαγής
Αξίες και ιδανικά έχουν ξεπουληθεί
Φιλίες γκρεμιστεί κοινωνίες εξαρτηθεί
Συμπέρασμα το χρήμα τώρα πια κυριαρχεί
Την αξία των ανθρώπων έχει υπερβεί
Είναι ο λόγος που η συμβίωση είναι δύσκολη
Για να διαβείς το μονοπάτι της ζωής να φυλαχτείς
Τρελαμένη πόλη απ'την οσμή του χρήματος
Ποδοπατούνε όποιον βρουν προς τιμήν του ονόματος
Ο κόσμος τελικά είναι άπληστος
Ο πλούτος έχει γίνει απώτερος σκοπός
Μη σταθείς εμπόδιο θα σε βρεί ο θάνατος

(Η μεγάλη αδυναμία, *Εν όψει,*1999)

Ενώ είσαι εγκλωβισμένος και ψάχνεις ένα άνοιγμα
Να βρείς τον έλεγχο της ζωής σου να ξαναπάρεις
Γιατί χάνουν ή κερδίζουν εσύ να ξέρεις χάνεις
Όταν κάνεις ότι κάνεις παρά τη θέλησή σου
Γίνεσαι έρμαιο στις διαθέσεις που έχουν οι εχθροί σου
Και στο κελί σου μαζί σου η ντροπή σου
Να σου λέει στήσου θημήσου
Και για την κάθε κίνησή σου απολογίσου
Αντίπαλοί σου η φωνή της συνήδεισής σου
Που φωνάζει συγκρατήσου
Και της ψυχής σου που φωνάζει
Τη σιωπή σου να σπάσει
Αν θες να αποδράσεις και να μην είσαι υπό έλεγχο
Πρέπει μέσα σου να ψάξεις και να βρείς τον αυτοέλεγχο

(Αυτοέλεγχος, *Εν όψει,* 1999)

Επίσης, από τη θεματολογία του συγκροτήματος δεν απουσιαάζουν και τραγούδια με αυτοαναφορική θεματολογία με στόχο την προβολή και τη σύγκριση των ικανοτήτων των μελών του συγκροτήματος απέναντι σε άλλα συγκροτήματα χιπ χοπ (battle χιπ χοπ)

Χωρίς να ανάψει πράσινο
Κάνω το θανάσιμο μπάσιμο
Ειδικότης ριμοδότης όχι δε θέλω παράσημο
Μα όσο κι αν ακούγεται άσχημο
Το γεγονός αυτό είναι βάσιμο
Το στυλ μου εξελίσεται το δικό σου μένει στάσιμο
Στο χάσιμο
Σ'αφήνω και συνεχίζω πάλι το γράψιμο
Αυτό που εσύ λες σκόπιμο εγώ το λέω και κράξιμο
Αυτό που εσύ λες πόσιμο εγώ το λέω και καύσιμο

(Για όλα τα κακά παιδιά, *Εν όψει,* 1999)

Το μικρόφωνο πληρωμένο και το αυτί σου διεγερμένο
Έρχομαι μοιάζω με τρένο και σε παρασέρνω
Σε σέρνω στο δικό μου το περσέντο
Σ'ανασταίνω και εξουθενομένο ιδρωμένο το ηχείο
Έχω τελιώσει με άριστα του δρόμου το ωδείο
Και τώρα 2 MCs με τον top παραγωγό
Στα ρίχνουμε ευθείς σκορπάμαι πανικό
Κάποιοι φοβήθηκαν τρέξαν κρυφτήκαν στον έρχομο των Παρεμβολών
Και όσοι ακόμη δεν το έχουν κάνει ακόμα πέφτουν θύμα καυτών βολών
Του δικού μου μικροφώνου που δεν είναι άσφαιρο
Ρίχνω στίχους καταρυπάς μοιάζει με εξάσφαιρο

(Παρεμβολές εν όψει, *Εν όψει,*1999)

4.10 Άγνωστοι Γνωστοί (Άλφα Γάμα)

Το συγκρότημα Άγνωστοι Γνωστοί το αποτελούσαν οι Ταραξίας (Γιώργος Γκόγκας), Εισβολέας (Ηλίας Παπανικολός), Γέλως (Παναγιώτης Πάτρας) και DJ Jimmy Dee. Το συγκρότημα κυκλοφόρησε το πρώτο και μοναδικό ολοκληρωμένο του άλμπουμ το 2001 με τίτλο "Αγνωστοφοβία". Από το εν λόγω μουσικό άλμπουμ μελετήθηκαν στην παρούσα εργασία οι στίχοι πέντε (5) τραγουδιών. Η θεματολογία των τραγουδιών δεν παύει να έχει αυτοαναφορική βάση, να εκφράζει τια αγωνίες και τα υπαρξιακά αδιέξοδα των νέων, ταυτόχρονα όμως είναι ένα κοινωνικό σχόλιο απέναντι στα ήθη και στον τρόπο ζωής του νεοέλληνα ο οποίος εισέρχεται πλέον σε έναν νέο αιώνα. Σχολιάζονται η επίπλαστη ευτυχία και ο άκρατος καταναλωτισμός.

Νεοέλληνα άκου. Πρόσεξε καλά.
Άνθρωποι γίνανε φίδια γιατί αγγίξαν λεφτά.
Νεοέλληνες βλάκες συμβαδίζουν μ' εχθρούς.
Καταστροφή είναι όλοι τους γιατί συμβάδισαν με τα μυαλά του νεοέλληνα.
Γεννημένος σ' ένα κόσμο που βασιλεύουν οι νεοέλληνες

δεν έχεις φράγκα μάγκα, στη μπάντα όπως πάντα ξέμεινες.
Μας κυβερνά η αφρόκρεμα του Κολωνακίου.
Κάποιοι αερίζονται στους χώρους ενός ακριβού εστιατορίου
κι άλλοι ζορίζονται στη βρώμα του αστικού λεωφορείου.
Κάποιοι καταδικαστήκαν να ξύνουν μια ζωή τον πάτο
κι άλλοι δίχως να τ' αξίζουνε τα βρίσκουν έτοιμα στο πιάτο.
Ξεχυθήκανε τα ψώνια σε δεξιώσεις και σαλόνια.
Ποιοι γίνανε σωτήρες και ποιοι πήραν τα τιμόνια;
Ποιοι αρχηγοί του 2000 και ποιοι τα πιόνια;
Ποιοι του έθνους οι μπαμπάδες και ποιοι έχουν τα γαλόνια;
Μας γαμάνε εδώ και χρόνια, μας υπόσχονται συμπόνια
και μας σπέρνουνε διχόνοια.
Έγχρωμα κουτιά μέσα σε γκρίζο σκηνικό προσφέρουν μασημένες σκέψεις.
Κάλπικοι μεσσίες σου ζητάν να τους πιστέψεις.

(Νεοέλληνα άκου, *Αγνωστοφοβία,* 2001)

Χαμένος σε μια πόλη που στα δυο έχει σκιστεί
Η μοναξιά μας μέσα μας κυριαρχεί
Η ίδια η σκιά μας τώρα πια έγινε απειλή
Όλοι κοιτάνε να πιάσουν την καλή
Με κάθε τίμημα και κάθε τιμή
Η τιμή απέκτησε τιμή, αισθήματα
Σε λίγο θα πωλούνε και στα καταστήματα
Η ατμόσφαιρα προσβλήθηκε από δηλητηριώδη μηνύματα
Δημιουργήσαμε πλαστικές ανάγκες
Εθιστήκαμε σε αυτές
Γι αυτό χρειαζόμαστε χρήματα
Την είδαμε ελεύθεροι μα άλλοι κινούν τα νήματα
Όλοι θύματα εξιλαστήρια σε τηλεοπτικά βασανιστήρια
Σχολεία κολαστήρια, μόνη ασχολία τα χρηματιστήρια
Όλα είναι υπερβολικά βολικά
Μα ποτέ δραστήρια

Εισβολέα θύμισε μου μη ξεχάσω στους ζητάδες τα ευχαριστήρια
Και είναι άγνωστα μυστήρια εξελίσσονται στην πόλη μας
Το νιώθουμε όλοι μας κομπάρσοι οι ρόλοι μας τώρα πια στη ζωή μας

(Άσε με να σου πω, *Αγνωστοφοβία,* 2001)

Στα χρόνια τα δικά μας κάποιοι θέλουν να ελέγχουν τα μυαλά μας
2001 μνηστήρες φίλε για να σκοτώσουν τα όνειρα μας
Λοιπόν είμαστε εμείς και η γενιά μας
Μόνο φίλος τα μικρόφωνα μας
Εκπροσωπώντας την πλευρά μας
Και αν όλοι σας δεν καταλαβαίνετε τα λεγόμενα μας
Ας τα εξετάσει ψυχολόγος γιατί δεν βρίσκω λύση μόνος
Και είμαι μόνος και αντίπαλος ο χρόνος
Πόνος για αυτή την υποκριτική παιδεία
Πόνος γιατί μας ωθούνε όλους στην τελική ευθεία
Πόνος και άντε να δούμε που θα φτάσει αυτή η ιστορία
Γι' άλλη μια χρονιά έχε τα μάτια σου ανοιχτα
Χτύπα χωρίς αναστολές ειδικά
Στην τελευταία ματιά
Φίλε ξέχνα το χθες
Αυτά που λες σκέφτομαι κάποιες βραδιές
Που αράζω μόνος
Με καυτές σκέψεις αλλόκοτες και ανάποδες για δες
Πως ο ήρωας σου έγινε ο πρωινός καφές
Και ο αδελφός σου χαφιές για δες
Πόσοι εθελοντές
Για να σου παίξουν την πουστιά
Ειδικά όταν μιλάμε για λεφτά
Τότε απάντα πάντα διπλωματικά
Κράτα καβάτζα πάντα
Πολλά κοράκια θα κοιτάξουν να σε φάνε τελικά

Ποιος είμαι εγώ τελικά πίσω από αυτά τα γυαλιά
Που μου φόρεσαν κάποιοι για να νιώθουν και να νιώθω καλά και καλά
Ποια είναι τελικά αυτή η πραγματικότητα
Δίχως ταυτότητα βρίσκομαι από τα 17
Και βαδίζω στα τυφλά
Τυφλοί πολιτικοί κρυφά κρυφά κραταν τα σκήπτρα
Θέλουν το μυαλό μου υπολογιστή και τα χέρια μου πλήκτρα
Κλέψανε τη σκέψη μας και τώρα μας ζητάνε λύτρα
Χρήματα που αλλάζουν χέρια τα κάνουν βρωμικα
Φίλε συγγνώμη αν δε με κατάλαβες μιλώ το δρόμου το κώδικα
Μόνος δρόμος πιστός θαμόνας
Το στιλ μας κανόνας
Και το μικρόφωνο για mcs
Επί σκηνής ζωής αγώνας

(Αρκετά για να μαθαίνεις , *Αγνωστοφοβία,* 2001)

4.11 ΚΑΠΙΟΙ

Το συγκρότημα ΚΑΠΙΟΙ δημιουργήθηκε το έτος 2000 στο Αιγάλεω από τους Αλκιβιάδη Αλεξναδρή (Westman a.k.a. Alfa 2 Wizard) και Βαγγέλη Κουνάβη(Στοιχοβγάλτης a.k.a. ΚΑΠΙΟΣ). Κυκλοφόρησαν το πρώτο cd single το 2000 ενώ το πρώτο ολοκληρωμένο άλμπουμ τους κυκλοφόρησε το έτος 2010. Στην παρούσα εργασία μελετήθηκαν έξι (6) τραγούδια. Οι στίχοι του συγκροτήματος έχουν κοινωνικό περιεχόμενο με αυτοαναφορική βάση. Η αυτοαναφορικότητα όμως των ΚΑΠΙΩΝ είναι ένα είδος αυτοκριτικής. Δεν επικεντρώνεται στο "εγώ" αλλά στο συνολικό "εμείς" ως κοινωνία χωρίς να επιχειρούν να διαχωρίσουν εαυτούς από το υπόλοιπο κοινωνικό σύνολο. Η κοινωνική κριτική αναφέρεται στην έλλειψη ενός κράτους διακαίου, στη μεθοδευμένη απαξίωση των κοινωνικών δομών, της παιδείας και του δικαιώματος στη μόρφωση. Τέλος, χαρακτηριστικός είναι ο λυρισμός και η υψηλή ποιότητα λόγου που διακρίνει τη γραφή τους.

θέλω να ωθείς τον εαυτό σου να βγάζεις ότι νιώθεις
όπως μέσα σου το'χεις γιατί έτσι ίσως ωθείς.

κάνω μουσική για να κρατηθείς
δεν θέλω άλλο ν'αναλωθείς και να μοχθείς
γι'αυτό σε σκέψη θα σε βάλω.
ζητάω να αφεθείς στα χρώματα μιας μέθης,
να έρθεις στο σημείο να αισθανθείς ότι σε ελκύεις,
όρθιος να σταθείς για να μπορείς να αντεπεξέλθεις
σε μια ζωή διπρόσωπη που χρειάζεται ν'αντέχεις.
θα διαπιστώσεις πως οι ανθρώπινες σχέσεις
ανάλογα με το πως νιώσεις μοιάζουν γκρίζες αποχρώσεις
που καταλήγουν σε μαύρο ή λευκό
και έτσι σου υπενθυμίζω να μην βλέπεις με κοντόφθαλμη οπτική.
ομορφιά υπάρχει δεν έχει τέλος και αρχή,
το αν την βλέπεις ή όχι είναι δικιά σου επιλογή.
σε πράξη και θεωρία,
σε απιστία και θρησκεία,
σε πατρίδα και εξορία,
σε περιττό και ουσία.
μα ονειρεύομαι ένα μέρος που δεν θα ζούμε στον νέφος,
θα βιώνουμε χαρά και δεν θα μας αγγίζει πένθος,
δεν θα υπάρχει γκρίζο,κίνηση όπως αυτό των κέντρων
και όνειρα με διάρκεια και ύλη θα είναι οι καρποί των δέντρων.
κι αν θες να φύγεις προς τα εκεί θα είναι κάτι καινούργιο
πρέπει πρώτα να ρισκάρεις να χάσεις την θέα της ακτής.
αν όλα πάνε καλά σύντομα θα δεις
πως όσα έζησες και ζεις
θα μοιάζεις από δω και πέρα με μια όμορφη μέρα.

(Όμορφη Μέρα, *Όμορφη Μέρα*, 2010)

Η καλύτερη δαπάνη που κάθε κράτος θα μπορούσε να κάνει
για να έχουμε στον κόσμο ειρήνη, θα ήταν να διαθέσει
χρήματα, όχι πάλι για πολεμικούς εξοπλισμούς μα να
εμπλουτίσει στις αρτηρίες της κοινωνίας τους εκπαιδευτικούς

μαστούς της, αυτό μας λείπει άλλωστε,
καθολικά εκπαιδευμένοι άνθρωποι ούτως ώστε
με την κριτική τους σκέψη να φιλτράρουν τα ερεθίσματα
που δέχονται απ' το περιβάλλον τους, μα αυτοί σε θέλουν
στεγανό και μονομερή, στο σκοτάδι της άγνοιας δίχως κερί,
όσα πιο λίγα ο καθένας μας ξέρει τόσο συμφέρει
γι' αυτό και η γόνιμη λαϊκή αμφισβήτηση όταν γίνεται με ελεύθερη βούληση
συντελεί θετικά, ποιοτικά στην ανθρώπινη μετουσίωση,
κι' αναγνωρίζουν πως τα πάντα έχουνε λύση αν είναι γνήσιος
ο διάλογος, πράγμα που δεν συμβαίνει ετησίως,
αφού τα μέτρα που λαμβάνουν ατελέσφορα κάθε φορά
δεν επιλύουν κοινωνικά προβλήματα, απ' την άλλη
οι αυξήσεις των τιμών στα υλικά αγαθά και τις υπηρεσίες
σε συνάρτηση με μισθούς και συντάξεις, που αποτελούν
μια ανεπαρκή ανταμοιβή για τις χαμηλές κοινωνικά τάξεις,
υποβαθμίζουν το βιοτικό μας επίπεδο, το κάνουν να είναι
επίπεδο, πιο κάτω και απ' το κράσπεδο, σαν δάπεδο
πάντα μας καταπατούν από παντού και η ζωή στην πόλη
έχει άγχος, από ανθός έγινε άθλος, μοιάζει άχθος
και από λάθος σ' ένα βάθος ρίξαμε ανθρωπιά και αγάπη.
Υπόδουλοι στο κάθε μας πάθος ακόμη ζούμε και απομυζούμε
την κάθε φενάκη, παραληρούμε, παρατηρούμε ασκαρδαμυκτί
πως ο κόσμος πέρασε από την διμιουργία στην παραγωγή,
απ' την ποιότητα στην ποσότητα και πλέον η λέξη κλειδί
είναι το περισσότερο, το κι' άλλο, το πιο πολλά
και το χειρότερο δεν είναι άλλο απ' το ότι δεν περνάμε καλά,
γεμίσανε τα κλαμπ και άδειασαν οι βιβλιοθήκες,
δεν επικοινωνούμε με την τέχνη, έγινε ιδεολογία η τεχνολογία.
Σιγά-σιγά, όπως και η μόλυνση έφτασε με την πρόοδο
πρέπει και εγώ να φτάσω σε ένα τέλος κάπου εδώ,
μια παρότρυνση αν μείναμε καταναλωτές και εργάτες
ας προσπαθήσουμε να γίνουμε παν' απ' όλα άνθρωποι και ενεργοί πολίτες

(Ο χορός των τεράτων, *Όμορφη Μέρα*, 2010)

Θλίψη σκοτείνιασε τα μάτια σου
και ο άνεμος ο άγριος μπέρδεψε τα μαλλιά σου.
Μια ικεσία σπάραξε μέσα από το βλέμμα σου..
Αγάπη θέλω, αγάπη μόνο.
Πιάσου απ' του ανέμου την ουρά και αφήσου να σε σύρει,
πάνω απ' όσα λάτρεψες μα κι' όσα σε πόνεσαν.
Δες τα όνειρα που τέλειωναν πριν βρεις τον λυτρωμό σου
και τις κορφές που ατένιζε η ξάστερη ματιά σου.
Τους μπλε βυθούς που η θλίψη σου βούταγε κάθε βράδυ
και του ουρανού τη σιγαλιά που σου έδινε ηρεμία.
Δες και της πόλης τη βοή που τόσο σε έχει φθείρει.
Κοίταξε όσους λάτρεψες και πες μου ποιοι σ' αγάπησαν.
Άσε τα δάκρυα και δες ποιοι φόβοι σε λύγισαν,
ποια σύννεφα συνάχτηκαν και σου έκρυψαν τον ήλιο.
Δες και το χώμα που κρατά το όμορφο σου σώμα,
το αγκαλιάζει τόσο σφιχτά όσο κανένας άλλος.
Θλίψη σκοτείνιασε τα μάτια σου
και ο άνεμος ο άγριος κάτι σου ψιθυρίζει:
βγες απ' τη μοναξιά σου, βγες από το σκοτάδι σου,
σκαρφάλωσε κάπου ψηλά και φώναξε αγάπη θέλω,
αγάπη μόνο.

(Αγάπη μόνο στα 5/4, *Όμορφη Μέρα*, 2010)

4.12 ΒήταΠεις

Το συγκρότημα των ΒήταΠεις δημιουργήθηκε το έτος 2002 στην Αθήνα από τους DJ J-Turn, Elz One, Άκη Μπράντζο, Βασίλης Σαββόπουλο, Γιώργος Κουρουμλή, Λάμπρο, Φορτσάτο και Χρήστο Σφέτσα. Ο πρώτος δίσκος τους κυκλοφόρησε το έτος 2003, τα τραγούδια του οποίου ήταν ελεύθερα για "κατέβασμα" στο διαδίκτυο. Το συγκρότημα ακολούθησε την ίδια τακτική και για το επόμενο άλμπουμ του. Η δωρεάν διάθεση των

τραγουδιών είχε ως αποτέλεσμα οι ΒήταΠεις να γίνουν ιδιαίτερα δημοφιλείς μέσα σε πολύ σύντομα χρονικό διάστημα. Στην παρούσα εργασία μελετήθηκαν τριάντα τρία (33) τραγούδια. Στα πρώτα άλμπουμ του συγκροτήματος είναι εμφανής η αυτοαναφορικότητα στη θεματολογία του στίχου. Οι ΒήταΠεις θέλουν να δηλώσουν την παρουσία τους στο χώρο του χιπ χοπ. Επισημαίνεται, ότι τα μέχρι τώρα συγκροτήματα που μελετήθηκαν δημιουργήθηκαν από καλλιτέχνες που είχαν καταγωγή από λαϊκά προάστια ή γειτονιές της Αθήνας, ενώ τα μέλη των ΒήταΠεις ήταν παιδιά που διέμεναν στα βόρεια προάστια. Εξ ου και τα αρχικά ΒΠ. Στη συνέχεια της πορείας του συγκροτήματος, η ερμηνεία των αρχικών ΒΠ άλλαξε σε Βάπτισμα Πυρός.

Απλά δέξου το φως, δες πως γυρίζει η ροή,
δες πως κουνιέται το στυλό στο χαρτί, νιώσε τον D,
μένω σωστός, ξεπέρασα τα όρια βυθίζοντας μυαλό στην τεχνική,
βαδίζω Βόρεια Προάστια και γράφω για το ΒΠ πια,
ξέρω πέρασαν απ' την κλίκα μου πολλά παιδιά, γραφτήκανε πολλά χαρτιά,
μαλάκα diss σε όσους δεν το κάνουν πια, ναι, την είδες κάπως,
μα κατά βάθος η καρδιά σου έχει κολλήσει στα παλιά και δεν αλλάζεις,
κράτα τα μάτια σου ανοιχτά αληταρά μη δειλιάζεις,
σφίξε τα χέρια, και όσον αφορά το rap, μαλάκα μην αράζεις,
δίνω στο χαρτί γιατί ειν' αυτό που μου δίνει,
χαρτί και στυλό, γιατί αυτά είναι που μου έχουνε μείνει.

(Χαρτί και στυλό, *Το Αθάνατο*, 2003)

Τι, τι είπες;
Άσε με να χωθώ και μετά να χωθείς,
πρέπει να τους δείξουμε τι είναι οι Βήτα Πεις,
μιλάν για battle, άσε με να τους εξηγήσω,
πιάσε μία μπύρα και τραβήξου προς τα πίσω,
είμαι κομμάτια, όταν είμαι έτσι, το ξέρεις βγάζω διαμάντια,
τους παίρνω τα μικρόφωνα και με κλειστά τα μάτια,

πες τους για να σωθούν να πούνε ΒΠ,
μετά θα δούνε πως παίζουν ο Αίθι κι ο D.

-Χάθηκες στα στενά ξανά, βλάκα,
-όλοι φωνάζουν ΒΠ, δώσε φωτιά μάγκα,
-οι ΒΠ εν τέλει φτάσαν ψηλά, βλάκα,
-άστο να πάρει φωτιά,
-άστο να πάρει φωτιά.
-Χάθηκες στα στενά ξανά, βλάκα,
-όλοι φωνάζουν ΒΠ, δώσε φωτιά μάγκα,
-οι ΒΠ εν τέλει φτάσαν ψηλά, βλάκα,
-άστο να πάρει φωτιά,
-άστο να πάρει φωτιά…

(Άλλη μια νύχτα, *Το Αθάνατο*, 2003)

Εκτός από τον αυτοαναφορικό στίχο με τον οποίο οι ΒήταΠεις δηλώνουν την παρουσία τους στην ελληνική μουσική χιπ χοπ σκηνή, στη θεματολογία τους περιλαμβάνονται και τραγούδια που ανήκουν στη battle ραπ. Στα τραγούδια αυτά η γλώσσα είναι περισσότερο σκληρή απέναντι στους άλλους MC's και στα συγκροτήματα, σε σχέση με τα αντίστοιχα τραγούδια των συγκροτημάτων που μελετήθηκαν μέχρι τώρα.

ΒΠ σημαίνει τελετή, πολεμική τέχνη για καλλιτεχνική πορεία, μαστούρα και μέθη.
Φονικό Μηχάνημα για κάθε συγκρότημα δίνω μάθημα,
γίνομαι πηγή γεμάτη δώρα με στυλ.
Νυχτοπερπάτημα σε κάθε στενό το σπαθί σηκώνω,
κόβω τον αέρα που 'χετε πάρει κάθε φορά που χώνω.
Μακάρι να 'χατε κάτι να πείτε να 'χατε μυαλό για να σκεφτείτε, να δείξετε κάποιο δρόμο.
Γράφατε μα δίχως θέμα, τα 'πατε χαριτωμένα,
μα πουθενά δε φτάσατε πουθενά τελικά,
χρόνια τώρα καταστάσεις, λόγια μόνο κι όχι πράξεις,
και χαμηλά ξεπέσατε, χαμηλά γενικά.

ΒΠ Αθάνατο και να το εμπεδώσετε,
όσοι το κράξατε καιρός να μετανιώσετε,
χάσαμε πολύτιμο χρόνο λόγω του πάθους,
δε χειροκροτώ το παραμικρό δείγμα λάθους.
Επικίνδυνος λοιπόν είναι ο τόπος που κατοικούμε,
το δίνουμε μουνόπανα δίχως να πληρωθούμε,
σεβασμό δεν απαιτούμε, υποταγή ζητάμε,
μάγκα λυπάμαι κατρακυλάμε προς την κορυφή, λυπάμαι μουνί,
είχα και θα ‘χω την τιμή να παραμένω βαρυσήμαντος,
επιτομή εγκλήματος αιτία, το ζούμε λοιπόν με full αλητεία,
σβήνω τα κεριά στα μουσικά νεκροταφεία.

(Φονικό Μηχάνημα, *Το Αθάνατο*, 2003)

Πεθαμένοι, σκάνε όλοι μύτη σαν Τσετσένοι,
αντάρτες, βγάλανε cd και ακροβάτες του ονείρου,
ραψωδοί κατευθείαν απ’ τα βιβλία του Ομήρου, ρε άντε γαμήσου.
Κουράστηκα να παρακαλάω για κάτι καλύτερο,
κουράστηκα να προσπαθώ να κάνω το ηθικό, ανήθικο,
κουράστηκα τις πουτάνες με τα μικρόφωνα στα χέρια να βλέπουν μέλλον,
καμία αξία, μπουκάρανε στη φάση για να κάνουν φασαρία και γρίφους,
πουλήσανε δύο χιλιάδες δίσκους και μύθους άτρωτους,
τους έστειλα αδιάβαστους,
το μνήμα για τη μνήμη, τι θα μείνει.
Τίποτα όρθιο δε θα μείνει και τίποτα δεν ξεχνιέται,
Ό, τι μυρίζει γυρίζει κι ό, τι κουνιέται γαμιέται,
εσύ κουνιέσαι πολύ,
για άλλους θα ‘σαι είδωλο, για μένα αδερφή
κι όταν θα λες τις μαλακίες θ’ ανεβαίνουν οι πωλήσεις στα cd
και πούλησέ τα σε βινύλιο ή κασέτα για να δείξεις αυθεντία,
άλλη μία μαλακία κι άλλες δέκα στα ταμεία.

(Παραμένω, *Το Αθάνατο*, 2003)

Η καταστροφολογία συναντάται για πρώτη φορά σε τραγούδι των ΒήταΠεις. Το συγκεκριμένο τραγούδι πέρα από τη θεματική του, που είναι η καταστροφή του κόσμου, εντάσσεται σε μία κατηγορία θεματικών (conseptual) τραγουδιών τα οποία είναι βασισμένα σε μία ιδέα. Περιγράφουν δηλαδή μία ιστορία. Το εν λόγω τραγούδι περιγράφει τον κόσμο σαράντ αώρες πριν την καταστροφή του μέσα από μία αντίστροφη μέτρηση.

40 ώρες απομένουν τελική μορφή πλανήτης υπό εξαφάνιση
οσμές πανικού και φόβου πριν την διάλυση
Μένει ελάχιστος χρόνος ζωής τι να κάνω;
Βιάζομαι, τρέχω, αναζητάω πολλά πριν πεθάνω.
Ένα στερνό «σ'αγαπώ» με την οικογένεια
Βγαίνω Βεΐκου ευχέρεια καθυστέρησης δεν υπάρχει
Ένα γλυκόπικρο φιλί στο μέτωπο έχει μείνει
απ'τα χείλια των γονιών πού καταλήγει;
Η ζωή μου τελικά μόνος να τρέχω βιαστικά δρόμος μικρός
οι νόμοι πέφτουν ριζικά. Σε μια γωνιά στον καφενέ
τα γερόντια τη βρίσκουν λαϊκά για τελευταία φορά φυσικά
Υπάρχει φόβος, άγχος, πόνος, σταρχιδισμός και θάρρος
Η κοπελιά μακριά κι αυτό είναι εις βάρος
Κοίτα τον πλανήτη που ζούμε είναι μεγάλος
κάνε κάτι να ζήσεις καυτές τις τελευταίες σου στιγμές
Κάποτε λέγαμε γάμησε το χθες…Κάποτε λέγαμε ζήσε το σήμερα, μάλλον σωστές οι διδαχές.
Γυρνάω στα μέρη που έζησα τις παιδικές στιγμές
Τρέχει ο ιδρώτας σου η κλαις;
Μέρη πανικόβλητα χωρίς μπατσικά κι εμπλοκές
Κάποιοι το δέχτηκαν κι άλλοι ψάχνουν για συμβουλές
Μαζικές κραυγές μάλλον ζητάν ζωές φωλιές
Τίποτα δε γίνεται ζήσε αυτό που θες
Θέλω να δω γνωστούς
Θέλω να γυρίσω μέρη
Ο θάνατος μυρίζει και προκλητικά ανεβαίνει

30 ώρες κι η γη μας αργοπεθαίνει
είναι ανούσιο να ψάχνεις μια λύση που να συμφέρει
Κάπου ψηλά θέλω να καταλήξω, να δω, να νιώσω τη γαλήνη πριν οριστικά σβήσω
Θέλω ν'αγγίξω την κοπέλα μου
κρατάω σφιχτά τη γροθιά πάνω απ'την καρδιά γιαυτή που αγαπώ
πάντα μες την τρέλα που χορεύει γύρω μου
Σκέψεις και μπρος τους φίλους μου θυμίζω τα όνειρά μας
τελικώς μέσα από τους στίχους μου
Το μόνο απίστευτο Hate η αγάπη μας η αγάπη τώρα
που ο πλανήτης γίνεται σκόνη 25 ώρες ακόμη
απ'το βουνό ψηλά έχω αράξει η κατάρα δε θα διστάσει
φτάνουν λίγες ώρες το μυαλό μου ταξιδεύει αιώνες πίσω
σκέφτομαι το γκρίζο και χαίρομαι που θα σβήσω
20 ώρες στα ρολόγια οι δείκτες κινούνται σαν τους ανθρώπους πανικόβλητοι
Συντέλεια, κλάματα, αγκαλιές και φιλιά στην οικογένεια
Άρωμα θανάτου στον πλανήτη κι οι νόμοι πεθαίνουν
Τα χρονικά περιθώρια λιγοστεύουν
Νιώθω στην καρδιά ένα αγκάθι, γαμώτο
Τώρα ο λαός κατάφερε να δει αγάπη
Να θυμηθεί πως υπάρχει μέσα του κάτι
Νιώθω στα μάτια μου δάκρυα ο φόβος έχει γίνει αναπνοή μας
Τώρα ο τρόμος ζωντανεύει στη ψυχή μας
Οι θρησκείες πέθαναν, πού χάθηκε ο Θεός σας;
Δε μένει καθόλου χρόνος για προσευχές, έχει κολλήσει ο εγκέφαλός σας
Παντού πέφτει σιωπή
Ένας δένει στο λαιμό του σκοινί κι αυτοκτονεί
Άλλος οπλίζει το όπλο και πυροβολεί δόξα πατρί
απέναντί μου τα μυαλά του χυμένα στο δάπεδο χλωμή φωνή μου
Μια ντουζίνα ώρες έχουνε μείνει για τη ζωή μου,
στο τηλέφωνό μου λαμβάνω μήνυμα απ'το μωρό μου
Τελευταία συνάντηση παντού σημάδια πόνου
τέλος για το ανθρώπινο γένος τώρα κανείς δεν είναι ξένος

Ανοιχτές οι φυλακές να βγει κάθε σεσημασμένος
Δεν υπάρχουν ενοχές κι η για φράγκα
Μόνο πληγές κι απογοήτευση
Η κυβέρνηση συνάντηση με την αντιπολίτευση
Αλάνια να τα πίνουνε με όργανα τις τάξης
Εχθροί να σου ζητάνε μαζί τους να αράξεις
Γάμησέ τα βρίσκω ένα μπουκάλι τεκίλα καυτή Αθήνα
πόσο αγάπησα τον τόπο που ζω μαζί του θα χαθώ
6 ώρες μόνο τα αδέρφια πρέπει να δω,
όσους αγάπησαν τον Χρήστο
για όσους έβαλα το χέρι στη φωτιά και πήρα ρίσκο τελευταίο αντίο,
λόγια δεν βρίσκω να πω,
κουβέντες για να δείξω σεβασμό σε κάθε δευτερόλεπτο που ΄χω ζήσει με πιάνει κρίση,
αρχίζει να ενεργεί το μεθύσι,
νιώθω τη γη να θέλει να πανηγυρίσει για την άσχημη συμπεριφορά
προς αυτή από κεφάλια με πυρηνικά βέλη
που την πληγώσανε γιατί ρε πούστη όλα να τελειώσουνε σε λίγο,
φοβάμαι, αράζω μόνος μου,
μια ματιά τα χέρια και τα μάτια μου κλείνω
σκύβω και πιάνω λίγο χώμα,
κρατάω αυτό που πάτησα και με ‘κανε να κρατηθώ
συνάντησα λοιπόν αυτό που μόνο εγώ πιστεύω αγγίζω τη μορφή του,
μ αγκαλιάζει και πεθαίνω…
5 ώρες μέχρι να χαθεί ο πλανήτης
αν υπάρχεις Θεέ μου μην με εγκαταλείπεις
Σου λέω αγγίξαμε τα όρια της φρίκης
Γάμησε τα Πάρη τρέχα να ξεφύγεις
Λοιπόν, ξεκινάω από το σπίτι
μετά από δυο μέρες ξενύχτι γυρνάω στο δρόμο σαν αγρίμι
κοιτάζω γύρω μου να δω τι έχει απομείνει
Περπατώ μονάχος κι ο αέρας που ανασαίνω με πνίγει
Πανικόβλητος ο κόσμος κι όπου φύγει, διαφυγή δεν παίζει η αυτοκτονία επείγει

Καθώς περνά ο χρόνος μόνο φόβος αιωρείται στην ατμόσφαιρα
τρομοκρατημένα όλα τα πρόσωπα
Βρέθηκα στη Βεΐκου κομματιασμένος μαζί με ένα μπουκάλι κρασί
να μου κρατάει συντροφιά μέχρι το τέλος
δεδομένος ο αφανισμός για το ανθρώπινο γένος
Διάσημος ένας τρελός ανοίγει μια βαλίτσα με λεφτά
και τη φουντώνει καθώς παίρνει φωτιά
πέφτει στα γόνατα κι αρχίζει να γελά μάλλον κατάλαβε ο χρόνος πως τελειώνει
2 ώρες πριν να γίνουμε όλοι σκόνη
Αράζω να φουμάρω ένα τσιγάρο οι σκέψεις τρέχουνε με χίλια
στο μυαλό μου αργά κοντεύω να σαλτάρω
δεν ξέρω τι συμβαίνει προσπαθώ να με καλμάρω
Μπροστά μου ακριβώς ένα ζευγάρι από γερόντια
κάθονται αγκαλιά και νοσταλγούνε τα παλιά
Πάω για τηλεφώνημα πρέπει να ακούσω για τελευταία φορά
τη γυναίκα που με ‘φερε στον κόσμο πραγματικά
Μια ώρα πριν να γίνουμε όλοι παρελθόν
μοιάζει ψέμα κρατάω το μυαλό μου άδειο ζω για το παρόν
Μοιάζει ψέμα γύρω μου φωνές παιδικές, κραυγές
προσπερνώ ατρόμητος τρομαγμένες φάτσες μες τις γειτονιές
Δυστυχώς έφτασε η ώρα, σκοτεινιάζει ο ουρανός
μένω ακίνητος και βλέπω την απειλή να μας πλησιάζει
έχει τη μορφή του σατανά πέφτω στα γόνατα και…

(40 ώρες πριν, *Το Αθάνατο*, 2003)

Μεταξύ των τραγουδιών του συγκροτήματος συναντάμε και τραγούδια με κοινωνικό στίχο τα οποία κάνουν ιδιαίτερη αναφορά στην εξάρτηση των νέων από τα ναρκωτικά. Το είδος αυτών των τραγουδιών, όπως αναφέρθηκε και σε προηγούμενο κεφάλαιο, ανήκουν στο υποείδος του χιπ χοπ αφύπνισης (concious χιπ χοπ).

Φιλόδοξοι φονιάδες για ν’ ανοίξουνε λάκκους,
και εγώ ανώφελα θυμάμαι που ρουφάγαμε ντουμάνια,

φίλε θυμάμαι εποχές πριν πέσει στάχτη στα μάτια,
πουτάνας γιοί, με μπλε στολές, φέρανε τ' άδικο στα πάρκα,
μια βελόνα να φλερτάρει με το θάνατο και ματωμένη σάρκα,
η καφετιά στις γειτονιές κάνει κουμάντα,
όνειρα σβήνουνε και κάνεις τα πάντα,
ο εξευτελισμός για να την πιείς,
τρεις ώρες τράκα για να μην τρελαθείς, ρε μάγκα,
βλέπω πώς δεν υπάρχει παύση στο ψέμα,
πραγματικά μυρίζει θάνατος στα στέκια,
κάριολοι την είδαν ντιλέρια και μπήγουνε μες στις καρδιές μικρών παιδιών νυστέρια.
Αράζω ώρες και μετράω τα σβησμένα αστέρια,
δεν παίζει αγάπη, γυρνάν την πλάτη για να μπήξουν τα μαχαίρια,
στη Δροσοπούλου ανενόχλητα τα βέρια,
τα μαύρα χέρια, πασάρουν ψέμα,
σε πιτσιρίκια που την είδαν

(Όνειρα σβήνουνε, *Το Αθάνατο*, 2003)

Χτύπημα, το κομμάτι αυτό λοιπόν,
ξύπνημα, για τα παιδιά των ναρκωτικών.
Μία δόση τρέλας σε μυαλά λογικών,
τρικλοποδιά σε βήματα πολιτικών κι αστυνομικών, με το bardon.
Η Γη θυμίζει γη νεκρών, είμαι ζωντανός κι είμαι παρών.
Έχουμε να πούμε φιλάρα τόσα πολλά,
ο χρόνος προχωρά μα η ανάγκη δε σταματά,
κι είναι χτύπημα, το κομμάτι αυτό λοιπόν,
ξύπνημα, για τα παιδιά των ναρκωτικών.
Μία δόση τρέλας σε μυαλά λογικών,
τρικλοποδιά σε βήματα πολιτικών κι αστυνομικών, με το bardon.
Η Γη θυμίζει γη νεκρών, είμαι ζωντανός κι είμαι παρών.
Έχουμε να πούμε φιλάρα τόσα πολλά,
ο χρόνος προχωρά μα η ανάγκη δε σταματά.

(Χτύπημα, *Το Αθάνατο*, 2003)

Μια δεκαετία σχεδόν αργότερα, το έτος 2012 η θεματολογία του κοινωνικού στίχου περιγράφει την οικονομική κρίση την οποία διέρχεται η χώρα. Την φτωχοποίηση, την κοινωνική εξαθλίωση, την ανεργία, καθώς και την κρατική τρομοκρατία απέναντι στη λαϊκή οργή.

Περπατώ, γλιστράω ανάμεσα απ' το πλήθος,
κουμπώνω το παλτό μέχρι πάνω γιατί έχει ψύχος,
κι ολόγυρα, γέμισε ασφυκτικά ο δρόμος,
βλέπει κι άλλος αυτό που συμβαίνει εδώ ή είμαι μόνος,
και χαζεύω, αυτούς που χαζεύουνε τις βιτρίνες,
και ψάχνουν για προσφορές κι άτοκες δόσεις για μήνες,
κοπελιά με γεια την τσάντα, τί χρειάζεσαι αλήθεια,
το τραπέζι σου είναι άδειο και η κάλτσα σου είναι τρύπια,
ανεργία, πείνα, μάγκα δεν παίζει μία
και δε βρίσκεις ευκαιρία ούτε στη χρυσή ευκαιρία,
κι αν καταφέρεις ν' αφήσεις την ουρά κάποιων ταμείων,
το πολύ να μπεις κι εσύ στη γενιά των πεντακοσίων,
οι γονείς τα χώνουν στα φροντιστήρια,
η δωρεάν παιδεία έχει γίνει σήριαλ,
να περάσεις κάπου να σπουδάσεις κάπως,
μετά το πτυχίο στην κορνίζα, γίνε υπαλληλάκος.
Είδα ανθρώπους να βγαίνουν από τα σπίτια τους,
Έλληνες πολίτες που τους πνίγουνε τα δίκια τους,
ένστολοι τραμπούκοι επαναφέρουν την τάξη,
χτυπάνε χωρίς να βλέπουν τους διώχνουνε όλα εντάξει.
Κι αν ακόμη δε βλέπεις τα γεγονότα,
κοιμάσαι γιατί κάποιος σου έχει σβήσει τα φώτα,
και δεν υπάρχουν περιθώρια βελτίωσης,
ο κόσμος είναι άρρωστος, μάγκα, είναι τρελό.

(Φαρσοκωμωδία, *Εύφλεκτον*, 2012)

Χέρια δεμένα με χειροπέδες,
μάτια τυφλά, χείλη ραμμένα, γύρω φοβέρες,
αφού το χέρι του νόμου φέρει Διαβόλου σφαίρες,
κι αυτές δαιμονισμένες, καυτές και ματωμένες,
κυνηγητά, σε μέρες και νύχτες παγωμένες, έρχονται,
μυαλά που σκέφτονται, φλέγονται,
από τη δράση σα δάση που ξανακαίγονται,
μπάτσοι φονιάδες ελεύθεροι περιφέρονται.
Ήδη χαμένο το παιχνίδι,
και όλοι, δίχως αλεξίσφαιρο γιλέκο στόχοι στο κυνήγι,
ναρκωτικά για χρήση, TV για εγκεφάλου πλύση,
εξουσία για κατάχρηση και πιστολίδι φαίνονται,
όσοι αντιστέκονται δεν έρπονται,
συνέρχονται απ' τον υπνωτισμό και λέγονται:
Άνθρωποι, ενάντια στην αποβλάκωση
και στη φυλάκιση του νου για τους ανθρώπους,
η απάντηση είναι να βρούμε τους ενόχους,
που φέρανε τη νάρκωση και πήραν αιχμαλώτους,
άμεση αντίδραση, γροθιά με λόγους,
φωτιά σε κόσμους που θέλουνε το σκοτάδι για φως τους.

(Αιχμάλωτοι, *Εύφλεκτον*, 2012)

Ευρώπη σε όλη την Ελλάδα
Ελλάδα σε όλη την Ευρώπη
Ευρώπη σε όλη την Ελλάδα
Ελλάδα σε όλη την Ευρώπη
Ευρώπη σε όλη την Ελλάδα
επικρατεί πανικός και τρώμε από τ' αποφάγια
φέραν ευρώ στα Βαλκάνια
αναβρασμός, άγχος, στρες, δάνεια
και τα σενάρια δίνουνε και παίρνουνε
οικονομική, εικονική κρίση φέρνουνε

αν έχουμε πληρώνουμε κι αν όχι χρωστάμε
εντάξει είμαστε πάτσι παιδεία χρωστάμε
μπάτσοι κι εμείς Απάτσι ντυμένοι παλιάτσοι
κλέφτες μέσα στη ζούγκλα ζητάνε χαράτσι
παίχτες βρώμικου παιχνιδιού κάντε τάκλιν
στην καρωτίδα του τύπου που κάνει ζάπινγκ

(Προ των 30, *Εύφλεκτον*, 2012)

4.13 Στίχοιμα

Οι Στίχοιμα δημιουργήθηκαν το έτος 1999 στην Αθήνα από την Μαρίνα (Μαρίνα Σκούφου) και τον Βαλάντη (Valantis aka X-Plicit) και κυκλοφόρησαν τον πρώτο τους δίσκο το έτος 2003. Στην παρούσα εργασία μελετήθηκαν δεκαπέντε (15) τραγούδια του συγκροτήματος. Σε αντίθεση με τα συγκροτήματα που μελετήσαμε μέχρι τώρα, η θεματολογία των Στίχοιμα δεν είναι αυτοαναφορική. Στον στίχο του συγκροτήματος συναντούμε έντονα τον πολιτικό και κοινωνικό προβληματισμό, ήδη από τα πρώτα τραγούδια που κυκλοφόρησαν. Αναφέρονται τόσο σε παγκόσμια πολιτικά γεγονότα όπως ο πόλεμος στο Ιρακ, οι επιθέσεις αυτοκτονίας στην Παλαιστίνη, όσο και στην ελληνική πραγματικότητα, τα ναρκωτικά και τον σεξισμό.

Δυο χιλιάδες εναντίον παντός υπευθύνου
στον παράδεισο άνοιξαν τις εξόδους κινδύνου
και τρέχουν οι άγγελοι κάπου αλλού να κρυφτούνε
αφού και οι άγγελοι που μείνανε και αυτοί αυτοκτονούνε.
Πέφτουν οι άγγελοι πέφτουνε
όπως και οι έξυπνες βόμβες στην Βαγδάτη
φταίνε και αυτοί όσο φταίνε και οι άμαχοι
μιας χωράς που κρύβει διεθνή τρομοκράτη.

Πέφτουν στην Γένοβα σαν νεαρός διαδηλωτής
σαν μαχητής επάνω στο παγκόσμιο ρινγκ
πέφτουν σαν την σωρό του Martin Luther King.
Μην μιλάς οι άγγελοι πέφτουνε

σαν φουστάνια κοριτσιών που κάποιος πόρνες χρίζει
δεν μιλούν δεν νιώθουν δε γνεύουνε
αφού η γυναικά δεν βρήκε τον σεβασμό που της αξίζει.

Πέφτουν σαν στάχια στου κάμπου το έφορο χώμα
αφού ο καρκίνος θερίζει ακόμα.
Πέφτουν σαν φύλλα σαν τα παιδιά που απ' την πρέζα πεθαίνουν.
Πέφτουν.

[…..…….....……..…..…….....…....…..……...…..…..…..…...…....]

Πέφτουν σαν πύργοι μέσα στην Νέα Υόρκη
αφού δεν ξεχάστηκαν για εκδίκηση
όλοι μέσα στο ουράνιο ποτήρι σαν το γάλα χύνονται
όπως μυείται το αίμα στην Ραμάλα
μοιάζουν όλοι που σκάμε στου πολέμου τη φρίκη
με 2003 δακρυγόνα στην Θεσσαλονίκη
σαν θάνατος επίθεση αυτοκτονίας αδιάκριτη η Παλαιστίνη θα μείνει απάτητη.

(Η Πτώση των Αγγέλων, *Η Πτώση των Αγγέλων*, 2003)

Οι νέοι έγιναν πιόνια, σιωπούν όσο περνάν τα χρόνια
υπάρχουνε παππούδες που βιάζουν εγγόνια
υπάρχουνε μαλάκες που έτσι απλά βομβαρδίζουν
μετά ζητάνε ένα συγγνώμη κι έτσι απλά καθαρίζουν
μετά από τόσα χρόνια κάποιοι κρίνουν με το χρώμα
στου γιού σου το βασίλειο υπάρχουν σκλάβοι ακόμα
υπάρχουν όπλα που δε θα `θελες να δεις
που προκαλούν τόσο πόνο που ίσως κι εσύ φοβηθείς
μην το αρνηθείς, μας εγκατέλειψες εδώ
και περιμένεις σαν Ολύμπιος Θεός το χαμό
ένα λεπτό δεν τελείωσα ακόμα έχω πολλά
βγες στο παράθυρο και κοίτα προς τα κάτω δειλά

Κοίτα το Ιράκ, το Αφγανιστάν
κοίτα την Κούβα, την Κορέα κι αν μπορείς το Βιετνάμ
στις πρώτες βλέπεις νεκρά παιδιά κι αμαρτίες
και στις άλλες πια αμερικανικές εταιρίες
ζητώ ακρόαση λοιπόν, που είσαι άρχοντα μου
φόρεσε τα ρούχα σου μη στέκεις τόσο γυμνός μπροστά μου

(Ζητώ ακρόαση, *Η Πτώση των Αγγέλων*, 2003)

Άλλο ένα θέμα που συναντάται για πρώτη φόρα είναι η κριτική απέναντι στον Κλήρο και την Εκκλησία.

Φόρεσες πάλι τα καλά σου
τ' άμφια τα ακριβά σου
Μπήκες μεσ' τη μερσεντές
Και άντε γεια σου !
Μεγάλε εθνάρχη σου εύχομαι καλό κουράγιο
συνεχισ' έτσι κι οι κυράτσες θα σε βγάλουν άγιο .
Για φαντάσου, από μικρό παιδί ντυνόσουν παπαδακι
να που τώρα είσαι γαμιάς μεσ ' στη Μονή Πετράκη
Λοιπόν για πες μου Λάκη, πες μου για μύρο
Πες μου και για τις αλλοξοκωλιες μέσα στον κλήρο
Όπως βλέπεις Εγώ ειμ' αλλού, και έσπασα τους κάβους
Μικρή ζημιά μπροστά σε τόσα εκατομμύρια σκλάβους
που πληρώνουν μη χάσεις κάνα πόντο ή ραφή
Και δηλώνουν και ψηφίζουν για την αναγραφή .
Με μπράβους για να μην
παρεκτραπεί κάνας πιστός
Μήπως είχε φρουρά προσωπική κι ο Χριστός;
«Ζήτω το έθνος» σε είδα να φωνάζεις σαν τον σκύλο
Για θύμισε μου που ήσουν στον εμφύλιο;
Μήπως ήσουν διακοπές στη Ελούντα
Ή στη βουλή να ορκίζεις τη χούντα;

Εγώ δεν ξέρω, Κύριε φυλακή το στόματι μου
Δε θέλω τη Λουκά να βρίζει έξω απ' την αυλή μου

Εσύ που όλους τους σώζεις
Γιατί είσαι τόσο μεγάλος καραγκιόζης;
Εσύ που είσαι ο πρώτος της λίστας
Γιατί είσαι τόσο μεγάλος φασίστας;

Ένας εθνάρχης που ψάχνει Γολγοθά για ν' ανεβεί
Μήπως το βράδυ τον δείξουν στην τιβι

Εσύ που όλους τους σώζεις
Γιατί είσαι τόσο μεγάλος καραγκιόζης;

Πες ένα ανέκδοτο λοιπόν να ξεκινήσει η βλακεία .
Να γελάνε οι πελάτες από αμηχανία
Αλλά τυχαίνει να 'σαι Ελληνάρας
Πες τους πόσα θες σ' ένα Τρισάγιο να πας
Πόσα πληρώνει για μπράβους η εκκλησία
Για θωράκιση στο αμάξι ή προστασία
Η εκκλησία της αγάπης έχει εξουσία
Και διαχειρίζεται την επισκοπική περιουσία
Τόσα φράγκα που σου 'χουν γίνει γκόμενα

Κι οι σεισμόπληκτοι ακόμα στα λυόμενα
Άντε πήγαινε πες τους για πατρίδα και θεό,
καλοσύνη μετάνοια εμπιστοσύνη .
Αφού τυχαίνει να 'σαι ίσος μεταξύ ίσων
Και το κελί σου μάλλον έχει αιρκοντίσιον
(Φουτζιτσου)

(Για Έναν Μεγάλο Εθνάρχη, *Η Πτώση των Αγγέλων*, 2003)

Το έτος 2012 οι Στίχοιμα κυκλοφορούν τον δίσκο με τίτλο *Μηχανές*. Η πρωτοτυπία του συγκεκριμένου δίσκου έγκειται στο ότι βασίζεται σε μία ιδέα - ιστορία (conseptual hip hop). Περιγράφει την κυριαρχία στη Γη των μηχανών έναντι των ανθρώπων. Μέσα από τη δυστοπική πραγματικότητα σχολιάζεται έντονα η πολιτική και κοινωνική κατάσταση στην Ελλάδα. Γίνονται αναφορές στον νεοναζισμό και στην άνοδο της εγκληματικής οργάνωσης της Χρυσής Αυγής, στα γεγονότα της 6ης Δεκεμβρίου στην Αθήνα, στην κοινωνική αδικία, στην ελλειπή παιδεία, στους πατριδοκάπηλους. Θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως ένα σύγχρονο κοινωνικό και πολιτικό μανιφέστο.

Είμαστε 2000 χρόνια από τη γέννηση του Χριστού
Αιώνας 21, αρχές του πρώτου μισού
Πλανήτης Γη, τρέπεται σε φυγή, αιμορραγεί
Από ουλές που αφήνει η μάχη με τις μηχανές
Οι άνθρωποι είναι λίγοι, ο φόβος τους τυλίγει
Οι μηχανές βγαίνουν κάθε μέρα για κυνήγι
Από πόλεις σε χωρία, από νησιά σε βουνά
Δεν μπορούμε να κρυφτούμε βλέπουν από ψηλά
Μας κλείνουν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης σε πόλεις
Μας κρατάνε κάτω μέσω νικοτίνης και αλκοόλης
Μέσω τοξινών και μέσω ευθυνών
Μας κρατάνε ψηφοφόρους βουλευτών μηχανών
Αναλώσιμοι, αντιδραστικοί, μη βιώσιμοι
Όσοι αντιστέκονται είναι βροτοί και πόσιμοι
Γνώριμη πολύ σαν τακτική των ναζί
Η διαφορά είναι πως με τις μηχανές ζούμε μαζί
Ψηφίζουμε μαζί μα δεν πεθαίνουμε μαζί
Αυτοί φεύγουν ένας-ένας εμείς όλοι μαζί
Και είναι ντροπή για όποιον τα σκέφτεται και δεν ντρέπεται
Σ' αφήνω, κάποιος έρχεται και μάλλον είναι….

Μηχανές σαν και αυτές
Που γνώρισες εχθές

Μηχανές από παρατάξεις πολιτικές
Μηχανές από δυνάμεις αστυνομικές
Μηχανές δεξιά, αριστερά όπου θες

(Μηχανές, *Μηχανές*, 2012)

Μου `παν για σένα όταν γεννήθηκα οι δασκάλοι μου,
και προσπαθούσαν να σε βάλουν στο κεφάλι μου,
μου `παν για σένα γονείς μου παν συγγενείς,
πως ήσουν λέει όμορφη όσο κανείς,
και μου είπαν σε είδαν ντυμένη στο άσπρο και το μπλε,
να γδύνεσαι να ποζάρεις στου κόσμο τ' ατελιέ,
σε είπαν πατρίδα εγώ όμως δε σε είδα,
έχω δει όμως τα παιδιά σου να σφάζονται στην κερκίδα,
σε είδαν λέει κορίτσι απ'τη την Τιφλίδα,
που ήρθε στην Αθήνα για βίζιτες και για ελπίδα,
πως το `40 λέει σκοτώθηκες στην άμυνα,
μα εσύ ήσουν πνιγμένη μέσα στο Σάμινα,
μου `παν σε είδανε με μαστιγιές στην πλάτη,
γυρίζοντας απ'την Μακρόνησο τον Άι Στράτη,
σε είδαν στην Ευρώπη να γυρεύεις κάτι,
και `κανες τα παιδιά σου πρόσφυγες για ένα κομμάτι,
ήσουνα λέει Παναγιά αλλά και σκάρτη,
σε είδαν να κλωτσάς το κεφάλι ενός αντάρτη,
κάποιοι σε θέλουν όρθια και άλλοι χάμω,
η χώρα αυτή σκοτώθηκε ένα πρωί στον Γράμμο.

(Πατρίδα, *Μηχανές*, 2012)

Επιτρέψτε μου να συστηθώ,
είμαι από την "Πτώση Των Αγγέλων" εδώ,

ένατο τάγμα πρώτο φτερό,
είναι η βάση που στον κόσμο έχει σκοτεινιάσει,
οι άγγελοι έχουν χάσει και ο θεός σου έχει γεράσει,
ήμουν εκεί όταν σκοτώσανε τον Luther King,
και πέθανε στα χέρια μου η δυναστεία των Ming,
σου `πε για `μένα ο Jagger σου `πε για `μένα ο Sting,
και έμπαινα στο μυαλό του Tyson προτού μπει στο ring,
ήμουν τα σκάγια μέσα στην καρδιά του Malcolm X,
και ευθύνομαι που η δικιά σου θέλει μόνο σεξ,
ευθύνομαι που οι hip hopers γίναν αδερφές,
και όσοι αγάπησες γίνονται τώρα Μηχανές,
είμαι ένας δαίμονας που όταν κοιτάς δε φαίνεται,
όμως τον αγαπάς και στο μυαλό σου φλέγεται,
είμαι το χρήμα σου η ζήλεια σου η λαγνεία σου,
είμαι ο λόγος που το παίζεις με την θεία σου,
ήμουνα μέσα σ'ένα τανκς στις 17 Νοέμβρη,
ήμουνα μπάτσος στην Αθήνα στις 6 Δεκέμβρη,
φέρνω σμήνη ακρίδων είμαι φονιάς ελπίδων,
και ξεδιψάω από τα υγρά άτακτων κορασίδων.

(Δαίμονας, *Μηχανές*, 2012)

Είμαι γρανάζι
γυρίζω στον κόσμο που όλο αλλάζει,
σαν παιδί που χάθηκε στην πόλη και φωνάζει,
γρανάζι σαν το κανάλι που σε αηδιάζει,
σαν την κοινωνία που βάλεται και κοχλάζει,
κοίτα ο φίλος σου δίπλα είναι γρανάζι,
ο γείτονας γρανάζι γι'αυτό στραβά σε κοιτάζει,
ο ξένος ουρλιάζει και ο Χρυσαυγίτης σφάζει,
γιατί αντί για λάδι ρίχνουν αίμα στο γρανάζι

(Γρανάζι, *Μηχανές*, 2012)

Ένα θέμα το οποίο συναντάται για πρώτη φορά στη θεματολογία των συγκροτημάτων που μελετάει η παρούσα εργασία είναι το θέμα των μεταναστών. Στους στίχους των Στίχοιμα γίνεται αναφορά στις απάνθρωπες συνθήκες που ταξιδεύουν οι άνθρωποι που αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τη χώρα τους, στις καταστάσεις ρατσισμού και ξενοφοβίας που αντιμετωπίζουν μετά, και σχολιάζεται η στάση της ελληνικής κοινωνίας απέναντί τους.

Ξεκινήσαμε μια μέρα από τους τόπους του τίποτα,
με βάρκες που χάθηκαν στον ορίζοντα,
κάποιοι από μας γίνανε ένα με τα κύματα,
κι άλλοι κάνανε στην Ευρώπη τα πρώτα βήματα,
νιώσε μας στέγη δουλειά κι αγάπη δώσε μας,
είμαστε αδύναμοι και `μεις όπως και οι χώρες μας,
νιώθουμε παράνομοι σε μια πατρίδα άγονη,
άκου τις κραυγές των λαών κι όχι του Άδωνη,
νιώσε μας κοίτα μας τι σου θυμίζουμε;
Έλληνες του `50 πιάτα καθαρίζουμε,
γελαστοί σκούροι τύποι που βλέπεις στα φανάρια,
και τους θυμώνεις που σου πλένουνε τα τζάμια,
ξέρεις δε θα ήθελα να ήμουνα εδώ,
έχω πατρίδα οικογένεια και εγώ,
Έλληνα στη χώρα μου έχει εμφύλιο και χούντα μην ξεχνάς,
και εδώ είχατε εμφύλιο και χούντα,
νιώσε μας κανείς εδώ δεν ήρθε για να κλέψει,
ήρθαμε για δικαίωμα στο όνειρο στη σκέψη,
δεν πιστεύουμε στον ίδιο θεό μα έχουμε ένα κοινό,
και τους δυο πολιτικοί μας έχουν κλέψει.

(Νιώσε μας, *Μηχανές*, 2012)

Επίσης, σε ότι αφορά στη δομή των τραγουδιών, στο τέλος κάθε τραγουδιού παρατίθεται ένα απόσπασμα ημερολογίου, το οποίο το ακούμε στον δίσκο να το διαβάζει ένα μικρό παιδί. Το ημερολόγιο θεματικά περιγράφει το χρονικό της κατάκτησης του κόσμου από τις μηχανές, ενώ δομικά αποτελεί την εισαγωγή για το επόμενο τραγούδι που ακολουθεί. Είναι ένα είδος στιχουργικής "γέφυρας", η οποία συνδέει το κάθε τραγούδι με το επόμενο. Ενδεικτικά ακολουθούν δύο παραδείγματα

Ημερολόγιο μηχανών. Ημέρα 24.
Μάρμαρο κοινοβουλίων, μάρμαρο τάφων.
Πάνω τους καρφωμένα πανιά και σύμβολα πολέμου.
Γιατί η ίδια μάνα που σε χλευάζει είναι η ίδια μάνα που σε σκεπάζει.
Αυτό διάβαζα σε ένα διάδρομο που είχα ξαπλώσει.
Σκοτάδι, με φώτιζαν οι λέξεις.
Οι μηχανές δεν απειλούνται από τα συνθήματα των τοίχων.
Αρκεί να μην διαβάζονται.
«Είστε όλοι ένα μάτσο σκλάβοι» απάντησε η μηχανή.
Και τράβηξε τη σκανδάλη κάτω από τη σημαία

(Μηχανές, *Μηχανές*, 2012)

Ημερολόγιο μηχανών. Ημέρα 85.
Το γρανάζι που έστησαν οι μηχανές στο κέντρο του κόσμου, πηγαίνει ανάποδα.
Οι δείκτες του κινούνται αριστερόστροφα. Και ο χρόνος μετράει προς τα πίσω.
Φήμες λένε για ανθρώπους στην κοιλιά του που γυρίζουν τα γρανάζια του με τα χέρια.
«Σταμάτα να κυνηγάς τα σύννεφα και πήδα.» φώναξε η μηχανή στη γυναίκα.
Και εκείνη βούτηξε από το 6. Η ώρα έδειχνε 0.

(Εδώ Αθήνα, *Μηχανές*, 2012)

4.14 ΔΠΘ

Ο ΔΠΘ κατά κόσμον Μιχάλης Αντωνιάδης, ξεκίνησε να ασχολείται με το χιπ χοπ το έτος 1996 αλλά κυκλοφόρησε τον πρώτο ολοκληρωμένο του δίσκο το έτος 2003. Στην παρούσα εργασία μελετήθηκαν δεκαπέντε (15) τραγούδια του δημιουργού. Η θεματολογία του ΔΠΘ έχει αυτοαναφορικό περιεχόμενο μέσα από το οποίο εκφράζει έναν ιδιαίτερα ευαίσθητο ψυχισμό. Η ποίηση του ΔΠΘ είναι προσωπική και ακόμη τυχόν αναφορές στο κοινωνικό γίγνεσθαι, γίνονται με τρόπο που να αποτυπώνεται η γενικότερη κατάσταση της ελληνικής πραγματικότητας, η απογοήτευση, τα προδομένα όνειρα και οι προσδοκίες και όλα αυτά φιλτραρισμένα μέσα από το προσωπικό βίωμα. Ο ΔΠΘ ήταν χρήστης ναρκωτικών από τα εφηβικά του χρόνια και βρέθηκε νεκρός το έτος 2021 σε ηλικία μόλις 38 ετών. Η εξάρτησή του από τα ναρκωτικά περιγράφεται μέσα από τους στίχους των τραγουδιών του.

Αφού ηττηθείς
είσαι έτοιμος σ' αυτήν να παραδοθείς
θες απλώς από τα λάθη των άλλων να σωθείς
απ' τους δαίμονες που σε καταδιώκουν θες να απαλλαχτείς
πριν να προδοθείς
απ' όσα αγάπησες
ανίκανος να αντισταθείς, κοιτάζεις γύρω σου
θέλοντας από κάπου να κρατηθείς
ημιμαθής και αιώνιος εραστής
στον πυρετό της ζεις αγχωμένος μη έχοντας σώας τας φρένας κι αδιόρθωτος πότης.
Όλη τη μέρα με νεύρα μετρώντας τις ώρες ως τη στιγμή που θα παραμυθιαστείς
έχεις σαπίσει.
Τρελαίνεσαι διαρκώς
σε κόσμους που σου πλάθει εκείνη,
κι εκείνη σε έχει παρατήσει για να μη βρεθεί συνένοχη.

(Η, *Ξύλινα Ποιήματα*, 2003)

Είδαν το φως πολλοί μου λέγαν υπερήφανα να σβήνει
σαν φλόγα κεριού σε σφιχτό κλοιό κυμάτων είμαι μόνος μου,
σαν από μηχανής θεός δίνω τη λύτρωση στον σάπιο, βρόμικο και πολυμίσητο εαυτό μου,

δεν άφησα στιγμή ζωής να πάει χαμένη,
απλώς έκανα διαλείμματα Νιρβάνας σε μια πόλη που στα μάτια μου φαίνεται ξένη,
συμβαίνει.
Μου το `χουν πει πολλοί σ' ύποπτες κι ανεξήγητες εξομολογήσεις,
αν θες ν' αλλάξεις τρόπο, φύγε βιαστικά προτού σε δουν και μην ξαναγυρίσεις,
θα `ναι δύσκολο να επανενταχτείς,
ο χρόνος μας αλλάζει και πολλοί από `μας περνάμε ευθύς στο χάσμα της ανθρώπινης
συνύπαρξης
κενό μυαλό σε κενό χαρτί, μακρινό
ταξίδι στους κόσμους την αδέσμευτης μου σκέψης,
δεν μπορείς να προκριθείς όσα όνειρα πούστη κι αν κλέψεις, είμαι δικός μου,
γεννήθηκα για να πεθάνω όπως θέλω εγώ, όποτε θέλω εγώ.
Χάνομαι απρόσωπος μέσα στο πλήθος που θυμίζει πέλαγος,
μα η πόλη δε μ' αφήνει να πνιγώ κι είμαι στο στόμα της.

(Αυτό μόνο μου φτάνει, *Ξύλινα Ποιήματα*, 2003)

Στα εδάφη που φωλιάζουν οι οχιές από μικρά παιδιά πατάμε,
μαθαίνουμε να παίρνουμε οτιδήποτε ζητάμε,
δουλεύουμε αν θέλουμε να φάμε
και ψάχνουμε όλο κάποιο τρόπο να τα κονομάμε,
είν' αλυσίδα, μόλις τελειώσει κάτι αμέσως γυρνάμε σελίδα.
Είπα να κάνω ότι δε σ' είδα, μ' απ' την άλλη
ο πρωινός πονοκέφαλος μου γαμάει το κεφάλι.
Άντε γαμήσου, καλημέρα,
μα στάσου λίγο από `μένα πιο πέρα να σε βλέπω.
Κάθε μέρα σαν τρελός τρέχω πάνω κάτω,
για να μην πιάσω πάτο, δεν περιμένω να βρω…

(Καλημέρα, *Αστικές Προβολές,* 2003)

4.15 Stereo Mike

Ο Stereo Mike (Μιχάλης Έξαρχος) κυκλοφόρησε το πρώτο του ολοκληρωμένο άλμπουμ το έτος 2004. Στην παρούσα διπλωματική εργασία μελετήθηκαν οι στίχοι δεκατριών (13) τραγουδιών. Η θεματολογία των στίχων του Stereo Mike, έχει κοινωνικό περιεχόμενο με αναφορές στον φυλετικό και εθνικό ρατσισμό. Επίσης, πραγματεύεται τα προσωπικά αδιέξοδα των νέων ανθρώπων της γενιάς του.

Μια ιστορία θα σας πω για τον Μπάμπη
τον Μπάμπη που δε ήτανε flou
ήταν παιδί του Πασαλιμανιού
μα τους κανόνες ποτέ δεν έμαθε αυτού του παιχνιδιού.
Δεν ήταν όπως τ' άλλα τα παιδιά
που άκουγαν metal φόραγαν martins κι είχαν μακριά μαλλιά
ήταν αταίριαστος πολύ για το `89
λες και ήταν και καλά από άλλη γενιά.
Ήταν ο μόνος στην παρέα που άκουγε hip hop,
ήταν ο μόνος που δεν έβρισε ποτέ Αλβανό,
ήταν ο μόνος που φόραγε καπέλο το βράδυ,
ήταν ο μόνος που η αλυσίδα του είχε Volkswagen σημάδι.
Τον ενοχλούσε που γινόντουσαν όλοι νεοναζί
τον θύμωνε που χτύπαγαν τον black συμμαθητή.
Προσπαθούσε να διδάξει την ισότητα,
τραγική ειρωνεία ήταν ο ίδιος μειονότητα.

(Ο Άλλος Μπάμπης, *Σάτυροι Νομάδες*, 2004)

Σερνόμουν μες στα χώματα, ανέβαινα τον Άδη,
σκαρφάλωνα στο κάθετο, ατελείωτο πηγάδι
ματώνανε τα νύχια μου για να μην ξαναπέσω
και κρατιόμουν απ' όπου έβρισκα για να βγω πάλι έξω.
Δεν πίστευα ότι θα έβγαινα ποτέ στην επιφάνεια
μια τάση για επιβίωση μου έδινε ζωντάνια

κι εκεί μέσα στου λαβύρινθου το στερνό το αδιέξοδο
είδα ηλιαχτίδα μια ελπίδα για την έξοδο.

(Ψυχής Απομεινάρι, *XLi3h,* 2007)

Το 2011, ένα χρόνο μετά το ξέσπασμα της οικονιμικής κρίσης στην Ελλάδα, ο Stereo Mike κυκλοφόρησε το άλμπουμ *Ανέλιξη.* Η θεματολογία του στίχου να είναι αυτοαναφορική με κοινωνικό σχολιασμό ενώ γίνεται έμμεση αναφορά με τη χρήση αλληγορικού στίχου, στην αποτυχία των μοντέλων διακυβέρνησης της χώρας τα προηγούμενα χρόνια και στην ευρωπαϊκή κηδεμονία.

Δεν ήμουν πυροτέχνημα, μα ούτε μόνο σφαίρα
στην κάνη σου κλεισμένη, ώσπου μια μέρα
με είδες να ανθίζω, δεν είχες το κουράγιο
να μείνεις καπετάνιος σε τούτο το μουράγιο
Το όχημα που έφτιαξες δεν ήταν ευλογία
ήτανε φυλάκιση κι όχι ελευθερία
χρειάστηκε ο χρόνος να δούμε κάποια πράγματα
πόσο πολύ διαφέραμε στα πιο βαθειά οράματα

Μα αν έχεις έρθει εδώ για να με προσεγγίσεις
είμαι ελεύθερος, δε θα με φυλακίσεις
είμαι παλιά φωτιά, για να με συντονίσεις
πρώτα το μέτωπό σου θα πρέπει να σκουπίσεις

Γιατί εγώ έχω μάθει να ζω ελεύθερος
και τα πρέπει σου τα καίω
έχω μπροστά μου ανοιχτό ουρανό
βγάζω φτερά και δε σε περιμένω

(Δεν θα σε περιμένω, *Ανέλιξη* , 2011)

4.16 Flowjob team

Οι Flowjob team είναι μουσικό συγκρότημα από την Αθήνα, αποτελούμενο από τους Anser (Γιάννη Γιαννακόπουλο), Flektos, Kris1, Rebeloz, Sadacore. Πέραν του Γιάννη Γιαννακόπουλου. Τα υπόλοιπα μέλη του συγκροτήματος δεν έχουν γνωστοποιήσει στο κοινό τα πραγματικά τους ονόματα. Κυκλοφόρησαν το πρώτο μουσικό άλμπουμ τους το έτος 2006. Στην παρούσα διπλωματική εργασία μελετήθηκαν έξι (6) τραγούδια. Η θεματολογία των τραγουδιών του συγκροτήματος είναι κυρίως αυτοαναφορική προβάλλοντας τις ικανότητες τους και κάνοντας σύγκριση σε σχέση με άλλα σύγχρονα συγκροτήματα της ελληνικής μουσικής σκηνής που ασχολούνται με το χιπ χοπ. Παράλληλα, εκφράζουν τα κοινωνικά αδιέξοδα που βιώνουν οι ίδιοι.

Για πολλοστή φορά πίσω ξανά
Κι εσύ ως τι μιλάς;
Εις τη νιοστή δύναμη, στίχοι
Κι εσείς αμήχανοι
Αισίως πρώτοι, πρωτότυποι
Χτύποι-στίχοι, ήχοι χτυπούν, κι απορούν
Τύποι, ίπποι χιλιάδες κρίκοι αδύναμοι
Ταλέντο αχανές, δες πρωτοφανές φαινόμενο
Μη ελεγχόμενο, μη αντιγράψιμο
Μηχανισμός εκρηκτικός
Από στιγμή σε στιγμή εκρήγνυται
Νιώστε δέος ώρα τώρα
Μάγκες για να φύγετε
Ασυζητητί τον νικητή τον βρήκατε
Να πείτε τι θέλετε, τι
Η ομάδα ίπταται
Επίκτητο ταλέντο, εκ νότου επιτίθεται
Η μουσική σας νεκρή
Τόσα χρόνια αποσυντίθεται
Απομονώμουμε και αποστομώνουμε
Στόματα που τίποτα δεν έχουνε να πούνε

Ακόμα χώνουμε και αποδυναμώνουμε
Όσους δεν μπορέσανε τη φάση μας να ζούνε
Πάλι κυνηγάμε ό,τι ζητάμε κι αγαπάμε
Και τα χρώματα να βρούμε ρε που θέλουμε να δούμε
Και τα μάτια μας κοιτάνε εκεί που θέλουμε να πάμε
Τα όνειρά μας συναντάνε κάτι μέρη μαγικά

(Εν Δράσει, *Free load*, 2008)

Νιώθω χαμένος, ανίκανος να αντιδράσω
όταν πάω να μιλήσω πάντα κάποιος μου λέει να σκάσω
έχω ανάγκη να αλλάξω κάτι μα αφού δε βρίσκω την άκρη
απλά γυρίζω την πλάτη σ' ό,τι με πνίγει
πλέον κανείς δε με κοιτά στα μάτια πάρα στην τσέπη
όλοι οι καθώς πρέπει θέλανε να με πείσουν με το έτσι πρέπει
να θυσιάσω ιδέες, φιλίες, για το συμφέρον, το μέλλον στο παρόν μου τρέχει
γι' αυτό και ζω όπου βαδίζω ελεύθερος όσο κανείς
ούτε φοβάμαι ούτ' ελπίζω από ένα κόσμο γκρίζο
χωρίς αποσκευές και σπίτι μες στο δρόμο γνωρίζω
πολύ καλά τι πάει να πει να `σαι αφανής
ένα απόβλητο του κράτους για δεν μπήκε στα μέτρα τους
ένας άθεος, γιατί ο θεός μου δεν είναι μέσα τους
ένας άστεγος χωρίς πατρίδα και οικογένεια
αλλά με αξιοπρέπεια κόντρα στο ρεύμα τους.
Εσύ εκτιμάς ότι ακριβά πουλιέται σκλάβος στο χρήμα
εγώ εκτιμώ ένα χαμόγελο από ένα παιδί
εσύ υποκλίνεσαι πάντα, εγώ παλεύω στο κύμα
σκέψου καλά ποιος απ' τους δυο είναι το θύμα
και αν η εικόνα μου σε κάνει να απορείς
πίσω απ' τα λερωμένα ρούχα υπάρχει μια καρδιά να δεις
αλλά από εσένα θέλω μόνο μια απάντηση...
βρώμικος είμαι εγώ ή ο κόσμος που ζεις;

(Ακούει Κανείς;, *Free load*, 2008)

Τέλος, είναι χαρακτηριστικό το αισιόδοξο ύφος γραφής. Μέσα από τη δύσκολη πραγματικότητα που περιγράφουν, οι Flowjob team εκφράζουν την ελπίδα και την προσδοκία σε ένα καλύτερο αύριο.

Θα `θελα να σπάσω δεσμά, κλουβιά και κάγκελα
σ' αυτό τον κόσμο θα `θελα να χτίσω το δικό μου παραμύθι
να σπάσω τη λήθη, να κάνω ό,τι κάνουν οι λίγοι
όχι οι πολλοί, να μην πηγαίνω με τα πλήθη
να ορίσω το ταξίδι,
τους κανόνες, το παιχνίδι
μόνο την καρδιά μου ν' ακούω,
κανείς να μη με πείθει, κανείς
να ψάξω μόνος μου μακριά απ' τα βιβλία τους
να βρω τη γνώση που δε μου `χουν δώσει στα σχολεία τους
να βρω ένα δικό μου υπαρκτό θεό
που να μη ζει στον ουρανό,
μα στην ανάσα και στο πνεύμα μου,
στο αίμα μου και μέσα μου.
στο λάθος και στο ψέμα μου,
στο πάθος και στο τέρμα μου
στους στίχους και στην πένα μου.

(Θα ΄θελα, *Free load*, 2008)

Όσο θα σφίγγουν τα δεσμά
γύρω απ' τα χέρια μας
εμείς θα βρίσκουμε τρόπο
ξανά να δραπετεύουμε
Όσο μας δίνετε το γκρίζο σας στον κόσμο
εμείς σε κάτι πιο όμορφο μάλλον

για πάντα θα πιστεύουμε
Εμείς σε κάτι πιο όμορφο μάλλον
για πάντα θα πιστεύουμε
Θα πιστεύουμε...

Και όσο η αγάπη θα πεθαίνει
εδώ δίπλα μας θα ανθίζει
στις καρδιές μας
σαν μονάκριβο λουλούδι
Όσο θα θέλετε να κάνετε
δικά σας τα όνειρα μας
θα σας γράφουμε το βράδυ
το πιο ωραίο μας τραγούδι
Θα σας γράφουμε το βράδυ
το πιο ωραίο μας τραγούδι

(Το πιο ωραίο μας τραγούδι, *Free load*, 2008)

4.17 Bong da city

Το συγκρότημα των Bong Da City δημιουργήθηκε το έτος 2007 χρονιά που κυκλοφόρησε και το πρώτο ολοκληρωμένο μουσικό άλμπουμ. Στην παρούσα εργασία μελετήθηκαν είκοσι ένα τραγούδια (21). Το συγκρότημα το αποτελούσε μία πολυπληθής ομάδα καλλιτεχνών που περιελάμβανε τους Relik, Inka, Jessy Blue, Mani, Tsaki, Στυλ Μο, Κακοήθης, Mastigo, Mast, Ε.Π. και Άδοξος. Αν και η κύρια θεματολογία του στίχου του συγκροτήματος είναι το battle rap με στίχο αυτοαναφορικό που σκοπό έχει να προβάλει το συγκρότημα και τις ικανότητες των μελών του σε σχέση με τα υπόλοιπα συγκροτήματα, δεν λείπουν και οι αναφορές και η κριτική στην ελληνική πραγματικότητα. Η γλώσσα που χρησιμοποιείται είναι σκληρή και προκλητική.

Πάντα όταν γράφω γράφω μόνο για μένα για τον καθένα
Που κάνει συλλογές ρε από κύτταρα καμένα
Μένω Αθήνα τσίφτη εκεί που προωθούν τον κάθε ρουφιάνο

Και γλύφτη εκεί που βασιλεύει η φρίκη
Υπνωτισμένοι ανθρώποι μέσα στην καθημερινότητα
Μα μεγάλωσα αλλιώς κι έτσι αλάνι ζω αλλιώτικα (ναι)
Φέρνω ποιότητα και εσύ μόνο ποσότητα
Κλάσης ανώτερη από σένα κλασικότατα
Ακόμα κάνω παιχνίδια πατάω φίδια
Ακόμα η κλίκα σου μας κλάνει μια μάντρα αρχίδια
Τα ίδια άτομα λένε τα ίδια, σώπα
Καν τη κότα η κατέβα απ την σκηνή και χειροκρότα
Από τότε που θυμάμαι την πάρτη σου πάντα κλαίγεσαι
Πάντα από κάποιανου αρχίδια κρέμεσαι
Να χαίρεσαι που δεν ασχολούμαι με τη φάση σου
Απλά περνάς την εφηβεία στα τριάντα σου, μαλάκα…

(Φτου σου αφιλότιμη, *Gothamtape*, 2007)

Σε μια πόλη που ανταλλάζεται ψυχή για το χαρτί
Έχω νιώσει κι έχω δει να συλλαμβάνουν από καρφωτή
Τον κολλητό μου και την μάνα του να αυτοκτονεί
Πες το κόμπλεξ δεν έζησα καλά δεν χαμογέλαγα συχνά
Απ' τα δεκατρία μου χρόνια είμαι στην δουλειά
Δεν έδωσα ποτέ σκληρά κι αν ζω σκληρά
Και δεν μιλώ προσωπικά μες στα σκατά
Επιπλέει μια ολόκληρη γενιά
Θάψανε όνειρα από μικρά παιδιά
Που κάναν πλάνα για το πως θα υποδεχτούνε την χαρά
Έχω πρόβλημα και κόλλημα και μόνιμα θα κράζω
Το κράτος τον μπάτσο όπως και να 'χει θ' αυθαδιάζω
Από ψυχής Πετραλωνίτης, εκ γενετής αλήτης
Εκ γενετής γαμιέται κάθε ασφαλίτης

(Τα όνειρά μας 2, *Gothamtape*, 2007)

Άντε ρε χέστη
Τώρα κράξε με και δες τη
Θα σε κάνω να μετράς τώρα κάθε σου λέξη
Και μες στη φάση δεν είσαι τίποτα κι έτσι
Κάπου εδώ η αποστολή μου φλώρε εξετελέστη
Κόζαρε μούτρα που διεκδικούνε και την κούπα
Δεν έγινες MC επειδή έτυχε κι ήπιες μια φούντα
Μαζευτείτε όλες οι πούστρες απ' την κλίκα σου κι ελάτε
Θα κάνω το τσιγάρο μου και μετά θα τις φάτε
Σκάω με τους τρελαμένους πωρωμένους Bong Da City
Να σε μάθω πρήχτη πώς γαμιέται σωστά ένα σπίτι
Έλα λέγε τσίφτη λέγε κι εσύ την ιστορία σου
Να σου πω πως είσαι βλάκας για την ηλικία σου
Και πούλο
Και πάρε και το φίλο σου το μούλο
Γιατί από μουλωχτούς έχω γεμίσει ένα μπαούλο
Αν μας δεις να την κάνεις με ελαφρά γιατί ανέκαθεν τα μυαλά μας δεν πήγαιναν καλά
Κάνε μας δύο κωλοτούμπες να μας διασκεδάσεις κι άσε τις συστάσεις
Απλές πράξεις μιλώ με νόημα μπας και το πιάσεις
Ανεγκέφαλοι το hip hop δεν είναι μόδα ακέφαλοι

(Σιωπή, *Arkham Asylum*, 2009)

παίζει ξεφτίλα, βρωμιά μέσα στη κοινωνία είδα
σαν υποδόριος εχθρός με στόχο του το χρήμα
κι είναι κρίμα, ο διπλανός σου γίνεται το θύμα
κι ούτε χέρι δεν απλώνεις για να σωθεί απ' το κύμα
(αυτός είσαι) εσκεμμένα σε υπνωτίσανε ν'αρνείσαι
για να πράτεις το καλό χωρίς πρωτα να επωφελείσαι
κοίτα γύρω σου, ο εχθρός δε βρίσκεται πλεον στον ύπνο σου
το θέμα πήρε εκτάσεις, κίνδυνος εξω απ' το σπίτι σου
φοβίες, σε μεγάλες ηλικίες, αυπνίες

δε μου κάνουνε πια εντύπωση τα όπλα στις επαρχίες
αηδίες (ειστε αηδιες), πιτσιρικάδες βγαίνουν γι' αλητείες
κουβαλώντες πεταλούδες να μαλώνουν για πλατείες
μα αστυνομία, όπου παίζει διαφθορά πρώτη κυρία
αυτοί να κολυμπούν στη πρέζα και μια μάνα στα δελτία
αφού η κόρη της στα δεκατρία βγήκε στη πορνεία
κι η άλλη μεσ' τα ψυχοφάρμακα από τα τρελοκομεία
λεω να ξυπνήσεις, δε φτάνει μόνο μάτια να ανοίξεις
αν φοβάσαι την αλήθεια να κοιτάς να αυτοκτονήσεις
ο,τι κάτω σε κρατά πάρε θάρρος να πολεμήσεις
μα να ξες ο δαίμονας φυλά όλες τις απαντήσεις

(Byaukugan, *Gothamtape*, 2007)

4.18 Detro

Ο Detro είναι μουσικός από την Αλεξανδρούπολη. Κυκλοφόρησε το πρώτο του άλμπουμ το έτος 2007. Στην παρούσα διπλωματική εργασία μελετήθηκαν δεκατέσσερα (14) τραγούδια. Στο σύνολο των τραγουδιών που μελετήθηκαν και τα οποία καλύπτουν μία χρονική περίοδο από το έτος 2007 έως και το έτος 2015, η θεματολογία του στίχου στα τραγούδια του εν λόγω καλλιτέχνη στον πρώτο του δίσκο περιέχει τραγούδια με κοινωνικό και πολιτικό στίχο, ενώ στη συνέχεια η θεματολογία είναι αποκλειστικά αυτοαναφορική με διάθεση να παρουσιάσει τον εαυτό του ως MC στο μουσικό κοινό αλλά και ταυτόχρονα να προβάλει τις ικανότητές του (skills) στο χιπ χοπ. Ο κοινωνικός στίχος αναφέρεται στα προσωπικά αδιέξοδα και την απογοήτευση από την κατάσταση της ελληνικής πραγματικότητας, ενώ γίνονται και αναφορές σε ότι αφορά στον πολιτικό στίχο στην παγκόσμια ειρήνη και στην πολιτική του Προέδρου των ΗΠΑ Τζ. Μπους.

Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου
ο καθένας να κοιτάζει την δουλειά του
και διαλέγω θάνατο κοιτάζω την δουλειά τους
που σκοτώνοντας δικά μας παιδιά και αδέρφια
μεγαλώνουνε τα παιδιά τους
δικά μας παιδιά και εσύ κοιμάσαι

προστατεύεσαι θαρρείς με την σιωπή γιατί φοβάσαι
κοίτα έξω βγες πολέμα, χύσε κι εσύ λίγο αίμα
βάλε στην ανθρώπινη εκμετάλλευση ενα τέρμα
δεν είναι ψέμα, καπιταλόσκυλα κουμάντα κάνουν
στην κολοχώρα τον διεφθαρμένων και τον ρουφιάνων
κοινωνικός φυλετικός θρησκευτικός ρατσισμούς
αντί να εξαφανιστούν τώρα πια γίνανε θεσμός
κραυγάζουν λαρύγγια πνευμάτων που απομακρύνονται από τα σωματα
ανήλικων πτωμάτων
και, μονάδες στρατιωτών φτιάχνουν τεκέ
με τον καπνό απτά γκρεμισμένα κτίρια ...
Ειρήνη πας να κάνεις με πολεμικές δυνάμεις
ποτέ σου δε θα νιώσεις την αίσθηση της σκυτάλης
του σεβασμού της ζωής
Μπους, πουτάνας γιε θα κρεμαστείς
μαζί σου στα καζάνια θα έρθει ο κάθε βουλευτής
κι όλη η σάπια κομματική προπαγάνδα σας
η φωνή μου μένει ακόμα εμπόδιο στην ανάσα σας
σας πνίγω
χωρίς να κρύβομαι για να ξεφύγω
τα τσιράκια σας θα στείλετε
που κώλους γλύφουν δε με πείθετε
εδώ είμαι θα περιμένω δε με εκφοβίζετε
έγκυες γυναίκες στραγγαλίζετε γιατί
θα φέρουν στον κόσμο παιδιά με το χρώμα που δε σας αρέσει
μα κουφάλα κρεμάλα θα πέσει ξανά.

(Demo, *12 Kouple*, 2007)

Πάλι καλά να λέω, που έχω την κοπελιά μου το χέρι να μου απλώνει
Βλέπεις τα πρόσωπα που αγαπώ είναι χιλιόμετρα μακριά
Και έτσι αρκούμαι μοναχά να στην στήριξη μέσω της σκέψης να δυναμώνει
Η τελευταία ανάμνηση από τους λύκους μου μέσα στις λέξεις, Νίκο δεν είμαστε μόνοι

Παρ’ όλα αυτά δεν μπορώ να αποφύγω νοσταλγίας συναισθήματα
Σαφώς και δε με νιώθουν όσοι ζουν βλέποντας τον κόσμο με πρίσματα
Με τα γεμάτα αλήθειας πικρής μπουκάλια
Έχω μείνει να κόβω ένα ένα τα ράμματα και πονά
Όσο δεν πονά κάτω απ'το δέρμα μαχαιριά
Γιατί να αναρωτιέμαι σκέφτομαι όταν ξεφύγω αν γυρίσω να κοιτάξω πίσω μου
Αν βρω αγάπη φίλου μες σε μια θολή ματιά
Γιατί να πασαλείβω με εφιάλτες τα χαρτιά (δες)
Τα οποία βγάζουνε δόντια σιγά-σιγά
Ώσπου να αρπάξουν το χέρι μου πριν να'ναι αργά
Τα πετώ τσαλακωμένα στο κουβά
Μένω με τα δάχτυλα σφιχτά
Ξέρω πως θα αντέξω στα παιχνίδια του μυαλού και να (να)
Η απόδειξη θα έχω πάντα στο μυαλό αυτούς που να πληγώσω με μια προσωπική λύτρωση

(Αρχίζει πάλι να νυχτώνει, *12 Kouple*, 2007)

Δώστε αγάπη τα μικρόφωνα,
κουράστηκα να κρατώ σαν αυτόματα,
να σημαδεύω αυτιά μάτια και στόματα,
αν δεις tattoo πάνω στο θώρακα,
γραφεί αλήθειες σίγουρα και μόνιμα,
γράφει σαν χολή όχι μ'εμάς κι εσύ καμιά,
με τέτοιο ζήλος και ψευτιά,
όλα τα κουπλέ μας για προσάναμα στο βαρέλι στην φωτιά,
δίνουμε τόσο καιρό που όσο προσόν κι αν έχεις,
δεν έχεις αγέλη να σταθεί κοντά σου στο μπετό,
είναι ρόδα που όσο γυρνά σε εκπλήσσει,
σου προκαλεί λίθαργο και δύση,
η νύχτα με τους αδερφούς μου,
πίτα man θα είμαστε πάντοτε σε στροβιλισμό,
και δεν θα πιαστούμε ποτέ στα δίχτυα των εχθρών,
το μάτι πάντα ανοιχτό κι είναι το τρίτο,

η μπαλάντα μου θυμίζει την γούνα μου να καλύπτω όταν τα φώτα του εντός,
και αρχίζει να εκδηλώνεται το μίσος εώς τότε δρω,
σαν αγρίμι όταν μέσα στην ζούγκλα ξυπνώ.

(Κίνδυνος Θάνατος, *Υγρό Άζωτο*, 2012)

4.19 12ος Πίθηκος

Ο 12ος Πίθηκος (Ιάκωβος Τσινίδης) είναι ράπερ από τη Θεσσαλονίκη. Το πρώτο του μουσικό άλμπουμ κυκλοφόρησε το έτος 2008. Στην παρούσα διπλωματική εργασία μελετήθηκαν τριάντα δύο (32) τραγούδια. Η θεματολογία του στίχου των τραγουδιών του εν λόγω καλλιτέχνη καλύπτει ένα ευρύ φάσμα. Όπως συμβαίνει με την πλειοψηφία των τραγουδιών που μελετήθηκαν κύριο θέμα είναι η αυτοαναφορικότητα. Ο στιχουργός παρουσιάζει τον εαυτό του και τον συγκρίνει σε σχέση με τους υπόλοιπους ράπερ και τα χιπ χοπ συγκροτήματα (battle rap). Η γλώσσα που χρησιμοποιεί με την πάροδο του χρόνου, γίνεται όλο κι πιο προκλητική χωρίς η προκλητικότητα να είναι το κύριο χαρακτηριστικό της γραφής του.

Ρε ξες ποιος είμαι που πάω γυρνάω τι κάνω τα βράδια μου
που αράζω για να γελάω πάντοτε στα κομμάτια μου
μα από όπου και να σε μεσ`την Ελλάδα είσαι στο χάρτη μας
εκτιμάμε και πετάμε όταν τα σπας για πάρτη μας
όσους νιώθουν εκπροσωπώ
τα παιδιά που κρατάν το χιπ χοπ ζωντανό
βρώμικοι κι δυο σαν ασπρόμαυρη ταινία
σήμερα εδώ οι τσάκαλοι γράφουν ιστορία.
Ντόπα γραμμές για τους αλήτες
που γυρνάνε δεν κάθονται και πετάνε style τις νύχτες
μας είδες της πόλης οι ατσίδες
ξεβρακώνουμε άσχετους γιατί μας λένε πίπες
τι είπες μάγκα τίποτα κακό
την αλήθεια για τους μάγκες που δεν το `χουν γι`αυτό

να κάνουν πίσω δεν τους παίρνει δεν τους βγαίνει μην επιμένουν
τέλος σημαίνει τουμπεκί το ταλέντο μένει.

(Με αγάπη, *Μόνο η αρχή*, 2008)

Λυπάμαι μα με ψίχουλα man δε θα αρκεστώ,
Στη χιπ χοπ φάση στη Σαλόνικα ρώτα ποιος είμαι εγώ
Δε γράφω ραπ τα βράδια, για να με κάνουνε γνωστό.
Εγωιστικό, αν θες πες με κομπλεξικό
Που στραβώνω όταν θίγουνε κάτι που αγαπώ
Τη μουσική που ακούω, την κουλτούρα που εκπροσωπώ
Μετά από τόσα χρονιά έχω δικαίωμα σ'αυτο
Φτύνω ξυραφια, που κοβουνε το δέρμα σαν χαρτί
Κρυμένα κατω απ'τη γλωσσα μου, φονική τεχνική.
Γράφω μουσική απ'τη στιγμή που είναι βαρύ μα το σηκώνω
Είμαι μικρός όμως γίγαντας σαν το Hulk δεν νιώθω πόνο.

(Τα βράδια, *Μόνο η αρχή*, 2008)

Δώσ' μου ενα beat για να πατήσω για να εκπροσωπήσω το στυλ
είμαι της νύχτας το βρώμικο και κακόφημο deal
δώσ' μου μια μπύρα στο χέρι και να περπατήσω
ένα παγκάκι και ένα λεπτό για να στρίψω
δώσε αγάπη αλλιώς μπούλο μείνε μακρυά μας
δεν θέλουμε μπινέδες ρουφιάνους στην γειτονιά μας
είμαι κάθετος μαύρος Πιτ ο βιαστής του beat
Billy The Boutcher ότι πιο ωμό παίζει να γευτείς
δώσ' μου ενα τοίχο να σου δείξω τι παίζουν με τα skills
Dope Beats Βήτα Πείς Yakuza Users SGBs
το στυλ μου γνωστό δεν γαμείς θα στο πω
κι ούτε κουκούλα και καπέλο κι αναμμένο πυρσό

είμαι κοπρόσκυλο δεν κάνω προσευχή πριν κοιμηθώ
από παιδί μικρό με λέγανε αμαρτωλό

(Δώσε μου ένα λεπτό, *100% Style*, 2011)

Ο 12ος αλλάζει σαν τις μπλούζες τα μουνιά
Ο 12ος κολυμπάει πλέον μέσα στα λεφτά
Ο 12ος πουλήθηκε ο 12ος πουλάει
Ο 12ος σας γράφει στα αρχίδια του και γελάει
βγάλτε φήμες αφού δεν βγάζετε ρίμες
Κατίνες εσείς στόχοι τα κουπλέ μου καραμπίνες
δεν φλώρεψα μαλάκα δεν μαλάκωσα ΜΕΓΑΛΩΣΑ!
μου δείξαν τα μεγάλα σαλόνια αλλά δεν ψάρωσα
δεν το παίζω κάποιος είμαι αυτός που ήμουν και πρώτα
δεν προκαλώ κανένα μα δεν κάνω και την κότα
κύριος του ευατού μου είμαι όποιος θέλω εγώ
δεν έχω μάνατζερ ούτε αφεντικό
βγάζω τα προς το ζην μου από την μουσική μου
τιμή μου που μπορώ και στηρίζω τους γονείς μου

(Λόγος επί 12, *Σήμερα*, 2014)

Εκτός από την αυτοαναφορικότητα και το battle rap, ο 12ος Πίθηκος ασχολείται με κοινωνικά και πολιτικά θέματα με στόχο την αφύπνιση του κοινού (conscious hip hop). Τα ναρκωτικά, η ανεργία, η οικονομική κρίση, η αστυνομοκρατία, η ελληνική τηλεόραση, η διαστρέβλωση της πραγματικής ζωής μέσα από τα social media και η κυριαρχία της εικόνας, είναι μερικά από τα θέματα στίχων των τραγουδιών που μελετήθηκαν. Συγκεκριμένα, για τις συνέπειες από τη χρήση και τη διακίνηση των ναρκωτικών, ακολουθούν τα σχετικά αποσπάσματα.

Ήταν αλάνι, δεν είχε στο μυαλό του την πουστιά
Όμως τελευταία σκεφτότανε θολά
Ώσπου ξαφνικά χάθηκε, τηλέφωνα δεν σήκωνε
Τον είδαν να κοιμάται στο πάρκο, όρθιος είπανε

Τον είδανε να τριγυρνάει με κάτι παιδιά
Που πάντοτε μέχρι τώρα κρατούσε μακριά
Τους φίλους του δεν βλέπει πλέον γιατί τον ψιλοκράζουνε
Δεν το κάνουνε για κακό, λίγο μυαλό του βάζουνε
Όμως αυτός κολλημένος εκεί
Είναι δύσκολο τώρα γιατί έχει γλυκαθεί
Πέντε μήνες μετά ζητιανεύει για ψιλά
Σέρνεται σαν σκουπίδι με τα μάτια χαμηλά
Προσπαθεί να κοιτάξει το κόσμο διαφορετικά
Όμως ο κόσμος τον διώχνει και τον φοβάται φυσικά
Τι έχει συμβεί;

Ο μάγκας βρήκε τον παράδεισο σε υγρή και βρώμικη μορφή
Σιωπή επικρατεί
Τον βλέπουνε γνωστοί και παγώνουν για μια στιγμή
Του λεν "Τι γίνεται ρε συ;", μα ούτε να μιλήσει δεν μπορεί
Ὥσπου ένα βράδυ έμεινα στο πάτωμα ξερός...
"ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟΣ"
Καλέσαν ένα ασθενοφόρο για να πάρει ένα νεκρό
Από ένα πάρκο που όνειρα γεννιούνται και όνειρα σβήνουνε
Εκεί που ζωντανοί-νεκροί τα νιάτα τους αφήνουνε
Ποτέ δεν θα ξεφύγουμε
Το παραμύθι είναι ωραίο
Μα τελικά γίνεται δράμα. Ήταν μοιραίο

(Μια φορά και έναν, *Μόνο η αρχή*, 2008)

Τελικά σ' όλο τον κόσμο τα ίδια σκατά
Παίζουν αλάνια παίζουν μπάτσοι παίζουνε και πουλιά
Παίζουν ρουφιάνοι και παντού ναρκωτικά
Παιδιά που τον Χάρο ανταμώσανε νωρίς

(Υπήρχαν πράγματα, *100% Style*, 2011)

Επίσης, δεν είσαι μάγκας επειδή αλητεύεις
Επειδή καπνίζεις, πίνεις, επειδή δέρνεις ή κλέβεις
ΑΝΆΘΕΜΑ! Μπορεί να μπλέξεις άσχημα
Μείνε μακριά από τα ναρκωτικά
Θα σε φαν σε μικρό διάστημα

(Ψεύτικα είδωλα, *Σήμερα*, 2014)

Οκτώ, όμως σε θέλω προσεχτικό
Μείνε μακρυά απ το πιο πούστικο ναρκωτικό
Αν είσαι έμπορος ηρωίνης άπλα θα σου το πω:
εύχομαι όταν πεθάνεις να μην αντικρίσεις Θεό

(Κανόνες, *Σήμερα*, 2014)

Όπως προαναφέρθηκε ο 12ος Πίθηκος περιλαμβάνει στους στίχους των τραγουδιών του θέματα όπως είναι κοινωνική κατάσταση που επικρατεί στην Ελλάδα, η οικονομική κρίση (για παράδειγμα αναφορά στη φράση "Μαζί τα φάγαμε") και η ανεργία. Και μέσα στο πλαίσιο της αφύπνισης παροτρύνει το κοινό του να διεκδικήσει ένα καλύτερο μέλλον. Στιγματίζει την τηλεόραση, στην διαστρέβλωση των αξιών και των πραγματικών συναισθημάτων, την καταστροφή του περιβάλλοντος.

Ανοίγοντας τα μάτια μου αντικρίζω συντρίμμια
Φοβισμένα σκισμένα πρόσωπα και θλιμμένα αγρίμια
Ρωτάω τι γίνετε;
Μου λεν μία από τα ίδια
Η Ελλάδα αργοπεθαίνει και τρέφεται στα σκουπίδια η νεολαία κοιμήθηκε
Η αλήθεια νικήθηκε σε κάποιο τοίχο γράψανε ακόμα και ο Θεός φοβήθηκε
Δεν τίθεται θέμα αλλαγής της νοοτροπίας
το αποδεικνύει η της ιστορίας
Εγώ τους λέω αρνούμαι δεν βασίζομαι στο "θα δούμε"
Είμαστε πάρα πολλοί και έχουμε δύναμη

Για να ακουστούμε δεν είσαι το αμάξι σου ρε,
ούτε η δουλειά σου ούτε το πορτοφόλι σου
ούτε τα γαμημένα σου λεφτά σου δεν είσαι η βιτρίνα σου όχι!
Ούτε η ομορφιά σου, είσαι αυτό που
κουβαλάς στην φυλακισμένη καρδιά σου
Ελευθερώσου κάπως σπάσε τα δέσμα σου
βγαίνοντας απο το σπίτι πάρε μαζί σου την ανθρωπιά σου,
Την αξιοπρέπεια σου μην μετράς υλικά
Αφήστε τα παιδιά να 'ναι παιδιά ετών 17
Γυρνάνε στα χαμένα αναζητάν την κλαμουριά,
Συμβουλές σε περιοδικά τέρμα σεξιστικά.
Κοριτσάκια ανορεκτικά με τη μύτη ψηλά
ψάχνουν πλούσιο γαμιά να τους κερνάει τα ποτά
Βγαίνουν σαν ξέκωλα έξω και το παίζουνε μουνιά
Που φτύνονται τους κάνουν like και λένε ευχαριστώ
Αυτά είναι τα νέα μας και αυτή η κοινωνία μας
Μηδέν παιδεία πρεσβεύουνε τα σχολεία μας
Παινευόμαστε για την πλούσια ιστορία μας μα
στο παρόν λευκές σελίδες έχουν τα βιβλία μας

……..…….…...…….……..……..……..

Σήκω βγές απο την ομίχλη τι περιμένεις;
Είπα σπουδάστε όλοι πάρτε όλοι ένα
χαρτί ποντάρω κάθε μία καλύτερη ποιοτικά ζωή
Τώρα σου λεν μην κάνεις όνειρα
Γιατί χρωστάς και εσύ
Ένας μπάσταρδος σου λέει:
"Τα φάγαμε όλοι μαζί"
Νεοέλληνα ξέρω πλέον σε ενοχλούν
πολλοί τα ζώα στη βουλή που τα ψήφισες εσύ
Αν όχι εσύ τότε οι γονοί σου
Άν όχι αυτοί τότε ποιοι;

(Ομίχλη, *12*, 2012)

Το έτος 20-12 οι άνθρωποι είναι οι ληστές
Κάθε ίχνος ανθρωπιάς χάνεται μέρες σκοτεινές
Ο φόβος κυριαρχεί στην έλλειψη του χρήματος
Βιασμός κάθε συναισθήματος, κάθε νομίσματος
Παγωμένα βλέμματα στην παγκόσμια ανάγκη
Για ειρήνη όλα ‘δείχναν πως κάτι κακό θα γίνει
Οι θρησκείες φανατίζαν συνειδήσεις
Στην τηλεόραση κοιμίζαν τρομοκρατικά με ειδήσεις
Παντού χάος, το πετρέλαιο ακριβαίνει
Το νερό στερεύει
Το χρήμα στην κορυφή της τροφικής αλυσίδας ανεβαίνει
Μπαίνει κρύο στις καρδιές, χαμόγελα κομμένα
Τα κατάφεραν γονάτισαν τον κόσμο σε ένα ψέμα
Στο όνομα του συμφέροντος πάλι χύνεται αίμα
Παγκόσμια οικονομική κρίση το κύριο θέμα
Δεν υπάρχει κανένα νόμισμα πλέον στον αέρα
Χημικά
Έφτασε ο τρίτος παγκόσμιος τελικά
Λαοί εναντίον λαών
Συμμαχίες χωρών
Συντριβή των αδύναμων, κυριαρχία των δυνατών
Άμεσος στόχος ο αποδεκατισμός των φτωχών
Παντού φόβος απ' τους κρότους των βομβαρδισμών
Φρικτό παρόν

(Η νόσος των πιθήκων, *12*, 2012)

Δεν κλέβω όνειρα αλλωνών, έχω δικά μου
Ό,τι θέλω το παλεύω, το κερδίζω με την μαγκιά μου
Καπνοί παντού, εκτός εαυτού, καπνός και τα (φου) με πάνε αλλού
Ζω μέσα σε μια πόλη που όλοι κοιτάν τον κώλο τους
Πως θα κλέψουν, πως θα φάνε για τα βρουν τον δρόμο τους
Γαμώ τους νόμους τους
Το κράτος, τους βρώμικους αστυνόμους τους
Είμαι παράνομος, δεν μ' άγγιξε ο ρόλος τους
Με φοβίζω όταν την καρδιά μου γεμίζω με μίσος
Ίσως γιατί όλα γύρω μου θέλουν λεφτά
Αμάξια, κινητά, μοδάτα μαλλιά, χρυσαφικά
Φυσικά, δεν μ' αγγίζουν όλ' αυτά
Κοινωνία ώρα μηδέν, πάρτε χαμπάρι
Πουλάτε την ψυχή σας στο διάβολο με καμάρι
Σας νοιάζει μόνο να 'σαστε ωραίοι, να σας κοιτάνε
Μυαλά μικραίνουνε
Ενώ δίπλα σας παιδιά πεθαίνουνε

(Μια φορά και έναν καιρό, *Μόνο η αρχή*, 2008)

Δεν θέλω…Απλά...Τόσο απλά
Δεν υπάρχει δεν μπορώ, υπάρχει δεν θέλω
Γιατί αν μπορούσα θα το χα αλλάξει όλο αυτό το μπουρδέλο
Δεν πειράζει όμως, βήμα βήμα,μέρα με τη μέρα
Δεν θέλω να ψεκάζουν οι πούστηδες τον αέρα
Δεν θέλω την νεολαία κοιμισμένη μουγκή
Στο κατάρτι της θέλω να ανέβει σημαία πειρατική
Δεν θέλω να δω τους κλέφτες του κράτους φυλακή
Πάρτε τα όλα να μην έχουν να βάλουν ούτε βρακί
Δεν θέλω μπάτσο νεκρό , θέλω να τον δω να κλαίει
Που συνάδελφοι ματώνουν το γιο του χωρίς να φταίει
Δεν θέλω να πληρώνω γαμησιάτικα χρέη στη ΔΕΗ

Όταν καίω σχεδόν το 1/3 απ΄ την τιμή
Τι? καλά κατάλαβες κι εγώ όπως κι εσύ
Παλεύω με το άγχος βάση καθημερινή
Για τους γονείς μας που δούλευαν ολόκληρη ζωή
Για να τους φάνε την σύνταξη ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ
Δεν λέω σίγουρα κάπου φταίνε κι αυτοί
Εθελοτυφλούσανε στο ίδιο έργο όλοι μαζί
Θέλω δωρεάν δημόσια υγεία
Όχι ανθρώπους πεταμένους σα ζώα στα νοσοκομία
Δεν θέλω και δεν βάζω ταμπέλες σότι αγαπάω
Όποτε ότι δεν λυγίζει…Δίπλα μου το σπάω
Δεν θέλω να ενοχλώ,γιαυτό μην μ' ενοχλήσεις
Κι αν θες να ζεις σε ψέμματα, ΚΑΤΣΕ ΚΑΙ ΔΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ!

…..…..….....…...…..….....……..…..…...…....…....……

Δεν θέλω δημοσιογράφους να πλασάρουν ψέμα
Να κυκλώνουν τη μιζέρια τα χέρια τους στάζουν αίμα
Δεν θέλω διχασμένο λαό , ούτε φασισμό στη χώρα
Είναι ανάγκη να σκεφτούμε σωστά και να γίνει τώρα
Θέλω ανοιχτά μυαλά ,βγάλε τις παρωπίδες
Μην κάνεις πως δεν είδες,όχι άλλες φρούδες ελπίδες
Δεν θέλω να τους ξαναψηφίσετε , κάντε κατι
Το κράτος δν υπάρχει θέλει τον Έλληνα σακάτη
Το "ΔΕΝ" δηλώνει άρνηση , το εκφράζω θετικά
Όχι άλλες γαμημένες τράπεζες,όχι άλλα αφεντικά
Δεν θέλω να χρωστάω , μα χρωστάω δανεικά
Λευτά που δεν είδα ποτέ και τελικά ίσως να ναι αργά
Δεν θέλω να παίρνουν σπίτια , συνάνθρωπους να κλαίνε,να πεινάνε
Λίγοι κυβερνάνε , οι πιο πολλοί πονάνε..
Δεν θέλω να μας πάρουν το χαμόγελο , φοβάμαι
Με τόσους φόρους τόσες απολύσεις μας πατάνε
Δεν θέλω να σε πείσω πως ότι λέω ειναι σωστό

Μα για χρυσό καταστρέφουν την φύση στην ιερισσό
Δεν θέλω άλλα σχολεία δίχως δάσκαλους , βιβλία
Δεν θέλω άλλη Δημοκρατική Τρομοκρατία

(Δεν θέλω, *Σήμερα*, 2014)

Ένα ακόμη θέμα το οποίο εμφανίζεται στους στίχους του εν λόγω καλλιτέχνη είναι η αναφορά στην Αστυνομία και στην κατάχρηση εξουσίας των αστυνομικών. Ο αστυνομικοί αναφέρονται πάντα ως "μπάτσοι" ή "καυλόμπατσοι".

Γιατί εκείνο το βράδυ ο καυλόμπατσος είχε τα νεύρα του
Γιατί είχε πιάσει να πηδιέται μ' άλλον η γυναίκα του
Ούρλιαξε (Ακίνητος!), κάπου έπρεπε να τα βγάλει
Θόλωσε, αγρίεψε, πάτησε τη σκανδάλη
Το παιδί έπεσε
Ο μπάτσος έτρεξε ανήσυχος
Πάγωσε στα πόδια του ένας νεκρός ανήλικος
Ήταν αργά και το είχε μετανιώσει
Το κράτος είπε "Έκανε το καθήκον του" πριν τον αθωώσει
Η μάνα του παιδιού ξεσπάει στην οργή της
Φωνάζει κλαίγοντας, μα έχει χάσει τη φωνή της
Το αγγελούδι της έφυγε, δεν την θέλει τη ζωή της
Ποιος θα της δώσει πίσω μπάτσε το παιδί της;

(Μια φορά και έναν καιρό, *Μόνο η αρχή*, 2008)

Μέρες κρύες
Το συναίσθημα παγώνει όλοι ζούνε μαζί
Μα νιώθουνε τόσο μόνοι
Βάλ' τα χέρια στο τιμόνι ο γκρεμός ζυγώνει
Η γνώσει λυτρώνει.. Μα η άγνοια σκοτώνει!

Γι’αυτό, δες το είναι σου, μείνε στο σήμα σου
Σήκωσε τα μάτια σου, άνοιξε το βήμα σου!
ΕΕΕΕΗ!! Κοπέλια!! Στον καθρέφτη μπροστά
Βγάλ’ την μάσκα, σήμερα βλέπουμε καθαρά.
Δεν σε κάνει όμορφη όλο αυτό το βάψιμο
Είναι πιο κοντά στο ψεύτικο άρα ποιο κοντά στο άσχημο!
Μη λερώνεις την ψυχή σου εν γνώσει σου με βία
Πριν τη γυναίκα υπάρχει το παιδί και η εφηβεία!

Γιαυτό δεν είναι ΟΚ το να πηδιέσαι με αγνώστους
Να σέβεσαι τον εαυτό σου την αλήθεια δωσ’ τους!
Σεβασμός σημαίνει φως, μα θέλει σκοτάδι
Και σε τυφλώνουνε τα καλλυντικά σου και αυτό το βράδυ
Που να πάρει δε πρέπει να χάνεται η αθωότητα
Έχεις πρότυπα που καλύπτουν την δυσοσμία με αρώματα
Κανείς Sex με σώματα, δεν θυμάσαι ονόματα
Διαλέγεις γκρίζο ενώ έξω υπάρχουν τόσα χρώματα

(Ψεύτικα είδωλα, *Σήμερα*, 2014)

Από τη μέχρι τώρα μελέτη της θεματολογίας του στίχου στην ελληνική χιπ χοπ μουσική, στον 12ο Πίθηκο συναντώνται στίχοι σεξιστικού και ομοφοβικού περιεχομένου.

Αν ήσουνα γυναίκα που δεν είσαι πάρε δέκα
το μικρόφωνο θέλει αρχίδια θέλει ρέντα
θέλει εμένα και μένα ταλέντα με λόγο
για το καθένα και θα σε ρίξουμε δεν είναι ψέμα.
Δε θέλει κόπο θέλει τρόπο να σε ρίξω στην πρώτη μάχη
σα να ρίχνω την γκόμενα σε κρεβάτι
βγάζω τα βίτσια μου και γαμώ και δέρνω τα κορίτσια μου

(Αν ήσουνα γυναίκα, *100% Style*, 2011)

Ε τι γίνετε ρε τι λέει όλα καλά
έμαθα πως συζητάτε το όνομα μου βασικά
υπάρχει πρόβλημα γιατί δε μιλάνε στα ίσια
γιατί με βλέπουν και με χαιρετάνε σαν κορίτσια

(Τώρα μιλάν για μένα, *100% Style*, 2011)

νούμερο δέκα ποτέ μην εμπιστεύεσαι γυναίκα
η ζωή έχει κανόνες.

(Κανόνες, *12*, 2012)

και δες στο παιχνίδι δε χωράνε **αδερφές**
ταλέντο έχεις ή δεν έχεις έτσι πάει και λέγε ότι θες
δες τεχνικές τζούρες καυτές τρελές
το κάνω σήμερα για αύριο και ίδιο μες χτες
με διαφορές ανεβάζω levels δες σφαλιάρες
ηχητικές δε μας ξες back off **αδερφές**

(Ωμό, *Μόνο η αρχή*, 2008)

κι αφού ξέχασες ποιος είσαι σε βάζω στις **αδερφές**
Χα χα ω ναι κι είναι πολλές
ευτυχώς που σε βλέπω και κάνεις πως δε με ξες
είσαι κοπρόσκυλο γηπεδικός είσαι πανκιό
άμα μεγάλωσες στους δρόμους σε νίωθω σε εκπροσωπώ
και να σου πω κάτι σιχάθηκα τους ραπάδες
οι πιο πολλοί απ'αυτούς αποδείχθηκαν **αδερφάρες**

(Υπήρχαν πράγματα, *100% Style*, 2011)

και όχι μια αλλά 12 αγάπες για την γειτονιά
κάντε 12 τάματα, 12 προσευχές
μπας και ραπάρετε σαν άντρες και όχι σαν **αδερφές**

(Κανόνες, *12*, 2012)

4.20 Άγνωστος Χειμώνας

Ο Άγνωστος Χειμώνας (Γιώργος Σιατίτσας) είναι μέλος του χιπ χοπ συγκροτήματος Ψυχόδραμα 07 και κυκλοφόρησε το πρώτο ολοκληρωμένο μουσικό άλμπουμ ως σόλο καλλιτέχνης το έτος 2008. Στην παρούσα διπλωματική εργασία μελετήθηκαν δώδεκα (12) τραγούδια. Η θεματολογία των στίχων των τραγουδιών του Άγνωστου Χειμώνα είναι αυτοαναφορική εκφράζοντας κυρίως τα προσωπικά αδιέξοδα και τις ανησυχίες του καλλιτέχνη. Επίσης, συναντάμε τραγούδια που ανήκουν στην κατηγορία του battle χιπ χοπ. Επειδή όμως η γλώσσα που χρησιμοποιείται δεν είναι ιδιαίτερα σκληρή, το τελικό αποτέλεσμα είναι ο ακροατής – αναγνώστης να μην αποκομίζει την οργή και τον θυμό που εκφράζουν αντίστοιχου ύφους τραγούδια άλλων συγκροτημάτων.

Αναρτιέμαι ενστικτωδώς τις μαύρες
βραδιές μήπως είμαι τρελός . Γι' αυτό
ολοταχώς ψάχνω να βρω το φως ,
μην αμφιβάλλεις ο Γιώργος είναι
πονηρός . Σαν λύκος λευκός και
μουντός ουρανός και γεμάτος ζωή
ακόμα κι όταν νιώθω κενός.
Άν είσαι φίλος μου εγώ στέκομαι για
σένα αδερφός , κι αν είσαι εχθρός
είσαι για μένα απλά ένας στόχος
κινητός. Μάθε πως κάθε μέρα ,
κάθε νύχτα , κάθε λεπτό , κάθε
στιγμή που το μυαλό μου λειτουργεί ,
σε τρώει μπάτσε . Κι αν μια μέρα σταματήσει ,

την ψυχή μου ψάξε .

(Για μένα, *Από τη νύχτα που γύρισα τον Ήλιο*, 2008)

Με τα χέρια κολλημένα στο κορμί μου από τον φόβο
Λίγα μέτρα από τον θάνατο πιο πέρα βρίσκω λόγο
Βρίσκω νόημα που ζω κι ανοίγω στην ομίχλη δρόμο
Μην ψάχνεις για την αγάπη σε κανένα ψυχολόγο

Είναι δεμένα από το μίσος τα μάτια μου σφιχτά θαμμένα
Μυστικά που ζητάνε και βλέπουν μπατσικά μόνο καμμένα
Καλές στιγμές την γαλήνη ζητάν απεγνωσμένα
Είδα παιδικές χαρές που είχαν βρέφη κρεμασμένα

Γίνομαι ένα με τον κεραυνό και πατάω πάνω στην πένα
Κάνω στίχους μου βροχή για μυαλά που είναι διψασμένα
Χορεύω και όσο παλεύω ένα βήμα πιο κοντά
Κάνω να ανέβω στο μεγάλο βουνό που τις ανάσες του κλέβω

Έχοντας μια δύναμη κρυμμένη σε ένα βλέμμα μόνο δέκα λιοντάρια
Κάνω στίχους μου βροχή για μυαλά που είναι διψασμένα
Χορεύω και όσο παλεύω ένα βήμα πιο κοντά
Κάνω να ανέβω στο μεγάλο βουνό που τις ανάσες του κλέβω

(Άρρωστης εικόνας, *Από τη νύχτα που γύρισα τον Ήλιο*, 2008)

Όψη που πάγωσε σαν ανάμνησης κραυγές, μπαρουτοκαπνισμένα σώματα
Θανάτου άρωμα, βήματα πάνω από νεκρά κορμιά μεσα στο παρανάλωμα πυρός
Για νύχτες, σκάλωμα, δυό λόγια πανικού μέσα στο τελευταίο αντίο
Φως ατέλειωτο και ξάφνου σταματάει το κρύο
Επιβάτες σ'ένα πλοίο, με κατεύθυνση τα Τάρταρα
Πένθιμου σάλπισμα ηχεί στα αστικά αναχώματα, μόνο φυγής συναίσθημα
Η ομορφιά της πόλης σαν θολή αναλαμπή σε μέθης ξέσπασμα
Θύματα ξέφρενα σ'ένα λαβύρινθο με εκθέματα αποσύνθεσης
Στολίδια μιας γενιάς τα αποκαΐδια

Έχω μια έκφραση τέχνης, παγίδα, έλεγχος νοοτροπίας, σκέψης
Άσκοπα παλεύεις να ανήκεις κάπου, να πιστέψεις
Σ'εποχές στεγνές από χαρά κι αισθήματα
Δρόμοι στο πουθενά, πιστοί στο τίποτα
Επείγει κίνηση γι'ανάγκη για επαγρύπνηση
Παρέμβαση, ήχος, τέχνη, εκτέλεση, ψυχο-επέλαση
Σαν κύμα ωστικό ήρθε και σάρωσε σαν βόμβα στη Βαγδάτη τον εγχώριο
Ήρθε και σάρωσε σαν βόμβα στη Βαγδάτη τον εγχώριο

(Όμορφη πόλη, *Στα βήματα του ίσκιου*, 2010)

Μικρόφωνο κρατώ απ'την καρδια και τρέμει η γη
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
γιατί για μένα πρώτ'απολα η πράξεις κάνουν τον MC
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
βγάλατε αρχίδια οι κότες όλες πίσω απτό pc
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
και από τα ψυχό μπουνίδια απότομα την πήρατε γραμμή
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
γιατί δεν έγλειψα κανέναν το όνομα μου να ανεβεί
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
άλλοι με γλύφανε κάθε μέρα και σηκώνουν και φωνή
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
χειμώνας άγνωστος σημαίνει στίχος κύμα και αστραπή
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
σημαίνει ντόμπρα λόγια ατόφια από την καρδια έως την φωνή
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ

(Τι να μου πεις και ΄συ, *Στα βήματα του ίσκιου*, 2010)

4.21 Ταφ Λάθος

Ο Ταφ Λάθος (Παναγιώτης Κυριακού) κυκλοφόρησε το πρώτο του ολοκληρωμένο μουσικό άλμπουμ το έτος 2010. Στην παρούσα διπλωματική εργασία μελετήθηκαν είκοσι δύο (22) τραγούδια. Η θεματολογία του συγκεκριμένου καλλιτέχνη είναι αυτοαναφορική χωρίς να χρησιμοποιεί σκληρή γλώσσα και χωρίς να έχει το επιθετικό ύφος που συναντάμε στο είδος του battle χιπ χοπ. Περιγράφει τα προσωπικά αδιέξοδα που βιώνει ως νέος σαν να μιλάει εξ ονόματος μιας ολόκληρης γενιάς. Αναφέρεται ακροθιγώς και πολύ λίγο σε κοινωνικά θέματα ενώ τον απασχολεί περισσότερο η εξωτερίκευση του ψυχισμού του. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα η γραφή του να έχει περισσότερο χαρακτηριστικά αυτόματης γραφής χωρίς να ακολουθεί μία ιδέα ή ένα σενάριο (conceptual χιπ χοπ) προσδίδοντας ταυτόχρονα και μία χροιά λυρισμού.

Ειν' το κομμάτι π' αναλύω συναισθήματα
Επιλογή δική σου έχω μόνο για σήμερα επειδή κρατάω προσχήματα
Ήρθαν ωστικά κύματα ξέχνα τα επίμαχα
Έστω μία δόση αγάπης υπάρχει δε πάει στα αδύνατα
Καθόμουνα και κοίταζα τα πλήγματα
Πριν δω και πάθω ποτέ δεν το πίστευα 'λεγα μόνο στα κινηματογραφικά γυρίσματα
Συμβαίνει πρέπει να το ζήσω κι εγώ όσο με παίρνει κι έγινε
Τα κομμάτια μου ενώνω,
Είν' αυτός οπού συνήθιζε να προκαλεί συνεχώς πόνο
Τα λάθη μου σηκώνω πες μου είν' αρκετό αυτό που παθα
Αν αξίζει ακόμα να πληρώνω πες το λόγο
Κι όμως δεν κατηγορώ παραδέχομαι είναι λογίκο
να μην πειστείς από κάποιον που κυνηγάει τ' όνειρο
Τίποτα γι' αυτόν πιο σημαντικό κι είν' απόλυτο
Όχι για λίγη φήμη, γεμάτο πορτοφόλιο
Μα υποτίθεται πως σου 'χα κάνει κάτι
Έλεγα προτεραιότητα δεν ήταν το κρεβάτι
Δυστυχώς ήμουν απαρηγόρητος κοιτώντας τη δική σου πλάτη
24/2 ήταν Τετάρτη
Τώρα είτε αυτό το αποκαλούν αγάπη μόνη σημασία έχει
Πως ένα μεγάλο μου κομμάτι

Ήσουν
Είσαι
Θα είσαι
Στο πέρασμα χρόνων
Αιώνες
Αιώνων
Ερχόντων.
Γαμώτο λίγο χώρο, θέλω οξυγόνο
Μέσα μου έχω βάρος πολλών μεγατόνων
Δεν υποδηλώνω πως δεν κατορθώνω
Να σταθώ στα πόδια μου μα θέλω λίγο χρόνο

(Συναισθήματα, *Περίεργη Κατάσταση*, 2010)

Ίσως μια μέρα αγαπηθώ, ίσως μια μέρα ν' ακουστώ
ίσως μια μέρα να σε δω να σου μιλήσω.
Ίσως μια μέρα ν' αφεθώ, ίσως μια μέρα να γυρνώ
ίσως μια μέρα οι σφαίρες να γυρίσουν πίσω.
Ίσως ν' αλλάξω σκεπτικό, ίσως μια μέρα στο βουνό,
ίσως μια μέρα ανακωχή, να μη σε βρίσω.
Ίσως μια μέρα να θρηνώ, ίσως μια μέρα να γελώ,
ίσως μια μέρα να πρέπει να κάνω πίσω.

Αυτά που σου 'πα κράτησε κι άσε όλα τ' άλλα εδώ,
μηχανή δεν είμαι δεν έχω κάπου αριθμό,
λάθη όλοι μας κάνουμε πόσο μάλλον εγώ,
απλά το δικαιούμαι αφού έχω ταυτιστεί μ' αυτό, γι αυτό και…

Δεν έχει ίσως σήμερα, ξύπνησα και είν' όλα ωραία.
Βάλε το ίσως στη μέρα σου αν δε μου φέρθηκες ωραία.

(Η μέρα μου όμορφη, *Μόνο με χρώμα*, 2012)

Γράφω ελεύθερα,
σκίτσα, μουντζούρες, λέξεις ανορθόγραφες πάνω σε κόλλες Α4.
Τίποτα δεν κυλάει ρολόι,
κυλάει το θέμα άμα το τρέξω εγώ συνήθως με το ζόρι, ναι.
Πάμε γι αυθεντικό κομμάτι,
όλα απ' τον εγκέφαλο ξεκινάν με καταφύγιο το στομάχι.
Κλείσε μου το μάτι,
πάρε με μακριά κρύψε με φανερά εκεί στις Γης την άκρη.
Ελεύθερος ακόμα,
δε φτάνει εκφοβισμός, για να λυγίσω θέλει ακόμα,
με μια σφιχτή γροθιά να με υπολογίζεις στον αγώνα,
ανέκαθεν τηρούσα κάθε άγραφο κανόνα
τώρα βλέπω όποιον δε φέρθηκε καλά στην κατηφόρα.

Στο μηδέν, ούτε με δεν, ούτε με μεν,
ανήκω μόνο στον εαυτό μου δε χωράει τίποτα, κανένα σχόλιο ουδέν
ούτε με μεν, ούτε με δεν, κι αν πήγα κάτω στο μηδέν
ήταν επιλογή μου για να βρω το άνωθεν, κι ας λεν.

Ναι είμαι ελεύθερος ακόμα.
Για να 'μαι ελεύθερος ακόμα, ναι.
Και θα 'μαι ελεύθερος για πάντα, ναι.

(Ελεύθερος ακόμα, *Μόνο με χρώμα*, 2012)

Πέρα απ'τον κόσμο με καλούν φωνές,
μα οι συμβουλές είναι να κάτσω πίσω μέχρι που θα μπει σε αυτό ένα τέλος.
Μα έλα που και σήμερα μετά από τόσα χρόνια,
με φωνάζουν λες και είμαι μέσα σε μιας μάχης το έλεος.
Βοήθεια απογνωσμένα περιμένω να'ρθει,
άλλο δεν άντεξα, ξεκίνησα προς τα 'κει και ότι θέλει θα 'ρθει,

Ακούγονται απ' της γης τα βάθη, άλλοτε από ψηλά, απ' τη θάλασσα,
απ'τους βράχους ή και δίπλα μου κύκλος σε πάλη.
Έκατσα κάτω να πεισθώ ότι απλά δε μου συμβαίνει τίποτα,
τίποτα με γροθιές μου στο κεφάλι.
Σταμάτησαν να μου μιλάν για λίγο όταν ξεπέρασα τις δικές τους φωνές με τη δική μου κάτι κάνει.
Πρώτη φορά που άκουσα να γελάνε,
το ψέμα τους εμφανές τη δική μου ώρα σκοτώνουν, τη δική τους την περνάνε.
Κυρίαρχος της σκέψης μου θυμάμαι, τις εμφάνισα,
πολύ καλό θα ήταν στο διάολο να πάνε, αφού είν' το σπίτι τους εκεί,
τις έδεσα μ' αλυσίδες, για πάντα φαντάσματα πάνω στη γη
και κάθε ράμμα στο στόμα να υπενθυμίζει ότι η ησυχία είναι ιερή,
κάθε βωμός και κάθε τέχνη απαιτεί αυτή.
Και να που φτάσαμε στο σήμερα,
χώρος μου σταθμός, έρχονται – φεύγουν και όσοι δε σέβονται εμένα, σέβονται βλέμμα απ΄την ύαινα.
Ένα βήμα μπροστά, ποιον αγαπάς σημαίνει πως θα μου τη φέρει,
προσεχτικά όπως κινείσαι και ότι λες ο άνεμος όλα θα μου τα φέρει

(Η κεντρική ρίζα του δάσους, *Ελπίδα*, 2015)

4.22 Λόγος Τιμής

Οι Λόγος Τιμής ιδρύθηκαν το έτος 2010 στην Αθήνα. Τα μέλη του συγκροτήματος είναι γνωστά με τα καλλιτεχνικά τους ψευδώνυμα και είναι οι Ελεύθερο Πνεύμα, Ιπτάμενο Μ και Χιπχοπαθής. Το συγκρότημα κυκλοφόρησε το πρώτο ολοκληρωμένο μουσικό άλμπουμ το έτος 2013. Στην παρούσα διπλωματική μελετήθηκαν δεκατρία (13) τραγούδια. Η θεματολογία των τραγουδιών του συγκροτήματος είναι κυρίως κοινωνική. Αναδεικνύονται οι δυσκολίες του καθημερινού βίου, η φτώχεια, η εξαθλίωση των οικονομικά ασθενέστερων τάξεων, η υπερεξουσία της αστυνομίας. Οι Λόγος Τιμής με τα τραγούδια τους καυτηριάζουν την ελληνική οικογένεια, την ημιμάθεια που προωθεί το ελληνικό σχολείο, την υποκρισία του

Κλήρου. Γίνεται αναφορά στην οικονομική κρίση που περνούσε η ελληνική κοινωνία με την επιβολή των μνημονίων και την αύξηση των αστέγων.

Και ναι
Όμορφη πόλη Αθήνα κακόφημοι δρόμοι
Απόψε γράφουν τα αλάνια σου Hip-Hop που μας ενώνει
Μόνοι τρέχουμε στην πίστα της ζωής κρατάμε το τιμόνι
σαν ραλίστας που η επόμενη στροφή δεν τον αγχώνει
Αθήνα εγκλωβισμένοι οι κάτοικοι σου στη ρουτίνα
σε μια πόλη που είσαι τίποτα αν δεν έχεις χρήμα
και είναι κρίμα να παραμυθιάζεσαι από τη βιτρίνα
Μάθε να κοιτάς πιο πέρα
Πώς σου φαίνεται για ;
Μα τι λέω δε σε αφήνουνε να δεις οι παρωπίδες
Και το μήνυμα που σου έστειλα ούτε καν που το πήρες
Aye yo ξύπνα θα δεις μέσα στη πόλη που ζεις
Τρομοκρατία παντού ναι εν ονόματι police
Θα δεις ότι μισείς σκεφτείς μα με αυτό πρέπει να συμβιβαστείς
Να γίνεις ένα με τη μάζα κυκλώνας καταστροφής
Πρέπει να γλείφεις όπου φτύνεις με δίχως ίχνος ντροπής
Και άμα θες ψηλά να φτάσεις κάτσε για να γαμηθείς
Ρε αϊ γαμήσου εγώ ακόμα εδώ στης πόλης τα στενά τριγυρνώ
μαθαίνω μεγαλώνω βιώνω και εδώ θα ζω
Έχω χαρτί έχω στυλό έχω ψυχή έχω μυαλό
Κράτησα τέσσερα στοιχεία Hip-Hop να δημιουργώ
Ναι να γιατί γυρίζω στα στενά σου από παιδί μικρό
Αθήνα όμορφη πόλη τη νύχτα με έχεις γιο

(Για αυτό μιλάμε, *Για αυτό μιλάμε*, 2013)

Έμενα οι ήρωες μου πεθάνανε στα comics
Και μείνανε εκεί γιατί η αλήθεια δεν τους σηκώνει

δεν είναι για εμάς ο άνθρωπος σκοτώνει
Και έχει μάθει να τελειώνει ότι δεν ξέρει να διορθώνει
Ο Batman πήρε πρέφα πως δεν κάθεται το joker
και έφαγε όλα τα φράγκα σε λέσχες παίζοντας poker
Τον spider-man βρήκαν νεκρό με σύριγγα στο χέρι
Πάνω στην στο ποιος φταίει και για αυτό το κράτος ξέρει
ο iron-man συνταξιούχος πια με ηλεκτρική καρδιά του
έκοψαν το ρεύμα σταμάτησε να χτύπα
Έχουμε χούντα κι οι fantastic four πλέον δεν συναντιούνται
πάνω από τρεις άμα βρεθούν στο δρόμο εκτελούνται
Οι ήρωες των comic δεν χωράνε στην αλήθεια
η αλήθεια του έτους ήρωες σαν κακόγουστα παραμύθια
συνήθεια γίνε πως το μέλλον μας πάντα θα χτίζεται
σαν φύλλα φθινοπωρινό που εύκολα θρυμματίζεται

(Ήρωας, *Για αυτό μιλάμε*, 2013)

Και μάθε πως δεν υπάρχει πια δημοκρατία
Όπου δεν πίπτει λόγος έμαθαν να δίνεις βία
Βία υποκινούμενη όπου βολεύονται
Σκοτώσανε τον λύκο και τα πρόβατα ονειρεύονται
Ο εχθρός δεν έχει πρόσωπο ο εχθρός φοράει μάσκα
Και η μάσκα ονομάζεται Μέρκελ σαν τα όνειρά σας
Άνθρωποι που αλλάζουν μάσκες με βρώμικα χαμόγελα
και τη χαρά στις λάσπες ρίχνουν στα μάτια στάχτες
Οι στίχοι μου χτυπάνε όπως η μπάτσοι μετανάστες
TV εγωκεντρική κομπίνα, εδώ στήνουν απάτες
Μη μου πεις ότι δεν τα τρελαίνομαι φτύνω νάρκες
Προσοχή το που πατάς έχουν βάλει από δίπλα φάκες
Η νύχτα κρύβει μπελάδες, καυγάδες αληταράδες είναι λίγοι
Μα αυτοί που πουλάν είναι χιλιάδες και με πνίγει,
τυλίγει το εγώ μου τρόπο να ξεφύγει

Διαφυγή στη μουσική, η γνώση πόρτες ανοίγει
Μην ξεχνάς
Το γκρίζο της πόλης σε εθίζει, βυθίζει
σε φυλακίζει εγκλωβίζει μα δεν ξυπνάς

Δέκα χιλιάδες άστεγοι στο κέντρο της Αθήνας
Πρόβλημα που έγινε μέρος της ρουτίνας
Υποχείριο της ευρωπαϊκής βιτρίνας χρόνια τώρα
Ρε τα παιδιά των φαναριών γίνανε μπόρα
Με βλέμματα που απεικονίζουνε για ωριμότητα
πέρα από τα δήθεν πρότυπα κόπιες από πρωτότυπα
Δηλώνω ενάντια στις νεολαίες των κομμάτων
Είμαι πλατειακος από τη νεολαία των γάτων
Από τον πόλεμο των άστρων κατευθείαν στη Γη
Να ζω τον πόλεμο της επιβίωσης κάθε στιγμή
Γιατί είμαι γέννημα της αθηναϊκής κοινωνίας
Από γενιές στρωμένο το χαλί της μαλακίας
Εκπρόσωποι της πίστης στο βωμό της αμαρτίας
Καλύπτουν κομπίνες με πλάτες της εκκλησίας
Χριστιανοί ορθόδοξοι, εκπρόσωποι δημοκρατίας
Μέσα στην κολυμπήθρα και χριστιανός μετά βίας
Τα προτερήματα της πόλης είναι πια τα κέντρα τα εμπορικά
Μηχανές που κάνουν δουλειά για ψυχές και μυαλά
Ελεγχόμενη μάζα με δύο κουμπιά
Άφθονα ναρκωτικά τη νεολαία για να μη σκεφτεί ξανά
Έγινε μόδα στη γαμωγενιά μου το ACAB
Εύκολα φακελωμένοι και μας ‘κάναν ρουά ματ
Ρε είναι κόλπα σου λέω θέλουν να ράψουν το στόμα μου
Για αυτό τα δακρυγόνα φτιάχτηκαν για τα πνευμόνια μου
Πες στους ανάσα ακόμα έχω για να τραγουδώ, μετά βίας
Γιατί χωρίς τη μουσική δε ζω

Ένα ακόμη έντονο στοιχείο της θεματολογίας του συγκροτήματος των Λόγος Τιμής είναι η αυτοαναφορικότητα. Στη συγκεκριμένη όμως περίπτωση η αυτοαναφορικότητα δεν αφορά στην προσωπική προβολή και την επίδειξη των ικανοτήτων (skills) σε σχέση με άλλα συγκροτήματα όπως συμβαίνει με το battle hip hop, αλλά στον προσωπικό αγώνα για επιβίωση και για διεκδίκηση καλύτερων συνθηκών διαβίωσης.

Μεγάλωσα στα άδυτα της αλάνας
κι είδα το δάκρυ της παπαρούνας να γίνεται δάκρυ της μάνας
είδα τα μυστικά που σου κρατάει η κοινωνία
ανήλικα παιδιά να πίνουν ντρόγκια στην πλατεία.
Μια γαμάτη πατρίδα μια γαμάτη παιδεία
μία άψογη οικογένεια με τέλεια θρησκεία
κάτι δεν πήγε καλά στη γαμάτη σας ουτοπία
και των γαμάτων τα παιδιά λένε γαμιέται η αστυνομία.
Λένε, λένε πως όσα λέμε αδερφέ μου δε λέγονται
πως είναι λογικό να μένω και να ανέχομαι
γι΄ αύτο που είμαι μου παν θα 'πρεπε να ντρέπομαι
πως είναι λογικό τα όνειρά μας να καίγονται
μου ΄παν να κλείσω τα μάτια μου και το στόμα μου
να γίνει μαύρο το αγαπημένο χρώμα μου
μου 'πανε πως να μιλάω και πως να ντύνομαι
τους είπα ελάτε κουφάλες με ραπ αμύνομαι

(Οξυγόνο, *Οξυγόνο*,2014)

Σταμάτησα να ακούω τους γύρω μου γιατί είναι φταίχτες
Σταμάτησα να βλέπω TV γιατί είναι ψεύτες
Και δεν πιστεύω πια πολιτικούς γιατί είναι κλέφτες
Και όλοι μες στο σύστημά τους μαριονέτες
Δεν πειράζει ούτε καν σε νοιάζει να αφυπνιστείς

Τελειώνει η ταινία μα εσύ μένεις θεατής
Κι όσο πεινάνε κάποιοι άνθρωποι δεν έχουν σπίτι θέρμανση
Εσύ μου λες πάλι για τη βραδινή σου διασκέδαση
Έκσταση θέλεις να ζεις κάθε στιγμή στην ένταση
Γαμήθηκες εχθές, φαντάζομαι βραδιά αξέχαστη
Την ιστορία μου τη γράφω με πένα και μελάνι
Και για να γράψω τα λάθη μου ένα χαρτί δεν φτάνει
Και δεν σβήνει είτε έχεις μπέσα είτε είσαι αρχίδι
και να αλλάξεις στην πορεία σου δεν αλλάζει το ταξίδι
Πλέον έχω ματιά ξυράφι και χέρια τσιμέντο
και απέχω από τον κωλοκύκλο σας
Και προσέχω να μην έχω επαφές με ανθρώπους που ήθελαν να με φάνε
Δακρύσανε τα μάτια μου της ζωές μας πουλάνε
Που να 'ναι η αλήθεια που την έχουνε κρυμμένη
Μέσα στα ντουβάρια μια τουλίπα ανθισμένη

(Ανάσα μετά βίας, *Οξυγόνο*,2014)

Γυναίκες βραδιάς που τριγυρνάν στα κλαμπς
Κι ανοίγουνε τα πόδια μάλλον για να γίνουν σταρς
Και φουμπού και αν έχεις και φου κολλάς παντού
Αφού έγινε ατάκα σε ρεφρέν τραγουδιού
Μα 'γω ελίσσομαι και δεν ταυτίζομαι, με ραπ εθίζω
Πασχίζω μέσα στο γκρίζο, αρχίζω γκρεμίζω και ξαναχτίζω
Μυαλά ποτίζω, τσαντίζω φλώρους, πουτάνες
Κι όλους αυτούς που αν τους κόψεις τα ακριβά πουλάνε μάνες!

(Ο νόμος της επίθεσης, *Οξυγόνο*,2014)

4.23 Anser

Ο Anser (Γιάννης Γιαννακόπουλος) κυκλοφόρησε το πρώτο ολοκληρωμένο μουσικό άλμπουμ το έτος 2013. Στην παρούσα διπλωματική εργασία μελετήθηκαν έντεκα (11) τραγούδια. Ο στίχος στα τραγούδια του Anser έχει θεματολογία αυτοαναφορική με στόχο να προβάλει τη μουσική του και να κάνει γνωστή την παρουσία του στον χώρο της μουσικής σκηνής, χωρίς όμως να χρησιμοποιεί ιδιαίτερα σκληρή γλώσσα, έτσι ώστε ο αυτοαναφορικός χαρακτήρας των τραγουδιών να μπορεί να τα κατατάξει με απόλυτη ακρίβεια στο είδος του battle hip hop.

Μουσικό μακελειό νιώθεις και λιώνεις bro,
ένας mc κι ένα mpc, κοίτα τι γίνεται,
ένας εσύ κι ένας εσύ, ώρα για να φύγετε
κοίτα τον πύραυλο πάνω σου πως κατευθύνεται
νεκρό το crew σου να κείτεται.
Από το νότο για τύπο το φέρνω
κι όποτε θέλω θα μπαίνω, θα βγαίνω, θα φτύνω
κι όποτε θέλω θα λύνω, θα δένω, κάτω θα σ' αφήνω νεκρό,
όποτε κι όπου το θες, άμα θες,
και να μη θες, θα φανείς μ' ότι λες,
δίνοντας σοφές στροφές, καταστροφές.
Άλαλα χείλη μένουν όταν φτύνω φωτιά,
η μισή ελληνική σκηνή βαρετή σα σκοπιά,
μόνο κοπιάρουνε πια, δε ραπάρουνε ελληνικά,
μεταγλωττίζουν ότι παπαγαλίζουνε κυνικά.
Είναι κλεμμένα refrain, κλεμμένα beats,
κλεμμένες παραγωγές,
θέλουνε ξύλο, μήνυση κι αγωγές,
όσο για μας, μη ρωτάς,
κοίτα απ' τη ζήλεια τους οι haters,
γίνανε πιο κίτρινοι κι απ' τη στολή των Lakers.

(Flow royal, *Flow royal*, 2013)

Τώρα η τέχνη μας μετριέται ς' αριθμούς
και ς' εισιτήρια,
σε προβολές και views συγχαρητήρια.
Διαφέρω τόσο απ' τους λοιπούς mc's στην πόλη,
μουσική κάνουν πολλοί μα κουλτούρα
δεν έχουν όλοι.
Αυτά που είπα στα τραγούδια μου πιστεύω,
σε κανένα δε χρωστάω και προβολή
δε ζητιανεύω.
Αυτούς που έκραξα το άξιζαν κανένα
δεν ζηλεύω,
η μουσική μου η ψυχή μου γι' αυτή ζω και πεθαίνω.

(Χίλιες και μία νύχτες μετά, *Flow royal*, 2013)

Η πιο μεγάλη αρετή σε αυτή την σφαίρα,
πλημμυρίζει το χαρτί μου με μελάνι και αιθέρα.
Είναι η αγάπη των ανθρώπων εκεί έξω,
τα χέρια που με κράτησαν όταν πήγα να πέσω
και 'γω να τρέξω να τους πω από κοντά,
για όσα υπάρχουν και δεν φαίνονται με γυμνή ματιά.
Όταν ζητάς μια συντροφιά και λιώνεις από τον πόνο,
εκεί που χάνεις την ανάσα σου γίνομαι οξυγόνο.

(Εκεί έξω, *Flow royal*, 2013)

Επίσης, στη θεματολογία του στίχου του Anser συναντάμε και αναφορές σε κοινωνικά ζητήματα. Ζητήματα όπως η μοναξιά των ανθρώπων στη σύγχρονη κοινωνία που αυτοπραγματώνονται μέσα από τον ψεύτικο κόσμο της τηλεόρασης και των σελίδων κοινωνικής δικτύωσης. Την υποκρισία που επικρατεί στις διαπροσωπικές σχέσεις και την επιφανειακότητα που κυριαρχεί στον δημόσιο και ιδιωτικό βίο.

Περνάνε μια ζωή χαζεύοντας κάθε στιγμή
Πεθαίνοντας μένοντας μόνοι στον εαυτό τους
Αγάπη κι έρωτας απ' το καθιστικό τους
Ζωή απ' τη tv ταύτιση με τον αγαπημένο ηθοποιό τους ναι

Διαβάζουν όχι για να μορφωθούν μα να σπουδάσουν
Όχι για να εξελιχθούν μα μια καλή δουλειά να πιάσουν
Όχι, αυτοί ειν' οι στόχοι άνθρωποι στα χρόνια μας
Δεν κοιτάζουν μέσα μας προσέχουν την εικόνα μας

Δεν θέλουν να σ΄ αγαπήσουν μα να σ' ακουμπήσουν
Μαζί τους να ταυτιστείς να φτύσουν στο αυτί σου λόγια
Να μην είσαι γι' αυτούς απλά μιμήσου αυτό που θα ‘θελες να ήσουν
Για να σε πείσουν πως πίσω δεν θα γυρίσουνε

……...….....……..…..…..…...…..…..…..……..…..……

Ζούνε το τώρα και ψυχορραγώντας ώρα ζητούν προχωρώντας
Μόνοι ζουν, οδηγούν μια κούρσα τερματισμού και τέρμα να βρουν
Μάχη, με πάθη στο μάτι του κυκλώνα
Τόσο μόνοι, τόσο μόνοι οι άνθρωποι αυτού του αιώνα

Ξέρουνε λίγο απ' όλα άρα δεν ξέρουν τίποτα
Τα θέλαν όλα και γι' αυτό δεν πήραν τίποτα
Νιώθουν ελεύθεροι κι ας ζουν πίσω απ' τα σίδερα
Οι άνθρωποι στα χρόνια μας, οι άνθρωποι του σήμερα

Νιώθουνε κυνηγοί κι ας είναι αυτοί το θήραμα
Λένε πως ειν' ξεχωριστοί κι ας ζουν στο πείραμα
Πιο σκλάβοι από ποτέ, αιχμάλωτοι στο σύστημα
Οι άνθρωποι στα χρόνια μας, οι άνθρωποι του σήμερα

Ζούνε την δεύτερη ζωή τους μέσα απ' το προφίλ τους
Αγκαλιά με την φωτογραφική μηχανή τους, δουλειά το pc τους
Μέσα απ' την απομόνωση τους ψάχνουν τρίτους για φίλους
Μιλιά δεν βγάζουν βουλιάζοντας την σιωπή τους

(Οι άνθρωποι στα χρόνια μας, *Flow royal*, 2013)

4.24 Λεξ

Ο Λεξ (Αλέξης Λαναράς) είναι μουσικός από τη Θεσσαλονίκη. Αν και ασχολείται με το χιπ χοπ από νεαρή ηλικία κυκλοφόρησε το πρώτο ολοκληρωμένο μουσικό άλμπουμ του το έτος 2014. Στην παρούσα διπλωματική εργασία μελετήθηκαν έντεκα (11) τραγούδια. Η θεματολογία των στίχων του Λεξ είναι κατά βάση αυτοαναφορική. Με απλή γλώσσα εκφράζει με τρόπο που παραπέμπει στην αυτόματη γραφή, καθώς εύκολα διακόπτει τη ροή και τις εικόνες μέσα στον στίχο αλλάζοντας θέμα, τις ανησυχίες και τους προβληματισμούς του για την καθημερινότητα στην πόλη, για τις οικονομικές δυσκολίες που αντιμετωπίζουν οι πολίτες και για τις άσχημες συνθήκες διαβίωσης. Επίσης, δεν λείπουν τα πολιτικά σχόλια αναφορικά με την ιδιοτελή στάση των πολιτικών και των κομμάτων. Τέλος, το αστικό τοπίο παίζει πολύ μεγάλο ρόλο στα τραγούδια του Λεξ. Είναι ο χώρος του κρυφτού στο κυνηγητό με την αστυνομία, είναι η πλατείες των ναρκωτικών και της παρέας.

Τι κοιτάς ρε εδώ τα πράγματα είναι σκάρτα
Προτού καν οι πρώτοι παλιοί κατέβουν από τ' άστρα
Άνθρωποι ικανοί δεν έχουν φράγκα ούτε για νοίκι
Παιδιά από επαρχία βγάζουν δρόμο Σαλονίκη
Οι μικροαστοί φωνάζουν πως ο κόσμος τους ανήκει
Κι αρνούνται να πιστέψουν όσα το κουτί δε δείχνει
Είμαστε όλοι κολλημένοι ε ποιος εγκαταλείπει
Άσε μας να διηγηθούμε ιστορίες απ' την κρύπτη
Σκοτεινές σα voodoo απ' τα πέρα του ωκεανού
Δύο τέσσερις κάθετος εφτά έχω το νου
Τρέμει το βλέφαρο του αριστερού μου ματιού

Σαν κάποιο αρχέγονο κακό να μας γυρεύει παντού
Ως το μέλλον στον καιρό του μολυσμένου ουρανού
Που αλλάζει χρώμα με το πάτημα ενός μόνο κουμπιού
Ταμπέλες neon διαφημίσεις ψηφιακού οργασμού
Στρατοί φονιάδων στην υπηρεσία του νέου Θεού
Τα ίδια κόζια όπως τα ξες ανασφάλεια και stress
Κι η φωνή ενός μαλάκα να φωνάζει εντολές
Σκλαβοπάζαρα που κάποιοι ονόμασαν δουλειές
Με το κεφάλι σου σκυφτό τηρείς τις περγαμηνές
Συμπλοκές αίμα στα πεζοδρόμια, μαχαιριές
Είδα ένα φίλο μου στον ύπνο μου να πέφτει απ' αυτές
Είδα την έτσι στην πλατεία μ' ένα φλώρο προχθές
Γιατί ο πόνος είναι αόρατος μα οι ουλές φανερές
Το όραμα μου πανικός 40 και πυρετός
Παραλήρημα λιακάδα και δε βλέπω το φως
Όσοι δε βλέπουν ό, τι βλέπω λένε τι βλέπει αυτός
Μα είναι τιμή μου να είμ' αυτός που τα βλέπει αλλιώς

(Καταδίκη, *Ταπεινοί και πεινασμένοι*, 2014)

Η ανεργία οδηγεί στην αφραγκία
Η αφραγκία συχνά οδηγεί στην παρανομία
Θα δεις μάτια να γυαλίζουν για μια ευκαιρία
Όσοι δεν πείστηκαν το βρήκαν μπροστά τους σε μια γωνία
Απ'το '00 ως το '90 όλα είναι σικέ
Για αυτό οι αλήτικες μέρες δεν περάσουν ποτέ
Κι αφού με κόβεις με στυλάκι "πόσα ξες πονηρέ;"
Δράση κάτω απ'το φεγγάρι για να δεις τι ζειπαί
Παίζει εκπροσώπηση για λίγους, αδερφούς όχι φίλους
Δεν παίζει σχέση ουδεμία με τους άλλους του είδους
Προσωπικότητα δικιά μας, όχι λόγια από τρίτους
Άρα σχέση ουδεμία με τους άλλους του είδους
"Κολλημένους" μας λένε, που βλέπουν όλα απόλυτα

Αυτοί γεμίζουν μέτρα να μας πούνε τ'αυτονόητα
Όταν μας βλέπουν βάζουν τα πιο λαμπερά χαμόγελα
Και πέφτουνε στα γόνατα σαν να κρατάμε αυτόματα
Λένε πολλά, κινούνται κομματικά
Αποδεικνύοντας πως δεν είναι δικά μας παιδιά
Δε θα χωρούσαν ποτέ στου στήθους μου τ'αριστερά
Κι αν τους έπαιρνα λεφτά δε θα'τανε δανεικά
Και πάμε ακόμα από τα μέρη που δεν σβήνει η φωτιά
Ώρες ανήσυχες, λόγια και βλέμματα κοφτερά
Φέρομαι απότομα και νιώθω δικαιωμένος μετά
Γιατί έχω νεύρα δίχως λόγο και δε πάω καλά
Με την ψυχή στο στόμα σαν το έργο ζούμε το έργο μας
Μπλεγμένοι στον ιστό της αράχνης μέχρι το τέλος μας
Μαθημένοι να πονάμε για τα θέλω μας
Δεν παίζει στάλα λογικής μες στο μπουρδέλο μας

(Τ.Γ.Κ., *Ταπεινοί και πεινασμένοι*, 2014)

Αν δε γνώριζα ίσως να την πατούσα
Μα όσο με θυμάμαι πάντα βρώμικα χτυπούσα
Δεν κοιμόμουνα καλά τις φορές που μασούσα
Πατάω σ' ηχητικά χαλιά με σκατωμένα παπούτσια
Κι έχω μέσα μου ορμές, παλιές σαν την Ακρόπολη
Με φούσκα το κεφάλι μου, κατηφορίζω την Μπότσαρη
Αυτές οι σκέψεις μου γαζώνουν σαν αμάξια
Αλήθεια ή παράνοια; σκιές τα εργοτάξια
Με φτιάχνει να μυρίζω Θερμαϊκό περπατώντας
Γι' αυτό νιώθω πιο καλά όταν πλησιάζω στην Όλγας
Με ρωτάνε τι συμβαίνει κι η Σαλούγκα ασχημαίνει
Δε γνωρίζω, αυτή η πόλη μοιάζει βομβαρδισμένη
Ρομαντικά κόκκινα φώτα να χαίρονται οι φαντασμένοι
Κι εμείς μες στα συντρίμμια της καλά καβατζωμένοι
Το φτύνω στα μικρόφωνα για όποιον καταλαβαίνει

Πως θα τρέχανε ακόμη αν ήμασταν ενωμένοι
Έχω το πλάνο μου και τσόγλανους μαζί μου γι' αυτό
Το colpo grosso, την τέλεια κομπίνα στο μυαλό
Θα γίνουμε αδερφέ μου μία νύχτα στο υπόγειο
Με γάντια και σκουφιά μπροστά απ' το χρηματοκιβώτιο
Όνομα κωδικό "απόδραση απ' τα σκατά"
Ένα εξωτικό νησί και δυο νταλίκες λεφτά
Απ' τα παλιά θα θυμόμαστε μονάχα τα καλά
Σαν το καλοκαίρι του έντεκα '11 στο πάρκο του Φωκά

(Μουσική για τσόγλανους, *Ταπεινοί και πεινασμένοι*, 2014)

4.25 Τζαμάλ

Ο Τζαμάλ είναι μουσικός από τη Θεσσαλονίκη. Κυκλοφόρησε το πρώτο ολοκληρωμένο μουσικό άλμπουμ το έτος 2015. Στην παρούσα διπλωματική εργασία μελετήθηκαν έντεκα (11) τραγούδια. Η θεματολογία των τραγουδιών του Τζαμάλ είναι έντονα κοινωνική με αναφορές στην σύγχρονη ελληνική πραγματικότητα, στην πραγματική εικόνα της ελληνικής οικογένειας που ζει στην ανέχεια, στην οικονομική και επαγγελματική εκμετάλλευση των νέων, στην εξάρτηση από τα ναρκωτικά, στην ανεργία. Πολύ έντονη παρουσία στα τραγούδια του Τζαμάλ έχει το πολυπολιτισμικό αστικό τοπίο της Θεσσαλονίκης.

Καλημέρα από τη Μεσόγειο
ζούμε στο πιο καυτό σημείο επάνω στην Υδρόγειο
ζούμε στη γωνιά της θανάσιμης περιφάνειας
εγκλήματα τιμής και πάθους ως τη γενιά μας
Είμαστε γεννημένοι αλήτες
Έλληνες, Βαλκάνιοι και Ανατολίτες
τη φιλία, τη γυναίκα μας, την οικογένειά μας
και ας καίγεται ο κόσμος δυο μέτρα μακριά μας
μπούκες, μανούβρες, επιχειρήσεις σκούπες

μας τάζουνε καλύτερες μέρες, αλλά πούντες

(Όπλο στο κρεβάτι, *Φαβέλα*, 2015)

δουλεύω για το νοίκι μου και για το χαρτζιλίκι μου
κρεμάω τις ιδρωμένες μπλούζες μες την αποθήκη μου
ξέρω τον ασφαλίτη μου, προσέχω που πάω
καβατζωμένος είμαι για όπου και αν ξεκινάω
ζούμε σε τρύπες, χτισμένες πριν από 50 χρόνια
φοράμε σα και πρόπερσι τα ίδια παντελόνια
μαθαίνουμε, τα μυστικά της πυγμαχίας
σε έναν ημιώροφο παλιάς βιοτεχνίας
δουλεύουμε πολύ, πληρωνόμαστε δράμια
ακούμε Σιδηρόπουλο και σιγανά ποτάμια
συγχωρούμε, αλλά ποτέ δε ξεχνάμε
αν δε σε πάμε δε σε πάμε και δε το συζητάμε
Κώτσο πες τους, τι είναι αυτό που πρώτα κοιτάμε
δώσ τους μία γεύση από τους δρόμους που περπατάμε
φίλοι κάθονται στο πάρκο, μονάχοι παραμιλάνε
πληγωμένοι αλήτες που στα αλήθεια πονάνε

(Κόκκινη νύχτα, Φαβέλα,2015)

Όταν γεννιέται ένας αλήτης χαίρεται και ο Θεός
γιατί γίνεται ο κόσμος λίγο πιο αληθινός
έτσι κι αλλιώς, καθένας μας πεθαίνει μοναχός
αλλά μέχρι τότε είναι στο χέρι μας ευτυχώς
σφίξε τις γροθιές σου, γιατί μη ρωτάς
γιατί κανένας μπάσταρδος δε νοιάστηκε για εμάς
δύο εκατομμύρια στην πόλη ψυχές
άλλες ίδιες, άλλες διαφορετικές
Έλληνες, Βαλκάνιοι, Άραβες, Αφρικάνοι
στον ίδιο πυρετό, κάθε μέρα και βράδυ

πως στο λένε στη γλώσσα σου το δε σε εμπιστεύομαι
κλέβω για να ζήσω, δε το χαίρομαι
πότε αρχίζει και πότε τελειώνει το ραμαζάνι
με τα μάτια μιλάνε χριστιανοί και μουσουλμάνοι
φτωχόπαιδα γεμάτο τη βρίσκουν με τις χημείες
φτηνά ναρκωτικά καλμάρουν τις ανησυχίες
πετάνε παπούτσια να κρεμαστούν από το καλώδιο
σαν εξαγνισμό της γειτονιάς για κάθε εμπόδιο
βλέπεις πλέον δε μασάνε
τους δαίμονες τους πήραν στο κατόπι κυνηγάνε
τη βγάζουνε με χύμα τσιγάρα και ένα καφέ
σαν ψυχές που βασανίστηκαν μες το Γεντί Κουλέ

(Φτύναμε αίμα, *Φαβέλα*,2015)

Στο μπαλκόνι μου καπνίζω, γλυκόπιοτο χασίς
Με κοιτάει απ' το παράθυρο ο γιος της αλληνής
Που απέναντι φωνάζει μέρα-νύχτα στα παιδιά της
Και ξεσπάει πάνω τους τα ψυχολογικά της
Χιλιάδες ιστορίες, γκρίζες πολυκατοικίες
Κάθε εγώ, κάθε εσύ και ένα τσουβάλι αμαρτίες
Προβλήματα, λύσεις, φαρμακευτικές ουσίες
Όνειρα που σβήσαν μέσα σε δικογραφίες
Με μάθανε να κάνω το σταυρό μου και να λέω
"βοήθα Παναγιά μου, εγώ σε τίποτα δε φταίω"
Αν κοιτάξουμε τα μούτρα μας όλοι μας στον καθρέφτη
Λίγο ή πολύ όλοι θα δούμε έναν ψεύτη
13.000 άνθρωποι στις φυλακές
10.000.000 ένοχοι γι'αυτές
Σκαλίζουνε τους τοίχους, συγχώρεση ζητώντας
Για εγκλήματα που απ'τη γέννα κάνανε κιόλας
Ο,τι πονάει δεν ξεχνιέται και η φτώχεια πονάει

Μια οικογένεια δε ζει με αυτά που της πετάει
Ένα κράτος βουτηγμένο ως το λαιμό στα σκατά
Κι έτσι ο μεγάλος γιος μια νύχτα βγαίνει παγανιά

(Η φαβέλα, *Φαβέλα*,2015)

Πλαστά απ' τη Βουλγαρία τρεις πλάκες τσόκο
μια χειροβομβίδα με 50 ευρώ
μετανάστες φορτωμένοι σε σάπια φουσκωτά
κι 6 χρόνια αναμονής λίστα στον ΟΚΑΝΑ
αυτή είναι η Ελλάδα που ζούμε κι αναπνέουμε εμείς
Μεσόγειος με εικόνες μέσης ανατολής

(Τα γέλια των χαμένων, *Φαβέλα*,2015)

Γίνονται αναφορές στην σύγχρονη ιστορία της Ελλάδας, στη γερμανική κατοχή, στον εμφύλιο και στη δικτατορία, καθώς και σαφή αναφορά στη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου. Τέλος, αναφέρεται ένα φαινόμενο που πολύ πρόσφατα αποκαλύφθηκε να έχει πάρει μεγάλες διστάσεις στην ελληνική κοινωνία, αυτό της παιδεραστίας.

με έπιασε δέος όταν είδα τις τρύπες στα εργατικά
εκεί στην Αλεξάνδρας σαν τα Δεκεμβριανά
σ' αυτή τη χώρα έχει γραφτεί ιστορία από παλιά
στον τοίχο της Καισαριανής και στου Παύλου Μελά
ζήσαμε δικτατορίες και δυο κατοχές
θα μιλάω στο παιδί μου για τη 2η λες;
μπαμπά τι έγινε όταν ήσουνα 30 στην Ελλάδα;
πόλεμος αγόρι μου, Greca Intifada
μου παν η εκδίκηση πως είναι δική μας
ποτέ δε θέλαμε θλιμμένους στη γιορτή μας
ονειρεύτηκα η εκδίκηση πως είναι δική μας
πότε δε θέλαμε θλιμμένους στη γιορτή μας

(Τα γέλια των χαμένων, *Φαβέλα*, 2015)

εγώ έζησα γιορτές με σφαίρες μεταλλικές
σε πιτσιρικάδων καρδιές
απ΄το μακρύ χέρι τους κράτους που ταΐζει εκλογές
ο διπλανός σου πέθανε στην άκρη του δρόμου
και είναι γνωστό σε όλους το προφίλ του δολοφόνου

(Ή αυτοί ή εμείς, *Φαβέλα*,2015)

κάθε γειτονία έχει κι από έναν παιδεραστή
θα σκοτώσω αν κάποιος ακουμπήσει το παιδί μου
και θα το έκανα ξανά μέχρι να καεί η ψυχή μου
ορίστε λοιπόν βγήκα ελαττωματικός
η γραμμή παραγωγή σας είναι σκέτος οχετός
είχα ευκαιρίες να ζήσω μικροαστός
χίλιες φορές στη Σταυρούπολη τρελός

(Ή αυτοί ή εμείς, *Φαβέλα*,2015)

Κεφάλαιο 5ο - Συμπερασματικές Παρατηρήσεις

Στο παρόν κεφάλαιο θα συνοψίσουμε τα συμπεράσματα στα οποία καταλήξαμε από την έρευνα που διεξήγαμε και τη μελέτη του θέματος εν γένει. Αν και ο τίτλος της παρούσας διπλωματικής εργασίας είναι η εξέλιξη της θεματολογίας του στίχου στο ελληνικό χιπ χοπ, η ίδια η μελέτη μάς οδήγησε αναπόφευκτα και σε άλλα συμπεράσματα που αφορούν στο ελληνικό χιπ χοπ, πέραν της θεματολογίας.

Η μελέτη της θεματολογίας του στίχου αρχίζει από το έτος κυκλοφορίας του πρώτου δίσκου του κάθε συγκροτήματος και εκτείνεται σε βάθος χρόνου που καλύπτει το σύνολο του χρονικού διαστήματος όπως ορίστηκε στην παρούσα διπλωματική εργασία, δηλαδή, μέχρι το έτος 2015. Πρέπει να διευκρινιστεί πως οι συμπερασματικές παρατηρήσεις στις οποίες καταλήγει η παρούσα μελέτη αφορούν στα συγκεκριμένα μουσικά συγκροτήματα που επιλέχθηκαν.

Συμπερασματικά και σύμφωνα με όσα αναλυτικά παρουσιάστηκαν στα προηγούμενα κεφάλαια καταλήγουμε ότι ο στίχος του ελληνικού χιπ χοπ ανήκει στον έμμετρο λόγο και διαθέτει όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που τον κατατάσσουν στην ποίηση. Οι στίχοι του χιπ χοπ αποτελούν ποιήματα με ελεύθερο στίχο. Όπως αναφέρθηκε και στο σχετικό κεφάλαιο της Μετρικής, βασικό χαρακτηριστικό του έμμετρου λόγου είναι ο εσωτερικός ρυθμός. Οι στίχοι των τραγουδιών του χιπ χοπ παρότι χαρακτηρίζονται από μία ποικιλία στον αριθμό των συλλαβών εντός του ίδιου τραγουδιού, ενδεικτικό των ικανοτήτων του κάθε δημιουργού, ωστόσο αυτός ο "συνωστισμός" των λέξεων δεν διαταράσσει τον ρυθμό του ποιήματος.

Το χιπ χοπ δεν νοείται χωρίς ζωντανές παρουσιάσεις των συγκροτημάτων. Η ευρεία διάδοση της χιπ χοπ μουσικής είναι αποτέλεσμα της άμεση επαφής των MC's με το κοινό καθώς και της έντονης διάδρασης που αναπτύσσεται μεταξύ τους. Όπως αναλυτικά αναφέρθηκε στο σχετικό κεφάλαιο για την επιτελεστική ποίηση, το χιπ χοπ φέρει όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά της επιτέλεσης που το κατατάσσουν σε ένα από τα είδη της επιτελεστικής ποίησης (poetry performance).

Μία χαρακτηριστική διαφορά των στίχων του χιπ χοπ με τους στίχους των υπόλοιπων τραγουδιών, είναι ότι θα πρέπει να είναι γραμμένοι και να αποδίδονται από τον MC, με μεγάλη ακρίβεια σε ότι αφορά τον ρυθμό και το μουσικό μέτρο. Σύμφωνα με πολλούς δημιουργούς

αυτό το γνώρισμα του στίχου ανάγει το χιπ χοπ σε μία εξελιγμένη μορφή έμμετρου λόγου και αποτελεί την εξέλιξη της ποίησης.

Το χιπ χοπ δεν αποτελεί απλά μελοποιημένη ποίηση. Η βασική διαφορά των στίχων του χιπ χοπ από τους στίχους των υπόλοιπων ελληνικών τραγουδιών αλλά και των μελοποιημένων ποιημάτων, είναι η έλλειψη του μέτρου όπως αυτό ορίζεται σύμφωνα με τη νεοελληνική μετρική. Αν και υπάρχουν στίχοι που βρίσκονται κοντά στους τύπους των μέτρων, όπως προαναφέρθηκε και κυρίως με τα ιαμβικά μέτρα, η στιχουργική του χιπ χοπ έχει μία δική της μετρική που ακολουθεί πιστά τον ρυθμό και όχι το μέτρο όπως αυτό ορίζεται βάση του τονισμού των συλλαβών. Έτσι μπορούμε πλέον να μιλάμε για ένα νέο είδος μετρικής το οποίο θα αναφέρεται ως "μετρική του χιπ χοπ".

Αναφορικά με τη θεματολογία της στιχουργικής του ελληνικού χιπ χοπ, το πρωταρχικό στοιχείο που αντιλαμβάνεται άμεσα ο μελετητής είναι ότι οι Έλληνες δημιουργοί στην πλειοψηφία τους, υπηρέτησαν το συγκεκριμένο μουσικό είδος μένοντας πιστοί στον κοινωνικό και πολιτικό του χαρακτήρα. Όπως αναφέρεται αναλυτικά στις εισαγωγικές ενότητες της παρούσας εργασίας, το χιπ χοπ δημιουργήθηκε και διαμορφώθηκε κάτω από συγκεκριμένες κοινωνικοπολιτικές και οικονομικές συνθήκες και εξέφραζε διαχρονικά την αντίδραση των νέων και τους αγώνες τους για τη διεκδίκηση ενός καλύτερου αύριο. Ήδη από τα χρόνια της οικονομικής ευμάρειας της ελληνικής κοινωνίας – πριν το έτος 2010 – το χιπ χοπ στιγματίζει κοινωνικά θέματα. Δεν έκλεισε τα μάτια μπροστά στις πραγματικές κοινωνικές συνθήκες ωραιοποιώντας την κατάσταση με τον στίχο, καταφέρνοντας με τον τρόπο αυτό να αποδώσει την ωμή πραγματικότητα της κάθε εποχής. Επομένως το ελληνικό χιπ χοπ δεν ήταν άλλη μία αντιγραφή μιας ξενόφερτης μουσικής τάσης, αλλά μέσα από την πάροδο του χρόνου και την εξέλιξή που είχε, απέδειξε ότι αποτελεί το σύγχρονο πολιτικό τραγούδι. Επίσης, εκτός από την κοινωνική και πολιτική θεματολογία που αναφέρθηκε παραπάνω, σημαντική θέση στο ελληνικό χιπ χοπ κατέχει και το είδος εκείνο που κατατάσσεται στο battle rap όπου τα διάφορα συγκροτήματα και οι καλλιτέχνες μέσω της αυτοαναφορικότητας προβάλουν τη μουσική και τις ικανότητές τους (skills) σε σχέση με τους υπόλοιπους δημιουργούς.

Η θεματολογία στον στίχο του ελληνικού χιπ χοπ είναι επίκαιρη με την εποχή της αντικατοπτρίζοντας την εκάστοτε κοινωνική και πολιτική κατάσταση. Όμως συναντώνται συχνά και αναφορές στο παρελθόν. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα οι περίοδοι στις οποίες χωρίστηκε το χρονικό διάστημα από το έτος 1992 μέχρι και το έτος 2015, να λειτουργούν μόνο

βοηθητικά για την καλύτερη αντίληψη των κοινωνικών και πολιτικών συμβάντων, καθώς η πλειοψηφία των συγκροτημάτων που μελετήθηκαν δεν περιορίζουν η θεματολογία τους αυστηρά στην χρονική περίοδο κατά την οποία γράφονται τα τραγούδια.

Το ύφος και η γλώσσα η οποία χρησιμοποιείται στη σύνταξη των τραγουδιών είναι επιλογή του κάθε δημιουργού και εκφράζει τον τρόπο με τον οποίο επικοινωνεί ο κάθε καλλιτέχνης με το κοινό του. Από τα πρώτα χρόνια δημιουργίας του ελληνικού χιπ χοπ σε σύγκριση με τα τελευταία χρόνια της περιόδου μελέτης, εντοπίστηκαν διαφορές κυρίως στη γλώσσα που χρησιμοποιείται. Η σκληρή γλώσσα με προσβλητικούς χαρακτηρισμούς παρατηρείται πρώτη φορά το έτος 1997, τέσσερα χρόνια μετά την κυκλοφορία του πρώτου χιπ χοπ δίσκου. Από τότε η χρήση σκληρής γλώσσας συναντάται σε όλο το χρονικό διάστημα μελέτης. Στο πλαίσιο της χρήσης όλο και πιο σκληρής γλώσσας, τα τελευταία χρόνια - από το έτος 2008 και μετά – συναντάμε στους στίχους και ομοφοβικούς χαρακτηρισμούς. Επίσης, στο πλαίσιο της ίδιας εξέλιξης, αρχίζουν από έτος 2008 και μετά οι σεξιστικές αναφορές κυρίως ως προς τις γυναίκες.

Τέλος, πολύ σημαντικό ρόλο στον στίχο του ελληνικού χιπ χοπ κατέχει ο αστικός χώρος επιτρέποντας μας να εντάξουμε τα τραγούδια του χιπ χοπ στην αστική ποίηση. Η πόλη με όλα εκείνα τα στοιχεία που συνθέτουν τον αστικό χώρο, όπως οι πλατείες, οι δρόμοι και τα βρώμικα στενά, τα εμπορικά καταστήματα με τις βιτρίνες, τα υπόγεια, οι πολυκατοικίες, οι ταράτσες και οι ακάλυπτοι, τα εγκαταλελειμμένα βιομηχανικά κτίρια και εργαστήρια, είναι μέρος του σκηνικού όπου διαδραματίζονται οι ιστορίες των τραγουδιών του χιπ χοπ. Οι άστεγοι, οι ζητιάνοι, τα αδέσποτα, τα πλήθη στους δρόμους και στις συγκεντρώσεις, οι άνθρωποι στις αστικές συγκοινωνίες, οι χρήστες και οι έμποροι ουσιών, είναι κάποιοι από τους πρωταγωνιστές στις ιστορίες αυτές. Όλα τα προηγούμενα είναι βασικά δομικά συστατικά του αστικού τοπίου.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

Jeff Chang, 2005, Can’t Stop Won’t Stop, A history of the hip hop generation, New York: Picador

Paul Edwards, 2009, How to Rap: The Art & Science of the Hip-Hop MC, Chicago, Illinois: Chicago Review Press Inc

Μ. Αγγελοπούλου, Τ. Μαγιόπουλος, Μ. Νομικός,Α. Σαλαμές, 2013, Hip Hop, Code of the streets, Αθήνα: SONIK

Βεληβασάκη Γεωργία, 2022, Performance Poetry. Επιτελεστική Ποίηση – Action Λόγου ως Άξιον Έργου , Θεσσαλονίκη: Εκδόσεις Γράφημα

Κρεμμύδας Κώστας, 2021, Πανεπιστημιακές Σημειώσεις στο μάθημα Ποιητική και Στιχουργική, της ΔΜΠΣ Δημιουργικής Γραφής

Κωτόπουλος Η. Τριαντάφυλλος, 2021, Πανεπιστημιακές Σημειώσεις στο μάθημα Ποιητική και Στιχουργική, της ΔΜΠΣ Δημιουργικής Γραφής

Σαββόπουλος Κώστας, 2022,I still love H.E.R. Τι μου έμαθε για τον σεξισμό και την αρρενωπότητα η ραπ, Αθήνα: Εκδόσεις RED n’ NOIR

Σαραλής Γιάννη, 1991, Νεοελληνική Μετρική, Αθήνα: Εκδόσεις Βιβλιοπωλείον της “ΕΣΤΙΑΣ”

Διαδικτυακές πηγές

www.discogs.com

https://l-hit.com

www.promolyrics.gr

www.greeklyrics.gr,

www.stixoi.info,

www.youtube.com

www.lyricfind.com

www.genious.com

www.oxfordlearnersdictionaries.com

www.britannica.com/dictionary

www. student.cc.uoc.gr

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Ι

1 843

2 12ος Πίθηκος

3 3Πλετα

4 4 Συλλαβές

5 4HE (4 Hip Hop Elements)

6 6ARIA

7 Active Member

8 AlexCity

9 Allien

10 Anser

11 Ansia

12 Apexeis

13 Apokalypsis

14 ArtCrime aka Circo Inverso

15 Athens Giants

16 Attackes Raps

17 Audiophile & Ekteman

18 B-Digital (Ψυχοδράμα 07 crew since 2004, and Bashment Record since 2012)

19 B.D. FOXMOOR

20 BATTAGLIA

21 bessed to

22 Bilbas

23 Black ‘N White

24 BO 36 (ραπερ)

25 Bong Da City

26 Brigade

27 Corona Virus

28 Dagobah System

29 Daidalosone

30 Deadlock

31 Demon St8

32 Detro

33 Diezel

34 Direct Game

35 Discoloured Day

36 Distorted Reality

37 DJ ALX

38 Dj Booker

39 Dj Cron

40 DJ SubSONiK

41 DJ-Ls-One

42 Dogmother

43 Dopemonx

44 Dust Rhymes

45 Dynasis

46 E-13

47 Eksegersh

48 Ekseliksi Team

49 eksokosmikos

50 elements

51 Emes

52 evnus

53 Eyecam

54 Fatcaps(Blest2 & Jo-P)

55 FF.C

56 Flow Advantage

57 Flowjob

58 Flowjob team

59 Freedom Of Speech

60 frontal attack

61 FTW

62 Φunked up

63 Giants

64 Gloomy Ritual

65 Gogi

66 Going Through

67 Good for nothing

68 GP Grand

69 Hip Hop eX Equipo

70 Hrwas

71 Ice

72 Indeed Faces

73 Iratus

74 Javaspa

75 Kidnapper

76 Kiko & Ouiki

77 Killah P

78 Killah P & Dj Stigma

79 King style

80 KNN

81 Komis x

82 Ladose

83 Latifudia

84 Light ?

85 Linos

86 Linoz & Οπλιστής

87 Linoz Mc & GP Grand

88 Low Profile

89 Master Tempo

90 Mc Yinka aka Μυστήριο

91 Mc Yinka aka Μυστήριο & Yegor Sergei

92 Medouses

93 Megas

94 Meliorists

95 Metro.Am

96 Mi55t

97 Mistah Rude

98 Modus Vivendi

99 Music Contest

100 Name N Thing

101 No Limit

102 Northwards

103 Ominus & DJ S

104 OverFlow

105 ParanoiaQ

106 Phase 3

107 PRO SINNERS

108 Professional Sinnerz

109 Professional Sinnerz and Friends

110 Psyclowns

111 Q.B.Mix

112 Razastarr

113 Realycists

114 Relika

115 Remnants Of Street

116 Renegades

117 RNS

118 Rots

119 S.M.A

120 Sadahzinia

121 Sadomas

122 Salto mortal

123 Salvador

124 Samurai

125 Senacrima

126 Serious Smile

127 Sidarta

128 Sifu Versus

129 Sinafi Xirafi

130 Snik

131 Social Waste & Παρανάλωμα πυρός

132 Son Of A Bricklayer

133 SoundtraxX

134 Spike69

135 Stavento

136 Stereo Mike

137 Stereo Mike

138 Suffix

139 Taburo Bota (RAFA,Θ.Ρ.,ΒΑΛΕΣ)

140 Tang Ram

141 Terror X Crew

142 Trendy Hooliguns

143 Twinz, The

144 TXC

145 U.N.R

146 Via Dolorosa

147 Vlospa

148 Wariiorz

149 Wasted Minds

150 Watercat

151 Worms

152 X-Rated Kingz

153 X-UP-C

154 Xpreshonists

155 XRTC

156 XSpike69

157 Yparxo

158 Ypo

159 Ypogeio Xasma

160 Zenix

161 Zion I

162 Atackes raps

163 Άγνωστοι Γνωστοί

164 Αγρυπνος

165 Αδάμαστος(Focalor*)

166 Ακροβατες

167 Άλυτοι Γρίφοι

168 Άλυτοι Γρίφοι

169 Άλφα Γάμα

170 Ανάποδα Καπέλα

171 Ανατροπές

172 Ανάφλεξη

173 Ανεξίτηλα Σημάδια

174 Αντίθετη Πλευρά

175 Αντίθετος

176 Αντινομία

177 Αντίξοες Παραγωγές

178 Αντίποινα

179 Αντιφατικός

180 Απέχεις

181 Απόγονοι

182 ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ

183 Αποκρυφιστής

184 Απρόσωπα Πρόσωπα

185 Αρτέμης Ευθύμης

186 Ασυμβίβαστη Γενιά

187 Άτιμος

188 Ατιμος & Φλεγομενος Πενας

189 Άτιμος-Ξένος

190 Βαβυλώνα

191 ΒήταΠεις

192 Βόρεια Αστέρια

193 Γαμα Καπα

194 Δ.Λ.Τ.

195 Διαρρήκτες

196 Διαταραγμένες Προσωπικότητες

197 Διχασμένος

198 ΔΠΘ

199 Δύνασις

200 Elements

201 Εισβολέας

202 Ενοχές

203 Ένωσις

204 Εξάρια

205 ερινυες

206 Εφτάψυχος

207 Ζωγράφος

208 Ζωντανοί Νεκροί

209 Ημισκούμπρια

210 Ηρακλικα

211 Ηρωας

212 Ηχητική Απειλή

213 Θύτης

214 Ισχυς

215 ΙΣΧΥΣ (ΜΑΚ,ΘΗΦ)

216 Καβουροδεινόσαυροι

217 Κακοπράγμωνες

218 Κανεις και Κανενας

219 ΚΑΠΙΟΙ

220 ΚΑΠΙΟΣ

221 Κάτω απ' τη βροχή

222 Κριτής

223 Κριτης & Salvador

224 Κρυφή Ραψωδία

225 Κύκνειο Άσμα

226 Λεκτικός Επεξεργαστής

227 Λεξ

228 Λόγος Απειλή

229 Λόγος Τιμής

230 Μεγας & Redical

231 Μείζων Λόγος

232 Μηδενιστής

233 Μηδενιστής

234 Μικρός Κλέφτης

235 Μουσικοι Ισοβιτες

236 Μουσικοί Ισοβίτες

237 Μπλόφα

238 Νέα Τάξη Πραγμάτων

239 ΝΕΒΜΑ

240 Νέγρος του Μοριά

241 Νεκρική Σιγή

242 Νηπενθή

243 Νοήματα Περίπλοκα

244 Νόησις

245 Νόμος Απειλή

246 ΝΤΠ

247 Ομήρου Απόγονοι

248 Ονειροβάτης

249 Οπλιστής

250 Ορθολογιστές (Rationalistas)

251 Όρια

252 Παιδί Θαύμα

253 Παραβάτης ROMSON

254 ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ (Παράξενος & MC Ynika)

255 Παρεμβολές

256 Πρόκληση

257 Προπάτωρ

258 Προπάτωρ & Ρυθμιστής

259 Πύρινη Λαίλαπα

260 Ραγισμένοι Κρίκοι

261 Ραψωδός Φιλόλογος

262 ΡΟΔΕΣ

263 Ρυθμιστής

264 Σκιές

265 Σκοτεινή Πλευρά

266 Στέρεο Νόβα

267 Στίχοιμα

268 Τάκι Τσαν

269 Ταφ Λάθος

270 Τζαμάλ

271 Τιγρέ Σποράκια

272 Τραγικός Είρωνας

273 Τρύπα Crew

274 ΥπΑρχω

275 Υπόγειο Ταξίδι

276 Φιλική Εταιρεία

277 Φλεγομενος Πενας

278 Φοινικας

279 Φυροί

280 Χαραγμενη Ζωη

281 Χαρμάνης

282 Χιμαιρα

283 ΧΟΥ Team

284 Χρήστος "Λύκος" Κουλαξίζης

285 Χτικιό

286 Ψυχόδραμα

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΙ

1. F.F.C.

1. Στα Παιχνίδια της Ζωής – 1993

Σαν παραμύθι, στο μυαλό ενός παιδιού
Γυρνάει ακόμα η δική μας ιστορία
Σε γνώρισα κάτω από τα άστρα του ουρανού
Και με παράτησες σε μια μικρή πλατεία

Μα πάντα έτσι γίνεται, θα έλεγε κανείς
Παράξενα παιχνίδια της ζωής

Πάνω που είχα αποφασίσει πως θα ζω
Χωρίς αγάπες, υποσχέσεις και ελπίδα
Απάνω σου έπεσα, σαν να 'τανε γραφτό
Κι όλα όσα έχασα, σε μια στιγμή τα είδα

Μα πάντα έτσι γίνεται, θα έλεγε κανείς
Παράξενα παιχνίδια της ζωής

Μη ψάξεις να με βρεις
Μην έρθεις να μου πεις
Πως έχεις μετανιώσει, πως άλλαξες

Δεν έχω άλλη καρδιά
Ήταν μονάχα μια
Στην έδωσα να παίξεις, την χάλασες

Η αλήθεια είναι, πως είχα ψυλλιαστεί
Ότι οι κόσμοι μας δεν μοιάζανε καθόλου
Όμως ο έρωτας, σε κάνει μαχητή
Σαν Δον Κιχώτης ζεις, εκτός τόπου και χρόνου

Μα πάντα έτσι γίνεται, θα έλεγε κανείς
Παράξενα παιχνίδια, της ζωής

Μη ψάξεις να με βρεις
Μην έρθεις να μου πεις
Πως έχεις μετανιώσει, πως άλλαξες

Δεν έχω άλλη καρδιά
Ήταν μονάχα μια
Στην έδωσα να παίξεις, την χάλασες

Κι έτσι ξανά, πιο μοναχός από ποτέ
Χωρίς αγάπες, υποσχέσεις και ελπίδα
Στο παραμύθι μου δεν ξύπνησες ποτέ
Και στα σκαλιά μου, το γοβάκι σου δεν είδα

2. Ναρκωτικά - 1993

Τον λευκό θάνατο τον κερνάει κάποιος στην αρχή που κάνει τον φίλο
Πολλοί έχουν πλησιάσει τους μικρούς μαθητές
Και προσπαθούν να τους μυήσουν στο κόσμο των ναρκωτικών
Και θα πάει και θα του πει... πάρε εντάξει ... σε κερνάω μια φορά
Πάρε εσύ από εκεί και πέρα
Μερικοί παρασύρονται και παίρνουν ναρκωτικά
Οι περισσότεροι ξέρουν καλά και φυλάγονται
Και οι γονείς που το μαθαίνουν τελευταίοι απ' όλους παθαίνουν σοκ
Προχθές ήταν το Περιστέρι, χθες η Γκράβα

Αύριο σειρά μπορεί να έχει το σπίτι μας

Πριν δεκαεννιά χρόνια γεννήθηκε
Απ'την αρχή όμως η ζωή τον αρνήθηκε
Μετά το σχολείο βρέθηκε χαμένος
Σε ένα παρόν δίχως μέλλον παγιδευμένος
Όπου και να έψαξε δουλειά δεν βρήκε
Μόνο σε μια καινούρια κόλαση μπήκε
Κάποιος του είπε να καπνίσει μαύρο
Αυτός το έκανε με την ελπίδα να μην καπνίσει άλλο
Το 'κανε με την ελπίδα να ξεχάσει
Βάζοντας προβλήματα σΆ ό, τι ήδη είχε αρπάξει
Αλλά κάπνισε ξανά και ξανά
Και τα λεφτά πια ποτέ δεν ήταν αρκετά
Όμως μια μέρα δεν βρήκε μαύρο
Έτσι ο έμπορος του πρότεινε κάτι άλλο
Του 'δωσε χωρίς λεφτά ηρωίνη
Κι αυτός το πήρε με την ελπίδα τα προβλήματα να ξεδιαλύνει
Έτσι κάθε μέρα βυθίζεται ακόμα πιο πολύ
Σε μια κόλαση που δεν μπορούσε πια να αρνηθεί
Γιατί το πνεύμα του ήταν ήδη από πολύ καιρό νεκρό
Το μυαλό του ήταν έτοιμο να πέσει στο γκρεμό
Κάθε μέρα;;
Η κατάληξη ίδια και απλή
Νεκρός από υπερβολική δόση
Και δεν υπάρχει πια κανείς εξηγήσεις για να δώσει
Ναρκωτικά μια ψεύτικη λύση
Ναρκωτικά μια ψεύτικη λύση
Πριν 19 χρόνια γεννήθηκε απ'την αρχή όμως η ζωήκωτικά μια ψεύτικη λύση
Σ΄ένα δρόμο που κανείς δεν πρόκειται πίσω να γυρίσει
Ήταν ένα κορίτσι γύρω στα 16
Κάτι όμως ήθελε τη ζωή της να αλλάξει

Τα φτιαξέ μΆ ένα αγόρι μεγαλύτερο
Αλλά δεν ήταν για αυτή ό, τι το καλύτερο
Της πρότεινε ναρκωτικά για να 'ρθει πιο κοντά
Το δέχτηκε
(γιατί)
Τον αγαπούσε πραγματικά
Έτσι αυτός την έσπρωξε εκεί που ήθελε
Και ύστερα άρχισε και τη λήστευε
Της ζητούσε λεφτά πιο πολλά και πολλά
Ενώ αυτή δεν είχε τίποτα άλλο πια
Έτσι άρχισε να πουλά το κορμί της
Και να σκοτώνει σιγά, σιγά την ψυχή της
Ήδη σε έναν χρόνο είχε βαρεθεί τη ζωή της
Η ζωή της ήταν η κόλαση της
Όλα αυτά την έκαναν να πάρει απόφαση
Ο θάνατος ήτανε η μόνη απόδραση
Από τον εφιάλτη της ζωής
Από όπου δεν μπορούσε να την βγάλει πια κανείς
Έτσι μια μέρα πήδηξε από τον 6ο όροφο στο κενό
Άλλη μια θυσία στο λευκό βωμό
Ναρκωτικά μια ψεύτικη λύση
Ναρκωτικά μια ψεύτικη λύση
Ναρκωτικά μια ψεύτικη λύση
Σ’ ένα δρόμο που κανείς δεν πρόκειται πίσω να γυρίσει

3 Πισώπλατα – 1997

Ένας για όλους και όλοι για έναν
όμως όταν έρχεται η δύσκολη στιγμή
ποτέ δε βλέπεις κανέναν
σαν να `χουν σπάσει τα φρένα
και όλα μοιάζουνε ξένα
με κυριεύει, με κυριεύει μια τρέλα.
Αρκεί μόνο ένα βλέμμα για να σου πει
ότι όσα πίστευες ψέμα
και άντε πάλι απ' την αρχή.
Διέξοδο μόνο μια πένα κι ένα φύλλο χαρτί
περιθώριο κανένα
τα όνειρά μου περιορισμένα
προκαθορισμένα, με άγχος

και ευθύνες πάντα φορτωμένα.
Αν θες να πας μπροστά
προσόν πρέπει να έχεις ένα
και ένα μόνο
μάθε μόνο καλά πως να προκαλείς τον πόνο
και κατά τ' άλλα περασμένα ξεχασμένα.
Τα όνειρα που λήστεψες είναι καταγραμμένα,
εκεί που διάλεξες και σε βολεύει εσένα,
εκεί που δεν έχει χώρο για ανθρώπους σαν και μένα.

Κι ακόμα ψάχνεις να βρεις ποιος φταίει,
κάτι βαθιά μέσα σου νιώθεις να σε καίει.
Και πάνω που νόμιζες πως ήσουν δυνατός
πισώπλατα νιώθεις το μαχαίρι κι έτσι αρχίζει ο πόλεμος.

Πισώπλατα κι έτσι αρχίζει ο πόλεμος,
στα παιχνίδια της ζωής πάντα παίζεις μοναχός.

Πισώπλατα κι έτσι αρχίζει ο πόλεμος
μα να ξέρεις πως θ' αντέχω όσο είμαι ζωντανός.

Θυμάμαι κάποιον που μου `χε πει
να μην τα βάζω με το χρόνο
όμως εγώ αντιστάθηκα
και της φωνής αλλάζω τον τόνο.
Δέκα χρόνια κι αν έχουν περάσει
μάλλον δεν ήταν αρκετά
κι έτσι ακόμα αντέχω στο 1997.
Καλή χρονιά,
χρόνια πολλά σε όλους
σ' αυτούς που δεν είναι πια μαζί μας,
που είναι σε άλλους κόσμους.
Βλέπεις έτσι είν' η ζωή
και πώς να την αλλάξεις,
απ' αυτά που ονειρεύεσαι
πόσα μπορείς να κάνεις πράξεις;
Πες μου,
πες μου τι φταίει, πες μου
Πες μου τι θέλεις, πες μου
μονάχα μη λες πως δεν ξέρεις τι να κάνεις.
Είναι τόσο απλό
γι' αυτό και σου εξηγώ
και νιώθω όλα αυτά που λέω
να ξαναπέφτουν στο κενό.
Κι έτσι βουλιάζω
στα στέκια της απόγνωσης πάλι συχνάζω
και μάρτυράς μου ο θεός
αν σταματήσω να φωνάζω,
να ουρλιάζω, να κραυγάζω
και να βγάζω στη φόρα τ' άπλυτα
όλων αυτών που μ' ενοχλούν.

Λες κι έχει πιάσει μπόρα
οι λύσεις πέφτουνε βροχή
και κάπου σε μια γωνιά
βλέπω κάποιον που θέλει να κρυφτεί.
Μοιάζει με δικαστή, μοιάζει με δικηγόρο
μοιάζει με όλους αυτούς που ζουν
κάθε μέρα από το δικό σου φόρο.
Ειρωνικά λοιπόν γυρνάει και μου λέει
"Ακόμα δεν κατάλαβες ποιος είν' αυτός που φταίει;"

Κι ακόμα ψάχνεις να βρεις ποιος φταίει,
κάτι βαθιά μέσα σου νιώθεις να σε καίει.
Και πάνω που νόμιζες πως ήσουν δυνατός
πισώπλατα νιώθεις το μαχαίρι κι έτσι αρχίζει ο πόλεμος.

Πισώπλατα κι έτσι αρχίζει ο πόλεμος,
στα παιχνίδια της ζωής πάντα παίζεις μοναχός.
Πισώπλατα κι έτσι αρχίζει ο πόλεμος
μα να ξέρεις πως θ' αντέχω όσο είμαι ζωντανός.

Στα παιχνίδια της ζωής
Στα παιχνίδια της ζωής
Στα παιχνίδια της ζωής
Στα παιχνίδια της ζωής

Πισώπλατα
στα παιχνίδια της ζωής πάντα παίζεις μοναχός.
Πισώπλατα
μα να ξέρεις πως θ' αντέχω όσο είμαι ζωντανός.`

4 Στημένο Παιχνίδι – 1997

Κάθεσαι ατέλειωτες ώρες μπροστά από ένα γυαλί
εκεί σου λένε πως πρέπει να ζήσεις πως και γιατί
και έτσι εγώ βρίσκω αφορμή και απλά εκφράζομαι
με αυτό το χάος που επικρατεί βλέπεις δεν αναγκάζομαι.
Έκτακτη είδηση έκτακτη είδηση
αρκεί ο πόνος μια μάνας να γίνει θέμα για συζήτηση,
άλλη μια αυτοκτονία άλλη μια καινούργια ιστορία
γεμάτη με πάθος και ένταση καλογυρισμένη ταινία.
Φτάνει ως εδώ αλλάζω κανάλι
μα όμως για κακή μου τύχη τα ίδια βλέπω πάλι
και για όσους δεν ακούσανε ή δε μάθανε ακόμη
υπάρχουν και εκπομπές που ζητάνε και συγγνώμη.
Δεν υπάρχει κανένας τρόπος για να με συγκρατήσεις
και πάνω που πωρώθηκα ουπ διαφημίσεις,
γι αυτό κανάλι αλλάζω βρίσκοντας την ευκαιρία
πέφτω πάλι στις ειδήσεις και έτσι αρχίζει πάλι η ίδια ιστορία,
ρεπορτάζ, ανταποκρίσεις, κρίση στον Περσικό, πόλεμος στα Βαλκάνια
απ' το νότιο Ειρηνικό εφιάλτης στον δρόμο με τις σάπιες συνειδήσεις
έχει πάει 2:30 γι' αυτό μην μιλήσεις.
Απ' το στήμενο τους παιχνίδι βγάλε με έξω. Κι όσο αντέξω
Te le vision Fuck U
Νέος βρέθηκε νεκρός από υπερβολική δόση,

μανιακός δολοφόνος χωρίς συγκίνηση να νιώσει,

κάποιος βίασε κάποιο ανήλικο κορίτσι

γεγονότα που αρκούν για να σπάσουνε την πλήξη.

Ενώπιος ενωπίω, επιτέλους μαζί σου ρίχνω φως στο τούνελ,

καλημέρα ζωή αληθινές ιστορίες από την ζούγκλα βγαλμένες.

Υπάρχουν τόσες για να βρεις ιστορίες θαμμένες.

Ρεπορτάζ στην ομίχλη μην γελάς δεν είναι αστείο

καμιά απόρια για το σεξ έλα στο ερωτοδικείο.

Βαρέθηκα την ζωή να μου καθοδηγούν και τους ανέχτηκα,

βλέποντας τους κάθε μέρα και έτσι πάλι μπλέχτηκα

και βρέθηκα μονάχος μου και αντιμετωπίζω

το πνεύμα του κακού τώρα και πάλι εξορκίζω.

Απ' το στήμενο τους παιχνίδι βγάλε με έξω. Κι όσο αντέξω

Te le vision Fuck U

5 Για όσα ελπίζω - 1997

Βλέπω τις μέρες να περνάνε μαζί και τα χρόνια
και το ξέρω τώρα πια πως τίποτα δε μένει αιώνια,
υποσχέσεις που δώσαμε και πήραμε παλιά
χαθήκανε μέσα στο χρόνο που ποτέ δε σταματά.
Και νιώθω όλα αυτά τα γέλια που δεν είχανε τέρμα
να είναι τώρα τόσο μακρινά σαν να ‘τανε ψέμα
και μόνο μια χαμένη ελπίδα να προσπαθώ να βρω
μια ελπίδα που χάθηκε μα είμαι ακόμα εδώ.
Κι όμως είμαι ακόμα εδώ όπως ήμουνα και πρώτα,
μα τώρα νιώθω της ζωής να ‘χω χάσει την πόρτα
και στον παλιό καιρό συνέχεια το μυαλό μου γυρίζει,
σαν να ψάχνει κάπου εκεί για να βρει κάποια λύση,
στις χαρούμενες στιγμές πριν η ζωή μας χτυπήσει,
πριν η ευτυχία σαν αδύναμη φλόγα σβήσει,
λέξεις που ψάχνουν ένα νόημα συνέχεια απελπισμένα
για να εκφράσουν ότι συμβαίνει μόνο μέσα σε μένα,
μ’ αυτές τις λέξεις που είναι σαν ηχώ απ’ το παρελθόν,
μια ατέλειωτη ανάγκη που ‘χω για να εκφραστώ
για έναν κόσμο που δεν έχει λάθος και σωστό,
μα ένα μήνυμα απλό.

Ίσως να ζήσω αρκετά για όσα ελπίζω,
να γυρίσω σ’ αυτά που πίσω θα αφήσω
μα είναι κρίμα για όλα αυτά που μένουνε ίδια
και σ’ ένα μνήμα της ζωής κομμένο το νήμα.

Κάτι νιώθω πάλι να με κατακλύζει αυτό το βράδυ,
όταν ο στίχος γεννιέται μέσα στο σκοτάδι,
όταν βλέπω το μυαλό μου στο χαρτί να καθρεφτίζεται
και την ψυχή μου με αυτούς τους στίχους να ταυτίζεται,
και βλέπω τον ήλιο σιγά σιγά να προβάλει

κι όμως άλλη μια νύχτα περνάει,
κάποιοι θα κλαίνε και κάποιοι θα γελάνε,
κάποιοι θα θυμούνται και κάποιοι θα ξεχνάνε
αλλά δε με πειράζει, έμαθα να μη με νοιάζει
για όλα αυτά που είχα και τώρα έχω χάσει,
μα δεν έχω ξεχάσει και δεν έχω αλλάξει
και για όσο αναπνέω εγώ θα είμαι εντάξει,
άνθρωποί έρχονται και φεύγουνε απ'τη ζωή μου
ίσως τελικά ποτέ να μην ήτανε μαζί μου,
σ' όλα αυτά που περνώ τώρα ψάχνω,
μια αλήθεια να δω μέσα εκεί να χαθώ
σ' όλα αυτά τα ψεύτικα λόγια που μου κλέψανε χρόνια,
τόσο βαθειά μες το μυαλό μου σαν να υπήρχανε αιώνια
και μια περίεργη διάθεση με διακατέχει,
συμβαίνουν τόσα γύρω μου το μυαλό μου πια δεν αντέχει…

Ίσως να ζήσω αρκετά για όσα ελπίζω,
να γυρίσω σ' όλα αυτά που πίσω θα αφήσω
μα είναι κρίμα για όλα αυτά που μένουνε ίδια
και σ' ένα μνήμα της ζωής κομμένο το νήμα.

6 Πρίσμα Φαντασίας - 1997

Άλλη μια μέρα ξεκινά μα δεν ξέρεις που θα καταλήξει
Τι σου επιφυλάσσει το μέλλον ποτέ δεν ξέρεις, θα δείξει
Λες και θυμάσαι σαν να `τανε χτες, μερικές φορές κλαις
Θυμάσαι κάποιον που `φυγε άδικα και θέλεις κι εσύ να φύγεις
να ησυχάσεις, πάλι μόνος να μείνεις
Καλύτερα όμως να το ξεχάσεις
το παιχνίδι της επιβίωσης κι εσύ πρέπει να το περάσεις
Πες μου πόσα χρόνια θα περάσουν, πόσοι αγώνες
πόσο αίμα πρέπει να χυθεί για να δεις πως όλα είναι ψέμα
Απ' τήν αρχή μέχρι το τέρμα της διαδρομής
λίγες μάλλον θα είναι οι στιγμές που θα ξεκουραστείς
Βλέπεις κι εσύ θα τρέχεις και θα συναγωνίζεσαι
την αδικία, τον πόνο, τον χρόνο
Μην απελπίζεσαι σου λένε κάποιοι
που τα όνειρα σου εξαγοράζουν με ψεύτικη αγάπη
Μια καλοστημένη απάτη γεμάτη με ψεύτικες υποσχέσεις
πως δήθεν για να πας μπροστά πρέπει και να διαλέξεις
τον τρόπο που θα φέρεσαι, ρουφιάνος πρέπει να `σαι
τον τρόπο που θα στέκεσαι, στρατιώτης πάλι θα `σαι
Το πώς πρέπει να σκέφτεσαι μονόδρομος ευθεία
το άλλοθι θα έχουν στην εν ψυχρώ δολοφονία της δικιάς σου της ψυχής
εκτός κι αν αντισταθείς.
Εκτός κι αν καταφέρεις μόνος τη λύση για να βρεις
κι έτσι βλέποντας όλ' αυτά μόνο μια λύση έχω
μάλλον θα το `χει η μοίρα μου με το hip hop να αντέχω (να αντέχω)

Μα είναι όσα έχω με το hip hop αντέχω
σ' αρχή τη μάθε της ζωής φοβάμαι μα δε τρέχω
και σ' όλ' αυτά που βλέπω αντίδοτο θα έχω
ένα πρίσμα φαντασίας κι από μέσα του θα βλέπω

Μα είναι όσα έχω με το hip hop αντέχω
σ' αυτή τη μάχη της ζωής φοβάμαι μα δε τρέχω
και σ' όλ' αυτά που βλέπω αντίδοτο θα έχω
ένα πρίσμα φαντασίας κι από μέσα του θα βλέπω

Γι' αυτό πάρε ότι μπορείς, τώρα που μπορείς, τώρα που σε παίρνει
η επόμενη μέρα ποτέ δεν ξέρεις τι σου φέρνει
Τα φέρνει η στιγμή όσα δε φέρνει ο χρόνος
μόνος κι αυτός προσπαθεί να επιβιώσει μα δεν μπορεί
Τον προσπερνάνε οι αιώνες και ιστορία γεμάτη από αγώνες
για μια ιδεολογία, κάποια ανεκπλήρωτη επιθυμία, για την ελευθερία
για μια χαμένη πατρίδα, για ένα καλύτερο μέλλον,
για κάποιον που `ψαχνε να βρει του γυρισμού το τρένο
Και μην εκπλήσεσαι γιατί απλά κρίνω απ' την κατάληξη
συνέχεια χειμώνας, πού `ναι η άνοιξη
Μοιάζει με όνειρο, δράμα ανώνυμο σταλμένο από το πουθενά
κι όμως μια φλόγα ελπίδας κάπου βαθιά
μέσα μου λέει ότι έχω διέξοδο σ' αυτή τη ζωή
με το hip hop να αντέχω (να αντέχω)

Μα είναι όσα έχω με το hip hop αντέχω
σ' αυτή τη μάχη της ζωής φοβάμαι μα δε τρέχω
και σ' όλ' αυτά που βλέπω αντίδοτο θα έχω
ένα πρίσμα φαντασίας κι από μέσα του θα βλέπω

Μα είναι όσα έχω με το hip hop αντέχω
σ' αυτή τη μάχη της ζωής φοβάμαι μα δε τρέχω
και σ' όλ' αυτά που βλέπω αντίδοτο θα έχω
ένα πρίσμα φαντασίας κι από μέσα του θα βλέπω

Ηθοποιός και συγγραφέας στη ταινία της ζωής
βλέπεις και `γώ παίζω το ρόλο μου όπως και `σεις
γιατί υπάρχουν τόσοι πολλοί ρόλοι που μπορείς να παίξεις
το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι απλά να διαλέξεις
μπορείς να είσαι καλός ή κακός, υπομονετικός, ανθεκτικός, δυνατός

κοινωνικά αποδεκτός, άλλες φορές περιθωριακός, λίγο αντικοινωνικός
εγωκεντρικός, εσωστρεφής, ειλικρινής, εγωιστής, σοβαροφανής, υποκριτής
αξιοπρεπής, εθνικιστής, αριστεριστής
μα όμως εγώ με όσα η ζωή μου έχει διδάξει
προσπαθώ πάνω απ' όλα να είμαι εντάξει
και πάντα θα φροντίζω διέξοδο να έχω
βλέπεις θα το `χει η μοίρα μου με το hip hop να αντέχω (να αντέχω)

Μα είναι όσα έχω με το hip hop αντέχω
σ' αυτή τη μάχη της ζωής φοβάμαι μα δε τρέχω
και σ' όλ' αυτά που βλέπω αντίδοτο θα έχω
ένα πρίσμα φαντασίας κι από μέσα του θα βλέπω

Μα είναι όσα έχω με το hip hop αντέχω
σ' αυτή τη μάχη της ζωής φοβάμαι μα δε τρέχω
και σ' όλ' αυτά που βλέπω αντίδοτο θα έχω
ένα πρίσμα φαντασίας κι από μέσα του θα βλέπω

7 Γι' Αυτούς Που Έχουν Φύγει - 1997

Άλλη μια νύχτα προσπαθεί

κάθε στιγμή

να διαγράψει τη δικιά της πορεία

Σε μια ευθεία το μυαλό μου προσπαθεί

να βρει καμιά να πει ανία

στη δικιά μας ιστορία είναι η ουσία

στη δικιά μας πορεία

Ίσως να φταίει στα αλήθεια

το τσιγάρο που τελειώνει

Το μυαλό μου λιώνει χαλαρώνει

κανείς δεν με σώνει

Μόνο η καρδιά μου βουρκώνει με τις χαμένες ψυχές

Και όσο γι αυτούς που έχουν φύγει και πίσω δεν γυρίζουν

Στη σκέψη μου θα ζουν και για πάντα θα θυμίζουν

Χαρούμενες στιγμές που τώρα μοιάζουν θολωμένες

Μοναδικό ενθύμιο μαρμάρινες ταμπέλες

Που έχουν εκεί πάνω το όνομα τους χαραγμένο

Και το χαμόγελο στη φωτογραφία ραγισμένο

Και νιώθεις πάλι ένα κενό σε κάθε κίνηση σου

Γι αυτούς που κάποτε βρίσκονταν όμως δεν είναι πια μαζί σου

Έφυγες πας ταξίδεψες μακριά όλος ο κόσμος σε έχει χάσει αυτή τη φορά

Το σώμα σου τώρα τρία μέτρα κάτω από τη γη

σε ένα σύννεφο πάνω ταξιδεύει η ψυχή

κλαίω για σένα που σε είδα σε ένα όνειρο να φεύγεις

από τον κόσμο τον άδικο τον πονηρό

τα πράγματα σου ετοίμαζες και ψηλά ανέβεις

μακριά έφευγες ταξίδευες

Γι αυτούς που έχουν φύγει σαν ιδιοκτήτες

που στο άγνωστο την τύχη τους γυρεύουν

γι αυτούς που έχουν φύγει τα όνειρα μου τώρα πια μαζί τους ταξιδεύουν(2)

Ίσως τελικά να είναι καλύτερα στον άλλο κόσμο

Δυο φτερά ανοιγμένα σε βλέπω φως μου

Βγήκες από το κλουβί και πέταξες

Ψυχή που έφυγες πόσο μας έλειψες

Το δάκρυ έγινε τις πρώτες μέρες ο μόνος δρόμος

Για να βγει από την ψυχή μου αυτός ο πόνος

Στιγμές που περάσαμε μαζί ξαναθυμάμαι

Ο ουρανός κλαίει φοβάμαι θέλω κοντά σου να μια

Έτσι έχω δει μια οχυρωμένη αντίληψη

Ένα αστέρι του ουρανοί επίδειξη

Της προσπάθειας που καταβάλλω

Για να αποβάλλω

Κάθε ίχνος φοβίας γι αυτό που λένε άλλο κόσμο υποβάλλω

Λείπω τον εαυτό μου σε ερωτήσεις

Εσωτερικές αναζητήσεις

Ταξίδια που κάνει το μυαλό αν το αφήσεις

Και μη νομίζεις

Ότι προκύπτει για αστείο

Παίρνω στα σοβαρά αυτό που κάνω ένα τραγούδι από την ψυχή και ένα αντίο

Τώρα το κλίμα είναι βαρύ κανείς πια δεν κινείται

Μονό κάποια ανάμνηση στο αέρα θεωρείτε

Είναι στιγμές που εύχομαι πότε σου να μην ζήσεις

Δεν θα έχεις κουράγιο ούτε καν για να μιλήσεις

Γι αυτούς που έχουν φύγει

Γι αυτούς που έχουν φύγει σαν ιδιοκτήτες που στο άγνωστο την τύχη τους γυρεύουν γι αυτούς που έχουν φύγει τα όνειρα μου τώρα πια μαζί τους ταξιδεύουν

8 Συναγερμός – 1997

Συναγερμός μέσα στα αυτιά μου χτυπάει
Δίνω την ψυχή μου κάτω απ'το μισό
Γιατί όπως ήδη έχω πει
Ζω στον τόπο που όλα πηγαίνουν προς τα πίσω
Τίποτα δεν αξίζει μια ζωή
Εδώ που η αναπνοή πίνεται σαν ναρκωτική ουσία
Έλα στο κέντρο εδώ που γράφεται η ιστορία
Να δεις στο γκέτο τι σημαίνει αστυνομία
Φρόντισε να 'χεις χαρτιά και να μιλάς ελληνικά
Κι άμα δεν οδηγάς να περπατάς κανονικά
Η μάχη γίνεται σώμα με σώμα
Στην πιάτσα δε μετράει το χρώμα
Πουτάνες από Αφρική κι από ανατολική Ευρώπη
Μα κι από Ελλάδα μαζί
Πουλάνε την αγάπη σε τιμή που αναλογεί
Ψωνίζει το SUV, μα σταματάνε το παπί
Κι άμα δεν πας στο μαγαζί πηγαίνεις για εξακρίβωση
Κι αν έχεις πάνω σου 1 g, ισόβια φυλακή
Σαν τη τσιγγάνα που μπήκε στα 13 κι ακόμα να βγει
Όμορφη μελαχρινή μπήκες για μικροκλοπή
Δεν ήξερες, δε ρώταγες Αθήνα τι θα πει
Μα δεν πειράζει, τι να γίνει
Κυλάει η ζωή μέσα στην πόλη αληθινή
Συναγερμός μέσα στα αυτιά μου χτυπάει
Όπως λένε κι οι FFC, βαρέθηκα κι άλλο δεν πάει
Ο φανατισμός κόκκινο χτυπάει
Εύα είναι ο κόσμος μικρός
Κι άλλο δε με χωράει

9 Το ημερολόγιο - 1997

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα
Και τα μάτια μου παραμένουν ακόμα ορθάνοιχτα
Συναισθήματα ανάμεικτα μα και μπερδεμένα
Τα όνειρά μου τρία μέτρα κάτω απ' τη γη μοιάζουν να είναι θαμμένα
Χωμένα, κρυμμένα, απομονωμένα, μακριά από 'μένα
Έχουν θαφτεί κι αυτά μαζί όλα όσα ελπίζω
Νομίζω πως ξεφεύγω, νομίζω πως αρχίζω να τρελαίνομαι, να παρασέρνομαι
Νομίζεις πως με βλέπεις, όμως δε φαίνομαι, μέσα μου φλέγομαι, νιώθω να καίγομαι
Κι έρχομαι πάλι με στίχους που πέφτουν σαν λαιμητόμο
Κόβουν στη μέση κάθε σκέψη κι ανατρέπουνε κάθε νόμο
Νιώθεις τον τρόμο, σ' ανύπαρκτο χρόνο
Μπροστά στο θρόνο της απόγνωσης αντικρίζεις τον φθόνο, άσε με μόνο
Μπροστά στον καθρέφτη ένα είδωλο αντικατοπτρίζω
Μοιάζει με το δικό μου, όμως τώρα πια δεν το γνωρίζω
Κι έτσι λοιπόν τελειώνοντας, καταλαβαίνεις κι εσύ
Πως κάπως έτσι το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Είναι το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Είναι το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Όποια σελίδα κι αν γυρίσεις κάτι θα 'χει να σου πει
Είναι το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Είναι το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Όποια σελίδα κι αν γυρίσεις κάτι θα 'χει να σου πει
Καθώς οι νύχτες περνάνε, φωνές μου γελάνε
Μορφές που δεν υπάρχουνε ξανά με κοιτάνε κι οι ενοχές με χτυπάνε
Τα λάθη με κυνηγάνε, οι μέρες γίνονται εχθροί
Καθώς τα χρόνια περνάνε και οι στιγμές με γελάνε
Οι ώρες δε σταματάνε κι όλα γυρίζουν γύρω μου
Σαν κάτι τώρα κι αυτά να ζητάνε κι έτσι θυμάμαι

Κάπου στο βάθος του μυαλού μου
Το πρόσωπο του αληθινού, διαβολικού, κακού εαυτού μου
Αυτό της σκοτεινής πλευράς που σπάνια κοιτάς
Ίσως γιατί σε τρομάζει κάθε φορά που το συναντάς
Είναι το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Άλλη μια σελίδα τελειώνει καθώς φτάνει το πρωί
Είναι το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Είναι το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Όποια σελίδα κι αν γυρίσεις κάτι θα 'χει να σου πει
Είναι το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Είναι το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Όποια σελίδα κι αν γυρίσεις κάτι θα 'χει να σου πει

10 Δεν αρκεί – 1997

Σε σταυροδρόμι μοιάζει να βρίσκομαι όμως πίσω δε γυρνάω,

τι πρέπει να ακολουθήσω και πάλι τον εαυτό μου ρωτάω
τους νόμους της λογικής ή αυτούς της ψυχής μου,

δέσμιος της πραγματικότητας ή όμηρος της έμπνευσής μου
τα συνδυάζω και ίσως είναι ο λόγος που σε τρομάζω

τα ήρεμα νερά βλέπεις μου αρέσει να ταράζω
και έτσι αράζω με την παρέα ώρες και τα λέμε σκληρή ζωή

γιατί κάποιος ρωτάει μήπως φταίμε;
εμείς όμως δεν το νομίζω πως είναι έτσι

εξαρτάται κάθε χτύπημα ο καθένας πως θα αντέξει
που θα μπλέξει πως θα παίξει το παιχνίδι,

αυτό ξέρεις ήδη ύπουλα σαν φίδι στην πληγή σου ρίχνουν ξύδι
ανθρωπόμορφα ερπετά σύγχρονοι Φαρισαίοι

γεμάτοι σοφία και συμβουλές το δηλητήριο άφθονο να ρέει
μια φωνή ακούω να μου λέει πως πρέπει να βρω μια λύση

είναι η δικιά μου ψυχή αυτή που θα μιλήσει
μιας και αιώνια θα ζήσει έχει μόνο μια συμβουλή

ζήσε μόνο για τη στιγμή όσο πατάς σε αυτή τη γη.

μα δεν αρκεί μα δεν αρκεί για να σβήσω τον πόνο

κι απ’ την αρχή απ’ την αρχή πάλι με εμένα θυμώνω

και κάπου εκεί κάπου εκεί το Θεό ανταμώνω

μα ούτε αυτό αρκεί για να σβήσω τον πόνο.

Σαν σε λαβύρινθο την έξοδο προσπαθώ να βρω,

να θυμηθώ από που ξεκίνησα και που διέξοδο να βρω
Μα δεν το βρίσκω και έτσι παίρνω άλλο ένα ρίσκο

το ένστικτό μου τώρα με οδηγεί όπως η βελόνα πάνω στον δίσκο
και εφευρίσκω νέους τρόπους,

βρίσκω απάτητα μονοπάτια της ψυχής μου

τώρα συναρμολογώ τα σπασμένα κομμάτια
σε κοιτάζω στα μάτια ψάχνω να βρω μια χαμένη αλήθεια,

πρόωρες υποσχέσεις πες μου πως είναι απλώς από συνήθεια
στιγμές σαν κι αυτές μπερδεμένες θολές

διλήμματα να σφίγγουν το μυαλό σου σαν θηλιές
θα περιμένω στο σκοτάδι τη σωστή επιλογή

κι αν δεν είναι η σωστή το εγώ σου εκεί θα κρεμαστεί
ο φόβος να σκοτώνει τις τελευταίες σου ελπίδες

οι πληγές είναι νωπές οι αλήθειες είναι λίγες

έστω κι ένας να με νιώθει εμένα αυτό μου φτάνει

αφού είναι σημάδι πως η ψυχή μου λάθη δεν κάνει

μα δεν αρκεί μα δεν αρκεί για να σβήσω τον πόνο

κι απ' την αρχή απ' την αρχή πάλι με εμένα θυμώνω

και κάπου εκεί κάπου εκεί το Θεό ανταμώνω

μα ούτε αυτό αρκεί για να σβήσω τον πόνο.

11 Η πιο παλιά μάχη – 1997

Η ώρα είναι περασμένη κι όμως εσύ δεν κοιμάσαι
απλά κάθεσαι, σκέφτεσαι και κάπου κάπου θυμάσαι
Αναπολείς τώρα με δέος λάθη απ' το παρελθόν
μα δυστυχώς όπως βλέπω δεν έχεις βάλει μυαλό
Κι έτσι λοιπόν μπαίνω πάλι μες το δικό σου κεφάλι
μες στο κακό το καλό κι η μάχη αρχίζει και πάλι
Είμαι αυτός που φοβάσαι κι ας μη το λες τόσα χρόνια
είμαι η πιο καλή πράξη που ανταμείβεται αιώνια
Είμαι αυτός που τον τρέμεις και όλο τον αποφεύγεις
είμαι ο φύλακας άγγελος σε σώνω σαν κινδυνεύεις
Το άσπρο μέσα στο μαύρο και σκέφτομαι τι να κάνω
να βρω επιτέλους τον τρόπο και το κακό να ξεκάνω

Κι έτσι πέφτω χαμηλά, ο ήλιος γίνεται σκοτάδι
κι η ψυχή μου μοιρασμένη σε παράδεισο και Άδη
Ξανακάνω μια αρχή, μα τα ίδια λάθη πάλι
μία μάχη πιο παλιά απ' τη γη και το φεγγάρι

Κι έτσι πέφτω χαμηλά, ο ήλιος γίνεται σκοτάδι
κι η ψυχή μου μοιρασμένη σε παράδεισο και Άδη
Ξανακάνω μια αρχή, μα τα ίδια λάθη πάλι
μία μάχη πιο παλιά απ' τη γη και το φεγγάρι

Είμαι ο κάθε πειρασμός προσφέροντας ηδονή
μοναδικό αντίτιμο η δικιά σου ψυχή
Σκλάβο της σάρκας σε κάνω κι έτσι σε παρασέρνω
μάθε λοιπόν καλά πως ότι θέλω πάντα το παίρνω
Και μην τολμήσεις καν να σκεφτείς έστω ν' αντισταθείς
αλλιώς μες τις αδυναμίες σου σίγουρα θα χαθείς
Γυναίκες λεφτά, παντού υλικά αγαθά,

αρκείσαι μόνο σ' αυτά, είσαι ένα τίποτα πια
Βλέπεις ξέρω πότε, που, πως και γιατί
την πιο ευάλωτη στιγμή είμαι πάντα εκεί,
και είμαι πάντα εκεί, πάντα όταν θες να σκοτώσεις
και όταν τον καλύτερο σου φίλο πας να προδώσεις
Ακόμα κι όταν μισείς τον ίδιο σου τον εαυτό
τότε είναι που έχω πετύχει το δικό μου σκοπό
Δεν υπάρχει βλέπεις τρόπος για σένα πια να σωθείς
η ζωή σου ταξίδι άνευ επιστροφής

Κι έτσι πέφτω χαμηλά, ο ήλιος γίνεται σκοτάδι
κι η ψυχή μου μοιρασμένη σε παράδεισο και Άδη
Ξανακάνω μια αρχή, μα τα ίδια λάθη πάλι
μία μάχη πιο παλιά απ' τη γη και το φεγγάρι

Κι έτσι πέφτω χαμηλά, ο ήλιος γίνεται σκοτάδι
κι η ψυχή μου μοιρασμένη σε παράδεισο και Άδη
Ξανακάνω μια αρχή, μα τα ίδια λάθη πάλι
μία μάχη πιο παλιά απ' τη γη και το φεγγάρι

Μπορείς να τρέξεις, μα δεν μπορείς να κρυφτείς
όσο και αν προσπαθείς, στην παγίδα μου πάλι θα πιαστείς
Βλέπεις σε έχω παγιδεύσει ω, ναι
σ' έχω δεσμεύσει στον ιστό της αμαρτίας δες πάλι πως έχεις μπλέξει
Και να ξέρεις καλά πως έχω κι άλλα να σου δώσω:
εξουσία, δύναμη, και ούτε καν ιδρώσω
Μην τον ακούς, μην τον ακούς, έι, μόνο εμένα άκου
το ξέρω πως η πίστη είναι βαθιά κρυμμένη κάπου
μέσα σου, πού; κάπου εκεί βαθιά μεσ' στην ψυχή
είναι εκεί; ναι μα πρέπει να ψάξει κανείς για να τη βρει
βλέπεις υπάρχω, κι εγώ εκπροσωπώ το καλό
τη μάχη όμως έχεις χάσει στον αιώνα αυτό

Κι έτσι πέφτω χαμηλά, ο ήλιος γίνεται σκοτάδι
κι η ψυχή μου μοιρασμένη σε παράδεισο και Άδη
Ξανακάνω μια αρχή, μα τα ίδια λάθη πάλι
μία μάχη πιο παλιά απ' τη γη και το φεγγάρι

Κι έτσι πέφτω χαμηλά, ο ήλιος γίνεται σκοτάδι
κι η ψυχή μου μοιρασμένη σε παράδεισο και Άδη
Ξανακάνω μια αρχή, μα τα ίδια λάθη πάλι
μία μάχη πιο παλιά απ' τη γη και το φεγγάρι

12 Άδειο σκηνικό – 1998

Όταν η μέρα τελειώνει και μένω πάλι μονάχος
κάνω βουτιά στο σκοτάδι, ναι, σε άγνωστο βάθος
Το μυαλό μου θολώνει και μένει μόνο το άγχος
αν όντως βρήκα το σωστό ή μήπως έκανα λάθος

Άλλη μια μέρα τελειώνει άλλη μια μάχη αρχίζει,
το παρόν με πληγώνει και το μέλλον φοβίζει
Οι σκέψεις συνεχίζουν πάλι να ματώνουν το μυαλό μου
και είναι τόσοι αυτοί που δήθεν νοιάζονται για το καλό μου

Έτσι στο ψέμα βάζω τέρμα, στα δήθεν βάζω παύση
το χαμόγελο έχει παγώσει, μα το μυαλό μου δεν έχει ξεχάσει
Κι όμως για μια στιγμή νιώθω να αγγίζω όσα έχω χάσει
σε μια ύστατη προσπάθεια το μυαλό μου να αποδράσει

Πώς γίνεται κι όλα κινούνται γύρω μου σε γρήγορο ρυθμό
νιώθω τόσο μόνος και το μέλλον μου ψάχνω να βρω
και αντιδρώ να βρω πως να σωθώ πατώντας στο κενό μπορώ
το όνειρο απατηλό σαν πτώση στο γκρεμό

Στο γκρεμό...
Μοιάζει να πέφτω σ' ένα ατέλειωτο κενό
Πρωταγωνιστής σε άδειο σκηνικό

Στο γκρεμό..
Μοιάζει να πέφτω σ' ένα ατέλειωτο κενό
και είμαι ακόμα, είμαι ακόμα εδώ

Στο γκρεμό, μοιάζει να πέφτω σ' ένα ατέλειωτο κενό
σαν θηλιά στο λαιμό, κανένα περιθώριο

Η μοναξιά πισώπλατα και ύπουλα χτυπά
πρέπει να βρω τρόπο κάπως να σπάσω τα δεσμά

Σου `χει τύχει ποτέ να νιώθεις μόνος μέσα στο πλήθος
παρέα όμως στίχος κι ο ήχος, της ψυχής μου σαν μύθος
που πλάθεται για να εξηγήσει το ανεξήγητο,
να βρει την έξοδο στο λαβύρινθο

Έτσι κι εγώ διέξοδο, βρίσκω μέσα από τη μουσική,
απόγνωσης κραυγή πρόκειται να ακουστεί
Στη ζωή στο σχολείο κάθε μάθημα είναι πολύτιμο
κι αν δεν το πιάσεις με την πρώτη πληρώνεις το αντίτιμο

Μόνος με τις φοβίες αντιμέτωπος, με όλα σου τα λάθη
σε κυριεύει η μοναξιά, ο ήλιος έσβησε, εχάθη
Σκοτάδι παντού, φοβάσαι στο μέλλον τι θα γίνει
Ποιος είναι αυτός που φταίει και ποιος αυτός που θα σε κρίνει;

Αφού της μοναξιάς το μονοπάτι διαλέγεις σαν μέσο διαφυγής
το κάνω κι εγώ κάποιες φορές, μα κάποτε θα κουραστείς
Σε κάθε λύπη και σε κάθε χαρά, παραμονεύει η μοναξιά
σε ξεγελά, στην αρχή φαίνεται γλυκιά, όμως μετά...
αφιλόξενη και πικρή, μεταμορφώνεται σε εξορία
αλλάζει πρόσωπο ξαφνικά, τώρα μοιάζει με τιμωρία,
μα τι ειρωνεία, έπεσες στην παγίδα ναι αντιστράφηκαν οι ρόλοι
όμως δυστυχώς χάνουμε όλοι...

το γκρεμό...
Μοιάζει να πέφτω σ' ένα ατέλειωτο κενό
Πρωταγωνιστής σε άδειο σκηνικό

Στο γκρεμό..

Μοιάζει να πέφτω σ’ ένα ατέλειωτο κενό
και είμαι ακόμα, είμαι ακόμα εδώ

13 Άλλος είμαι εγώ – 1998

Για άλλη μια φορά FF.c άλλος είμαι εγώ και άλλος είσαι εσύ.

Κάποιος βγάζει συμπεράσματα μελετώντας την ιστορία
και άλλος την βρίσκει να βγαίνει από το σπίτι μετά τη μία
τα μεσάνυχτα.
Κάποιος έχει τα μάτια του ορθάνοιχτα
άλλος γράφοντας στίχους το βράδυ του το ξενυχτά
άλλος γράφει ιστορία κάνοντας μια επανάσταση
κάποιος άλλος νιώθει ξένος σαν να `ναι σε άλλη διάσταση.
Άλλος φροντίζει να τηρεί τους νόμους και τα ήθη
κάποιος άλλος κάνει το αντίθετο προσπαθεί μα δε με πείθει.
Άλλος το έχει σαν αρχή να λέει πάντα την αλήθεια
για κάποιον όμως το ψέμα είναι απλώς μια συνήθεια.
Άλλος γίνεται πιο πλούσιος πατώντας πάνω σε πτώματα
και άλλος κρίνει ιδέες σύμφωνα με τα χρώματα.
Άλλος εξιστορεί του παρελθόντος τα κατορθώματα
και άλλος γράφοντας στίχους βουλώνει όλα τα στόματα.
Άλλος παίζει το πιόνι και πάντα σε κάποιον χρησιμεύει
και κάποιος με δίψα για εκδίκηση τον υπαίτιο γυρεύει.
Άλλος ερωτεύεται υπόσχεται αιώνια δέσμευση,
κάποιος άλλος νιώθει μίσος προς τον κανόνα είναι η εξαίρεση.
Άλλοι εκμεταλλεύονται την εξουσία που τους δίνεται
και κάποιος βγαίνει και φωνάζει, ε πως τους αφήνετε;

Άλλος αντέχει τα πάντα παρόλα τα μαρτύρια

για κάποιον όμως είναι αρκετά 30 αργύρια.

Άλλος είμαι εγώ και άλλος είσαι εσύ

όμως ήδη υπάρχουμε και η αλήθεια είναι αυτή

άλλοι αλλάζουν συνεχώς και άλλοι μένουν σταθεροί.

Άλλος είμαι εγώ και άλλος είσαι εσύ.

Άλλος βγάζει λόγους υπόσχεται μα δεν λέει τίποτα σε κάνεναν.

Κάποιος άλλος στέλνει μηνύματα ζωγραφίζοντας τείχους και τρένα.

Άλλος είναι πάντα δίπλα μου εκεί να με στηρίξει

Άλλος πισώπλατα χτυπά θα ξεφύγει έτσι νομίζει.

Υπάρχει και αυτός που προσπαθεί συνεχώς να αντιγράφει

και κάποιος με ένα μικρόφωνο την ιστορία του τώρα γράφει,

άλλος προχωράει σταθερά κρατώντας τώρα αυτός τα ηνία,

άλλος ψάχνει να βρει ποιος είναι στου μυαλού του τα αρχεία.

Είναι και αυτός που ξέρει τα πάντα και βρίσκει πάντα την λύση

μα όταν έρχεται η σειρά του δεν μπορεί για τίποτα να μιλήσει.

Άλλος εξαγριώνεται και άλλος απομονώνεται,

άλλος δίπλα στο ηχείο τώρα τον βλέπω να καθηλώνεται.

Άλλος ζητάει συγχώρεση λέει πως θέλει να αλλάξει,

άλλος φέρνει σύγχυση όμως εγώ σε βάζω σε τάξη

άλλος τα έχει όλα ξεγράψει, άλλος θέλει να την ψάξει,

άλλος θέλει να με φτάσει καλύτερα να το ξεχάσει.

Κάποιος μπορεί να υποστηρίξει πως δεν νιώθω αυτά που γράφω

αντί λουλούδια θα βρει τους στίχους μου πάνω στον δικό μου τάφο.

Μεγάλο λόγο να μην λες ποιος θα έρθει να μου πει;

Όμως είναι η αλήθεια στο λέει ένας MC.

Άλλος είμαι εγώ και άλλος είσαι εσύ

όμως ήδη υπάρχουμε και η αλήθεια είναι αυτή

άλλοι αλλάζουν συνεχώς και άλλοι μένουν σταθεροί.

Άλλος είμαι εγώ και άλλος είσαι εσύ.

Άλλος σηκώνεται από τις έξι και τρέχοντας φεύγει για την δουλειά

όμως για κάποιον η ώρα δεν περνά μέσα στην κρύα σκοπιά

Άλλος πιστεύει στον Θεό ακόμα και όταν μπαίνει στο μνήμα

για άλλον η λέξη Θεός μεταφράζεται σε χρήμα και είναι κρίμα.

Άλλος γουστάρει τα μπάσα και άλλος τα πρίμα,

άλλος πάντα βιάζεται να κόψει πρώτος το νήμα,

άλλος έχει ότι θελήσει και όμως βλαστημάει την τύχη του

άλλος έφυγε νωρίς ήταν καλός είπαν οι φίλοι του.

Καταλαβαίνεις λοιπόν πως θα μπορούσα για ώρες να μιλάω,

στο λέω για να μην νομίζεις ότι εύκολα πως τα παρατάω

απλά όλη αυτή την ώρα μου δόθηκε η αφορμή

να σου πω πως άλλος είμαι εγώ και άλλος είσαι εσύ.

14 Νέος τρόπος σκέψης – 1998

FF.C Παρεμβολές Νέβμα τα λένε σταράτα...
Έι, σερίφη! Φέρε άλλη μια κανάτα!

Είμαι εδώ πάλι
απέναντί μου το μπουκάλι
Μέσα στη ζάλη, πάλι
αρχίζω, κάνω κεφάλι
Πραγματικότητα έστω για λίγο
ναι, μου κάνει τη χάρη
και στο δικό της το καζίνο
παίζω και ρίχνω το ζάρι
Φέρνω τώρα εξάρες
σκέφτομαι μ' άλλο τρόπο
Το κρασί είναι γλυκό
και μου δείχνει το δρόμο
Δεν ξέρω αν είναι ο σωστός
Δε σου είπα αυτό
μα το μπέρδεμα στο μυαλό μου
τώρα γίνεται απλό
Το βλέμμα γίνεται λοιπόν θολό
κι έτσι ξαναπιάνω το ποτήρι
Νιώθω πάλι τον πόνο να σβήνει
καθώς το ακουμπάω επάνω στα χείλη
Πόσο ακόμα έχει μείνει;
Ακόμα συνεχίζει να πίνει
Ελπίζω να `ναι αρκετό
όλους για να μας στείλει

Είναι ο νέος τρόπος σκέψης
πίνω κρασί και φτύνω λέξεις

Διώχνω μακριά τις σκέψεις
είναι ο τρόπος να αντέξεις

Ταξίδεψα σε άλλους κόσμους
Έψαξα, και γύρισα
ξανάφυγα από το χθες
μα δεν ησύχασα
Εισιτήριο η ζάλη
πάλι άδειο το μπουκάλι
Δε μου φτάνει για να μπω
σε μια διάσταση άλλη
Η θολούρα μια εικόνα
κι ένα κόκκινο μάτι
Ξανανάβω τα σβησμένα
πριν να γίνομαι στάχτη
Τ' αλκόολ, η απομόνωση
και θα μ' αφήσει
να ξερνάω συνεχώς
να ξαναρχίζω το μεθύσι

Τώρα που ξαναλιώνω
θαρρώ πως νιώθω
Αυτή τη νύχτα
την ανηφόρα της ζωής
προς τα πάνω κατρακυλάμε
Θάρρος μου `πανε να `χεις
και όλα περνάνε και πάνε
Να δεις που τα δάκρυα
θα πάψουν να κυλάνε
Βουτάμε σ' ένα ποτήρι
τα λάθη μας ξεχνάμε
Μεθάμε, και θα `ναι

σαν να ξημερώνει
καινούργια μέρα
Ο ήλιος διώχνει τα σύννεφα
απ' τον αέρα, χαμογελάμε εμείς
Κερνάμε μια γουλιά να πιεις
απ' το βαρέλι της ζωής

Είναι ο νέος τρόπος σκέψης
πίνω κρασί και φτύνω λέξεις
Διώχνω μακριά τις σκέψεις
είναι ο τρόπος να αντέξεις

Παραδίνομαι...
Παραδίνομαι...
Παραδίνομαι...
Παραδίνομαι...

Αδειάσαμε κανάτια
γίναμε κομμάτια
Και κομμάτια φτιάξαμε
σε κρασιού και καπνού
Κύμματα βουλιάξαμε
προβλήματα ξεχάσαμε
και ξανά (ξανά)
αρχίσαμε, μεθύσαμε
Ήπιαμε, ίσαμε (ουπς, γκάφα!)
ποιότητας άλφα
Οίνο φίνο πίνω
λέξεις φτύνω
και σου δίνω
από ένα φίλο που `χω
και που `χα

Στυλ αλκοολούχα
τις ρίμες αλλάζω σαν ρούχα
και ξαναμπαίνω
Ψεύτικοι MCs (σσσσσσς)
τουμπεκί ψιλοκομμένο
Όταν μπαίνω
με στιλ μεθυσμένο, χαμένο
Το μυαλό μου θολωμένο
στο κρασί βουτηγμένο, ζαλισμένο
στο οινόπνευμα πνιγμένο
Βλέπω τον παραγωγό
χωρίς να περιμένω
τον ακολουθώ
και σε προσκαλώ
Αν θες μαζί μας έλα (έλα!)
Χαμογέλα (γέλα!)
Τα σύννεφα απ' τον αέρα
διώξε, κάντα πέρα
και πέταξε στον αέρα

Είναι ο νέος τρόπος
και ίσως όχι ο σωστός
αφού μπορώ και ξεφεύγω
για μένα είναι αρκετός
μ' ένα μπουκάλι κρασί
στο πλευρό μου
τώρα σκέψεις αφήνω πίσω
και στην πραγματικότητα
ξανά δε θέλω να γυρίσω
Πίνω λοιπόν στην υγειά
όλων αυτών που πάντα
δίπλα μου στέκονται

σ’ αυτούς που έρχονται
και σ’ όσους και όσες απέρχονται
Σέβομαι αυτούς που με σέβονται
Μια πρόποση λοιπόν, γι’ αυτό
σε κάθε γνήσιο και αυθεντικό

Είναι ο νέος τρόπος σκέψης
πίνω κρασί και φτύνω λέξεις
Διώχνω μακριά τις σκέψεις
είναι ο τρόπος να αντέξεις

Παραδίνομαι...
Παραδίνομαι...
Παραδίνομαι...

15 Σημεία των καιρών – 1998

Νιώθω λοιπόν τον κίνδυνο να πλανιέται στον αέρα
Σκέψεις σκοτεινές να μου τρυπάνε το μυαλό όπως μια σφαίρα
Που διακόπτει τη ροή της ζωής
Όπως κάνει το φράγμα στο ποτάμι για να πιστέψεις
Λες πως θέλεις πρώτα να δεις
Ιδού λοιπόν η προφητεία από το παρελθόν
Τώρα εκπληρώνεται στο παρόν
Και λένε ότι κανείς δεν θα είναι απών
Την ημέρα της κρίσης
Που σμίγει κάτω από την οργή της φύσης

Που δεν μπορείς να αντιμετωπίσεις και να κατανοήσεις
Κάτω από σατανικές ανακατατάξεις με λογικές μεταλλάξεις
Βλάσφημες πράξεις
Κλωνοποιήσεις, εφευρέσεις και άλλες εκτοξεύσεις
Σε όλο το ηλιακό σύστημα
Θα δεις πως ο άνθρωπος έχει βάλει στοίχημα να γίνει αυτός ο δημιουργός
Όμως για όλα υπάρχει ένα τίμημα
Βλέπεις έχουν ξεπερασθεί τα όρια σε αυτό που λέγεται γνώση
Άλλο ένα σημάδι και επιβεβαιώνεται η πτώση
Και είναι τόσοι πολλοί αυτοί που θα ξεγελαστούν και θα παρασυρθούν
144 χιλιάδες λένε οι γραφές οι εκλεκτοί αυτοί που θα σωθούν
Τα σημάδια από την αποκάλυψη κάνουν ξανά τη δική τους εμφάνιση
Και βλέπω τώρα καθαρά ότι η μάχη θα είναι άνιση
Όμως είναι προφητικός ο λόγος, θα κλονιστεί ο θρόνος
Μέχρι την ώρα της εκδίκησης είναι η ώρα της αναζήτησης
Απόδραση από την κόλαση βλέπεις ψευδαίσθηση σαν όαση
Μέσα από την έρημο το ποτήρι της ιστορίας παγώνει, μοιάζει ομοίωμα κέρινο

Φτάνει το τέλος, κανείς δεν ξέρει
Τα σημάδια είναι πολλά και το μυαλό μου υποφέρει
Ψάχνοντας την άκρη στο πέρασμα των εποχών
Αντιμέτωπος με τα σημεία των καιρών
Σαν πυρωμένο βέλος η προφητεία με καίει
Μοιάζουν οι ήχοι της φύσης σαν μια μάνα που κλαίει
Η ελπίδα σε οργισμένο ωκεανό
Αντιμέτωπος ξανά με τα σημεία των καιρών

Με του μυαλού μου την αντένα
Από την αποκάλυψη, σήματα κάνω λήψη που είναι στη Βίβλο γραμμένα
Από προφήτες κηρύγματα στο χρόνο ξεχασμένα
Οι άνθρωποι είναι θύματα ή μήπως θύτες;
Για τούτα τα προβλήματα δεν υπάρχουν λύτες

Στου Θεού την οργή, λιώνουν οι πάγοι στην Ανταρκτική
Θα πλημμυρίσει όλη η γη, κάθε ίχνος θα χαθεί
Μέσα στα κεφάλια μας αριθμοί
Θα μπουν, και όσοι δεν δεχτούν θα κυνηγηθούν πιστοί
Ορθόδοξοι Χριστιανοί για να κρυφτούν θα τρέχουν ματαιόδοξοι
Ή θα συμβιβαστούν με του σατανά την επέλαση
Που θα προσφέρει καλοπέραση
Σε όσους για αυτόν κάνουνε παρέλαση
Στο μυαλό μου εικόνες φρίκης, πανικού και υστερίας
Ελπίζω να μην είμαι θύμα μιας τέτοιας εμπειρίας
Της οποίας δεν σταματούν εδώ τα αρνητικά
Τα πάντα γύρω μου γίνονται ηλεκτρονικά
Μηχανές προσφέρουν ανέσεις πολλές εφευρέσεις
Αγαθά υλικά που τις προβλέψεις
Βεβαιώνουν τελικά, τα σπασμένα ποιοι πληρώνουν
Τις ορέξεις από εκρήξεις χημικές που τον λαό μου μεταμορφώνουν
Σε μορφές τεράτων, θαυμάτων θεατής και αφηγητής των πραγμάτων
Μικροφώνου ελεγκτή και εσύ ακροατής μηνυμάτων
Αποκάλυψης σημάδια στον ορίζοντα εν όψη
Και όλοι τώρα βρίσκονται στου ξυραφιού την κόψη
Θα πέσει όξινη βροχή, βιβλική καταστροφή
Με σάρκα και οστά θα πάρει μορφή
Και στα μάτια μιας μπροστά θα αποκαλυφθεί

Φτάνει το τέλος, κάνεις δεν ξέρει
Τα σημάδια είναι πολλά και το μυαλό μου υποφέρει
Ψάχνοντας την άκρη στο πέρασμα των εποχών
Αντιμέτωπος με τα σημεία των καιρών
Σαν πυρωμένο βέλος η προφητεία με καίει
Μοιάζουν οι ήχοι της φύσης σαν μια μάνα που κλαίει
Η ελπίδα σε οργισμένο ωκεανό
Αντιμέτωπος ξανά με τα σημεία των καιρών

16 Οχυρωμένη αντίληψη – 2000

Η αντίληψη μου παραμένει ακόμα οχυρωμένη
σε μια ζωή επιθετικά προσανατολισμένη
δοκιμασμένη κάτω από αντίξοες συνθήκες
το νόημα της ζωής δε θα ρωτήσω αν βρήκες
σκοπός μου να `χεις πάντα δίπλα σου μία φωνή
που να σ' εκφράζει να σου δίνει δύναμη πνοή
και μόλις παίξει το cd μικραίνουν οι αποστάσεις
βρίσκομαι δίπλα σου εκεί σ' όλες τις καταστάσεις
στα πάνω και στα κάτω σου στις πιο καλές στιγμές σου
στις εύκολες στις δύσκολες και στις χειρότερες σου
αυτό μετράει τελικά και πιστεύω πως το ξέρεις
όταν δε νιώθεις μόνος σου τις ώρες που υποφέρεις
μα κάθε εμπόδιο για καλό όπως μας λέει και το ρητό
κι έτσι με ρίμες και νότες φτιάχνω εμβόλιο ισχυρό
με τον κατάλληλο τρόπο έχω τους στίχους μου όπλο
χιλιάδες σκέψεις βουίζουν και χωρίς να χάσω χρόνο
οι σκέψεις γίνονται λέξεις οι λέξεις γίνονται φράσεις
οι φράσεις γίνονται στίχοι που ίσως απλά τους ξεχάσεις
μα αν πάλι κάτι σου μείνει να σε συντροφεύει τα βράδια
κράτα το μέσα σου αυτό οχυρωμένο για πάντα

Για πάντα οχυρωμένο το δικό μας πεπρωμένο
κι αν θέλεις και εξήγηση οχυρωμένη αντίληψη

Πάντα μέσα από εμπειρίες και προσωπικά βιώματα
παίρνω την πρώτη ύλη και αναπτύσσω τ' αντισώματα
κι όταν ακούω τους στίχους να βγαίνουν κι από άλλα στόματα
αυτό δεν τ `αλλάζω μ όλου του κόσμου τα διπλώματα
στ `ορκίζομαι πολλές φορές νιώθω πως εξατμίζομαι
στης μουσικής τ' άγια νερά όταν βαπτίζομαι

κι αναλογίζομαι τι να είναι αυτό που τόσα χρόνια με κρατάει
είν `η θέληση για έκφραση που ποτέ δε σταματάει
είν `ο κόσμος που στο ράδιο τα κομμάτια μας ζητάει
η πουτάνα η ζωή που όλο πισώπλατα χτυπάει
και με πεισμώνει κι όσες φορές με πληγώνει
απλώς ανταποδίδω με ήχους και στίχους
φοβάμαι και δε στο κρύβω
μα ούτε σκύβω το κεφάλι στην πρώτη αναποδιά
εξάλλου λένε πως πολεμάς τη φωτιά με φωτιά
ενοχοποιητικά περιστατικά πάντοτε βασισμένος
παρουσιάζω τον τρόπο που παραμένω οχυρωμένος

Πάντα το hip hop μέσα στο αίμα μου το έχω

Για πάντα οχυρωμένο το δικό μας πεπρωμένο
κι αν θέλεις και εξήγηση οχυρωμένη αντίληψη

Απ `τους σκληρούς καιρούς περάσαμε σ `άλλη διάσταση
και γίναμε απειλή για κάθε ψεύτικη κατάσταση
όμως άλλος είμαι γω και άλλος είσαι συ
και η κλίκα της στάχτης ήτανε μόνο η αρχή
είναι το ημερολόγιο ενός τρελού mc
και δεν αρκεί στην πιο παλιά μάχη κανείς απλώς να βρεθεί
είναι το παιχνίδι στημένο οι σκέψεις έχουν χαθεί
μέσ `από πρίσμα φαντασίας τη βγάζω καθαρή
και όλα όσα ελπίζω πάντα θα τα θυμάμαι
κι όσο γι `αυτούς που έχουν φύγει "θέλω κοντά σου να `μαι"
ήρθα από άδειο σκηνικό μια φορά κι έναν καιρό
κι έδωσα στ `όνειρο ζωή όταν ήταν ψυχικά νεκρό
ρυθμοδαμάζοντας βαρέθηκα να δαμάζω mc's
και δε με νοιάζει πια γιατί έχω όπλο επιλογής

Για πάντα οχυρωμένο το δικό μας πεπρωμένο
κι αν θέλεις και εξήγηση οχυρωμένη αντίληψη

17 Εκδοχή - 2000

Φαντάσου έναν κόσμο που τα λεφτά θα ήταν περιττά
και οι μοίρες των ανθρώπων δε θα εξαρτιόνταν απ’ αυτά
Θα μπορούσες να περπατάς χωρίς φόβο νύχτα στους δρόμους
και δε θα υπήρχε ανάγκη για κλέφτες και αστυνόμους
Πώς θα `ταν άραγε να ζεις με τη φύση σε αρμονία
κι οι ζωγραφιές μικρών παιδιών ν’ απεικονίζαν τοπία
ανθισμένα κι όχι κατεστραμμένα από βομβαρδισμούς
Μόνο να υπήρχε ειρήνη χωρίς άλλους νεκρούς
χωρίς φανατισμό, χωρίς τα πάντα να βγαίναν σε πλειστηριασμό
Ο άνθρωπος στον άνθρωπο να `δειχνε σεβασμό
Να μπορούσα στη ζωή μου να βάλω μια τάξη
Να πέρναγα εύκολα από τη θεωρία στην πράξη
"Εντάξει;"
Κι αν ναι δεκτό, κι αν όχι έχεις χάσει
Να μπορούσε αυτή η ρίμα το μυαλό σου ν’ αλλάξει
Αν όλοι ξέρανε τι κάνουν και γιατί
δε θα ήμουν εδώ με μόνο σκοπό να ακουστεί

Μια εκδοχή που λίγοι μάλλον έχουνε σκεφτεί
κι οι πιο πολλοί ποτέ τους δεν έχουνε φανταστεί
Πώς θα γινόταν σε όλα αυτά να πεις απλώς ένα "σταμάτα"
Γι’ αυτό λοιπόν φωνάζω και ρωτώ "πες μου πώς θα’ταν;"

Τι θα ήταν το σωστό αν δεν υπήρχε το λάθος;

Τι θα ήταν η μουσική αν δεν είχε μέσα της πάθος;
Τι θα ήταν το αληθινό αν δεν υπήρχε το ψεύτικο;
Τι θα θεωρούσες χαζό αν δεν ξεχώριζες το έξυπνο;
Τι θα `ταν η ζωή αν ποτέ δεν ήταν εντάξει;
Τι θα ήταν ο νικητής αν κάποιοι άλλοι δεν είχαν χάσει;
Τι θα `ταν ελπίδα χωρίς την απογοήτευση;
Τι θα'ταν ψαγμένο αν αυτό δεν είχε εξήγηση;
Τι θα ήταν το Hip Hop αν δεν έβγαινε απ'τη ψυχή;
Πες μου τι θα ήταν το λίγο αν δεν υπήρχε το πολύ;
Τι θα ήτανε το μέλλον αν δεν είχε παρελθόν;
Πώς θα ήταν να υπάρχεις μα είσαι πάντα απών;
Τι θα'ταν το μαύρο αν δεν υπήρχε το άσπρο;
Τι θα ήταν καλό αν τίποτα δεν ήταν σκάρτο;
Τι θα ήτανε το φως αν δεν υπήρχε το σκοτάδι;
τι θα `ταν η αχαριστία αν δεν τους έκανες τη χάρη;
τι θα'ταν σίγουρο αν δεν υπήρχε το "ίσως";
Πες μου τι θα ήταν η αγάπη αν δεν υπήρχε το μίσος¨;
"Πες μου πώς θα `ταν! πες μου πώς θα `ταν..."

Μια εκδοχή που λίγοι μάλλον θα `χουνε σκεφτεί
κι οι πιο πολλοί ποτέ τους δεν έχουνε φανταστεί
Πώς θα γινότανε σε όλα αυτά να πεις απλώς ένα "σταμάτα"
Γι' αυτό λοιπόν φωνάζω και ρωτώ "πες μου πώς θα `ταν;"

18 Μια διαπίστωση - 2000

Μια διαπίστωση που έχω κάνει εδώ και καιρό
νιώθω πως είναι η σωστή στιγμή για να βγω να την πω
Κάποιοι μπορεί να βγουν και να πουν πως είναι υπερβολική κι αστεία
όμως στ' αλήθεια δε με πειράζει ειλικρινά δε δίνω μία
Μια θητεία είναι η ζωή που ζούμε σου λέω στην ουσία
ίδιος είναι ο κάθε ρόλος μόνο που αλλάζει ονομασία
Με μισθωτή αγγαρεία μου μοιάζει αυτό που εσύ το λες δουλειά
θέλεις δε θέλεις μπαίνεις στο λούκι κι ας μην το θες πραγματικά
Μα είναι τα πράγματα έτσι φτιαγμένα δεν μπορείς να κάνεις αλλιώς
και πάντα περιμένεις στην σειρά σου πότε θα γίνεις παλιός
Μα αν δεν έχεις το κατάλληλο το μέσο την σωστή μετάθεση για να πάρεις
θα μείνεις για πάντα ένας νέος και πάντα θα τρέχεις ποτέ δε θα φτάνεις
Μέχρι τη στιγμή που θα καταλάβεις πως δεν είσαι αυτός που θα `θελες να ήσουν
Αντιρρήσεις δεν επιτρέπονται στο πειθαρχείο μπορεί να σε κλείσουν
Μη συνεχίζεις άλλο πηγαίνεις για στέρηση εξόδου
στρατιωτάκια πανομοιότυπα στο όνομα της προόδου

Δε θα μιλήσω για την εξαίρεση παρά μονάχα για τον κανόνα
Μοιάζει ο κόσμος αυτός που ζούμε με έναν οργανωμένο στρατώνα
Μόνο που υπάρχει μία αλήθεια τόσο απλή όσο και σκληρή
Απ' τη ζωή βλέπεις κανείς δεν μπορεί να πάρει αναβολή
"Απ' τη ζωή αυτη κανείς δεν μπορεί να πάρει αναβολή"

Στεκόμαστε όλοι προσοχή χωρίς να ξέρουμε γιατί
λίγοι γλιτώνουνε το χακί και άλλοι το `χουνε μέσα τους μια ζωή
Κι αυτοί που ξέφυγαν πάντοτε θα πληρώνουνε κάποιο τίμημα
άλλοι στην απομόνωση, άλλοι τρελοί δεν τίθεται ζήτημα
Κι έτσι λοιπόν κυλάνε οι μέρες χωρίς καμιά αλλαγή
Οι μέρες γίνονται μήνες, οι μήνες χρόνια μια ολόκληρη ζωή
Κοίτα πως πέρασαν λες, μοιάζουν σαν να `τανε χτες χρόνια χαμένα

που `ναι τα όνειρα πες σίγουρα όμως δεν είναι εκπληρωμένα
Εγκλωβισμένοι σε μια πόλη που όλοι είναι βολεμένοι, τι απομένει
Πες μου πώς θα γνωριστούνε πέντε εκατομμύρια ξένοι
συνωστισμένοι, σαν νεοσύλλεκτοι που δεν ξέρουν τι τους περιμένει
Στ' αλήθεια λοιπόν πες μου τι συμβαίνει
μήπως πρέπει να συμβιβαστω και να μην μιλήσω άδεια να ζητήσω
ή να τ' αφήσω όλα πίσω ποτέ να μην γυρίσω και να λιποτακτήσω
Το ξέρω υπάρχουν και αυτοί που τα `χουν καταφέρει με κόπο και αγώνα
μα δεν αναφέρομαι στην εξαίρεση παρά μόνο στον κανόνα

Δε θα μιλήσω για την εξαίρεση παρά μονάχα για τον κανόνα
Μοιάζει ο κόσμος αυτός που ζούμε με έναν οργανωμένο στρατώνα
Μόνο που υπάρχει μία αλήθεια τόσο απλή όσο και σκληρή
Απ' τη ζωή βλέπεις κανείς δεν μπορεί να πάρει αναβολή
"Απ' τη ζωή αυτη κανείς δεν μπορεί να πάρει αναβολή"

19 Δε με νοιάζει πια -2000

Χτες το βράδυ έμεινα μόνος και συζήταγα με εμένα
γι’ αυτά που θα συμβούν μα πιο πολύ για περασμένα γεγονότα
όμως τίποτα δεν είναι όπως πρώτα
Έβαλα λίγο κρασί και μετά λοιπόν έσβησα τα φώτα
Κι έτσι άρχισα ταξίδι σ’ όσα έχω κάνει ήδη
πριν ο χρόνος γίνει φίδι που να είναι οι τότε φίλοι
όλοι έχουνε χαθεί άλλος εδώ άλλος εκεί
ποτέ δεν είχαμε σκεφτεί πως θα `ταν κάποτε η ζωή
Λίγοι μείνανε κοντά άλλοι φύγανε μακριά
Άλλοι πιάσανε δουλειά κι άλλοι έχουνε παιδιά
Και όλοι ψάχνουνε να βρουν τι να είναι αυτό που `χουν χάσει
Είναι η ψυχή που αρρωσταίνει πριν το σώμα γεράσει
κι έχω μία τάση λύσεις να βρω μα όλα έχουν ξεθωριάσει
Χρόνια περίμενα το τρένο μα για μένα δεν έκανε στάση
Δε πειράζει κι αν η νύχτα ξεχάσει όλα αυτά που `χω γράψει
Πριν η μέρα χαράξει τι θα μπορούσε να αλλάξει

Τίποτα δε μένει ίδιο
Τίποτα δεν αλλάζει πια
Πάντα μες στον ίδιο κύκλο
Μα δε με νοιάζει πια

Χτες το βράδυ έμεινα μόνος κι έτσι πίστεψα για λίγο
ότι τώρα το παρελθόν μπορώ να κάνω φίλο
Κοίταξα φωτογραφίες από δύσκολους χειμώνες
μα ακόμα κι οι αναμνήσεις μου έχουνε μείνει μόνες
Λόγια φράσεις κι υποσχέσεις σαν τοπία με ομίχλη
η χαρά μου ζούσε λίγο και χανόταν χωρίς ίχνη
Πόσα είχα ονειρευτεί και πόσα έχω κάνει πράξη
Πόσα σου έταξα ψυχή μου πρι κάθε χρονιά αλλάξει

Πόσα μπόρεσα να δώσω μα ποτέ δεν πήρα πίσω
Που'ναι όλα αυτά που ήθελα μα δεν πρόλαβα να ζήσω
Τόσα λάθη γίναν δάκρυ που δεν μπόρεσα να κρύψω
τόσα λόγια στο μυαλό μου που δεν μπόρεσα να σβήσω

20 Βαρέθηκα - 2000

Βαρέθηκα τα πολλά που τις ελπίδες στερεύουν
τα μεθυσμένα τα βράδια τις αναμνήσεις που φέρνουν
όσα καλά μού `χουν τύχει μόνο για λίγο να μένουν
να βλέπω άχρηστες μέρες να περνάνε να φεύγουν
βαρέθηκα να μετράω λίγα σωστά πολλά λάθη
να καίγονται τα όνειρά μου πρώτα καπνός μετά στάχτη
βαρέθηκα να πολεμάω σε μια άνιση μάχη
βλέπω το μέλλον μου σ' ανθρώπους που πέθαναν μονάχοι
Βαρέθηκα να μη μπορώ ποτέ σε κάτι να ελπίζω
το χρώμα που `χουν οι μέρες μου να `ναι πάντα το γκρίζο
βαρέθηκα και τη γνώμη που έχουν οι άλλοι για μένα
μα το μυαλό μου αντέχει ακόμα και με σπασμένα τα φρένα
βαρέθηκα όλους αυτούς που προσκυνάνε το χρήμα
μόνοι χωρίς αντίδοτο σε ένα λάκκο με φίδια
βαρέθηκα τους δήθεν φίλους που χτυπάνε πισώπλατα
κρύβουν συνέχεια τη βρωμιά τους με χιλιάδες αρώματα
μα πιο πολύ βαρέθηκα αυτούς που φανήκαν αχάριστοι
εθιστήκανε στο ψέμα κι έτσι πάθανε εξάρτηση
βαρέθηκα όλα τα ψώνια μες τη HIP HOP φάση
όλοι μάγκες στα λόγια μα ποτέ λίγη δράση

Βαρέθηκα σε κόλπο μπλέχτηκα πολλά ανέχτηκα

ανεύθυνα τα λόγια από άτομα που ήταν ψεύτικα
συγκέντρωσα δυνάμεις άντεξα ποτέ δεν έπεσα
νίκησα όσα δε δέχτηκα τους όρους έθεσα

Βαρέθηκα να ψάχνω ένα νόημα να βρω
με κακόγουστο αστείο να μοιάζει η ζωή που ζω
κάποιοι θα πουν πως είναι ωραία κάποιοι άλλοι ίσως το αντίθετο
βαρέθηκα ψάχνοντας το πιο ταιριαστό επίθετο
κι αυτούς που δεν εκτίμησαν όταν δίπλα τους στάθηκα
αυτούς δεν τους βαρέθηκα απλώς, μα τους σιχάθηκα
βαρέθηκα περιοδικά με μοντέλα μοδάτα μπουρδέλα
και όταν κάθομαι να γράφω να βγαίνει μόνο πόνος στην πένα
είμαι εγώ για μένα εσύ για σένα
ο καθένας για την πάρτη του και όλα γύρω μας ξένα
νόημα κανένα δεν υπάρχει είμαστε λίγοι μονάχοι
βαρέθηκα το μυαλό μου με κάποιον πάντα να πρέπει να ταχει
βαρέθηκα όλα τα "ίσως" τα "πρέπει" τον χρόνο που τρέχει
τις έχθρες το μίσος όσα η ψυχή δεν αντέχει
όσα η ζωή ανατρέπει όσους με βγάλανε φταίχτη
όσα ζητάω από μένα όταν κοιτάω τον καθρέφτη

Βαρέθηκα σε κόλπο μπλέχτηκα πολλά ανέχτηκα
ανεύθυνα τα λόγια από άτομα που ήταν ψεύτικα
συγκέντρωσα δυνάμεις άντεξα ποτέ δεν έπεσα
νίκησα όσα δε δέχτηκα τους όρους έθεσα

21 Ρυθμοδαμάζοντας - 2000

Στιχουργικά και μουσικά
δεν έχεις δώσει για μένα αρκετά
Δε κοιτάζω πίσω πια μόνο μπροστά
αν το `χεις μέσα σου δε σταματά

Στιχουργικά και μουσικά
δεν έχεις δώσει για μένα αρκετά
Δε κοιτάζω πίσω πια μόνο μπροστά
αν το `χεις μέσα σου δε σταματά

Ρυθμοδαμάζοντας, ύφος αλλάζοντας
στέκεις απορημένος ναι, κοιτάζοντας
ρίμες προστάζοντας, νερά ταράζοντας
με το μικρόφωνο μπαίνω μεσάζοντας
μπαίνω ανάμεσα στη μουσική
με στίχους προκαλώ σημεία και τέρατα
Πες μου πού έχει ξανακουστεί
λυρικό ξέσπασμα στα 3/4
Δώσ' μου δύο λεπτά είναι αρκετά για να δεις
πως δεν υπάρχει τίποτα που να μην γίνεται
σας λέω μείνετε, ακούστε, κρίνετε
λίγο πριν φύγετε κι εσείς ιδιοφυείς MC's
Στο μικρόφωνο ο ρυθμοδαμαστής
για να δεις μονάχα πως τα πράγματα είναι απλά για μένα
άλλο ένα στιλ μόνο για σένα
πένα και χαρτί γνωστή η συνταγή
Όμως δεν αρκούν μόνο αυτά
πρέπει να έχεις κι αντοχή
πάνω στην σκηνή σαν MC κι εσύ
κάνοντας επίθεση φέρνω σ' αντίθεση

ανέπνευστα LP αντιμέτωπα με μια καινούργια απειλή

Ρυθμοδαμάζοντας ρίμες με όρεξη
τα δύο λεπτά μάλλον θα γίνουν τρία
Σου μοιάζει εύκολη πως είναι υπόθεση
το ίδιο είχαν πει και για την Τροία
Τους πήρε δέκα χρόνια, τόσα χρειάζεσαι κι εσύ
για να βρεις μια ιδέα που να `ναι πρωτότυπη σωστή
Γι' αυτό λοιπόν κι εγώ ξαναχτυπάω ποικιλοτρόπως
κι ελπίζω να μην πάει τσάμπα ο κόπος
Χωρίς κανενός την συναίνεση, παραμένω εξαίρεση, αίρεση,
μουσική με ενέργεια θετική που υπόσχεται να δώσει
έμπνευση, ένεση, ψυχολογική διέγερση
Σεβασμός είναι κάτι που πρέπει ν' αποκτήσεις
μην το ψάχνεις σε πωλήσεις κι έτοιμες λύσεις
Τα όρια σου πρέπει να εξαντλήσεις
κι αν έχεις κάτι να πεις τότε να μιλήσεις
Έτσι απλά για πολλοστή φορά
συνεχίζω να `χω μέσα μου πολλά μηνύματα
και κάνω διάλειμμα, καινούργιο άνοιγμα
μην το παίρνεις προσωπικά πάρ' το σαν μάθημα

Στιχουργικά και μουσικά
δεν έχεις δώσει για μένα αρκετά
Δε κοιτάζω πίσω πια μόνο μπροστά
αν το `χεις μέσα σου δε σταματά

Στιχουργικά και μουσικά
δεν έχεις δώσει για μένα αρκετά
Δε κοιτάζω πίσω πια μόνο μπροστά
αν το `χεις μέσα σου δε σταματά

Δε σταματά

Δε σταματά

Δε σταματά

Δε σταματά...

22 Είσαι ακόμα εδώ - 2000

Με αφορμή το θάνατο μιλώ λοιπόν για τη ζωή
Βλέπεις ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να σου συμβεί το επόμενο πρωί
Ξαφνικά ξυπνάς, βλέποντας πια καθαρά
μία ροή σταματά, μία ψυχή ξεγλιστρά
Μπορεί να είναι δυνατόν στ' αλήθεια άραγε συμβαίνει
Χειρότερα απ' όλες τις σκέψεις σάρκα κι οστά λοιπόν τώρα να παίρνει
Να με ζεσταίνει το άγγιγμα σου δεν είναι πια εφικτό
Δεν είσαι εδώ γι' αυτό λοιπόν κι εγώ μιλώ σε σένα μητέρα
που έδωσες τα πάντα για μένα απ' την πρώτη στιγμή στη γέννα
βάζοντας σε κίνδυνο τη δικιά σου τη ζωή
Το είχαν πει κι οι γιατροί
κι εγώ να στέκομαι ανήμπορος στη τελευταία σου στιγμή
Μίσος, οργή, πόνος, φόβος, σιωπή
Κάθομαι μόνος μου πολλές φορές κι αναρωτιέμαι γιατί
Ποιο να είναι το νόημα, πού να είναι η αρχή και πού το τέλος
Πέφτουνε κι άλλα χτυπήματα μα συνεχίζω να αντέχω με σθένος

Μα είσαι ακόμα εδώ
σε λάθος και σωστό
σε κάθε τι παλιό
σε συναντώ
Μα είσαι ακόμα εδώ...

Με αφορμή ένα θάνατο είπα να κάτσω κάτω, στίχους να γράψω
και στο σκοτάδι της ψυχής μου να ανάψω
φωτιά, να κάψω ενοχές αναμνήσεις
Λύσεις ψάχνω να βρω κι απαντήσεις
του Θεού ν' αποδεχτώ τις κρίσεις
(Μη βιαστείς να με μισήσεις ήμουν πάντα στο πλευρό της)
Και εννοείς πως όσα πέρασε γίναν τελικά για το καλό της;

Σωπαίνεις κι ομολογώ ότι αυτό μου προκαλεί μια ανησυχία
Πρέπει να σκεφτώ αν όντως είναι άλλη μια δοκιμασία
Ουσία, ψάχνω να βρω σ' αυτόν τον άδικο χαμό
Το ξέρω πως μ' ακούς μητέρα γι' αυτό θα σου πω
ότι το μάθημα μου πήρα και με γεμίζει λύπη
Ποτέ δεν εκτιμάς κάτι παρά μόνο όταν σου λείπει
Λέξεις και φράσεις που τις θυμάσαι μόνο σε τέτοιες περιπτώσεις
και φάσεις που όταν βιώσεις και νιώσεις
θα θέλεις μα θα `ναι αργά για να αλλάξεις
τις μέχρι τότε σου πράξεις και σκέψεις
να μαντέψεις τις βλέψεις
να γλιτώσεις τις πτώσεις
πριν χάσεις να δώσεις, πριν σπάσεις να διώξεις
τις τύψεις να λιώσεις, στην ίδια θέση θα κληθείς να πληρώσεις
Κι εσύ αργά ή γρήγορα αν θες λοιπόν να γλιτώσεις
δώσε αξία σ' ότι αξίζει τον εαυτό σου να σώσεις

Μα είσαι ακόμα εδώ
σε λάθος και σωστό
σε κάθε τι παλιό
σε συναντώ
Μα είσαι ακόμα εδώ...

Το ξέρω δεν ήμουν ο πρώτος και δυστυχώς ούτε ο τελευταίος
κι έτσι βαθιά μέσα μου νιώθω πως έχω ένα χρέος και τώρα με δέος
κοιτάζω πίσω θυμάμαι
και στου νοσοκομείου τα παγκάκια με βλέπω ξανά να κοιμάμαι
και στην εντατική με υπομονή να περιμένω για κάποιο θαύμα να συμβεί
χωρίς να υπάρχει επιλογή
και στο πλευρό μου ο αδερφός μου μα και οι φίλοι οι πραγματικοί
συγγενείς στενοί ήτανε όλοι εκεί
Ξεσπώ σαν βροχή στο παρελθόν πάλι ανατρέχω

κι όπως μου δίδαξες με τη στάση σου έτσι λοιπόν αντέχω
πάντα με θάρρος και πείσμα μα πιο πολύ πίστη
Θα `σαι ο φάρος, το πρίσμα μέχρι την ύστατη κρίση

Μα είσαι ακόμα εδώ
σε λάθος και σωστό
σε κάθε τι παλιό
σε συναντώ
Μα είσαι ακόμα εδώ.

23 Κατά ριπάς -2000

Αισθήματα και καταστάσεις εξελίσσονται αλλιώς δυστυχώς
Ο κόσμος δεν είναι αυτός που πίστευες μικρός απλώς
Ψάχνεις κάτι για να νιώσεις ζωντανός
μα τ' όνειρο έχει πεθάνει και δεν είναι εφικτός ο σκοπός
Από δω κι εμπρός στη μάχη είσαι μοναχός
Ποιος είναι φίλος, ποιος εχθρός, ποιος είναι λάθος, ποιος σωστός
Ποιος σου στάθηκε σαν αδερφός και ποιος στη δύσκολη χάθηκε
Πες μου ποιος είναι αυτός που άκουσε τον πόνο σου και δάκρυσε
"Πες μου ποιος"
Αν τον βρήκες θεωρείσαι τυχερός
κι αν απέτυχε ψάχνεις να βρεις ποιος είναι υπεύθυνος
Το ένστικτο σου οδηγός κι ο χρόνος πάντα αντίπαλος
Ψάξε το λόγο που υπάρχεις αν είναι όντως υπαρκτός
μα όλα είναι μπερδεμένα μέσα στο μυαλό σου
αναμνήσεις υποσχέσεις και ο άλλος εαυτός σου
Αν νοιάζεσαι για το καλό σου πρόσεχε και οχυρώσου
Θυμήσου πως ήταν το μέλλον όταν ήταν δικό σου

"Άλλη μια μέρα ξεκινάς ξυπνάς"
"Νιώθεις τις σκέψεις μες το μυαλό σου να σε χτυπάνε κατά ριπάς"
"Και νιώθω σκέψεις"
"Νιώθεις τις σκέψεις μες στο μυαλό σου να σε χτυπάνε κατά ριπάς"
"Άλλη μια μέρα ξεκινάς ξυπνάς"
"Νιώθεις τις σκέψεις μες το μυαλό σου να σε χτυπάνε κατά ριπάς"
"Και νιώθω σκέψεις"
"Νιώθεις τις σκέψεις μες στο μυαλό σου να σε χτυπάνε κατά ριπάς"

Ρωτάς ποιος "ποιός" ποιος να είναι στο μικρόφωνο πέστε μου ποιος
Άλλος ένας MC που ρίχνει στο σκοτάδι φως
Ιερός είναι ο σκοπός σε μια λάθος εποχή περιπλανιέμαι μοναχικός

Έχει γίνει ο κόσμος τόσο σκληρός
Νιώθω πως δεν ταιριάζω
κι είναι αυτός ακριβώς ο λόγος που τον τόνο μου ανεβάζω
Είμαι ο συνήθως εκτός, ο φανερός σου εχθρός
ο φίλος σου ο παλιός για μερικούς ευτυχώς
Μένω ακόμα πιστός σ' ό,τι υπογράφω
αληθινός σαν τον παλιό ελληνικό κινηματογράφο
Πότε δεν το `βαλα κάτω κι ας είχα φτάσει στον πάτο
Από ύπουλες υποσχέσεις όπως εκείνες του ΝΑΤΟ
Δεν ξέρω αν έκανα λάθος που επιμένω μοναχός
κι αν μου βρωμάει ο αέρας ίσως να φταίει ο βάλτος
μα νιώθω κρύο αέρα να φυσάει, ν' αφήνει σημάδια
οι ελπίδες μου είναι καράβια βουλιάζουνε, μένουνε άδεια
Βρήκα το τούνελ με το φως στα πιο βαθιά μου σκοτάδια
Η τύχη μ' έχει ξεχάσει μα ρίχνω ακόμα τα ζάρια
Σε κάθε πληγή που μ' ανοίγει ακούω ν' ακονίζουν τα φτυάρια
μα έμαθα να επιβιώνω και στα πιο δύσκολα βράδια

"Άλλη μια μέσα ξεκινάς ξυπνάς"
"Νιώθεις τις σκέψεις μες το μυαλό σου να σε χτυπάνε κατά ριπάς"
"Και νιώθω σκέψεις"
"Νιώθεις τις σκέψεις μες στο μυαλό σου να σε χτυπάνε κατά ριπάς"

24 Θέλω να μιλήσω - 2002

Θέλω να μιλήσω, θέλω να μπορέσω
ζήτημα να θέσω
Θέλω να διαλέξω μήνυμα εκ των έσω
Είναι όσο θα αντέξω
Θα σηκωθώ, θα πέσω, πάλι μόνος μου θα τρέξω
Χρόνια στην απέξω, πως να σε πιστέψω
Άσκοπες ευχές, παιχνίδια για να παίξω
Τα όνειρα θα δέσω
και αν είναι θα πονέσω
Δε θα θυμηθώ, δε θα τα γυρέψω

Το βλέμμα μου θα στρέψω και θα αγναντέψω
και ό,τι έχει μείνει θα το συμμαζέψω
Χρόνο θα ξεκλέψω και θα τα βολέψω
και ότι μου ανήκει δε θα ζητιανέψω
Τη μοναξιά θα θρέψω,
να την ημερέψω
Αυτή θα με ανεχτεί,
εγώ θα την λατρέψω
Δε θα της μιλήσω, δε θα την εκθέσω
μόνη θα μπορεί, μόνος μου θα αντέξω

Μη μου ζητάς άλλο να συμβιβαστώ
σου λέω φίλε με έχουν φέρει έως εδώ
άσκοπες σκέψεις σε έναν άστατο καιρό,
όχι άλλο πια δεν μπορώ να το ανεχτώ

Μη μου ζητάς άλλο να συμβιβαστώ
σου λέω φίλε με έχουν φέρει έως εδώ
άσκοπες σκέψεις σε έναν άστατο καιρό,

όχι άλλο πια δεν μπορώ να το ανεχτώ

Θέλω να μιλήσω μα κάτι με πιάνει
Το μυαλό μου φεύγει μακριά και δε φτάνει
ούτε ένας φίλος, ούτε κάποια σκέψη
να παρηγορήσει το εγώ μου για να αντέξει
Χάθηκα στις λέξεις, στα άχρηστα τα λόγια
ψάχνοντας κουράγιο μα ψάχνοντας για χρόνια
Ίσως αν μιλήσω να ακούσει κάποιος
ίσως ο κόσμος μας δεν είναι σάπιος

Πάλι όμως μπαίνει η αμφιβολία
μήπως μόνο ψάχνω μια δικαιολογία
που δεν βρήκα άκρη στις αναζητήσεις
που έδωσα υπόσχεση χωρίς να την ζητήσεις
Ψάχνω αρμονία μα με τις λάθος νότες
Δε σε είχα ακούσει κάποτε όμως μου το πες
Τα πράγματα είναι αλλιώς στις αντίπερα τις όχθες
Χαθήκανε οι άγιοι και μείναν οι προδότες

Μη μου ζητάς άλλο να συμβιβαστώ
σου λέω φίλε με έχουν φέρει έως εδώ
άσκοπες σκέψεις σε έναν άστατο καιρό,
όχι άλλο πια δεν μπορώ να το ανεχτώ

Μη μου ζητάς άλλο να συμβιβαστώ
σου λέω φίλε με έχουν φέρει έως εδώ
άσκοπες σκέψεις σε έναν άστατο καιρό,
όχι άλλο πια δεν μπορώ να το ανεχτώ

25 Το τελευταίο γράμμα ενός αυτόχειρα - 2002

Όταν διαβάσεις το γράμμα αυτό
θα είμαι κάπου μακριά
δεν έχω πάει ξανά
μα το σκεφτόμουν συχνά
και αν νιώθεις πίκρα και δάκρυ
να στάζει αυτό το χαρτί
μη σε ξενίζει αυτό,
έτσι ήτανε όλη μου η ζωή
πάντα η ίδια ατυχία
απλώς αλλάζαν οι χώροι
πρώτα σχολείο τιμωρία,
μετά στρατός και καψόνι
από μικρός μεσ' στην τάξη
παλιά και ίδια ιστορία
οι άλλοι καλοί μαθητές
κι εγώ στα τελευταία θρανία
πάντα ήθελα κάτι να γίνω,
ποτέ δεν έμαθα τι
όταν οι άλλοι είχαν διαλέξει
να γίνουν δικαστές και γιατροί
και μετά ήρθε η ώρα
για να πάω στρατό
μα όταν πήρα Ι5
όλοι με είπαν τρελό
έτσι βρέθηκα μόνος
μια δουλειά να ψάχνω να βρω
μα όλες οι πόρτες κλειστές
και το μέλλον θολό
με τις γυναίκες να νιώθω
σαν να `ναι από άλλο πλανήτη

μ’ άλλον πολιτισμό και κουλτούρα,
έθιμα και ήθη
προσπάθησα πολλές φορές
για να τις καταλάβω
έμαθα τι είναι αγάπη,
πως σε βουλιάζει στον πάτο
και σ’ όσους μου στάθηκαν
πρέπει απλώς να ζητήσω συγγνώμη
και στους γονείς μου που απέτυχα
και σ’ αυτούς ακόμη
συγγνώμη μητέρα,
που δεν ήμουν καλός μαθητής
συγγνώμη πατέρα,
που γιατρό δε θα με δεις
συγγνώμη που δεν κατάφερα
να σας ικανοποιήσω
και ούτε θέλω πάνω σας
το φταίξιμο να ρίξω
παίρνω όλη την ευθύνη
γι αυτή μου την πράξη
και αναρωτιέμαι
τον ήσυχο ύπνο σας αν θα ταράξει
θυμάμαι μόνο μια ζωή
όπου το πάθος κυβερνούσε
στα ραντεβού με την τύχη μου
εκείνη πάντα αργούσε
όπως τότε με έναν φίλο
μεσάνυχτα στην εθνική
μία στάμπα από αίμα στην άσφαλτο,
το τέλος για μια ζωή
δεν το κατάλαβα ποτέ μου το γιατί
και ας ήμουν εκεί

και ας έψαχνα με λέξεις να βοηθήσω
για δες πώς τα `φερε η ζωή,
σαν να `ταν γραφτό να συμβεί
έρχομαι φίλε να σε συναντήσω...

26 Κάποιου Οκτώβρη την αυγή - 2002

Βράδια περάσαν σιωπηλά
μιλώντας μόνο με μια ματιά
κρατώντας με τόσο σφιχτά
σα να ήταν η τελευταία μας φορά

Πόσο σ' αγάπησα εκεί
κάποιου Οκτώβρη το πρωί
σ' ένα παγκάκι παγωμένο
ενώ γύρω έπεφτε βροχή

Ρίγος στο πρώτο σου φιλί
σα να ήμουνα μικρό παιδί
έμαθα να ξαναγεννιέμαι
από τη δικιά σου την πνοή

Σε μια αμμουδιά, σ' ένα νησί
κάποτε κάναμε όνειρα μαζί
κάτω από του φεγγαριού το φως
και των κυμάτων τη μουσική

Θυμάμαι τότε μου είχες πει
ας μην τέλειωνε ποτέ αυτή η στιγμή
και άφησα το μυαλό μου να χαθεί
άφοβα να περιπλανηθεί

Μα είσαι σαν το κακό κρασί
που φέρνει ζαλάδα το πρωί
Υπάρχουν φορές που νιώθω λύπη
κι άλλες που νιώθω οργή

Στο παρελθόν
κοιτάζω να με βρω
δεν είμ' εκεί
Θα `μαι απών
ώσπου να κλείσει η πληγή
Και στο παρόν
μου μοιάζεις τόσο μακρινή
και απορώ
αν είχαμε ποτέ συναντηθεί

Ο χρόνος λένε κλείνει την πληγή
είτε μεγάλη, είτε μικρή
κι ώσπου το φως ξαναφανεί
θα διώξει όσα ζήσαμε μαζί

Πόσα πρέπει να θυμάμαι
πόσα πρέπει να ξεχάσεις
Εσύ να περνάς συνέχεια φάσεις
ν' αλλάζεις συνήθειες και πράξεις
να περιμένω να το ξεπεράσεις
μέσα απ' αρρωστημένες καταστάσεις

Ίσως έπρεπε ν' αλλάξω
ίσως ήταν γραφτό ν' αλλάξεις
μα αυτή που είχα φανταστεί
χάθηκε όπως εκείνη η βροχή
ζεί σε μια άλλη εποχή
σε κάποιου Οκτώβρη την αυγή

Θα τη φυλάω πάντα εκεί
σαν την πιο πολύτιμη στιγμή
και θα τη φέρνω στη ζωή

όποτε έχει κάτι να μου πει
για να μη νιώθω μοναχός
κι όσο θα περνάει ο καιρός
θα τη φροντίζω διαρκώς
από `κείνου του φεγγαριού το φως

Τώρα ξέρω πως η αγάπη διαρκεί
όσο κάνει η λάμψη να χαθεί
από το βλέμμα και στο τέρμα
δεν είμαστε πια εγώ κι εσύ

Και πόσο αξίζουν τελικά
η αρχή, η σπίθα, η φωτιά
η γιορτή, η πληγή και η χαρά
τα σ' αγαπώ στα σκοτεινά

Σαν τα όνειρα τα εφηβικά
οι σκέψεις γυρίζουνε ξανά
Τα βράδια είναι παγερά
συνήθισα όμως να ζω με αυτά

Οι αναμνήσεις μπαίνουν σε τροχιά
γελάν και κλαίνε σαν παιδιά
Τρέχουν κοντά τους δυνατά
για να νιώσω πιο μόνος μου μετά

Σ' είχα παρομοιάσει μια φορά
σαν όαση στην ερημιά
Πάντα θα σημαίνεις για μένα πολλά
Πάντα τα σημάδια σου θα `ναι νωπά
Πάντα θα σε ψάχνω σε πρωινά σαν κι αυτά
Πάντα θα σε ζητάω άθελά μου κρυφά

Ο ήλιος ανατέλλει μα λάμπει θολά
όσο τα όνειρά μου παραμένουν νεκρά

Στο παρελθόν
κοιτάζω να με βρω
δεν είμ' εκεί
Θα `μαι απών
ώσπου να κλείσει η πληγή
Και στο παρόν
μου μοιάζεις τόσο μακρινή
και απορώ
αν είχαμε ποτέ συναντηθεί

Στο παρελθόν
πόσο σ' αγάπησα εκεί
Στο παρελθόν
σε μια αμμουδιά σ' ένα νησί
Στο παρελθόν
θα σε φυλάω πάντα εκεί
Στο παρελθόν
κάποιου Οκτώβρη την αυγή

27 Ίδιο τραγούδι – 2002

Υπάρχουν πράγματα για σένα που δεν τα `χεις πει πουθενά
μέσα σου μένουν θαμμένα, μυρίζουνε μοναξιά
Κάνουν παρέα με θλίψη, ντροπή κι ενοχές
πληγώνουν συνέχεια το αύριο και μισούνε το χθες.
Συνήθως παίρνουν τη μορφή από παλιές αναμνήσεις
πρέπει να πληρώσεις για αυτές, πρέπει επιμελώς να τις κρύψεις.
Έτσι σε βρίσκει το βράδυ μ' ένα μολύβι στο χέρι
κι απέναντι σου οι τύψεις να σου `χουν στήσει καρτέρι.
Δε θέλω κανέναν κοντά μου, τέρμα τα ψεύτικα λόγια,
προσποιητή η αγάπη, προσποιητή τόσα χρόνια.

Το ξέρω, φταίω και εγώ, κανέναν πια δε χρεώνω
για τη φθαρμένη ψυχή μου, για το χαμένο μου χρόνο.
Είμαι και εγώ ο εαυτός μου, μα το κατάλαβα αργά,
έφτιαξα έναν κόσμο δικό μου κι έτσι περνάω καλά.
Έκανα τον πόνο εχθρό μου και φίλο μου τη μοναξιά
μα πολλές φορές με πληγώνει, που όλα μοιάζουν φθηνά.
Τώρα πια και η αγάπη πουλιέται με άτοκες δόσεις
κι άμα θες να πετύχεις, πρέπει να μπορείς να προδώσεις.
Τώρα που σε όλα τα αισθήματα έχουν κηρύξει εκπτώσεις,
όσο φθήνια αντέχεις, τι σου έχει μείνει να δώσεις.

Πολλές φορές θέλω να φύγω να ζήσω κάπου μακριά
από φλώρους, τσούλες, κινητά και λεφτά,
να ζω απλά έχοντας για στέγη τον καθαρό ουρανό
μα πάντα κάτι με κρατάει κολλημένο εδώ.
Τι κι άμα έβγαλα δίσκο, τα πάντα μείνανε ίδια
οι όροι γίναν σκληροί στης ζωής τα παιχνίδια.

Τόσα πάθη σαν ξυράφι την ψυχή μου έχουν χαράξει
για μάχες που έχω κερδίσει και πολέμους που έχω χάσει.
Μα αυτό που ακόμα νοσταλγώ, είναι η παλιά μου εικόνα
ενός παράξενου παιδιού σε λάθος τόπο και ώρα.
Η ζωή μου ένας δίσκος κολλημένη η βελόνα,
ίδιο τραγούδι καλοκαίρι, ίδιο τραγούδι χειμώνα.

Ίδιο τραγούδι καλοκαίρι, ίδιο τραγούδι χειμώνα.
Ίδιο τραγούδι καλοκαίρι, ίδιο τραγούδι χειμώνα.

Σαν τις στιγμές που χωρίς λόγο απλώς κοιτάζεις τον τοίχο
ψάχνεις φως, ψάχνεις οίκτο, ίσως τον βρεις σε ένα στίχο
ίσως και πάλι χαθείς μες στης ζωής τα μπερδέματα
κι όσο λες την αλήθεια, τόσο πληθαίνουν τα ψέματα.
Κι επιτίθονται, τίθονται υπό περιορισμό όλα όσα είχες μάθει
για το τι θα πει σωστό και τι λάθος, σαν ορκισμένος μονομάχος
στην αρένα του κόσμου στέκεις και πάλι μονάχος με άγχος.
Κι έτσι γίνεται, φθείρεται από το κύμα ο βράχος, αλλάζει,
μεταμορφώνεται μέσα στου χρόνου το βάθος μα προσαρμόζεται,
σώζεται στην ακτή γαντζωμένος, να νοιάζεται, δε χρειάζεται
μιας και είναι ταγμένος σε μια αιώνια προσπάθεια χωρίς αρχή και τέλος.
Κάπως έτσι νιώθω και εγώ κολλημένος μέσα στο έλος.

Μα τελικά κατάλαβα πως πρέπει να μας έχουν εθίσει
μέσα σε ένα φαύλο κύκλο που δεν μπορεί να σταματήσει
Ναρκωτικό σκληρό βλέπεις, δεν είναι μόνο η ηρωίνη.
Χρειαζόμαστε όλοι τις δόσεις μας το εγώ ψηλά να μείνει.
Θέλουμε δόσεις εγωισμού, δόσεις φιλοδοξίας, δόσεις υλισμού,
δόσεις ανταρσίας και εξουσίας.
Δόσεις ανδρισμού, δόσεις θηλυκότητας,
δόσεις μιας στολής παιδικής ξεχασμένης αθωότητας.
Η ζωή μου ένας δίσκος, κολλημένη η βελόνα,

ίδιο τραγούδι καλοκαίρι, ίδιο τραγούδι χειμώνα.

Ίδιο τραγούδι καλοκαίρι, ίδιο τραγούδι χειμώνα.
Ίδιο τραγούδι καλοκαίρι, ίδιο τραγούδι χειμώνα.

28 Κάποιοι - 2002

Έχτισα μηνύματα σε στίχους και συνθήματα
Τα βήματα γρήγορα, αντέχουν τα χτυπήματα
Χιλιάδες τα προβλήματα ανοίγοντας τα μνήματα,
κοιτάζοντας καχύποπτα καυτά επιχειρήματα.
Τα λόγια τους ανήθικα κινούνται πάντα ύποπτα
προβάλλοντας αιτήματα λόγους και υπομνήματα.
Αλλάζουν τα νομίσματα, τους όρκους τα ερεθίσματα,
αυξάνουν τα ερείσματα, ευρώ χαρτονομίσματα.
Για κάθε τους απόφαση υπάρχει μια πρόφαση
για να `χουν πάντα πρόσβαση στου ΝΑΤΟ την απόσβεση.
Χωρίς καμία πρόταση, για πάντα υποχώρηση
ανοίγοντας την όρεξη για κάθε παραχώρηση.
Ψάχνοντας συγχώρεση παράδεισο και κόλαση,
παράδοση σε εξόντωση και εσύ στην απομόνωση
να κρίνεις την απόρριψη σε κάθε της αγόρευση.
Στου χρόνου την συγχώνευση σε θέλουν σε αποχώρηση.

Κάποιοι θέλουν τον γρίφο της ζωής να λύσουν.
Κάποιοι θέλουν με δόξα και λεφτά να ζήσουν
και άλλοι θέλουν απλώς πίσω να αφήσουν κάτι
που να θυμίζει ότι άξιζε να ζήσουν.

Και έχω μια ένσταση προς κάθε μια κατεύθυνση,

προς κάθε πολίτικη πολεμική διένεξη.
Δε θεωρώ εξέλιξη της βίας την επέλαση
ενάντια στην ελεύθερη βούληση και θέληση.
Απώτερος σκοπός μια παγκόσμια κυβέρνηση
με νόμους για καταστολή και πλήρης χειραφέτηση.
Δεν είναι πια εξαίρεση το ψέμα και η αθέτηση
των προεκλογικών υποσχέσεων για ανανέωση.
Το δίκαιο έγινε αίρεση ψάχνοντας δικαίωση.
Η ελπίδα έμεινε ορφανή μέσα στην ισοπέδωση.
Των λύσεων η εύρεση κατάντησε παραίσθηση
χρόνια περιμένοντας για μια διευθέτηση.
Εγκλήματα πολέμου με Ευρωπαϊκή συναίνεση.
Τα media αποφασίζουν τι θα κάνει αίσθηση.
Το λάθος άλλαξε όνομα και λέγεται αναίρεση
και ο Θεός κουράστηκε και δήλωσε παραίτηση.

Κάποιοι θέλουν τον γρίφο της ζωής να λύσουν.
Κάποιοι θέλουν με δόξα και λεφτά να ζήσουν
και άλλοι θέλουν απλώς πίσω να αφήσουν κάτι
που να θυμίζει ότι άξιζε να ζήσουν

Κάποτε θα `ρθουν να σου πουν τα νέα,
θα υποσχεθούν για μια ζωή πιο ωραία,
γραμματείς Φαρισαίοι ψευδοπροφήτες παρέα
κάνοντας θαύματα για μας θα `χουν παγκόσμια σημαία,
σαν δουν πολλοί πολλά καλά θα τους φιλτράρουν μετά
για να τους έχουν στο σύστημα κύματα νεκρά
να τους ψηφίζουν γαμώτο…
Η αγάπη πεθαίνει, κανείς απ’ αυτούς δεν το βλέπει;
Κι όλοι οι δρόμοι μοιάζουν με αγκάθια στρωμένοι,
όλοι φυλακισμένοι σε δόσεις, καλωδιωμένοι σε ένα μπλόκο κοίτα!
Πάντα απασχολημένοι κι όσο του κόσμου η οικονομία ανεβαίνει

πιστεύω πάντα θα υπάρχει ένα παιδί που στο βωμό της πεθαίνει,
γιατί η ίδια η ελευθερία σε ένα κελί είναι δεμένη,
θυμίζει άγριο πουλί που στο κλουβί του δεν μπαίνει,
οπότε καραδοκούν να το σκοτώσουν να το βαλσαμώσουν
να το κοιτούν και να μιλούν για δημοκρατία
κάνοντας πιο γρήγορη τη ζωή, βία!
Μολύνουν τη λογική, με αίμα τσόντα και κομπίνα
είναι πιο εύκολο να δεις τη τηλεόραση
κι ακόμα πιο εύκολο απ' αυτή να πάθεις εξάρτηση,
εγκεφαλικό ναρκωτικό που δρα ελεύθερο θέλει ακόμα ένα θύμα,
μετά αφού το χρόνο κάναν χρήμα και το χρήμα κυριαρχεί
βάζουν παράγοντα το άγχος βασικό για υποταγή
κι έχει κίνηση πολύ, πράσινο, κόκκινο φανάρι,
δουλειά, ναρκωτικά, αρρώστιες, γλώσσα, παιδεία, τύψεις…
Βρες αντίσταση να λείψεις!

29 Παλιό ποτό – 2002

Ρωτάς τι κάνω, φωνάζεις
Γιατί μ' αλλάζεις, τρομάζεις
Όταν οι μέρες περνάνε
Όλο τα ίδια μου τάζεις
Φωνές και ίχνη σ' αρέσουν
Χαζεύουν λίγο και φεύγουν
Βοηθούν τη μιζέρια
Όμως πάλι σαλεύουν
Σε δουλεύουν, το ξέρεις
Όμως βαριέσαι να φέρεις
Την ώρα πάλι στα μέτρα κι άμα τα καταφέρεις
Γνωστό το βήμα σου, πίσω θέλεις να σε κρατήσω
Σκοτεινιάζει η μέρα, βοήθεια δώσ' μου αέρα
Πολλές φορές πιάνεις τον εαυτό σου σε λάθος ανθρώπους να ξεσπάς
Φορές που νιώθεις πως πουθενά δεν χωράς
Μόνος σου αρχίζεις να μιλάς
Κάποιος θα σ' έλεγε τρελό
Μα ξέρεις πως δεν είναι σωστό το συμπέρασμα αυτό
Ψάχνεις κάπου να κρατηθείς
Κουράστηκες να ελπίζεις σε θαύματα
Κι έχεις πάνω σου πληγές, εγκαύματα
Σα λάφυρα τα κουβαλάς, βρίσκονται εκεί
Να σου θυμίζουν τις μάχες μιας ζωής
Πολεμιστή σε χρήζουν
Πες μου τι θες
Βάλε να πιω
Απ' το παλιό αυτό ποτό
Ναι, έχω κάτι να σου πω για το πως κερδίζει το κακό
Γνωστό μου είναι, ευχαριστώ μα εγώ τα λάθη μου μετρώ
Εδώ σταύρωσαν το Χριστό

Μήπως δεν ήταν αρκετό
Πες μου τι θες
Βάλε να πιω
Απ' το παλιό αυτό ποτό
Ναι, έχω κάτι να σου πω για το πως κερδίζει το κακό
Γνωστό μου είναι, ευχαριστώ μα εγώ τα λάθη μου μετρώ
Εδώ σταύρωσαν το Χριστό
Μήπως δεν ήταν αρκετό
Τη χρυσή τομή ψάχνω για να βρω και ν' αφεθώ
Μικρή διαδρομή και λίγος ο χρόνος για να το σκεφτώ
Σαν άσωτος υιός, που πίσω όμως δεν θέλει να γυρίσει
Και περιμένει στο σκοτάδι, κάτι να το φωτίσει
Κάτι που να του δείξει, πως να κερδίσει το στοίχημα
Και το κάθε ατύχημα, να μην πιαστεί σαν αδίκημα
Κι αν θα πληρώσει το τίμημα, να 'ναι από λάθος δικό του
Να φταίει αυτός αν θα σωθεί, να φταίει αυτός για το χαμό του
Για μια στιγμή απαρνιέσαι φίλους και μόνος πλανιέσαι
Ψάχνεις το χάος να βρεις, λίγα τα χρόνια, ξεχνιέσαι
Η μοναξιά γκόμενά σου, τροφή καλή τα λεφτά σου
Λίγο-πολύ έχεις μάθει, ν' αγαπάς τη γενιά σου
Ξέρει στην πλάτη να σ' έχει, να σε πονά, να προσέχει
Να μην υπάρχει αντίδοτο και μόνο πίκρα να βρει
Για το αντίδοτο σ' έχει για τα καλά πουλημένο
Και ξεγραμμένο απ' τους χάρτες, σαν μια κουκκίδα, σκισμένο
Πες μου τι θες
Βάλε να πιω
Απ' το παλιό αυτό ποτό
Ναι, έχω κάτι να σου πω για το πως κερδίζει το κακό
Γνωστό μου είναι, ευχαριστώ μα εγώ τα λάθη μου μετρώ
Εδώ σταύρωσαν το Χριστό
Μήπως δεν ήταν αρκετό
Πες μου τι θες

Βάλε να πιω
Απ' το παλιό αυτό ποτό
Ναι, έχω κάτι να σου πω για το πως κερδίζει το κακό
Γνωστό μου είναι, ευχαριστώ μα εγώ τα λάθη μου μετρώ
Εδώ σταύρωσαν το Χριστό
Μήπως δεν ήταν αρκετό
Μη ζητάς εξηγήσεις, αφού το ξέρω θ' αργήσεις
Λάθος εικόνες σου δίνουν, τις αγκαλιάζεις, να ζήσεις
Σαν της ψυχής τη σοφία και σαν του μάγου κακία
Χωρίς αιτία και λόγο ψάχνεις στης σκέψης τα κρύα
Κι αν αγναντεύεις τη νύχτα, στης μοναξιάς τα ξενύχτια
Έχω τα δίχτυα κομμένα, τα σχοινιά τεντωμένα
Κρατάνε μόνο για σένα, δεν έχει χώρο για μένα
Λίγο-πολύ το ζητάς, δε θέλεις φίλο κανένα
Πάλι καλά που υπάρχει και κάποιος και με καταλαβαίνει
Κι όταν τις σκέψεις μου λέω, ποτέ του δεν μ' αποπαίρνει
Στην πορεία έχω μάθει, πως είναι δύσκολο να 'σαι
Σωστός με όλους, τη στιγμή που όλοι σου λένε θάψε
Και άσε στην άκρη εγωισμούς, κάνε μια ακόμα παραχώρηση
Κι ύστερα να ζητάς απ' την ψυχή συγχώρεση κι αθώωση
Κι όταν παρθεί απόφαση, να 'σαι παρόν όταν σε κρίνει
Δεν θες να πέφτει
Στη σελήνη
Πες μου τι θες
Βάλε να πιω
Απ' το παλιό αυτό ποτό
Ναι, έχω κάτι να σου πω για το πως κερδίζει το κακό
Γνωστό μου είναι, ευχαριστώ μα εγώ τα λάθη μου μετρώ
Εδώ σταύρωσαν το Χριστό
Μήπως δεν ήταν αρκετό
Πες μου τι θες
Βάλε να πιω

Απ' το παλιό αυτό ποτό
Ναι, έχω κάτι να σου πω για το πως κερδίζει το κακό
Γνωστό μου είναι, ευχαριστώ μα εγώ τα λάθη μου μετρώ
Εδώ σταύρωσαν το Χριστό
Μήπως δεν ήταν αρκετό

30 Ριμοθέτηση - 2002

Ζώντας!
Ζώντας λοιπόν στη Αθήνα μέρα με τη μέρα, μήνα με το μήνα
μέσα στη ρουτίνα, όλα μια βιτρίνα
αποκλεισμένος σε καραντίνα σαν επικίνδυνος ιός
για όλα αυτά που αντιπροσωπεύω έρχομαι και φεύγω
κάπου σε μπερδεύω, με παγιδεύεις μα προοδεύω
κι έτσι ξεφεύγω και αντιπαρατάσσω λέξεις,
πιο πολλές απ' όσες θα μπορούσες να αντέξεις
με ένα πρωτότυπο τρόπο θ' ακούς μουσικές λυρικές συνθέσεις
όχι δεν έχει να κάνει με τη δόξα και οπωσδήποτε δε πρόκειται για τα λεφτά
Μάλλον δεν κατάλαβες καλά γι' αυτό θα πρέπει να σου δείξω πως γίνεται σωστά
ειδικές εγκοπές από τα μέσα εγκοπές με μουσικές ανατροπές
θέλω mcs χωρίς περικοπές ούτε και αναστολές, λυρικές αποστολές και αποδείξεις
άμα θες είναι μπροστά σου ετοιμάσου ψάξου έρχεται και η σειρά σου
μη κοιτάς τα όνειρα σου κρατά τα δικά σου
για φαντάσου άλλο ένα πλήγμα το δικό μου στίγμα
προκαλώντας ρήγμα μαγικό μίγμα
πάντα μες τα λίγα κι είναι απλώς ένα δείγμα!

Υπάρχουν δήθεν mcs που δεν ξέρουν τι λένε και όμως μιλάνε και αυτό μου τη δίνει

συμπέρασμα βγάζω γυρεύοντας πάνε και έτσι λοιπόν πηγαίνω παραπέρα
και πρόκειται να κάνω τη παρουσία μου αισθητή και έχω αφορμή
κι είναι η στιγμή για να ακουστεί μετά μπορείς να κάνεις ότι θες εσύ!
Πρόκειται για κάποιους και ρωτάς ποιους
αναφέρομαι σ' αυτούς που βλέπουν στίχους, ρίμες και ρυθμό
χωρίς σεβασμό και ενδοιασμό είναι εύκολο λοιπόν να μπω στο πειρασμό να πω:

Μόνο για τη δόξα μόνο για το χρήμα; Ξέχασες τι είναι αυθεντικό και είναι κρίμα!
Δυνάμωσε τα μπάσα χαμήλωσε τα πρίμα, σκηνοθέτη άσε το ρυθμό με τη ρίμα
να δούνε πως πρέπει να γίνεται και τι συμβαίνει όταν ευθύνεται η τέχνη και όχι το χρήμα
η μουσική μας δε κατευθύνεται απλά μεταβάλλεται και εξελίσσεται
ξέρει καλά στους καιρούς να ελίσσεται απ' όσα ζητάει ο χρόνος
όσα σενάρια εσείς κι ας μας στήσατε
γράφοντας λοιπόν τον επίλογο στο ψεύτικο μέλλον και πάλι αντίλογο
το μέλλον σου μοιάζει να είναι αμφίρροπο και εγώ είμαι απλώς το αντίδοτο

31 Θολά νερά -2002

Και αν κάτσω πάλι για να γράψω και νοσταλγήσω τα παλιά
Μήπως πρόκειται τώρα κάτι να αλλάξει ή μήπως εγώ θα νιώσω διαφορετικά
Ή μήπως αύριο ξυπνήσω και όλα θα μου φαντάζουν φωτεινά
Μήπως θα 'χει φύγει μακριά το γκρίζο, μήπως οι φίλοι μου θα 'ναι πιο κοντά
Ή μήπως η χαρά είναι φτιαγμένη από άγνωστα σε μένα υλικά
και η ψυχή μου ακόμα περιμένει να βρει σ' αυτόν το κόσμο γιατρειά
Ή μήπως εγώ πρέπει να αλλάξω επιτέλους, να δω τα πράγματα αλλιώς
Αφού η ζωή είναι ταξίδι μα άγνωστος ο προορισμός
Απλώς αλλάζει η νύχτα με τη μέρα, το σκοτάδι διαδέχεται το φως
Το χθες περνά στο μέλλον βέρα και το παρόν μένει εκτός
Αλλάζει πρόσωπο το ψέμα μα βροχερός πάλι ο καιρός
κι εγώ πιστός πάντα στα ίδια συνάμα λάθος και σωστός
Θέλω απλώς μια λέξη να ακούσω, να μου δώσει για λίγο σιγουριά
Σαν φάρος να βρεθεί και να φωτίσει το καράβι μου μέσα στη νυχτιά
Το δρόμο πάλι να μου δείξει για να βρω κι εγώ κάποτε στεριά
Και όταν το σκαρί μου πια σαπίσει, η βροχή θα ξεσπάσει ξαφνικά
Και όπως το νερό της θα ξεπλύνει άσχημα λόγια και σκληρά
Αχώριστος φίλος μου πάντα θα μείνει όπως ο ναυαγός με την αμμουδιά
Και όσα είχα κάποτε αγαπήσει μόνος μου τα πετάω στην πυρά
Κουράστηκε το μυαλό να ψάχνει λύση...Αλήθεια, πίστη και ανθρωπιά
Και αφού το όνειρό μου πια λυγίσει...Και κάνει τη χάρη στη φθορά
Σαν το γυαλί που όταν ραγίσει...Δε γίνεται ποτέ όπως παλιά
Και αν η περηφάνια μου αρρωστήσει...και δεν αντέξει τελικά
Τουλάχιστον θα 'χει κάποτε μιλήσει...Δε θα 'χει πεθάνει ξανά σιωπηλά

Και αν είπα λόγια πολλά...για να ξεφύγω ξανά
Φταίει αυτή η βραδιά...και η βροχή που ξεσπά
Γίνεται ποτάμι κυλά...στις πόλεις μέσ' τα στενά
Κι εγώ κόντρα στο ρεύμα και στα θολά του νερά

32 Παραμύθι – 2004

Όταν ήμουνα μικρός μου `χαν πει ένα παραμύθι
ότι αυτό που λέγεται φιλία υπάρχει και ζει σ' αυτόν τον πλανήτη .
Μου είχαν πει και για κάτι σπουδαίο που το λέγανε ιδεολογία
και να `μαι πιστός σε ιδανικά όπως πατρίδα, οικογένεια, θρησκεία .
Μου είχαν πει για μια γενιά εκεί γύρω στο `60 με `70,
για μια επανάσταση κι αν χρειαζότανε η γενιά μου θα έκανε τα ίδια.
Μου είχαν πει και για κάτι παράξενους με καπέλο και μπλε στολή,
αυτοί θα με έσωζαν αν κάποιος κλέφτης στο σπίτι μου μέσα είχε μπει.
Μου είχαν πει για μία χούντα και για μία αριστερά
μου `παν για κάποιες χαμένες πατρίδες και 400 χρόνια σκλαβιά .
Μου `παν ότι ήμουν τυχερός γιατί τώρα έχουμε δημοκρατία,
για κάτι που το `λεγαν σοσιαλισμό και έμοιαζε μ' ελευθερία.
Μου `παν τα πράγματα έχουν αλλάξει για τη δική μου τη γενιά
κι αφού έχουμε ένα πιάτο να φάμε όλα είναι μια χαρά.
Μου `παν να βάλω γρήγορα μυαλό και να συμβιβαστώ
κι ότι κάπου εκεί είναι το νόημα της ζωής, αν το ψάξω θα το βρω!

Όταν ήμουνα μικρός μου `χαν πει ένα παραμύθι,
μα είχε άσχημο τέλος και αυτό το ξέρω ήδη.
Όταν ήμουνα μικρός μου `χαν διδάξει μια ιστορία,
τώρα μου την λένε αλλιώς, μα εγώ μαθαίνω στην πορεία.

Τώρα όμως που μεγάλωσα το παραμύθι έχει αλλάξει,
δε φοβάμαι πια τους εχθρούς μου γιατί οι φίλοι μ' έχουνε κάψει.
Κι εκείνο το σπουδαίο που το λέγανε ιδεολογία
έχει καταντήσει γραφικό κι ανήκει πια στην ιστορία.
Κι όσο για την επανάσταση που θα έκανε η δική μου η γενιά,
την κάνει μέσα από ακριβά αμάξια, ρούχα, μόδα και λεφτά.
Κι αυτοί οι παράξενοι που λέγονται αστυνομικοί
είναι οι περισσότεροι ίδιοι κλέφτες κι επικίνδυνα κομπλεξικοί.

Τώρα όλες οι πολιτικές παρατάξεις έχουνε γίνει ένα,
η εξουσία είναι γλυκιά κι ελκυστική για τον καθένα.
Εμείς δε βιώσαμε τον πόλεμο, ούτε τη δικτατορία,
μήπως φταίει τελικά αυτό που ακόμα δε νιώθω ελευθερία.
Κι αμφισβητώ ότι τα πράγματα είναι καλύτερα για μας,
έχουμε υλικά αγαθά άλλα μας λείπουνε άλλα πολλά.
Μου λείπει κάτι αληθινό να μπορώ να πιστέψω άφοβα σ' αυτό,
νιώθω πως έχω γεράσει πριν προλάβω μάθω να ζω!

Όταν ήμουνα μικρός μου `χαν πει ένα παραμύθι,
μα είχε άσχημο τέλος και αυτό το ξέρω ήδη.
Όταν ήμουνα μικρός μου `χαν διδάξει μια ιστορία,
τώρα μου την λένε αλλιώς, μα εγώ μαθαίνω στην πορεία.

Δώσε μου φώτιση Θεέ μου υπάρχει εθνική συσκότιση,
χιλιάδες τα χτυπήματα σε κάθε μου ανόρθωση.
Ή ο κόσμος έχει αλλάξει ή δεν τον έμαθα ποτέ,
πουτανιά, ψέμα και απάτη θεωρούνται κυριλέ.
Κάποτε πίστεψα σε κάτι σε μια ιδεολογία,
πίστεψα στη μουσική μου σαν να ήτανε θρησκεία.
Τώρα πια με το hip hop κάνουν στριπτίζ μες στα πορνεία,
ζούσα χρόνια μέσα στο ψέμα, τώρα νιώθω αηδία.
Ένα μάτσο εγωπαθείς και επιεικώς κωλόπαιδα,
μια παράσταση κλισέ αρνητικά όλα τα πρότυπα.
Άμα κάτι δε μου κάνει απλώς φεύγω μακριά
δεν ανήκω σε κανέναν, δεν ανήκω πουθενά.
Ο κόσμος έχει μολυνθεί, δεν τον νοιάζει πια
η αλήθεια είναι λέξη ντεμοντέ, η ψευτιά του έγινε συνήθεια.
Η παράδοση πεθαίνει, η Ελλάδα πού να ζει,
βάλανε στο φέρετρο της ευρωπαϊκή επιγραφή.
Η Μασονία αλωνίζει μέσα στην ελληνική βουλή,
σοσιαλισμός και χούντα τώρα `γιναν ασορτί.

Ψεύτικες δημοσκοπήσεις και αλλοδαποί σ’ απογραφή,
μα η κυβέρνηση θέλει ψήφους, θέλει από κάπου να τους βρει.
Σάπια λόγια και ιδέες κι η πουτανιά σαν αρετή
και μετά τα 15 η παρθενιά είναι ντροπή.
Τι πειράζει όμως αυτό τώρα είμαστε Ευρωπαίοι,
ψάξε να βρεις τον ανδρισμό σου σ’ ένα αμάξι που να λέει.
Βρες κι ένα καλό τσουλί για να συμπληρώσεις την εικόνα,
γίνε λίγο κουνιστός στην Ευρώπη είναι μόδα.
Ας χαρούμε χωρίς λόγο, έχουμε 21ο αιώνα,
αν το ήξερε ο Σωκράτης τότε θα είχε αλλάξει χώρα.

33 Συζητώντας με εμένα - 2004

Τι έχεις πάθει τελευταία και δε θες να μ' ακούς;
Ποιος ακούει το παιδί που ήταν κάποτε πες μου ξέρεις πολλούς;
Ξέρω όμως κάποιους που το κάνανε και ήτανε ευτυχισμένοι
Να ξέρεις στον κόσμο των μεγάλων οι μικροί είναι οι χαμένοι
Καλά αν είναι έτσι τότε πες μου από πότε έχεις να νιώσεις καλά;
Δεν ξέρω και δε με νοιάζει σου λέω βούλωσ' το πια
Το ξέρω πονάς να θυμάσαι για `σένα αυτά είναι παλιά
μα ήταν όταν ήσουν εγώ και έπαιζες στη γειτονιά
Κοίτα αυτό ήταν το τότε, το σήμερα με θέλει να ωριμάζω
να μη σε ακούω και άλλους στόχους στη ζωή μου να βάζω
Και αυτοί οι στόχοι νομίζεις ότι σε πάνε μπροστά;
Έχεις γίνει ό,τι μισούσες και σου `χω και άλλα πολλά
Α δε θέλω πια να σ' ακούω τη λύση μόνος θα βρω
Πώς, όταν μου έχεις αφήσει την ψυχή και έχεις κρατήσει το μυαλό;
Τουλάχιστον με εσένα η ψυχή μου είναι καλά φυλαγμένη
και είναι το μόνο που μένει όταν το μυαλό και το σώμα πεθαίνει
Μα δεν αντέχω να σε βλέπω να γίνεσαι μοιρολάτρης
Πού είναι ο παλιός σου εαυτός; Πού είναι ο έντιμος επαναστάτης;
Μα στην εποχή των αριθμών όλα αυτά μου μοιάζουν γραφικά
Πρέπει να παντρευτώ, να ξεχάσω, να βρω και μια δουλειά
Και όταν τα κάνεις αυτά νομίζεις ότι όλα θα πάνε μια χαρά;
Μόνο αν έχω προλάβει και έχω κάνει λεφτά
Δεν το πιστεύω ότι σε ακούω να λες όλα αυτά που λες
Ό,τι αγνό σου `χει μείνει είναι μαζί μου στο χθες
Το ξέρω όταν μ' ακούς είναι σαν να ξύνεις πληγές
κι ανήκουν όλες στο τώρα και θα `ρθουν κι άλλες πολλές
Το ξέρω πως δεν αντέχεις, σε πνίγει του κόσμου η τρέλα
υπάρχουν βράδια που σε έχω ακούσει να κλαις ακριβώς σαν κι εμένα

34 Όσα μου `μαθες εσύ - 2004

Μοιραστήκαμε τα πάντα όσο ζω σ' αυτή τη γη
Κάθε γέλιο, κάθε δάκρυ, κάθε τέλος, κάθε αρχή
Ήσουν δίπλα μου με θάρρος στην πιο κρίσιμη στιγμή
Τότε σε έλεγα hip hop τώρα σε λέω μουσική

Ήσουν συντροφιά τα βράδια όταν οι φίλοι είχαν χαθεί
Να με γεμίζεις με δύναμη όταν είχα κουραστεί
Μου `λεγες να κρατήσω έστω την ψυχή μου καθαρή
Τότε άλλαξα το όνομα σου και σε φώναξα ζωή

Με νανούριζες όταν οι σκέψεις δε με άφηναν να κοιμηθώ
Μ' έμαθες να παίρνω ρίσκο για ότι στ' αλήθεια αγαπώ
Με βοήθησες να φτιάξω έναν κόσμο που να αντέχω
Να εκφράσω με ειλικρίνεια όσα μέσα στην ψυχή μου έχω

Φώναξες μαζί μ' εμένα όταν ήμουν θυμωμένος
Μου `δειξες τον δρόμο όταν ένιωθα χαμένος
Δε με πρόδωσες ποτέ, ήσουν πάντα στο πλευρό μου
Έδιωξες τον εφιάλτη απ' το πιο όμορφο όνειρο μου

Μου `δειξες πώς να κρατήσω το παιδί που ήμουν ζωντανό
Στον κόσμο αυτόν τον κυνικό να ζω με ρομαντισμό
Μεγαλώσαμε μαζί με ευθύνη αλλά και μ' αφέλεια
Μα μόνο που σ' είχα συντροφιά μου ένιωθα και νιώθω τέλεια

Όσα μου `μαθες εσύ μένουνε για πάντα χαραγμένα
Σε βινυλίου χαρακιές, σε ζωγραφιές πάνω σε τρένα
Και όσα μου `μαθες εσύ τώρα που φτάνω τα τριάντα
Τα φύλαξα όλα εδώ σ' ένα ρυθμό και μια μπαλάντα

Μ’ έμαθες να είμαι πιστός σ’ όλα αυτά που εγώ πρεσβεύω
Να υποστηρίζω με πάθος όσα πραγματικά πιστεύω
Νιώθω περήφανος για όσα μαζί έχουμε καταφέρει
Και τώρα που γράφω αυτούς τους στίχους πάλι μου κρατάς το χέρι

Κι όρθιο θα με κρατήσεις όταν η ζωή ανάποδα τα φέρει
Όπως κάνεις τόσα χρόνια κάθε χειμώνα και καλοκαίρι
Χωρίς εσένα δεν νομίζω να την είχα βγάλει καθαρή
Ίσως να τα `χα παρατήσει, μπορεί και να `χα βολευτεί

Σε μια δουλειά, εννιά με πέντε, σε κάποιου ρουφιάνου τη στολή
Γιατρός, μπορεί και δικηγόρος, μπορεί και να `χα παντρευτεί
Άλλα όσα εσύ μου `χεις χαρίσει με τίποτα πια δεν τ’ αλλάζω
Γιατί νιώθω ακόμα ζωντανός κι ας μένω πολλές φορές στον άσσο

Έτσι απλά σ’ ευχαριστώ που ωρίμασες μ’ εμένα
Κι αυτά που νιώσαμε μαζί δεν είναι κατανοητά για τον καθένα
Κι από το γάμο το δικό μας γεννήθηκαν νότες και στίχοι
Για να μου θυμίζουνε πάντα ότι σημαντικό ως τώρα έχω ζήσει
Κι όταν το εφηβικό μου όνειρο κάποτε την πόρτα θα χτυπήσει
Ξέρω καλά πως πάντα θα `ναι κάποιος εκεί για να του ανοίξει
Όσα μου `μαθες εσύ...

35 Ποιος δαίμονας - 2004

Υπάρχουν όμορφες στιγμές μα σπάνια γίνονται συχνές
Υπάρχουν κάποιες μέρες που δύσκολα γίνονται εύκολες
Υπάρχουν ξεχασμένες πληγές που με πάγο τις καις
Υπάρχουν και κάποιες άλλες φορές που με το γέλιο σου κλαις
Υπάρχουν καταστάσεις που ξεχνώντας θυμάσαι
Υπάρχουν και μέρη που λείπεις και εκεί πάντα θα ῾σαι
Άσε τη ζωή να τρέξει και κερδίζοντας χάσε
Κάνε τις επιλογές και μάθε θαρραλέα να φοβάσαι
Υπάρχουν ώρες ώρες που είναι λογικό να τρελαίνεσαι
Υπάρχουν βλέμματα που σε κοιτούν μα νιώθεις ότι δε φαίνεσαι
Υπάρχουν εποχές που ανθίζοντας μαραίνεσαι
και κάποια άλλα βράδια που μέσα στα όρια εκτρέπεσαι
Δεν είναι απαραίτητο να πεθαίνεις για να ανασταίνεσαι
Και μέσα στον πανικό στέκεσαι ακίνητος να ταλαντεύεσαι
Και κάποιοι σου επιβάλλουν τ' άνοστα να γεύεσαι
Κράτα μόνο τα θετικά και μάθε δακρύζοντας να χαίρεσαι

Ποιος δαίμονας είναι μέσα μου και με γεμίζει βάσανα
Τη ματωμένη σάρκα μου τυλίγει με σάβανα
Μου θυμίζει σφάλματα που επαναλάμβανα
μα τα 'κανα εσκεμμένα μάλλον γιατί τΆ απολάμβανα

Μπορείς να φέρεσαι ευγενικά και να είσαι αγενής
Μπορεί τα βήματά σου να είναι σταθερά μα να παραπατείς
Χρειάζεται δύναμη για να μπορείς ξύπνιος να ονειρευτείς
Και να ξέρεις ότι μπορείς μέσα από το πρόβλημα τη λύση να βρεις
Οι πιο δυνατές κραυγές βγαίνουν από εκρήξεις σιωπής
Όταν νιώθεις καταδικασμένος μέσα στη νέκρα της ζωής
Ψάχνοντας τον εαυτό σου μπορεί να συμβεί και να χαθείς
Και θα σε υποχρεώσουν πολλές φορές το κλάσιμο να σεβαστείς

Το ῾χεις νιώσει μέσα στην ηρεμία σου να παραληρείς
Το ῾χεις βιώσει να μην υπάρχουν επιρροές μα να ῾σαι επιρρεπής
Κι έχεις χρεώσει πολλές φορές το ψέμα για αλήθεια
Έχεις αναλώσει την αγάπη τόσο ασυνήθιστα ίδια
Το ῾χεις βιώσει τα πρόβατα να γίνονται φίδια
Έχεις νιώσει μάτια να μιλούν πιο δυνατά από χείλια

36 Απομακρύνθηκα - 2004

Απομακρύνθηκα, θαρρείς ότι τους ανθρώπους φοβήθηκα
Στη μοναξιά συστήθηκα μήπως κι αποτοξινωθώ
και διώξω τα φαντάσματα
που στοίχειωσαν τον κόσμο μου και `κλείσαν τα περάσματα

Άσματα παράφωνα ηχούν απ' τα μεγάφωνα
Πλάσματα παράξενα γυρνούν στους δρόμους άσκοπα
Κοιτάζονται καχύποπτα, ψάχνουν για επιβεβαίωση
Θέλουν πίστωση χρόνου για να βρουν την εξιλέωση

Μη κοιτάς μόνο εκεί πέρα που σου μάθανε να κοιτάς
Κοίταξε λίγο παραπέρα μάθε μόνος να πετάς
Βλέπεις το έχει η εποχή να είναι όλα μπερδεμένα
Φθινόπωρο κι άνοιξη μαζί, μα πως έχουν γίνει όλα ένα

Κοιτάς μπροστά και δε σε νοιάζει, κοιτάζεις πίσω και πονάς
μα όλα θα ήτανε εντάξει αν είχες κάποιον να μιλάς
Να ήταν δίπλα σου στον πόνο, να ήταν δίπλα στις χαρές
Να μη σ' άφηνε μόνο σε μέρες τέτοιες σκοτεινές

Και είναι δύσκολες μέρες και δεν περνάν οι στιγμές,

απέναντι σε έναν αιώνα που δεν τον άλλαξε το χθες
Λες όλα πάνε καλά έχεις τον κόσμο μπροστά σου
κι ας είναι δύσκολοι καιροί εσύ τα θέλεις όλα δικά σου

Και κάπου μες το χαμό κάποιος σου φώναξε στάσου
μα δεν τον άκουσες ποτέ είχες ξεχάσει το όνομα σου
Και τώρα άσκοπα γυρνάς έχεις για όνομα αριθμό
Υπάρχει φως μες το δωμάτιο μα μοιάζει πάντα σκοτεινό

Απομακρύνθηκα, θαρρείς ότι τους ανθρώπους φοβήθηκα
Στη μοναξιά συστήθηκα μήπως κι αποτοξινωθώ
και διώξω τα φαντάσματα
που στοίχειωσαν τον κόσμο μου κι έκλεισαν τα περάσματα

Άσματα παράφωνα ηχούν απ' τα μεγάφωνα
Πλάσματα παράξενα γυρνούν στους δρόμους άσκοπα
Κοιτάζονται καχύποπτα, ψάχνουν για επιβεβαίωση
Θέλουν πίστωση χρόνου για να βρουν την εξιλέωση

37 Λεπτή γραμμή - 2004

Είδα τα χέρια μου βαμμένα, από το δικό σου αίμα
Έμεινα αποσβολωμένος να κοιτάω, το ακίνητο σου βλέμμα
Μεταξύ αγάπης και μίσους, υπάρχει μια λεπτή γραμμή
Μερικοί σαν κι εμένα την περνάνε και πάνε και πιο ‘κει
Χρόνια ήμουνα το θύμα Και τι ειρωνεία; Τώρα θύτης
Μα ακόμα και νεκρή, πιο πολύ πάλι θα μου λείπεις
Το υποσυνείδητο μου να φωνάζει «ήταν η κακιά στιγμή»
Κι όσα έζησα μαζί σου περνούν μπροστά μου απ’ την αρχή
Σε είδα πάλι να ξεσπάς σε μένα, χωρίς λόγο και αιτία
Να με ταπεινώνεις συχνά, σαν να είσαι εθισμένη στη μοιχεία
Τόση κοροϊδία, το μυαλό μου δεν μπόρεσε άλλο να αντέξει
Δεν παραδέχθηκες τα λάθη σου, δεν είπες ποτέ ούτε μια λέξη
Όμως εσύ όπλισες το τρεμάμενό μου χέρι
Δε θυμάμαι τώρα πια αν ήταν πιστόλι ή μαχαίρι
Η μορφή του δικαστή, να φωνάζει ισόβια για μένα
Κι εγώ να σκέφτομαι μονάχα πώς θα ζω χωρίς εσένα

Και στο εφετείο η ποινή μειώθηκε σε εξήντα έτη
Κι ακούω ακόμα τον ήχο που κάνει το άψυχο σώμα όταν πέφτει
Κάποτε τα ’χαμε όλα, μα δε σου ήμουν αρκετός
Γιατί δε μ’ άφησες να φύγω όταν ήταν ακόμα καιρός;
Κι όμως με ήθελες εκεί, υπηρέτη στον εγωισμό σου
Άλλη μια επιτυχία στον άρρωστο ναρκισσισμό σου
Ποτέ δεν ανήκες σε μένα και εγώ να είμαι πάντα δικός σου
Σαν να ‘ναι η πίστη και η αγάπη, ο χειρότερος εχθρός σου
Μα η ψυχή μου πονάει πιο πολύ απ’ ότι τ’ αγκάθι στην πληγή
Και νιώθω ακόμα να μ’ εκδικείσαι κι ας μην είσαι στη ζωή
Και θα ‘χω πάντα εφιάλτες μέσα σ’ αυτό το υγρό κελί
Με μόνιμο πρωταγωνιστή, τη ματωμένη σου μορφή
Κι αφού δε μου μένει άλλη λύση, ας με συγχωρέσει ο Θεός

Αυτό που δεν έκανες εσύ, ίσως να κάνει κάποτε Αυτός
Και σαν τελευταία επιθυμία πριν περάσω την θηλιά στο λαιμό
Και πριν πετάξει η ψυχή μου να ψελλίσω πάλι «σ' αγαπώ»

38 Πάρε λίγο φως - 2004

Θέλω αυτάρκεια να νιώσω με τα λίγα αυτά που έχω,
άλλο δράμα στη ζωή μου πια δεν το αντέχω.
Ήρθε η ώρα στη μιζέρια μου ν' ασκήσω βέτο
γιατί σκοτείνιασε πολύ που τώρα πια δε βλέπω.
Σ' ότι με χαλάει έμαθα να αντέχω
με τη φαντασία μου ελεύθερος να τρέχω.
Η ζωή πολλές φορές μοιάζει με εικόνα,
αλλάζουμε διαθέσεις κι αυτή αλλάζει χρώμα.
Αλλάζουν εποχές καλοκαίρι και χειμώνα,
περνάνε τα λεπτά και αυτά γίνονται τώρα.
Πόσα σπαταλάμε στης καριέρας τον αγώνα
πόσο γρήγορα το αύριο γίνεται τώρα.
Τι θα θυμόμαστε όταν περάσουνε τα χρόνια,
τί θα καταφέρουμε με μίσος και διχόνοια.
Φύγε απ' την ψυχή σου και αυτή θα ζει αιώνια,
μη μοιραστείς τα θέλω σου με δόσεις και κουπόνια.

Γι' άλλη μια φορά
Γι' αυτό...

Πάρε λίγο φως από τον ήλιο που ανατέλλει
κι όταν πάλι δύσει αυτό το φως θα σε ζεσταίνει.
Εν τέλει τι είναι αυτό που απομένει,

ποιοι κέρδισαν πραγματικά, ποιοι μοιάζουνε χαμένοι;

Θέλω να δω μια μέρα που ο ήλιος θα λάμψει,
μπορεί να φωτίσει αδικίες, μίση, άγχη και λάθη.
Να υπάρχει δουλειά κι όχι δουλεία
κι όχι το χρήμα να ‘ναι θρησκεία.
Η ζωή να αποκτήσει αξία μακριά από την ανία.
Το νόημα ακόμα ψάχνω, μα έχω ρίξει τα θεμέλια.
Η ζωή δε δόθηκε για να’ ναι πάντα τέλεια.
Μάθε να αντιδράς λίγο αυθόρμητα και αυθαίρετα.
Κράτα τα όνειρα σου ζωντανά, απλά κι ελεύθερα.
Άσε το μυαλό χωρίς φανατισμό
να ζήσει απαλλαγμένο από τον εγωισμό.
Να μην υπάρχει έγκλημα, να μην υπάρχουν φταίχτες,
να μην υπάρχουν άποροι ούτε ρακοσυλλέκτες.
Να μην υπάρχουν λόγια σε μπαλκόνια από ψεύτες,
να μην αλώνουνε λαούς, να στέλνουνε ευχές,
Να μην υπάρχει άλλο πολεμική δράση,
να μην υπάρχουν πια νεκροί στη γη από άκρη σε άκρη.

39 Δέκα πόντους τακούνι - 2004

Έχεις ένα πρόβλημα σοβαρό
πάντα θα το `χεις και λέγεται ωραιοπάθεια
Αν δε πετύχει η βαφή στα μαλλιά σου
σε πιάνει άγχος και εμπάθεια (γαμώτο)
Είσαι απ’ αυτές που αξίζουν τόσο όσο τ’ αυτοκίνητό σου
με μια εξάτμιση που κάνει θόρυβο να μην ακούν τον εαυτό τους
Είσαι απ’ αυτές που έχουνε πρόβλημα στη ψυχή,

στη συνείδηση και στο μυαλό τους
που με ρούχα παπούτσια και λεφτά ικανοποιούν για πάντα το σάπιο εγώ τους
Το άντε γαμήσου σ' εσένα ακούγεται σαν ευχή
Στήσε και κανα κώλο μήπως και πάρεις καμιά προαγωγή
Μα ότι κάνεις να ξέρεις ότι κάποτε το βρίσκεις μπροστά σου
Ψεύτικα όσα νόμιζες δεδομένα, ψεύτικα όσα νόμιζες δικά σου
από τη μίζερη δουλειά σου ως τη δήθεν μαγκιά σου
από τα χαμένα παιδικά όνειρά σου ως το χρώμα το ψεύτικο στα μαλλιά σου
Τώρα φτιάξου καλά να σε πάρουν οι κάμερες στα ελληνάδικα
Βρες και κάποιον όμοιό σου για συναισθηματική ασφάλεια
Πανικός θα σου σπάσει κάνα νύχι, δε πετύχει η ανταύγεια
Το ναρκισσισμό σου προσκυνάς με θρησκευτική ευλάβεια
Μόνιμο πρόβλημά σου ποια θα είναι η μόδα αυτή τη χρονιά;
Τι χρώμα θα φορεθεί; (Τι θα τα κάνω τα περσινά;)
Χα!Ψάξε στα περιοδικά, ξέρεις σ' εκείνα τα γνωστά
που σου δείχνουν δέκα τρόπους να του σηκώσεις το κάτω κεφάλι
σε λιγότερο από πέντε λεπτά

Δέκα πόντους τακούνι
έναν όροφο πιο ψηλή
πάνω σε τραπέζια
χορεύεις Τσαλίκη και Βανδή
Κάποιος όμως μου `πε
ότι τώρα αλλάξαν οι καιροί
ακόμα πάνω σε τραπέζια
μα τώρα χορεύεις rnb

Δέκα πόντους τακούνι
έναν όροφο πιο ψηλή
πάνω σε τραπέζια
χορεύεις Τσαλίκη και Βανδή
ποτά, τσιγάρα, μεθύσια

μετά η γνωστή διαδρομή
σε κάποιου μαλάκα το κρεβάτι
θα σε βρει τ’ άλλο πρωί

Δεσποινίς σας παρακαλώ
μη μιλάτε, βγάλτε το σκασμό
μ’ άριστα το δέκα σας βαθμολογώ
μηδέν IQ, μηδέν μυαλό

Μες στο club εσύ, οι φίλες σου κι εγώ
ωραία!!Νιώθω σαν το Νώε μες στη κιβωτό
Βάλ'το κορμί σου να δουλέψει αφού δεν έχεις μυαλό
κι εκτός τούτου τολμώ να πώ ΧΑ!!
Γιατί υπάρχεις;Το μυαλό σου απόκομμα στάχτης
καμένο δάσος, όσο για τη καρδιά σου αναπολεί τη σοδιά της
Σε χαιρετάει η ευτυχία έχοντας ανοιχτά τα δάχτυλά της
αφ'εξής ο κόφτης μου στο δέρμα της δικής σου πλάτης
Δε φτάνει που στη καρδιά σου δε βρήκα ίχνος αγάπης
αλλά εσύ ρε τόσο πολύ με μισείς που θέλεις και σ’ άλλους το κόλπο να μάθεις
Σου απαγορεύω να υπάρχεις
τώρα ξέρω γιατί καλά μ’ εσένα δε τα `χεις
Είσαι ένα απαίσιο πλάσμα στα πλαίσια απαίσιας στάσης...

40 Όσο και να σκέφτηκα - 2004

Όσα τραγούδια λοιπόν ακόμα κι αν γράψω,
άλλες τόσες σελίδες θα προσφερθούν να χαράξω,
τη δική μου πορεία μέσα σε όλη την κίνηση
δεν είναι απλώς δήλωση μα προειδοποίηση
και χωρίς διαφήμιση θα κάνω μόνος διακίνηση
με όπλο την ποίηση κι όσους έχουν συνείδηση,
αυτό είναι είδηση ή απλώς παρεξήγηση
φτάσαμε όντως στον πάτο ή μήπως είναι η εκκίνηση,
ξανά η αμφισβήτηση σε κάθε συζήτηση,
δε δίνει τόπο στην οργή ζητάει εκδίκηση,
δε μένει άλλο στη σιωπή μα κάνει διαδήλωση
φωνάζει μήπως ακουστεί και βρει την εξήγηση,
τώρα ο πόνος του κόσμου είναι απλώς μια αφήγηση
με μουσική επένδυση μήπως βγάλει συγκίνηση
απ' την απογύμνωση στην αποτοξίνωση,
οι πράξεις στα θέλω μας θέλουν επαλήθευση.

Όσο και να σκέφτηκα δε βγήκα πουθενά,
όσα ζούμε εδώ είναι προσωρινά,
ίσως να μην πρέπει να τα παίρνω σοβαρά
κι όπως κάποτε είχα πει να μη με νοιάζει πια

Πες μου γιατί η ευτυχία τόσο άνισα μοιράζεται
μέσα σ' ένα κόσμο που κανείς δε νοιάζεται
για πόσο το προσποιητό ακόμα θα δοξάζεται
η συνείδηση μου δεν εφησυχάζεται παρά μόνο
αναστιέται και πεθαίνει μα πάντα τα καταφέρνει
συνήθως μόνη της μένει και όλοι γύρω της ξένοι
μα συνεχίζει να σέρνει όσα ο χρόνος της φέρνει
κι ας μοιάζει να ναι δεμένη με όσα πρέπει να θέλει

και γύρω οι άνθρωποι να μοιάζουνε αγέλη
πάντα αγχωμένοι με ότι τους συμβαίνει
περνάνε τη ζωή τους σαν να είναι ναρκωμένοι
σ' έναν καναπέ η τηλεόραση αναμμένη
να προτείνει σ' αυτούς, να αποφασίζει γι' αυτούς
να λέει τι να βλέπεις, τι να ακούς
μα αντί να φωνάξεις στην άνεση σου θα λουφάξεις
να σου λένε πότε πρέπει να μιλάς και πότε πρέπει να σκάσεις

41 Με χρέος μεγάλο - 2005

Κάνοντας απολογισμό για ότι καταφέραμε έως τώρα

ήμασταν οι πρώτοι που κάναμε Hip Hop σε αυτή την χώρα.

Κάποιοι θα πουν ότι καταφέραμε πολλά και άλλοι ελάχιστα

εγώ θα αρκεστώ να πω ότι η αλήθεια είναι κάπου στο ενδιάμεσα.

Όλα αυτά τα περιμέναμε για μια δεκαετία

την πρώτη συνέντευξη ακόμα και το πρώτο συμβόλαιο σε εταιρεία

παίξαμε με συγκροτήματα που τους είχαμε σαν
πρότυπα παλιά.

Οι Public Enemy ήταν για μας κάτι σαν Θεοί το 87'.
Η μουσική με έχει κεράσει λύπη με έχει κεράσει και χαρά

και πριν βγω στη σκηνή νιώθω σαν να είναι η πρώτη μου φορά.

Έχουμε παίξει σε μεγάλες πόλεις και σε μικρά χωριά,

έχουμε παίξει για δέκα άτομα και σε χιλιάδες
κόσμο μπροστά. Δεν ξέρω αν μπορείς να το πιστέψεις μα σου μιλάω ειλικρινά
και στις 2 περιπτώσεις ήταν σαν να μην υπήρχε διαφορά.

Συχνά γυρνώντας στα παλιά με πιάνει νοσταλγία θυμάμαι την κυκλοφορία

του πρώτου δίσκου μας το 93,

θυμάμαι κάθε λεπτομέρεια από την πρώτη μας συναυλία

και τώρα έχουμε παίξει από την Κρήτη μέχρι σε φεστιβάλ στην Γερμανία.

Τόσα χρόνια στην φάση έχοντας χρέος μεγάλο ζωντανό το διατηρώ αληθινό το κρατάω, μήπως θες να σου θυμίσω πόσα χρόνια μετράω;

Είναι οι FF.C στην σκηνή είναι το χρέος μεγάλο
Είμαι ακόμα εδώ όπως ήμουνα και πρώτα για σένα και για μένα κάθε μέρα προσπαθώ πάντα θα ξεχωρίζουμε μέσα από κάθε πλήθος ποτέ μην ξενερώσεις ποτέ μην ξενερώσεις.

Ελληνική μουσική βιομηχανία σε αμηχανία

δισκογραφικές φλερτάρουνε με την χρεοκοπία.

Κάθε τι εναλλακτικό τείνει προς την ανεργία

όταν λαϊκό ποπ σκυλάδικα κάνουν επιτυχία.

Κι αν το έχω ξαναπεί το λέω άλλη μια,

θα το λέω μέχρι η αισθητική μου να πάθει ανοσία,

αβέβαιο το μέλλον μου μες στην αμφιβολία

γιατί δεν τα `χω παρατήσει ακόμα ψάχνω την αιτία.

Άτομα μέσα από την φάση έχουνε χάσει την ουσία

υποψήφιο γκούτσι φόρεμα δηλώνει παρουσία
ως καλύτερο hip hop βίντεο κλιπ σε μουσικά βραβεία

μα τη είναι αυτά που λέω; κανείς δε δίνει σημασία.

Μετά υπάρχουνε και κάποιοι που πίσω από ένα Pc

μπαίνουν στο ίντερνετ και γράφουν ότι μαλακία τους κατεβεί.

Τι έχουν κάνει όλοι αυτοί λοιπόν για τη Hip Hop μουσική;

Και δεν εννοώ την κάθε καλοπροαίρετη κριτική

ο καθένας μπορεί να με κρίνει από την στιγμή που βγάζω ένα Cd

αρκεί να το κάνει με άξονα τον σεβασμό το έχεις σκεφτεί;

Μπορεί ίσως ποτέ να μην πάρουμε τον σεβασμό που μας
αντιστοιχεί, για μας η υπόθεση μουσική όμως είναι μια υπόθεση ιερή.

Ίσως γι' αυτό δεν τα οικονομήσαμε όπως θα μπορούσε να συμβεί

γι' αυτό θα πρέπει να έχεις σεβασμό όταν μιλάς για τους FF.C

18 χρόνια μέσα στην φάση δεν είναι υπόθεση απλή

θα μπορούσε να κάνει τον καθένα δικαιολογημένα να παραιτηθεί

Δεν βγάλαμε ποτέ πολλά λεφτά ψάξε αλλού την αφορμή

που μένουμε ακόμα σε δράση που μένουμε ακόμα ενεργοί.

Πόσα θυσιάσαμε για το Hip Hop έχεις ποτέ αναρωτηθεί;

Κι αν είχες φτάσει στα 30 θα έκανες το ίδιο κι εσύ;

Πες ότι θες πιτσιρικά μα είσαι σε θέση ασφαλή

όταν ο μπαμπάς σου και η μαμά σου σε χρηματοδοτεί

συγγνώμη άλλα δυστυχώς δεν έχω ακόμα πειστεί

πως το hip hop δεν είναι για σένα παρά μια τρέλα παιδική

Τόσα χρόνια στην φάση έχοντας χρέος μεγάλο ζωντανό το διατηρώ αληθινό το
κρατάω, μήπως θες να σου θυμίσω πόσα χρόνια μετράω;

Είναι οι FF.C στην σκηνή είναι το χρέος μεγάλο
Κι είναι το χρέος μεγάλο

42 Ο κύκλος – 2005

Παράλογα μοιάζουνε τα πράγματα που δεν καταλαβαίνω,
πάρα πολλά κάνω όταν δε γίνονται αυτά που περιμένω,
περίμενα χρόνια να βρεθώ σε αυτή εδώ τη θέση,
πήρα κάποιες απαντήσεις μ' αρέσει δε μ' αρέσει.

Πρώτον προσπαθώντας να σπάσω το φράγμα του στίχου,
πραγματοποίησα όνειρα άπιαστα,
τα εφτά cd που έχουμε βγάλει στοιχεία αδιάσειστα,
διευρύναμε τους μουσικούς ορίζοντές μας,
σα τους μουσικούς που παίζουνε όργανα άταστα.

Δεύτερον μάλλον βγήκε σε καλό που δε φταίνε,
τα ευρό για αυτό που έχω φτάσει να είμαι εγώ,
μάλλον φταίει το στυλό,
που δε χρειάστηκε μέχρι τώρα να συντηρώ στην Εκάλη ένα ακίνητο,
παρά μόνο ένα κοινό ευσυνείδητο.

Τρίτον για να έχεις κοινό,
πρέπει να έχεις κάτι κοινό με αυτό,
αλλιώς υπάρχει κενό που δε συμπληρώνεται,
το εννοώ.

Τέταρτο οι πράξεις και τα λόγια ενός mc πρέπει να βρίσκονται σε αρμονία,
δεν αρκούν οι ρίμες του κάνουν ομοιοκαταληξία,
στο χέρι σου είναι και στο μυαλό σου,
είπα στο χέρι σου είναι και στο στυλό σου,
σου λέω ξανά στο χέρι σου είναι και στο τετράδιο σου,
είναι στο χέρι σου να βρεις το προορισμό σου.

Έκανα το κύκλο μου hip hop μα πάλι γύρισα σε σ' ένα,

έκανα το ταξίδι μου σαν τον Οδυσσέα,
το αίμα έγινε μελάνι μα εγώ δεν άγγιζα την πένα,
μα χωρίς να σε σκεφτώ δεν πέρασε ούτε μια μέρα.

Υπήρξε περίοδος που δεν ήθελα να γράφω,
δεν ήθελα να σκάψω μέσα μου,
γιατί φοβόμουν να μάθω την αλήθεια και το ψέμα μου,
έχω πει αυτές τις δύο λέξεις τόσες φορές,
που σκέφτομαι μήπως έφτασα στο τέλμα μου.

Δεν είναι τίποτα άλλο παρά μόνο μια καινούργια αρχή,
οι ρίμες είναι απλώς μια αφορμή να ανακαλύψω την αιτία μου,
ζωγραφίζω την θλίψη μου με λέξεις,
είναι που σιχάθηκα τα γκρίζα τοπία μου,
αν με βαρέθηκες τότε θα χαλάρωσες δια της απουσίας μου,
γράφοντας τόσα χρόνια έγινα κάτοχος μιας ανοσίας που,
με κατέστησε ικανό να ανατρέπω κάθε ψυχρολουσία μου,
εξέθεσα προς κοινή θέα σχεδόν κάθε ευαισθησία μου,
γράφω γιατί έτσι αποφεύγω την πνευματική αναπηρία του,
κόσμου που μάλλον δε θέλει,
γιατί μπορεί να ξεφύγει από την ακινησία του,
γράφω για να υπενθυμίζω σε μερικούς την αμνησία τους,
προσπαθώντας να κατανοήσω την ψυχολογία τους,
και να βρω που ταιριάζει η παρουσία μου,
γράφω για να συγκεκριμενοποιήσω ότι είναι φλου,
μου φαίνεται πως το να γράφω είναι απλώς μια επιθυμία μου,
που σου βάζει συνήθως σκέψης και αμφισβητείς την εξουσία τους,
πως σε ποιους και το πως να εκφράζω την αδυναμία μου,
να απαντήσω στις απορίες σου,
παρά μόνο όταν μια ρίμα μου γίνεται κτήμα σου,
και νιώθω πως δεν είμαι τρελός τελικά,
πιστεύουν κι άλλοι στην ουτοπία μου.

Έκανα το κύκλο μου hip hop μα πάλι γύρισα σε σ’ ένα,
έκανα το ταξίδι μου σαν τον Οδυσσέα,
το αίμα έγινε μελάνι μα εγώ δεν άγγιζα την πένα,
μα χωρίς να σε σκεφτώ δεν πέρασε ούτε μια μέρα.

43 Η δικιά μου Ιθάκη - 2005

Σ’ έχω δει με κοντά, σε έχω δει με μακριά μαλλιά
Σε έχω δει να είσαι καστανή, μελαχρινή, ξανθιά
Έχω ακούσει να σε λένε Λένα, Δέσποινα, Μαρία
Σ’ έχω δει να ‘σαι πουτάνα, σ’ έχω δει να ‘σαι κυρία
Σ’ έχω δει να `σαι σεμνή με χαμηλωμένο βλέμμα
Σ’ έχω δει να φεύγεις απότομα λίγο πριν φτάσουμε στο τέρμα
Σ’ έχω δει να χάνεσαι στην αγκαλιά μου κάποια βράδια
Έχω δει τα δυο σου μάτια να διαλύουν τα σκοτάδια
Σ’ έχω δει όταν φεύγω από πίσω μου να τρέχεις
Σ’ έχω δει πια να κλαις να μου λες πια δεν αντέχεις
Σ’ έχω δει να φεύγεις κι όμως πάντα πίσω να γυρίζεις
Μ’ έχω δει να σε μισώ να μη θέλω να μ’ αγγίζεις
Έχω δει να μιλάμε ώρες και να μην βγαίνει πουθενά
Μ’ έχω πιάσει να σε θέλω όταν είναι πια αργά
Σ’ έχω δει να μ’ απορρίπτεις έτσι απλά με μια ματιά
Μ’ έχω πιάσει πόσα βράδια να θυμάμαι τα παλιά

Σ’ έχω δει
στους στίχους που ‘χω γράψει
Με έχω δει
στη ζωγραφιά που ‘χες φτιάξει

Σε έχω δει
σ’ αγάπες που ‘χουν γεράσει
Με έχω δει
πρώτος να τις έχω ξεχάσει
Με έχω δει
σε κάθε βαρυχειμωνιά
Σε έχω δει
σ’ ό,τι μυρίζει ζεστασιά
Μ’ έχω δει
να θέλω να απολογηθώ μα
Σ’ έχω δει
να μη σε νοιάζει πια για αυτά

Έχω νιώσει να μην θέλω ούτε δίπλα μου να είσαι
Όλα γύρω μου νεκρά και συ να μου φωνάζεις ζήσε
Έχω νιώσει να μου λείπεις σαν να ‘σαι το άλλο μου μισό
Να θέλω τόσο να σου μιλήσω, να μην έχω τίποτα να σου πω
Έχω νιώσει να βαριέμαι και να μην κάνεις τίποτα γι’ αυτό
Έχω νιώσει να βαριέσαι και να μην κάνω τίποτα και εγώ
Σ’ έχω δει να μου μιλάς με ξεκάθαρο το ψέμα
κι όταν πια εγώ κολλήσω εσύ μετά να ‘σαι στο φεύγα
Έχω δει να σ’ ερωτεύομαι από την πρώτη μας κουβέντα
Μ’ έχω δει να ξενερώνω λίγο πριν περάσει η μέρα
Έχω νιώσει να μ’ αγαπάς έτσι όπως με κοιτάς στα μάτια
Έχω αφήσει τα απωθημένα μου να μας κάνουνε κομμάτια
Έχω δει να αναρωτιέμαι γιατί τα γράφω όλα αυτά
Όλα μέσα μου μπερδεμένα και δε μου μοιάζουν λογικά
Ίσως νιώθω ότι κάπου υπάρχεις κι ας είναι το κάπου μακριά
Ίσως η δικιά μου Ιθάκη να σου μοιάζει τελικά

Σ’ έχω δει
στους στίχους που ‘χω γράψει

Με έχω δει
στη ζωγραφιά που ‘χες φτιάξει
Σε έχω δει
σ’ αγάπες που `χουν γεράσει
Με έχω δει
πρώτος να τις έχω ξεχάσει
Με έχω δει
σε κάθε βαρυχειμωνιά
Σε έχω δει
σ’ ό,τι μυρίζει ζεστασιά
Μ’ έχω δει
να θέλω να απολογηθώ μα
Σ’ έχω δει
να μη σε νοιάζει πια για αυτά

Λοιπόν, λοιπόν
Οινοποιήματα σανίδα πάνω στης ζωής τα κύματα
Βήματα πάνω σε πολιτισμικά λύματα
Και διώξεις όμως για αιχμηρά αφιλτράριστα μηνύματα
Πάντα με επιχειρήματα και λύσεις για προβλήματα.
Ο νέος τρόπος σκέψης για να δω πόσο θ' αντέξεις
Όπως λένε οι FF.C πίνω κρασί και φτύνω λέξεις
Σου κόβω τις ορέξεις μάγκα
Δε θες με μας να μπλέξεις
Κάτσε να πιείς με μας αλλιώς πήγαινε αλλού να παίξεις

Σηκώστε λοιπόν τα ποτήρια σας ψηλά
Νιώθω μια κόπωση αλλά μια πρόποση θα 'θελα
Ας πιούμε λοιπόν για κάθε mc για κάθε dj και κάθε b boy
Για κάθε μπατσάκο που τώρα σ' αυτή τη χώρα χώμα τρώει
Από κάποιο αλάνι που κανείς δεν πιάνει με σπρέι στη τσάντα
Κύριε μπάτσε θα 'σαι δεύτερος για πάντα
Κύριε Ρυθμοδαμαστή μήπως παραφέρομαι;
Φέρε άλλη μια κανάτα! Γεια μας λοιπόν!

Του σταφυλιού η απόσταξη είναι που δίνει υπόσταση
Σ' ένα ποτήρι με κρασί πρέπει να γίνει πρόποση
Ξανά σε όσους βρίσκονται μαζί μας
Και σε τούτο το μεθύσι σ' όποιον θελήσει να το ζήσει
οι όροι είναι ίσοι
σ' αυτούς που αποχώρησαν ο χρόνος θα τους στήσει
στη κατάλληλη απόσταση αρχίζει η διανομή παρακαλώ να 'ναι ισόποση
η κατανάλωση μάλλον θα φέρει τόνωση και πώρωση
ύστερα εκτόνωση στο τέλος ίσως κόπωση
μα πάνω από όλα μετράει η συνεύρεση

και αμπελοφιλοσοφίες σε εξέλιξη
«ε παιδιά βρήκα κρασί μέσα σε χάρτινο κουτί»
πςςς ωραία εφεύρεση!
Μα αν πιώ πολύ τότε θα πάρω ταξί
Αν κι έτσι κι αλλιώς θα το ‘κανα δεν ξέρω καν να οδηγώ δεν έχω αμάξι
Απλώς παραμιλάω απ’ το μεθύσι εντάξει;
Εντάξει είπα λοιπόν κι εγώ κι έτσι απλώς συνέχισα
Γύρα στη γύρα μπύρα στη μπύρα κι ακόμα δεν ξέρασα
Έχω μάθει να το ελέγχω η μήπως όχι
Μήπως πρέπει να κάνω πίσω
Δεν το νομίζω αφού στην πραγματικότητα θέλω δε θέλω θα γυρίσω!

Μικραίνω την απόσταση πίνω κρασί απόδραση του νου χάνεται η όραση
Η όσφρηση και η αφή έχω χαθεί κι εγώ
Μ’ αρέσει εδώ λέω να καθίσω
Και στην πραγματικότητα ξανά δε θέλω να γυρίσω
Μικραίνω την απόσταση πίνω κρασί απόδραση του νου χάνεται η όραση
Η όσφρηση και η αφή έχω χαθεί κι εγώ
Μ’ αρέσει εδώ λέω να καθίσω
Και στην πραγματικότητα ξανά δε θέλω να γυρίσω

Άσε με να ζήσω όπως θέλω
Γεννήθηκα και μεγάλωσα στο ελληνικό αυτό μπουρδέλο την Αθήνα
Τη μεθυσμένη πόλη της κραιπάλης, τη πόλη της σπατάλης και της παραζάλης
Αν και δεν είμαστε όλοι παιδιά της ίδιας μεγάλης αγκάλης πόλης
Να πάρεις ένα ποτήρι να βάλεις όλοι μαζί να πιούμε, να ξαναπιούμε να μεθύσουμε
Να ξανά ξενυχτήσουμε
Ίδιος τρόπος σκέψης
Λέξεις ήρθαμε να φτύσουμε

Φωνές να ενώσουμε στόματα να βουλώσουμε
Και τα σκουλήκια που σέρνονται στο λάκκο τους πάλι να χώσουμε
Τα χέρια μας θα λερώσουμε στο κόσμο για να χαρίσουμε
Hip hop αληθινό, λυσσασμένο γιορτινό
Μεθυσμένο από οίνο ειλικρινό στο κοινό
Το σκηνικό είναι λαβωμένο όμως ακόμα ζωντανό
Στην ελληνική πάλη οι ρίμες μου θυμίζουνε φλεγόμενο μπουκάλι
Σου ‘χω δώσει τη μια ώθηση μαζί και την άλλη.

Σηκώνω το ποτήρι μου ψηλά πίνω ακόμα μια γουλιά
Βάζω σε τάφο προβλήματα ξεχνώ, τα πνίγω όλα σ’ άσπρο πάτο
Βαρέθηκα οι κουφάλες να μου τη λένε για το αλκοόλ
Ότι δε σκέφτομαι μ’ αυτό
Μα που να ‘ξέραν πως αυτό είναι ένα όπλο μυστικό
Ισχυρό, το τελευταίο οχυρό για το μυαλό
Και συνεπώς είναι αυτό που με κρατάει σε ρυθμό
Πως με κρατάει σε ρυθμό μ’ αυτά τα 5 στάδια μέθης
Το πρώτο το μαύρο το πέπλο που πέφτει και λέει
Λάβετε θέσεις κι άλλες ανέσεις ξύδια πολλά όλα απλά
Δεύτερο στάδιο όλα θολά ζαλισμένα μυαλά
Μπήκα στο τρίτο γερά καλά κρασιά κανένα από τα πόδια μου δε με κρατά
Είμαι στο τέταρτο ψάχνω το ίδιο το βρήκα αργά κινούμαι στραβά
Το κεφάλι γυρνά με κομμένα πια αντανακλαστικά
μάτια θολά κεφάλια βαριά που κουνιούνται σαν ζάρια απτόητα
κάνω οχτάρια λίγο πριν πέσω στο πέμπτο το στομάχι πονά
δυνατά σαν να τρώω μπουνιά γυρίζω σαν υδρόγειος σφαίρα
το πάρτι τελειώνει γιατί θα φύγει η ρουκέτα (ήχος ρεψίματος)
Ξερνάω συνεχώς μα ξαναρχίζω το μεθύσι!

45 Αντιληψίες συνείδησης – 2005

Ο Χρόνος είναι λιγοστός, μισθωτός, ευτυχώς αμείλικτος, απρόβλεπτος και άλλες φορές απλά είναι σύμμαχος, συμπολεμιστής και βοηθός μα και επιζήμιος γίνεται και δήμιος. Ο κόσμος είναι μπερδεμένος, ανακατωμένος, πακεταρισμένος και παροξυμμένος κατά ένα μέρος, υπνωτισμένος και μαστουρωμένος φοβισμένος και αηδιασμένος ανυπόμονος και κοιμισμένος. Οι φίλοι μου είναι λιγοστοί μα αληθινοί όχι τωρινοί ούτε και προσωρινοί έχουν υποστεί κι αυτοί μέσα στην αναζήτηση καθίζηση στην προσφορά στην ζήτηση και αυτοσυντήρηση. Τα παιδιά μας κοιτούν και αυτά με μάτια ορθάνοιχτα ψάχνοντας να βρουν ήρωες ινδάλματα περιμένουν θαύματα, όχι άλλα σφάλματα όχι άλλα αγάλματα για αγνώστους στρατιώτες. Δεσμώτες είμαστε σαν τον Προμηθέα δεμένοι σε βράχους από τσιμέντο και ηλεκτρισμό. Σαστισμένοι θα κοιτάμε όταν θα πέφτει η αυλαία μύθος θα γίνουμε κι εμείς για παραδειγματισμό.

Δημιουργήσαμε με όσα ζήσαμε, απορρίψαμε πολλά και διαφωνήσαμε και όμως κερδίσαμε γιατί τολμήσαμε και έτσι υπάρχουν συνειδήσεις που αφυπνίσαμε. Δημιουργήσαμε με όσα ζήσαμε, περάσαμε πολλά μα δεν υποχωρήσαμε και έτσι συνεχίσαμε και υποστηρίξαμε ότι σεβόμασταν και ότι αγαπήσαμε

Οι γονείς μας κοιτούν χωρίς να ξέρουν τη να πουν τρέμουν για το μέλλον μας κοντεύουνε να τρελαθούν. Ένσημα πρέπει να κολληθούν να βγούμε κάποτε σε σύνταξη πονάνε που είμαστε σε σύρραξη. Οι γυναίκες ενθαρύνονται στο να γδύνονται και να δίνονται πουτάνες αν τις πεις πλέον δε θίγονται τα περιοδικά και η τηλεόραση ευθύνονται και έτσι τα χάσματα αμβλύνονται και έχουν αντίκτυπο σε σένα και σε μένα η κοπέλα άσε για λίγο κάτω την χτένα χρειαζόμαστε μανάδες περήφανες για το ήθος τους και όχι για τον σπασμένο τους υμένα αλλάζω θέμα. Οι πολυεθνικές νταβατζήδες με επιγραφές στην υπεραγορά της τέχνης κάνουνε κουμάντο αδερφές, ψυχές με ψυχολογικά συμπλέγματα γι’ αυτό περιφράξαμε τα όνειρα μας με μουσικά

συρματοπλέγματα. Στην Ελλάδα των Ολυμπιακών αγώνων των ξενόδουλων, δούλων
δεν συμμετέχω πες μια γνώμη, στην σκιά των τροχονόμων βρίσκεται η
ελευθερία δεν υπήρξε δε θα υπάρξει ποτέ ολυμπιακή εκεχειρία δεν ένιωσα
την ευεξία για της εθνικής την επιτυχία όπως τόσοι Έλληνες στην πλατεία
Ομονοίας μια πλατεία αμνησίας μάλλον φίλε μου μόνος σου έμεινες.

Σαν τους λίγους που μου ξέφυγες
Κύπελλο κερδίσαμε και πανηγυρίσαμε και την άλλη μέρα στην ρουτίνα μας
γυρίσαμε, ύπνο χαλάσαμε στάδια φτιάξαμε ειλικρινά δεν ξέρω αν κερδίσαμε ή
χάσαμε;

46 Πυξίδα - 2005

Είναι που δε συμβιβάστηκα ποτέ,
είναι που σε σεβόμουν πάντα εαυτέ,
είναι που την αλήθεια δεν αντάλλαξα
μα την κράτησα πυξίδα και πορεία χάραξα.

Κόντρα στο ρεύμα που θέλει τους ανθρώπους να υποτάσσονται,
κόντρα στους νόμους που κάτω από συνθήκες άγνωστες συντάσσονται,
κόντρα στους δρόμους που μας υποχρεώνουν να βαδίσουμε,
κόντρα στους φόβους που θέλουν τα όνειρά μας να σιωπήσουμε.

Άχαρους ρόλους μοιάζουν τα μυαλά μας να μας παίζουνε
για διάφορους λόγους οι περισσότεροι δεν αντιστέκονται.
Απλά στους στόχους μας πείθουνε να ακολουθήσουμε
με αποτέλεσμα το σήμερα να ξεχνάμε να το ζήσουμε.

Πόσα εμπόδια πρέπει να υπερνικήσουμε;

Πόσα μονοπάτια πρέπει ακόμα να διασχίσουμε;
Πόσες ελπίδες πρέπει ακόμα να συντηρήσουμε
και πόσες πρέπει για πάντα πίσω να τις αφήσουμε;
Πόσα τείχη πρέπει στην πορεία να γκρεμίσουμε
και πόσα ακόμα πρέπει απ' την αρχή να χτίσουμε;
Πόσα ερωτήματα πρέπει ακόμα να απαντήσουμε,
να αναπτύξουμε, να αναλύσουμε, να τα γνωρίσουμε
με αυτά να ζήσουμε και να αναθεωρήσουμε;

Είναι που δε συμβιβάστηκα ποτέ,
είναι που σε σεβόμουν πάντα εαυτέ,
είναι που την αλήθεια δεν αντάλλαξα
μα την κράτησα πυξίδα και πορεία χάραξα.

Και σκέφτομαι αν είναι αργά να αρχίσω για άλλη μια φορά,
ότι όλα θα παν καλά να μην φοβάμαι άλλο πια
κι αν το `χω πει αυτό ξανά είναι γιατί μερικά πράγματα
απλά βρίσκονται μαζί μου σταθερά σαν τον καπνό με τη φωτιά.
Όλα τα άλλα μου μοιάζουν περιττά, αμάξια, ρούχα ψεύτικη μαγκιά
τυποποιημένα και αυτά αμερικάνικα αναψυκτικά μυαλά χωρίς περιεχόμενο
με τους ατάλαντους σε εμπόριο μοναδικό πολεμοφόδιο ένα χαρτί στο αναλόγιο
ένας ρυθμός απ' το υπόγειο άλλο ένα live στην Υδρόγειο,
έτοιμος για κάθε ενδεχόμενο από το προηγούμενο έως το επόμενο.
Από την πτώση στο απόγειο πολύ σκληρός για ραδιόφωνο
και πριν με πάνε στο αυτόφωρο ας κλείσει κάποιος το μικρόφωνο.

Είναι που δε συμβιβάστηκα ποτέ,
είναι που σε σεβόμουν πάντα εαυτέ,
είναι που την αλήθεια δεν αντάλλαξα
μα την κράτησα πυξίδα και πορεία χάραξα.

47 Εμπνευσμένο εξαιρετικά - 2005

Έμπνευση είναι μια θερμή προσευχή, έμπνευση είναι να ξυπνάς το πρωί και το μολύβι σου να σου ασκεί μια ακαταμάχητη έλξη δείχνοντας σου το τετράδιο. Έμπνευση είναι αυτό που σου φαίνεται καλό σήμερα μα είναι καλύτερο μέχρι μεθαύριο, έμπνευση είναι αυτό που αντιστέκεται σε κάθε τι μακάβριο και μένει, έμπνευση είναι όταν δεν είσαι σίγουρος για αυτό που σου συμβαίνει όταν σε πιάνει ταχυπαλμία την ώρα που το μυαλό σου στέλνει τους ηλεκτροχημικούς απεσταλμένους σίγουρα δεν είχαν έμπνευση όσοι μας θεώρησαν τελειωμένους μα είχαν άφθονοι όσοι αμφισβήτησαν πρώτα τους εαυτούς τους κάνοντας μια επίδειξη απίστευτου σθένους. Έμπνευση είναι όταν γυρίζει άλλη μια σελίδα κάποιο είδος έμπνευσης πρέπει να είχαν όσοι θυσιάστηκαν για την πατρίδα έτσι ώστε να μπορώ τώρα εγώ να γράφω ελεύθερα μα ποτέ να ξέρεις ποτέ αναίτια

.

Είναι μια αιφνίδια εισβολή συναισθημάτων στην συνείδησή σου, μια παρακίνηση για κάθε κίνησή σου να εκφράσεις το ανέκφραστο σε ένα βιβλίο, σε ένα τοίχο ή ένα με στίχο στο CD σου.

Έμπνευση είναι όταν μεταφράζεις σε στίχο την ζάλη και το χάλι σου, πρέπει να είχα έμπνευση αφού σε βλέπω να κουνάς το κεφάλι σου πάνω κάτω στο κάτω κάτω της γραφής είχα καιρό να κάτσω κάτω και να γράψω αφού ξέθαψα αυτά που έπρεπε να ξεθάψω έπνιγα τόσο την σιωπή μου που πήγα να σκάσω ή μήπως πήγα να το σκάσω από την πραγματικότητα βγήκα από την έξοδο κινδύνου κάτι που δεν μπόρεσαν να κάνουν τα θύματα της 11 Σεπτεμβρίου και αυτό γιατί κάποιοι είχαν την έμπνευση να δώσουν ένα μάθημα στην αλαζονεία των αντιπάλων τους και οι μεν και οι δεν έχουν σκατά στο κεφάλι τους και θα το φαν’ αργά ή γρήγορα τραγική ειρωνεία. Η έμπνευση έχει να κάνει με δημιουργία και όχι με την αυτοκτονία εκτός και αν είναι στιχουργική. Ακόμα και κάθε κακιά στιγμή είναι ακατέργαστο διαμάντι εσύ του δίνεις την τελική του μορφή. Έμπνευση τη;

Είναι μια αιφνίδια εισβολή συναισθημάτων στην συνείδησή σου, μια παρακίνηση για κάθε κίνησή σου να εκφράσεις το ανέκφραστο σε ένα βιβλίο, σε ένα τοίχο ή με ένα στίχο στο CD σου.

Έμπνευση είναι όταν αρχίζεις το τρίτο κουπλέ και νιώθεις πως τίποτα δεν έχεις πει μήπως πρέπει να αρχίσεις από την αρχή; Έμπνευση είναι όταν εμπνέεσαι από αυτούς που εμπνεύστηκαν από σένα είναι προς όφελός σου τελικά η χρήση που κάνεις στην πένα. Νιώθεις μια έμπνευση όταν βλέπεις το παιδί σου να γεννιέται και όταν ένα τραγούδι σου μεγαλώνει γενιές μα δεν ξεχνιέται μα μοιάζει με φως με λίγα λόγια για μένα η έμπνευση είναι ότι υπάρχει Θεός. Βλέπω την έμπνευση διάχυτη στις ταινίες του Φίνου έμπνευση είναι το τερπνόν μετά του ωφελίμου Έμπνευση πρέπει να ήτανε και του πυρήνα η σκίαση όμως η βόμβα στην Χειροσίμα πια όλη άσχημη η φάση. Έμπνευση είναι όλα τα freestyles που έχει αραδιάσει, τα νεύρα που έχεις σπάσει με την καλή έννοια, έμπνευση είναι κάθε τι που έχει συγγένεια με την αυθόρμητη έκφραση και όταν μέσα της αναβλύζει ένταση. Όταν μέσα από το μίσος η αγάπη κάνει την υπέρβαση. Όταν ο πόνος γίνεται καλλιτέχνης και σου δείχνει την κατεύθυνση. Έμπνευση μου δίνει και το δικό σας χειροκρότημα. Χα θέλει και ερώτημα;

Είναι μια αιφνίδια εισβολή συναισθημάτων στην συνείδησή σου, μια παρακίνηση για κάθε κίνησή σου να εκφράσεις το ανέκφραστο σε ένα βιβλίο, σε ένα τοίχο ή με ένα στίχο στο CD σου.

48 Όσο και να σκέφτηκα – 2005

Όσα τραγούδια λοιπόν ακόμα κι αν γράψω,
άλλες τόσες σελίδες θα προσφερθούν να χαράξω,
τη δική μου πορεία μέσα σε όλη την κίνηση
δεν είναι απλώς δήλωση μα προειδοποίηση

και χωρίς διαφήμιση θα κάνω μόνος διακίνηση
με όπλο την ποίηση κι όσους έχουν συνείδηση,
αυτό είναι είδηση ή απλώς παρεξήγηση
φτάσαμε όντως στον πάτο ή μήπως είναι η εκκίνηση,
ξανά η αμφισβήτηση σε κάθε συζήτηση,
δε δίνει τόπο στην οργή ζητάει εκδίκηση,
δε μένει άλλο στη σιωπή μα κάνει διαδήλωση
φωνάζει μήπως ακουστεί και βρει την εξήγηση,
τώρα ο πόνος του κόσμου είναι απλώς μια αφήγηση
με μουσική επένδυση μήπως βγάλει συγκίνηση
απ' την απογύμνωση στην αποτοξίνωση,
οι πράξεις στα θέλω μας θέλουν επαλήθευση.

Όσο και να σκέφτηκα δε βγήκα πουθενά,
όσα ζούμε εδώ είναι προσωρινά,
ίσως να μην πρέπει να τα παίρνω σοβαρά
κι όπως κάποτε είχα πει να μη με νοιάζει πια

Πες μου γιατί η ευτυχία τόσο άνισα μοιράζεται
μέσα σ' ένα κόσμο που κανείς δε νοιάζεται
για πόσο το προσποιητό ακόμα θα δοξάζεται
η συνείδηση μου δεν εφησυχάζεται παρά μόνο
αναστιέται και πεθαίνει μα πάντα τα καταφέρνει
συνήθως μόνη της μένει και όλοι γύρω της ξένοι
μα συνεχίζει να σέρνει όσα ο χρόνος της φέρνει
κι ας μοιάζει να ναι δεμένη με όσα πρέπει να θέλει
και γύρω οι άνθρωποι να μοιάζουνε αγέλη
πάντα αγχωμένοι με ότι τους συμβαίνει
περνάνε τη ζωή τους σαν να είναι ναρκωμένοι
σ' έναν καναπέ η τηλεόραση αναμμένη
να προτείνει σ' αυτούς, να αποφασίζει γι' αυτούς
να λέει τι να βλέπεις, τι να ακούς

μα αντί να φωνάξεις στην άνεση σου θα λουφάξεις
να σου λένε πότε πρέπει να μιλάς και πότε πρέπει να σκάσεις .

49 Πάρε λίγο φως – 2005

Θέλω αυτάρκεια να νιώσω με τα λίγα αυτά που έχω,
άλλο δράμα στη ζωή μου πια δεν το αντέχω.
Ήρθε η ώρα στη μιζέρια μου ν' ασκήσω βέτο
γιατί σκοτείνιασε πολύ που τώρα πια δε βλέπω.
Σ' ότι με χαλάει έμαθα να αντέχω
με τη φαντασία μου ελεύθερος να τρέχω.
Η ζωή πολλές φορές μοιάζει με εικόνα,
αλλάζουμε διαθέσεις κι αυτή αλλάζει χρώμα.
Αλλάζουν εποχές καλοκαίρι και χειμώνα,
περνάνε τα λεπτά και αυτά γίνονται τώρα.
Πόσα σπαταλάμε στης καριέρας τον αγώνα
πόσο γρήγορα το αύριο γίνεται τώρα.
Τι θα θυμόμαστε όταν περάσουνε τα χρόνια,
τί θα καταφέρουμε με μίσος και διχόνοια.
Φύγε απ' την ψυχή σου και αυτή θα ζει αιώνια,
μη μοιραστείς τα θέλω σου με δόσεις και κουπόνια.

Γι' άλλη μια φορά
Γι' αυτό...

Πάρε λίγο φως από τον ήλιο που ανατέλλει
κι όταν πάλι δύσει αυτό το φως θα σε ζεσταίνει.
Εν τέλει τι είναι αυτό που απομένει,
ποιοι κέρδισαν πραγματικά, ποιοι μοιάζουνε χαμένοι;

Θέλω να δω μια μέρα που ο ήλιος θα λάμψει,
μπορεί να φωτίσει αδικίες, μίση, άγχη και λάθη.

Να υπάρχει δουλειά κι όχι δουλεία
κι όχι το χρήμα να ‘ναι θρησκεία.
Η ζωή να αποκτήσει αξία μακριά από την ανία.
Το νόημα ακόμα ψάχνω, μα έχω ρίξει τα θεμέλια.
Η ζωή δε δόθηκε για να’ ναι πάντα τέλεια.
Μάθε να αντιδράς λίγο αυθόρμητα και αυθαίρετα.
Κράτα τα όνειρα σου ζωντανά, απλά κι ελεύθερα.
Άσε το μυαλό χωρίς φανατισμό
να ζήσει απαλλαγμένο από τον εγωισμό.
Να μην υπάρχει έγκλημα, να μην υπάρχουν φταίχτες,
να μην υπάρχουν άποροι ούτε ρακοσυλλέκτες.
Να μην υπάρχουν λόγια σε μπαλκόνια από ψεύτες,
να μην αλώνουνε λαούς, να στέλνουνε ευχές,
Να μην υπάρχει άλλο πολεμική δράση,
να μην υπάρχουν πια νεκροί στη γη από άκρη σε άκρη.

Πάρε λίγο φως από τον ήλιο που ανατέλλει
κι όταν πάλι δύσει αυτό το φως θα σε ζεσταίνει.
Εν τέλει τι είναι αυτό που απομένει,
ποιοι κέρδισαν πραγματικά, ποιοι μοιάζουνε χαμένοι;

2. Active Member

1 Στα Παιχνίδια της Ζωής – 1993

Σαν παραμύθι, στο μυαλό ενός παιδιού
Γυρνάει ακόμα η δική μας ιστορία
Σε γνώρισα κάτω από τα άστρα του ουρανού
Και με παράτησες σε μια μικρή πλατεία

Μα πάντα έτσι γίνεται, θα έλεγε κανείς
Παράξενα παιχνίδια της ζωής

Πάνω που είχα αποφασίσει πως θα ζω
Χωρίς αγάπες, υποσχέσεις και ελπίδα
Απάνω σου έπεσα, σαν να 'τανε γραφτό
Κι όλα όσα έχασα, σε μια στιγμή τα είδα

Μα πάντα έτσι γίνεται, θα έλεγε κανείς
Παράξενα παιχνίδια της ζωής

Μη ψάξεις να με βρεις
Μην έρθεις να μου πεις
Πως έχεις μετανιώσει, πως άλλαξες

Δεν έχω άλλη καρδιά
Ήταν μονάχα μια
Στην έδωσα να παίξεις, την χάλασες

Η αλήθεια είναι, πως είχα ψυλλιαστεί
Ότι οι κόσμοι μας δεν μοιάζανε καθόλου
Όμως ο έρωτας, σε κάνει μαχητή
Σαν Δον Κιχώτης ζεις, εκτός τόπου και χρόνου

Μα πάντα έτσι γίνεται, θα έλεγε κανείς
Παράξενα παιχνίδια, της ζωής

Μη ψάξεις να με βρεις
Μην έρθεις να μου πεις
Πως έχεις μετανιώσει, πως άλλαξες

Δεν έχω άλλη καρδιά
Ήταν μονάχα μια
Στην έδωσα να παίξεις, την χάλασες

Κι έτσι ξανά, πιο μοναχός από ποτέ
Χωρίς αγάπες, υποσχέσεις και ελπίδα
Στο παραμύθι μου δεν ξύπνησες ποτέ
Και στα σκαλιά μου, το γοβάκι σου δεν είδα

2 Ναρκωτικά - 1993

Τον λευκό θάνατο τον κερνάει κάποιος στην αρχή που κάνει τον φίλο
Πολλοί έχουν πλησιάσει τους μικρούς μαθητές
Και προσπαθούν να τους μυήσουν στο κόσμο των ναρκωτικών
Και θα πάει και θα του πει... πάρε εντάξει ... σε κερνάω μια φορά
Πάρε εσύ από εκεί και πέρα
Μερικοί παρασύρονται και παίρνουν ναρκωτικά
Οι περισσότεροι ξέρουν καλά και φυλάγονται
Και οι γονείς που το μαθαίνουν τελευταίοι απ' όλους παθαίνουν σοκ
Προχθές ήταν το Περιστέρι, χθες η Γκράβα

Αύριο σειρά μπορεί να έχει το σπίτι μας

Πριν δεκαεννιά χρόνια γεννήθηκε
Απ'την αρχή όμως η ζωή τον αρνήθηκε
Μετά το σχολείο βρέθηκε χαμένος
Σε ένα παρόν δίχως μέλλον παγιδευμένος
Όπου και να έψαξε δουλειά δεν βρήκε
Μόνο σε μια καινούρια κόλαση μπήκε
Κάποιος του είπε να καπνίσει μαύρο
Αυτός το έκανε με την ελπίδα να μην καπνίσει άλλο
Το 'κανε με την ελπίδα να ξεχάσει
Βάζοντας προβλήματα σΆ ό, τι ήδη είχε αρπάξει
Αλλά κάπνισε ξανά και ξανά
Και τα λεφτά πια ποτέ δεν ήταν αρκετά
Όμως μια μέρα δεν βρήκε μαύρο
Έτσι ο έμπορος του πρότεινε κάτι άλλο
Του 'δωσε χωρίς λεφτά ηρωίνη
Κι αυτός το πήρε με την ελπίδα τα προβλήματα να ξεδιαλύνει
Έτσι κάθε μέρα βυθίζεται ακόμα πιο πολύ
Σε μια κόλαση που δεν μπορούσε πια να αρνηθεί
Γιατί το πνεύμα του ήταν ήδη από πολύ καιρό νεκρό
Το μυαλό του ήταν έτοιμο να πέσει στο γκρεμό
Κάθε μέρα;;
Η κατάληξη ίδια και απλή
Νεκρός από υπερβολική δόση
Και δεν υπάρχει πια κανείς εξηγήσεις για να δώσει
Ναρκωτικά μια ψεύτικη λύση
Ναρκωτικά μια ψεύτικη λύση
Πριν 19 χρόνια γεννήθηκε απ'την αρχή όμως η ζωήκωτικά μια ψεύτικη λύση
Σ΄ένα δρόμο που κανείς δεν πρόκειται πίσω να γυρίσει
Ήταν ένα κορίτσι γύρω στα 16
Κάτι όμως ήθελε τη ζωή της να αλλάξει

Τα φτιαξέ μΆ ένα αγόρι μεγαλύτερο
Αλλά δεν ήταν για αυτή ό, τι το καλύτερο
Της πρότεινε ναρκωτικά για να 'ρθει πιο κοντά
Το δέχτηκε
(γιατί)
Τον αγαπούσε πραγματικά
Έτσι αυτός την έσπρωξε εκεί που ήθελε
Και ύστερα άρχισε και τη λήστευε
Της ζητούσε λεφτά πιο πολλά και πολλά
Ενώ αυτή δεν είχε τίποτα άλλο πια
Έτσι άρχισε να πουλά το κορμί της
Και να σκοτώνει σιγά, σιγά την ψυχή της
Ήδη σε έναν χρόνο είχε βαρεθεί τη ζωή της
Η ζωή της ήταν η κόλαση της
Όλα αυτά την έκαναν να πάρει απόφαση
Ο θάνατος ήτανε η μόνη απόδραση
Από τον εφιάλτη της ζωής
Από όπου δεν μπορούσε να την βγάλει πια κανείς
Έτσι μια μέρα πήδηξε από τον 6ο όροφο στο κενό
Άλλη μια θυσία στο λευκό βωμό
Ναρκωτικά μια ψεύτικη λύση
Ναρκωτικά μια ψεύτικη λύση
Ναρκωτικά μια ψεύτικη λύση
Σ’ ένα δρόμο που κανείς δεν πρόκειται πίσω να γυρίσει

3 Πισώπλατα – 1997

Ένας για όλους και όλοι για έναν
όμως όταν έρχεται η δύσκολη στιγμή
ποτέ δε βλέπεις κανέναν
σαν να `χουν σπάσει τα φρένα
και όλα μοιάζουνε ξένα
με κυριεύει, με κυριεύει μια τρέλα.
Αρκεί μόνο ένα βλέμμα για να σου πει
ότι όσα πίστευες ψέμα
και άντε πάλι απ' την αρχή.
Διέξοδο μόνο μια πένα κι ένα φύλλο χαρτί
περιθώριο κανένα
τα όνειρά μου περιορισμένα
προκαθορισμένα, με άγχος

και ευθύνες πάντα φορτωμένα.
Αν θες να πας μπροστά
προσόν πρέπει να έχεις ένα
και ένα μόνο
μάθε μόνο καλά πως να προκαλείς τον πόνο
και κατά τ' άλλα περασμένα ξεχασμένα.
Τα όνειρα που λήστεψες είναι καταγραμμένα,
εκεί που διάλεξες και σε βολεύει εσένα,
εκεί που δεν έχει χώρο για ανθρώπους σαν και μένα.

Κι ακόμα ψάχνεις να βρεις ποιος φταίει,
κάτι βαθιά μέσα σου νιώθεις να σε καίει.
Και πάνω που νόμιζες πως ήσουν δυνατός
πισώπλατα νιώθεις το μαχαίρι κι έτσι αρχίζει ο πόλεμος.

Πισώπλατα κι έτσι αρχίζει ο πόλεμος,
στα παιχνίδια της ζωής πάντα παίζεις μοναχός.

Πισώπλατα κι έτσι αρχίζει ο πόλεμος
μα να ξέρεις πως θ' αντέχω όσο είμαι ζωντανός.

Θυμάμαι κάποιον που μου `χε πει
να μην τα βάζω με το χρόνο
όμως εγώ αντιστάθηκα
και της φωνής αλλάζω τον τόνο.
Δέκα χρόνια κι αν έχουν περάσει
μάλλον δεν ήταν αρκετά
κι έτσι ακόμα αντέχω στο 1997.
Καλή χρονιά,
χρόνια πολλά σε όλους
σ' αυτούς που δεν είναι πια μαζί μας,
που είναι σε άλλους κόσμους.
Βλέπεις έτσι είν' η ζωή
και πώς να την αλλάξεις,
απ' αυτά που ονειρεύεσαι
πόσα μπορείς να κάνεις πράξεις;
Πες μου,
πες μου τι φταίει, πες μου
Πες μου τι θέλεις, πες μου
μονάχα μη λες πως δεν ξέρεις τι να κάνεις.
Είναι τόσο απλό
γι' αυτό και σου εξηγώ
και νιώθω όλα αυτά που λέω
να ξαναπέφτουν στο κενό.
Κι έτσι βουλιάζω
στα στέκια της απόγνωσης πάλι συχνάζω
και μάρτυράς μου ο θεός
αν σταματήσω να φωνάζω,
να ουρλιάζω, να κραυγάζω
και να βγάζω στη φόρα τ' άπλυτα
όλων αυτών που μ' ενοχλούν.

Λες κι έχει πιάσει μπόρα
οι λύσεις πέφτουνε βροχή
και κάπου σε μια γωνιά
βλέπω κάποιον που θέλει να κρυφτεί.
Μοιάζει με δικαστή, μοιάζει με δικηγόρο
μοιάζει με όλους αυτούς που ζουν
κάθε μέρα από το δικό σου φόρο.
Ειρωνικά λοιπόν γυρνάει και μου λέει
"Ακόμα δεν κατάλαβες ποιος είν' αυτός που φταίει;"

Κι ακόμα ψάχνεις να βρεις ποιος φταίει,
κάτι βαθιά μέσα σου νιώθεις να σε καίει.
Και πάνω που νόμιζες πως ήσουν δυνατός
πισώπλατα νιώθεις το μαχαίρι κι έτσι αρχίζει ο πόλεμος.

Πισώπλατα κι έτσι αρχίζει ο πόλεμος,
στα παιχνίδια της ζωής πάντα παίζεις μοναχός.
Πισώπλατα κι έτσι αρχίζει ο πόλεμος
μα να ξέρεις πως θ' αντέχω όσο είμαι ζωντανός.

Στα παιχνίδια της ζωής
Στα παιχνίδια της ζωής
Στα παιχνίδια της ζωής
Στα παιχνίδια της ζωής

Πισώπλατα
στα παιχνίδια της ζωής πάντα παίζεις μοναχός.
Πισώπλατα
μα να ξέρεις πως θ' αντέχω όσο είμαι ζωντανός.`

4 Στημένο Παιχνίδι – 1997

Κάθεσαι ατέλειωτες ώρες μπροστά από ένα γυαλί
εκεί σου λένε πως πρέπει να ζήσεις πως και γιατί
και έτσι εγώ βρίσκω αφορμή και απλά εκφράζομαι
με αυτό το χάος που επικρατεί βλέπεις δεν αναγκάζομαι.
Έκτακτη είδηση έκτακτη είδηση
αρκεί ο πόνος μια μάνας να γίνει θέμα για συζήτηση,
άλλη μια αυτοκτονία άλλη μια καινούργια ιστορία
γεμάτη με πάθος και ένταση καλογυρισμένη ταινία.
Φτάνει ως εδώ αλλάζω κανάλι
μα όμως για κακή μου τύχη τα ίδια βλέπω πάλι
και για όσους δεν ακούσανε ή δε μάθανε ακόμη
υπάρχουν και εκπομπές που ζητάνε και συγγνώμη.
Δεν υπάρχει κανένας τρόπος για να με συγκρατήσεις
και πάνω που πωρώθηκα ουπ διαφημίσεις,
γι αυτό κανάλι αλλάζω βρίσκοντας την ευκαιρία
πέφτω πάλι στις ειδήσεις και έτσι αρχίζει πάλι η ίδια ιστορία,
ρεπορτάζ, ανταποκρίσεις, κρίση στον Περσικό, πόλεμος στα Βαλκάνια
απ' το νότιο Ειρηνικό εφιάλτης στον δρόμο με τις σάπιες συνειδήσεις
έχει πάει 2:30 γι' αυτό μην μιλήσεις.
Απ' το στήμενο τους παιχνίδι βγάλε με έξω. Κι όσο αντέξω
Te le vision Fuck U
Νέος βρέθηκε νεκρός από υπερβολική δόση,

μανιακός δολοφόνος χωρίς συγκίνηση να νιώσει,

κάποιος βίασε κάποιο ανήλικο κορίτσι

γεγονότα που αρκούν για να σπάσουνε την πλήξη.

Ενώπιος ενωπίω, επιτέλους μαζί σου ρίχνω φως στο τούνελ,

καλημέρα ζωή αληθινές ιστορίες από την ζούγκλα βγαλμένες.

Υπάρχουν τόσες για να βρεις ιστορίες θαμμένες.

Ρεπορτάζ στην ομίχλη μην γελάς δεν είναι αστείο

καμιά απόρια για το σεξ έλα στο ερωτοδικείο.

Βαρέθηκα την ζωή να μου καθοδηγούν και τους ανέχτηκα,

βλέποντας τους κάθε μέρα και έτσι πάλι μπλέχτηκα

και βρέθηκα μονάχος μου και αντιμετωπίζω

το πνεύμα του κακού τώρα και πάλι εξορκίζω.

Απ' το στήμενο τους παιχνίδι βγάλε με έξω. Κι όσο αντέξω
Te le vision Fuck U

5 Για όσα ελπίζω - 1997

Βλέπω τις μέρες να περνάνε μαζί και τα χρόνια
και το ξέρω τώρα πια πως τίποτα δε μένει αιώνια,
υποσχέσεις που δώσαμε και πήραμε παλιά
χαθήκανε μέσα στο χρόνο που ποτέ δε σταματά.
Και νιώθω όλα αυτά τα γέλια που δεν είχανε τέρμα
να είναι τώρα τόσο μακρινά σαν να ‘τανε ψέμα
και μόνο μια χαμένη ελπίδα να προσπαθώ να βρω
μια ελπίδα που χάθηκε μα είμαι ακόμα εδώ.
Κι όμως είμαι ακόμα εδώ όπως ήμουνα και πρώτα,
μα τώρα νιώθω της ζωής να ‘χω χάσει την πόρτα
και στον παλιό καιρό συνέχεια το μυαλό μου γυρίζει,
σαν να ψάχνει κάπου εκεί για να βρει κάποια λύση,
στις χαρούμενες στιγμές πριν η ζωή μας χτυπήσει,
πριν η ευτυχία σαν αδύναμη φλόγα σβήσει,
λέξεις που ψάχνουν ένα νόημα συνέχεια απελπισμένα
για να εκφράσουν ότι συμβαίνει μόνο μέσα σε μένα,
μ’ αυτές τις λέξεις που είναι σαν ηχώ απ’ το παρελθόν,
μια ατέλειωτη ανάγκη που ‘χω για να εκφραστώ
για έναν κόσμο που δεν έχει λάθος και σωστό,
μα ένα μήνυμα απλό.

Ίσως να ζήσω αρκετά για όσα ελπίζω,
να γυρίσω σ’ αυτά που πίσω θα αφήσω
μα είναι κρίμα για όλα αυτά που μένουνε ίδια
και σ’ ένα μνήμα της ζωής κομμένο το νήμα.

Κάτι νιώθω πάλι να με κατακλύζει αυτό το βράδυ,
όταν ο στίχος γεννιέται μέσα στο σκοτάδι,
όταν βλέπω το μυαλό μου στο χαρτί να καθρεφτίζεται
και την ψυχή μου με αυτούς τους στίχους να ταυτίζεται,
και βλέπω τον ήλιο σιγά σιγά να προβάλει

κι όμως άλλη μια νύχτα περνάει,
κάποιοι θα κλαίνε και κάποιοι θα γελάνε,
κάποιοι θα θυμούνται και κάποιοι θα ξεχνάνε
αλλά δε με πειράζει, έμαθα να μη με νοιάζει
για όλα αυτά που είχα και τώρα έχω χάσει,
μα δεν έχω ξεχάσει και δεν έχω αλλάξει
και για όσο αναπνέω εγώ θα είμαι εντάξει,
άνθρωποί έρχονται και φεύγουνε απ'τη ζωή μου
ίσως τελικά ποτέ να μην ήτανε μαζί μου,
σ' όλα αυτά που περνώ τώρα ψάχνω,
μια αλήθεια να δω μέσα εκεί να χαθώ
σ' όλα αυτά τα ψεύτικα λόγια που μου κλέψανε χρόνια,
τόσο βαθειά μες το μυαλό μου σαν να υπήρχανε αιώνια
και μια περίεργη διάθεση με διακατέχει,
συμβαίνουν τόσα γύρω μου το μυαλό μου πια δεν αντέχει…

Ίσως να ζήσω αρκετά για όσα ελπίζω,
να γυρίσω σ' όλα αυτά που πίσω θα αφήσω
μα είναι κρίμα για όλα αυτά που μένουνε ίδια
και σ' ένα μνήμα της ζωής κομμένο το νήμα.

6 Πρίσμα Φαντασίας - 1997

Άλλη μια μέρα ξεκινά μα δεν ξέρεις που θα καταλήξει
Τι σου επιφυλάσσει το μέλλον ποτέ δεν ξέρεις, θα δείξει
Λες και θυμάσαι σαν να `τανε χτες, μερικές φορές κλαις
Θυμάσαι κάποιον που `φυγε άδικα και θέλεις κι εσύ να φύγεις
να ησυχάσεις, πάλι μόνος να μείνεις
Καλύτερα όμως να το ξεχάσεις
το παιχνίδι της επιβίωσης κι εσύ πρέπει να το περάσεις
Πες μου πόσα χρόνια θα περάσουν, πόσοι αγώνες
πόσο αίμα πρέπει να χυθεί για να δεις πως όλα είναι ψέμα
Απ' τήν αρχή μέχρι το τέρμα της διαδρομής
λίγες μάλλον θα είναι οι στιγμές που θα ξεκουραστείς
Βλέπεις κι εσύ θα τρέχεις και θα συναγωνίζεσαι
την αδικία, τον πόνο, τον χρόνο
Μην απελπίζεσαι σου λένε κάποιοι
που τα όνειρα σου εξαγοράζουν με ψεύτικη αγάπη
Μια καλοστημένη απάτη γεμάτη με ψεύτικες υποσχέσεις
πως δήθεν για να πας μπροστά πρέπει και να διαλέξεις
τον τρόπο που θα φέρεσαι, ρουφιάνος πρέπει να `σαι
τον τρόπο που θα στέκεσαι, στρατιώτης πάλι θα `σαι
Το πώς πρέπει να σκέφτεσαι μονόδρομος ευθεία
το άλλοθι θα έχουν στην εν ψυχρώ δολοφονία της δικιάς σου της ψυχής
εκτός κι αν αντισταθείς.
Εκτός κι αν καταφέρεις μόνος τη λύση για να βρεις
κι έτσι βλέποντας όλ' αυτά μόνο μια λύση έχω
μάλλον θα το `χει η μοίρα μου με το hip hop να αντέχω (να αντέχω)

Μα είναι όσα έχω με το hip hop αντέχω
σ' αρχή τη μάθε της ζωής φοβάμαι μα δε τρέχω
και σ' όλ' αυτά που βλέπω αντίδοτο θα έχω
ένα πρίσμα φαντασίας κι από μέσα του θα βλέπω

Μα είναι όσα έχω με το hip hop αντέχω
σ' αυτή τη μάχη της ζωής φοβάμαι μα δε τρέχω
και σ' όλ' αυτά που βλέπω αντίδοτο θα έχω
ένα πρίσμα φαντασίας κι από μέσα του θα βλέπω

Γι' αυτό πάρε ότι μπορείς, τώρα που μπορείς, τώρα που σε παίρνει
η επόμενη μέρα ποτέ δεν ξέρεις τι σου φέρνει
Τα φέρνει η στιγμή όσα δε φέρνει ο χρόνος
μόνος κι αυτός προσπαθεί να επιβιώσει μα δεν μπορεί
Τον προσπερνάνε οι αιώνες και ιστορία γεμάτη από αγώνες
για μια ιδεολογία, κάποια ανεκπλήρωτη επιθυμία, για την ελευθερία
για μια χαμένη πατρίδα, για ένα καλύτερο μέλλον,
για κάποιον που `ψαχνε να βρει του γυρισμού το τρένο
Και μην εκπλήσεσαι γιατί απλά κρίνω απ' την κατάληξη
συνέχεια χειμώνας, πού `ναι η άνοιξη
Μοιάζει με όνειρο, δράμα ανώνυμο σταλμένο από το πουθενά
κι όμως μια φλόγα ελπίδας κάπου βαθιά
μέσα μου λέει ότι έχω διέξοδο σ' αυτή τη ζωή
με το hip hop να αντέχω (να αντέχω)

Μα είναι όσα έχω με το hip hop αντέχω
σ' αυτή τη μάχη της ζωής φοβάμαι μα δε τρέχω
και σ' όλ' αυτά που βλέπω αντίδοτο θα έχω
ένα πρίσμα φαντασίας κι από μέσα του θα βλέπω

Μα είναι όσα έχω με το hip hop αντέχω
σ' αυτή τη μάχη της ζωής φοβάμαι μα δε τρέχω
και σ' όλ' αυτά που βλέπω αντίδοτο θα έχω
ένα πρίσμα φαντασίας κι από μέσα του θα βλέπω

Ηθοποιός και συγγραφέας στη ταινία της ζωής
βλέπεις και `γώ παίζω το ρόλο μου όπως και `σεις
γιατί υπάρχουν τόσοι πολλοί ρόλοι που μπορείς να παίξεις
το μόνο που πρέπει να κάνεις είναι απλά να διαλέξεις
μπορείς να είσαι καλός ή κακός, υπομονετικός, ανθεκτικός, δυνατός

κοινωνικά αποδεκτός, άλλες φορές περιθωριακός, λίγο αντικοινωνικός
εγωκεντρικός, εσωστρεφής, ειλικρινής, εγωιστής, σοβαροφανής, υποκριτής
αξιοπρεπής, εθνικιστής, αριστεριστής
μα όμως εγώ με όσα η ζωή μου έχει διδάξει
προσπαθώ πάνω απ' όλα να είμαι εντάξει
και πάντα θα φροντίζω διέξοδο να έχω
βλέπεις θα το `χει η μοίρα μου με το hip hop να αντέχω (να αντέχω)

Μα είναι όσα έχω με το hip hop αντέχω
σ' αυτή τη μάχη της ζωής φοβάμαι μα δε τρέχω
και σ' όλ' αυτά που βλέπω αντίδοτο θα έχω
ένα πρίσμα φαντασίας κι από μέσα του θα βλέπω

Μα είναι όσα έχω με το hip hop αντέχω
σ' αυτή τη μάχη της ζωής φοβάμαι μα δε τρέχω
και σ' όλ' αυτά που βλέπω αντίδοτο θα έχω
ένα πρίσμα φαντασίας κι από μέσα του θα βλέπω

7 Γι' Αυτούς Που Έχουν Φύγει - 1997

Άλλη μια νύχτα προσπαθεί

κάθε στιγμή

να διαγράψει τη δικιά της πορεία

Σε μια ευθεία το μυαλό μου προσπαθεί

να βρει καμιά να πει ανία

στη δικιά μας ιστορία είναι η ουσία

στη δικιά μας πορεία

Ίσως να φταίει στα αλήθεια

το τσιγάρο που τελειώνει

Το μυαλό μου λιώνει χαλαρώνει

κανείς δεν με σώνει

Μόνο η καρδιά μου βουρκώνει με τις χαμένες ψυχές

Και όσο γι αυτούς που έχουν φύγει και πίσω δεν γυρίζουν

Στη σκέψη μου θα ζουν και για πάντα θα θυμίζουν

Χαρούμενες στιγμές που τώρα μοιάζουν θολωμένες

Μοναδικό ενθύμιο μαρμάρινες ταμπέλες

Που έχουν εκεί πάνω το όνομα τους χαραγμένο

Και το χαμόγελο στη φωτογραφία ραγισμένο

Και νιώθεις πάλι ένα κενό σε κάθε κίνηση σου

Γι αυτούς που κάποτε βρίσκονταν όμως δεν είναι πια μαζί σου

Έφυγες πας ταξίδεψες μακριά όλος ο κόσμος σε έχει χάσει αυτή τη φορά

Το σώμα σου τώρα τρία μέτρα κάτω από τη γη

σε ένα σύννεφο πάνω ταξιδεύει η ψυχή

κλαίω για σένα που σε είδα σε ένα όνειρο να φεύγεις

από τον κόσμο τον άδικο τον πονηρό

τα πράγματα σου ετοίμαζες και ψηλά ανέβεις

μακριά έφευγες ταξίδευες

Γι αυτούς που έχουν φύγει σαν ιδιοκτήτες

που στο άγνωστο την τύχη τους γυρεύουν

γι αυτούς που έχουν φύγει τα όνειρα μου τώρα πια μαζί τους ταξιδεύουν(2)

Ίσως τελικά να είναι καλύτερα στον άλλο κόσμο

Δυο φτερά ανοιγμένα σε βλέπω φως μου

Βγήκες από το κλουβί και πέταξες

Ψυχή που έφυγες πόσο μας έλειψες

Το δάκρυ έγινε τις πρώτες μέρες ο μόνος δρόμος

Για να βγει από την ψυχή μου αυτός ο πόνος

Στιγμές που περάσαμε μαζί ξαναθυμάμαι

Ο ουρανός κλαίει φοβάμαι θέλω κοντά σου να μια

Έτσι έχω δει μια οχυρωμένη αντίληψη

Ένα αστέρι του ουρανοί επίδειξη

Της προσπάθειας που καταβάλλω

Για να αποβάλλω

Κάθε ίχνος φοβίας γι αυτό που λένε άλλο κόσμο υποβάλλω

Λείπω τον εαυτό μου σε ερωτήσεις

Εσωτερικές αναζητήσεις

Ταξίδια που κάνει το μυαλό αν το αφήσεις

Και μη νομίζεις

Ότι προκύπτει για αστείο

Παίρνω στα σοβαρά αυτό που κάνω ένα τραγούδι από την ψυχή και ένα αντίο

Τώρα το κλίμα είναι βαρύ κανείς πια δεν κινείται

Μονό κάποια ανάμνηση στο αέρα θεωρείτε

Είναι στιγμές που εύχομαι πότε σου να μην ζήσεις

Δεν θα έχεις κουράγιο ούτε καν για να μιλήσεις

Γι αυτούς που έχουν φύγει

Γι αυτούς που έχουν φύγει σαν ιδιοκτήτες που στο άγνωστο την τύχη τους γυρεύουν γι αυτούς που έχουν φύγει τα όνειρα μου τώρα πια μαζί τους ταξιδεύουν

8 Συναγερμός – 1997

Συναγερμός μέσα στα αυτιά μου χτυπάει
Δίνω την ψυχή μου κάτω απ'το μισό
Γιατί όπως ήδη έχω πει
Ζω στον τόπο που όλα πηγαίνουν προς τα πίσω
Τίποτα δεν αξίζει μια ζωή
Εδώ που η αναπνοή πίνεται σαν ναρκωτική ουσία
Έλα στο κέντρο εδώ που γράφεται η ιστορία
Να δεις στο γκέτο τι σημαίνει αστυνομία
Φρόντισε να 'χεις χαρτιά και να μιλάς ελληνικά
Κι άμα δεν οδηγάς να περπατάς κανονικά
Η μάχη γίνεται σώμα με σώμα
Στην πιάτσα δε μετράει το χρώμα
Πουτάνες από Αφρική κι από ανατολική Ευρώπη
Μα κι από Ελλάδα μαζί
Πουλάνε την αγάπη σε τιμή που αναλογεί
Ψωνίζει το SUV, μα σταματάνε το παπί
Κι άμα δεν πας στο μαγαζί πηγαίνεις για εξακρίβωση
Κι αν έχεις πάνω σου 1 g, ισόβια φυλακή
Σαν τη τσιγγάνα που μπήκε στα 13 κι ακόμα να βγει
Όμορφη μελαχρινή μπήκες για μικροκλοπή
Δεν ήξερες, δε ρώταγες Αθήνα τι θα πει
Μα δεν πειράζει, τι να γίνει
Κυλάει η ζωή μέσα στην πόλη αληθινή
Συναγερμός μέσα στα αυτιά μου χτυπάει
Όπως λένε κι οι FFC, βαρέθηκα κι άλλο δεν πάει
Ο φανατισμός κόκκινο χτυπάει
Εύα είναι ο κόσμος μικρός
Κι άλλο δε με χωράει

9 Το ημερολόγιο - 1997

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα
Και τα μάτια μου παραμένουν ακόμα ορθάνοιχτα
Συναισθήματα ανάμεικτα μα και μπερδεμένα
Τα όνειρά μου τρία μέτρα κάτω απ' τη γη μοιάζουν να είναι θαμμένα
Χωμένα, κρυμμένα, απομονωμένα, μακριά από 'μένα
Έχουν θαφτεί κι αυτά μαζί όλα όσα ελπίζω
Νομίζω πως ξεφεύγω, νομίζω πως αρχίζω να τρελαίνομαι, να παρασέρνομαι
Νομίζεις πως με βλέπεις, όμως δε φαίνομαι, μέσα μου φλέγομαι, νιώθω να καίγομαι
Κι έρχομαι πάλι με στίχους που πέφτουν σαν λαιμητόμο
Κόβουν στη μέση κάθε σκέψη κι ανατρέπουνε κάθε νόμο
Νιώθεις τον τρόμο, σ' ανύπαρκτο χρόνο
Μπροστά στο θρόνο της απόγνωσης αντικρίζεις τον φθόνο, άσε με μόνο
Μπροστά στον καθρέφτη ένα είδωλο αντικατοπτρίζω
Μοιάζει με το δικό μου, όμως τώρα πια δεν το γνωρίζω
Κι έτσι λοιπόν τελειώνοντας, καταλαβαίνεις κι εσύ
Πως κάπως έτσι το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Είναι το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Είναι το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Όποια σελίδα κι αν γυρίσεις κάτι θα 'χει να σου πει
Είναι το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Είναι το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Όποια σελίδα κι αν γυρίσεις κάτι θα 'χει να σου πει
Καθώς οι νύχτες περνάνε, φωνές μου γελάνε
Μορφές που δεν υπάρχουνε ξανά με κοιτάνε κι οι ενοχές με χτυπάνε
Τα λάθη με κυνηγάνε, οι μέρες γίνονται εχθροί
Καθώς τα χρόνια περνάνε και οι στιγμές με γελάνε
Οι ώρες δε σταματάνε κι όλα γυρίζουν γύρω μου
Σαν κάτι τώρα κι αυτά να ζητάνε κι έτσι θυμάμαι

Κάπου στο βάθος του μυαλού μου
Το πρόσωπο του αληθινού, διαβολικού, κακού εαυτού μου
Αυτό της σκοτεινής πλευράς που σπάνια κοιτάς
Ίσως γιατί σε τρομάζει κάθε φορά που το συναντάς
Είναι το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Άλλη μια σελίδα τελειώνει καθώς φτάνει το πρωί
Είναι το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Είναι το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Όποια σελίδα κι αν γυρίσεις κάτι θα 'χει να σου πει
Είναι το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Είναι το ημερολόγιο ενός τρελού MC
Όποια σελίδα κι αν γυρίσεις κάτι θα 'χει να σου πει

10 Δεν αρκεί – 1997

Σε σταυροδρόμι μοιάζει να βρίσκομαι όμως πίσω δε γυρνάω,

τι πρέπει να ακολουθήσω και πάλι τον εαυτό μου ρωτάω
τους νόμους της λογικής ή αυτούς της ψυχής μου,

δέσμιος της πραγματικότητας ή όμηρος της έμπνευσής μου
τα συνδυάζω και ίσως είναι ο λόγος που σε τρομάζω

τα ήρεμα νερά βλέπεις μου αρέσει να ταράζω
και έτσι αράζω με την παρέα ώρες και τα λέμε σκληρή ζωή

γιατί κάποιος ρωτάει μήπως φταίμε;
εμείς όμως δεν το νομίζω πως είναι έτσι

εξαρτάται κάθε χτύπημα ο καθένας πως θα αντέξει
που θα μπλέξει πως θα παίξει το παιχνίδι,

αυτό ξέρεις ήδη ύπουλα σαν φίδι στην πληγή σου ρίχνουν ξύδι
ανθρωπόμορφα ερπετά σύγχρονοι Φαρισαίοι

γεμάτοι σοφία και συμβουλές το δηλητήριο άφθονο να ρέει
μια φωνή ακούω να μου λέει πως πρέπει να βρω μια λύση

είναι η δικιά μου ψυχή αυτή που θα μιλήσει
μιας και αιώνια θα ζήσει έχει μόνο μια συμβουλή

ζήσε μόνο για τη στιγμή όσο πατάς σε αυτή τη γη.

μα δεν αρκεί μα δεν αρκεί για να σβήσω τον πόνο

κι απ' την αρχή απ' την αρχή πάλι με εμένα θυμώνω

και κάπου εκεί κάπου εκεί το Θεό ανταμώνω

μα ούτε αυτό αρκεί για να σβήσω τον πόνο.

Σαν σε λαβύρινθο την έξοδο προσπαθώ να βρω,

να θυμηθώ από που ξεκίνησα και που διέξοδο να βρω
Μα δεν το βρίσκω και έτσι παίρνω άλλο ένα ρίσκο

το ένστικτό μου τώρα με οδηγεί όπως η βελόνα πάνω στον δίσκο
και εφευρίσκω νέους τρόπους,

βρίσκω απάτητα μονοπάτια της ψυχής μου

τώρα συναρμολογώ τα σπασμένα κομμάτια
σε κοιτάζω στα μάτια ψάχνω να βρω μια χαμένη αλήθεια,

πρόωρες υποσχέσεις πες μου πως είναι απλώς από συνήθεια
στιγμές σαν κι αυτές μπερδεμένες θολές

διλήμματα να σφίγγουν το μυαλό σου σαν θηλιές
θα περιμένω στο σκοτάδι τη σωστή επιλογή

κι αν δεν είναι η σωστή το εγώ σου εκεί θα κρεμαστεί
ο φόβος να σκοτώνει τις τελευταίες σου ελπίδες
οι πληγές είναι νωπές οι αλήθειες είναι λίγες
έστω κι ένας να με νιώθει εμένα αυτό μου φτάνει
αφού είναι σημάδι πως η ψυχή μου λάθη δεν κάνει

μα δεν αρκεί μα δεν αρκεί για να σβήσω τον πόνο
κι απ' την αρχή απ' την αρχή πάλι με εμένα θυμώνω
και κάπου εκεί κάπου εκεί το Θεό ανταμώνω
μα ούτε αυτό αρκεί για να σβήσω τον πόνο.

11 Η πιο παλιά μάχη – 1997

Η ώρα είναι περασμένη κι όμως εσύ δεν κοιμάσαι
απλά κάθεσαι, σκέφτεσαι και κάπου κάπου θυμάσαι
Αναπολείς τώρα με δέος λάθη απ' το παρελθόν
μα δυστυχώς όπως βλέπω δεν έχεις βάλει μυαλό
Κι έτσι λοιπόν μπαίνω πάλι μες το δικό σου κεφάλι
μες στο κακό το καλό κι η μάχη αρχίζει και πάλι
Είμαι αυτός που φοβάσαι κι ας μη το λες τόσα χρόνια
είμαι η πιο καλή πράξη που ανταμείβεται αιώνια
Είμαι αυτός που τον τρέμεις και όλο τον αποφεύγεις
είμαι ο φύλακας άγγελος σε σώνω σαν κινδυνεύεις
Το άσπρο μέσα στο μαύρο και σκέφτομαι τι να κάνω
να βρω επιτέλους τον τρόπο και το κακό να ξεκάνω

Κι έτσι πέφτω χαμηλά, ο ήλιος γίνεται σκοτάδι
κι η ψυχή μου μοιρασμένη σε παράδεισο και Άδη
Ξανακάνω μια αρχή, μα τα ίδια λάθη πάλι
μία μάχη πιο παλιά απ' τη γη και το φεγγάρι

Κι έτσι πέφτω χαμηλά, ο ήλιος γίνεται σκοτάδι
κι η ψυχή μου μοιρασμένη σε παράδεισο και Άδη
Ξανακάνω μια αρχή, μα τα ίδια λάθη πάλι
μία μάχη πιο παλιά απ' τη γη και το φεγγάρι

Είμαι ο κάθε πειρασμός προσφέροντας ηδονή
μοναδικό αντίτιμο η δικιά σου ψυχή
Σκλάβο της σάρκας σε κάνω κι έτσι σε παρασέρνω
μάθε λοιπόν καλά πως ότι θέλω πάντα το παίρνω
Και μην τολμήσεις καν να σκεφτείς έστω ν' αντισταθείς
αλλιώς μες τις αδυναμίες σου σίγουρα θα χαθείς
Γυναίκες λεφτά, παντού υλικά αγαθά,
αρκείσαι μόνο σ' αυτά, είσαι ένα τίποτα πια
Βλέπεις ξέρω πότε, που, πως και γιατί
την πιο ευάλωτη στιγμή είμαι πάντα εκεί,
και είμαι πάντα εκεί, πάντα όταν θες να σκοτώσεις
και όταν τον καλύτερο σου φίλο πας να προδώσεις
Ακόμα κι όταν μισείς τον ίδιο σου τον εαυτό
τότε είναι που έχω πετύχει το δικό μου σκοπό
Δεν υπάρχει βλέπεις τρόπος για σένα πια να σωθείς
η ζωή σου ταξίδι άνευ επιστροφής

Κι έτσι πέφτω χαμηλά, ο ήλιος γίνεται σκοτάδι
κι η ψυχή μου μοιρασμένη σε παράδεισο και Άδη
Ξανακάνω μια αρχή, μα τα ίδια λάθη πάλι
μία μάχη πιο παλιά απ' τη γη και το φεγγάρι

Κι έτσι πέφτω χαμηλά, ο ήλιος γίνεται σκοτάδι
κι η ψυχή μου μοιρασμένη σε παράδεισο και Άδη
Ξανακάνω μια αρχή, μα τα ίδια λάθη πάλι
μία μάχη πιο παλιά απ' τη γη και το φεγγάρι

Μπορείς να τρέξεις, μα δεν μπορείς να κρυφτείς
όσο και αν προσπαθείς, στην παγίδα μου πάλι θα πιαστείς
Βλέπεις σε έχω παγιδεύσει ω, ναι
σ' έχω δεσμεύσει στον ιστό της αμαρτίας δες πάλι πως έχεις μπλέξει
Και να ξέρεις καλά πως έχω κι άλλα να σου δώσω:
εξουσία, δύναμη, και ούτε καν ιδρώσω
Μην τον ακούς, μην τον ακούς, έι, μόνο εμένα άκου
το ξέρω πως η πίστη είναι βαθιά κρυμμένη κάπου
μέσα σου, πού; κάπου εκεί βαθιά μεσ' στην ψυχή
είναι εκεί; ναι μα πρέπει να ψάξει κανείς για να τη βρει
βλέπεις υπάρχω, κι εγώ εκπροσωπώ το καλό
τη μάχη όμως έχεις χάσει στον αιώνα αυτό

Κι έτσι πέφτω χαμηλά, ο ήλιος γίνεται σκοτάδι
κι η ψυχή μου μοιρασμένη σε παράδεισο και Άδη
Ξανακάνω μια αρχή, μα τα ίδια λάθη πάλι
μία μάχη πιο παλιά απ' τη γη και το φεγγάρι

Κι έτσι πέφτω χαμηλά, ο ήλιος γίνεται σκοτάδι
κι η ψυχή μου μοιρασμένη σε παράδεισο και Άδη
Ξανακάνω μια αρχή, μα τα ίδια λάθη πάλι
μία μάχη πιο παλιά απ' τη γη και το φεγγάρι

12 Άδειο σκηνικό – 1998

Όταν η μέρα τελειώνει και μένω πάλι μονάχος
κάνω βουτιά στο σκοτάδι, ναι, σε άγνωστο βάθος
Το μυαλό μου θολώνει και μένει μόνο το άγχος
αν όντως βρήκα το σωστό ή μήπως έκανα λάθος

Άλλη μια μέρα τελειώνει άλλη μια μάχη αρχίζει,
το παρόν με πληγώνει και το μέλλον φοβίζει
Οι σκέψεις συνεχίζουν πάλι να ματώνουν το μυαλό μου
και είναι τόσοι αυτοί που δήθεν νοιάζονται για το καλό μου

Έτσι στο ψέμα βάζω τέρμα, στα δήθεν βάζω παύση
το χαμόγελο έχει παγώσει, μα το μυαλό μου δεν έχει ξεχάσει
Κι όμως για μια στιγμή νιώθω να αγγίζω όσα έχω χάσει
σε μια ύστατη προσπάθεια το μυαλό μου να αποδράσει

Πώς γίνεται κι όλα κινούνται γύρω μου σε γρήγορο ρυθμό
νιώθω τόσο μόνος και το μέλλον μου ψάχνω να βρω
και αντιδρώ να βρω πως να σωθώ πατώντας στο κενό μπορώ
το όνειρο απατηλό σαν πτώση στο γκρεμό

Στο γκρεμό...
Μοιάζει να πέφτω σ' ένα ατέλειωτο κενό
Πρωταγωνιστής σε άδειο σκηνικό

Στο γκρεμό..
Μοιάζει να πέφτω σ' ένα ατέλειωτο κενό
και είμαι ακόμα, είμαι ακόμα εδώ

Στο γκρεμό, μοιάζει να πέφτω σ' ένα ατέλειωτο κενό
σαν θηλιά στο λαιμό, κανένα περιθώριο

Η μοναξιά πισώπλατα και ύπουλα χτυπά
πρέπει να βρω τρόπο κάπως να σπάσω τα δεσμά

Σου `χει τύχει ποτέ να νιώθεις μόνος μέσα στο πλήθος
παρέα όμως στίχος κι ο ήχος, της ψυχής μου σαν μύθος
που πλάθεται για να εξηγήσει το ανεξήγητο,
να βρει την έξοδο στο λαβύρινθο

Έτσι κι εγώ διέξοδο, βρίσκω μέσα από τη μουσική,
απόγνωσης κραυγή πρόκειται να ακουστεί
Στη ζωή στο σχολείο κάθε μάθημα είναι πολύτιμο
κι αν δεν το πιάσεις με την πρώτη πληρώνεις το αντίτιμο

Μόνος με τις φοβίες αντιμέτωπος, με όλα σου τα λάθη
σε κυριεύει η μοναξιά, ο ήλιος έσβησε, εχάθη
Σκοτάδι παντού, φοβάσαι στο μέλλον τι θα γίνει
Ποιος είναι αυτός που φταίει και ποιος αυτός που θα σε κρίνει;

Αφού της μοναξιάς το μονοπάτι διαλέγεις σαν μέσο διαφυγής
το κάνω κι εγώ κάποιες φορές, μα κάποτε θα κουραστείς
Σε κάθε λύπη και σε κάθε χαρά, παραμονεύει η μοναξιά
σε ξεγελά, στην αρχή φαίνεται γλυκιά, όμως μετά...
αφιλόξενη και πικρή, μεταμορφώνεται σε εξορία
αλλάζει πρόσωπο ξαφνικά, τώρα μοιάζει με τιμωρία,
μα τι ειρωνεία, έπεσες στην παγίδα ναι αντιστράφηκαν οι ρόλοι
όμως δυστυχώς χάνουμε όλοι...

το γκρεμό...
Μοιάζει να πέφτω σ' ένα ατέλειωτο κενό
Πρωταγωνιστής σε άδειο σκηνικό

Στο γκρεμό..

Μοιάζει να πέφτω σ’ ένα ατέλειωτο κενό
και είμαι ακόμα, είμαι ακόμα εδώ

13 Άλλος είμαι εγώ – 1998

Για άλλη μια φορά FF.c άλλος είμαι εγώ και άλλος είσαι εσύ.

Κάποιος βγάζει συμπεράσματα μελετώντας την ιστορία
και άλλος την βρίσκει να βγαίνει από το σπίτι μετά τη μία
τα μεσάνυχτα.
Κάποιος έχει τα μάτια του ορθάνοιχτα
άλλος γράφοντας στίχους το βράδυ του το ξενυχτά
άλλος γράφει ιστορία κάνοντας μια επανάσταση
κάποιος άλλος νιώθει ξένος σαν να `ναι σε άλλη διάσταση.
Άλλος φροντίζει να τηρεί τους νόμους και τα ήθη
κάποιος άλλος κάνει το αντίθετο προσπαθεί μα δε με πείθει.
Άλλος το έχει σαν αρχή να λέει πάντα την αλήθεια
για κάποιον όμως το ψέμα είναι απλώς μια συνήθεια.
Άλλος γίνεται πιο πλούσιος πατώντας πάνω σε πτώματα
και άλλος κρίνει ιδέες σύμφωνα με τα χρώματα.
Άλλος εξιστορεί του παρελθόντος τα κατορθώματα
και άλλος γράφοντας στίχους βουλώνει όλα τα στόματα.

Άλλος παίζει το πιόνι και πάντα σε κάποιον χρησιμεύει
και κάποιος με δίψα για εκδίκηση τον υπαίτιο γυρεύει.
Άλλος ερωτεύεται υπόσχεται αιώνια δέσμευση,
κάποιος άλλος νιώθει μίσος προς τον κανόνα είναι η εξαίρεση.
Άλλοι εκμεταλλεύονται την εξουσία που τους δίνεται
και κάποιος βγαίνει και φωνάζει, ε πως τους αφήνετε;
Άλλος αντέχει τα πάντα παρόλα τα μαρτύρια
για κάποιον όμως είναι αρκετά 30 αργύρια.

Άλλος είμαι εγώ και άλλος είσαι εσύ
όμως ήδη υπάρχουμε και η αλήθεια είναι αυτή
άλλοι αλλάζουν συνεχώς και άλλοι μένουν σταθεροί.
Άλλος είμαι εγώ και άλλος είσαι εσύ.

Άλλος βγάζει λόγους υπόσχεται μα δεν λέει τίποτα σε κάνεναν.
Κάποιος άλλος στέλνει μηνύματα ζωγραφίζοντας τείχους και τρένα.
Άλλος είναι πάντα δίπλα μου εκεί να με στηρίξει
Άλλος πισώπλατα χτυπά θα ξεφύγει έτσι νομίζει.
Υπάρχει και αυτός που προσπαθεί συνεχώς να αντιγράφει
και κάποιος με ένα μικρόφωνο την ιστορία του τώρα γράφει,
άλλος προχωράει σταθερά κρατώντας τώρα αυτός τα ηνία,
άλλος ψάχνει να βρει ποιος είναι στου μυαλού του τα αρχεία.
Είναι και αυτός που ξέρει τα πάντα και βρίσκει πάντα την λύση
μα όταν έρχεται η σειρά του δεν μπορεί για τίποτα να μιλήσει.
Άλλος εξαγριώνεται και άλλος απομονώνεται,

άλλος δίπλα στο ηχείο τώρα τον βλέπω να καθηλώνεται.

Άλλος ζητάει συγχώρεση λέει πως θέλει να αλλάξει,

άλλος φέρνει σύγχυση όμως εγώ σε βάζω σε τάξη

άλλος τα έχει όλα ξεγράψει, άλλος θέλει να την ψάξει,

άλλος θέλει να με φτάσει καλύτερα να το ξεχάσει.

Κάποιος μπορεί να υποστηρίξει πως δεν νιώθω αυτά που γράφω

αντί λουλούδια θα βρει τους στίχους μου πάνω στον δικό μου τάφο.

Μεγάλο λόγο να μην λες ποιος θα έρθει να μου πει;

Όμως είναι η αλήθεια στο λέει ένας MC.

Άλλος είμαι εγώ και άλλος είσαι εσύ

όμως ήδη υπάρχουμε και η αλήθεια είναι αυτή

άλλοι αλλάζουν συνεχώς και άλλοι μένουν σταθεροί.

Άλλος είμαι εγώ και άλλος είσαι εσύ.

Άλλος σηκώνεται από τις έξι και τρέχοντας φεύγει για την δουλειά

όμως για κάποιον η ώρα δεν περνά μέσα στην κρύα σκοπιά

Άλλος πιστεύει στον Θεό ακόμα και όταν μπαίνει στο μνήμα

για άλλον η λέξη Θεός μεταφράζεται σε χρήμα και είναι κρίμα.

Άλλος γουστάρει τα μπάσα και άλλος τα πρίμα,

άλλος πάντα βιάζεται να κόψει πρώτος το νήμα,

άλλος έχει ότι θελήσει και όμως βλαστημάει την τύχη του

άλλος έφυγε νωρίς ήταν καλός είπαν οι φίλοι του.

Καταλαβαίνεις λοιπόν πως θα μπορούσα για ώρες να μιλάω,

στο λέω για να μην νομίζεις ότι εύκολα πως τα παρατάω

απλά όλη αυτή την ώρα μου δόθηκε η αφορμή

να σου πω πως άλλος είμαι εγώ και άλλος είσαι εσύ.

14 Νέος τρόπος σκέψης – 1998

FF.C Παρεμβολές Νέβμα τα λένε σταράτα...
Έι, σερίφη! Φέρε άλλη μια κανάτα!

Είμαι εδώ πάλι
απέναντί μου το μπουκάλι
Μέσα στη ζάλη, πάλι
αρχίζω, κάνω κεφάλι
Πραγματικότητα έστω για λίγο
ναι, μου κάνει τη χάρη
και στο δικό της το καζίνο
παίζω και ρίχνω το ζάρι
Φέρνω τώρα εξάρες
σκέφτομαι μ' άλλο τρόπο
Το κρασί είναι γλυκό
και μου δείχνει το δρόμο
Δεν ξέρω αν είναι ο σωστός
Δε σου είπα αυτό
μα το μπέρδεμα στο μυαλό μου
τώρα γίνεται απλό
Το βλέμμα γίνεται λοιπόν θολό

κι έτσι ξαναπιάνω το ποτήρι
Νιώθω πάλι τον πόνο να σβήνει
καθώς το ακουμπάω επάνω στα χείλη
Πόσο ακόμα έχει μείνει;
Ακόμα συνεχίζει να πίνει
Ελπίζω να `ναι αρκετό
όλους για να μας στείλει

Είναι ο νέος τρόπος σκέψης
πίνω κρασί και φτύνω λέξεις
Διώχνω μακριά τις σκέψεις
είναι ο τρόπος να αντέξεις

Ταξίδεψα σε άλλους κόσμους
Έψαξα, και γύρισα
ξανάφυγα από το χθες
μα δεν ησύχασα
Εισιτήριο η ζάλη
πάλι άδειο το μπουκάλι
Δε μου φτάνει για να μπω
σε μια διάσταση άλλη
Η θολούρα μια εικόνα
κι ένα κόκκινο μάτι
Ξανανάβω τα σβησμένα
πριν να γίνομαι στάχτη
Τ' αλκόολ, η απομόνωση
και θα μ' αφήσει
να ξερνάω συνεχώς
να ξαναρχίζω το μεθύσι

Τώρα που ξαναλιώνω
θαρρώ πως νιώθω

Αυτή τη νύχτα
την ανηφόρα της ζωής
προς τα πάνω κατρακυλάμε
Θάρρος μου `πανε να `χεις
και όλα περνάνε και πάνε
Να δεις που τα δάκρυα
θα πάψουν να κυλάνε
Βουτάμε σ' ένα ποτήρι
τα λάθη μας ξεχνάμε
Μεθάμε, και θα `ναι
σαν να ξημερώνει
καινούργια μέρα
Ο ήλιος διώχνει τα σύννεφα
απ' τον αέρα, χαμογελάμε εμείς
Κερνάμε μια γουλιά να πιεις
απ' το βαρέλι της ζωής

Είναι ο νέος τρόπος σκέψης
πίνω κρασί και φτύνω λέξεις
Διώχνω μακριά τις σκέψεις
είναι ο τρόπος να αντέξεις

Παραδίνομαι...
Παραδίνομαι...
Παραδίνομαι...
Παραδίνομαι...

Αδειάσαμε κανάτια
γίναμε κομμάτια
Και κομμάτια φτιάξαμε
σε κρασιού και καπνού
Κύμματα βουλιάξαμε

προβλήματα ξεχάσαμε
και ξανά (ξανά)
αρχίσαμε, μεθύσαμε
Ήπιαμε, ίσαμε (ουπς, γκάφα!)
ποιότητας άλφα
Οίνο φίνο πίνω
λέξεις φτύνω
και σου δίνω
από ένα φίλο που `χω
και που `χα
Στυλ αλκοολούχα
τις ρίμες αλλάζω σαν ρούχα
και ξαναμπαίνω
Ψεύτικοι MCs (σσσσσσς)
τουμπεκί ψιλοκομμένο
Όταν μπαίνω
με στιλ μεθυσμένο, χαμένο
Το μυαλό μου θολωμένο
στο κρασί βουτηγμένο, ζαλισμένο
στο οινόπνευμα πνιγμένο
Βλέπω τον παραγωγό
χωρίς να περιμένω
τον ακολουθώ
και σε προσκαλώ
Αν θες μαζί μας έλα (έλα!)
Χαμογέλα (γέλα!)
Τα σύννεφα απ' τον αέρα
διώξε, κάντα πέρα
και πέταξε στον αέρα

Είναι ο νέος τρόπος
και ίσως όχι ο σωστός

αφού μπορώ και ξεφεύγω
για μένα είναι αρκετός
μ’ ένα μπουκάλι κρασί
στο πλευρό μου
τώρα σκέψεις αφήνω πίσω
και στην πραγματικότητα
ξανά δε θέλω να γυρίσω
Πίνω λοιπόν στην υγειά
όλων αυτών που πάντα
δίπλα μου στέκονται
σ’ αυτούς που έρχονται
και σ’ όσους και όσες απέρχονται
Σέβομαι αυτούς που με σέβονται
Μια πρόποση λοιπόν, γι’ αυτό
σε κάθε γνήσιο και αυθεντικό

Είναι ο νέος τρόπος σκέψης
πίνω κρασί και φτύνω λέξεις
Διώχνω μακριά τις σκέψεις
είναι ο τρόπος να αντέξεις

Παραδίνομαι...
Παραδίνομαι...
Παραδίνομαι...

15 Σημεία των καιρών – 1998

Νιώθω λοιπόν τον κίνδυνο να πλανιέται στον αέρα
Σκέψεις σκοτεινές να μου τρυπάνε το μυαλό όπως μια σφαίρα
Που διακόπτει τη ροή της ζωής
Όπως κάνει το φράγμα στο ποτάμι για να πιστέψεις
Λες πως θέλεις πρώτα να δεις
Ιδού λοιπόν η προφητεία από το παρελθόν
Τώρα εκπληρώνεται στο παρόν
Και λένε ότι κανείς δεν θα είναι απών
Την ημέρα της κρίσης
Που σμίγει κάτω από την οργή της φύσης
Που δεν μπορείς να αντιμετωπίσεις και να κατανοήσεις
Κάτω από σατανικές ανακατατάξεις με λογικές μεταλλάξεις
Βλάσφημες πράξεις
Κλωνοποιήσεις, εφευρέσεις και άλλες εκτοξεύσεις
Σε όλο το ηλιακό σύστημα
Θα δεις πως ο άνθρωπος έχει βάλει στοίχημα να γίνει αυτός ο δημιουργός
Όμως για όλα υπάρχει ένα τίμημα
Βλέπεις έχουν ξεπερασθεί τα όρια σε αυτό που λέγεται γνώση
Άλλο ένα σημάδι και επιβεβαιώνεται η πτώση
Και είναι τόσοι πολλοί αυτοί που θα ξεγελαστούν και θα παρασυρθούν
144 χιλιάδες λένε οι γραφές οι εκλεκτοί αυτοί που θα σωθούν
Τα σημάδια από την αποκάλυψη κάνουν ξανά τη δική τους εμφάνιση
Και βλέπω τώρα καθαρά ότι η μάχη θα είναι άνιση
Όμως είναι προφητικός ο λόγος, θα κλονιστεί ο θρόνος
Μέχρι την ώρα της εκδίκησης είναι η ώρα της αναζήτησης
Απόδραση από την κόλαση βλέπεις ψευδαίσθηση σαν όαση
Μέσα από την έρημο το ποτήρι της ιστορίας παγώνει, μοιάζει ομοίωμα κέρινο

Φτάνει το τέλος, κανείς δεν ξέρει
Τα σημάδια είναι πολλά και το μυαλό μου υποφέρει

Ψάχνοντας την άκρη στο πέρασμα των εποχών
Αντιμέτωπος με τα σημεία των καιρών
Σαν πυρωμένο βέλος η προφητεία με καίει
Μοιάζουν οι ήχοι της φύσης σαν μια μάνα που κλαίει
Η ελπίδα σε οργισμένο ωκεανό
Αντιμέτωπος ξανά με τα σημεία των καιρών

Με του μυαλού μου την αντένα
Από την αποκάλυψη, σήματα κάνω λήψη που είναι στη Βίβλο γραμμένα
Από προφήτες κηρύγματα στο χρόνο ξεχασμένα
Οι άνθρωποι είναι θύματα ή μήπως θύτες;
Για τούτα τα προβλήματα δεν υπάρχουν λύτες
Στου Θεού την οργή, λιώνουν οι πάγοι στην Ανταρκτική
Θα πλημμυρίσει όλη η γη, κάθε ίχνος θα χαθεί
Μέσα στα κεφάλια μας αριθμοί
Θα μπουν, και όσοι δεν δεχτούν θα κυνηγηθούν πιστοί
Ορθόδοξοι Χριστιανοί για να κρυφτούν θα τρέχουν ματαιόδοξοι
Ή θα συμβιβαστούν με του σατανά την επέλαση
Που θα προσφέρει καλοπέραση
Σε όσους για αυτόν κάνουνε παρέλαση
Στο μυαλό μου εικόνες φρίκης, πανικού και υστερίας
Ελπίζω να μην είμαι θύμα μιας τέτοιας εμπειρίας
Της οποίας δεν σταματούν εδώ τα αρνητικά
Τα πάντα γύρω μου γίνονται ηλεκτρονικά
Μηχανές προσφέρουν ανέσεις πολλές εφευρέσεις
Αγαθά υλικά που τις προβλέψεις
Βεβαιώνουν τελικά, τα σπασμένα ποιοι πληρώνουν
Τις ορέξεις από εκρήξεις χημικές που τον λαό μου μεταμορφώνουν
Σε μορφές τεράτων, θαυμάτων θεατής και αφηγητής των πραγμάτων
Μικροφώνου ελεγκτή και εσύ ακροατής μηνυμάτων
Αποκάλυψης σημάδια στον ορίζοντα εν όψη
Και όλοι τώρα βρίσκονται στου ξυραφιού την κόψη

Θα πέσει όξινη βροχή, βιβλική καταστροφή
Με σάρκα και οστά θα πάρει μορφή
Και στα μάτια μιας μπροστά θα αποκαλυφθεί

Φτάνει το τέλος, κάνεις δεν ξέρει
Τα σημάδια είναι πολλά και το μυαλό μου υποφέρει
Ψάχνοντας την άκρη στο πέρασμα των εποχών
Αντιμέτωπος με τα σημεία των καιρών
Σαν πυρωμένο βέλος η προφητεία με καίει
Μοιάζουν οι ήχοι της φύσης σαν μια μάνα που κλαίει
Η ελπίδα σε οργισμένο ωκεανό
Αντιμέτωπος ξανά με τα σημεία των καιρών

16 Οχυρωμένη αντίληψη – 2000

Η αντίληψη μου παραμένει ακόμα οχυρωμένη
σε μια ζωή επιθετικά προσανατολισμένη
δοκιμασμένη κάτω από αντίξοες συνθήκες
το νόημα της ζωής δε θα ρωτήσω αν βρήκες
σκοπός μου να `χεις πάντα δίπλα σου μία φωνή
που να σ' εκφράζει να σου δίνει δύναμη πνοή
και μόλις παίξει το cd μικραίνουν οι αποστάσεις
βρίσκομαι δίπλα σου εκεί σ' όλες τις καταστάσεις
στα πάνω και στα κάτω σου στις πιο καλές στιγμές σου
στις εύκολες στις δύσκολες και στις χειρότερες σου
αυτό μετράει τελικά και πιστεύω πως το ξέρεις
όταν δε νιώθεις μόνος σου τις ώρες που υποφέρεις
μα κάθε εμπόδιο για καλό όπως μας λέει και το ρητό
κι έτσι με ρίμες και νότες φτιάχνω εμβόλιο ισχυρό
με τον κατάλληλο τρόπο έχω τους στίχους μου όπλο
χιλιάδες σκέψεις βουίζουν και χωρίς να χάσω χρόνο
οι σκέψεις γίνονται λέξεις οι λέξεις γίνονται φράσεις
οι φράσεις γίνονται στίχοι που ίσως απλά τους ξεχάσεις
μα αν πάλι κάτι σου μείνει να σε συντροφεύει τα βράδια
κράτα το μέσα σου αυτό οχυρωμένο για πάντα

Για πάντα οχυρωμένο το δικό μας πεπρωμένο
κι αν θέλεις και εξήγηση οχυρωμένη αντίληψη

Πάντα μέσα από εμπειρίες και προσωπικά βιώματα
παίρνω την πρώτη ύλη και αναπτύσσω τ' αντισώματα
κι όταν ακούω τους στίχους να βγαίνουν κι από άλλα στόματα
αυτό δεν τ `αλλάζω μ όλου του κόσμου τα διπλώματα
στ `ορκίζομαι πολλές φορές νιώθω πως εξατμίζομαι
στης μουσικής τ' άγια νερά όταν βαπτίζομαι

κι αναλογίζομαι τι να είναι αυτό που τόσα χρόνια με κρατάει
είν `η θέληση για έκφραση που ποτέ δε σταματάει
είν `ο κόσμος που στο ράδιο τα κομμάτια μας ζητάει
η πουτάνα η ζωή που όλο πισώπλατα χτυπάει
και με πεισμώνει κι όσες φορές με πληγώνει
απλώς ανταποδίδω με ήχους και στίχους
φοβάμαι και δε στο κρύβω
μα ούτε σκύβω το κεφάλι στην πρώτη αναποδιά
εξάλλου λένε πως πολεμάς τη φωτιά με φωτιά
ενοχοποιητικά περιστατικά πάντοτε βασισμένος
παρουσιάζω τον τρόπο που παραμένω οχυρωμένος

Πάντα το hip hop μέσα στο αίμα μου το έχω

Για πάντα οχυρωμένο το δικό μας πεπρωμένο
κι αν θέλεις και εξήγηση οχυρωμένη αντίληψη

Απ `τους σκληρούς καιρούς περάσαμε σ `άλλη διάσταση
και γίναμε απειλή για κάθε ψεύτικη κατάσταση
όμως άλλος είμαι γω και άλλος είσαι συ
και η κλίκα της στάχτης ήτανε μόνο η αρχή
είναι το ημερολόγιο ενός τρελού mc
και δεν αρκεί στην πιο παλιά μάχη κανείς απλώς να βρεθεί
είναι το παιχνίδι στημένο οι σκέψεις έχουν χαθεί
μέσ `από πρίσμα φαντασίας τη βγάζω καθαρή
και όλα όσα ελπίζω πάντα θα τα θυμάμαι
κι όσο γι `αυτούς που έχουν φύγει "θέλω κοντά σου να `μαι"
ήρθα από άδειο σκηνικό μια φορά κι έναν καιρό
κι έδωσα στ `όνειρο ζωή όταν ήταν ψυχικά νεκρό
ρυθμοδαμάζοντας βαρέθηκα να δαμάζω mc's
και δε με νοιάζει πια γιατί έχω όπλο επιλογής

Για πάντα οχυρωμένο το δικό μας πεπρωμένο
κι αν θέλεις και εξήγηση οχυρωμένη αντίληψη

17 Εκδοχή - 2000

Φαντάσου έναν κόσμο που τα λεφτά θα ήταν περιττά
και οι μοίρες των ανθρώπων δε θα εξαρτιόνταν απ’ αυτά
Θα μπορούσες να περπατάς χωρίς φόβο νύχτα στους δρόμους
και δε θα υπήρχε ανάγκη για κλέφτες και αστυνόμους
Πώς θα `ταν άραγε να ζεις με τη φύση σε αρμονία
κι οι ζωγραφιές μικρών παιδιών ν’ απεικονίζαν τοπία
ανθισμένα κι όχι κατεστραμμένα από βομβαρδισμούς
Μόνο να υπήρχε ειρήνη χωρίς άλλους νεκρούς
χωρίς φανατισμό, χωρίς τα πάντα να βγαίναν σε πλειστηριασμό
Ο άνθρωπος στον άνθρωπο να `δειχνε σεβασμό
Να μπορούσα στη ζωή μου να βάλω μια τάξη
Να πέρναγα εύκολα από τη θεωρία στην πράξη
"Εντάξει;"
Κι αν ναι δεκτό, κι αν όχι έχεις χάσει
Να μπορούσε αυτή η ρίμα το μυαλό σου ν’ αλλάξει
Αν όλοι ξέρανε τι κάνουν και γιατί
δε θα ήμουν εδώ με μόνο σκοπό να ακουστεί

Μια εκδοχή που λίγοι μάλλον έχουνε σκεφτεί
κι οι πιο πολλοί ποτέ τους δεν έχουνε φανταστεί
Πώς θα γινόταν σε όλα αυτά να πεις απλώς ένα "σταμάτα"
Γι’ αυτό λοιπόν φωνάζω και ρωτώ "πες μου πώς θα’ταν;"

Τι θα ήταν το σωστό αν δεν υπήρχε το λάθος;
Τι θα ήταν η μουσική αν δεν είχε μέσα της πάθος;
Τι θα ήταν το αληθινό αν δεν υπήρχε το ψεύτικο;
Τι θα θεωρούσες χαζό αν δεν ξεχώριζες το έξυπνο;
Τι θα `ταν η ζωή αν ποτέ δεν ήταν εντάξει;
Τι θα ήταν ο νικητής αν κάποιοι άλλοι δεν είχαν χάσει;
Τι θα `ταν ελπίδα χωρίς την απογοήτευση;
Τι θα'ταν ψαγμένο αν αυτό δεν είχε εξήγηση;
Τι θα ήταν το Hip Hop αν δεν έβγαινε απ'τη ψυχή;
Πες μου τι θα ήταν το λίγο αν δεν υπήρχε το πολύ;
Τι θα ήτανε το μέλλον αν δεν είχε παρελθόν;
Πώς θα ήταν να υπάρχεις μα είσαι πάντα απών;
Τι θα'ταν το μαύρο αν δεν υπήρχε το άσπρο;
Τι θα ήταν καλό αν τίποτα δεν ήταν σκάρτο;
Τι θα ήτανε το φως αν δεν υπήρχε το σκοτάδι;
τι θα `ταν η αχαριστία αν δεν τους έκανες τη χάρη;
τι θα'ταν σίγουρο αν δεν υπήρχε το "ίσως";
Πες μου τι θα ήταν η αγάπη αν δεν υπήρχε το μίσος¨;
"Πες μου πώς θα `ταν! πες μου πώς θα `ταν..."

Μια εκδοχή που λίγοι μάλλον θα `χουνε σκεφτεί
κι οι πιο πολλοί ποτέ τους δεν έχουνε φανταστεί
Πώς θα γινότανε σε όλα αυτά να πεις απλώς ένα "σταμάτα"
Γι' αυτό λοιπόν φωνάζω και ρωτώ "πες μου πώς θα `ταν;"

18 Μια διαπίστωση - 2000

Μια διαπίστωση που έχω κάνει εδώ και καιρό
νιώθω πως είναι η σωστή στιγμή για να βγω να την πω
Κάποιοι μπορεί να βγουν και να πουν πως είναι υπερβολική κι αστεία
όμως στ' αλήθεια δε με πειράζει ειλικρινά δε δίνω μία
Μια θητεία είναι η ζωή που ζούμε σου λέω στην ουσία
ίδιος είναι ο κάθε ρόλος μόνο που αλλάζει ονομασία
Με μισθωτή αγγαρεία μου μοιάζει αυτό που εσύ το λες δουλειά
θέλεις δε θέλεις μπαίνεις στο λούκι κι ας μην το θες πραγματικά
Μα είναι τα πράγματα έτσι φτιαγμένα δεν μπορείς να κάνεις αλλιώς
και πάντα περιμένεις στην σειρά σου πότε θα γίνεις παλιός
Μα αν δεν έχεις το κατάλληλο το μέσο την σωστή μετάθεση για να πάρεις
θα μείνεις για πάντα ένας νέος και πάντα θα τρέχεις ποτέ δε θα φτάνεις
Μέχρι τη στιγμή που θα καταλάβεις πως δεν είσαι αυτός που θα `θελες να ήσουν
Αντιρρήσεις δεν επιτρέπονται στο πειθαρχείο μπορεί να σε κλείσουν
Μη συνεχίζεις άλλο πηγαίνεις για στέρηση εξόδου
στρατιωτάκια πανομοιότυπα στο όνομα της προόδου

Δε θα μιλήσω για την εξαίρεση παρά μονάχα για τον κανόνα
Μοιάζει ο κόσμος αυτός που ζούμε με έναν οργανωμένο στρατώνα
Μόνο που υπάρχει μία αλήθεια τόσο απλή όσο και σκληρή
Απ' τη ζωή βλέπεις κανείς δεν μπορεί να πάρει αναβολή
"Απ' τη ζωή αυτη κανείς δεν μπορεί να πάρει αναβολή"

Στεκόμαστε όλοι προσοχή χωρίς να ξέρουμε γιατί
λίγοι γλιτώνουνε το χακί και άλλοι το `χουνε μέσα τους μια ζωή
Κι αυτοί που ξέφυγαν πάντοτε θα πληρώνουνε κάποιο τίμημα
άλλοι στην απομόνωση, άλλοι τρελοί δεν τίθεται ζήτημα
Κι έτσι λοιπόν κυλάνε οι μέρες χωρίς καμιά αλλαγή
Οι μέρες γίνονται μήνες, οι μήνες χρόνια μια ολόκληρη ζωή
Κοίτα πως πέρασαν λες, μοιάζουν σαν να `τανε χτες χρόνια χαμένα

που `ναι τα όνειρα πες σίγουρα όμως δεν είναι εκπληρωμένα
Εγκλωβισμένοι σε μια πόλη που όλοι είναι βολεμένοι, τι απομένει
Πες μου πώς θα γνωριστούνε πέντε εκατομμύρια ξένοι
συνωστισμένοι, σαν νεοσύλλεκτοι που δεν ξέρουν τι τους περιμένει
Στ' αλήθεια λοιπόν πες μου τι συμβαίνει
μήπως πρέπει να συμβιβαστω και να μην μιλήσω άδεια να ζητήσω
ή να τ' αφήσω όλα πίσω ποτέ να μην γυρίσω και να λιποτακτήσω
Το ξέρω υπάρχουν και αυτοί που τα `χουν καταφέρει με κόπο και αγώνα
μα δεν αναφέρομαι στην εξαίρεση παρά μόνο στον κανόνα

Δε θα μιλήσω για την εξαίρεση παρά μονάχα για τον κανόνα
Μοιάζει ο κόσμος αυτός που ζούμε με έναν οργανωμένο στρατώνα
Μόνο που υπάρχει μία αλήθεια τόσο απλή όσο και σκληρή
Απ' τη ζωή βλέπεις κανείς δεν μπορεί να πάρει αναβολή
"Απ' τη ζωή αυτη κανείς δεν μπορεί να πάρει αναβολή"

19 Δε με νοιάζει πια -2000

Χτες το βράδυ έμεινα μόνος και συζήταγα με εμένα
γι' αυτά που θα συμβούν μα πιο πολύ για περασμένα γεγονότα
όμως τίποτα δεν είναι όπως πρώτα
Έβαλα λίγο κρασί και μετά λοιπόν έσβησα τα φώτα
Κι έτσι άρχισα ταξίδι σ' όσα έχω κάνει ήδη
πριν ο χρόνος γίνει φίδι που να είναι οι τότε φίλοι
όλοι έχουνε χαθεί άλλος εδώ άλλος εκεί
ποτέ δεν είχαμε σκεφτεί πως θα `ταν κάποτε η ζωή
Λίγοι μείνανε κοντά άλλοι φύγανε μακριά

Άλλοι πιάσανε δουλειά κι άλλοι έχουνε παιδιά
Και όλοι ψάχνουνε να βρουν τι να είναι αυτό που `χουν χάσει
Είναι η ψυχή που αρρωσταίνει πριν το σώμα γεράσει
κι έχω μία τάση λύσεις να βρω μα όλα έχουν ξεθωριάσει
Χρόνια περίμενα το τρένο μα για μένα δεν έκανε στάση
Δε πειράζει κι αν η νύχτα ξεχάσει όλα αυτά που `χω γράψει
Πριν η μέρα χαράξει τι θα μπορούσε να αλλάξει

Τίποτα δε μένει ίδιο
Τίποτα δεν αλλάζει πια
Πάντα μες στον ίδιο κύκλο
Μα δε με νοιάζει πια

Χτες το βράδυ έμεινα μόνος κι έτσι πίστεψα για λίγο
ότι τώρα το παρελθόν μπορώ να κάνω φίλο
Κοίταξα φωτογραφίες από δύσκολους χειμώνες
μα ακόμα κι οι αναμνήσεις μου έχουνε μείνει μόνες
Λόγια φράσεις κι υποσχέσεις σαν τοπία με ομίχλη
η χαρά μου ζούσε λίγο και χανόταν χωρίς ίχνη
Πόσα είχα ονειρευτεί και πόσα έχω κάνει πράξη
Πόσα σου έταξα ψυχή μου πρι κάθε χρονιά αλλάξει
Πόσα μπόρεσα να δώσω μα ποτέ δεν πήρα πίσω
Που’ναι όλα αυτά που ήθελα μα δεν πρόλαβα να ζήσω
Τόσα λάθη γίναν δάκρυ που δεν μπόρεσα να κρύψω
τόσα λόγια στο μυαλό μου που δεν μπόρεσα να σβήσω

20 Βαρέθηκα - 2000

Βαρέθηκα τα πολλά που τις ελπίδες στερεύουν
τα μεθυσμένα τα βράδια τις αναμνήσεις που φέρνουν
όσα καλά μού `χουν τύχει μόνο για λίγο να μένουν
να βλέπω άχρηστες μέρες να περνάνε να φεύγουν
βαρέθηκα να μετράω λίγα σωστά πολλά λάθη
να καίγονται τα όνειρά μου πρώτα καπνός μετά στάχτη
βαρέθηκα να πολεμάω σε μια άνιση μάχη
βλέπω το μέλλον μου σ' ανθρώπους που πέθαναν μονάχοι
Βαρέθηκα να μη μπορώ ποτέ σε κάτι να ελπίζω
το χρώμα που `χουν οι μέρες μου να `ναι πάντα το γκρίζο
βαρέθηκα και τη γνώμη που έχουν οι άλλοι για μένα
μα το μυαλό μου αντέχει ακόμα και με σπασμένα τα φρένα
βαρέθηκα όλους αυτούς που προσκυνάνε το χρήμα
μόνοι χωρίς αντίδοτο σε ένα λάκκο με φίδια
βαρέθηκα τους δήθεν φίλους που χτυπάνε πισώπλατα
κρύβουν συνέχεια τη βρωμιά τους με χιλιάδες αρώματα
μα πιο πολύ βαρέθηκα αυτούς που φανήκαν αχάριστοι
εθιστήκανε στο ψέμα κι έτσι πάθανε εξάρτηση
βαρέθηκα όλα τα ψώνια μες τη HIP HOP φάση
όλοι μάγκες στα λόγια μα ποτέ λίγη δράση

Βαρέθηκα σε κόλπο μπλέχτηκα πολλά ανέχτηκα
ανεύθυνα τα λόγια από άτομα που ήταν ψεύτικα
συγκέντρωσα δυνάμεις άντεξα ποτέ δεν έπεσα
νίκησα όσα δε δέχτηκα τους όρους έθεσα

Βαρέθηκα να ψάχνω ένα νόημα να βρω
με κακόγουστο αστείο να μοιάζει η ζωή που ζω
κάποιοι θα πουν πως είναι ωραία κάποιοι άλλοι ίσως το αντίθετο
βαρέθηκα ψάχνοντας το πιο ταιριαστό επίθετο

κι αυτούς που δεν εκτίμησαν όταν δίπλα τους στάθηκα
αυτούς δεν τους βαρέθηκα απλώς, μα τους σιχάθηκα
βαρέθηκα περιοδικά με μοντέλα μοδάτα μπουρδέλα
και όταν κάθομαι να γράφω να βγαίνει μόνο πόνος στην πένα
είμαι εγώ για μένα εσύ για σένα
ο καθένας για την πάρτη του και όλα γύρω μας ξένα
νόημα κανένα δεν υπάρχει είμαστε λίγοι μονάχοι
βαρέθηκα το μυαλό μου με κάποιον πάντα να πρέπει να ταχει
βαρέθηκα όλα τα "ίσως" τα "πρέπει" τον χρόνο που τρέχει
τις έχθρες το μίσος όσα η ψυχή δεν αντέχει
όσα η ζωή ανατρέπει όσους με βγάλανε φταίχτη
όσα ζητάω από μένα όταν κοιτάω τον καθρέφτη

Βαρέθηκα σε κόλπο μπλέχτηκα πολλά ανέχτηκα
ανεύθυνα τα λόγια από άτομα που ήταν ψεύτικα
συγκέντρωσα δυνάμεις άντεξα ποτέ δεν έπεσα
νίκησα όσα δε δέχτηκα τους όρους έθεσα

21 Ρυθμοδαμάζοντας - 2000

Στιχουργικά και μουσικά
δεν έχεις δώσει για μένα αρκετά
Δε κοιτάζω πίσω πια μόνο μπροστά
αν το `χεις μέσα σου δε σταματά

Στιχουργικά και μουσικά
δεν έχεις δώσει για μένα αρκετά
Δε κοιτάζω πίσω πια μόνο μπροστά
αν το `χεις μέσα σου δε σταματά

Ρυθμοδαμάζοντας, ύφος αλλάζοντας
στέκεις απορημένος ναι, κοιτάζοντας

ρίμες προστάζοντας, νερά ταράζοντας
με το μικρόφωνο μπαίνω μεσάζοντας
μπαίνω ανάμεσα στη μουσική
με στίχους προκαλώ σημεία και τέρατα
Πες μου πού έχει ξανακουστεί
λυρικό ξέσπασμα στα 3/4
Δώσ' μου δύο λεπτά είναι αρκετά για να δεις
πως δεν υπάρχει τίποτα που να μην γίνεται
σας λέω μείνετε, ακούστε, κρίνετε
λίγο πριν φύγετε κι εσείς ιδιοφυείς MC's
Στο μικρόφωνο ο ρυθμοδαμαστής
για να δεις μονάχα πως τα πράγματα είναι απλά για μένα
άλλο ένα στιλ μόνο για σένα
πένα και χαρτί γνωστή η συνταγή
Όμως δεν αρκούν μόνο αυτά
πρέπει να έχεις κι αντοχή
πάνω στην σκηνή σαν MC κι εσύ
κάνοντας επίθεση φέρνω σ' αντίθεση
ανέπνευστα LP αντιμέτωπα με μια καινούργια απειλή

Ρυθμοδαμάζοντας ρίμες με όρεξη
τα δύο λεπτά μάλλον θα γίνουν τρία
Σου μοιάζει εύκολη πως είναι υπόθεση
το ίδιο είχαν πει και για την Τροία
Τους πήρε δέκα χρόνια, τόσα χρειάζεσαι κι εσύ
για να βρεις μια ιδέα που να `ναι πρωτότυπη σωστή
Γι' αυτό λοιπόν κι εγώ ξαναχτυπάω ποικιλοτρόπως
κι ελπίζω να μην πάει τσάμπα ο κόπος
Χωρίς κανενός την συναίνεση, παραμένω εξαίρεση, αίρεση,
μουσική με ενέργεια θετική που υπόσχεται να δώσει
έμπνευση, ένεση, ψυχολογική διέγερση
Σεβασμός είναι κάτι που πρέπει ν' αποκτήσεις

μην το ψάχνεις σε πωλήσεις κι έτοιμες λύσεις
Τα όρια σου πρέπει να εξαντλήσεις
κι αν έχεις κάτι να πεις τότε να μιλήσεις
Έτσι απλά για πολλοστή φορά
συνεχίζω να `χω μέσα μου πολλά μηνύματα
και κάνω διάλειμμα, καινούργιο άνοιγμα
μην το παίρνεις προσωπικά πάρ' το σαν μάθημα

Στιχουργικά και μουσικά
δεν έχεις δώσει για μένα αρκετά
Δε κοιτάζω πίσω πια μόνο μπροστά
αν το `χεις μέσα σου δε σταματά

Στιχουργικά και μουσικά
δεν έχεις δώσει για μένα αρκετά
Δε κοιτάζω πίσω πια μόνο μπροστά
αν το `χεις μέσα σου δε σταματά

Δε σταματά
Δε σταματά
Δε σταματά
Δε σταματά...

22 Είσαι ακόμα εδώ - 2000

Με αφορμή το θάνατο μιλώ λοιπόν για τη ζωή
Βλέπεις ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να σου συμβεί το επόμενο πρωί
Ξαφνικά ξυπνάς, βλέποντας πια καθαρά
μία ροή σταματά, μία ψυχή ξεγλιστρά
Μπορεί να είναι δυνατόν στ' αλήθεια άραγε συμβαίνει
Χειρότερα απ' όλες τις σκέψεις σάρκα κι οστά λοιπόν τώρα να παίρνει
Να με ζεσταίνει το άγγιγμα σου δεν είναι πια εφικτό
Δεν είσαι εδώ γι' αυτό λοιπόν κι εγώ μιλώ σε σένα μητέρα
που έδωσες τα πάντα για μένα απ' την πρώτη στιγμή στη γέννα
βάζοντας σε κίνδυνο τη δικιά σου τη ζωή
Το είχαν πει κι οι γιατροί
κι εγώ να στέκομαι ανήμπορος στη τελευταία σου στιγμή
Μίσος, οργή, πόνος, φόβος, σιωπή
Κάθομαι μόνος μου πολλές φορές κι αναρωτιέμαι γιατί
Ποιο να είναι το νόημα, πού να είναι η αρχή και πού το τέλος
Πέφτουνε κι άλλα χτυπήματα μα συνεχίζω να αντέχω με σθένος

Μα είσαι ακόμα εδώ
σε λάθος και σωστό
σε κάθε τι παλιό
σε συναντώ
Μα είσαι ακόμα εδώ...

Με αφορμή ένα θάνατο είπα να κάτσω κάτω, στίχους να γράψω
και στο σκοτάδι της ψυχής μου να ανάψω
φωτιά, να κάψω ενοχές αναμνήσεις
Λύσεις ψάχνω να βρω κι απαντήσεις
του Θεού ν' αποδεχτώ τις κρίσεις
(Μη βιαστείς να με μισήσεις ήμουν πάντα στο πλευρό της)
Και εννοείς πως όσα πέρασε γίναν τελικά για το καλό της;

Σωπαίνεις κι ομολογώ ότι αυτό μου προκαλεί μια ανησυχία
Πρέπει να σκεφτώ αν όντως είναι άλλη μια δοκιμασία
Ουσία, ψάχνω να βρω σ' αυτόν τον άδικο χαμό
Το ξέρω πως μ' ακούς μητέρα γι' αυτό θα σου πω
ότι το μάθημα μου πήρα και με γεμίζει λύπη
Ποτέ δεν εκτιμάς κάτι παρά μόνο όταν σου λείπει
Λέξεις και φράσεις που τις θυμάσαι μόνο σε τέτοιες περιπτώσεις
και φάσεις που όταν βιώσεις και νιώσεις
θα θέλεις μα θα `ναι αργά για να αλλάξεις
τις μέχρι τότε σου πράξεις και σκέψεις
να μαντέψεις τις βλέψεις
να γλιτώσεις τις πτώσεις
πριν χάσεις να δώσεις, πριν σπάσεις να διώξεις
τις τύψεις να λιώσεις, στην ίδια θέση θα κληθείς να πληρώσεις
Κι εσύ αργά ή γρήγορα αν θες λοιπόν να γλιτώσεις
δώσε αξία σ' ότι αξίζει τον εαυτό σου να σώσεις

Μα είσαι ακόμα εδώ
σε λάθος και σωστό
σε κάθε τι παλιό
σε συναντώ
Μα είσαι ακόμα εδώ...

Το ξέρω δεν ήμουν ο πρώτος και δυστυχώς ούτε ο τελευταίος
κι έτσι βαθιά μέσα μου νιώθω πως έχω ένα χρέος και τώρα με δέος
κοιτάζω πίσω θυμάμαι
και στου νοσοκομείου τα παγκάκια με βλέπω ξανά να κοιμάμαι
και στην εντατική με υπομονή να περιμένω για κάποιο θαύμα να συμβεί
χωρίς να υπάρχει επιλογή
και στο πλευρό μου ο αδερφός μου μα και οι φίλοι οι πραγματικοί
συγγενείς στενοί ήτανε όλοι εκεί
Ξεσπώ σαν βροχή στο παρελθόν πάλι ανατρέχω

κι όπως μου δίδαξες με τη στάση σου έτσι λοιπόν αντέχω
πάντα με θάρρος και πείσμα μα πιο πολύ πίστη
Θα `σαι ο φάρος, το πρίσμα μέχρι την ύστατη κρίση

Μα είσαι ακόμα εδώ
σε λάθος και σωστό
σε κάθε τι παλιό
σε συναντώ
Μα είσαι ακόμα εδώ.

23 Κατά ριπάς -2000

Αισθήματα και καταστάσεις εξελίσσονται αλλιώς δυστυχώς
Ο κόσμος δεν είναι αυτός που πίστευες μικρός απλώς
Ψάχνεις κάτι για να νιώσεις ζωντανός
μα τ' όνειρο έχει πεθάνει και δεν είναι εφικτός ο σκοπός
Από δω κι εμπρός στη μάχη είσαι μοναχός
Ποιος είναι φίλος, ποιος εχθρός, ποιος είναι λάθος, ποιος σωστός
Ποιος σου στάθηκε σαν αδερφός και ποιος στη δύσκολη χάθηκε
Πες μου ποιος είναι αυτός που άκουσε τον πόνο σου και δάκρυσε
"Πες μου ποιος"
Αν τον βρήκες θεωρείσαι τυχερός
κι αν απέτυχε ψάχνεις να βρεις ποιος είναι υπεύθυνος
Το ένστικτο σου οδηγός κι ο χρόνος πάντα αντίπαλος
Ψάξε το λόγο που υπάρχεις αν είναι όντως υπαρκτός
μα όλα είναι μπερδεμένα μέσα στο μυαλό σου
αναμνήσεις υποσχέσεις και ο άλλος εαυτός σου
Αν νοιάζεσαι για το καλό σου πρόσεχε και οχυρώσου
Θυμήσου πως ήταν το μέλλον όταν ήταν δικό σου

"Άλλη μια μέρα ξεκινάς ξυπνάς"
"Νιώθεις τις σκέψεις μες το μυαλό σου να σε χτυπάνε κατά ριπάς"
"Και νιώθω σκέψεις"
"Νιώθεις τις σκέψεις μες στο μυαλό σου να σε χτυπάνε κατά ριπάς"
"Άλλη μια μέρα ξεκινάς ξυπνάς"
"Νιώθεις τις σκέψεις μες το μυαλό σου να σε χτυπάνε κατά ριπάς"
"Και νιώθω σκέψεις"
"Νιώθεις τις σκέψεις μες στο μυαλό σου να σε χτυπάνε κατά ριπάς"

Ρωτάς ποιος "ποιός" ποιος να είναι στο μικρόφωνο πέστε μου ποιος
Άλλος ένας MC που ρίχνει στο σκοτάδι φως
Ιερός είναι ο σκοπός σε μια λάθος εποχή περιπλανιέμαι μοναχικός
Έχει γίνει ο κόσμος τόσο σκληρός
Νιώθω πως δεν ταιριάζω
κι είναι αυτός ακριβώς ο λόγος που τον τόνο μου ανεβάζω
Είμαι ο συνήθως εκτός, ο φανερός σου εχθρός
ο φίλος σου ο παλιός για μερικούς ευτυχώς
Μένω ακόμα πιστός σ' ό,τι υπογράφω
αληθινός σαν τον παλιό ελληνικό κινηματογράφο
Πότε δεν το `βαλα κάτω κι ας είχα φτάσει στον πάτο
Από ύπουλες υποσχέσεις όπως εκείνες του ΝΑΤΟ
Δεν ξέρω αν έκανα λάθος που επιμένω μοναχός
κι αν μου βρωμάει ο αέρας ίσως να φταίει ο βάλτος
μα νιώθω κρύο αέρα να φυσάει, ν' αφήνει σημάδια
οι ελπίδες μου είναι καράβια βουλιάζουνε, μένουνε άδεια
Βρήκα το τούνελ με το φως στα πιο βαθιά μου σκοτάδια
Η τύχη μ' έχει ξεχάσει μα ρίχνω ακόμα τα ζάρια
Σε κάθε πληγή που μ' ανοίγει ακούω ν' ακονίζουν τα φτυάρια
μα έμαθα να επιβιώνω και στα πιο δύσκολα βράδια

"Άλλη μια μέσα ξεκινάς ξυπνάς"
"Νιώθεις τις σκέψεις μες το μυαλό σου να σε χτυπάνε κατά ριπάς"

"Και νιώθω σκέψεις"
"Νιώθεις τις σκέψεις μες στο μυαλό σου να σε χτυπάνε κατά ριπάς"

24 Θέλω να μιλήσω - 2002

Θέλω να μιλήσω, θέλω να μπορέσω
ζήτημα να θέσω
Θέλω να διαλέξω μήνυμα εκ των έσω
Είναι όσο θα αντέξω
Θα σηκωθώ, θα πέσω, πάλι μόνος μου θα τρέξω
Χρόνια στην απέξω, πως να σε πιστέψω
Άσκοπες ευχές, παιχνίδια για να παίξω
Τα όνειρα θα δέσω
και αν είναι θα πονέσω
Δε θα θυμηθώ, δε θα τα γυρέψω

Το βλέμμα μου θα στρέψω και θα αγναντέψω
και ό,τι έχει μείνει θα το συμμαζέψω
Χρόνο θα ξεκλέψω και θα τα βολέψω
και ότι μου ανήκει δε θα ζητιανέψω
Τη μοναξιά θα θρέψω,
να την ημερέψω
Αυτή θα με ανεχτεί,
εγώ θα την λατρέψω
Δε θα της μιλήσω, δε θα την εκθέσω

μόνη θα μπορεί, μόνος μου θα αντέξω

Μη μου ζητάς άλλο να συμβιβαστώ
σου λέω φίλε με έχουν φέρει έως εδώ
άσκοπες σκέψεις σε έναν άστατο καιρό,
όχι άλλο πια δεν μπορώ να το ανεχτώ

Μη μου ζητάς άλλο να συμβιβαστώ
σου λέω φίλε με έχουν φέρει έως εδώ
άσκοπες σκέψεις σε έναν άστατο καιρό,
όχι άλλο πια δεν μπορώ να το ανεχτώ

Θέλω να μιλήσω μα κάτι με πιάνει
Το μυαλό μου φεύγει μακριά και δε φτάνει
ούτε ένας φίλος, ούτε κάποια σκέψη
να παρηγορήσει το εγώ μου για να αντέξει
Χάθηκα στις λέξεις, στα άχρηστα τα λόγια
ψάχνοντας κουράγιο μα ψάχνοντας για χρόνια
Ίσως αν μιλήσω να ακούσει κάποιος
ίσως ο κόσμος μας δεν είναι σάπιος

Πάλι όμως μπαίνει η αμφιβολία
μήπως μόνο ψάχνω μια δικαιολογία
που δεν βρήκα άκρη στις αναζητήσεις
που έδωσα υπόσχεση χωρίς να την ζητήσεις
Ψάχνω αρμονία μα με τις λάθος νότες
Δε σε είχα ακούσει κάποτε όμως μου το πες
Τα πράγματα είναι αλλιώς στις αντίπερα τις όχθες
Χαθήκανε οι άγιοι και μείναν οι προδότες

Μη μου ζητάς άλλο να συμβιβαστώ
σου λέω φίλε με έχουν φέρει έως εδώ

άσκοπες σκέψεις σε έναν άστατο καιρό,
όχι άλλο πια δεν μπορώ να το ανεχτώ

Μη μου ζητάς άλλο να συμβιβαστώ
σου λέω φίλε με έχουν φέρει έως εδώ
άσκοπες σκέψεις σε έναν άστατο καιρό,
όχι άλλο πια δεν μπορώ να το ανεχτώ

25 Το τελευταίο γράμμα ενός αυτόχειρα - 2002

Όταν διαβάσεις το γράμμα αυτό
θα είμαι κάπου μακριά
δεν έχω πάει ξανά
μα το σκεφτόμουν συχνά
και αν νιώθεις πίκρα και δάκρυ
να στάζει αυτό το χαρτί
μη σε ξενίζει αυτό,
έτσι ήτανε όλη μου η ζωή
πάντα η ίδια ατυχία
απλώς αλλάζαν οι χώροι
πρώτα σχολείο τιμωρία,
μετά στρατός και καψόνι
από μικρός μεσ' στην τάξη
παλιά και ίδια ιστορία
οι άλλοι καλοί μαθητές
κι εγώ στα τελευταία θρανία
πάντα ήθελα κάτι να γίνω,
ποτέ δεν έμαθα τι

όταν οι άλλοι είχαν διαλέξει
να γίνουν δικαστές και γιατροί
και μετά ήρθε η ώρα
για να πάω στρατό
μα όταν πήρα Ι5
όλοι με είπαν τρελό
έτσι βρέθηκα μόνος
μια δουλειά να ψάχνω να βρω
μα όλες οι πόρτες κλειστές
και το μέλλον θολό
με τις γυναίκες να νιώθω
σαν να `ναι από άλλο πλανήτη
μ' άλλον πολιτισμό και κουλτούρα,
έθιμα και ήθη
προσπάθησα πολλές φορές
για να τις καταλάβω
έμαθα τι είναι αγάπη,
πως σε βουλιάζει στον πάτο
και σ' όσους μου στάθηκαν
πρέπει απλώς να ζητήσω συγγνώμη
και στους γονείς μου που απέτυχα
και σ' αυτούς ακόμη
συγγνώμη μητέρα,
που δεν ήμουν καλός μαθητής
συγγνώμη πατέρα,
που γιατρό δε θα με δεις
συγγνώμη που δεν κατάφερα
να σας ικανοποιήσω
και ούτε θέλω πάνω σας
το φταίξιμο να ρίξω
παίρνω όλη την ευθύνη
γι αυτή μου την πράξη

και αναρωτιέμαι
τον ήσυχο ύπνο σας αν θα ταράξει
θυμάμαι μόνο μια ζωή
όπου το πάθος κυβερνούσε
στα ραντεβού με την τύχη μου
εκείνη πάντα αργούσε
όπως τότε με έναν φίλο
μεσάνυχτα στην εθνική
μία στάμπα από αίμα στην άσφαλτο,
το τέλος για μια ζωή
δεν το κατάλαβα ποτέ μου το γιατί
και ας ήμουν εκεί
και ας έψαχνα με λέξεις να βοηθήσω
για δες πώς τα `φερε η ζωή,
σαν να `ταν γραφτό να συμβεί
έρχομαι φίλε να σε συναντήσω...

26 Κάποιου Οκτώβρη την αυγή - 2002

Βράδια περάσαν σιωπηλά
μιλώντας μόνο με μια ματιά
κρατώντας με τόσο σφιχτά
σα να ήταν η τελευταία μας φορά

Πόσο σ' αγάπησα εκεί
κάποιου Οκτώβρη το πρωί
σ' ένα παγκάκι παγωμένο
ενώ γύρω έπεφτε βροχή

Ρίγος στο πρώτο σου φιλί
σα να ήμουνα μικρό παιδί
έμαθα να ξαναγεννιέμαι
από τη δικιά σου την πνοή

Σε μια αμμουδιά, σ' ένα νησί
κάποτε κάναμε όνειρα μαζί
κάτω από του φεγγαριού το φως
και των κυμάτων τη μουσική

Θυμάμαι τότε μου είχες πει
ας μην τέλειωνε ποτέ αυτή η στιγμή
και άφησα το μυαλό μου να χαθεί
άφοβα να περιπλανηθεί

Μα είσαι σαν το κακό κρασί
που φέρνει ζαλάδα το πρωί
Υπάρχουν φορές που νιώθω λύπη
κι άλλες που νιώθω οργή

Στο παρελθόν
κοιτάζω να με βρω
δεν είμ’ εκεί
Θα `μαι απών
ώσπου να κλείσει η πληγή
Και στο παρόν
μου μοιάζεις τόσο μακρινή
και απορώ
αν είχαμε ποτέ συναντηθεί

Ο χρόνος λένε κλείνει την πληγή
είτε μεγάλη, είτε μικρή
κι ώσπου το φως ξαναφανεί
θα διώξει όσα ζήσαμε μαζί

Πόσα πρέπει να θυμάμαι
πόσα πρέπει να ξεχάσεις
Εσύ να περνάς συνέχεια φάσεις
ν’ αλλάζεις συνήθειες και πράξεις
να περιμένω να το ξεπεράσεις
μέσα απ’ αρρωστημένες καταστάσεις

Ίσως έπρεπε ν’ αλλάξω
ίσως ήταν γραφτό ν’ αλλάξεις
μα αυτή που είχα φανταστεί
χάθηκε όπως εκείνη η βροχή
ζεί σε μια άλλη εποχή
σε κάποιου Οκτώβρη την αυγή

Θα τη φυλάω πάντα εκεί
σαν την πιο πολύτιμη στιγμή
και θα τη φέρνω στη ζωή

όποτε έχει κάτι να μου πει
για να μη νιώθω μοναχός
κι όσο θα περνάει ο καιρός
θα τη φροντίζω διαρκώς
από `κείνου του φεγγαριού το φως

Τώρα ξέρω πως η αγάπη διαρκεί
όσο κάνει η λάμψη να χαθεί
από το βλέμμα και στο τέρμα
δεν είμαστε πια εγώ κι εσύ

Και πόσο αξίζουν τελικά
η αρχή, η σπίθα, η φωτιά
η γιορτή, η πληγή και η χαρά
τα σ' αγαπώ στα σκοτεινά

Σαν τα όνειρα τα εφηβικά
οι σκέψεις γυρίζουνε ξανά
Τα βράδια είναι παγερά
συνήθισα όμως να ζω με αυτά

Οι αναμνήσεις μπαίνουν σε τροχιά
γελάν και κλαίνε σαν παιδιά
Τρέχουν κοντά τους δυνατά
για να νιώσω πιο μόνος μου μετά

Σ' είχα παρομοιάσει μια φορά
σαν όαση στην ερημιά
Πάντα θα σημαίνεις για μένα πολλά
Πάντα τα σημάδια σου θα `ναι νωπά
Πάντα θα σε ψάχνω σε πρωινά σαν κι αυτά
Πάντα θα σε ζητάω άθελά μου κρυφά

Ο ήλιος ανατέλλει μα λάμπει θολά
όσο τα όνειρά μου παραμένουν νεκρά

Στο παρελθόν
κοιτάζω να με βρω
δεν είμ' εκεί
Θα `μαι απών
ώσπου να κλείσει η πληγή
Και στο παρόν
μου μοιάζεις τόσο μακρινή
και απορώ
αν είχαμε ποτέ συναντηθεί

Στο παρελθόν
πόσο σ' αγάπησα εκεί
Στο παρελθόν
σε μια αμμουδιά σ' ένα νησί
Στο παρελθόν
θα σε φυλάω πάντα εκεί
Στο παρελθόν
κάποιου Οκτώβρη την αυγή

27 Ίδιο τραγούδι – 2002

Υπάρχουν πράγματα για σένα που δεν τα `χεις πει πουθενά
μέσα σου μένουν θαμμένα, μυρίζουνε μοναξιά
Κάνουν παρέα με θλίψη, ντροπή κι ενοχές
πληγώνουν συνέχεια το αύριο και μισούνε το χθες.
Συνήθως παίρνουν τη μορφή από παλιές αναμνήσεις
πρέπει να πληρώσεις για αυτές, πρέπει επιμελώς να τις κρύψεις.
Έτσι σε βρίσκει το βράδυ μ' ένα μολύβι στο χέρι
κι απέναντι σου οι τύψεις να σου `χουν στήσει καρτέρι.
Δε θέλω κανέναν κοντά μου, τέρμα τα ψεύτικα λόγια,
προσποιητή η αγάπη, προσποιητή τόσα χρόνια.

Το ξέρω, φταίω και εγώ, κανέναν πια δε χρεώνω
για τη φθαρμένη ψυχή μου, για το χαμένο μου χρόνο.
Είμαι και εγώ ο εαυτός μου, μα το κατάλαβα αργά,
έφτιαξα έναν κόσμο δικό μου κι έτσι περνάω καλά.
Έκανα τον πόνο εχθρό μου και φίλο μου τη μοναξιά
μα πολλές φορές με πληγώνει, που όλα μοιάζουν φθηνά.
Τώρα πια και η αγάπη πουλιέται με άτοκες δόσεις
κι άμα θες να πετύχεις, πρέπει να μπορείς να προδώσεις.
Τώρα που σε όλα τα αισθήματα έχουν κηρύξει εκπτώσεις,
όσο φθήνια αντέχεις, τι σου έχει μείνει να δώσεις.

Πολλές φορές θέλω να φύγω να ζήσω κάπου μακριά
από φλώρους, τσούλες, κινητά και λεφτά,
να ζω απλά έχοντας για στέγη τον καθαρό ουρανό
μα πάντα κάτι με κρατάει κολλημένο εδώ.
Τι κι άμα έβγαλα δίσκο, τα πάντα μείνανε ίδια
οι όροι γίναν σκληροί στης ζωής τα παιχνίδια.
Τόσα πάθη σαν ξυράφι την ψυχή μου έχουν χαράξει
για μάχες που έχω κερδίσει και πολέμους που έχω χάσει.

Μα αυτό που ακόμα νοσταλγώ, είναι η παλιά μου εικόνα
ενός παράξενου παιδιού σε λάθος τόπο και ώρα.
Η ζωή μου ένας δίσκος κολλημένη η βελόνα,
ίδιο τραγούδι καλοκαίρι, ίδιο τραγούδι χειμώνα.

Ίδιο τραγούδι καλοκαίρι, ίδιο τραγούδι χειμώνα.
Ίδιο τραγούδι καλοκαίρι, ίδιο τραγούδι χειμώνα.

Σαν τις στιγμές που χωρίς λόγο απλώς κοιτάζεις τον τοίχο
ψάχνεις φως, ψάχνεις οίκτο, ίσως τον βρεις σε ένα στίχο
ίσως και πάλι χαθείς μες στης ζωής τα μπερδέματα
κι όσο λες την αλήθεια, τόσο πληθαίνουν τα ψέματα.
Κι επιτίθονται, τίθονται υπό περιορισμό όλα όσα είχες μάθει
για το τι θα πει σωστό και τι λάθος, σαν ορκισμένος μονομάχος
στην αρένα του κόσμου στέκεις και πάλι μονάχος με άγχος.
Κι έτσι γίνεται, φθείρεται από το κύμα ο βράχος, αλλάζει,
μεταμορφώνεται μέσα στου χρόνου το βάθος μα προσαρμόζεται,
σώζεται στην ακτή γαντζωμένος, να νοιάζεται, δε χρειάζεται
μιας και είναι ταγμένος σε μια αιώνια προσπάθεια χωρίς αρχή και τέλος.
Κάπως έτσι νιώθω και εγώ κολλημένος μέσα στο έλος.

Μα τελικά κατάλαβα πως πρέπει να μας έχουν εθίσει
μέσα σε ένα φαύλο κύκλο που δεν μπορεί να σταματήσει
Ναρκωτικό σκληρό βλέπεις, δεν είναι μόνο η ηρωίνη.
Χρειαζόμαστε όλοι τις δόσεις μας το εγώ ψηλά να μείνει.
Θέλουμε δόσεις εγωισμού, δόσεις φιλοδοξίας, δόσεις υλισμού,
δόσεις ανταρσίας και εξουσίας.
Δόσεις ανδρισμού, δόσεις θηλυκότητας,
δόσεις μιας στολής παιδικής ξεχασμένης αθωότητας.
Η ζωή μου ένας δίσκος, κολλημένη η βελόνα,
ίδιο τραγούδι καλοκαίρι, ίδιο τραγούδι χειμώνα.

Ίδιο τραγούδι καλοκαίρι, ίδιο τραγούδι χειμώνα.
Ίδιο τραγούδι καλοκαίρι, ίδιο τραγούδι χειμώνα.

28 Κάποιοι - 2002

Έχτισα μηνύματα σε στίχους και συνθήματα
Τα βήματα γρήγορα, αντέχουν τα χτυπήματα
Χιλιάδες τα προβλήματα ανοίγοντας τα μνήματα,
κοιτάζοντας καχύποπτα καυτά επιχειρήματα.
Τα λόγια τους ανήθικα κινούνται πάντα ύποπτα
προβάλλοντας αιτήματα λόγους και υπομνήματα.
Αλλάζουν τα νομίσματα, τους όρκους τα ερεθίσματα,
αυξάνουν τα ερείσματα, ευρώ χαρτονομίσματα.
Για κάθε τους απόφαση υπάρχει μια πρόφαση
για να `χουν πάντα πρόσβαση στου ΝΑΤΟ την απόσβεση.
Χωρίς καμία πρόταση, για πάντα υποχώρηση
ανοίγοντας την όρεξη για κάθε παραχώρηση.
Ψάχνοντας συγχώρεση παράδεισο και κόλαση,
παράδοση σε εξόντωση και εσύ στην απομόνωση
να κρίνεις την απόρριψη σε κάθε της αγόρευση.
Στου χρόνου την συγχώνευση σε θέλουν σε αποχώρηση.

Κάποιοι θέλουν τον γρίφο της ζωής να λύσουν.
Κάποιοι θέλουν με δόξα και λεφτά να ζήσουν
και άλλοι θέλουν απλώς πίσω να αφήσουν κάτι
που να θυμίζει ότι άξιζε να ζήσουν.

Και έχω μια ένσταση προς κάθε μια κατεύθυνση,

προς κάθε πολίτικη πολεμική διένεξη.
Δε θεωρώ εξέλιξη της βίας την επέλαση
ενάντια στην ελεύθερη βούληση και θέληση.
Απώτερος σκοπός μια παγκόσμια κυβέρνηση
με νόμους για καταστολή και πλήρης χειραφέτηση.
Δεν είναι πια εξαίρεση το ψέμα και η αθέτηση
των προεκλογικών υποσχέσεων για ανανέωση.
Το δίκαιο έγινε αίρεση ψάχνοντας δικαίωση.
Η ελπίδα έμεινε ορφανή μέσα στην ισοπέδωση.
Των λύσεων η εύρεση κατάντησε παραίσθηση
χρόνια περιμένοντας για μια διευθέτηση.
Εγκλήματα πολέμου με Ευρωπαϊκή συναίνεση.
Τα media αποφασίζουν τι θα κάνει αίσθηση.
Το λάθος άλλαξε όνομα και λέγεται αναίρεση
και ο Θεός κουράστηκε και δήλωσε παραίτηση.

Κάποιοι θέλουν τον γρίφο της ζωής να λύσουν.
Κάποιοι θέλουν με δόξα και λεφτά να ζήσουν
και άλλοι θέλουν απλώς πίσω να αφήσουν κάτι
που να θυμίζει ότι άξιζε να ζήσουν

Κάποτε θα `ρθουν να σου πουν τα νέα,
θα υποσχεθούν για μια ζωή πιο ωραία,
γραμματείς Φαρισαίοι ψευδοπροφήτες παρέα
κάνοντας θαύματα για μας θα `χουν παγκόσμια σημαία,
σαν δουν πολλοί πολλά καλά θα τους φιλτράρουν μετά
για να τους έχουν στο σύστημα κύματα νεκρά
να τους ψηφίζουν γαμώτο…
Η αγάπη πεθαίνει, κανείς απ’ αυτούς δεν το βλέπει;
Κι όλοι οι δρόμοι μοιάζουν με αγκάθια στρωμένοι,
όλοι φυλακισμένοι σε δόσεις, καλωδιωμένοι σε ένα μπλόκο κοίτα!
Πάντα απασχολημένοι κι όσο του κόσμου η οικονομία ανεβαίνει

πιστεύω πάντα θα υπάρχει ένα παιδί που στο βωμό της πεθαίνει,
γιατί η ίδια η ελευθερία σε ένα κελί είναι δεμένη,
θυμίζει άγριο πουλί που στο κλουβί του δεν μπαίνει,
οπότε καραδοκούν να το σκοτώσουν να το βαλσαμώσουν
να το κοιτούν και να μιλούν για δημοκρατία
κάνοντας πιο γρήγορη τη ζωή, βία!
Μολύνουν τη λογική, με αίμα τσόντα και κομπίνα
είναι πιο εύκολο να δεις τη τηλεόραση
κι ακόμα πιο εύκολο απ' αυτή να πάθεις εξάρτηση,
εγκεφαλικό ναρκωτικό που δρα ελεύθερο θέλει ακόμα ένα θύμα,
μετά αφού το χρόνο κάναν χρήμα και το χρήμα κυριαρχεί
βάζουν παράγοντα το άγχος βασικό για υποταγή
κι έχει κίνηση πολύ, πράσινο, κόκκινο φανάρι,
δουλειά, ναρκωτικά, αρρώστιες, γλώσσα, παιδεία, τύψεις…
Βρες αντίσταση να λείψεις!

29 Παλιό ποτό – 2002

Ρωτάς τι κάνω, φωνάζεις
Γιατί μ' αλλάζεις, τρομάζεις
Όταν οι μέρες περνάνε
Όλο τα ίδια μου τάζεις
Φωνές και ίχνη σ' αρέσουν
Χαζεύουν λίγο και φεύγουν
Βοηθούν τη μιζέρια
Όμως πάλι σαλεύουν
Σε δουλεύουν, το ξέρεις
Όμως βαριέσαι να φέρεις
Την ώρα πάλι στα μέτρα κι άμα τα καταφέρεις
Γνωστό το βήμα σου, πίσω θέλεις να σε κρατήσω
Σκοτεινιάζει η μέρα, βοήθεια δώσ' μου αέρα
Πολλές φορές πιάνεις τον εαυτό σου σε λάθος ανθρώπους να ξεσπάς
Φορές που νιώθεις πως πουθενά δεν χωράς
Μόνος σου αρχίζεις να μιλάς
Κάποιος θα σ' έλεγε τρελό
Μα ξέρεις πως δεν είναι σωστό το συμπέρασμα αυτό
Ψάχνεις κάπου να κρατηθείς
Κουράστηκες να ελπίζεις σε θαύματα
Κι έχεις πάνω σου πληγές, εγκαύματα
Σα λάφυρα τα κουβαλάς, βρίσκονται εκεί
Να σου θυμίζουν τις μάχες μιας ζωής
Πολεμιστή σε χρήζουν
Πες μου τι θες
Βάλε να πιω
Απ' το παλιό αυτό ποτό
Ναι, έχω κάτι να σου πω για το πως κερδίζει το κακό
Γνωστό μου είναι, ευχαριστώ μα εγώ τα λάθη μου μετρώ
Εδώ σταύρωσαν το Χριστό

Μήπως δεν ήταν αρκετό
Πες μου τι θες
Βάλε να πιω
Απ' το παλιό αυτό ποτό
Ναι, έχω κάτι να σου πω για το πως κερδίζει το κακό
Γνωστό μου είναι, ευχαριστώ μα εγώ τα λάθη μου μετρώ
Εδώ σταύρωσαν το Χριστό
Μήπως δεν ήταν αρκετό
Τη χρυσή τομή ψάχνω για να βρω και ν' αφεθώ
Μικρή διαδρομή και λίγος ο χρόνος για να το σκεφτώ
Σαν άσωτος υιός, που πίσω όμως δεν θέλει να γυρίσει
Και περιμένει στο σκοτάδι, κάτι να το φωτίσει
Κάτι που να του δείξει, πως να κερδίσει το στοίχημα
Και το κάθε ατύχημα, να μην πιαστεί σαν αδίκημα
Κι αν θα πληρώσει το τίμημα, να 'ναι από λάθος δικό του
Να φταίει αυτός αν θα σωθεί, να φταίει αυτός για το χαμό του
Για μια στιγμή απαρνιέσαι φίλους και μόνος πλανιέσαι
Ψάχνεις το χάος να βρεις, λίγα τα χρόνια, ξεχνιέσαι
Η μοναξιά γκόμενά σου, τροφή καλή τα λεφτά σου
Λίγο-πολύ έχεις μάθει, ν' αγαπάς τη γενιά σου
Ξέρει στην πλάτη να σ' έχει, να σε πονά, να προσέχει
Να μην υπάρχει αντίδοτο και μόνο πίκρα να βρει
Για το αντίδοτο σ' έχει για τα καλά πουλημένο
Και ξεγραμμένο απ' τους χάρτες, σαν μια κουκκίδα, σκισμένο
Πες μου τι θες
Βάλε να πιω
Απ' το παλιό αυτό ποτό
Ναι, έχω κάτι να σου πω για το πως κερδίζει το κακό
Γνωστό μου είναι, ευχαριστώ μα εγώ τα λάθη μου μετρώ
Εδώ σταύρωσαν το Χριστό
Μήπως δεν ήταν αρκετό
Πες μου τι θες

Βάλε να πιω
Απ' το παλιό αυτό ποτό
Ναι, έχω κάτι να σου πω για το πως κερδίζει το κακό
Γνωστό μου είναι, ευχαριστώ μα εγώ τα λάθη μου μετρώ
Εδώ σταύρωσαν το Χριστό
Μήπως δεν ήταν αρκετό
Μη ζητάς εξηγήσεις, αφού το ξέρω θ' αργήσεις
Λάθος εικόνες σου δίνουν, τις αγκαλιάζεις, να ζήσεις
Σαν της ψυχής τη σοφία και σαν του μάγου κακία
Χωρίς αιτία και λόγο ψάχνεις στης σκέψης τα κρύα
Κι αν αγναντεύεις τη νύχτα, στης μοναξιάς τα ξενύχτια
Έχω τα δίχτυα κομμένα, τα σχοινιά τεντωμένα
Κρατάνε μόνο για σένα, δεν έχει χώρο για μένα
Λίγο-πολύ το ζητάς, δε θέλεις φίλο κανένα
Πάλι καλά που υπάρχει και κάποιος και με καταλαβαίνει
Κι όταν τις σκέψεις μου λέω, ποτέ του δεν μ' αποπαίρνει
Στην πορεία έχω μάθει, πως είναι δύσκολο να 'σαι
Σωστός με όλους, τη στιγμή που όλοι σου λένε θάψε
Και άσε στην άκρη εγωισμούς, κάνε μια ακόμα παραχώρηση
Κι ύστερα να ζητάς απ' την ψυχή συγχώρεση κι αθώωση
Κι όταν παρθεί απόφαση, να 'σαι παρόν όταν σε κρίνει
Δεν θες να πέφτει
Στη σελήνη
Πες μου τι θες
Βάλε να πιω
Απ' το παλιό αυτό ποτό
Ναι, έχω κάτι να σου πω για το πως κερδίζει το κακό
Γνωστό μου είναι, ευχαριστώ μα εγώ τα λάθη μου μετρώ
Εδώ σταύρωσαν το Χριστό
Μήπως δεν ήταν αρκετό
Πες μου τι θες
Βάλε να πιω

Απ' το παλιό αυτό ποτό
Ναι, έχω κάτι να σου πω για το πως κερδίζει το κακό
Γνωστό μου είναι, ευχαριστώ μα εγώ τα λάθη μου μετρώ
Εδώ σταύρωσαν το Χριστό
Μήπως δεν ήταν αρκετό

30 Ριμοθέτηση - 2002

Ζώντας!
Ζώντας λοιπόν στη Αθήνα μέρα με τη μέρα, μήνα με το μήνα
μέσα στη ρουτίνα, όλα μια βιτρίνα
αποκλεισμένος σε καραντίνα σαν επικίνδυνος ιός
για όλα αυτά που αντιπροσωπεύω έρχομαι και φεύγω
κάπου σε μπερδεύω, με παγιδεύεις μα προοδεύω
κι έτσι ξεφεύγω και αντιπαρατάσσω λέξεις,
πιο πολλές απ’ όσες θα μπορούσες να αντέξεις
με ένα πρωτότυπο τρόπο θ’ ακούς μουσικές λυρικές συνθέσεις
όχι δεν έχει να κάνει με τη δόξα και οπωσδήποτε δε πρόκειται για τα λεφτά
Μάλλον δεν κατάλαβες καλά γι’ αυτό θα πρέπει να σου δείξω πως γίνεται σωστά
ειδικές εγκοπές από τα μέσα εγκοπές με μουσικές ανατροπές
θέλω mcs χωρίς περικοπές ούτε και αναστολές, λυρικές αποστολές και αποδείξεις
άμα θες είναι μπροστά σου ετοιμάσου ψάξου έρχεται και η σειρά σου
μη κοιτάς τα όνειρα σου κρατά τα δικά σου
για φαντάσου άλλο ένα πλήγμα το δικό μου στίγμα
προκαλώντας ρήγμα μαγικό μίγμα
πάντα μες τα λίγα κι είναι απλώς ένα δείγμα!

Υπάρχουν δήθεν mcs που δεν ξέρουν τι λένε και όμως μιλάνε και αυτό μου τη δίνει
συμπέρασμα βγάζω γυρεύοντας πάνε και έτσι λοιπόν πηγαίνω παραπέρα
και πρόκειται να κάνω τη παρουσία μου αισθητή και έχω αφορμή
κι είναι η στιγμή για να ακουστεί μετά μπορείς να κάνεις ότι θες εσύ!
Πρόκειται για κάποιους και ρωτάς ποιους
αναφέρομαι σ' αυτούς που βλέπουν στίχους, ρίμες και ρυθμό
χωρίς σεβασμό και ενδοιασμό είναι εύκολο λοιπόν να μπω στο πειρασμό να πω:

Μόνο για τη δόξα μόνο για το χρήμα; Ξέχασες τι είναι αυθεντικό και είναι κρίμα!
Δυνάμωσε τα μπάσα χαμήλωσε τα πρίμα, σκηνοθέτη άσε το ρυθμό με τη ρίμα
να δούνε πως πρέπει να γίνεται και τι συμβαίνει όταν ευθύνεται η τέχνη και όχι το χρήμα
η μουσική μας δε κατευθύνεται απλά μεταβάλλεται και εξελίσσεται
ξέρει καλά στους καιρούς να ελίσσεται απ' όσα ζητάει ο χρόνος
όσα σενάρια εσείς κι ας μας στήσατε
γράφοντας λοιπόν τον επίλογο στο ψεύτικο μέλλον και πάλι αντίλογο
το μέλλον σου μοιάζει να είναι αμφίρροπο και εγώ είμαι απλώς το αντίδοτο

31 Θολά νερά -2002

Και αν κάτσω πάλι για να γράψω και νοσταλγήσω τα παλιά
Μήπως πρόκειται τώρα κάτι να αλλάξει ή μήπως εγώ θα νιώσω διαφορετικά
Ή μήπως αύριο ξυπνήσω και όλα θα μου φαντάζουν φωτεινά
Μήπως θα 'χει φύγει μακριά το γκρίζο, μήπως οι φίλοι μου θα 'ναι πιο κοντά
Ή μήπως η χαρά είναι φτιαγμένη από άγνωστα σε μένα υλικά
και η ψυχή μου ακόμα περιμένει να βρει σ' αυτόν το κόσμο γιατρειά
Ή μήπως εγώ πρέπει να αλλάξω επιτέλους, να δω τα πράγματα αλλιώς
Αφού η ζωή είναι ταξίδι μα άγνωστος ο προορισμός
Απλώς αλλάζει η νύχτα με τη μέρα, το σκοτάδι διαδέχεται το φως
Το χθες περνά στο μέλλον βέρα και το παρόν μένει εκτός
Αλλάζει πρόσωπο το ψέμα μα βροχερός πάλι ο καιρός
κι εγώ πιστός πάντα στα ίδια συνάμα λάθος και σωστός
Θέλω απλώς μια λέξη να ακούσω, να μου δώσει για λίγο σιγουριά
Σαν φάρος να βρεθεί και να φωτίσει το καράβι μου μέσα στη νυχτιά
Το δρόμο πάλι να μου δείξει για να βρω κι εγώ κάποτε στεριά
Και όταν το σκαρί μου πια σαπίσει, η βροχή θα ξεσπάσει ξαφνικά
Και όπως το νερό της θα ξεπλύνει άσχημα λόγια και σκληρά
Αχώριστος φίλος μου πάντα θα μείνει όπως ο ναυαγός με την αμμουδιά
Και όσα είχα κάποτε αγαπήσει μόνος μου τα πετάω στην πυρά
Κουράστηκε το μυαλό να ψάχνει λύση...Αλήθεια, πίστη και ανθρωπιά
Και αφού το όνειρό μου πια λυγίσει...Και κάνει τη χάρη στη φθορά
Σαν το γυαλί που όταν ραγίσει...Δε γίνεται ποτέ όπως παλιά
Και αν η περηφάνια μου αρρωστήσει...και δεν αντέξει τελικά
Τουλάχιστον θα 'χει κάποτε μιλήσει...Δε θα 'χει πεθάνει ξανά σιωπηλά

Και αν είπα λόγια πολλά...για να ξεφύγω ξανά
Φταίει αυτή η βραδιά...και η βροχή που ξεσπά
Γίνεται ποτάμι κυλά...στις πόλεις μέσ' τα στενά
Κι εγώ κόντρα στο ρεύμα και στα θολά του νερά

32 Παραμύθι – 2004

Όταν ήμουνα μικρός μου `χαν πει ένα παραμύθι
ότι αυτό που λέγεται φιλία υπάρχει και ζει σ' αυτόν τον πλανήτη .
Μου είχαν πει και για κάτι σπουδαίο που το λέγανε ιδεολογία
και να `μαι πιστός σε ιδανικά όπως πατρίδα, οικογένεια, θρησκεία .
Μου είχαν πει για μια γενιά εκεί γύρω στο `60 με `70,
για μια επανάσταση κι αν χρειαζότανε η γενιά μου θα έκανε τα ίδια.
Μου είχαν πει και για κάτι παράξενους με καπέλο και μπλε στολή,
αυτοί θα με έσωζαν αν κάποιος κλέφτης στο σπίτι μου μέσα είχε μπει.
Μου είχαν πει για μία χούντα και για μία αριστερά
μου `παν για κάποιες χαμένες πατρίδες και 400 χρόνια σκλαβιά .
Μου `παν ότι ήμουν τυχερός γιατί τώρα έχουμε δημοκρατία,
για κάτι που το `λεγαν σοσιαλισμό και έμοιαζε μ' ελευθερία.
Μου `παν τα πράγματα έχουν αλλάξει για τη δική μου τη γενιά
κι αφού έχουμε ένα πιάτο να φάμε όλα είναι μια χαρά.
Μου `παν να βάλω γρήγορα μυαλό και να συμβιβαστώ
κι ότι κάπου εκεί είναι το νόημα της ζωής, αν το ψάξω θα το βρω!

Όταν ήμουνα μικρός μου `χαν πει ένα παραμύθι,
μα είχε άσχημο τέλος και αυτό το ξέρω ήδη.
Όταν ήμουνα μικρός μου `χαν διδάξει μια ιστορία,
τώρα μου την λένε αλλιώς, μα εγώ μαθαίνω στην πορεία.

Τώρα όμως που μεγάλωσα το παραμύθι έχει αλλάξει,
δε φοβάμαι πια τους εχθρούς μου γιατί οι φίλοι μ' έχουνε κάψει.
Κι εκείνο το σπουδαίο που το λέγανε ιδεολογία
έχει καταντήσει γραφικό κι ανήκει πια στην ιστορία.
Κι όσο για την επανάσταση που θα έκανε η δική μου η γενιά,
την κάνει μέσα από ακριβά αμάξια, ρούχα, μόδα και λεφτά.

Κι αυτοί οι παράξενοι που λέγονται αστυνομικοί
είναι οι περισσότεροι ίδιοι κλέφτες κι επικίνδυνα κομπλεξικοί.
Τώρα όλες οι πολιτικές παρατάξεις έχουνε γίνει ένα,
η εξουσία είναι γλυκιά κι ελκυστική για τον καθένα.
Εμείς δε βιώσαμε τον πόλεμο, ούτε τη δικτατορία,
μήπως φταίει τελικά αυτό που ακόμα δε νιώθω ελευθερία.
Κι αμφισβητώ ότι τα πράγματα είναι καλύτερα για μας,
έχουμε υλικά αγαθά άλλα μας λείπουνε άλλα πολλά.
Μου λείπει κάτι αληθινό να μπορώ να πιστέψω άφοβα σ' αυτό,
νιώθω πως έχω γεράσει πριν προλάβω μάθω να ζω!

Όταν ήμουνα μικρός μου `χαν πει ένα παραμύθι,
μα είχε άσχημο τέλος και αυτό το ξέρω ήδη.
Όταν ήμουνα μικρός μου `χαν διδάξει μια ιστορία,
τώρα μου την λένε αλλιώς, μα εγώ μαθαίνω στην πορεία.

Δώσε μου φώτιση Θεέ μου υπάρχει εθνική συσκότιση,
χιλιάδες τα χτυπήματα σε κάθε μου ανόρθωση.
Ή ο κόσμος έχει αλλάξει ή δεν τον έμαθα ποτέ,
πουτανιά, ψέμα και απάτη θεωρούνται κυριλέ.
Κάποτε πίστεψα σε κάτι σε μια ιδεολογία,
πίστεψα στη μουσική μου σαν να ήτανε θρησκεία.
Τώρα πια με το hip hop κάνουν στριπτίζ μες στα πορνεία,
ζούσα χρόνια μέσα στο ψέμα, τώρα νιώθω αηδία.
Ένα μάτσο εγωπαθείς και επιεικώς κωλόπαιδα,
μια παράσταση κλισέ αρνητικά όλα τα πρότυπα.
Άμα κάτι δε μου κάνει απλώς φεύγω μακριά
δεν ανήκω σε κανέναν, δεν ανήκω πουθενά.
Ο κόσμος έχει μολυνθεί, δεν τον νοιάζει πια
η αλήθεια είναι λέξη ντεμοντέ, η ψευτιά του έγινε συνήθεια.
Η παράδοση πεθαίνει, η Ελλάδα πού να ζει,
βάλανε στο φέρετρο της ευρωπαϊκή επιγραφή.

Η Μασονία αλωνίζει μέσα στην ελληνική βουλή,
σοσιαλισμός και χούντα τώρα `γιναν ασορτί.
Ψεύτικες δημοσκοπήσεις και αλλοδαποί σ' απογραφή,
μα η κυβέρνηση θέλει ψήφους, θέλει από κάπου να τους βρει.
Σάπια λόγια και ιδέες κι η πουτανιά σαν αρετή
και μετά τα 15 η παρθενιά είναι ντροπή.
Τι πειράζει όμως αυτό τώρα είμαστε Ευρωπαίοι,
ψάξε να βρεις τον ανδρισμό σου σ' ένα αμάξι που να λέει.
Βρες κι ένα καλό τσουλί για να συμπληρώσεις την εικόνα,
γίνε λίγο κουνιστός στην Ευρώπη είναι μόδα.
Ας χαρούμε χωρίς λόγο, έχουμε 21ο αιώνα,
αν το ήξερε ο Σωκράτης τότε θα είχε αλλάξει χώρα.

33 Συζητώντας με εμένα - 2004

Τι έχεις πάθει τελευταία και δε θες να μ' ακούς;
Ποιος ακούει το παιδί που ήταν κάποτε πες μου ξέρεις πολλούς;
Ξέρω όμως κάποιους που το κάνανε και ήτανε ευτυχισμένοι
Να ξέρεις στον κόσμο των μεγάλων οι μικροί είναι οι χαμένοι
Καλά αν είναι έτσι τότε πες μου από πότε έχεις να νιώσεις καλά;
Δεν ξέρω και δε με νοιάζει σου λέω βούλωσ' το πια
Το ξέρω πονάς να θυμάσαι για `σένα αυτά είναι παλιά
μα ήταν όταν ήσουν εγώ και έπαιζες στη γειτονιά
Κοίτα αυτό ήταν το τότε, το σήμερα με θέλει να ωριμάζω
να μη σε ακούω και άλλους στόχους στη ζωή μου να βάζω
Και αυτοί οι στόχοι νομίζεις ότι σε πάνε μπροστά;
Έχεις γίνει ό,τι μισούσες και σου `χω και άλλα πολλά
Α δε θέλω πια να σ' ακούω τη λύση μόνος θα βρω
Πώς, όταν μου έχεις αφήσει την ψυχή και έχεις κρατήσει το μυαλό;
Τουλάχιστον με εσένα η ψυχή μου είναι καλά φυλαγμένη
και είναι το μόνο που μένει όταν το μυαλό και το σώμα πεθαίνει
Μα δεν αντέχω να σε βλέπω να γίνεσαι μοιρολάτρης
Πού είναι ο παλιός σου εαυτός; Πού είναι ο έντιμος επαναστάτης;
Μα στην εποχή των αριθμών όλα αυτά μου μοιάζουν γραφικά
Πρέπει να παντρευτώ, να ξεχάσω, να βρω και μια δουλειά
Και όταν τα κάνεις αυτά νομίζεις ότι όλα θα πάνε μια χαρά;
Μόνο αν έχω προλάβει και έχω κάνει λεφτά
Δεν το πιστεύω ότι σε ακούω να λες όλα αυτά που λες
Ό,τι αγνό σου `χει μείνει είναι μαζί μου στο χθες
Το ξέρω όταν μ' ακούς είναι σαν να ξύνεις πληγές
κι ανήκουν όλες στο τώρα και θα `ρθουν κι άλλες πολλές
Το ξέρω πως δεν αντέχεις, σε πνίγει του κόσμου η τρέλα
υπάρχουν βράδια που σε έχω ακούσει να κλαις ακριβώς σαν κι εμένα

34 Όσα μου `μαθες εσύ - 2004

Μοιραστήκαμε τα πάντα όσο ζω σ' αυτή τη γη
Κάθε γέλιο, κάθε δάκρυ, κάθε τέλος, κάθε αρχή
Ήσουν δίπλα μου με θάρρος στην πιο κρίσιμη στιγμή
Τότε σε έλεγα hip hop τώρα σε λέω μουσική

Ήσουν συντροφιά τα βράδια όταν οι φίλοι είχαν χαθεί
Να με γεμίζεις με δύναμη όταν είχα κουραστεί
Μου `λεγες να κρατήσω έστω την ψυχή μου καθαρή
Τότε άλλαξα το όνομα σου και σε φώναξα ζωή

Με νανούριζες όταν οι σκέψεις δε με άφηναν να κοιμηθώ
Μ' έμαθες να παίρνω ρίσκο για ότι στ' αλήθεια αγαπώ
Με βοήθησες να φτιάξω έναν κόσμο που να αντέχω
Να εκφράσω με ειλικρίνεια όσα μέσα στην ψυχή μου έχω

Φώναξες μαζί μ' εμένα όταν ήμουν θυμωμένος
Μου `δειξες τον δρόμο όταν ένιωθα χαμένος
Δε με πρόδωσες ποτέ, ήσουν πάντα στο πλευρό μου
Έδιωξες τον εφιάλτη απ' το πιο όμορφο όνειρο μου

Μου `δειξες πώς να κρατήσω το παιδί που ήμουν ζωντανό
Στον κόσμο αυτόν τον κυνικό να ζω με ρομαντισμό
Μεγαλώσαμε μαζί με ευθύνη αλλά και μ' αφέλεια
Μα μόνο που σ' είχα συντροφιά μου ένιωθα και νιώθω τέλεια

Όσα μου `μαθες εσύ μένουνε για πάντα χαραγμένα
Σε βινυλίου χαρακιές, σε ζωγραφιές πάνω σε τρένα
Και όσα μου `μαθες εσύ τώρα που φτάνω τα τριάντα
Τα φύλαξα όλα εδώ σ' ένα ρυθμό και μια μπαλάντα

Μ’ έμαθες να είμαι πιστός σ’ όλα αυτά που εγώ πρεσβεύω
Να υποστηρίζω με πάθος όσα πραγματικά πιστεύω
Νιώθω περήφανος για όσα μαζί έχουμε καταφέρει
Και τώρα που γράφω αυτούς τους στίχους πάλι μου κρατάς το χέρι

Κι όρθιο θα με κρατήσεις όταν η ζωή ανάποδα τα φέρει
Όπως κάνεις τόσα χρόνια κάθε χειμώνα και καλοκαίρι
Χωρίς εσένα δεν νομίζω να την είχα βγάλει καθαρή
Ίσως να τα `χα παρατήσει, μπορεί και να `χα βολευτεί

Σε μια δουλειά, εννιά με πέντε, σε κάποιου ρουφιάνου τη στολή
Γιατρός, μπορεί και δικηγόρος, μπορεί και να `χα παντρευτεί
Άλλα όσα εσύ μου `χεις χαρίσει με τίποτα πια δεν τ’ αλλάζω
Γιατί νιώθω ακόμα ζωντανός κι ας μένω πολλές φορές στον άσσο

Έτσι απλά σ’ ευχαριστώ που ωρίμασες μ’ εμένα
Κι αυτά που νιώσαμε μαζί δεν είναι κατανοητά για τον καθένα
Κι από το γάμο το δικό μας γεννήθηκαν νότες και στίχοι
Για να μου θυμίζουνε πάντα ότι σημαντικό ως τώρα έχω ζήσει
Κι όταν το εφηβικό μου όνειρο κάποτε την πόρτα θα χτυπήσει
Ξέρω καλά πως πάντα θα `ναι κάποιος εκεί για να του ανοίξει
Όσα μου `μαθες εσύ...

35 Ποιος δαίμονας - 2004

Υπάρχουν όμορφες στιγμές μα σπάνια γίνονται συχνές
Υπάρχουν κάποιες μέρες που δύσκολα γίνονται εύκολες
Υπάρχουν ξεχασμένες πληγές που με πάγο τις καις
Υπάρχουν και κάποιες άλλες φορές που με το γέλιο σου κλαις
Υπάρχουν καταστάσεις που ξεχνώντας θυμάσαι
Υπάρχουν και μέρη που λείπεις και εκεί πάντα θα ῾σαι
Άσε τη ζωή να τρέξει και κερδίζοντας χάσε
Κάνε τις επιλογές και μάθε θαρραλέα να φοβάσαι
Υπάρχουν ώρες ώρες που είναι λογικό να τρελαίνεσαι
Υπάρχουν βλέμματα που σε κοιτούν μα νιώθεις ότι δε φαίνεσαι
Υπάρχουν εποχές που ανθίζοντας μαραίνεσαι
και κάποια άλλα βράδια που μέσα στα όρια εκτρέπεσαι
Δεν είναι απαραίτητο να πεθαίνεις για να ανασταίνεσαι
Και μέσα στον πανικό στέκεσαι ακίνητος να ταλαντεύεσαι
Και κάποιοι σου επιβάλλουν τ' άνοστα να γεύεσαι
Κράτα μόνο τα θετικά και μάθε δακρύζοντας να χαίρεσαι

Ποιος δαίμονας είναι μέσα μου και με γεμίζει βάσανα
Τη ματωμένη σάρκα μου τυλίγει με σάβανα
Μου θυμίζει σφάλματα που επαναλάμβανα
μα τα ’κανα εσκεμμένα μάλλον γιατί τΆ απολάμβανα

Μπορείς να φέρεσαι ευγενικά και να είσαι αγενής
Μπορεί τα βήματά σου να είναι σταθερά μα να παραπατείς
Χρειάζεται δύναμη για να μπορείς ξύπνιος να ονειρευτείς
Και να ξέρεις ότι μπορείς μέσα από το πρόβλημα τη λύση να βρεις
Οι πιο δυνατές κραυγές βγαίνουν από εκρήξεις σιωπής
Όταν νιώθεις καταδικασμένος μέσα στη νέκρα της ζωής
Ψάχνοντας τον εαυτό σου μπορεί να συμβεί και να χαθείς
Και θα σε υποχρεώσουν πολλές φορές το κλάσιμο να σεβαστείς

Το ῾χεις νιώσει μέσα στην ηρεμία σου να παραληρείς
Το ῾χεις βιώσει να μην υπάρχουν επιρροές μα να ῾σαι επιρρεπής
Κι έχεις χρεώσει πολλές φορές το ψέμα για αλήθεια
Έχεις αναλώσει την αγάπη τόσο ασυνήθιστα ίδια
Το ῾χεις βιώσει τα πρόβατα να γίνονται φίδια
Έχεις νιώσει μάτια να μιλούν πιο δυνατά από χείλια

36 Απομακρύνθηκα - 2004

Απομακρύνθηκα, θαρρείς ότι τους ανθρώπους φοβήθηκα
Στη μοναξιά συστήθηκα μήπως κι αποτοξινωθώ
και διώξω τα φαντάσματα
που στοίχειωσαν τον κόσμο μου και `κλείσαν τα περάσματα

Άσματα παράφωνα ηχούν απ' τα μεγάφωνα
Πλάσματα παράξενα γυρνούν στους δρόμους άσκοπα
Κοιτάζονται καχύποπτα, ψάχνουν για επιβεβαίωση
Θέλουν πίστωση χρόνου για να βρουν την εξιλέωση

Μη κοιτάς μόνο εκεί πέρα που σου μάθανε να κοιτάς
Κοίταξε λίγο παραπέρα μάθε μόνος να πετάς
Βλέπεις το έχει η εποχή να είναι όλα μπερδεμένα
Φθινόπωρο κι άνοιξη μαζί, μα πως έχουν γίνει όλα ένα

Κοιτάς μπροστά και δε σε νοιάζει, κοιτάζεις πίσω και πονάς
μα όλα θα ήτανε εντάξει αν είχες κάποιον να μιλάς
Να ήταν δίπλα σου στον πόνο, να ήταν δίπλα στις χαρές

Να μη σ’ άφηνε μόνο σε μέρες τέτοιες σκοτεινές

Και είναι δύσκολες μέρες και δεν περνάν οι στιγμές,
απέναντι σε έναν αιώνα που δεν τον άλλαξε το χθες
Λες όλα πάνε καλά έχεις τον κόσμο μπροστά σου
κι ας είναι δύσκολοι καιροί εσύ τα θέλεις όλα δικά σου

Και κάπου μες το χαμό κάποιος σου φώναξε στάσου
μα δεν τον άκουσες ποτέ είχες ξεχάσει το όνομα σου
Και τώρα άσκοπα γυρνάς έχεις για όνομα αριθμό
Υπάρχει φως μες το δωμάτιο μα μοιάζει πάντα σκοτεινό

Απομακρύνθηκα, θαρρείς ότι τους ανθρώπους φοβήθηκα
Στη μοναξιά συστήθηκα μήπως κι αποτοξινωθώ
και διώξω τα φαντάσματα
που στοίχειωσαν τον κόσμο μου κι έκλεισαν τα περάσματα

Άσματα παράφωνα ηχούν απ’ τα μεγάφωνα
Πλάσματα παράξενα γυρνούν στους δρόμους άσκοπα
Κοιτάζονται καχύποπτα, ψάχνουν για επιβεβαίωση
Θέλουν πίστωση χρόνου για να βρουν την εξιλέωση

37 Λεπτή γραμμή - 2004

Είδα τα χέρια μου βαμμένα, από το δικό σου αίμα
Έμεινα αποσβολωμένος να κοιτάω, το ακίνητο σου βλέμμα
Μεταξύ αγάπης και μίσους, υπάρχει μια λεπτή γραμμή
Μερικοί σαν κι εμένα την περνάνε και πάνε και πιο ‘κει
Χρόνια ήμουνα το θύμα Και τι ειρωνεία; Τώρα θύτης
Μα ακόμα και νεκρή, πιο πολύ πάλι θα μου λείπεις
Το υποσυνείδητο μου να φωνάζει «ήταν η κακιά στιγμή»
Κι όσα έζησα μαζί σου περνούν μπροστά μου απ’ την αρχή
Σε είδα πάλι να ξεσπάς σε μένα, χωρίς λόγο και αιτία
Να με ταπεινώνεις συχνά, σαν να είσαι εθισμένη στη μοιχεία
Τόση κοροϊδία, το μυαλό μου δεν μπόρεσε άλλο να αντέξει
Δεν παραδέχθηκες τα λάθη σου, δεν είπες ποτέ ούτε μια λέξη
Όμως εσύ όπλισες το τρεμάμενό μου χέρι
Δε θυμάμαι τώρα πια αν ήταν πιστόλι ή μαχαίρι
Η μορφή του δικαστή, να φωνάζει ισόβια για μένα
Κι εγώ να σκέφτομαι μονάχα πώς θα ζω χωρίς εσένα

Και στο εφετείο η ποινή μειώθηκε σε εξήντα έτη
Κι ακούω ακόμα τον ήχο που κάνει το άψυχο σώμα όταν πέφτει
Κάποτε τα ’χαμε όλα, μα δε σου ήμουν αρκετός
Γιατί δε μ’ άφησες να φύγω όταν ήταν ακόμα καιρός;
Κι όμως με ήθελες εκεί, υπηρέτη στον εγωισμό σου
Άλλη μια επιτυχία στον άρρωστο ναρκισσισμό σου
Ποτέ δεν ανήκες σε μένα και εγώ να είμαι πάντα δικός σου
Σαν να ‘ναι η πίστη και η αγάπη, ο χειρότερος εχθρός σου
Μα η ψυχή μου πονάει πιο πολύ απ’ ότι τ’ αγκάθι στην πληγή
Και νιώθω ακόμα να μ’ εκδικείσαι κι ας μην είσαι στη ζωή
Και θα ‘χω πάντα εφιάλτες μέσα σ’ αυτό το υγρό κελί

Με μόνιμο πρωταγωνιστή, τη ματωμένη σου μορφή
Κι αφού δε μου μένει άλλη λύση, ας με συγχωρέσει ο Θεός
Αυτό που δεν έκανες εσύ, ίσως να κάνει κάποτε Αυτός
Και σαν τελευταία επιθυμία πριν περάσω την θηλιά στο λαιμό
Και πριν πετάξει η ψυχή μου να ψελλίσω πάλι «σ' αγαπώ»

38 Πάρε λίγο φως - 2004

Θέλω αυτάρκεια να νιώσω με τα λίγα αυτά που έχω,
άλλο δράμα στη ζωή μου πια δεν το αντέχω.
Ήρθε η ώρα στη μιζέρια μου ν' ασκήσω βέτο
γιατί σκοτείνιασε πολύ που τώρα πια δε βλέπω.
Σ' ότι με χαλάει έμαθα να αντέχω
με τη φαντασία μου ελεύθερος να τρέχω.
Η ζωή πολλές φορές μοιάζει με εικόνα,
αλλάζουμε διαθέσεις κι αυτή αλλάζει χρώμα.
Αλλάζουν εποχές καλοκαίρι και χειμώνα,
περνάνε τα λεπτά και αυτά γίνονται τώρα.
Πόσα σπαταλάμε στης καριέρας τον αγώνα
πόσο γρήγορα το αύριο γίνεται τώρα.
Τι θα θυμόμαστε όταν περάσουνε τα χρόνια,
τί θα καταφέρουμε με μίσος και διχόνοια.
Φύγε απ' την ψυχή σου και αυτή θα ζει αιώνια,
μη μοιραστείς τα θέλω σου με δόσεις και κουπόνια.

Γι' άλλη μια φορά
Γι' αυτό...

Πάρε λίγο φως από τον ήλιο που ανατέλλει

κι όταν πάλι δύσει αυτό το φως θα σε ζεσταίνει.
Εν τέλει τι είναι αυτό που απομένει,
ποιοι κέρδισαν πραγματικά, ποιοι μοιάζουνε χαμένοι;

Θέλω να δω μια μέρα που ο ήλιος θα λάμψει,
μπορεί να φωτίσει αδικίες, μίση, άγχη και λάθη.
Να υπάρχει δουλειά κι όχι δουλεία
κι όχι το χρήμα να 'ναι θρησκεία.
Η ζωή να αποκτήσει αξία μακριά από την ανία.
Το νόημα ακόμα ψάχνω, μα έχω ρίξει τα θεμέλια.
Η ζωή δε δόθηκε για να' ναι πάντα τέλεια.
Μάθε να αντιδράς λίγο αυθόρμητα και αυθαίρετα.
Κράτα τα όνειρα σου ζωντανά, απλά κι ελεύθερα.
Άσε το μυαλό χωρίς φανατισμό
να ζήσει απαλλαγμένο από τον εγωισμό.
Να μην υπάρχει έγκλημα, να μην υπάρχουν φταίχτες,
να μην υπάρχουν άποροι ούτε ρακοσυλλέκτες.
Να μην υπάρχουν λόγια σε μπαλκόνια από ψεύτες,
να μην αλώνουνε λαούς, να στέλνουνε ευχές,
Να μην υπάρχει άλλο πολεμική δράση,
να μην υπάρχουν πια νεκροί στη γη από άκρη σε άκρη.

39 Δέκα πόντους τακούνι - 2004

Έχεις ένα πρόβλημα σοβαρό
πάντα θα το `χεις και λέγεται ωραιοπάθεια
Αν δε πετύχει η βαφή στα μαλλιά σου
σε πιάνει άγχος και εμπάθεια (γαμώτο)
Είσαι απ' αυτές που αξίζουν τόσο όσο τ' αυτοκίνητό σου

με μια εξάτμιση που κάνει θόρυβο να μην ακούν τον εαυτό τους
Είσαι απ' αυτές που έχουνε πρόβλημα στη ψυχή,
στη συνείδηση και στο μυαλό τους
που με ρούχα παπούτσια και λεφτά ικανοποιούν για πάντα το σάπιο εγώ τους
Το άντε γαμήσου σ' εσένα ακούγεται σαν ευχή
Στήσε και κανα κώλο μήπως και πάρεις καμιά προαγωγή
Μα ότι κάνεις να ξέρεις ότι κάποτε το βρίσκεις μπροστά σου
Ψεύτικα όσα νόμιζες δεδομένα, ψεύτικα όσα νόμιζες δικά σου
από τη μίζερη δουλειά σου ως τη δήθεν μαγκιά σου
από τα χαμένα παιδικά όνειρά σου ως το χρώμα το ψεύτικο στα μαλλιά σου
Τώρα φτιάξου καλά να σε πάρουν οι κάμερες στα ελληνάδικα
Βρες και κάποιον όμοιό σου για συναισθηματική ασφάλεια
Πανικός θα σου σπάσει κάνα νύχι, δε πετύχει η ανταύγεια
Το ναρκισσισμό σου προσκυνάς με θρησκευτική ευλάβεια
Μόνιμο πρόβλημά σου ποια θα είναι η μόδα αυτή τη χρονιά;
Τι χρώμα θα φορεθεί; (Τι θα τα κάνω τα περσινά;)
Χα!Ψάξε στα περιοδικά, ξέρεις σ' εκείνα τα γνωστά
που σου δείχνουν δέκα τρόπους να του σηκώσεις το κάτω κεφάλι
σε λιγότερο από πέντε λεπτά

Δέκα πόντους τακούνι
έναν όροφο πιο ψηλή
πάνω σε τραπέζια
χορεύεις Τσαλίκη και Βανδή
Κάποιος όμως μου `πε
ότι τώρα αλλάξαν οι καιροί
ακόμα πάνω σε τραπέζια
μα τώρα χορεύεις rnb

Δέκα πόντους τακούνι
έναν όροφο πιο ψηλή
πάνω σε τραπέζια

χορεύεις Τσαλίκη και Βανδή
ποτά, τσιγάρα, μεθύσια
μετά η γνωστή διαδρομή
σε κάποιου μαλάκα το κρεβάτι
θα σε βρει τ’ άλλο πρωί

Δεσποινίς σας παρακαλώ
μη μιλάτε, βγάλτε το σκασμό
μ’ άριστα το δέκα σας βαθμολογώ
μηδέν IQ, μηδέν μυαλό

Μες στο club εσύ, οι φίλες σου κι εγώ
ωραία!!Νιώθω σαν το Νώε μες στη κιβωτό
Βάλ'το κορμί σου να δουλέψει αφού δεν έχεις μυαλό
κι εκτός τούτου τολμώ να πώ ΧΑ!!
Γιατί υπάρχεις;Το μυαλό σου απόκομμα στάχτης
καμένο δάσος, όσο για τη καρδιά σου αναπολεί τη σοδιά της
Σε χαιρετάει η ευτυχία έχοντας ανοιχτά τα δάχτυλά της
αφ'εξής ο κόφτης μου στο δέρμα της δικής σου πλάτης
Δε φτάνει που στη καρδιά σου δε βρήκα ίχνος αγάπης
αλλά εσύ ρε τόσο πολύ με μισείς που θέλεις και σ’ άλλους το κόλπο να μάθεις
Σου απαγορεύω να υπάρχεις
τώρα ξέρω γιατί καλά μ’ εσένα δε τα `χεις
Είσαι ένα απαίσιο πλάσμα στα πλαίσια απαίσιας στάσης...

40 Όσο και να σκέφτηκα - 2004

Όσα τραγούδια λοιπόν ακόμα κι αν γράψω,
άλλες τόσες σελίδες θα προσφερθούν να χαράξω,
τη δική μου πορεία μέσα σε όλη την κίνηση
δεν είναι απλώς δήλωση μα προειδοποίηση
και χωρίς διαφήμιση θα κάνω μόνος διακίνηση
με όπλο την ποίηση κι όσους έχουν συνείδηση,
αυτό είναι είδηση ή απλώς παρεξήγηση
φτάσαμε όντως στον πάτο ή μήπως είναι η εκκίνηση,
ξανά η αμφισβήτηση σε κάθε συζήτηση,
δε δίνει τόπο στην οργή ζητάει εκδίκηση,
δε μένει άλλο στη σιωπή μα κάνει διαδήλωση
φωνάζει μήπως ακουστεί και βρει την εξήγηση,
τώρα ο πόνος του κόσμου είναι απλώς μια αφήγηση
με μουσική επένδυση μήπως βγάλει συγκίνηση
απ' την απογύμνωση στην αποτοξίνωση,
οι πράξεις στα θέλω μας θέλουν επαλήθευση.

Όσο και να σκέφτηκα δε βγήκα πουθενά,
όσα ζούμε εδώ είναι προσωρινά,
ίσως να μην πρέπει να τα παίρνω σοβαρά
κι όπως κάποτε είχα πει να μη με νοιάζει πια

Πες μου γιατί η ευτυχία τόσο άνισα μοιράζεται
μέσα σ' ένα κόσμο που κανείς δε νοιάζεται
για πόσο το προσποιητό ακόμα θα δοξάζεται
η συνείδηση μου δεν εφησυχάζεται παρά μόνο
αναστιέται και πεθαίνει μα πάντα τα καταφέρνει
συνήθως μόνη της μένει και όλοι γύρω της ξένοι

μα συνεχίζει να σέρνει όσα ο χρόνος της φέρνει
κι ας μοιάζει να ναι δεμένη με όσα πρέπει να θέλει
και γύρω οι άνθρωποι να μοιάζουνε αγέλη
πάντα αγχωμένοι με ότι τους συμβαίνει
περνάνε τη ζωή τους σαν να είναι ναρκωμένοι
σ' έναν καναπέ η τηλεόραση αναμμένη
να προτείνει σ' αυτούς, να αποφασίζει γι' αυτούς
να λέει τι να βλέπεις, τι να ακούς
μα αντί να φωνάξεις στην άνεση σου θα λουφάξεις
να σου λένε πότε πρέπει να μιλάς και πότε πρέπει να σκάσεις

41 Με χρέος μεγάλο - 2005

Κάνοντας απολογισμό για ότι καταφέραμε έως τώρα

ήμασταν οι πρώτοι που κάναμε Hip Hop σε αυτή την χώρα.

Κάποιοι θα πουν ότι καταφέραμε πολλά και άλλοι ελάχιστα

εγώ θα αρκεστώ να πω ότι η αλήθεια είναι κάπου στο ενδιάμεσα.

Όλα αυτά τα περιμέναμε για μια δεκαετία

την πρώτη συνέντευξη ακόμα και το πρώτο συμβόλαιο σε εταιρεία

παίξαμε με συγκροτήματα που τους είχαμε σαν
πρότυπα παλιά.

Οι Public Enemy ήταν για μας κάτι σαν Θεοί το 87'.
Η μουσική με έχει κεράσει λύπη με έχει κεράσει και χαρά

και πριν βγω στη σκηνή νιώθω σαν να είναι η πρώτη μου φορά.

Έχουμε παίξει σε μεγάλες πόλεις και σε μικρά χωριά,

έχουμε παίξει για δέκα άτομα και σε χιλιάδες
κόσμο μπροστά. Δεν ξέρω αν μπορείς να το πιστέψεις μα σου μιλάω ειλικρινά
και στις 2 περιπτώσεις ήταν σαν να μην υπήρχε διαφορά.

Συχνά γυρνώντας στα παλιά με πιάνει νοσταλγία θυμάμαι την κυκλοφορία

του πρώτου δίσκου μας το 93,

θυμάμαι κάθε λεπτομέρεια από την πρώτη μας συναυλία

και τώρα έχουμε παίξει από την Κρήτη μέχρι σε φεστιβάλ στην Γερμανία.

Τόσα χρόνια στην φάση έχοντας χρέος μεγάλο ζωντανό το διατηρώ αληθινό το
κρατάω, μήπως θες να σου θυμίσω πόσα χρόνια μετράω;

Είναι οι FF.C στην σκηνή είναι το χρέος μεγάλο
Είμαι ακόμα εδώ όπως ήμουνα και πρώτα για σένα και για μένα κάθε μέρα
προσπαθώ πάντα θα ξεχωρίζουμε μέσα από κάθε πλήθος ποτέ μην ξενερώσεις
ποτέ μην ξενερώσεις.

Ελληνική μουσική βιομηχανία σε αμηχανία

δισκογραφικές φλερτάρουνε με την χρεοκοπία.

Κάθε τι εναλλακτικό τείνει προς την ανεργία

όταν λαϊκό ποπ σκυλάδικα κάνουν επιτυχία.

Κι αν το έχω ξαναπεί το λέω άλλη μια,

θα το λέω μέχρι η αισθητική μου να πάθει ανοσία,

αβέβαιο το μέλλον μου μες στην αμφιβολία

γιατί δεν τα `χω παρατήσει ακόμα ψάχνω την αιτία.

Άτομα μέσα από την φάση έχουνε χάσει την ουσία

υποψήφιο γκούτσι φόρεμα δηλώνει παρουσία
ως καλύτερο hip hop βίντεο κλιπ σε μουσικά βραβεία

μα τη είναι αυτά που λέω; κανείς δε δίνει σημασία.

Μετά υπάρχουνε και κάποιοι που πίσω από ένα Pc

μπαίνουν στο ίντερνετ και γράφουν ότι μαλακία τους κατεβεί.

Τι έχουν κάνει όλοι αυτοί λοιπόν για τη Hip Hop μουσική;

Και δεν εννοώ την κάθε καλοπροαίρετη κριτική

ο καθένας μπορεί να με κρίνει από την στιγμή που βγάζω ένα Cd

αρκεί να το κάνει με άξονα τον σεβασμό το έχεις σκεφτεί;

Μπορεί ίσως ποτέ να μην πάρουμε τον σεβασμό που μας
αντιστοιχεί, για μας η υπόθεση μουσική όμως είναι μια υπόθεση ιερή.

Ίσως γι' αυτό δεν τα οικονομήσαμε όπως θα μπορούσε να συμβεί

γι’ αυτό θα πρέπει να έχεις σεβασμό όταν μιλάς για τους FF.C

18 χρόνια μέσα στην φάση δεν είναι υπόθεση απλή

θα μπορούσε να κάνει τον καθένα δικαιολογημένα να παραιτηθεί

Δεν βγάλαμε ποτέ πολλά λεφτά ψάξε αλλού την αφορμή

που μένουμε ακόμα σε δράση που μένουμε ακόμα ενεργοί.

Πόσα θυσιάσαμε για το Hip Hop έχεις ποτέ αναρωτηθεί;

Κι αν είχες φτάσει στα 30 θα έκανες το ίδιο κι εσύ;

Πες ότι θες πιτσιρικά μα είσαι σε θέση ασφαλή

όταν ο μπαμπάς σου και η μαμά σου σε χρηματοδοτεί

συγγνώμη άλλα δυστυχώς δεν έχω ακόμα πειστεί

πως το hip hop δεν είναι για σένα παρά μια τρέλα παιδική

Τόσα χρόνια στην φάση έχοντας χρέος μεγάλο ζωντανό το διατηρώ αληθινό το κρατάω, μήπως θες να σου θυμίσω πόσα χρόνια μετράω;

Είναι οι FF.C στην σκηνή είναι το χρέος μεγάλο
Κι είναι το χρέος μεγάλο

42 Ο κύκλος – 2005

Παράλογα μοιάζουνε τα πράγματα που δεν καταλαβαίνω,
πάρα πολλά κάνω όταν δε γίνονται αυτά που περιμένω,
περίμενα χρόνια να βρεθώ σε αυτή εδώ τη θέση,
πήρα κάποιες απαντήσεις μ' αρέσει δε μ' αρέσει.

Πρώτον προσπαθώντας να σπάσω το φράγμα του στίχου,
πραγματοποίησα όνειρα άπιαστα,
τα εφτά cd που έχουμε βγάλει στοιχεία αδιάσειστα,
διευρύναμε τους μουσικούς ορίζοντές μας,
σα τους μουσικούς που παίζουνε όργανα άταστα.

Δεύτερον μάλλον βγήκε σε καλό που δε φταίνε,
τα ευρό για αυτό που έχω φτάσει να είμαι εγώ,
μάλλον φταίει το στυλό,
που δε χρειάστηκε μέχρι τώρα να συντηρώ στην Εκάλη ένα ακίνητο,
παρά μόνο ένα κοινό ευσυνείδητο.

Τρίτον για να έχεις κοινό,
πρέπει να έχεις κάτι κοινό με αυτό,
αλλιώς υπάρχει κενό που δε συμπληρώνεται,
το εννοώ.

Τέταρτο οι πράξεις και τα λόγια ενός mc πρέπει να βρίσκονται σε αρμονία,
δεν αρκούν οι ρίμες του κάνουν ομοιοκαταληξία,
στο χέρι σου είναι και στο μυαλό σου,
είπα στο χέρι σου είναι και στο στυλό σου,
σου λέω ξανά στο χέρι σου είναι και στο τετράδιο σου,

είναι στο χέρι σου να βρεις το προορισμό σου.

Έκανα το κύκλο μου hip hop μα πάλι γύρισα σε σ' ένα,
έκανα το ταξίδι μου σαν τον Οδυσσέα,
το αίμα έγινε μελάνι μα εγώ δεν άγγιζα την πένα,
μα χωρίς να σε σκεφτώ δεν πέρασε ούτε μια μέρα.

Υπήρξε περίοδος που δεν ήθελα να γράφω,
δεν ήθελα να σκάψω μέσα μου,
γιατί φοβόμουν να μάθω την αλήθεια και το ψέμα μου,
έχω πει αυτές τις δύο λέξεις τόσες φορές,
που σκέφτομαι μήπως έφτασα στο τέλμα μου.

Δεν είναι τίποτα άλλο παρά μόνο μια καινούργια αρχή,
οι ρίμες είναι απλώς μια αφορμή να ανακαλύψω την αιτία μου,
ζωγραφίζω την θλίψη μου με λέξεις,
είναι που σιχάθηκα τα γκρίζα τοπία μου,
αν με βαρέθηκες τότε θα χαλάρωσες δια της απουσίας μου,
γράφοντας τόσα χρόνια έγινα κάτοχος μιας ανοσίας που,
με κατέστησε ικανό να ανατρέπω κάθε ψυχρολουσία μου,
εξέθεσα προς κοινή θέα σχεδόν κάθε ευαισθησία μου,
γράφω γιατί έτσι αποφεύγω την πνευματική αναπηρία του,
κόσμου που μάλλον δε θέλει,
γιατί μπορεί να ξεφύγει από την ακινησία του,
γράφω για να υπενθυμίζω σε μερικούς την αμνησία τους,
προσπαθώντας να κατανοήσω την ψυχολογία τους,
και να βρω που ταιριάζει η παρουσία μου,
γράφω για να συγκεκριμενοποιήσω ότι είναι φλου,
μου φαίνεται πως το να γράφω είναι απλώς μια επιθυμία μου,
που σου βάζει συνήθως σκέψης και αμφισβητείς την εξουσία τους,
πως σε ποιους και το πως να εκφράζω την αδυναμία μου,
να απαντήσω στις απορίες σου,

παρά μόνο όταν μια ρίμα μου γίνεται κτήμα σου,
και νιώθω πως δεν είμαι τρελός τελικά,
πιστεύουν κι άλλοι στην ουτοπία μου.

Έκανα το κύκλο μου hip hop μα πάλι γύρισα σε σ’ ένα,
έκανα το ταξίδι μου σαν τον Οδυσσέα,
το αίμα έγινε μελάνι μα εγώ δεν άγγιζα την πένα,
μα χωρίς να σε σκεφτώ δεν πέρασε ούτε μια μέρα.

43 Η δικιά μου Ιθάκη - 2005

Σ’ έχω δει με κοντά, σε έχω δει με μακριά μαλλιά
Σε έχω δει να είσαι καστανή, μελαχρινή, ξανθιά
Έχω ακούσει να σε λένε Λένα, Δέσποινα, Μαρία
Σ’ έχω δει να ‘σαι πουτάνα, σ’ έχω δει να ‘σαι κυρία
Σ’ έχω δει να `σαι σεμνή με χαμηλωμένο βλέμμα
Σ’ έχω δει να φεύγεις απότομα λίγο πριν φτάσουμε στο τέρμα
Σ’ έχω δει να χάνεσαι στην αγκαλιά μου κάποια βράδια
Έχω δει τα δυο σου μάτια να διαλύουν τα σκοτάδια
Σ’ έχω δει όταν φεύγω από πίσω μου να τρέχεις
Σ’ έχω δει πια να κλαις να μου λες πια δεν αντέχεις
Σ’ έχω δει να φεύγεις κι όμως πάντα πίσω να γυρίζεις
Μ’ έχω δει να σε μισώ να μη θέλω να μ’ αγγίζεις
Έχω δει να μιλάμε ώρες και να μην βγαίνει πουθενά
Μ’ έχω πιάσει να σε θέλω όταν είναι πια αργά
Σ’ έχω δει να μ’ απορρίπτεις έτσι απλά με μια ματιά
Μ’ έχω πιάσει πόσα βράδια να θυμάμαι τα παλιά

Σ’ έχω δει
στους στίχους που ‘χω γράψει
Με έχω δει
στη ζωγραφιά που ‘χες φτιάξει
Σε έχω δει
σ’ αγάπες που ‘χουν γεράσει
Με έχω δει
πρώτος να τις έχω ξεχάσει
Με έχω δει
σε κάθε βαρυχειμωνιά
Σε έχω δει

σ’ ό,τι μυρίζει ζεστασιά
Μ’ έχω δει
να θέλω να απολογηθώ μα
Σ’ έχω δει
να μη σε νοιάζει πια για αυτά

Έχω νιώσει να μην θέλω ούτε δίπλα μου να είσαι
Όλα γύρω μου νεκρά και συ να μου φωνάζεις ζήσε
Έχω νιώσει να μου λείπεις σαν να ‘σαι το άλλο μου μισό
Να θέλω τόσο να σου μιλήσω, να μην έχω τίποτα να σου πω
Έχω νιώσει να βαριέμαι και να μην κάνεις τίποτα γι’ αυτό
Έχω νιώσει να βαριέσαι και να μην κάνω τίποτα και εγώ
Σ’ έχω δει να μου μιλάς με ξεκάθαρο το ψέμα
κι όταν πια εγώ κολλήσω εσύ μετά να ‘σαι στο φεύγα
Έχω δει να σ’ ερωτεύομαι από την πρώτη μας κουβέντα
Μ’ έχω δει να ξενερώνω λίγο πριν περάσει η μέρα
Έχω νιώσει να μ’ αγαπάς έτσι όπως με κοιτάς στα μάτια
Έχω αφήσει τα απωθημένα μου να μας κάνουνε κομμάτια
Έχω δει να αναρωτιέμαι γιατί τα γράφω όλα αυτά
Όλα μέσα μου μπερδεμένα και δε μου μοιάζουν λογικά
Ίσως νιώθω ότι κάπου υπάρχεις κι ας είναι το κάπου μακριά
Ίσως η δικιά μου Ιθάκη να σου μοιάζει τελικά

Σ’ έχω δει
στους στίχους που ‘χω γράψει
Με έχω δει
στη ζωγραφιά που ‘χες φτιάξει
Σε έχω δει
σ’ αγάπες που `χουν γεράσει
Με έχω δει
πρώτος να τις έχω ξεχάσει
Με έχω δει

σε κάθε βαρυχειμωνιά
Σε έχω δει
σ’ ό,τι μυρίζει ζεστασιά
Μ’ έχω δει
να θέλω να απολογηθώ μα
Σ’ έχω δει
να μη σε νοιάζει πια για αυτά

Λοιπόν, λοιπόν
Οινοποιήματα σανίδα πάνω στης ζωής τα κύματα
Βήματα πάνω σε πολιτισμικά λύματα
Και διώξεις όμως για αιχμηρά αφιλτράριστα μηνύματα
Πάντα με επιχειρήματα και λύσεις για προβλήματα.
Ο νέος τρόπος σκέψης για να δω πόσο θ' αντέξεις
Όπως λένε οι FF.C πίνω κρασί και φτύνω λέξεις
Σου κόβω τις ορέξεις μάγκα
Δε θες με μας να μπλέξεις
Κάτσε να πιείς με μας αλλιώς πήγαινε αλλού να παίξεις

Σηκώστε λοιπόν τα ποτήρια σας ψηλά
Νιώθω μια κόπωση αλλά μια πρόποση θα 'θελα
Ας πιούμε λοιπόν για κάθε mc για κάθε dj και κάθε b boy
Για κάθε μπατσάκο που τώρα σ' αυτή τη χώρα χώμα τρώει
Από κάποιο αλάνι που κανείς δεν πιάνει με σπρέι στη τσάντα
Κύριε μπάτσε θα 'σαι δεύτερος για πάντα
Κύριε Ρυθμοδαμαστή μήπως παραφέρομαι;
Φέρε άλλη μια κανάτα! Γεια μας λοιπόν!

Του σταφυλιού η απόσταξη είναι που δίνει υπόσταση
Σ' ένα ποτήρι με κρασί πρέπει να γίνει πρόποση
Ξανά σε όσους βρίσκονται μαζί μας
Και σε τούτο το μεθύσι σ' όποιον θελήσει να το ζήσει
οι όροι είναι ίσοι
σ' αυτούς που αποχώρησαν ο χρόνος θα τους στήσει
στη κατάλληλη απόσταση αρχίζει η διανομή παρακαλώ να 'ναι ισόποση
η κατανάλωση μάλλον θα φέρει τόνωση και πώρωση
ύστερα εκτόνωση στο τέλος ίσως κόπωση
μα πάνω από όλα μετράει η συνεύρεση

και αμπελοφιλοσοφίες σε εξέλιξη
«ε παιδιά βρήκα κρασί μέσα σε χάρτινο κουτί»
πςςς ωραία εφεύρεση!
Μα αν πιώ πολύ τότε θα πάρω ταξί
Αν κι έτσι κι αλλιώς θα το ‘κανα δεν ξέρω καν να οδηγώ δεν έχω αμάξι
Απλώς παραμιλάω απ’ το μεθύσι εντάξει;
Εντάξει είπα λοιπόν κι εγώ κι έτσι απλώς συνέχισα
Γύρα στη γύρα μπύρα στη μπύρα κι ακόμα δεν ξέρασα
Έχω μάθει να το ελέγχω η μήπως όχι
Μήπως πρέπει να κάνω πίσω
Δεν το νομίζω αφού στην πραγματικότητα θέλω δε θέλω θα γυρίσω!

Μικραίνω την απόσταση πίνω κρασί απόδραση του νου χάνεται η όραση
Η όσφρηση και η αφή έχω χαθεί κι εγώ
Μ’ αρέσει εδώ λέω να καθίσω
Και στην πραγματικότητα ξανά δε θέλω να γυρίσω
Μικραίνω την απόσταση πίνω κρασί απόδραση του νου χάνεται η όραση
Η όσφρηση και η αφή έχω χαθεί κι εγώ
Μ’ αρέσει εδώ λέω να καθίσω
Και στην πραγματικότητα ξανά δε θέλω να γυρίσω

Άσε με να ζήσω όπως θέλω
Γεννήθηκα και μεγάλωσα στο ελληνικό αυτό μπουρδέλο την Αθήνα
Τη μεθυσμένη πόλη της κραιπάλης, τη πόλη της σπατάλης και της παραζάλης
Αν και δεν είμαστε όλοι παιδιά της ίδιας μεγάλης αγκάλης πόλης
Να πάρεις ένα ποτήρι να βάλεις όλοι μαζί να πιούμε, να ξαναπιούμε να μεθύσουμε
Να ξανά ξενυχτήσουμε
Ίδιος τρόπος σκέψης
Λέξεις ήρθαμε να φτύσουμε

Φωνές να ενώσουμε στόματα να βουλώσουμε
Και τα σκουλήκια που σέρνονται στο λάκκο τους πάλι να χώσουμε
Τα χέρια μας θα λερώσουμε στο κόσμο για να χαρίσουμε
Hip hop αληθινό, λυσσασμένο γιορτινό
Μεθυσμένο από οίνο ειλικρινό στο κοινό
Το σκηνικό είναι λαβωμένο όμως ακόμα ζωντανό
Στην ελληνική πάλη οι ρίμες μου θυμίζουνε φλεγόμενο μπουκάλι
Σου ‘χω δώσει τη μια ώθηση μαζί και την άλλη.

Σηκώνω το ποτήρι μου ψηλά πίνω ακόμα μια γουλιά
Βάζω σε τάφο προβλήματα ξεχνώ, τα πνίγω όλα σ’ άσπρο πάτο
Βαρέθηκα οι κουφάλες να μου τη λένε για το αλκοόλ
Ότι δε σκέφτομαι μ’ αυτό
Μα που να ‘ξέραν πως αυτό είναι ένα όπλο μυστικό
Ισχυρό, το τελευταίο οχυρό για το μυαλό
Και συνεπώς είναι αυτό που με κρατάει σε ρυθμό
Πως με κρατάει σε ρυθμό μ’ αυτά τα 5 στάδια μέθης
Το πρώτο το μαύρο το πέπλο που πέφτει και λέει
Λάβετε θέσεις κι άλλες ανέσεις ξύδια πολλά όλα απλά
Δεύτερο στάδιο όλα θολά ζαλισμένα μυαλά
Μπήκα στο τρίτο γερά καλά κρασιά κανένα από τα πόδια μου δε με κρατά
Είμαι στο τέταρτο ψάχνω το ίδιο το βρήκα αργά κινούμαι στραβά
Το κεφάλι γυρνά με κομμένα πια αντανακλαστικά
μάτια θολά κεφάλια βαριά που κουνιούνται σαν ζάρια απτόητα
κάνω οχτάρια λίγο πριν πέσω στο πέμπτο το στομάχι πονά
δυνατά σαν να τρώω μπουνιά γυρίζω σαν υδρόγειος σφαίρα
το πάρτι τελειώνει γιατί θα φύγει η ρουκέτα (ήχος ρεψίματος)
Ξερνάω συνεχώς μα ξαναρχίζω το μεθύσι!

45 Αντιληψίες συνείδησης – 2005

Ο Χρόνος είναι λιγοστός, μισθωτός, ευτυχώς αμείλικτος, απρόβλεπτος και άλλες φορές απλά είναι σύμμαχος, συμπολεμιστής και βοηθός μα και επιζήμιος γίνεται και δήμιος. Ο κόσμος είναι μπερδεμένος, ανακατωμένος, πακεταρισμένος και παροξυμμένος κατά ένα μέρος, υπνωτισμένος και μαστουρωμένος φοβισμένος και αηδιασμένος ανυπόμονος και κοιμισμένος. Οι φίλοι μου είναι λιγοστοί μα αληθινοί όχι τωρινοί ούτε και προσωρινοί έχουν υποστεί κι αυτοί μέσα στην αναζήτηση καθίζηση στην προσφορά στην ζήτηση και αυτοσυντήρηση. Τα παιδιά μας κοιτούν και αυτά με μάτια ορθάνοιχτα ψάχνοντας να βρουν ήρωες ινδάλματα περιμένουν θαύματα, όχι άλλα σφάλματα όχι άλλα αγάλματα για αγνώστους στρατιώτες. Δεσμώτες είμαστε σαν τον Προμηθέα δεμένοι σε βράχους από τσιμέντο και ηλεκτρισμό. Σαστισμένοι θα κοιτάμε όταν θα πέφτει η αυλαία μύθος θα γίνουμε κι εμείς για παραδειγματισμό.

Δημιουργήσαμε με όσα ζήσαμε, απορρίψαμε πολλά και διαφωνήσαμε και όμως κερδίσαμε γιατί τολμήσαμε και έτσι υπάρχουν συνειδήσεις που αφυπνίσαμε. Δημιουργήσαμε με όσα ζήσαμε, περάσαμε πολλά μα δεν υποχωρήσαμε και έτσι συνεχίσαμε και υποστηρίξαμε ότι σεβόμασταν και ότι αγαπήσαμε

Οι γονείς μας κοιτούν χωρίς να ξέρουν τη να πουν τρέμουν για το μέλλον μας κοντεύουνε να τρελαθούν. Ένσημα πρέπει να κολληθούν να βγούμε κάποτε σε σύνταξη πονάνε που είμαστε σε σύρραξη. Οι γυναίκες ενθαρύνονται στο να γδύνονται και να δίνονται πουτάνες αν τις πεις πλέον δε θίγονται τα περιοδικά και η τηλεόραση ευθύνονται και έτσι τα χάσματα αμβλύνονται και έχουν αντίκτυπο σε σένα και σε μένα η κοπέλα άσε για λίγο κάτω την χτένα χρειαζόμαστε μανάδες περήφανες για το ήθος τους και όχι για τον σπασμένο τους υμένα αλλάζω θέμα. Οι πολυεθνικές νταβατζήδες με επιγραφές στην υπεραγορά της τέχνης κάνουνε κουμάντο αδερφές, ψυχές με ψυχολογικά συμπλέγματα γι’ αυτό περιφράξαμε τα όνειρα μας με μουσικά συρματοπλέγματα. Στην Ελλάδα των Ολυμπιακών αγώνων των ξενόδουλων, δούλων δεν συμμετέχω πες μια γνώμη, στην σκιά των τροχονόμων βρίσκεται η

ελευθερία δεν υπήρξε δε θα υπάρξει ποτέ ολυμπιακή εκεχειρία δεν ένιωσα
την ευεξία για της εθνικής την επιτυχία όπως τόσοι Έλληνες στην πλατεία
Ομονοίας μια πλατεία αμνησίας μάλλον φίλε μου μόνος σου έμεινες.

Σαν τους λίγους που μου ξέφυγες
Κύπελλο κερδίσαμε και πανηγυρίσαμε και την άλλη μέρα στην ρουτίνα μας
γυρίσαμε, ύπνο χαλάσαμε στάδια φτιάξαμε ειλικρινά δεν ξέρω αν κερδίσαμε ή
χάσαμε;

46 Πυξίδα - 2005

Είναι που δε συμβιβάστηκα ποτέ,
είναι που σε σεβόμουν πάντα εαυτέ,
είναι που την αλήθεια δεν αντάλλαξα
μα την κράτησα πυξίδα και πορεία χάραξα.

Κόντρα στο ρεύμα που θέλει τους ανθρώπους να υποτάσσονται,
κόντρα στους νόμους που κάτω από συνθήκες άγνωστες συντάσσονται,
κόντρα στους δρόμους που μας υποχρεώνουν να βαδίσουμε,
κόντρα στους φόβους που θέλουν τα όνειρά μας να σιωπήσουμε.

Άχαρους ρόλους μοιάζουν τα μυαλά μας να μας παίζουνε
για διάφορους λόγους οι περισσότεροι δεν αντιστέκονται.
Απλά στους στόχους μας πείθουνε να ακολουθήσουμε
με αποτέλεσμα το σήμερα να ξεχνάμε να το ζήσουμε.

Πόσα εμπόδια πρέπει να υπερνικήσουμε;
Πόσα μονοπάτια πρέπει ακόμα να διασχίσουμε;
Πόσες ελπίδες πρέπει ακόμα να συντηρήσουμε

και πόσες πρέπει για πάντα πίσω να τις αφήσουμε;
Πόσα τείχη πρέπει στην πορεία να γκρεμίσουμε
και πόσα ακόμα πρέπει απ' την αρχή να χτίσουμε;
Πόσα ερωτήματα πρέπει ακόμα να απαντήσουμε,
να αναπτύξουμε, να αναλύσουμε, να τα γνωρίσουμε
με αυτά να ζήσουμε και να αναθεωρήσουμε;

Είναι που δε συμβιβάστηκα ποτέ,
είναι που σε σεβόμουν πάντα εαυτέ,
είναι που την αλήθεια δεν αντάλλαξα
μα την κράτησα πυξίδα και πορεία χάραξα.

Και σκέφτομαι αν είναι αργά να αρχίσω για άλλη μια φορά,
ότι όλα θα παν καλά να μην φοβάμαι άλλο πια
κι αν το `χω πει αυτό ξανά είναι γιατί μερικά πράγματα
απλά βρίσκονται μαζί μου σταθερά σαν τον καπνό με τη φωτιά.
Όλα τα άλλα μου μοιάζουν περιττά, αμάξια, ρούχα ψεύτικη μαγκιά
τυποποιημένα και αυτά αμερικάνικα αναψυκτικά μυαλά χωρίς περιεχόμενο
με τους ατάλαντους σε εμπόριο μοναδικό πολεμοφόδιο ένα χαρτί στο αναλόγιο
ένας ρυθμός απ' το υπόγειο άλλο ένα live στην Υδρόγειο,
έτοιμος για κάθε ενδεχόμενο από το προηγούμενο έως το επόμενο.
Από την πτώση στο απόγειο πολύ σκληρός για ραδιόφωνο
και πριν με πάνε στο αυτόφωρο ας κλείσει κάποιος το μικρόφωνο.

Είναι που δε συμβιβάστηκα ποτέ,
είναι που σε σεβόμουν πάντα εαυτέ,
είναι που την αλήθεια δεν αντάλλαξα
μα την κράτησα πυξίδα και πορεία χάραξα.

47 Εμπνευσμένο εξαιρετικά - 2005

Έμπνευση είναι μια θερμή προσευχή, έμπνευση είναι να ξυπνάς το πρωί και το μολύβι σου να σου ασκεί μια ακαταμάχητη έλξη δείχνοντας σου το τετράδιο. Έμπνευση είναι αυτό που σου φαίνεται καλό σήμερα μα είναι καλύτερο μέχρι μεθαύριο, έμπνευση είναι αυτό που αντιστέκεται σε κάθε τι μακάβριο και μένει, έμπνευση είναι όταν δεν είσαι σίγουρος για αυτό που σου συμβαίνει όταν σε πιάνει ταχυπαλμία την ώρα που το μυαλό σου στέλνει τους ηλεκτροχημικούς απεσταλμένους σίγουρα δεν είχαν έμπνευση όσοι μας θεώρησαν τελειωμένους μα είχαν άφθονοι όσοι αμφισβήτησαν πρώτα τους εαυτούς τους κάνοντας μια επίδειξη απίστευτου σθένους. Έμπνευση είναι όταν γυρίζει άλλη μια σελίδα κάποιο είδος έμπνευσης πρέπει να είχαν όσοι θυσιάστηκαν για την πατρίδα έτσι ώστε να μπορώ τώρα εγώ να γράφω ελεύθερα μα ποτέ να ξέρεις ποτέ αναίτια

.

Είναι μια αιφνίδια εισβολή συναισθημάτων στην συνείδησή σου, μια παρακίνηση για κάθε κίνησή σου να εκφράσεις το ανέκφραστο σε ένα βιβλίο, σε ένα τοίχο ή ένα με στίχο στο CD σου.

Έμπνευση είναι όταν μεταφράζεις σε στίχο την ζάλη και το χάλι σου, πρέπει να είχα έμπνευση αφού σε βλέπω να κουνάς το κεφάλι σου πάνω κάτω στο κάτω κάτω της γραφής είχα καιρό να κάτσω κάτω και να γράψω αφού ξέθαψα αυτά που έπρεπε να ξεθάψω έπνιγα τόσο την σιωπή μου που πήγα να σκάσω ή μήπως πήγα να το σκάσω από την πραγματικότητα βγήκα από την έξοδο κινδύνου κάτι που δεν μπόρεσαν να κάνουν τα θύματα της 11 Σεπτεμβρίου και αυτό γιατί κάποιοι είχαν την έμπνευση να δώσουν ένα μάθημα στην αλαζονεία των αντιπάλων τους και οι μεν και οι δεν έχουν σκατά στο κεφάλι τους και θα το φαν’ αργά ή γρήγορα τραγική ειρωνεία. Η έμπνευση έχει να κάνει με δημιουργία και όχι με την αυτοκτονία εκτός και αν είναι στιχουργική. Ακόμα και κάθε κακιά στιγμή είναι ακατέργαστο διαμάντι εσύ του δίνεις την τελική του μορφή. Έμπνευση τη;

Είναι μια αιφνίδια εισβολή συναισθημάτων στην συνείδησή σου, μια παρακίνηση για κάθε κίνησή σου να εκφράσεις το ανέκφραστο σε ένα βιβλίο, σε ένα τοίχο ή με ένα

στίχο στο CD σου.

Έμπνευση είναι όταν αρχίζεις το τρίτο κουπλέ και νιώθεις πως τίποτα δεν έχεις πει μήπως πρέπει να αρχίσεις από την αρχή; Έμπνευση είναι όταν εμπνέεσαι από αυτούς που εμπνεύστηκαν από σένα είναι προς όφελός σου τελικά η χρήση που κάνεις στην πένα. Νιώθεις μια έμπνευση όταν βλέπεις το παιδί σου να γεννιέται και όταν ένα τραγούδι σου μεγαλώνει γενιές μα δεν ξεχνιέται μα μοιάζει με φως με λίγα λόγια για μένα η έμπνευση είναι ότι υπάρχει Θεός. Βλέπω την έμπνευση διάχυτη στις ταινίες του Φίνου έμπνευση είναι το τερπνόν μετά του ωφελίμου Έμπνευση πρέπει να ήτανε και του πυρήνα η σκίαση όμως η βόμβα στην Χειροσίμα πια όλη άσχημη η φάση. Έμπνευση είναι όλα τα freestyles που έχει αραδιάσει, τα νεύρα που έχεις σπάσει με την καλή έννοια, έμπνευση είναι κάθε τι που έχει συγγένεια με την αυθόρμητη έκφραση και όταν μέσα της αναβλύζει ένταση. Όταν μέσα από το μίσος η αγάπη κάνει την υπέρβαση. Όταν ο πόνος γίνεται καλλιτέχνης και σου δείχνει την κατεύθυνση. Έμπνευση μου δίνει και το δικό σας χειροκρότημα. Χα θέλει και ερώτημα;

Είναι μια αιφνίδια εισβολή συναισθημάτων στην συνείδησή σου, μια παρακίνηση για κάθε κίνησή σου να εκφράσεις το ανέκφραστο σε ένα βιβλίο, σε ένα τοίχο ή με ένα στίχο στο CD σου.

48 Όσο και να σκέφτηκα – 2005

Όσα τραγούδια λοιπόν ακόμα κι αν γράψω,
άλλες τόσες σελίδες θα προσφερθούν να χαράξω,
τη δική μου πορεία μέσα σε όλη την κίνηση
δεν είναι απλώς δήλωση μα προειδοποίηση
και χωρίς διαφήμιση θα κάνω μόνος διακίνηση
με όπλο την ποίηση κι όσους έχουν συνείδηση,
αυτό είναι είδηση ή απλώς παρεξήγηση
φτάσαμε όντως στον πάτο ή μήπως είναι η εκκίνηση,
ξανά η αμφισβήτηση σε κάθε συζήτηση,
δε δίνει τόπο στην οργή ζητάει εκδίκηση,
δε μένει άλλο στη σιωπή μα κάνει διαδήλωση
φωνάζει μήπως ακουστεί και βρει την εξήγηση,
τώρα ο πόνος του κόσμου είναι απλώς μια αφήγηση
με μουσική επένδυση μήπως βγάλει συγκίνηση
απ' την απογύμνωση στην αποτοξίνωση,
οι πράξεις στα θέλω μας θέλουν επαλήθευση.

Όσο και να σκέφτηκα δε βγήκα πουθενά,
όσα ζούμε εδώ είναι προσωρινά,
ίσως να μην πρέπει να τα παίρνω σοβαρά
κι όπως κάποτε είχα πει να μη με νοιάζει πια

Πες μου γιατί η ευτυχία τόσο άνισα μοιράζεται
μέσα σ' ένα κόσμο που κανείς δε νοιάζεται
για πόσο το προσποιητό ακόμα θα δοξάζεται
η συνείδηση μου δεν εφησυχάζεται παρά μόνο
αναστιέται και πεθαίνει μα πάντα τα καταφέρνει
συνήθως μόνη της μένει και όλοι γύρω της ξένοι
μα συνεχίζει να σέρνει όσα ο χρόνος της φέρνει
κι ας μοιάζει να ναι δεμένη με όσα πρέπει να θέλει

και γύρω οι άνθρωποι να μοιάζουνε αγέλη
πάντα αγχωμένοι με ότι τους συμβαίνει
περνάνε τη ζωή τους σαν να είναι ναρκωμένοι
σ' έναν καναπέ η τηλεόραση αναμμένη
να προτείνει σ' αυτούς, να αποφασίζει γι' αυτούς
να λέει τι να βλέπεις, τι να ακούς
μα αντί να φωνάξεις στην άνεση σου θα λουφάξεις
να σου λένε πότε πρέπει να μιλάς και πότε πρέπει να σκάσεις .

49 Πάρε λίγο φως – 2005

Θέλω αυτάρκεια να νιώσω με τα λίγα αυτά που έχω,
άλλο δράμα στη ζωή μου πια δεν το αντέχω.
Ήρθε η ώρα στη μιζέρια μου ν' ασκήσω βέτο
γιατί σκοτείνιασε πολύ που τώρα πια δε βλέπω.
Σ' ότι με χαλάει έμαθα να αντέχω
με τη φαντασία μου ελεύθερος να τρέχω.
Η ζωή πολλές φορές μοιάζει με εικόνα,
αλλάζουμε διαθέσεις κι αυτή αλλάζει χρώμα.
Αλλάζουν εποχές καλοκαίρι και χειμώνα,
περνάνε τα λεπτά και αυτά γίνονται τώρα.
Πόσα σπαταλάμε στης καριέρας τον αγώνα
πόσο γρήγορα το αύριο γίνεται τώρα.
Τι θα θυμόμαστε όταν περάσουνε τα χρόνια,
τί θα καταφέρουμε με μίσος και διχόνοια.
Φύγε απ' την ψυχή σου και αυτή θα ζει αιώνια,
μη μοιραστείς τα θέλω σου με δόσεις και κουπόνια.

Γι' άλλη μια φορά
Γι' αυτό...

Πάρε λίγο φως από τον ήλιο που ανατέλλει
κι όταν πάλι δύσει αυτό το φως θα σε ζεσταίνει.
Εν τέλει τι είναι αυτό που απομένει,
ποιοι κέρδισαν πραγματικά, ποιοι μοιάζουνε χαμένοι;

Θέλω να δω μια μέρα που ο ήλιος θα λάμψει,
μπορεί να φωτίσει αδικίες, μίση, άγχη και λάθη.
Να υπάρχει δουλειά κι όχι δουλεία
κι όχι το χρήμα να ‘ναι θρησκεία.
Η ζωή να αποκτήσει αξία μακριά από την ανία.
Το νόημα ακόμα ψάχνω, μα έχω ρίξει τα θεμέλια.
Η ζωή δε δόθηκε για να’ ναι πάντα τέλεια.
Μάθε να αντιδράς λίγο αυθόρμητα και αυθαίρετα.
Κράτα τα όνειρα σου ζωντανά, απλά κι ελεύθερα.
Άσε το μυαλό χωρίς φανατισμό
να ζήσει απαλλαγμένο από τον εγωισμό.
Να μην υπάρχει έγκλημα, να μην υπάρχουν φταίχτες,
να μην υπάρχουν άποροι ούτε ρακοσυλλέκτες.
Να μην υπάρχουν λόγια σε μπαλκόνια από ψεύτες,
να μην αλώνουνε λαούς, να στέλνουνε ευχές,
Να μην υπάρχει άλλο πολεμική δράση,
να μην υπάρχουν πια νεκροί στη γη από άκρη σε άκρη.

Πάρε λίγο φως από τον ήλιο που ανατέλλει
κι όταν πάλι δύσει αυτό το φως θα σε ζεσταίνει.
Εν τέλει τι είναι αυτό που απομένει,
ποιοι κέρδισαν πραγματικά, ποιοι μοιάζουνε χαμένοι;

3. Goin’ Through

1 Γαρύφαλλε, Γαρύφαλλε – 1995

Μαζεύεται πλήθος, φωνές στην πλατεία
Παρέα μ' έναν ήλιο που καίει
Χαρούμενες φάτσες, παιδιά στη γωνία
Εκεί που ο Γαρύφαλλος λέει
Τα πρόσωπα λάμπουν, τα λόγια σοφά
Η αγάπη ποτάμι που ρέει
Τους λέει τα δικά του και σαν τελειώσει
Ο κόσμος γελάει ή κλαίει
Σχολείο δεν πήγε, οι γνώσεις του λίγες
Μα πλούσια πολύ η ψυχή του
Κουράγιο γεμάτος και ό, τι έχει πάθει
Το σέρνει στολίδι μαζί του
Μοιράζει αγάπη, χαμόγελα, φως
Μιλάει στον κόσμο με πάθος
Ηγέτης φαντάζει του ονείρου οδηγός
Αντέχει να ζει κάθε λάθος

Γαρύφαλλε, Γαρύφαλλε
Κανείς μας δεν ξέρει ποιος είσαι

Τα χρόνια περάσαν, τον είδανε όλοι
Και ήταν πολύ ευτυχισμένος
Κι οι νέοι γεράσαν και φύγαν οι γέροι
Και φεύγει κι αυτός ο καημένος
Μαζεύεται πλήθος να τον χαιρετήσει
Κανείς τώρα πια δεν γελάει
Στα ουράνια ο Γαρύφαλλος βρίσκεται τώρα

Και με τους αγγέλους μιλάει
Με τους αγγέλους μιλάει

Γαρύφαλλε, Γαρύφαλλε
Κανείς μας δεν ξέρει ποιος είσαι

Γαρύφαλλε, Γαρύφαλλε
Κανείς μας δεν ξέρει ποιος είσαι

2 Η πτώση – 1997

Στα παράξενα όνειρά μου αλεξίπτωτο φοράω
σαν χρυσόσκονη κλεμμένη στον αέρα με σκορπάω.

Ένα μάτι θηλυκό δε δακρύζει να με σώσει
κι είναι ελεύθερη και κρύα κι αχαλίνωτη η πτώση.

Δεν υπάρχει γυρισμός, όλοι τρέχουν κι εγώ μέσα
με ξεγέλασε ξανά η ανάμνηση η μπαμπέσα.

Το `80 μ' έχει αφήσει τη φωτιά να ξανανάψω,
τις παλιές εκείνες μνήμες μάλλον πρέπει να τις κάψω.

Κι εκείνο το φιλί ένα άγγιγμα με ρίγος
τόσα χρόνια μακριά ο καιρός φαίνεται λίγος.

Τότε το γλυκό μεθύσι ήταν κάτι σαν αστείο
τώρα όλα σκοτεινά κι ένα λίκνισμα γελοίο.

Το βυνίλιο ξεθωριάζει και χαϊδεύω τις στροφές του
δάσκαλος ο χρόνος και ανίερες οι ουλές του.

Ξένος παρατηρητής λέω πια πως δε φοβάμαι
μα τα λάθη σαν ταινία μπρος στα μάτια μου περνάνε.

Τις φωνές από τα λάθη κάποιος πρέπει να φιμώσει
κι είναι ελεύθερη και κρύα κι αχαλίνωτη η πτώση.

Να μαι μόνος μεθυσμένος πάλι να ονειροπολώ
με ναυάγια αναμνήσεων φτιαγμένα από φελλό.

Τι να φταίω που γεννήθηκα αγόρι με φτερά
και το κάθε υγρό όνειρό μου. Μένει. Δε με διαπερνά.

Και χαζεύοντας τον batman, τον coyot και τον ten ten
διαπιστώνω πως δεν είμαι με τους δε ούτε με τους μεν

κι ονειρεύομαι στον δρόμο κάτι πράγματα μικρά
που ο ήλιος τα γεμίζει με μια δύσκολη ομορφιά.

Α! Α! Άνοιξε τα μάτια σου μάζεψ' τα κι ένωσε τα κομμάτια σου.
Μπορείς ακόμα. Βγες από το ψυχοφθόρο
τέλμα κι όρμα.
Αναζήτησε το σοκ
που θα σε βγάλει από το κώμα.

Βάλε σε μια σειρά
τα πράγματα μεσ' στο κεφάλι σου
ποτέ δεν είναι αργά
για να πιστέψεις στις δυνάμεις σου.

Εσύ είσαι ο μόνος που μπορεί να σε σώσει…
Να δώσει ένα τέρμα σ' αυτή την καταραμένη πτώση!

Τις φωνές από τα λάθη κάποιος πρέπει να φιμώσει
κι είναι ελεύθερη και κρύα κι αχαλίνωτη η πτώση.

3 Το πάρτι ΄98 - 1998

Αν θέλεις στη ζωή σου μια ακόμη αλλαγή
Άκουσε και δε θα χάσεις, θα σου πω μια συμβουλή
Πες αντίο στη μιζέρια και στους μίζερους ανθρώπους
Και φύγε μακριά να γνωρίσεις νέους τόπους
Λέω φύγε μακριά μόνο έτσι θα ησυχάσεις
Αυτά που σ' ενοχλούνε μια για πάντα θα ξεχάσεις
Κι αν εκεί που ταξιδεύεις σε πιάσει νοσταλγία
Πιάσε τη κουβέντα με τη διπλανή κυρία
Μάθε να γελάς, πάψε να γκρινιάζεις
Όταν νευριάζεις, χαμογέλα, μη φωνάζεις
Το χιούμορ σου μη χάνεις, μη σε παίρνει απο κάτω
Παρήγγειλε ποτό και πιες το άσπρο πάτο
Κι αν και πάλι δε σ' αρέσει ή θέλεις άλλη λύση
Έχω μια ιδέα που μάλλον θα σε πείσει
Γύρνα λίγο πίσω, κάπου εκεί στο παρελθόν
Απ' το δικό μας πάρτυ δεν πρέπει να 'σ' απών

Just because you're not for real
Why you wanna hurt me girl?
Are you serious?
I'm just curious
Why you wanna hurt me girl?
Just because you're not for real
Why you wanna hurt me girl?
Are you serious?
I'm just curious
Why you wanna hurt me girl?

Ξύπνησε νωρίς και τράβα την κουρτίνα
Κάνε μία βόλτα με τα πόδια στην Αθήνα
Ψώνισε και ξόδεψε όλα τα λεφτά σου
Παίξτο λίγο πλούσιος σαν να 'ρθε η σειρά σου

Το βράδυ όταν γυρίσεις σπίτι βάλε μουσική
Και κάλεσε τους φίλους σου να είναι όλοι εκεί
Προτίμησε βινύλια μιας άλλης εποχής
Η ντίσκο δε πεθαίνει και θα το θυμηθείς
Τράβα το χαλί, βγάλτο στο μπαλκόνι
Πρέπει να γλιστράει το παπούτσι στο σαλόνι
Κάνε μια φιγούρα, μια τούμπα στον αέρα
Λίγο breakdance τον γιατρό τον κάνει πέρα
Και ποτέ να μη ξεχνάς πως έχει σημασία
Η διάθεση που έχεις κι όχι πάντα η ηλικία
Είν' η μόνη συνταγή για να 'σαι πάντα εντάξει
Αν αφήσεις τη μιζέρια μακριά σου να πετάξει

Just because you're not for real
Why you wanna hurt me girl?
Are you serious?
I'm just curious
Why you wanna hurt me girl?
Just because you're not for real
Why you wanna hurt me girl?
Are you serious?
I'm just curious
Why you wanna hurt me girl?

4 Η γιορτή – 1998

Βλέπω φωτιές, καπνούς
στους δρόμους κάποιοι τρέχουν
Μοιάζουν πως απόψε στο μυαλό τους κάτι έχουν
Ίσως φταίει ο Νοέμβρης που έχει έρθει στη γιορτή του,
ντυμένος με στεφάνια στην πιο γιορτινή μορφή του.
Μια πόλη περιμένει, πανηγύρι έχει στήσει, να γλεντήσει
με ντουντούκες και τραγούδια κάτι θέλει ν' αναστήσει
με σημαίες και φωνές, με συνθήματα κι οργή
ετοιμάσανε τα κόμματα κι απόψε μια γιορτή.
Ευκαιρία για ένα λόγο στο μπαλκόνι, στην tv
Πρέπει το μήνυμα κι η θέση μας απόψε ν' ακουστεί

Δυνατά, πιο δυνατά,
πιο δυνατά, πιο δυνατά!
Δώστε νέες υποσχέσεις για να είναι όλοι καλά.
Κι αν οι μνήμες μιας γενιάς δίνουν μάχη κάθε μέρα.
αν οι λέξεις έχουν γίνει συννεφάκια στον αέρα
ο Νοέμβρης θα `ναι πάντα για τα κόμματα γιορτή,
θα `ναι πάντα η ευκαιρία για δηλώσεις.

Με σημαίες, με τραγούδια, με φωνές και μουσική
τα κόμματα ετοιμάσανε γι' απόψε μια γιορτή
Με σημαίες, με τραγούδια, με φωνές και μουσική
ευκαιρία για δηλώσεις, ευκαιρία για γιορτή

Δεκαεφτά Νοεμβρίου, νύχτα επεισοδιακή
ντυμένοι όλοι οι δρόμοι στο μπλε και στο χακί.
Έκτακτα δελτία ενδιαφέροντος μηδέν
οι πολιτικοί σ' έκτακτο ανακοινωθέν.
Καίγεται η Αθήνα για άλλο ένα βράδυ
καταδικασμένη να `χει άλλο ένα σημάδι

και μια Ελλάδα ολόκληρη με τέτοια ιστορία
να γίνεται τροφή για τα άγρια θηρία.
Ποιος αργοπεθαίνει, πάντα κάποιος τη θρηνεί
γιατί έτσι επιβάλλει η πολιτική
Να `χεις πάντα ένα λόγο για οτιδήποτε συμβαίνει
και να κλαις με μαύρο δάκρυ για οτιδήποτε πεθαίνει.
Γιορτάζουμε απόψε μια επέτειο μεγάλη
ψηλά κρατήστε πατριώτες το κεφάλι
Ο Νοέμβρης για τα κόμματα είναι μια γιορτή
Μη χάσετε το βράδυ τις δηλώσεις στην tv

Με σημαίες, με τραγούδια, με φωνές και μουσική
τα κόμματα ετοιμάσανε γι' απόψε μια γιορτή
Με σημαίες, με τραγούδια, με φωνές και μουσική
ευκαιρία για δηλώσεις, ευκαιρία για γιορτή

Με σημαίες, με τραγούδια, με φωνές και μουσική
τα κόμματα ετοιμάσανε γι' απόψε μια γιορτή
Με σημαίες, με τραγούδια, με φωνές και μουσική
ευκαιρία για δηλώσεις, ευκαιρία για γιορτή

Με σημαίες, με τραγούδια, με φωνές και μουσική
τα κόμματα ετοιμάσανε γι' απόψε μια γιορτή
Με σημαίες, με τραγούδια, με φωνές και μουσική
ευκαιρία για δηλώσεις, ευκαιρία για γιορτή...

5 Συμβόλαιο τιμής – 2001

Συμβόλαιο τιμής που `χει τζίφρα από αίμα,
παράσημα ανδρείας στο στήθος κρεμασμένα
Ένας πολεμιστής πάνω στ' άρμα του πλανιέται
όπως λένε στα βιβλία τα ποιήματα του Goethe
Γένια βγάζω με τα χρόνια, διαβαίνω τα πεδία
30 χρόνια μάρτυρας στην ίδια θηριωδία
Στα χέρια έχω σημάδια και ουλές από καρφιά
και 400 χρόνια τη φήμη του ραγιά
Ξενιτεμένος νιώθω μες στην ίδια μου την χώρα
Μια σκιά μ' ακουλουθεί σαν γριούλα μαυροφόρα
Βασίλειο ξεπεσμένο, εγκαταλελειμμένο
σαν τον Ιησού Χριστό στο σταυρό του σταυρωμένο
Λύτρωση ζητάνε οι ψυχές που τραγουδάνε
Τραγούδια, ψαλμούς, ήχους από καμπάνες
σαν ανάμνηση μου λείπει που δεν έζησα ποτέ μου
κι όμως νιώθω αδελφός της και μου λείπει τώρα Θεέ μου.

Ψάχνω μέσα στη σιωπή
μια αιτία, μια αφορμή,
(Συμβόλαιο τιμής!)
μες στου χρόνου τη ρωγμή
μια φωνή αληθινή
(Συμβόλαιο τιμής!)

Μπορεί ο καιρός να πέρασε όμως όλα μοιάζουν ξένα
Κάποια λόγια έχουν μείνει στο μυαλό μου χαραγμένα
αν και χιλιοειπωμένα απ' το στόμα του καθένα
Βλέπω την αλήθεια να βουλιάζει στον πυθμένα
Τόσα εδάφια γραμμένα χάθηκαν χωρίς αιτία
Δυσοίωνη προφητεία μες στη νέα χιλιετία
Όχι πια δημοκρατία στη χώρα που τη γέννησε

Στα πένθιμα την έντυσε για πάντα το συμφέρον
Σκοτώνουν το παρόν για να σώσουν ένα μέλλον
γεμάτο υποσχέσεις και θανάσιμα προθέσεις
Είναι αβάσιμες οι θέσεις γι' αυτό τρέφω αμφιβολίες
για νέες επιδημίες που γεννάνε ουτοπίες
Στις μεγάλες δυσκολίες ενωμένοι κι οπλισμένοι,
σ' ένα ανώτερο σκοπό είμαστε όλοι μας δοσμένοι
Υπάρχουν ορισμένοι που δεν άκουσα ποτέ μου
Εισβάλλω στη συνείδηση σαν ιαχή πολέμου.

Ψάχνω μέσα στη σιωπή
μια αιτία, μια αφορμή,
(Συμβόλαιο τιμής!)
μες στου χρόνου τη ρωγμή
μια φωνή αληθινή
(Συμβόλαιο τιμής!)

Κάποιοι ξέχασαν τα λόγια των σοφότερων προγόνων
μ' αποτέλεσμα να γίνουν υποχείρια των μασώνων
Εταιρείες δολοφόνων σ' ένα ξέφρενο κηνύγι
που κανένας από μας δε θα μπορέσει να αποφύγει
Πεθαίνουμε από άγνοια κι αυτό είναι που με πνίγει
Αυτό είναι που με θίγει μες στη νέα πραγματικότητα
Ζούμε σ' ένα κόσμο χωρίς προσωπικότητα,
ταυτότητα, οντότητα, χνώτα γι' αυτό αλλάζω ενότητα

Έχω την ιδιότητα, μιλάω με σοβαρότητα
Οι λέξεις μου δε κρύβουνε καμία αντιπαλότητα
Τιμάω αυτό το χώμα όπως στην αρχαιότητα
Είμαι Έλληνας και έχω ελληνική υποκοότητα
Γεννήθηκα στη χώρα των τεχνών και των γραμμάτων,
γενέτειρα του Αισχύλου και των ιερών Δραμάτων

Στη χώρα της Αθήνας και του Ήλιου της Βεργίνας
υπάρχουνε μυαλά που πεθαίνουνε της πείνας.

Ψάχνω μέσα στη σιωπή
μια αιτία, μια αφορμή,
(Συμβόλαιο τιμής!)
μες στου χρόνου τη ρωγμή
μια φωνή αληθινή
(Συμβόλαιο τιμής!)

6 Οι ψυχές – 2001

Είναι δώδεκα το βράδυ κι όπως λένε όλοι οι μύθοι
τα φαντάσματα ξυπνάνε από κάποιο παραμύθι
έχουν φτερά, στα σύννεφα πετούν και απειλούν
απροστάτευτες παρέες ψάχνουν πάντοτε να βρουν
Λένε είναι οι ψυχές που δεν έχουν ησυχάσει
κάποιο πνεύμα ξεχασμένο που το δρόμο έχει χάσει
σκιά πάνω στον τοίχο κάτι πίσω απ' την κουρτίνα
ήχος σαν κραυγή που `ρχεται απ' την κουζίνα
Κάποιοι πάλι κοροϊδεύουν δεν πιστεύουν πως υπάρχουν
άλλοι φοβούνται μήπως πεθάνουν απ' το φόβο τους σαν θα 'ρθουν
κι όταν στον τοίχο το εκκρεμές δώδεκα φορές χτυπήσει
το σώμα παραλύει κι η καρδιά θα σταματήσει
Με παραμύθια μεγαλώνουμε μεγάλοι και μικροί
στα σκοτεινά τα παραμύθια αντέχουν μόνο οι τολμηροί
μη με ρωτήσεις να σου πω τι πιστεύω για όλα αυτά
κλείσε τα μάτια και ανέβα μοναχός σου τα σκαλιά

Λένε είναι οι ψυχές που μένουν, λένε είναι οι σκιές

Λένε πως κοιμούνται κάθε μέρα και ξυπνούν τις Κυριακές

Αν τύχει στο παραμύθι να ακούσεις ουρλιαχτά
Αν ακούσεις την καρδιά σου να χτυπάει δυνατά
Αν αντικρίσεις μια νεράιδα ή ένα μαύρο ξωτικό
μη τρομάξεις, ποτέ δε θα σου κάνουνε κακό
Όποια πόρτα συναντήσεις μη διστάσεις να χτυπήσεις
κι αν απάντηση δεν πάρεις μη διστάσεις να ανοίξεις
στο δάσος αν χαθείς κλείσ' τα μάτια και τ' αφτιά σου
για λίγο προλαβαίνεις μες στα όνειρά σου, χάσου
Μίλα στο φεγγάρι, φτάσε πιο ψηλά απ' τον Άρη
κάνε τώρα τρεις ευχές πριν να τρίψεις το λυχνάρι
ζήτα ό,τι θες, κάνε ό,τι σου κατέβει
κανείς δεν υπάρχει που να στο απαγορεύει
Λένε είναι οι ψυχές που μένουν, λένε είναι οι σκιές
Λένε πως κοιμούνται κάθε μέρα και ξυπνούν μοναχά τις Κυριακές

Λένε είναι οι ψυχές που μένουν, λένε είναι οι σκιές
Λένε πως κοιμούνται κάθε μέρα και ξυπνούν τις Κυριακές

Είναι δώδεκα το βράδυ κι έχουν όλοι κοιμηθεί
στη δική μου γειτονιά οι ψυχές έχουν κρυφτεί
δε γυρίζουν σαν σκιές μες στης πόλης τα στενά
γι' αυτό τις ανταμώνω στα όνειρά μου πιο συχνά
Ένα ακόμη βράδυ απ' αυτά που δεν τελειώνουν
κρύο και υγρό σαν αυτά που καταριόμουν
μπροστά βάδιζα εγώ και ξοπίσω χίλια μάτια
κάπου στάθηκα, θυμάμαι, μπρος σε κάτι σκαλοπάτια
Κάτι μ' αγκαλιάζει, κάτι με τρομάζει
κάτι μέσα μου θεριεύει και το δρόμο πάντα φράζει
αχ να `ξερα δυο ξόρκια να ξεφύγω απ' το κακό σου
να βρω ν' ανακαλύψω που φυλάς το μυστικό σου

Οι νύχτες έχουν γίνει Ερινύες στην ψυχή μου
σημαδεύουν τη ζωή μου, συνοδεύουν τη σιωπή μου
Τ' αστέρια αδιάκριτα μετρούν τα βήματά μου
και φλερτάρουν σαν κορίτσια συνεχώς με τη σκιά μου

Λένε είναι οι ψυχές που μένουν, λένε είναι οι σκιές
Λένε πως κοιμούνται κάθε μέρα και ξυπνούν τις Κυριακές

Μ' ακούς; Μίλα στις ψυχές, βγάλε όλα τα σφιγμένα
Αυτά που χρόνια τώρα έχεις μες στο στήθος σου κρυμμένα

7 Η κλειδαρότρυπα – 2001

Κρατήστε μου τη θέση μια σελίδα πριν το τέλος,
σε τούτη την παρέα να `μαι εγώ το νέο μέλος,
το θέμα της ημέρας από κάποια απωθημένα,
οι λέξεις που θα γράψει το μελάνι απ' την πένα
Κρατήστε μου τη θέση και για μια φωτογραφία
και γράψτε από κάτω οποιαδήποτε βλακεία
με τίτλο τ' όνομά μου, μιλήστε γι' ό,τι να `ναι,
όσο πιο πολύ ξεφτίλα τόσο πιο πολύ πουλάνε.
Χαρτιά ιλουστρασιόν που πουλούν ψυχαγωγία
100 σελίδες και, που τις πνίγει η μαλακία
Για σκάνδαλα πεθαίνω, δίνω ό,τι έχω και δεν έχω,
χωρίς κουτσουμπολιό, ούτε μέρα δεν αντέχω.
Μιλήστε μου με πάθος για ιστορίες με αστέρες,
για όργια επωνύμων με μαστίγια και ζαρτιέρες
Τι άλλο έχει κρυμμένο στις κασέτες του ο Μάκης,

αν τα `χουν επιτέλους ο Ρουβάς και ο Ψινάκης.

Σε παρακολουθούν κάπου βρίσκονται κρυμμένα,
δυο μάτια είναι πάνω σου για πάντα κολλημένα
Μέσα απ' τη κλειδαρότρυπα τρυπώνουν στην ζωή σου
και βγάζουν στο σφυρί την πιο κρυφή στιγμή σου

Σ' αυτό εδώ το τεύχος κρατήστε μου μια θέση
δίπλα στην ιστορία με τη θυελλώδη σχέση
του βουλευτή Βαρσάμη με την όμορφη Μαρία
και αυτών που με το sex έχουνε πάθει μια μανία
Ανεβαίνει το θερμόμετρο με διάφορες δηλώσεις,
κυρίες με τα Gucci σε μεγάλες εκδηλώσεις δεξιώσεις
Πολιτικές δηλώσεις, διαδηλώσεις κι εκδηλώσεις
απ' ανθρώπους που στα media πουλιούνται πια με δόσεις
Σελίδα 15 αφιέρωμα στα πάθη
και ένθετο δισέλιδο στα πιο ωραία λάθη
Στο γκάλοπ της βδομάδες πώς τη βρίσκουνε οι νέοι
και extra οδηγός που συχνάζουνε οι gay

Σε παρακολουθούν κάπου βρίσκονται κρυμμένα,
δυο μάτια είναι πάνω σου για πάντα κολλημένα
Μέσα απ' τη κλειδαρότρυπα τρυπώνουν στην ζωή σου
και βγάζουν στο σφυρί την πιο κρυφή στιγμή σου

Το Chiao αυτό το μήνα έχει θέμα τη Μαλβίνα
και στη σελίδα 8, ποιοι τα τρώνε στα καζίνα
Συμβουλές για ζευγάρια και πρόσωπο του μήνα
η Ωνάση η Χριστίνα
2 χιλιάδες τρόποι για να μπεις μες στη δεκάδα
στα top ανοησίας που προβάλλει μια φυλλάδα,
του σταρ μιας βραδιάς αν έχεις ακουστά

που ξαπλώνουν στο κρεβάτι με τα σκέλια ανοιχτά.
Πλούσια ρεπορτάζ το Σοκ δημοσιεύει
για σκάνδαλα σε πάρτι με οργανωτή το Ρέβη,
για βίζιτες σε βίλες και σε ξενοδοχεία
με πλούσιες κυρίες σε Αθήνα κι επαρχία.
Στις τελευταίες σελίδες βάζουν πάντα αγγελίες
γυμνές φωτογραφίες και γραμμές γι' ανωμαλίες.
Σ' αρέσουνε οι τρέλες «τηλεφώνησέ μου τώρα»
χωρίς αναστολές, «δικιά σου για μια ώρα»!

Σε παρακολουθούν κάπου βρίσκονται κρυμμένα,
δυο μάτια είναι πάνω σου για πάντα κολλημένα
Μέσα απ' τη κλειδαρότρυπα τρυπώνουν στην ζωή σου
και βγάζουν στο σφυρί την πιο κρυφή στιγμή σου

8 Το βουνό των αισθημάτων – 2001

Family!! Goin' Trough!! Σκοταδιστές!!

Συμμάχησα απόψε με την πόλη που με πνίγει
κι υπέγραψα συμβόλαιο που το πρωί θα λήγει
πουλήθηκα στη νύχτα μ' αμοιβή λίγη παρέα
για να λέω στον εαυτό μου πως περνάω πάντα ωραία.
Κρέμασα στον τοίχο παλιές φωτογραφίες
ζωντανή κληρονομιά για πολλές δεκαετίες
τα λάφυρα μιας μάχης που δεν έγινε στην Τροία
αλλά στην Αγιά Βαρβάρα όταν ήμουν δεκατρία.
Στριμώχτηκα με άλλους μέσα σ' ένα επί ένα

στ’ασπρόμαυρα νταμάκια λίγα πιόνια στριμωγμένα
στρατιώτης σε μια μάχη με τα στοιχεία της φύσης
πότε μοναχός μου και πότε μ’ ενισχύσεις
κι έτσι γίνομαι συνήθως ήρωας της μιας βραδιάς
μεσ’ στα βρωμικα στενά της παλιάς μου γειτονιάς
μάνα μου η νύχτα και πατέρας μου ο δρόμος
αδέρφια μου τα λόγια και εχθρός μου μόνο ο χρόνος.

Όταν τα βάθη μεγαλώνουν ανεβαίνει πιο ψηλά
στο βουνό των αισθημάτων το σταυρό του κουβαλά
ο καλός μου εαυτός είναι πάντοτε παρόν
και τα βράδια γράφει στίχους με το φως των αστεριών.

Περιμένω απ’ το σκοτάδι και απόψε να με κρύψει
να χαράξω τη σκιά μου μεσ’ τη πόλη πριν με πνίξει
κι αντιδρώ μ’ αυτό τον τρόπο γιατί μόνο έτσι αντέχω
να περνάει ο καιρός και να χάνω ότι έχω
βαδίζω κι απέναντί μου φώτα με θαμπώνουν
τόσα πρέπει στο μυαλό μου καταφέρνουν και στριμώχνουν
σπρώχνω να περάσω να αναπνεύσω λίγο αέρα
κι έτσι κάθε κρύα νύχτα γίνεται επιτέλους μέρα
μεσ’ τους δρόμους της Αθήνας κάθε βράδυ φυγαδεύω
την ανάγκη να ξεφύγω απ’ αυτά που κοροϊδεύω
είναι πάθος που με παίρνει κάθε βράδυ από πίσω
και με πείθει ψιθυρίζοντας στ’ αφτί να πολεμήσω.

Όσο τα βάθη μεγαλώνουν ανεβαίνει πιο ψηλά
στο βουνό των αισθημάτων το σταυρό του κουβαλά
ο καλός μου εαυτός είναι πάντοτε παρόν
και τα βράδια γράφει στίχους με το φως των αστεριών.

Το σπίτι μου η νύχτα

τα όρνια μου κρατούν τα σκήπτρα
η στιχομυθεία μια ιερή τελετή
για κάθε αυθεντικό MC
όταν οι άλλοι χορεύουν στα κλαμπάκια
με βρίσκω να γράφω στιχάκια
στα παγκάκια της πλατείας
με αλάνια που κρατάνε όλη την ομορφιά της νύχτας
χρόνος χρήσιμος όχι κορόιδο της πίστας
το σκοτεινό σου πέπλο είναι αυτό που θέλω
ο καπνός σχηματίζει
τις ρίμες πριν στολίσει ο αβάς
στα σοκάκια τρυγυρνάω
δεν έχω που να πάω
δε με ρώτησε κανείς αν έχω τίποτα να φάω
η ψυχή ησυχάζει μας καλεί όπως η φωνή
στο μυαλό που μας φέρνει σ' επαφή
με κάθε ύπαρξη που στο χρόνο έχει χαθεί
η νύχτα δίνει εμπειρίες ξεχωριστές
με αγάπησε η μάνα μας Σκοτάδιστες...

Όσο τα βάθη μεγαλώνουν ανεβαίνει πιο ψηλά
στο βουνό των αισθημάτων το σταυρό του κουβαλά
ο καλός μου εαυτός είναι πάντοτε παρόν
και τα βράδια γράφει στίχους με το φως των αστεριών.

9 Γλώσσα μεγάλη - 2004

Γλώσσα μεγάλη και μόνη χρήση η σπατάλη
ένα τσούρμο από μαλάκες που σου κάνουνε κεφάλι
άσχετοι πολλοί που το παίζουν σχετικοί
με άποψη και τάσεις για να κάνουν κριτική
παντού σας συναντάω οπουδήποτε κι αν πάω
όλους τους μαλάκες σαν μαγνήτης τους τραβάω
βλέμματα περίεργα πάνω μου κουβαλάω
και λόγια όλο μίσος που με κάνουν να ξερνάω
έχω μαζέψει συλλογή από δηλώσεις
στίχους και ρίμες εχθρικές, κριτικές και κακώσεις
βρισιές και δήθεν μαγκιά, αλλά και σάλια από γλώσσες
φανταστικές ιστορίες από MCs κι από κλώσσες
τα ίδια και τα ίδια φίλοι, άσχετοι και φίδια
πισώπλατα παιχνίδια, τσαμπουκάδες και βρισίδια
μάγκες που πουλάνε τη μαγκιά τους σε CD
και παίρνουν για βραβείο ένα super δονητή
μέρα παρά μέρα μια καινούργια μαλακία
μα μου φαίνεται πως πλέον έχω πάθει ανοσία

Μιλάτε όσο θέλετε, σας έχει ετοιμάσει
ένα μέρος να σας γράψει που μελάνι δε θα πιάσει

Μου τράβηξες δυο μπουκέτα, μια κλωτσιά στο πλευρό
εγώ μεγάλε, δε σε μισώ
πήδηξες μια γκόμενά μου, είναι λάθος ή σωστό
να `στε καλά, να πηδιέστε, εγώ σας αγαπώ
απεναντίας με μισούνε, με αντιπαθούν
γιατί δίπλα μου αντάξια δεν μπορούν να σταθούν
τους χαιρετώ, τους προσπερνάω, τους χαμογελάω
κι αν τους δω στο bar, τεκίλες κερνάω

Πες μου τι τρέχει, πες μου που, το πως, το γιατί
μισείς τον Τάκι Τσαν ή το Θαύμα Παιδί;
είναι λάθος, αν τολμήσεις άντε φτιάξε μουσική
κι αν στροφάρει το μυαλό σου γίνε MC και εσύ
πρώτα μου τηλεφωνάνε και το κλείνουνε
μετά πέρνουνε ξανά, φτύνουνε, βρίζουνε
με την ελπίδα ότι θα με εκνευρίσουνε
κάνεις σαν τον Τάκη man, please φέρσου κιριλέ
δε θέλεις να μιλάμε, τότε μη μου μιλάς
αν η αγάπη γίνει μίσος τότε πες το ξανά
δε φταις εσύ, δε φταίω εγώ, φταίμε όλοι μαζί
τρελούς εγωισμούς φέρει η rap μουσική

Διπρόσωποι εισβάλουν μάλλον ή μ' άλλον
διπρόσωποι μαλάκες εισβάλουν, με λαμβάνεις;
ή κάπου με χάνεις, δε με φτάνεις, με φτιάχνεις
μόνος έλα, yo, πάρε φόρα κι ανέβα
γιατί μόνο σου ανοίγεσαι, αφήνεσαι, παραδίνεσαι
στα δύσκολα σημεία πάλι υποκλίνεσαι
νομίζοντας πως ήσουνα το νούμερο ένα
Αυτά είναι για άλλους, δεν ταιριάζουνε σε σένα
μόνος σου τ' ακούς, μόνος σου τα λες
μόνος σου ψάχνεις τώρα πάλι γι' αφορμές YO
αφού μόνος σου το διάλεξες και μόνος θα το ζήσεις
μόνος σου θα είσαι ότι κι άν αποφασίσεις
θα `ναι αργά όταν ξυπνήσεις μόνος σου θα γονατίσεις
ενάντια ξανά σε κοιμισμένες συνειδήσεις
μέχρι να συνηθήσεις θέλεις κι άλλες βελτιώσεις
αμέτρητες οι δόσεις, πιο μοιραίες επιπτώσεις
σου προσφέρει ο TNS στα μικρόφωνα ονειρόξεις
στο πλευρό του ο Τάκι Τσαν και ο Νίκος ο Βουρλιώτης

10 Βήματα – 2004

Βήματα x8

Ένα σαν πέφτει ένα αστέρι πρέπει να κάνεις μια ευχή,
όπου κι αν βρίσκεσαι απόψε διώξε κάθε ενοχή,
στον ουρανό αν ψάξεις θα βρεις κάπου ένα αστέρι
κι αν πιστέψεις στον εαυτό σου θα το πιάσεις με το χέρι.

Απλώνω έτσι το χέρι ψάχνω κάτι απ' τα παλιά
κάποιο φίλο που `χει φύγει και δεν είπε ούτ' ένα γεια
θυμάμαι τη μορφή του την νιώθω μου `χει λείψει
και τότε πάντα ταξιδεύω μες στον χρόνο με μια τύψη.

Κάποτε μου είχες πει πως ό,τι γίνει θα `σαι εδώ
εσύ όμως έφυγες και χάθηκες σαν τρένο απ' το σταθμό
πήρες μαζί σου τα όνειρα μιας ολόκληρης ζωής
φίλε ψάξε στον εαυτό κι ίσως κάπου να το βρεις

Έχεις κουράγιο ή τα πόδια σου βαρίναν και δεν αντέχεις
έχεις κουράγιο; πές μου, έχεις ή δεν έχεις;
Στάσου που πας μίλα, πες μου μία λέξη
θέλω να μάθω επιτέλους ποιος απ' τους δυο μας έχει φταίξει.

Βήματα μένουν πάντα στην ψυχή σαν τα αισθήματα

Βήματα, βήματα, βήματα, δεν τα σβήνει ο καιρός ούτε τα χρήματα

Βήματα, βήματα.

Έχουν περάσει 10 χρόνια κι είμαι ίδιος με το χτες

10 χρόνια έχω παρέα μου τις ίδιες ενοχές

ξαποσταίνω κάπου κάπου στο σκοτάδι αυτού του δρόμου

γιατί οι ανάσες μου βαραίνουν με το πέρασμα του χρόνου.

Στο βάθος του διαδρόμου η δική σου η μορφή

Σε γνωρίχω στο σκοτάδι μοναχά από την αφή

πρέπει να πλησιάσεις να μ' αφήσεις να σ' αγγίξω

μονάχα έτσι θα μπορέσω τις πληγές μου να σου δείξω.

Φίλε τώρα αυτήν την ώρα, παραφορμή αυτά τα λόγια

που σου λέω και προχώρα.

Συνάντησέ με αυτό το βράδυ στην πλατεία όπως παλιά

θα `μαι μόνος όπως τότε καθισμένος στα σκαλιά.

Φίλε έλα έλα έλα απόψε που πονάω

εγώ υπόσχομαι πως παύω αυτό το βράδυ να μιλάω

κλείνω τα μάτια μου, κλείνω το φως,

και περιμένω μίπως σε δω και κατεβαίνεις

κάποιο βράδυ απ' το τρένο.

Βήματα μένουν πάντα στην ψυχή σαν τα αισθήματα

Βήματα, βήματα, βήματα, δεν τα σβήνει ο καιρός ούτε τα χρήματα

Βήματα, βήματα.

11 Καλημέρα Ελλάδα – 2004

Καλημέρα Ελλάδα,
Σου μιλάει ο Νίβο
όλα σου τα λέω τίποτα δεν κρύβω
πολύ με υποτίμησες, εγώ μονάχα λίγο
Σκέφτηκα Ελλάδα να σ' αφήσω, να φύγω
Δεν το `βαλα κάτω και προσπάθησα κι άλλο
ν' ανεβάσω σαν κι εσένα πιο πολύ το καβάλο
Να πετάξω καπέλα και το rap ντύσιμό μου
Και ν' αλλάξω τη ζωή και το φέρσιμό μου

Καλημέρα Ελλάδα
Να μου ζήσεις για πάντα
Να τιμάς με παρελάσεις το έπος του 40
Να κρατάς το κεφάλι ψηλά στον αγώνα
Και να βγάζεις για κυβέρνηση το ίδιο κόμμα

Να μου ζήσεις Ελλάδα και όλοι οι βουλευτές σου
Με τ' αυθαίρετά τους όλοι στις ακρογιαλιές σου
Με τους Χριστιανούς σου που κάνουν νηστεία
και ό,τι περισσεύει στέλνουν στην Ελβετία

Ελλάδα συγγνώμη αν θες ν' αλλάξω γνώμη πρέπει και συ να μάθεις ν' αγαπάς
Πάψε να με παιδεύεις και να με κοροϊδεύεις
Και τα όνειρά μου Ελλάδα μη σκορπάς

Καλημέρα Ελλάδα,
Νίβο στο μικρόφωνο
Στα λέω μέσα στους δίσκους
Στα λέω και στο ραδιόφωνο
Στα `πα απ' την καλή
Στα λέω και απ' την ανάποδη
Σου `χω μαζέψει άπλυτα από δω μέχρι τη Νάπολη

Κύριοι υπουργοί, κύριοι βουλευταί
Πριν πάτε στο γραφείο, σας κάνω εγώ σεφτέ
Διαλέγω ένα τραγούδι αντί να στέλνω γράμματα
Δεν ψάχνω για μ***, δεν περιμένω θαύματα
Παράτα και γραφείο και χαρτοφυλάκιο
Ελάτε μια βόλτα μέχρι τη Βαρβάκειο
Κατέβα στο λιμάνι, μίλα στους εργάτες σου
Πάρε την ευθύνη μια φορά πάνω στις πλάτες σου

Ποια δημοκρατία, μου μιλάτε, ποια προγράμματα;
Ποια πανεπιστήμια, ποια Ευρώπη, και ποια γράμματα;
Πού είναι η παιδεία, πού είναι η υγεία σας;
Κύριε υπουργέ... τα υπουργεία σας

Ελλάδα συγγνώμη αν θες ν' αλλάξω γνώμη
πρέπει και συ να μάθεις ν' αγαπάς
Πάψε να με παιδεύεις και να με κοροϊδεύεις
Και τα όνειρά μου Ελλάδα μη σκορπάς

Κύριε Πρόεδρε,
Παίρνω το θάρρος σήμερα
Αφού όλα τα προβλήματα είναι θέματα εφήμερα
Προκαταβολικά συγγνώμη μα έχω όνειρα
Σαν αυτά που κάποιοι ονομάζανε ανώνυμα
Εγώ τους δίνω όνομα και δεν κάθομαι φρόνημα
Γιατί εγώ κι εσύ διαφέρουμε στο φρόνημα
Ζητάω τα προβλεπόμενα, δεν τα ζητιανεύω
Σ' αντίθεση με σας έχω μάθει να δουλεύω

Ελλάδα σε βιάζουν και συ φτιάχνεις τα νύχια σου
Όχι να αμυνθείς
ή για να βρεις τα δίκια σου
Αυτοί σε ξεπουλάνε όση ώρα καλλωπίζεσαι
Είστε μια παρέα και μονάχη ξεφτιλίζεσαι

Καληνύχτα Ελλάδα,
Σ' αφήνω πάω για ύπνο
Όσο εσύ μ' αυτούς ετοιμάζεσαι για δείπνο
Εγώ θα κάνω στίχους, κάθε σκέψη στο τετράδιο
Και θα στ' αφιερώσω απ' το ράδιο μάλλον αύριο

Ελλάδα συγγνώμη αν θες ν' αλλάξω γνώμη
πρέπει κι εσύ να μάθεις ν' αγαπάς
Πάψε να με παιδεύεις και να με κοροϊδεύεις
Και τα όνειρά μου Ελλάδα μη σκορπάς

12 Γυναίκες – 2004

Rap και λούπες sexy κούκλες
μικρόφωνα ανοιχτά πιάνουν ταχύτητες τρελές
δες, λες, πες TNS ρίμες,
φήμες στο πνεύμα μπήκες
είδες κι όμως TNS νόμος
δε μου κάνει κόπος
όπως έχω φτάσει πάλι πρώτος όμως

Είναι το FAMILY με γυναίκες που κουνιούνται σωστά
άλλοι νομίζουν ότι ραπάρουν καλά
αλλά δε βγάζουν λεφτά
άρα δε βλέπουν μπροστά
ασταμάτητα χώνω πάλι άψογα στίχους και τεχνάσματα
εχώ φτάσει εκεί την ευάλωτη στιγμή
έχουμε πιάσει κορυφή κι ας μην θέλουνε πολλοί
που δεν είναι σχετικοί, άσχετοι, άφαντοι που είναι

Αυτοί,
ανάποδα τιμόνια στα καλύτερα σαλόνια
κάνω party εδώ και χρόνια
πολλά καλά διαλεκτά μωρά ανεβάζουν την λίμπιντο
είναι το rap μου ανίκητο
ξέρω ότι σου λείπει το στύλ μου το αλήτικο
άσ' το αυτό.

Γυναίκες τριγύρω πολλές παρά πολλές
αλλά ποτέ δεν είν' αρκετές
είναι το σήμερα, το αύριο και το χθες
μες στη ζωή σου μόνο αυτές
κάνουν πιο sexy τη ζωή σου με 2 ματιές.

Μοιάζει να `ναι φαινόμενο
δεν αλλάζει περιεχόμενο
δε διστάζει το κάθε επόμενο
να φαντάζει ως μη γενόμενο
δεν πειράζει το αναμενόμενο
σε φωνάζει περιπλανώμενο
προετοιμάζει για το ερχόμενο
βάζει φωτιά και πάλι φλεγόμενο
το στύλ μου αυτό ποιο το συνεχόμενο
αφιερωμένο για παν ενδεχόμενο
για τις επόμενες γκόμενες
γόνιμες, νόμιμες, μόνιμες
τις άταχτες ώριμες, που δεν κάτσανε φρόνιμες
πιο μικρές πιο μεγάλες

Άλλες κι άλλες
δασκάλες που ανεβαίνουν τις σκάλες
2 2 τα σκαλιά
πες αντίο στα παλιά
είναι η μαγική τριάδα που σου βάζει τα γυαλιά
δεν σηκώνει αστείο, κατάλαβε το καλά
ανέβηκε το επίπεδο σ' αυτό εδώ το γήπεδο
μην ψάχνεις για καλύτερο αντίδοτο
αντίθετο σε χρόνο ανύπτοτο
έχασες τη ρίμα ακόμα και το επίθετο, κρίμα!

Γυναίκες τριγύρω πολλές παρά πολλές
αλλά ποτέ δεν είν' αρκετές
είναι το σήμερα, το αύριο και το χθες
μες στη ζωή σου μόνο αυτές
κάνουν πιο sexy τη ζωή σου με 2 ματιές.

Έχω χάρισμα, έχω ταλέντο
με τις λέξεις στο μοντάρισμα
και στις γυναίκες κάνω πάντα ξεκαθάρισμα
σκληρό μαρκάρισμα και μποτιλιάρισμα
μόνο εγώ γνωρίζω τι είναι σταμπιλάρισμα!
Μέρος τρίτο απ' το 1 / 3 στην εξεδρα μό ζήτ
έχω βρει όλους τους τρόπους επιτέλους να μην πλήττω
είν' ο TNS,

Οι NEBMA και οι GOIN' THROUGH παρέα
συνάντηση γιγάντων στο μικρόφωνο
μοιραία, ησυχία.. ! Το μάθημα αρχίζει
πισιρίκο από εδώ και στο εξής
θα `χεις δάσκαλο το RICO
κι αν θες πολλά να μάθεις
για το φύλο τ' ασθενές
ιδιαίτερα στο σπίτι σου προσφέρει ο TNS
δεν κάνω rap, μόνο παίζω με τις λέξεις
παρέα στο μικρόφωνο ο TNS &
ο ΑΛΕΞΗΣ, ΜΙΧΑΛΗΣ, RICO, OMINUS & DJ
& και γυναίκες που ποτέ ποτέ δεν είν' αρκετες.

Γυναίκες τριγύρω πολλές παρά πολλές
αλλά ποτέ δεν είν' αρκετές
είναι το σήμερα, το αύριο και το χθες
μες στη ζωή σου μόνο αυτές
κάνουν πιο sexy τη ζωή σου με 2 ματιές.

13 Πόσο μαλάκας είσαι – 2004

Εδώ είμαι πάλι, με το δεξί περνώ και πάλι τη σκυτάλη
κι ανοίγω τρύπα στο δικό σου το κεφάλι
σου φέρνω ζάλη αλλά και σύγχυση μεγάλη,
τόσο μεγάλη όσο δεν έχεις νιώσει άλλη..
δε με γουστάρεις, μήπως θα ήθελες μια πίπα να μου πάρεις;
Σιχαίνεσαι το στιλ μου και φρικάρεις,
μα κατά βάθος μ' αγαπάς και με κοπιάρεις.

Μαζί μου ασχολείσαι, ποσό μαλάκας είσαι
αν όντως δε γουστάρεις σου δείχνω τι να πάρεις,
ανήλικος αν είσαι τα αυτιά σου τώρα κλείσε,
το όνομα μου σβήσε ξένος είμαι ξένος είσαι.

Ζήλια κόντρες μίσος, παντού υπάρχει μίσος,
στους δρόμους στις φαμίλιες και στις ψυχές μας ίσως,
ίσως να `ναι αργά, εγώ όμως το φωνάζω
τα νερά πάλι ταράζω και το στιλ μου δεν αλλάζω,
χρόνια σας ακούω να μιλάτε για ότι κάνετε,
στα αυτιά όμως τα λόγια σας ακούω σαν να κλάνετε,
ποτέ σας δε με φτάνετε μιλάω από πρώτο χέρι,
είμαι ο γιος του ανέμου σαν το Κώστα τον Κεντέρη
στα 2 μικρά σου μάτια η εικόνα μου μεγάλη,
μ' είχες χάσει για 2 χρόνια μα εδώ είμαι και πάλι
έτοιμος για κραιπάλη οπλίζω τη σκανδάλη
κι ουρλιάζω μες τη νύχτα όπως κάνει το τσακάλι,
αλήθεια δε με νοιάζει αν απόψε είσαι φτιαγμένος,
αν νομίζεις τελικά πως είμαι διεφθαρμένος,
ένας mc ακόμα πουλημένος, μολυσμένος
ήσουν και θα είσαι στη ζωή μου ένας ξένος.

Μαζί μου ασχολείσαι, ποσό μαλάκας είσαι
αν όντως δε γουστάρεις σου δείχνω τι να πάρεις,
ανήλικος αν είσαι τα αυτιά σου τώρα κλείσε,
το όνομα μου σβήσε ξένος είμαι ξένος είσαι.

Βάστα γερά και δώσε βάση,
τα πράγματα περάσαν φίλε μου σε άλλη κλάση,
το πνεύμα σε Α’ επίπεδο διώχνει τη λήθη και το λήθαργο,
το αυθεντικό βγήκε μπροστά αλλάζει όλο το σκηνικό,
άσε τα σάλια, σκουπίσου λίγο
όταν σε ξεμπροστιάζω μου λες όλο πρεπε να φύγω
αν είσαι μάγκας πέστα μας μπροστά μας,
τα πίσω λόγια φέρνουν διεισδύσεις
και εμείς από την πλευρά μας θα στις δώσουμε,
θα ικανοποιηθείς τη λύση βρήκαμε απόψε για να γιατρευτείς,
αφού το ήθελες πολύ για να σωθείς
έτσι απλά και όμορφα στις φιλικές κουβέντες τελειώνουν όλα φρόνιμα,
βάλε μυαλό όσο έχεις καιρό,
σταμάτα τη μουρμούρα σου και τον εγωισμό,
τη μια φορά στη χάρισα την άλλη δεν μπορώ
ξένος είμαι, ξένος είσαι και όπου είσαι θα σε βρω.

Μαζί μου ασχολείσαι, ποσό μαλάκας είσαι
αν όντως δε γουστάρεις σου δείχνω τι να πάρεις,
ανήλικος αν είσαι τα αυτιά σου τώρα κλείσε,
το όνομα μου σβήσε ξένος είμαι ξένος είσαι.

4. Ημισκούμπρια

1 Ο Μοναχός – 1996

Βαρέθηκα να γίνονται τα ίδια και τα ίδια

οι παραπληγές μου πρήξαν τα συκώτια
και πια το πήρα απόφαση ρολά θα κατεβάσω

κι απά στο Άγιο Όρος θα πάω να μονάσω
τα μαύρα θα φορέσω στη μέση κομποσκοίνι

και πια θα μαγειρεύω μόνο με μαργαρίνη
νηστεία προσευχή θα κάνω κάθε μέρα

και όλες τις γυναίκες θα τις εκάνω πέρα
και θα `μαι ο καλόγερος θα τρώω μόνο ρίζες

και θα χω για το στέρεο 45 πρίζες
και μέσα στο κελί μου θα πίνω τον καφέ

που θα τον φτιάχνω μόνος εσπρέσο ή φραπέ
θ αρμέγω τις κατσίκες να κατεβάσουν γάλα

και με τους μοναχούς εγώ θα παίζω μπάλα
δε θα παίζω μπάσκετ με το φίλο μου τον Γκάλη

γιατί θα έχω στο πόδι μου το ιερό σαντάλι
Το πέριο θα κόψω και κάθε είδους τσόντα

και τις κακές παρέες με τον Μάκητα το πόντα
θ ακούω εβρι ντέι την Καρμίνα την Μπουράνα

θα φουντώσω το μαλλί να γίνει σαν αφάνα
κι όλοι οι παράφλες φύγετε από μπρος

γιατί όλους σας φτύνω έχω γίνει μοναχός

Ο μοναχός, ο μοναχός, δε μονάχιστερ

Από παλιά μου λέγαν ή μικρός να παντρευτώ

ή σ ένα μοναστήρι να πάω να κλειστώ
κι αφού όπως διαπίστωσα δεν είμαι άντρας σέξι

θα γίνω μοναχός κι εγώ στα είκοσι έξι
τα νιάτα μου θα κλαίνε οι μετανιωμένες

οι παραπληγικές και οι τελειωμένες
θα λένε τι καλό παιδί τι άξιο παλικάρι

τι να έγινε και είπε τα βουνά πλέον να πάρει
και πως θα επιβιώσει μ αυτό το νέο λουκ

και πρέπει να διαβάζει και το ιερό το μπουκ
και θα χει το μαλλί του Τζίμι του Χεντρίξ

δε θα χει χαιτικό σαν του Αυτοματίξ
μα θα χει ένα μούσι ωσάν του Άις Πι

αντί κρασί θα πίνει το Λίπτον Αις Τι
θα κόψει και τον Πέτρο τον Στήβεσαν για πάντα

και θα πετάξει στο γκρεμό το αμάξι του το Λάντα
και φαίνεται θα πούλησε και όλους του τους δίσκους

μα τώρα θα φροντίζει μονάχα τους ιβίσκους
και τέρμα τα Ημισκούμπρια και τέρμα ο Μιθριδά

δε θα ξανακάνουν ποτέ πια ηχογρά
μα όλους τους παράφλες εγώ πια θα τους φτύνω

για πάντα μοναχός εγώ θα παραμείνω

2 Η Απολλώνια κορμάρα - 1996

Έφτασε ο Μάιος εμπρός βήμα ταχύ
κορμάρες να πετάξουμε γυμνές στην εξοχή
Να τώρα που κοιτάζομαι μπροστά εις τον καθρέφτη
βλέπω κάτι τραγικό, το ηθικό μου πέφτει
Κάπου τα είχα δει θυμάμαι με σουσάμι
ήτανε στο φούρνο τα πουλούσαν με το δράμι
Λαχταριστά ψωμάκια ζεστά και τραγανά
μα πάνω στην κορμάρα μου φαντάζαν τραγικά
Για να γλιτώσω φίλε απ' αυτόν τον πανικό
ξανά στο γυμναστήριο σε πρόγραμμα γοργό
Όταν μπήκα μέσα με ύφος Ηρακλή
και με το μαλλί του Βιντιάδη Μεγακλή
τα άτομα τα παίξαν, τ' άτομα ψαρώσαν
και αμέσως πιο πολλά βάρητα σηκώσαν
γιατί ήμουν ένας σφίχτης νιντζάτος τρομερός
Το γυμναστήριο είναι ένας χώρος ιερός
Η γυμνάστρια σαν ήρθε η σούπερ υπεργκόμενα
άκουσα απ' αυτήν τα εξής λεγόμενα
"Καλή σας μέρα κύριοι, ήρθατε να γραφτείτε
μα το κορμί σας για να δω θα πρέπει να γδυθείτε"
Και γδύθηκε ο παίδαρος για να αναπτερωθεί
μα με το πρώτο λίκνισμα είχα ξελιγωθεί
Και εγώ με μια ένεση θα παίξω με τα χέρια
στήθος, πόδια, πλάτη, θα καταπιώ μαχαίρια
Γιατί είμαι ο Σβαρτζενέγκερ, γιατί είμαι ο Συλβέστρος
και τρώω τον τουιτισμό γιατί είμαι ένας μαέστρος
Σαν μπήκα μες την αίθουσα τα μπράτσα μου να σφίξω
μόλις κοίταξα καλά μου ήρθε ευθύς να βήξω
και πήρα καραμέλα, το φίλο του ψαρά
γιατί μπροστά μου είδα το φίλο Μιθριδά ("Αν ει!")

"Τι κάνεις εδώ πέρα;" του είπα με τρομάρα
"Ήρθα να γυμνάσω..."

Την Απολλώνια κορμάρα ("Τι κορμάρα είναι αυτή")
Την Απολλώνια κορμάρα ("αχ θα πάω ν' αυτοκτονή")
Την Απολλώνια κορμάρα ("δεν έχει ούτε μπιμπίκια")
Την Απολλώνια κορμάρα ("διαθέτει και ποντίκια")
Το ξέρω ότι είσαι σφίχτης, το ξέρω ότι είσαι strong
και τραβάς τα ζόρια άμα λάχει all night long

Κι εγώ είμαι ένας σφίχτης με τέλειο κορμί
τραβώ την τροχαλία με δύναμη και ορμή
Όλοι μες το gym τους μύες μου χαζεύουν
και από τη λύπη τους τσάρλεστον χορεύουν
γιατί είμαι ο καλύτερος και έχω και γραμμώσεις
Αγόρασα καμπριολέ πληρώνω και τις δόσεις
Κι έχω κάμποσες ξανθές που όλο για `μένα κλαίνε
Χαϊδεύοντας το στήθος μου συνέχεια μου λένε
"Αγόρι μου, η κορμάρα σου με έκανε κουρέλι
Θα ανέβω στο τραπέζι να χορέψω τσιφτετέλι
Μανάρι μου, στολίδι, λεβέντη μου κι αλήτη,
άσε με να σου κόψω τις τρίχες απ' τη μύτη"
Τα κορίτσια με ποθούν και εγώ όλο τους τάζω
γιατί έχω προσόντα σαν το Σπύρο το Μπουρνάζο
Τραβαώ τα ζοριλίκια για πέντε έξι ώρες
και όλοι οι τριγύρω κοιμούνται σε αιώρες
Ο τσλεκερε Τσαν Τσουμ Τσίμπλερ μύγα είναι μπροστά μου
Σηκώνω και κιλά που δεν αντέχουν τα οστά μου
Κουτιά οι πρωτεΐνες που καταναλώνω
Το hell of a body το αναστηλώνω
Κι έτσι εδώ που βρίσκομαι και χτίζω το κορμί

μα όχι με μπετά, ωσάν το μπετατζή
θα γίνω υποψήφιος και φίλε μη γελάς
Εμένα θα εκλέξουνε για Μίστερ της Ελλάς
"Αλήθεια Μιθριδάτη;"
Ησύχασε, μωρό μου
Εσένα δε σ' αφήνω, μα έχω το σκοπό μου
γιατί είμαι ένα σώμα με μύωνες γεμάτο
Τις πόζες σαν αρχίσω θα πέσουν όλοι κάτω
Θα βγαίνω σε περιοδικά, θα σφίγγω ποντικάρες
να λιώνουν σαν με βλέπουν όλες οι γυναικάρες
Θα γίνω Λου Φερίνιο με το μακρύ μαλλί
και ας μην έχω τίποτα μέσα στην κεφαλή
Τώρα που με άκουσες, τα ζοριλίκια βάρα
Θα κάνω σαν γλυπτό...

3 Το hip hop δε σταματά – 1996

Το hip hop δε σταματά μέσα στο αίμα μας κυλά

Κλείστε όλοι το στόμα σας κι αφήστε με ν' αρχίσω
και σταθερά σαν βράχος εγώ να συνεχίσω
εμείς τα Ημισκούμπρια με τη χαρά στα ούλα
εδώ λοιπόν θα πούμε για ωραία μουσικούλα
που είναι το χιπχόπι και πάνω οι ραπιές
που την ακούν μικρούληδες ακούνε και γιαγιές
μα παρεξηγημένη είναι εδώ και χρόνια
και όλοι προτιμάνε τα κουκούτσια απ' τα πεπόνια

αλλά και τα καρπούζια πρόβλημα δεν έχουν
απλά απ' τη μαυρίλα γουστάρουν να απέχουν
ακούνε το μπιτάκι

Εμέ όμως με νοιάζει και με παρανοιάζει
γιατί το μουσικούδι εμένα με εκφράζει
και το αίμα βράζει σαν πέφτουνε σκρατσάκια
κι αμέσως θα φορέσω χοντρά γυαλιά τασάκια
γι' αυτό λοιπόν εμένα κανείς δε μ' εξαπατά
γιατί θα πω αμέσως «το hip hop δε σταματά!»

Το hip hop δε σταματά
Το hip hop δε σταματά μέσα στο αίμα μας κυλά

Θα πάρω το μικρόφωνο που θα 'ναι και καλό
και όχι σαν το μπλε το παρακμιακό
θ' αρχίσω να ραπάρω να δείξω τα προσόντα
γιατί εγώ δεν είμαι απ' τα άβουλα τα όντα
σαν πιάνω το μικρόφωνο είμαι βασιλιάς
μα όχι ο Κωνσταντίνος που 'ναι ψωμί και ελιάς
μπορεί λοιπόν τα λόγια μου να είναι μια απάτη
γι' αυτό έχω συμπαράσταση το φίλο Μιθριδάτη

Μμμ, καλά σωθήκατε που θα σας εξηγήσω
με την απορία εγώ θα σας αφήσω
κι ούτε θα σας πείσω για τη μουσική μου
είμαι ο πατέρας της είναι σαν παιδί μου
δε θα καταλάβετε ποτέ σας τι θα πω
και αν σας εμιλάω μέχρι αύριο ;;;
τους ημισκουμπρισμούς κανείς να μην τους παίξει
και δε με νοιάζει φίλε αν δε μου πεις μια λέξη

Το hip hop δε σταματά
Το hip hop δε σταματά μέσα στο αίμα μας κυλά

Βγαίνοντας τη νύχτα μέσα απ' την πιτσαρία
θ' ακούσω στο γουόκμαν αυτήν τη φασαρία
γνωρίζοντας καλά το σκύλοτα το Φρέντυ
έμαθα κι εγώ το Μέρφυτα τον Έντυ
κι έμαθα ν' ακούω αυτήν τη μουσική
και όχι απ' την άλλη την παραπληγική
άκου τη λιγάκι μεγάλε παπατρέχα
κι άμα δε σ' αρέσει (έλα!) σήκω, φύγε, τρέχα
νιώσε λίγο τη δύναμη, κατάλαβε το στίχο
κι άμα σου αρέσει γράψε το στον τοίχο
το hip hop είναι αλήθεια, είναι μίσος, είν' αγάπη
δεν είναι τα βρωμόλογα απ' το στόμα του αράπη
άκου το μπασάκι, άκου το μπιτάκι
άκου το μικρό, μικρό μιθριδατάκι
κι άμα δεν ακούσεις τα κομμάτια τ' άτιμα
και πάλι το hip hop δε γίνεται σταμάτημα!

Το hip hop δε σταματά
Το hip hop δε σταματά μέσα στο αίμα μας κυλά

4 Το βουκολικό - 1996

Φουρώ τη φουστανέλα μ' , τα τσαρούχια μ' τα δυο
Παίρνω και το walkman με την Δόμνα τη Σαμιώ
Τρώω κι ένα χαμπεργκερ με περισσό το τσίλι
Κρεμάω και του Κίτσου το σουπερ καρυοφίλι
Φιλάω την Αστέρω, φιλάω τη Μαλάμω
Και καβαλάω τ' άλογο που έκαμε και άμμο
Χτενίζου του μουστάκι μ' , βάζω και ζιλές
Κι ας με λέει ου Μπούτσαρης πως είμαι κι λελές
Παστώνω το μαλλί μου σαν τα κινητά του Τζη
Μα εγώ όταν θα τα κόψω θα `μαι σαν το Ρακιντζή
Έτσι εγώ τους Τούρκους θα κατατροπώνω
Και θά `χω και γυαλί σαν του μπέκερε, μπέκερε Μπόνο
Και μες στης μάχης τον καπνό, πάνω στου Παλαμήδ'
Θα κάνου κι ένα διάλειμμα να φάω ένα κρομμύδ'
Έτσι αν μια τουρκάλα την ερωτευτώ
Θα την απομακρύνω, στα μούτρα θα ρευτώ
Κοιτάξτε περηφάνια στο άσπρο άλογό μου
Στό `να χέρι το σπαθί, στο άλλο το κινητό μου
Εγώ είμαι ο γέροντας που είμαι απ' το Μοριά
Κι ελεύθερος θα είμαι, ποτέ μου με λουριά
Ρε φάτε χώμα ρε, εγώ είμαι ο τσηφ
Τραβάω και πιο γρήγορα από τον Λη Βαν Κληφ
Κι αν είναι κανα πρόβλημα που θέλεις να στο fix
Θυμήσου, I can do it μονάχα in the mix

Έχω το μαλλί μ' , την τρομερή τη ράστα
Με θέλουν αρχηγό ούλοι στην επανάστα

Εγώ είμαι ο Κανάρης, γνωστός πυρπολητής
Από μικρός το ήξερα πως θα είμαι κι εμπρηστής

Στις καρδιές των κοριτσιών εγώ, την πρώτη νιότη
Όλες περιμέναν ν’ αγαπήσουνε νησιώτη
Με την Μπουμπουλίνα χορεύαμε στην ντίσκο
Ακούγαμε Φατμέ, τη βρίσκω με το ρίσκο
Και η Φατμέ η τουρκάλα με γούσταρε πολύ
Μα ο Κολοκοτρών’ ς της ρεύτηκε στ’ αυτί
Την πήρε μυρωδιά την σκορδαλιά
Κι έπεσε ξερή στην δική μου αγκαλιά
Μα ζήλεψε πολύ κι η Μαντώ η Μαυρογέ
Και πέταξε επάνω μου τραπέζι εμαγέ
Θα `κανα και ματ στον Καραϊσκάκ'
Τότε οι στεριανοί δεν είχαν μάθει σκάκ'
Κι έτσι την κοπάνησα και γύρισα στου πλοίου
Παρέα με το τσούρμο μου να φύγουμε για Χίου
Σαράντα δυο πλοιάρια του τούρκου Κιουταχή
Πήραν στο κυνήγ’ το δικό μου Ι.Χ.
Εγώ όμως δεν ταράχτηκα, χτύπησα μια μπύρα
Κι έβαλα μπροστά το βενζινοκινητήρα
Το πλοίο το δικό μ’ είχε πια σαλπάρ’
Και πάνω στο κατάρτ’ πετούσανε οι γλαρ'
Την έκανα λαμόγια κι έφυγα στ’ ανοιχτά
Φίλοι τουρκαλέοντες έχετε τώρα γεια

Εμένα το μαλλί μ’ δεν έχει πιτουρήθρα
Με θέλουν αρχηγό όλοι στη ναυαρχίθρα

5 Τσόντα (Κοριτσάκι μη σε μέλλει) - 1996

Λέω πια κατάλαβα πως έχω τα προσόντα
Καιρός είναι λοιπόν να παίξω σε μια τσόντα
Θα `χω για παρέα τον φίλο τον Μιτσάρα
Που θα `ναι χτενισμένος με τζελ και με τσαρτσάρα
Έχει το ψευδώνυμο ¨Ο μεγαλοπρεπείς¨
Και βούταγε στα βάθη σαν μαύρος πειρατής
Με τέτοιο φιλαράκι με τέτοιο συνεργάτη
όλο το συνεργείο ευθύς με παίρνει μάτι
Έτσι οι κοπέλες που παίζουμε μαζί
ξέρουν δε θα φάνε ντολμά το γιαλατζί
Έχω πρωταγωνίστριες πολλές για να φιλήσω
Και πρέπει όλες αυτές και να τις αγαπήσω
Μπορεί να `ναι τουρίστρια να `ναι γιαγιά που γνέφει
Μα ο καλός ο μύλοντας όλα τα αλέθει
Και τούτη η ταινία έχει ονομασία
το κάνουμε εδώ μας ακούνε στην Ασίαααααα
Κι αρχίζουμε τα ζόρικα με μια μου παρτενέρ
Γιατί το πλάνο ήτανε μέσα στο ασανσέρ
Και σκίστηκε η δαντέλα του σέξι στηθόδεσμου
Και τι θα κάνει τώρα χωρίς σουτιέν για πες μου;
Πες πολύ καθυστερήσει πολλή ορθοστασία
Όμως για τα φράγκα την κάνω την κάνω την θυσία
Για τούτο κοριτσάκι εσένα μη σε μέλλει
Τράβα δαγκωνιά στο ζωντανό παστέλι
Το παστέλιιι...

Κοριτσάκι μη σε μέλλει
Ο Μητσάρας είναι μέλι
Ο Μητσάρας είναι μέλι
Έλα κοριτσάκι μη σε μέλει

Κοριτσάκι μη σε μέλλει...

Εγώ είμαι το κεφάλαιο και έχω και τα φόντα
Να χρηματοδοτήσω εδώ την σούπερ τσόντα
Θα πάρω σκηνοθέτες μα και καμεραμάνους
Θα `χω σκηνικά προβάτα και τσομπάνους
Και μέσα στα γραφεία μου η βρόμικη παρθένα
Θα έρθει να ζητιανέψει το ρόλο της σε μένα
Μα γω την χαστουκίζω της σκίζω το φουστάνι
Περνάει οντισιόν να δω αν θα μου κάνει
Το αχόρταγο νυμφίδιο κι ο πρώτος επιβήτωρ
Παίζουν στην ταινία μα εγώ είμαι ο κτήτορ
Είμαι ο Καλιγούλας παίζω στην Αϊντχόφεν
Το ματωμένο γύρισα το πιάνο του Μπετόβεν
Το τσέλο του Μεντζέλο και το βαθύ ρουθούνι
Με πρωταγωνιστή το μέγα τον Γκουσγκούνη
Η εταιρεία λέγετε Γεράσιμος αεοέ οε οε...εε
Και τότε ρίξαν τον κλήρο
Και τότε και ρίξαν τον κλήρο
Για να βρω πια πια πια
Θα αγαπηθεί
Για να βρω πια πια πια
Ουε ουέεε κι αλίμονόοοοο

Κοριτσάκι μη σε μέλλει...
(Ο Γεράσι είναι μέλι...)

Κοριτσάκι μη σε μέλλει...
(Μητσάρας)

Κοριτσάκι μη σε μέλλει...
(Γεράσι)

6 Καταλάβατε ή να κάνω και κακά; - 1996

Ημισκούμπρια θα είναι μια άλλη κοινωνία
Κι όποιον δεν τον νοιάζει, εγώ δε δίνω μία
Παίζω για την πάρτη μου με φίλο Μιθριδάτη
Γιατί 'μαι ο Ιζνογκούντ, είμαι κακός απ' τη Βαγδάτη
Κι όλα τα τσιράκια που με φωνάζουν τρόμπα
Τα μάζεψαν και φύγανε, τους έχω κάνει ρόμπα
Μου ανέβηκε η πίεση από την καταπίεση
Τα μόνα που με σώζουν οι νότες και η δίεση
Κι αν ψυχωτικός νομίζετε πως μοιάζω
Και μέσα στο τρελάδικο εγώ θα ημισκουμπριάζω
Με ξέρει μόνο η μάνα μου και η Σκουόλα ντέλλε Άρτι
Κάποιο παλιό αμόρε μου που γιόρταζε το Μάρτη
Μ' έκαψε η γειτόνισσα που μού 'φυγε παλιά
Και μ' άφησε μονάχο με τέσσερα αυγά
Που ήτανε και φρέσκα απ' την κυρά-Μαριώ
Που κάτω από τη ρόμπα της κοιτούσα στο χωριό
Πως δεν υπάρχει κύηση, αν δεν υπάρξει μύηση
Και δεν υπάρχει ρίμα, αν δεν υπάρξει ποίηση
Γιατί 'μαι ημισκούμπριο, περήφανος για αυτό
Ανέλυσα τα ούρα θα τα στείλω στο γιατρό
Σε παντελόνι μέσα που νιώθω δεν του κάνω
Θα μείνω ημισκούμπριο μέχρι να πεθάνω
Ημισκούμπριο, τι άλλο να σας πω;
Μιθριδάτη; (ναι) το κατάλαβες αυτό;

Καταλάβατε ή να κάνω και κακά;
Κακά, κακά, καρακαρακακά

Κρυμμένος στο καλάθι τους να κάνω το σκουμπρί
Κι όλο ν' αναρωτιέμαι γιατί, γιατί, γιατί
Κι εμένα, μάνα, μ' έκανες σαν όλους τον καημένο
Νομίζετε με βρήκαν στην Κυψέλη πεταμένο;
Γιατί 'μαι ημισκούμπριο, δεν τα 'χω εγώ χαμένα
Και στα παλιά μου Adidas τα έχω όλα γραμμένα
Γιατί είμαι αντιήρωας καλά οργανωμένος
Είμαι τρυφερούδι και όχι σιτεμένος
Είστε παραπλήγες και δε σας φταίω εγώ
Μα μόνο το μυαλό σας που κάνει το χαζό
Μπείτε λοιπόν στο λάκκο με πεντάκιλα βαρίδια
Κι αν μείνετε ψηλά σουβλάκια με κρεμμύδια
Δε ξέρω αν μιλάμε μαζί την ίδια γλώσσα
Έχω όμως χαρίσια και αυγά από την κλώσσα
Δεν είμαι ο περίεργος, δεν παίζω κουλτουράπ
Μα είμαι ένας Ημίσκουμπρας και παίζω μόνο ραπ
Τι κι αν τρώω μια ζωή τα χάμπουργκερ στα γουέντυ
Τι κι αν ακούω σταθερά το φίλο το Λεβέντη
Κάποτε δεν έφαγα ένα ψητό ροφό;
Κάποτε δεν πήγα στο πόρτο το κουφό;
Σε έναν κόσμο μέσα που νιώθω δεν του κάνω
Θα μείνω ημισκούμπριο μέχρι να πεθάνω
Ημισκούμπριο, τι άλλο να σας πω;
Μεντζελάκι; (ναι) το κατάλαβες αυτό;

Καταλάβατε ή να κάνω και κακά;
Κακά, κακά, καρακαρακακά

Το κακό (στην κάλτσα)
Το κακό (στο καλτσόν)

Καταλάβατε ή να κάνω και κακά;

7 Στη ντισκοτέκ – 1997

(Στη ντισκοτέκ, στην παλιά ντισκοτέκ)
Στη ντισκοτέκ την παλιά φέραν νέα φώτα
στρώσαν καινούρια χαλιά κι άνοιξαν την πόρτα.

Ρόδα τσάντα και κοπάνα και μαρσάρω τη Husqvarna
κι οι μπαρμπάδες στις διαβάσεις τρέχουν μη τους πάρω σβάρνα.
Φοράω το δερμάτινο και τη see through φανέλα
και κάνω μια κωλιά μπροστά στη Barbarella.
Μου λέει το γκομενάκι μου "Give a bit a MMM to me"
της λέω ασ' τα εγγλέζικα και μπαίνω στο ζουμί
πάμε να κουνηθούμε κάτω απ' τη ντίσκο μπάλα
τώρα που ο D.J. μιξάρει "Collegialla".
Χορεύω Michael Jackson με καμαρώνουν όλοι
κι η άσπρη μου η κάλτσα φωσφορίζει στο στρομπόλι
κι ήταν όλοι τους εκεί η Σοφία κι ο Σταμάτης
Πάνος, Στάθης και Καιτούλα κι ο Χαλίφης της Βαγδάτης.

Όμως δεν ήρθες εσύ, το χαμόγελό σου,
λείπει η ζωή μου η μισή κι ότι είν' δικό σου.

Κι η μουσική (κι αυτή) δεν έχει όπως εχτές ρυθμό
η νύχτα πια (κι αυτή) δεν τρέχει και τον χορό ξεχνώ.
Τα γέλια με (αχα) πειράζουν και στον πολύ καπνό
ψάχνω τριγύρω μου και προσπαθώ να σε βρω.
(Στη ντισκοτέκ, στην παλιά ντισκοτέκ)

Στη ντισκοτέκ ο ρυθμός έχει τώρα αλλάξει
ξένος μου μοιάζει ο χορός που μου `χες διδάξει.

Τώρα προστάζει η μόδα το φίλημα στο χέρι

του κάθε hommo sapiens που έχουν για πορτιέρη
μπλουζάκι Enterprise και ντουμσι ντουμσι ντουμ
κοσμογονία έκσταση σαν δόκτορα τον Doom
"Συγγνώμη κύριε μου, πίνετε το ποτό μου"
"Τι λέτε κύριε μου, αυτό ειν' το κολατσιό μου"
Κι ήμουν απ' αυτούς που στίχους δεν μπορούν να μάθουν
τώρα η καλύτερή μου, στίχοι πλέον δεν υπάρχουν
μαθαίνω όμως τα εύκολα και λιγοστά λογάκια
θα τραγουδώ σε λίγο τα σκυλοσουξεδάκια
Paparazzi και μοντέλα, ηθοποιοί αποτυχημένοι
αφού όλοι διασκεδάζουνε γιατί είσαι λυπημένη;

Είναι που λείπεις εσύ, το χαμόγελό σου
λείπει η ζωή μου η μισή κι ότι είν' δικό σου

Κι η μουσική (κι αυτή) δεν έχει όπως εχθές ρυθμό
η νύχτα πια (κι αυτή) δεν τρέχει και τον χορό ξεχνώ.
Τα γέλια με (αχα) πειράζουν και στον πολύ καπνό
ψάχνω τριγύρω μου και προσπαθώ να σε βρω.
(Στη ντισκοτέκ, στην παλιά ντισκοτέκ)

8 Je suis bossu – 1997

Σου πήρα κινητό να μιλάμε όλη μέρα
σου πήρα και του βλάχου τη σκαλιστή φλογέρα.
Σου `φτιαξα ραχάτ λουκούμ ολάκερο ταψί
σου πήρα τη φανέλα του Ανθιμου Καψή.
Σ' αγόραζα κυλόττες και τα κομπινεζόνια

το πλαστικό το χρήμα για όλα σου τα ψώνια.
Ένα γλυκό τιγράκι από το μαχαραγιά
μα έγινε γατάκι γιατί ξέβαψε η μπογιά
σε πήγα Αυστραλία να δεις τα καγκουρώ
σ' αγόρασα στο Μέχικο την κάπα του Ζορό
σου πήρα ΝΤΟΝΤΟΝ παγωτό σταφίδα με το ρούμι
σε πήγα και στην Κύπρο και σε τάιζαν χαλούμι
σου επάνδρωσα ενυδρείο με άγριους καρχαρίες
ένα υδρομασάζ μικρό με μπαταρίες
έναν μονόχειρα ληστή, να έχεις για παιχνίδι
σαράντα φλιτζανάκια με το σήμα του Λουμίδη

Έδωσα τα πάντα για σένανε μαντάμ
και τώρα je suis bossu de clos de Notre Dame.

Σου σκάλισα σε μάρμαρο Απόλλωνα τον Φοίβο
σου πήρα υγρό καρότο στην πλαζ για να σε τρίβω
σου έφτιαξα ναό με πλάκες τις Καρύστου
σου πήρα το καπέλο του Κόμη Μοντεχρίστου
σου `φτιαξε ο Τζεπέτο το Σκυριανό σαλόνι
σε πήγα Μονεμβάσια να δούμε το κανόνι
Σ' αγόρασα τους δίσκους του μέγα του Ρασούλη
και σου `παιζα μπαλάντες του Μπίλι του Καζούλη
Σου πήρα την ρακέτα του βασιλιά του Leer
παρείγγειλα στον Οβελίξ και σου έφτιαξε μενίρ
Σου πήρα τον ΗΜΙΖ την πρώτη τους την πλάκα
σου πήρα χαϊμαλιά από πλανόδιους στην Πλάκα.
σου πήρα τα 100 σκυλάκια Δαλματίας
το ένα το `κανε σκουφί ένας εγκληματίας
το `πα το `κανα σε έψαξα σε βρήκα
σε πλήρωσα χρυσάφι και ας μην είχες προίκα

Έδωσα τα πάντα για σένανε μαντάμ
και τώρα je suis bossu de clos de Notre Dame

Σου έδινα φιλάκια ματσα μουτσα ματς
εκβίασα τον Πρύτανη για να σου μάθει σκρατς
σ' έμαθα να κάνεις του Μπόζο την γκριμάτσα
σου έμαθα σε Μεξικάνικους ρυθμούς το "κουκαράτσα"
σου βρήκα του Ιάσωνα χρυσόμαλλο το δέρας
σου τραγούδαγα ισπανικά γλυκά σαν το Μπαντέρας
Σου πήρα αυτοκόλλητα χαρτάκια τα Pannini
σου πήρα το βιολί του Νίκου Παγκανίνι
σου πήρα Ανναμπέλ το "Ένα πρωινό"
κείνο το καλοκαίρι με Λάκη Κομνηνό
σου πήρα τα πλοκάμια του Dr Octapus
αφρόλουτρο παπάκι όταν θα κάνεις ντους
Σου βρήκα το σπανιότατο τσαντάκι του Sport Billy
σου πήρα Μάγια μέλισσα σου πήρα και το Βίλλυ.
Σου έσκαψα ορυχείο με φλέβα από λιγνίτη
μα τώρα παίζω τη λατέρνα σαν τον Αυλωνίτη.

Έδωσα τα πάντα για σένανε μαντάμ
και τώρα je suis bossu de clos de Notre Dame.

9 Άσε τον ουρακοτάγκο - 1997

Θυμάσαι τι καλά που ήμασταν μαζί
Εγώ, εσύ, το Λάντα κι η φίλη σου η χαζή
Που πάντα μου την έπεφτε
Μα ήταν σα σιδερώστρα
Και τελικά την έλιωσα με μια μυγοσκοτώστρα
Θυμάσαι που αράζαμε οι δυο μας αγκαλίτσα
Κι εσύ γλυκά μου χάιδευες την τριχωτή κοιλίτσα
Και μού'λεγες ζουζούνι άσε με να σε τρίψω
Και πάνω απ'τα προβλήματά σου άσε με να σκύψω
Που γλείφαμε το παγωτό γρανίτα πορτοκάλι
Και σού'λεγα αγάπη μου, δε θέλω καμιάν άλλη
Που μασουλώντας λαχματζούν, είχα πασαλειφτεί
Και η χαρτοπέτσετα μου είχε πια αλειφθεί
Έβγαζες και σκούπιζες τα λερωμένα χείλη
Που έφεγγε και κένταγε η κόρη το μαντήλι
Σιχαμερά υπολείμματα από κόκκινη τη σάλτσα
Πλέον είχε στάξει και σου λέρωνε την κάλτσα
Και μπουκωμένος σού'λεγα είσαι πολύ μανούλι
Και πάνω στο προγόμφιο πρασίνιζε μαρούλι
Που πήρα τις απόκριες το γυναικείο το ρόλο
Και μένα μου την πέφτανε κι εσύ έμενες σόλο
Και μου μαγείρευες φαγιά για να με κάνεις μπόγο
Μια μέρα με παράτησες χωρίς κανένα λόγο
Μου φέρθηκες σαν να'σουνα καμιά παλιολινάτσα
Τα αισθήματά μου πρόδωσες σαν τον Αρτέμη Μάτσα
Με πέταξες χαρμάνη επάνω σ'έναν πάγκο
Και πήγες και τα έφτιαξες μ'έναν ουρακοτάγκο

Άσε πίσω σου τη ζούγκλα
Άσε τον ουρακοτάγκο

Τούμπα τούμπα τούμπα τούμπα
Γύρισε ξανά σε μένα κι αυτού δώσ'του ένα μάνγκο
Τούμπα τούμπα τούμπα τούμπα

Δεν μπορώ να το σηκώσω πια το βάρος της ευθύνης
Να μου λες ότι με θέλεις και στο τέλος να με φτύνεις
Τι σου έκανα δεν ξέρω λουλουδάκι του μπαχτσέ
Που φτιάχνω για εσένα τα καλύτερα σουξέ
Πότε ιλ, πότε Σακίλ, πότε βάτραχο στο γκριλ
Πότε σκίσιμο στη φούστα να μ'ανάβεις το φυτίλ'
Πότε Μπίλι τον Τερλέγκα, πότε Χόλινταίη Μπίλι
Πότε θέραπυ και πότε το έλαφι του Άη Βασίλη
Κι ήμουν πάντα καθαρός και πλενόμουν στο μπιντέ
Θα μου πεις χωράσ'εκεί;
έλα μου, έλα μου ντε
Και σε είχα στα ώπα-ώπα νταχτιρντί κι αμάν-αμάν
Κι εσύ μ'άφησες στα κρύα του λουτρού για τον Ταρζάν
Στης καρδιάς σου το σαφάρι έριξες καλσόν με δίχτυ
Κι έχεις φρόζεν μπαμπουίνο τώρα μες στον καταψύκτη
Ξέχασε λοιπόν τον άντρα με στιχάκια να σε λιώνει
Τώρα θα'χεις χιμπατζή να τα πράττεις στο σαλόνι
Ούτε που θ'ακούς τραγούδια που σου έγραφα στο μπλοκ
Μόνο ζούγκλα, μαύρο πίνακα και rock around the clock
Στο μικρόφωνο ετούτο θα συνδέσω τηλεβόα
Και θα πω σ'όλο τον κόσμο οαοαοαόα
Στην ουρά κοτάγκε εκεί
Διάλεκτο αυτό σημαίνει
Πως παράτησες σπανό και μπλέξ' με πολυγένη
Που'χει τρίχες και στη μύτη που'χει τρίχες και στ'αυτιά
Που'χει τρίχες στα πλεμόνια που'χει τρίχες στα οστά
Κι αν ήμουνα ζωολόγος
Πάνω σε ξύλινο τον πάγκο

Θα'κανα και μια μελέτη
Και γι'αυτόν τον ουρακοτάγκο

Άσε πίσω σου τη ζούγκλα
Άσε τον ουρακοτάγκο
Τούμπα τούμπα τούμπα τούμπα
Γύρισε ξανά σε μένα κι αυτού δώσ'του ένα μάνγκο
Τούμπα τούμπα τούμπα τούμπα

Ο Μένιος θέλει μάνγκο

Άσε πίσω σου τη ζούγκλα
Άσε τον ουρακοτάγκο
Τούμπα τούμπα τούμπα τούμπα
Γύρισε ξανά σε μένα κι αυτού δώσ'του ένα μάνγκο
Τούμπα τούμπα τούμπα τούμπα

Κι αυτή μετά μου δίνει μπανάνα κι ένα μάνγκο
Κι εγώ ευθύς κάνω τον ουρακοτάγκο

10 Ο κύρης του σπιτιού – 1997

Δώδεκα η ώρα μα που γυρνάει πάλι
κάτσε δε θα έρθει θα της σπάσω το κεφάλι
αλλά δε φταίτε εσείς εγώ έχω το βάρος
μου `χετε πάρει όλοι εδώ μέσα πολύ θάρρος
Εγώ θα σας τον κόψω τον περιττό αέρα
δε θα μου βγαίνει βράδυ και θα μου `ρχεται τη μέρα
τη βλέπουν κι οι γειτόνοι κι αρχίζουν τις κουβέντες
πως δεν τη φέρνει σπίτι και κανένας με Μερσέντες
Την είδα στη γωνία εχθές μ' ένα μαλλιά
ήταν όλο γλύκες σούξου μούξου και φιλιά
φέρε τις παντόφλες μου θα κάτσω Ασπασία
και θα την περιμένω ως τη Δευτέρα Παρουσία

Μπαμπά, μπαμπάκα...

Καλώς τηνε την πέρδικα τη μοσχοαναθρεμένη
που γύριζες κοκόνα μου κι είσαι αργοπορημένη
έλυνες ασκήσεις και πάλι με την Άννα
κοίτα εδώ που σου μιλώ και μη κοιτάς τη μάνα
Σους σιωπή και σώπαινε εγώ μιλάω τώρα
για κοίτα το ρολόι σου που ήσουν τέτοια ώρα
έτσι μωρή σ' ανέθρεψα και μου `γινες του δρόμου
δε θέλω εγώ τέτοιες πομπές στο σπίτι το δικό μου
τσακίσου στο δωμάτιο εκεί μέσα σε θέλω
και αύριο καλόγρια μαζί με το Μετζέλο
Που' ναι το παλικάρι μου άργησε κι αυτός
αλλά με καμιά γκόμενα θα είναι αραχτός
έτσι να μην είναι εμπειρίες του κουτιού
γιατί αυτός θα γίνει ο κύρης του σπιτιού

Εγώ είμαι ο Κύρης, είσαι κακομοίρης
είμαι τ' αφεντικό, είσαι ξωτικό
είμαι το κεφάλι, μπάσκετ με το Γκάλη
εγώ είμ' ο στρατηλάτης, μα κι εγώ είμ' ο Μιθριδάτης

Ηι πατερούλη άργησα λιγάκι γιατί τραβάω ζόρια μ' ένα φίνο γκομενάκι
δε με γουστάρει ο γέρος της που τη γυροφέρνω
κι όλο χλειχλεριάζει τηλέφωνο σαν παίρνω
όταν γυρίζει της ρίχνει μπινελίκι
και για κάνα μήνα κόβει το χαρτζιλίκι
κομμένες οι αγάπες της λέει μάνι μάνι
αυτά τα ξεπορτίσματα μετά απ' το στεφάνι
Δε σου' πα για τη sister τώρα που το θυμήθηκα
την είδα σε παπάκι παρέα μ' ένα πίθηκα
διέθετε κοτσίδα και πράσινο μπουφάν
και τα αφτιά του ήταν ως σαν του Πίτερ Παν
Έτσι που λες η κόρη σου φίλε μου πατέρα
γυρίζει μ' αγοράκια πριν να βάλει και τη βέρα
θέλει να μου πάει πενταήμερη εκδρόμα
κι απ' τη ζωνη αγνότητας να βγάλει πια το πώμα
Τα ξέρω αυτά τα κόλπα τα έκανα κι εγώ
εγώ όμως είμαι άντρα και το δικαιολογώ
γι αυτό λοιπόν πατέρα να της δείχνεις που και που
ποιος είναι εδώ μέσα ο κύρης του σπιτιού

Πες μας ποιος είσαι!
Εγώ είμαι ο κύρης
ο κύρης του σπιτιού, του μπαλκονιού, του σαλονιού,
της κουζίνας, του μπάνιου, της μπανιέρας, της πολυθρόνας μου,
της τηλεόρασης, της αγαπημένης μου εκπομπής,
των πιάτων που πλένει η γυναίκα μου
Είμαι ο κύρης των πάντων!

11 Ο Τρόφιμος – 1997

Διαταραχή προσωπικότητας...

Ξύπνησα και σήμερα στραβά εις το κρεβάτι
Τη νύχτα στριφογύρναγα, δεν έκλεισα το μάτι
Τραβάω τα σκεπάσματα που'χουν βρύα και λειχήνες
Στ'αλήθεια δε μ'αρέσουνε οι υγροί οι μήνες
Καθώς λοιπόν σηκώθηκα μπουκάρει μια αρκούδα
Θα ήτο πολική, είχε χιονίστρες στη μουσούδα
Ξεδίπλωσε μαστίγιο κι αμέσως βίτσα βέργα
Εγώ όμως δεν έμεινα με σταυρωμένα χέρια
Είχα στη πιτζάμα μου το μαγικό λυχνάρι
Ξεπρόβαλε το τζίνι να εκπληρώσει χάρη
Τ'αρκούδι εξατμίστηκε παρέα με το τζίνι
Και φόρεσα τις κάλτσες με το Μίκυ και τη Μίνι
Μπήκα στο λουτρό με τη τσίμπλα μες στο μάτι
Κι αμέσως μπεκερεμπάνισα το φίλο Μιθριδάτη
Αλήθεια στο λέγω και μη με λέτε ψεύτη
Καθόμουνα και μίλαγα στου μπάνιου τον καθρέφτη
Πλένω μούτρα, δόντια, μύτη, αράζω και στο θρόνο
Σχολή δεν έχω σήμερα γι'αυτό έχω το χρόνο
Να κατέβω στο κέντρο να δω κάνα δισκάκι
Είχα καιρό να πάρω κανένα χιπχοπάκι
Έβαλα το φούτερ από κάτω πανταλούνες
I got five ριάλια only όπως λένε οι χαλούμις
Κρεμάω το μομπάιλ επάνω στο μπουφάν
Πατάω πιν κοντέ και μου γράφει γιο μι μαν
Βγήκα από το homie να βρω κάνα ταξάκι
Που να'χει απαραίτητα το πράσινο δεντράκι
Το βρήκα και μπήκα και ύστερα βγήκα
Και έδωσα σε κέρματα την ακριβή τιμή

Γιατί άμα θέλω ρέστα σαν Κερμίτ
Λοιπόν σας ξαναβλέπω, περίπτερα γλυκά μου
Έχετε ζώνες, γάντια κι όλα τα υλικά μου
Και περιοδικά με βυζιά χωρίς το τέλος
Βυζιά βυζιά βυζιά και στη μέση ο Μετζέλος
Ο Μετζέλος μα κι εγώ και να ο Πρυτανίνο
Το σιντί μας προσφορά τώρα μες στο μαγκαζίνο
Πού'ναι το τιραμόλα, πού'ναι το σεραφίνο
Δε με λένε Σταύρο και ούτε Μπουτολίνο
Γρήγορα την έπραξα να ψάξω τα δισκίλια
Σαν κάθε απροσάρμοστο που έχει δισκοφίλια
Πρωτίστως τα βινύλια μα ξάφνου...
Καταλάβατε ή να κάνω και κα-
Τί, πώς; θα έχω εφιάλτες
Σκέφτηκα μα ξάφνου είχα οφθαλμαπάτες
Εκεί λοιπόν που καθόμουνα και κοίταζα
Τα χιπχόπουν και σιντί
Αισθάνθηκα δίπλα κάποιον να πλησιάζει
Κι ένιωθα τις κινήσεις μου όλες να τις χλευάζει
Γυρνάω το κεφάλι μου και βλέπω μια μορφή
Αντί για προσωπείο είχε ένα σκουφί
Τα ρούχα που εφόραγε ήτανε σούπερ μάρκα
Μα μέσα από αυτά ούτε κόκκαλα ούτε σάρκα
Θα ήτο κάνα πνεύμα μα θα'χε και ελάττωμα
Γιατί το παντελόνι του σερνότανε στο πάτωμα
Και κάτω απ'το πλεκτό του σκουφακίου
Ακούω τη φωνή του ατομακίου
Εσύ δεν είσαι...;
Ναι!
Εγώ είμαι λοιπόν ο μέρκερε-Μιθριδά
Που θα γίνω ο Σεβάχ ο Θαλασσινός
Σκληροπυρηνικός, σαν Κερμίτ!

Που θα γίνω εγώ αυτός
Πώς; δεν είμαι ικανός
Νανανανανανανα
Δεν έχεις δίκιο φίλε
Γιατί φέρνω την αηδία
Κι αν θέλω να χαθώ θα βγω με τη Μαρία
Μα το Δία, το λουρί του ζουρλομανδύα
Να πληρώσω το σιντί για να βγάλω την ταινία
Το χάπι μου το παίρνω στις δώδεκα παρά
Φιλαράκο, στην ουρά

Περιμένω στην ουρά να φάω το συσσίτειο
Δεν είμαι όμως τρόφιμος στο δρομοκαΐτειο

Go ahead, scratch me!

Περιμένω στη στάση να φάω το συσσίτειο
Δεν είμαι όμως τρόφιμος στο δρομοκαΐτειο

Περιμένω στην τράπεζα να φάω το συσσίτειο
Δεν είμαι όμως τρόφιμος στο δρομοκαΐτειο

Περιμένω στο φαστφούντ να φάω το συσσίτειο
Δεν είμαι όμως τρόφιμος στο δρομοκαΐτειο

Περιμένω στο κλαμπ να φάω το συσσίτειο
Δεν είμαι όμως τρόφιμος στο δρομοκαΐτειο

12 Οι γκόμενες παρέρχονται - 1997

Αααα, έχεις παραπληγιάσει, χαζεύεις στις ειδήσεις
άντε και ενδιάμεσα να βλέπεις διαφημίσεις
γιατί παλιά θυμάσαι όταν έσβηναν τα φώτα
δεν έβλεπες αν φόραγε μεταξωτή κυλότα
σου λείπουνε τα χέρια της που σού `κανε μασάζ
μα ξέχασες πως είχε στο μπούτι τατουάζ
πού `γραφε "Γεράσιμε, για σένα κόβω φλέβες
εσύ μόνο αξίζεις όλοι οι άλλοι `ναι λελέδες"
Μα σένα λέγαν Πάτροκλο νομίζω ότι θυμάμαι
ό, τι θυμάμαι χαίρομαι, πότε πια θα φάμε;
μα μη σε νοιάζει φίλε, εσύ ήσουνα πιστός
αυτή έκανε διάρρηξη της έμειν' ο λοστός
θυμάσαι όταν μούχλιαζες σε έσερνε κοντά της
μήπως και σε χάσει από τον οντά της
γιατί όμως σε άφησε, κανένας δε θα μάθει
μα ξέρω ένα μαγαζί εις την πλατεία Βάθη
που λύνει απορίες μέχρι να πεις πουβρέξ
μα φρόντισε να έχεις μαζί σου το λατέξ
τα μούσμουλα τα ώριμα γίνονται μαρμελάδα
κι οι γκόμενες οι ώριμες το ψάχνουνε με δάδα
άσ' τη να φύγει φίλε μου κι αυτή θα μετανιώσει
για σένα η μασχάλη της δε θα ξαναϊδρώσει
κι αν είχες χαρακτήρα δυνατό και σταθερό
δεν ήσουν ομορφάντρας μα ήμουνα εγώ
σκέψου άλλες γκόμενες και κόψε τη ζοχάδα
αλλιώς θα πίνεις μόνος σου την πίνα την κολάδα
αν θες το σκύλο ολάκερο χορτάτη και την πίτα
στρώσου στο κουφέτο να χαζεύεις την Ανίτα (την Πάνιαααα)

Οι γκόμενες παρέρχονται, φεύγουν, δεν προλαβαίνουν

όμως τα Ημισκούμπρια εδώ θα παραμένουν

Ο Ιρλανδός φιλόσοφος καλά μου τα `χε πει
μην μπλέξεις Μιθριδάτη με γκόμενα κουφή
μα τότε δεν κατάλαβα εκείνον το χρησμό
γι' αυτό λοιπόν κατέληξε η σχέση σε σεισμό
με άφησε η κυρά μου σε θλίψη και θα πέσω
στην κόμη ; αμέσως θα προσθέσω;
θ' ανοίξω τις σαμπάνιες τη μια μετά την άλλη
θα ρίχνω χαρτοπόλεμους σ' όλο μου το κεφάλι
θα κάνω δεξιώσεις, γιορτούλες μα και πάρτυ
και θά `χω καλεσμένη όλη την Πελεάτη
θα ακούω όλη μέρα δυνατά τη μουσικούλα
θα βγαίνω και τα βράδια για να κάνω τον μπαμπούλα
θα βγαίνω και στον κήπο να βρω παλιό χρυσάφι
θα μάθω ιππασία με φαλακρό ελάφι
θα φωνάζω ούγκα μπούγκα με έναν τηλεβόα
θα πιω και δηλητήριο που θά `ναι από βόα
όμως δε θα πεθάνω, το έχω συνηθίσει
ή απλά εγίνηκα έτσι από τη φύση
θα τυπώσω σε μπλουζάκι τη φάτσα του Μετζέλου
θα κόψω την κακή συνήθεια του Οθέλλου
θα απλώσω στη φλοκάτη όλα τα μίκι μάους
θ' αρχίσω να χορεύω επάνω jump around
θα βάψω τα μαλλιά κου σε χρώμα σαμιαμίδι
θα παίξω και στο θέατρο με τον Πεζιρκιανίδη
και πλέον θα διαβάσω του γέλωτα το τραστ
κι έχω στην καρδιά μου βάλει χανζαπλάστ
εμένα δε με νοιάζει μπακούρι αν θα μείνω
γιατί ένας ημίσκουμπρας εγώ θα παραμείνω

Εγώ είμαι ο Στέλιος ο DJ ο ;

ξυρίζω το κεφάλι και έχω σεξαπίλ
είμαι ένας σπάγγος με λένε Ααρών
σφιχτός ήμουνα πάντα στο θέμα των λεφτών
μα οι γκόμενες που τα `πραττα ευθύς στο μάνι μάνι
ποτέ τους δεν κουβάλαγαν επάνω τους το μάνυ
και ξόδευα σαν έφευγαν λεφτά σε μαντηλάκια
τα δάκρυα να σκουπίσω που έκαναν αυλάκια
και ξόδευα λεφτά να πίνω τη σαμπούκα
γιατί με απαράτησε η γλυκιά μου η μπουμπούκα
τί γελάτε ρε πίσω από τον ώμο;
νομίζετε πως είμαι κανένας Πέρυ Κόμο;
πλήρωνα το πριν, πληρώνω το μέτα
και νιώθω το χιλιάρικο να φεύγει, να πετά
κάποια στιγμή η τσέπη μου μου είπε με αναίδεια
αν θες άλλο χαρτί πάρε εγκυκλοπαίδεια
έτσι κι εγώ το σκέφτηκα με περισσή σοφία
ιρλανδική πως θά `πρεπε να πω φιλοσοφία

Οι γκόμενες παρέρχονται, φεύγουν, δεν προλαβαίνουν
όμως τα Ημισκούμπρια εδώ θα παραμένουν

5. Βαβυλώνα

1 Ραψωδία επί σκηνής - 1997

Άνδρα μοι ένεπε μούσα παράφρονα
τραγούδα μου λίγο κι ας είναι παράφωνα
τα όργανα όλα που παίζουν κοντά μου
κι ακόμα χειρότερη απ' όλα η μιλιά μου
δώσε μου έμπνευση τη γλώσσα μου λύσε
κι ένα σημάδι πως δίπλα μου είσαι
να πάρω κουράγιο και να διηγηθώ
τον τρόπο που ζήλεψα κι εγώ να χωθώ
σ' αυτό το μπουλούκι που η τρέλα αφθονεί
και για το πως βρέθηκα εδώ στη σκηνή
παρέα με τ' άλλα τα εφτά τα ρεμάλια
στης Βαβυλώνας τα μαύρα τα χάλια
Μπουκάραμε νύχτα και για μια στιγμή
μας βρήκες αντίκρυ σου κι εσύ παρακμή
έτοιμους για όλα κι ήσουν άθλια πάλι
κι έγινε η ευχαρίστηση ακόμα πιο μεγάλη
όταν γονάτισες μπροστά μας φοβισμένη
με όλα τα στοιχεία σου αγκαλιασμένη
να ικετεύεις να καείς να λυτρωθείς
μα εγώ σ' έσυρα μαζί μου επί σκηνής

Στέκομαι πάλι εδώ μπροστά σας κι έχω την τιμή
να σας δείξω τα στοιχεία που αποτελούν την παρακμή
το πρώτο γεμάτο γνώση, γεμάτο με κανόνες
μ' απαντήσεις κι άγνωστες εικόνες
το άλλο όλο χρώματα γραμμές και πινελιές
κι ας μη θυμίζει τίποτα μετράνε οι υπογραφές
Ω! Φτάσαμε στο πιο όμορφο και λαμπερό στολίδι

είναι μικρό και στρογγυλό γυαλιστερό παιχνίδι
που κρύβει νότες που κρύβει ήχους
κρύβει ταλέντο και κάποιους στίχους
και για φαντάσου αφού βγάλαμε κι εμείς
πως να μην είναι ένα σημάδι παρακμής.

Έχω κι αυτό εδώ το χαρτί που γράφει πρόσκληση για δυο
πρέπει να πας από νωρίς γιατί θα γίνει ρημαδιό
θα μαζευτούν οι ειδικοί, οι κριτικοί
και τις καλύτερες τις θέσεις θα ’χουνε οι κοσμικοί
μα αν δεν προλάβεις υπάρχει αυτό με τα κουμπιά
και ούτε γάτα ούτε ζημιά
πάντα θα είσαι ένας ήρωας αφανής
και εμείς τα τέρατα ξανά επί σκηνής

Γουστάρω εδώ πάνω μικρόφωνα πολλά
κι αυτοί που τα κρατάνε τα λένε όλοι καλά
είναι τίγκα στα πικάπ τίγκα και στα σύνθια
από τρελό κι απ’ το κρασί μαθαίνεις την αλήθεια
γι’ αυτό ακούστε με όλοι με λίγο προσοχή
δεν έχω βλέπετε και τόση αντοχή
και πριν να ξενερώσω να προλάβω να σας δώσω
μια ανάμνηση καλή όχι για να σας σώσω
αλλά να σας θυμίσω ποιον είδαμε όλοι πρώτο
να πιάνει το μικρόφωνο αντρίκεια, ρε γαμώτο
και να τα χώνει όπως δεν τα ‘χε πει κανείς
ο πρώτος Έλληνας που ράπαρε θυμάμαι επί σκηνής
Το σεβασμό μας λοιπόν κι έτσι μη με κοιτάτε
γιατί όσοι κάνετε hip hop θα του χρωστάτε
άλλοι τα πάντα και την ψυχή σας ίσως
κι άλλοι πολλά γιατί χωρίς το μίσος
που τρέφατε για κείνον θα ήσασταν φλωράκια της σειράς

το ξέρω Τι μ’ ακούς ρε και γελάς
Γι’ αυτό και είμαι εδώ να σου θυμίσω ότι κανείς
δεν ξέχασε το λόγο που είμαστε όλοι επί σκηνής

Μπουκάραμε νύχτα και για μια στιγμή
μας βρήκες μπροστά σου ξανά παρακμή
Κι αυτή τη φορά δε σε σώνει κανείς
Μια ραψωδία απ’ τα τέρατα ξανά επί σκηνής.

2 Βλακειάδα 2004 – 1997

Τα `μαθες ρε κέρδισε η δικιά μας πόλη
και τηρεί προϋποθέσεις που θα ζήλευαν όλοι
όλο καμάρι οι άρχοντές μας γιορτάζουν το καλό
με πανηγύρια μνημεία και αρχαίο φελλό
με του Ομήρου τα λεϊζερ χορογραφίες του Δία
και μια πορνη ιδέα να ζητιανεύει αηδία
και ντύνεται Ολυμπία όλη η Ελλάδα
γονατιστή παρακαλάει για σένα Βλακειάδα
βρήκαμε ντόπα δυνατή τα τεστ να μην την πιάνουν
κι οι δικοί μας να μην χάνουν
θα χουμε και σπόνσορα που λες την κοκα ριόλα
ναι πάντα κοκα ριόλα

Η χώρα η δικιά μου που λέγεται Ελλάδα
παλιά δεν είχε σπόνσορα δεν είχε αφεντικό
φιρί φιρί το πάει για μία Βλακειάδα
και πρέπει να χρεώσω σε κάποιους τον κακό

Θα ντύσουμε τις γλάστρες με χλαμύδες
θα κάνουμε απολύμανση και για τις κατσαρίδες
θα φέρουμε τα σύνορα μέχρι τον Λεωνίδα
του το `ταξαν μου το `πε όταν τον είδα
παντού θ' απαγορεύονται κι οι γέννες κι οι κηδείες
θ' αλλάξουν τα σενάρια και για τις τραγωδίες
θα' ρθούνε καλλιτέχνες εμβέλειας μεγάλης
την έναρξη θα κάνει ο εθνικός μπακάλης
τα σκηνικά τους το `πα μην πάνε όλα άδικα
να κάνουν τους αγώνες οι βλάκες στα ελληνάδικα
στο φυσικό τους χώρο θα σπάσουν τα ρεκόρ
γιατί θα τους τονώνει συνέχεια το ντεκόρ
θα τους θυμίζει αυτή η μουσική το ήθος
όλων αυτών που πάλεψαν για να υπάρχει ο μύθος
ότι πρέπει να πάρουμε για πάντα στην Ελλάδα
αυτό που λέγανε παλιά Ολυμπιάδα

Η χώρα η δικιά μου που λέγεται Ελλάδα
παλιά δεν είχε σπόνσορα δεν είχε αφεντικό
φιρί φιρί το πάει για μία Βλακειάδα
και πρέπει να χρεώσω σε κάποιους τον κακό

Ακούστε τ' αγωνίσματα που η χώρα μας μπορεί
να πάρει και μετάλιο αφού είναι φαβορί
με τσιφτετελοβάδην θα γίνει η αρχή
αφού έχουμε και Τούρκο παλιό προπονητή
συνέχεια στις μπάρες τα άθλημα είν' η σφήνα
κι αν πάς πολύ καλά κομμάτια σ' ένα μήνα
στα 3000 μέτρα τύφλα κι εθνική
αλήθεια πάντα υπάρχει μεγάλη προοπτική
τρέξιμο πολύ στα 100 και μέσα
και μη ζητάς πολλά δεν έχουν όλοι μπέσα

στο polo με polo χρειάζονται και κώλο
και κώλο με κώλο στο solo με polo
και μην τρομάξετε αν μας πάρει από χάμω
έχουμε καλούς στις μπαλωτιές σε γάμο
στην σπαταλοδρομία ρε δεν αφήνουν
στις ρουφιανοδρομίες εκεί ρε να μας δείς
γι' αυτό σου λέω μπορούμε παντού να διακριθούμε
την άκρη θα την βρούμε παντού θα τη χωθούμε
κι αν δεν πιστεύεις όσα λέω μου τα `πανε δεν τα `δα
μας έχω όμως ικανούς για μία Βλακειάδα

Η χώρα η δικιά μου που λέγεται Ελλάδα
παλιά δεν είχε σπόνσορα δεν είχε αφεντικό
φιρί φιρί το πάει για μία Βλακειάδα
και πρέπει να χρεώσω σε κάποιους τον κακό

Ω! Έλληνες χαρείτε
θα τελειώσει και το μετρό
Ω! Έλληνες χαρείτε
όσο έχετε καιρό
Ω! Έλληνες χαρείτε
στη Λωζάνη είχε πάει κι ο Κοκός
Ω! Έλληνες χαρείτε
ας μας λυπηθεί ο Θεός
Ω! Έλληνες χαρείτε
γκαστρώθηκε η ισχνή μας αγελάδα
Ω! Έλληνες χαρείτε
τέρμα πια η φασολάδα
Ω!Έλληνες χαρείτε
θα είναι οι καλύτεροι αγώνες
Ω! Έλληνες χαρείτε

η παρακμή χορηγός εις τους αιώνες

3 Βέβηλος – 1997

Αυτά που σου ‘φτιάξαν ρε μπούλη με στοργή
εγώ τα κοίταγα να λιώνουνε στη γη
όταν εσένα σε τυλίγανε με χάδια
εγώ είχα μάθει να παλεύω στα σκοτάδια
και ρωτάς γιατί μισώ τόσο και τους δυο μας
γιατί δε μοίρασαν καλά ρε τ’ όνειρό μας
κι έτσι βολεύτηκες κι εγώ τραβήχτηκα μακριά
είχες το φάρμακο μα εγώ ήθελα την γιατρειά
εσύ είχες φίλους και παιχνίδια κι όλα ωραία
είχα ένα σκύλο τον ίδιο αλήτη για παρέα
πήγες σχολείο το μόνο που ζήλευα από σένα
ήσουν εντάξει εγώ τα `χα χαμένα
φώναζες πατέρα φώναζα αφεντικό
εσύ είχες πάντα δίκιο εγώ ήμουν το κακό
και μου ζητάς να κατεβάσω τη φωνή μου
εγώ που πρώτα απ’ όλα είχα σκοτώσει τη ζωή μου

Είμαι στο τέλος δε θέλω να γλιτώσω
είμαι ένας Βέβηλος θέλω να σε πληγώσω
πως μου ζητάς να κατεβάσω τη φωνή μου
εγώ που έχω σκοτώσει πρώτα απ’ όλα τη ζωή μου
Είμαι στο τέλος δε θέλω να γλιτώσω
είμαι ένας Βέβηλος θέλω να σε πληγώσω
πως μου ζητάς να κατεβάσω τη φωνή μου
εγώ μαλάκα δε χαρίζω την ψυχή μου

Γράψε στ’ αρχίδια σου τους φλώρους και συνέχισε να λες
ότι γουστάρεις και κάνε ρε ότι θες
σπάστα όλα και γάμα τους το σπίτι
βγάλ'τους κι όλα όσα χαρήκανε απ’ τη μύτη
γίνε εφιάλτης γίνε ένα όνειρο κακό τους
γκρέμισε κάθε τι καλό τους και δικό τους
μα σκέψου λίγο αν τ’ αντέχει η ψυχή σου
κι αν δεν έχασες τελείως το παιχνίδι της ζωής σου
Ρε κάνε μου τη χάρη τις συμβουλές σου αλλού
εγώ χαίρομαι τη λόξα του μυαλού σου του θολού
τώρα λοιπόν μη μου τα λες αλλιώς
εσύ που κι απ’ την τρέλα είσαι πιο τρελός
μπορεί νά `μαστε αδέρφια μα λόγος δε σου πέφτει
να μιλάς για κάποιον που θα σε βγάλει ψεύτη
εγώ την είδα έτσι κι έτσι θα τελειώσω
και ότι βρεθεί μπροστά μου ξανά θα βεβηλώσω
τώρα για εξηγήσεις νομίζω είναι αργά
γουστάρω που θα φύγω μ’ αυτούς σιγά σιγά
βλέπεις στη ζωή πάντα φεύγανε παρέα
όσα γκρεμίσαμε και φτιάξαμε ωραία

4 Μην πεις κουβέντα – 1997

Μη! Μην πεις κουβέντα
κράτα την κριτική σου κι όσα λόγια πληρωμένα έλεγες για άλλους
θέλοντας να τους κάνεις σε μια νυχτιά μεγάλους
ο δίσκος αυτοδιαφημίζεται και δε χαρίζεται
σταματήστε πενατζήδες να γαυγίζετε
κι αν δω τη φάτσα μου σαν άλλους
στη σούπερ τη Κατίνα θα φτύνω στον καθρέφτη ένα μήνα
κι αν θα με δείτε να γελάω στην TV
κράξτε με όλοι σε καλό ρε θα μου βγει
και μη με ψάχνετε στα show
η φάτσα μου καλά δε γράφει
κι αν βάλω πούδρα στον ιδρώτα θα ξεβάφει
είμαι ένας Βέβηλος μη γράψετε για μένα ποτέ
γράψτε γι' αυτούς που σας πληρώνουν σαν το πάγειο του ΟΤΕ
για μια καριέρα ρε άντε τραβήξου αλλού
που θα `ρθω στην εκπομπή σου μωρή κόρη του γυαλού
να σου πω όσα θες εσύ κι οι θεατές σου
δε σ' έχω ανάγκη κι άσε τις απειλές σου
πως με το στόμα και την πένα θα με κάψεις
γιατί αν σου δώσω πιο πολλά και για τη μάνα σου θα γράψεις
πως να γράψεις για low bap αφού δεν ξέρεις καν τι είναι
πως να πεις για hip hop άντε στ' αυγά σου μείνε
να αντιγράφεις όσα λένε οι εταιρείες
για λίγα φράγκα για λίγες ευκαιρίες

Μην πεις κουβέντα
Κόψε τα λόγια τα καλά τα κοπλιμέντα
Μην πεις κουβέντα
Έχω για πάρτη σου πολλά ρε ντοκουμέντα

Θα με βόλευε νομίζεις να λες για μένα πολλά
μα δεν είναι έτσι εγώ περνάω καλά
μ' αυτούς που ακούνε όσα λέω διερμηνέα δε θέλω
χτίζω σπίτι στην ψυχή μου κι αν το θέλετε μπουρδέλο
ψάξτε αλλού στις ακριβές τις συνοικίες
που είναι ωραία στολισμένες κι οι πουτάνες κι αδικίες
που έχει τόσους φαφλατάδες για συνεντεύξεις
που `ναι έτοιμοι για όλα για τις πιο τρελές ορέξεις
Κάν' τους εξώφυλλα καν' τους αφίσα
ρίχ'τους στα πούπουλα κι εμάς στην πίσσα
σσσσ!μην πεις όμως κουβέντα
κράτα ότι σου `ρθε στο μυαλό για τα ραμολιμέντα
που σου απομείνανε για θέμα πάρτα γράψε
κι ότι σκεφτόσουνα μικρός απόψε θάψε
μαζί με την ψυχή σου στο τέλος του αιώνα
δεν κάηκε για σένα μαλάκα η Βαβυλώνα.

Μην πεις κουβέντα
Κόψε τα λόγια τα καλά τα κοπλιμέντα
Μην πεις κουβέντα
Έχω για πάρτη σου πολλά ρε ντοκουμέντα

Μην πεις κουβέντα
Εγώ ρε δεν πουλάω πολύ δεν έχω ρέντα
Μην πεις κουβέντα
Δε σου έσπρωξα τα φράγκα εγώ αλλού είναι η κέντα.

5 Παράφρων – 1997

Βαβυλώνειο τέρας, δεν έχω σώας τας φρένας,
κι αν ακούσεις τι λέω δε σου φταίει κανένας
με κλωνοποίηση ήχων και αδιάφορων στίχων
μια επιδότηση εξουσίας για το βάψιμο τοίχων
δε θα πάρω, εγώ έχω μάθει αλλιώς
να σαλτάρω παρανόμως και να γράφω ο τρελός
παντού ό,τι θέλω να βγάζει φλόγες το σπρέι
και το μικρόφωνο στα χέρια μου να κλαίει
τ' όνομά μου απλώνει και μια φήμη υπόγεια
σου βουλώνει το στόμα και σου πνίγει τα λόγια
τα δήθεν σου και δε γουστάρω σου λέω
να υπάρχεις χωρίς λόγο κι η αλήθεια είναι πως φταίω
που δε μίλησα πριν όμως τώρα είμαι εδώ
με μια φάτσα που προσβάλει τη δημόσια αιδώ
γιατί απεφάνθη η μουσική επιτροπή των κάφρων
είμαι hip hop κάνω low bap είμαι Παράφρων.

Το βασίλειο γκρεμίζω των κάφρων
βαβυλώνιο τέρας γεννημένος παράφρων
με μισεί ο βασιλιάς με μισούν οι αυλικοί του
ένας τρελός είμαι ρε που ακούει την ψυχή του

Πίστεψε όσα ακούς εγώ τα ΄κανα δίσκο
για ν' ακούω τι λέω παίρνω μόνος το ρίσκο
και σκρατσάρω μια φράση έτσι απλά για τη φάση
το hip hop φάρμακό μου έχει αρχίσει τη δράση
μου τρυπάει τ' αυτιά μου κυλάει στο αίμα
φτάνει μεσ' τη καρδιά, μου ξεβγάζει το ψέμα
δες το πάνω στα μάτια θα κατέβει στο στόμα

μη κοιτάς χαμηλά δεν έχω αρχίσει ακόμα
να γκρεμίζω να καίω τα όνειρα κάποιων άλλων
μπορέι να `μαι όλο λόγια αφού είμαι παράφρων
για φαντάσου όμως φίλε κάτι από όλα να γίνει
και ν' αρχίσει όποιος φταίει την αλήθεια να φτύνει
Θα χαρώ Βαβυλώνα με τη νέα σου εικόνα
θα βουτήξω μπογιές και θα βάψω χειμώνα
τη τρελή τη χαρά σου και τ' όργιο των άκρων
κι ότι θέλω θα κάνω αφού είμαι Παράφρων.

Το βασίλειο γκρεμίζω των κάφρων
βαβυλώνιο τέρας γεννημένος παράφρων
με μισεί ο βασιλιάς με μισούν οι αυλικοί του
ένας τρελός είμαι ρε που ακούει την ψυχή του

6 Στον κόσμο μου – 1997

Μ' ένα μολύβι στο χέρι κι ένα χαρτί κάτω απ' τ' άλλο
σας έστειλα δαιμόνια μου στο διάολο
είτε ζωγράφιζα σκιές είτε μιλούσα με το χθες
μέσα από λέξεις που σε πάνε όπου θες
χωρίς να χτίσω ούτ' ένα τοίχο δε φοβάμαι
κάτω από στέγη χρώμα βαθύ μπλε κοιμάμαι
κι άμα ξυπνήσω από τον ήλιο το πρωί
με νερό απ' το πρόσωπό μου θα ξεπλύνω τη ντροπή

κι ύστερα πάλι με το μικρόφωνο αγκαλιά
όσα φωνάζω θα σου κόβουν τη μιλιά
και θα τραβήξω μονάχος μου το δρόμο μου
κι άμα με ψάχνεις θα `μαι στον κόσμο μου

Και θα τραβήξω μονάχος μου το δρόμο μου
κι άμα με ψάχνεις θα `μαι στον κόσμο μου

Στο ίδιο τραπέζι με σας το ξέρω δε χωράω
μα ούτε και τα ψίχουλα που πέφτουν κυνηγάω
στ' αρχίδια μου σας γράφω και το υπογράφω
αν είμαι ο χαμένος από μένα θα το μάθω
κι ας παν' να σπάσουν το κεφάλι μου οι γρίφοι
αυτό που ζω εγώ δεν είναι παραμύθι
αφού δε βλέπω να είναι το τέλος του καλό
παρ' όλα αυτά εγώ δε βάζω ρε μυαλό
κι είναι μαγκιά μου αφού μονάχος ταξιδεύω
δε χρειάζομαι βοήθεια μπορώ και τα πιστεύω
όλα αυτά που αγαπώ κι είναι κοντά μου
κι ας μην τα νιώθεις πουθενά είναι δικά μου
καλύτερα στον κόσμο μου κι ας είμαι και τρελός
ίσως τουλάχιστον μπορέσω να ξεφύγω εντελώς
από `κείνη τη μιζέρια που μπορείς και την αγγίζεις
που την βλέπεις την ακούς και τη μυρίζεις
κι αν μου τη λες που ακούω και φωνές
ίσως τρομάξεις αν ακούσεις μερικές απ' αυτές
μα εγώ τον ξέρω τον χειρότερο εχθρό μου
είμαι εγώ εδώ στον κόσμο τον δικό μου

Και θα τραβήξω μονάχος μου το δρόμο μου
κι άμα με ψάχνεις θα `μαι στον κόσμο μου

Μη με φωνάξεις ξανά για δικιά σου δουλειά
γιατί μπορεί να κάνω λάθος πάλι την παραγγελιά
μη μου μιλάς ρε πολύ, δε θα γίνω χαλί
δεν κάνω πέρα, για τη δικιά σου τη βολή
κι αν πόλεμο γουστάρεις παίρνω ρόλο εγώ αντάρτη
κι όλα αυτά γιατί στα λόγια κάνω κράτει
τραβηγμένος, τα πίνω με τη σιωπή
αφού δεν βάζει λέει νερό μες το κρασί
κι έτσι κομμάτια και οι δυο μας τραγουδάμε
και για τον κόσμο τον δικό σας δε μιλάμε
μόνο φτιάχνουμε τραγούδια κι ιστορίες με εικόνες
που τους δώσανε ζωή οι πιο ωραίοι μας χειμώνες
χαμογελάμε πικρά στην κάθε δυσκολία
και το γλεντάμε με τη μελαγχολία
με το κρύο μουσαφίρη κι έναν ήλιο κακομοίρη
η σιωπή δε μου χαλάει ποτέ χατίρι
παρέα μ' εκείνη κοιτάμε κάθε ανάσα
και στο χέρι το δεξί μου κάθε σκέψη κάνω πάσα
δείχνω στις λέξεις το σωστό το δρόμο
και λίγο λίγο φτιάχνω τον δικό μου κόσμο

7 Πυροβάτης – 1997

(Πυροβάτης)
Τι θέλεις ρε; τι με κοιτάς;
είμαι κι εγώ ένας τρελός απ' τη φυλή της φωτιά
για να καταλάβεις άκου με προσεκτικά
τα λόγια που θ' αφήσω μοιάζουνε βεγγαλικά
αλλού τα περιμένεις και αλλού αυτά σου σκάνε
σε τρομάζουν και τα αυτιά ρε σου τρυπάνε
σου γεμίζουνε με χρώμα το μουντό σου ουρανό
και σου κάνουν το σκοτάδι φωτεινό
και συ αμήχανα γελάς, σαν χαζός παντού κοιτάς
και δεν ξέρεις αν θα φύγεις, που θα πας
μένεις κοντά μου, και με κοιτάς δειλά δειλά
και γω σου δείχνω να κοιτάξεις χαμηλά
στα κάρβουνα εκεί που είναι για μένα αναμμένα
θ' απλώσω όσα όνειρα μου δε συνάντησα καμένα
γιατί όταν γεννήθηκα πάτησα στη φωτιά
με είδανε που γέλαγα και ουρλιάζαν δυνατά
άλλοι με λέγαν δαίμονα και άλλοι σατανά
και όσα κι αν μου κάνανε την έβγαλα φτηνά
και θα 'μαι εδώ μέχρι να φύγει η νυχτιά
και να μην έχει άλλη φωτιά

Τι θέλεις ρε; τι με κοιτάς;
είμαι κι εγώ ένας τρελός απ' τη φυλή της φωτιά
και θα 'μαι εδώ μέχρι να φύγει η νυχτιά
και να μην έχει άλλη φωτιά

(Βέβηλος)
Σε πείραξαν οι φλόγες στο κεφάλι
και δεν βλέπεις το μαύρο σου το χάλι

σε πιάσανε μαλάκα οι αναθυμιάσεις
κάτσε ακόμα άλλο λίγο και θα σκάσεις
θα κοκκινίσεις, θα φουντώσεις, θα φουσκώσεις
και αν προλάβεις και γλιτώσεις και δε λιώσεις
θα μαζέψω ότι έχει μείνει απ' το κορμί σου
να έχω κάτι απ' τη χαμένη ύπαρξή σου
(Πυροβάτης)
Μη χαίρεσαι μαλάκα, δεν ήρθε η ώρα ακόμα
τη χολή που έχεις φτύσει ξαναβάλτην στο στόμα
γιατί εγώ τα κάρβουνα τα έχω για κρεβάτι
λες να με βγάλαν άδικα ρε ηλίθιε πυροβάτη;
ανέβα παλιοβέβηλε απάνω εδώ στη φράκα
να σου φύγει η μαγκιά και να κοπεί και η πλάκα
(Βέβηλος)
Άσε με εγώ είμαι ντάξει, είμαι καλά ψημένος
έχω φωτιά εγώ μέσα μου και είμαι ευχαριστημένος
(Πυροβάτης)
Ε, ωραίοι είσαστε όλοι, κι εγώ είμαι ο μαλάκας
πουλάτε μούρη κάνατε και ένα cd της πλάκας
φέρτε τα ποσοστά μου, αυτά είναι τα μόνα
που με κρατάνε δίπλα σου ακόμα Βαβυλώνα

Τι θέλεις ρε; τι με κοιτάς;
είμαι κι εγώ ένας τρελός απ' τη φυλή της φωτιά
και θα 'μαι εδώ μέχρι να φύγει η νυχτιά
και να μην έχει άλλη φωτιά

8 Αρχή Επί Τέλους – 1997

Πέφτει η Βαβυλώνα πέφτει

Βαβυλώνα

Πέφτει

Πέφτει η Βαβυλώνα πέφτει
πέφτει άκου τη που κλαίει
πέφτει σέρνει κάθε ψεύτη
κι η φωτιά γελάει που καίει
πέφτει η χαρά ικετεύει
για να σ’αγκαλιάσει κλέφτη
όμως η φωτιά θεριεύει
κι η μεγάλη πόρνη πέφτει

Πέφτει η Βαβυλώνα

"Δώσαμε,
σ'αυτό το hip hop μπουλούκι,
το όνομα της μεγαλύτερης πόρνης,
και το 'παμε "Βαβυλώνα".
Γιατί όλοι έχουμε νιώσει την ανάσα της,
όλοι έχουμε μαγευτεί από την ομορφιά της,
όλοι έχουμε μεθύσει από τ' άρωμά της,
όλοι έχουμε μετανοιώσει που τη γνωρίσαμε κάποτε.
Και τώρα στο τέλος αυτού του αιώνα θα τη δούμε να κλαίει,
να πέφτει,
και να ικετεύει να κριθεί.
Από ποιούς όμως,
Πάντως όχι από μας.

Εμείς είμαστε κομμάτι της,
είμαστε άνθρωποι,
τα αιώνια τέρατα παιδιά της"

Πέφτει η Βαβυλώνα

Πέφτει η Βαβυλώνα πέφτει
πέφτει άκου τη που κλαίει
Πέφτει η Βαβυλώνα πέφτει

Πέφτει η Βαβυλώνα πέφτει
πέφτει άκου τη που κλαίει

Πέφτει η Βαβυλώνα πέφτει

Κι η φωτιά γελάει που καίει

9 Βαβυλώνα – 1997

Με παίρνεις σύννεφο μαζί σου το ταξίδι αυτό το ξέρω
τό `χω κάνει πιο παλιά πολλές φορές και το υποφέρω
όταν ζυγώνεις ουρανό και μου μικραίνει πάλι η γη
με πονάει ξανά του χρόνου η πληγή
Μοιάζουν μικρά τα είδωλά σου Βαβυλώνα
και είναι εξαίρεση ό,τι βλέπω στον κανόνα
είναι άφαντοι οι νικητές, αδύναμοι οι μηχανισμοί σου
τα είδωλά σου από δω σαν ν' αγνοούν την ύπαρξή σου.
Μ' αυτό που μένει κι η πιο μεγάλη διαφορά
είναι ότι κρύβεται καλά η διαφθορά
κάτω από σάρκες μέσα σε τοίχους
σαν να κρατάει φυλακισμένους λέει τους ήχους
της ψυχής που έχει γνωρίσει απ' τη γαλήνη
για ν' αγκαλιάζει ό,τι μισούσε κι ό,τι φτύνει
παντού μ' οργή, μήπως θολώσει η εικόνα,
μα εγώ σ' ακούω και σε νιώθω Βαβυλώνα.

Μας έπιασε η νύχτα ώρα να πάμε χαμηλά
κι ας γουστάραμε κι οι δύο από ψηλά
νιώθω πως έρχομαι ακόμα πιο κοντά σου
είναι αυτό το βουητό κι η μυρωδιά σου
που άλλους μαγεύει, άλλους τρελαίνει, άλλους παιδεύει
μα εμένα όσο σε θυμάμαι με μπερδεύει
για το σωστό, για την αλήθεια, για το ψέμα,
την αδικία, τη μοναξιά, τη τύχη και το αίμα.
Κι είναι τα φώτα δυνατά και τρομάζω
δε μ' έχεις μάθει καλά τον φόβο ν' αγοράζω
κι ενώ με θες και με τραβάς πάλι κοντά σου

εγώ μπορεί να έχω ξεχάσει από το φόβο τ' όνομά σου
Να σε λέω σιωπή, να σε λέω γιορτή,
να σε λέω σιγουριά, να σε λέω γιατί…
Να σε λέω τραγούδι, να σε λέω εικόνα
ή έτσι απλά Βαβυλώνα

10 Πείραμα -Τερατογέννεση – 1997

Κρυφά σ' ένα εργαστήριο με ραγισμένους τοίχους
δύο τρελοί αλχημιστές ανακατεύουν ήχους
ξάφνου πετιέται ο πιο τρελός ο ένας απ' τους δύο
που στην πραγματικότητα καιρό έχει πει αντίο
ούρλιαξε τότε δυνατά και είπε για ένα τέρας
που θα γεννιόταν τελικά πριν απ' το φως της μέρας
μα το πείραμα δε πέτυχε και πριν η νύχτα φύγει
το τέρας μούρη έσκασε και όπου φύγει φύγει

Και ναι καλά μας γεννητούρια
οι Βαβυλώνα είναι έτοιμοι ν' αρχίσουνε τα γιούρια
Τρυπώνουνε και χώνονται μέσα σε συνειδήσεις
να σου θυμήσουν όλα αυτά που βιάστηκες να φτύσεις
Θα με βυζάξει η ζωή τα πιο όμορφά της ξύδια
να την δω από τώρα αλλού ν' αρχίσω τα ταξίδια
Ακόμα δε γεννήθηκα με σπρώχνει η καρδιά μου
να βεβηλώσω κάθε τι που θα βρεθεί μπροστά μου
Κι εγώ φωτιά γεμάτος παλεύω με τις λέξεις
κι αυτά που λέω τα εννοώ και πρόσεχε μη μπλέξεις

Στα χέρια όταν ξεμύτισα είχα ΜΚ2
η δόση έπεσε διπλή εγώ είμαι το θηρίο
Που πόνεσε το τέρας και πριν το φως της μέρας
σε ξέρασε απάνω μας και θα τελειώσει ο αέρας
Μη τους φωνάζεις πρίγκηπα και μπες στο παραμύθι
τώρα ανήκουμε όλοι μας στο τέρας που εγεννήθη

Το πείραμα ο προφέσορας δεν έφερε σε πέρας
και πριν το φως της μέρας γεννήθηκε το τέρας
μια παρωδία hip hop χωρίς καμιά συναίνεση
και φταίνε οι δυο τρελοί για την τερατογέννεση

Μη με ρωτάς κι εσύ ποιανού Θεού ήταν θέληση
ακόμα μια του 9 hip hop τερατογέννεση
μα τρέχα πες το σ' όλους παντού για να ησυχάσουν
γεννήθηκε το τέρας μπορούν να το γιορτάσουν
η πόλη δεν αλώθηκε μονάχα ξεβρακώθηκε
να υποδεχτεί την τρέλα μας παντού που διαδόθηκε
Μπορεί και να μισήσουμε μπορεί να κλαψουρίσουμε
ίσως να μη λυγίσουμε ίσως και να τους βρίσουμε
Κι αν πάλι δε σας πείσουμε χωρίς να γονατίσουμε
για να μας βγει η ρίμα μπορεί να τους γαμήσουμε
Ω! Καυτό πιπέρι στο στόμα σου θεριό
πάρε την Εσμεράλδα σου και στο καμπαναριό
Με τρόμο δια μέσου τα ψάρια που τα πας
βρωμάς ρε σιχαμένε βρωμάς μη τ' ακουμπάς
σαπίσαν τα κεφάλια μα μείναν τα κορμιά
το τέρας τι θα φάει θα πάθουμε ζημιά
Δεν ξέρουμε τι λέμε μα αυτή είναι η νέα μόδα
φλωράκια όλο φωνές το άκουσα και το `δα
θέλω να μείνω εξαίρεση αδέρφια στον κανόνα
νεογέννητο βλαστάρι δικό σου Βαβυλώνα

Το πείραμα ο προφέσορας δεν έφερε σε πέρας
και πριν το φως της μέρας γεννήθηκε το τέρας
μια παρωδία hip hop χωρίς καμιά συναίνεση
και φταίνε οι δυο τρελοί για την τερατογέννεση

Αυτό είν' το τρίτο το κουπλέ ωραίο όχι σαν τ' άλλο
κουραστικό κι όλο βρισιές και τόσο δα μεγάλο
θα τα πω ευγενικά με κυριλάτες ρίμες
πλούσιες φινετσάτες κι όχι όπως λεν οι φήμες
Θα φτιάξω μια όμορφη αρχή και πιο μετά στη μέση
θα έχει σουρεαλισμό μπορεί και να σ' αρέσει
και μια καλή συμμετοχή μεγάλου τραγουδιάρη
να δω βινύλιο χρυσό και εγώ ρε που να πάρει
Δίνω όσα δώσανε αυτοί και κάτι παραπάνω
αρχίζω και τα extreme τα games αν πρέπει να το κάνω
θ' αλλάξω και το θέμα θ' αλλάζω και κουβέντα
θα λέω για την εξοχή για την καινούρια τέντα
Για το παραμύθι σου που δε μυρίζει ψάρια
κι ας μην καπνίσω σήμερα ρε μάγκες τι χαμπάρια
τι είχαμε τι χάσαμε ρε πως περνάει η ώρα
και το κουπλέ που άρχισα θα το τελειώσω τώρα

11 Ερυθρό κους κους - Το κόκκινο τραγούδι – 1997

Μάζεψα στιγμές από εφιάλτες κι όνειρά μου
έκλεψα λάθη αλλονών που βρέθηκαν μπροστά μου
θυμήθηκα τα λόγια τις ευχές και τις κατάρες
πούλησα και μούρη μου τελειώσανε και οι χάρες
άνοιξα την ψυχή μου μα τίποτα δε βρήκα
έκλεισα και το στόμα την πιο καλή μου προίκα
κι ήθελα να γλιτώσω να δείρω να σκοτώσω
ήθελα να μεθύσω να λιώσω να προδώσω
ν' ανοίξω τέρμα γκάζι η νύχτα με τρομάζει
κι ο πόνος την καρδιά μου σαν να κατασπαράζει
να παίξω δυνατά να λέω μαλακίες
ν' αντέχω τους ρουφιάνους κι όλες τις αδικίες
να λέω καλά λόγια για όλους τους τελειωμένους
να θέλω να ησυχάσω απ' όλους τους θλιμμένους
να κάνω ότι να `ναι κι αυτά που με πονάνε
να τρέχω τώρα εγώ σ' όσα με κυνηγάνε
κι αν κάπου είσαι χωμένος στην άκρη και μ' ακούς
να πας να πεις στους φίλους μου εκείνους τους τρελούς
πως κόκκινο τραγούδι ετούτο θα το βγάλω
κι ας πάνε όλα στο διάολο

Στο κόκκινο τραγούδι κι αν ακούσεις κάνα ψέμα
δε θα `χει καμιά σχέση με τη βία και το αίμα
το κόκκινο τραγούδι είναι έξω από το ρεύμα
γιατί ο ποιητής δεν βρήκε ακόμα θέμα

Και τι με νοιάζει εμένα δεν είμαι αγγελούδι
ρε κάντα όλα λίμπα και πες και ένα τραγούδι
κι εμένα φώναξέ με αν φέρεις κάνα ξύδι
και μπαίνω για καλά ρε μάγκα στο παιχνίδι

γιατί ρε η μανούρα δεν πάει χωρίς εμένα
κι αν πάλι με ξεχάσεις αφού τα `χεις χαμένα
κακό του κεφαλιού σου μπορεί να τις αρπάξεις
και κόκκινο με αίμα το τραγούδι σου να βάψεις

Κόψε τα μπινελίκια κατάντησε αηδία
το ωραίο σου τραγούδι έγινε παρωδία
κι αν είναι εδώ που ήρθα ν' ακούω τον καθένα
καθόμουνα να δω και κάνα κώλο στον Antenna
καλά ρε τι έχει ο άλλος τρελάθηκε τελείως
δε το `χει πάρει πρέφα πως γίνεται γελοίος
τη μία τσαμπουκάς την άλλη με λουλούδια
την είδε και κουλτούρα με κόκκινα τραγούδια
Μάγκες εγώ είμαι Ο.Κ γι' αυτό έγινα DJ
φοράω τ' ακουστικά μου πατάω και το play
σκρατσάρω κι έχω πάνω το δίσκο με τον ήλιο
για κείνους που μου μάθαν το low bap και το βινύλιο

Στο κόκκινο τραγούδι κι αν ακούσεις κάνα ψέμα
δε θα `χει καμιά σχέση με τη βία και το αίμα
το κόκκινο τραγούδι είναι έξω από το ρεύμα
γιατί ο ποιητής δεν βρήκε ακόμα θέμα

Μου σπάσατε τα νεύρα έτσι `ναι ρε οι φίλοι;
πάνω που `χα νικήσει το χρόνο και την ύλη
με τόση ρε μανία ενάντια στην ανία
αφού είχα σχεδιάσει και μια αυτοκτονία
μα τώρα γάμησέ τα ξενέρωσα τελείως
την είδε ο ένας πατέρας μου την είδε ο άλλος Θείος
κι αρχίσατε τις συμβουλές σαν νά `μουνα παιδάκι
και ξέχασα πως βάφτισα κι αυτό το τραγουδάκι

12 Η φυλή της φωτιάς – 1997

Low Bap Θεέ μου σ’ ευχαριστώ
πήρες τους φλώρους μακριά κι ήτανε ότι πιο σωστό
μάζεψέ τους κι όλους στην ίδια εταιρία
να καταλάβουν όλοι τώρα είναι ευκαιρία
από ποιούς και γιατί μεγαλώνει το κακό
όσοι κάνουμε low bap έχουμε ένα μυστικό
που ήρθε η ώρα να το μοιραστούμε μ’ όλους
ναι ήρθε η ώρα να διαλέξουμε τους ρόλους
Εδώ στα μέρη της φωτιάς μεγαλώνει μια φυλή
που ίσως δε μάθετε ποτέ οι πιο πολλοί
κι είναι κρίμα να σας λοιώνουνε στο ποιήμα
και σας πάνε κουτουρού τελείως χύμα
της ψυχής οι αιώνιοι επιστάτες
σας διαλέγουνε τους κλόουν και τους επαναστάτες
που θα βάλετε μπροστά στα σάπια όνειρά σας
και νομίζετε μαλάκες ότι ήρθε η σειρά σας
μα σίγουρα πιστεύω ότι όλοι δε μασάνε
στα σκουπίδια την ψυχή τους δε πετάνε
είναι θέμα περηφάνιας είναι θέμα και μαγκιάς
ρώτα να μάθεις για τη φυλή της φωτιάς

Είναι θέμα περηφάνιας και μαγκιάς
ρώτα να μάθεις για τη φυλή της φωτιάς
είναι low bap κι αυτή η γη που πατάς
έγινε στάχτη απ’ τη φυλή της φωτιάς

Γι’ αυτό κι εμείς στη Βαβυλώνα που η τρέλα περισσεύει
δε βάλαμε ποτέ τη ζωή να ικετεύει
χαρά δόξα σταριλίκια και λεφτά
άκου που σου λέω τα φτύνουμε όλα αυτά

μας φτάνει το low bap μισούμε την πουστιά
το κεφάλι μας το βάζουμε συνέχεια στη φωτιά
κι ακούστε όλοι αυτοί που φωνάζουν άδικα
σε λίγο το hip hop θα χώσουν στα σκυλάδικα
θα του βάψουν τα μαλλιά θα το ντύσουνε μοδάτα
θα φτιάξουν πανίσχυρα αδελφάτα
θα πληρώνουνε βιτρίνες για να μείνουνε πιστές
όπως πάντα θα λαδώνουν πωλητές
θα λανσάρουν προϊόντα με ημερομηνία λήξης
όχι μόνο για το χρήμα μα κι ενάντια της πλήξης
και το λάθος δεν μπορεί θα τους ξεφύγει
βλέπεις όπου να `ναι η ημερομηνία λήγει
και θ' αρχίσει να βρωμάει το προϊόν
βλέπεις έσερνε καιρό ένα σάπιο παρελθόν
που δεν το πιάνουνε τα συντηρητικά
ούτε των ηλίθιων τα ελαφρυντικά

Είναι θέμα περηφάνειας και μαγκιάς
ρώτα να μάθεις για τη φυλή της φωτιάς
είναι low bap κι αυτή η γη που πατάς
έγινε στάχτη απ' τη φυλή της φωτιάς

Δεν ξέρω ρε τι λέτε για μένα έχουν πεθάνει
αφήνω το σκοτάδι τον πόνο μου να γιάνει
γύρω απ' τη φωτιά παρέα μ' ένα μπουκάλι
να φτύνω μια γουλιά σ' αυτήν να πίνω εγώ την άλλη
γαμιόλες τι πιο ωραίο οι φλόγες να σε ζωνουν
μαζί με την ψυχή τα λόγια να πυρρώνουν
μα τώρα τι τους λέμε δεν πα' να γαμηθούνε
όσοι είναι πιο κοντά πρώτοι θα πουληθούνε
εγώ δεν έχω φίλους εγώ δεν έχω αδέρφια
γιατί χαθήκανε νωρίς όταν αλλάξαν κέφια

δεν θέλω εγώ κανένα να σέρνεται μαζί μου
η μοναξιά μου βλάκες αυτή είναι η φυλή μου
η μόνη που για πάρτη μου έκανε κι αβάντα
γι’ αυτό και αποφάσισα να την τραβάω για πάντα
μέχρι να πάω στο διάολο κι εγώ σε μια νυχτιά
και να ραπάρετε όλοι σας γύρω μου στη φωτιά

13 Θηρίο – 1997

Πρώτα απ’ όλα το θηρίο είδε το φως
το θρεμμένο το βλαστάρι βγήκε εμπρός
μ’ ακουστικά στ’ αυτιά κι ένα μίκτη μες τα χέρια
και φοβήθηκε κι η νύχτα και τ’ αστέρια
στάθηκε κι είδε τριγύρω απ’ την κοιλιά του
σαν άρχοντας καμάρωνε συνέχεια τα κιλά του
το χάρισμά του εκτός απ’ τη μαγκιά του
του το `χε φτιάξει ο Θεός για φορεσιά του
Έψαξε μύρισε και βρήκε δυο πικαπ
μαζί του έσερνε βλέπεις το μικρόβιο του ραπ
και χράτσα χρούτσα πήραν φωτιά οι βελόνες
του δισκοθέτη ο καημός ρίχνει κολώνες
Με τόσο όγκο με τόση οργή
με τόσο βάρος πρέπει να πονάει κι η γη

Κάνει τον ήλιο να πεθαίνει από το κρύο
κυρίες και κύριοι μπροστά σας το θηρίο

Βαβυλώνα αυτό είναι το θεριό σου

κι η παρακμή πάλι ζήλεψε το γιό σου
όταν τον άκουσε να παίζει με μανία στα πλατώ
γιατί δε βρήκε ένα σημείο του τρωτό
Τον είδε να σκρατσάρει τον είδε να μιξάρει
τον είδε να τα παίρνει με τους φλώρους να σαλτάρει
είδε και τη σκιά του τριγύρω της ν' απλώνει
τον άκουσε να βρίζει και να της τα χώνει
τον άκουσε να λέει πως πρίν να γεννηθεί
υπήρχε ένας μύθος για κάτι που θα `ρθεί
να πνίξει τα πουστράκια που δε σέβονται καθόλου
μες τα δικά τους λόγια που αποδείχτηκαν του κώλου
να κάνει κάποια μάτια ξανά ρε να δακρύσουν
κι όση έμεινε κακία μέσα τους να τη φτύσουν
σε κάποιους να θυμίσει πως ξέχασαν το αντίο
τους φόβιζε που υπήρχε σαν σκέψη το θηρίο

14 Φαινόμενο – 1997

Μοιράζεις λόγια σαν στολίδια από δω κι από κει
και δε γνωρίζεις λίγο μπέσα τι θα πει
κι έτσι μπροστά σου μπορεί οι μάγκες να φαίνονται φτωχοί
αφού απ' τα λόγια τα πολλά προτιμάνε τη βροχή
μα τι σου λέω τώρα η συννεφιά σε βρίσκει σπίτι
και μόνο όταν τελειώσει η μπόρα εσύ θα σκάσεις μύτη
φοβάσαι το κρύο, γιατί είσαι από τζάκι
ένας ράπερ αλητάκι ξυρισμένο ή με μουσάκι
ο μπαμπάς να σου τα χώνει η μαμά να καμαρώνει
κι ένας βλάκας πιο μεγάλος να πληρώνει
για να γίνεσαι χρυσούλης ο καημένος ο φτηνούλης
και να χαίρεται μαζί σου κάθε μπούλης
το ίδιο γελοίος ή και ψευτοοργισμένος
το ίδιο άρρωστος, σάπιος και ξεπεσμένος
λοιπόν γελοίε μπράβο από μας και είναι επόμενο
η ξεφτίλα σου να είναι ένα παγκόσμιο φαινόμενο

Μπράβο σου ρε, είσαι φαινόμενο
γι' αυτή τη χώρα αναμενόμενο
μπράβο σου ρε, είσαι φαινόμενο
ένα ταλέντο hip hop πολλά υποσχόμενο

Παλιά όλα τα νούμερα που μοιάζανε με σένα
τα είχανε του κλώτσου και του μπάτσου τα καημένα
μα στην Ελλάς του δυο χιλιάδες οι νέοι βασιλιάδες
ζητάνε από τσολιάδες στριπ τιζ και τεμενάδες
κι ανοίγουν τις γιορτές πολιτισμού τους
με άρωμα ψαρίλας που ταιριάζει και στο νου τους
κι εσύ όλο γέλια, χαρά κι όλο καμάρι
αυτοί που δε σε ξέρουν δε σε πήρανε χαμπάρι

κι είσαι φαινόμενο κι όσοι σε σιγοντάρουν
θέλουν πίσω όσα νομίζουν πως τους κλέψανε να πάρουν
γνωστοί αηδοί με υπέρλαμπρη καριέρα
μ' έχει πνίξει η αηδία θέλω αέρα
μείνε με τις αδερφές που σου στήνουν κειμενάκια
μάζεψε όλα τα χαζά που παίρνουν τα δισκάκια
στήσε από τώρα τη γιορτή είναι αναμενόμενο
σ' έχει ανάγκη αυτή η χώρα είσαι φαινόμενο

15 Το κουαρτέτο των στοιχειών – 1999

Πέθανε η μάνα μας στη γέννα τι ντροπή
μας υιοθέτησε η φωτιά χωρίς τίποτα να πει
και μας έκρυψε στα σωθικά της τα καμμένα
έκαιγε τόσο η αγκαλιά της μα παράπονο κανένα.
Στοιχειό αυτή κατάρα εμείς μαύρο τραγούδι
φάλτσα μια φωνή από μεθυσμένο αγγελούδι
μη μου ζητάς να σου το σιγοψιθυρίσω πάλι
με πάει αλλού κρατάει πολύ η κλεμμένη ζάλη.
Και σ' αφήνει στων Θεών το σταυροδρόμι να σταθείς
να ανασάνεις χρεωμένη αμαρτία να χαθείς
για πάντα στον ψηλό τους κοπαδιού το φράχτη
σαν τα λουλούδια που φυτρώνουν μες στη στάχτη.
Που σαν ψηλώσουν ικετεύουν τον Θεό τους
να λυπηθεί το ερμαφρόδιτο όνειρό τους
αν τέτοια τύχη λοιπόν ευχόσουν μάνα και για μένα
ευτυχώς που ήμασταν χώρια στα χαμένα.
Γιατί τώρα θα καυχιόσουν που μου χάρισες

μια τέτοια τύχη να αποτελειώσει ότι άφησες
ντροπή, όνειρο, σκοτάδι και φωτιά
έτσι μεγάλωσα αγκαλιά με τα τέσσερα στοιχειά.

Στο σταυροδρόμι των Θεών το κουαρτέτο των στοιχειών
παίζει για σας, παίζει για μας
και στο φινάλε των ευχών μια άφεση αμαρτιών
κράτα για μας, κράτα για μας.

Τέσσερα στοιχειά πολυτέλεια μεγάλη
να νοιάζονται ποιο θα σου πάρει το κεφάλι
κατάρες και προικιά, πες και ένα ευχαριστώ
και στη βαρυγκωμιά κράτα το στόμα σου κλειστό.
Θυμήσου τη φωτιά και πως στεκόσουνα μπροστά της
είχε γονατιστά τα νόθα τα παιδιά της
ψεύτικα να γελάνε ενώ γυρνούσε στο κορμί τους
καινούρια μονοπάτια κεντούσε στο πετσί τους.
Τώρα θυμάσαι ξέχασες τι μου `χες πει
πως αν γλιτώσεις απ' αυτά θα σε αναλάβει η ντροπή
Και θα ξεράσεις κάθε μικρό και σοβαρό σου
θα πιστέψεις και θα θέλεις το κλεμμένο για δικό σου
και το όνειρό σου απόσταγμα από τον καημό σου
ένα κρίμα ακόμα πάνω στο λαιμό σου.
Βαριά μας έπεσε η ζωή κακό σημάδι
να δεις που θέλει ευχαριστώ και το σκοτάδι
και συ ρε μάνα μπορείς αν θες να καμαρώσεις
είχες τουλάχιστον του πόνου μια στιγμή πριν μας προδώσεις.
Και χάσεις το φινάλε των ευχών
που παίζει για μας το κουαρτέτο των στοιχειών

16 Σινιέ ανδρείκελο - 1999

Κυρίες και κύριοι μοιρολάτρες και μυστήριοι
χιπ χοπ καρικατούρες φίλοι μας και αλητήριοι
δεν ήρθε η ώρα δυστυχώς που θα χαθούμε
η μητέρα παρακμή μας έστειλε να υποκλιθούμε.
Σε ένα καινούριο πολιτικάντικο μοντέλο
που ξεφυτρώνει απ' της μιζέριας το μπουρδέλο
σινιέ ντυμένο αγέρωχο πολιτισμένο
χωρίς μπαλκόνι, χωρίς φωνές μεταλλαγμένο.
Σεμνό λιγομίλητο και ωραίο
με λίφτιγκ ιδεολογικό τόσο μοιραίο
με δημόσια εικόνα νέου αιώνα
ηθική από τον καιρό του Παρθενώνα.
Με σύμβολα γεμάτα ευαισθησία
οικογένεια πατρίς θρησκεία και υποκρισία
με τη μέση σε μαθημένη σε σκυφτά και τεμενάδες
έχει μαζί του και λαό και δεσποτάδες.
Πάει αγκαζέ με την νέα εποχή μας
και είναι σίγουρα ασορτί με το βρακί μας
μούρη πουλάει μα ανάγκη το'χει η Ελλάς
σινιέ ανδρείκελο νέος μπελάς.

Σινιέ ανδρείκελο γιατί γελάς
τα άσχημα χάθηκαν άλλος μπελάς
πελάτης έτοιμος νέο μοντέλο
στης μιζέριας το παγκόσμιο μπουρδέλο.
Σινιέ ανδρείκελο που δε μιλάς
για να πιάνει τόπο η μούρη που πουλάς
μοιάζεις τσατσά σε μια γκαστρωμένη πόρνη
που την πιάσαν οι πόνοι.

Πάντα λοιπόν σε τέτοιες εποχές
ο άνθρωπος τρέφεται αλλού από ενοχές
ντύνει ακριβά τα μέχρι χθές πολύ φθηνά
δέχεται εκείνα που έρχονται απ' το πουθενά.
Χωρίς φθορά εδώ σου ανήκουν όλοι οι δρόμοι
το παρόν, το παρελθόν και όσα δε γνώρισες ακόμη
γι' αυτό γέλα λοιπόν συνέχεια γέλα
από μαλιά γενάει μαλάκες αυτή η χώρα σαν κουνέλα.
Μόνο που τώρα η πιο καλή για σένα ώρα
σαν σαλιγκάρι έσκασες μετά τη μπόρα
για σένα μίλαγαν παντού στο δρόμο όλοι
για σένα ντύσαν γιορτινά αυτή την πόλη.
Για σένα βγάλαν τις σημαίες απ' το υπόγειο
και ονειρεύονται γαλάζια την υδρόγειο
σε πιστέψανε και οι ξένοι και οι χαμμένοι
θα σ' αγαπήσουν κι όλοι οι κυνηγημένοι.
Είναι το κάτι στη ματιά σου το μεγάλο
και το ροζ στα μαγουλάκια κάνει σάλο
αφού έχεις κλείσει το μπαούλο της ψυχής σου
όλοι αυτοί θα `ναι μαζί σου.
Θα ντύνονται συνέχεια στα αμπιγιέ της πόλης γιέ
της πουτάνας εραστή και μορφονιέ
σου άνοιξε πόρτα η εποχή έλα και πήδα
σινιέ ανδρείκελο νέα ελπίδα.

17 Πολισμανία – 1999

Βίζα σε μετανάστες Αλβανία
νταβαντζιλίκι σε πουτάνες Ουκρανία
βρήκα επιτέλους κάτι να σπάσω την ανία,
θα πάω στην πολισμανία.
Κλήσεις σε εγκληματίες με παπάκια
ξύλο σε επικίνδυνα παιδάκια
έξτρα φράγκα από μπαράκια
καλό παιδί η μαμά το κάνει μάκια.
Αγκαζέ με οικοδόμους και με κνίτες σε πορεία
ντόβα σε μια πατρίδα με ιστορία
από ένα Astra θα υπακούω σε άστρα
χοιρινό με πατάτες στη γάστρα.
Σαν τον Zorro θα τιμωρώ με δερμάτινα και Z
ήμουν στο ζήτα μπροστά μου όλοι πίτα
έχω πιστόλι και στολή θα βρω γυναίκα
ένας πολισμάνος μύθος σαν τον Μπέκα.
Στο σώμα ασφαλείας κάποιου επισήμου
θα κρύβεται η gay ψυχοσύνθεσή μου
τη δασκάλα που με χτύπαγε δε θα κατηγορώ,
αφού το γκλομπ μου τώρα θα ’ναι συνέχεια σκληρό.

Μανία! Είπα να σπάσω την ανία.
Μανία! Θα πάω στην πολισμανία.
Μανία! Να υπακούω σε άστρα.
Μανία! Γουρουνάκι στη γάστρα.
Ήμουνα βέρος Πειραιώτης μάγκας άντρας
και τώρα γάβρος στα κεντρικά της Αλεξάνδρας
Ω, μπαμπά πόσο μου λείπεις
κι ο παππούλης μου ο Χιτης που μισούσε όλους τους χίπις.
Κι ο θείος ο Ορέστης που ήταν χέστης

που μας ντρόπιασε όταν πήγε πυροσβέστης
εγώ θα σας τιμήσω, θα χαίρεται όλο μου το σόι
θα ’μαι καβλόμπατσος δυο μέτρα μπόι.
Θα κάνω βάρη, θα παίρνω τρεις και εξήντα
θα βγάλω το άχτι μου θα ’μαι συνέχεια στη σπήντα
θα αρχίσω σεμινάρια στα οικονομικά
θα δέρνω όποιον δεν λέει καλά τα Ελληνικά.
Θα χώνομαι σε γιάφκες θα αφανίσω τα πρεζόνια
θα παίρνω μεταθέσεις παρέα με γαλόνια
θέλω η μάνα μου να βγει παράθυρο στο ΣΚΑΪ
με τίτλο: «Μάνα μπάτσου που γαμάει».
Να σπάσουν τα τηλέφωνα οι βλάχοι απ’το χωριό
να λένε στη μανούλα μου για το λεβέντη γιο
δουλειές με φούντα, τα χρόνια που ’ν ’ τα
Γιατί δεν πρόλαβα γαμώτο μου τη χούντα

Μανία! Είπα να σπάσω την ανία.
Μανία! Θα πάω στην πολισμανία.
Μανία! Να υπακούω σε άστρα.
Μανία! Γουρουνάκι στη γάστρα...

18 Πρόβα πολέμου – 1999

Διάλεξαν νύχτα με λίγο φως μόνο απ’ τα αστέρια να `χει
για να φαίνεται αλλιώς η Βαβυλώνα πρίν τη μάχη
κατεβάσαν στρατό σε μια επίδειξη μαγκιάς και επιβολής
βάλαν φωτιά και στηθήκανε σε απόσταση βολής.
Βαφτήκανε με χρώματα πολέμου
γιατί τους άνοιξες την πόρτα πάλι Θεε μου
και τους έδειξες το δρόμο άλλη μια φορά ακόμα

από την προηγούμενη φορά έχουνε αίμα στο στόμα.
Σαν ύαινες πάνω από θήραμα πληγωμένο
περιμένουν να πεθάνει να μην πάει κι αυτό χαμένο
θα το σκίσουν με τα δόντια ουρλιάζοντας δυνατά
για να ακουστούν μέχρι την κόλαση ξανά τα ουρλιαχτά.
Να φοβηθούν όσοι είναι τριγύρω απ' τη φωτιά
να γίνουν ένα στο σκοτάδι να χαθούν στη νυχτιά
και εσύ που ήσουν, άργησες πάλι Θεε μου
πρίν λίγο τέλειωσε άλλη μια πρόβα πολέμου.

Πρόβα πολέμου, άργησες πάλι Θεε μου
ψέματα πες μου να μην τη δω ποτέ μου
πρόβα πολέμου στις ανοιχτές πληγές μου
τζάμπα οι κραυγές μου, άργησες πάλι Θεε μου.

Κάνε κάτι έχουν αρχίσει και προβάρουν συνεχώς
διψασμένος και για δόξα είναι ο μαέστρος δυστυχώς
έχει γράψει και καινούρια εμβατήρια όπως πάντα
στον βρόμικο λαιμό του παίρνει όλη τη μπάντα.
Κι οι καλοί πολεμιστές όλο καμάρι βαδίζουν
καλογυαλισμένα τα όπλα που όμως θάνατο μυρίζουν
κι εγώ τι φταίω που πέρασα άλλο ένα χειμώνα
τυλιγμένος με φωτιά και αγκαλιά σου Βαβυλώνα.
Κάθε χαρά, κάθε μου δάκρυ, κάθε ελπίδα
την έπνιξα μονάχος μου με όλα αυτά που είδα
κι ας είμαι θηρίο όταν βρεθώ στα τέρατα μπροστά
κρατάω τα μάτια μου κλειστά.
Μήπως και κλείσουν οι παλιότερες πληγές μου
μήπως δεν πάνε όλες στο διάολο οι κραυγές μου
και μ' ακούσεις και γυρίσεις πρός τα εδώ λιγάκι Θεέ μου
πρίν ξαναρχίσει άλλη μια πρόβα πολέμου.

19 Σημάδι – 1999

Βαβυλώνα έχεις κοντά όλα τα παιδιά σου
και έχει φωτιά όταν τα βαστάς η αγκαλιά σου
για μια φορά ακόμη πονάνε απ' τη χαρά σου
μα αυτά γουστάρουνε και πίνουν στην υγειά σου.
Όλοι μαζί μοιάζουν φίλοι κυνηγημένοι απο στοιχειά
χωρίς πατρίδα οι πιο πολλοί μα όλοι τριγύρω απ' τη φωτιά
κι ένα σημάδι σαν μάνας χάδι
να κάνει ένα αυτούς που νιώθουν το σκοτάδι.
Ένας αλήτης χρωστά συγγνώμη στο όνειρο του
γι' αυτό τώρα μιλάω για λογαριασμό του
όταν του κένταγα στο δέρμα το σημάδι αυτός γελούσε
μα όταν τον κοίταξα στα μάτια αλλού κοιτούσε.
Τώρα όμως ξέρω πως πονάει κι είναι μαγκιά του
αφού μαζί του σέρνω την κληρονομιά του
εγώ κι αυτός ας ήμαστε ένας στον καθρέφτη
μοιάζω φθηνός, θυμίζει κλέφτη.
Καλά όλα αυτά μα εγώ δεν ξέρω από τα λόγια
που βγαίνουν χύμα και τα ξερνάω στα υπόγεια
και το σημάδι φαίνεται στο πετσί μου
αφού η φωτιά έχει τελειώσει το κορμί μου.
Για πες μου ποιος τον δρόμο μου θα κλείσει
να του αφήσω δώρο κάτι που δε θα σβήσει
ποτε ένα κομάτι απ' την ψυχή μου
για να νιώσει λίγη ζέστη απ' τη φυλή μου.
Ναι είμαστε εδώ για άλλη μια φορά σαν ένας κύκλος
σκόρπιες οι ψυχές μα καθεμιά μονάχη ένας κρίκος
σαν αλυσίδα είναι βαρύ το πεπρωμένο
ένα σημάδι απ' τη φωτιά έχω χαραγμένο.

Δε θα μιλήσω για την πιο μεγάλη αγάπη

ούτε για τρέλα που πηγαίνει ασορτί με το χάπι
το άσπρο παλτό μου δε θα φορέσω για καλό μου
και δεν είναι ώρα για να ψάξω το μυαλό μου.
Είν' το ρημάδι της φωτιάς το σημάδι
που μου κάνανε δώρο κάτι φίλοι ένα βράδυ
ευχαριστώ σας ρε παιδιά που με παίζετε και εμένα
κι ας έχω τόσα αποθυμένα.
Να σου και εγώ παιδί ντροπής και νιος βαρύς
και πιο πολύς από θεριό περιωπής
έχω κι εγώ σταμπαρισμένο το κορμί μου
με ότι διάλεξα να κουβαλάω μαζί μου.
Κάτι σαν ήλιος, σαν φλόγες, σαν δυο λέξεις
κι άμα φοβάσαι τη φωτιά δε θα τ' αντέξεις
μα αν το κεφάλι εκεί βάζεις δε μασάμε
όλοι οι τρελοί να ξέρεις πάντα πως χωράμε.
Ναι είμαστε εδώ τα τερατόμορφα παιδιά σου
Βαβυλώνα άμα τρομάζεις τότε βιάσου
να αναστηθείς απ' τη φωτιά δεν περιμένω
ένα σημάδι απ' αυτή έχω στον ώμο χαραγμένο.

20 Ένα free style για τα κουρέλια που ραπάρουν ακόμα - 1999

Έπαψα να ονειρεύομαι όπως παλιά
όπως τότε που με είχε το σκοτάδι αγκαλιά
τώρα τη ζωή μου γεμίζω και χτίζω
σταμάτησα να γκρεμίζω.

Μα τι μου λες ρε εγώ δεν είμαι καθόλου καλά
θέλω να γίνω ένα απ' τ' αστέρια ψηλά
αφού είναι τίγκα το μυαλό μου στην τρέλα
και γέλα, και γέλα, και γέλα.

Σε όσα ραπάρουν ακόμα κουρέλια
θα θυμίσω πρίν μας βγούν ξυνά όλα τα γέλια
ότι τις ρίμες τις καλές δεν τις φέρνει η ντρόγκα
μα το εξώριστο όνειρό μου κάτω εκεί απ' τη σπιναλόγκα.

Και η φωτιά ρε μάγκα ποτέ μη ξεχνάς
σου έχει αφήσει το μόνο που θα βλέπεις σαν γερνάς
ένα σημάδι στον ώμο φυλαχτό είναι άγιο
για να `χεις πάντα κουράγιο.

Στην κακιά την στιγμή ένα μόνο θυμάσαι
δεν παίζει ρόλο ποιος είσαι, που θα `σαι
ότι ξεστόμισες παλιά μονάχα σε βαραίνει
και το τέλος ή σε γεννάει ή σε πεθαίνει.

Και εγώ τι φταίω ένα κουρέλι ακόμα
με δυο λέξεις στο στόμα και λιώμα
ξεσπάω όπου βρω κι αν σου φαίνομαι λίγος
τι ντροπή με έχει πιάσει ένα ρίγος.

Ξύπνα ήρθε η ώρα κι όπως γίνεται πάντα
να υποδεχθείς ένα απ' τα κακά μαντάτα
σου `στειλε μήνυμα με μένα η μοναξιά σου
να `χεις το νου σου μη σ' αφήσει κι η σκιά σου.

Και κλεφτεί με ένα θηρίο απ' το πιο κακό όνειρό σου
γι' αυτό μαζέψου, λιγάκι σουλουπώσου
βγάλε την ντροπή με δυο λέξεις απ' το στόμα
για τα κουρέλια που ραπάρουν ακόμα.

Γίνομαι καπνός, σου μοιάζω ψέμα
και έχω όλα τα στοιχειά στη φέρμα
φωτιά, όνειρο, ντροπή, σκοτάδι
ένα παιδί σου βαβυλώνα από τον Άδη.

Θάνατος μου μύρισε καμία σχέση
η πόλη η πόρνη μόνη διάλεξε να πέσει
γι' αυτό πρώτα η φωτιά χορεύει στο χώμα
για τα κουρέλια που την νιώθουνε ακόμα.

Ήρθα κι εγώ στη Low Bap τη μάζωξή μας
τα άκουσα όλα μα μεταξύ μας
αφού ήμουν μόνος στην αρχή θα `μαι και μόνος στον χαμό
γι' αυτό γαμώ και το χιπ χοπ σας το γαμώ.

21 Πουτάνα γκλαμουριά – 1999

Παντού φωνές τρελές χαρές
νύχτα τα στόλισες έτσι όπως θες
και τα παιδιά με σιγουριά
να σ' αγκαλιάζουνε πουτάνα γκλαμουριά.
Φώτα παντού σαν τ' ουρανού
θολά αστέρια και σύννεφα καπνού
πόρτα κλειστή κι οι φουσκωτοί
να σκάνε μούρη κουνιστοί και λυγιστοί.
Έι, το πάρτι αρχίζει που λες
σε βλέπω στην ουρά να περιμένεις να λες
στη γκομενίτσα που είναι δίπλα σου πως έχεις γνωστούς
και θα σας βάλει ο πορτιέρης πριν απ' όλους αυτούς.
Μα όταν φτάνεις στην πόρτα δε σε ξέρει κανείς
αν τους κουνήσεις ένα τάλιρο έγινες δημοφιλής
και τότε μπαίνεις και ποιος σε πιάνει
πουλάς τη μούρη σου κοντεύει το μωρό σου να πεθάνει.
Κι έτσι γεμάτος καμάρι απ' το μπαρ μπροστά περνάς
σηκώνεις χέρι και τον μπάρμαν χαιρετάς
κι ας μη σε ξέρει σε χαιρετάει
του μιλάς μα αυτός την γκόμενα στα μάτια την κοιτάει.
Κι ανεβαίνει και το μωρό σου
και γέρνει να κολλήσει τότε δίπλα στο πλευρό σου
να κοιτάει εκεί που πρέπει
αφού η κατάσταση εκεί το επιτρέπει.
Ζυγώνεις στον DJ γουστάρεις χορό
τραγούδι του ζητάς και αυτός σου λεει για το μωρό
κι εσύ γελάς
μούρη πουλάς ο κερατάς.
Κι έτσι κυλάει ετούτη η βραδιά
όπως είχε ονειρευτεί αυτός ο βλάκας, παιδιά

πολλά τα ξίδια και τα σφηνάκια
κι η τελειωμένη να καρφώνεται σε όλα τα φλωράκια.
Και πάλι αυτός όλο χαρά
να γελάει κι ας μην ξέρει πως τον βρήκε συμφορά
από άλλον φλώρο γνωστό στον χώρο
ένα μοντέλο που κουνιέται σαν να πιάνει κάβο ντόρο.
Μα δες η γκόμενα έχει τυφλωθεί
γουστάρει στο λελέκο να την πέσει να χωθεί
και ποιος την πιάνει
ενώ ο άλλος την κοιτάει και κοντεύει να πεθάνει
απ' τον καημό του, πάει το όνειρό του
ρε δεν την κλείδωνε ο μαλάκας μέσα στο αυτοκίνητό του
μα αυτή η πουτάνα μπορεί να `βρισκε και χώρο
να ξεπέταγε απ' το τζάμι μέχρι και τον παρκαδόρο
η λυσσασμένη δεν περιμένει
ενώ ο βλάκας τριγύρω άδικα ρε περιμένει.
Γιατί στο club αδερφές κορίτσια αγόρια
τι κι αν πάνε όλοι μαζί φεύγουνε χώρια.

22 Καλωδιώσου - 1999

Βρές το κουμπί να την χωθείς σε έναν καινούριο κόσμο
σκέψου λίγο και θα βρεις τον σωστό τον δρόμο
βαλ'την ψυχή σου για ύπνο και πάλι απόψε νωρίς
και κάτσε εσύ και το μυαλό σου εκεί να το χαρείς.
Καλωδιώσου άνοιξε τα μάτια σου τέντα
αρχίζει το ταξίδι σου μη βγάλεις κουβέντα
μεγάλη οθόνη στο βάθος ψάξε ξανά

προετοιμάσου καλά εκεί είναι όλα πιθανά.
Μπορείς να βρεις ότι θες πριν να σε πάρουν χαμπάρι
από σχολείο, μπουρδέλο μέχρι μεγάλο παζάρι
πήγαινε επίσκεψη όπου τραβάει η καρδιά σου
κι αν διαλέξεις στη στιγμή όλα θα γίνουν δικά σου.
Όλη η γνώση, όλη η ζωή, όλη η μιζέρια
όλη η γη, ακόμα και του ουρανού τ' αστέρια
κυρίαρχος θα γίνεις σε πλανήτη δικό σου
γιατί όχι και Θεος καλωδιώσου.

Καλωδιώσου έγινε ο κόσμος δικός σου
στείλε βίζιτα άμα θες παντού και το όνειρό σου
καλωδιώσου γέμισε κάθε κενό σου
το δωμάτιο η μοναξιά στο έχει κάνει ουρανό σου.
Κι άντε χώσου να σου φύγει ο καημός σου
μη φοβάσαι δεν κοιτάνε τώρα το πρόσωπό σου
καλωδιώσου
σαν να φτιαχτήκαν όλα αυτά για το καλό σου.

Άντε λοιπόν κι ούτε στιγμή να φοβηθείς
αν είσαι τίποτα στο χάος δεν μπορεί να χαθείς
όλα γνωστά και ξένα θα σου μοιάζουν συγχρόνως
όλα μεγάλα και μικρά κουμάντο εκεί κάνει ο χρόνος.
Κι η μνήμη που διαθέτεις αν φτάνει
βάλε μπροστά και ποιος σε πιάνει
θα `χεις αλλάξει τη μοίρα και το ρυζικό σου
με ένα ψεύτικο μικρό χαμόγελο σου.
Δώσ' του αγάπη αν μπορείς για να `χεις πάντα μαζί σου
ίσως αν γίνει το PC σου μνηστή σου
να φτιάξεις πρόγραμμα καινούριο ερωτικό
που θα `ναι ένα μεγάλο και κρυφό μυστικό.
Που θα το ξέρεις εσύ και το δύκτιο μόνο

κι απ’ το καμάρι θα σε βάλουν στο χρόνο
του κόσμου του καινούριου για καλό σου
και μόνιμα αν θες καλωδιώσου.

23 Νανούρισμα - 1999

Κοιμήσου και παρήγγειλα το μέλλον σου στην πόλη
καριέρα που θα ζήλευαν εχθροί και φίλοι όλοι
κοιμήσου και σου φύλαξα στην τράπεζα τα φράγκα
που θα σε κάνουν άνθρωπο, που θα σε κάνουν μάγκα.
Κοιμήσου και τα λάθη σου άλλοι θα τα πληρώνουν
αγγέλους θα λαδώσουμε πάντα να σε γλιτώνουν
κοιμήσου και παρήγγειλα ολάκερη τη γνώση
κι έναν δάσκαλο καλό στο κεφάλι να στη χώσει.
Κοιμήσου παλληκάρι μου μη σκέφτεσαι το κρίμα
για το στρατό σου βάλαμε το πιο μεγάλο βύσμα
κοιμήσου και μη νοιάζεσαι αν ακούγονται οι πορδές σου
κοιμήσου εμείς φροντίσαμε και για τις διακοπές σου.
Κοιμήσου κι αν μπορείς να τρως όμως συγχρόνως
μην πάει χαμένος άδικα ο πολύτιμος σου χρόνος
κοιμήσου εμείς πληρώσαμε να μείνει το φεγγάρι
και τα κακά σου όνειρα νεράιδα να τα πάρει.
Κοιμήσου και στον ξύπνιο σου αν θέλεις να κοιμάσαι
θα ’μαστε τριγύρω σου ποτέ να μη φοβάσαι
κοιμήσου παλληκάρι μου και μη πληρώνεις νοίκι
την τύχη σου θα δίνουμε πάντα σαν χαρτζιλίκι.
Κοιμήσου και θα αλλάξουμε λίγο την προφορά σου
για όταν θα πας στα ξένα και για το ντοκτορά σου
κοιμήσου όσο πληρώνουμε τίποτα μη σε νοιάζει

όλα έχουν την τιμή τους τίποτα μη σε σκιάζει.

Κλείσε τα μάτια σου και τίποτα μη σε νοιάζει
κλείσε τα μάτια σου και μη μιλάς
κλείσε τα μάτια σου, ο κόσμος για σένα αλλάζει
κοιμήσου ήσυχος, αφού έχεις εμάς.

Κοιμήσου και στο γάμο σου θα γίνει νταβαντούρι
εμείς θα σου διαλέξουμε γυναίκα κελεπούρι
κοιμήσου και την πρώτη νύχτα αν είστε κουρασμένοι
εμείς θα σου τη φέρουμε έτοιμη γκαστρωμένη.
Κοιμήσου είμαστε εδώ όλοι για το καλό σου
ο νους μας είναι συνεχώς στο ευαίσθητο μυαλό σου
κοιμήσου τώρα αγόρι μου για να βρεις την υγειά σου
και δε θα σε ξυπνήσουμε νωρίς για την δουλειά σου.
Κοιμήσου ώρες πολλές φτιάξε και επιδερμίδα
και με γιατρούς θα διώξουμε την πρώτη σου ρυτίδα
κοιμήσου όλα τα κάναμε να φαίνονται μικρά
τα άλλα θα φροντίσουμε να φεύγουν βιαστικά.
Κοιμήσου στα στρωσίδια τα χρυσοκεντημένα
όσα σκεπάσαν την ψυχή σου στα διαλέξαμε ένα κι ένα
κοιμήσου όλου του κόσμου μην ακούς τον χαλασμό
με ξόρκια σε φυλάμε από κάθε πειρασμό.
Κοιμήσου πλάι στη χαρά εδώ κοντά λεβέντη
αφού εμείς σου στήσαμε το πιο μεγάλο γλέντι
κοιμήσου κι άραξε, χουζούρεψε, βολέψου
χωρίς εμάς που θα βρισκόσουνα για σκέψου.
Κοιμήσου γύρω σου τόσα φυλαχτά
τώρα κανείς δε θα θυμάται ότι τα πήρες δανεικά
κοιμήσου και το άγχος σου απ' έξω έχει μείνει
στο άγνωστο φροντίσαμε να μη σε παροτρύνει.
Κοιμήσου αφού ο ουρανός έχει πιο σκούρο χρώμα

γερνάς μα το νανούρισμα κοντά σου είναι ακόμα
κοιμήσου τώρα για τα καλά και άντε γεια σου
εμείς θα μεγαλώσουμε έτσι και τα παιδιά σου.

24 Κούκος μονός - 1999

Ξεκινάω με μια ιστορία από μια δεκαετία
μια παλιά φωτογραφία είναι η βασική αιτία
που βρήκα στο συρτάρι πεταμένη μαζί μ' άλλες
σ' αναμνήσεις που μου φάνηκαν μεγάλες.
Είναι ο πατέρας μου με κάτι κολλητούς του στα ωραία
κι έχουν ένα πιτσιρίκο χαμογελαστό παρέα
τον διάσημο τον κούκο τον μονό
του καφενείου το γκαρσόνι το ορφανό.
Όταν στεκόταν σε όποιον κράταγε τα κόκαλα στο χέρι
του έφερνε δίπλα το χαμένο του αστέρι
κρυφοκοίταζε στην τσόχα την πρέφα απ' τον Θανάση
ενώ άδειαζε τασάκια ή κρατούσε το φαράσι.
Λοιπόν ο κούκος ο μονός φυσιογνωμία
τσιγαρίλα όλα τα χρόνια και στην τσέπη μία
όταν μεγάλωσε τα λίγα ρούχα του έκανε μπόγο
πήρε έναν άσο και το `ριξε στον τζόγο.
Η πρώτη κέντα νωρίς, τα πρώτα φράγκα
τον ίσιωσαν για τα καλά τον στάνιαραν τον μάγκα
πήρε αέρα να σου λοιπόν και τ' αλογάκια
τα κέρδη στον αέρα όμως με λίγα λογάκια.
Δε θα μπορείς να καταλάβεις για τον κούκο τον μονό
που είχε χωθεί σε μονοπάτι στενό

διάλειμμα να καθαρίσει το τερέν
και θα σου πω για τα υπόλοιπα μετά το ρεφρέν.

Αν δε στα πάρω ζωή δε θα ησυχάσω
στο μανίκι έχω κρυμμένο έναν άσο.
Απ' το όνειρό του μέχρι να μείνει στεγνός
θα σε τρέχει ο κούκος ο μονός.
Την καλή δε με νοιάζει αν την πιάσω
φτάνει τύχη μου ξανά να σε προφτάσω.
Έλα κοντά του τώρα είναι γεγονός
διάσημος παντού είναι ο κούκος ο μονός.

Τραβήχτηκε λοιπόν σε τραπέζια μεγάλα
κι αν τους έτρωγε λίγο θα `χε και του πουλιού το γάλα
μα αυτός ήθελε την τύχη να στριμώχνει
κι ότι κερδίζει κάπου δίπλα να τα σπρώχνει.
Τα'λεγε καλά με τους άσους και τα τζόκερ
παιδί της μπλόφας, καλός στο πόκερ
κι αν του καθότανε καλά μαζεμένα στη σειρά
άλλαζε μοτίβο την χωνώταν σε μωρά.
Αυτά από χέρι λεφτά χαμένα
κερδισμένα έτσι κι αλλιώς δεν τα `χε δουλεμένα
μια μπίλια στο ζερό και ήτανε νέτα
τότε κυλούσε χρόνος και ρουλέτα.
Πέρασαν χρόνια γέρασε κι αυτός και η τύχη νέα
του `μοιασε γκόμενα πιο δύσκολη πιο ωραία
βάρυναν τα ζάρια, τον ξέχασαν και οι άσοι
το μόνο σίγουρο είχε εκείνο που θα χάσει.
Λίγα τα φράγκα πολλές οι τράκες
τα δώρα από τις γκόμενες τα `σπαγε σε μάρκες
μέχρι που έμεινε απ' την τύχη ορφανός
ο διάσημος ο κούκος ο μονός.

Αν δε στα πάρω ζωή δε θα ησυχάσω
στο μανίκι έχω κρυμμένο έναν άσο.
Απ' το όνειρό του μέχρι να μείνει στεγνός
θα σε τρέχει ο κούκος ο μονός.
Την καλή δε με νοιάζει αν την πιάσω
φτάνει τύχη μου ξανά να σε προφτάσω.
Έλα κοντά του τώρα είναι γεγονός
διάσημος παντού είναι ο κούκος ο μονός.

Παίρνει κουράγιο, στήνει παιχνίδι τελευταίο
την είδε να κερδίζει ή να `ναι το μοιραίο
δεν βρήκε άγγελο στοίχημα την ζωή να παίζει
και κάλεσε τον διάολο να κάτσει στο τραπέζι.
Μοίρασαν κάρτες χαρά πήρε με δυο πιπίνια
για λίγο νόμιζε ότι του έσπασε η γκίνια
ρίχνει τα ρέστα του και δείχνει φλός
όμως ο διάολος δεν ήτανε τυφλός.
Είδε έναν άσο να βγαίνει απ' το μανίκι
τον είχε κλέψει ο κούκος ήθελε την νίκη
μα δεν του βγήκε κι απ' τη ζωή έμεινε στεγνός
ο φίλος μας ο κούκος ο μονός.

25 Ο κύκλος των χαμένων πιθήκων – 1999

Από καιρό σ' αυτή τη χώρα μαζεύονταν πιθήκοι
και γρήγορα ξεπέφταν στης ζωής το χαμαλίκι
στήναν αφτί, πασχίζανε να μοιάσουνε σε ζωα
που γύρω τους ζηλεύανε μα όλα έμοιαζαν αθώα.
Στις μέρες μας όμως αυτές που η ζούγκλα κυβερνάει
οι γραφικοί πεθαίνουνε κι η αφέλεια πονάει
κι άνθρωποι ζηλεύουνε ανθρώπους για να γίνουν
με χορό και καταπιάνονται αφού καλά το στήνουν.
Με νέα μόδα ανφάν γκατέ όλο μανούρα τζερτζελέ
με σαματά από κουλτούρα στο σκυλέ
που κάνει πέρα την κακόμοιρη αλλαξιά τους
μήπως και χαρίσει λίγο λάμψη στα φασκιά τους.
Τώρα μαζεύτηκε μπουλούκι για το show
και καθένας τους διαλέγει όψη άλλου ζωου
που θαυμάζει να κοιτάζει το ωραίο του σουλούπι
με μιλιά κόπια καλή πανέμορφο καλούπι.
Με κλισέ που έχουν καλή αντιγραφή
με ατάκες όλο χάρη πιο φθηνή η εγγραφή
έτσι μοιράζεται το ψέμα τους κατοίκον
και στείνεται ο κύκλος των χαμένων πιθήκων.

Γίνατε πολλοί και μες τη φασαρία
περνάτε μια χαρά, σας δίνεται η ευκαιρία
να τους γελάσετε με ντέφια και ζουρνάδες
και θα `ναι μπόλικοι για σας ρε οι παράδες.
Με δυνατές φωνές, χάρη και ευλυγισία
υπάρχουν βλάκες ρε κι αυτό έχει σημασία
μα προσοχή μπορεί ψηλά εκεί να γλιστράει
κι αν πέσετε στο χώμα ποιος κώλο θα φιλάει.
Εμείς από μακριά σας κάνουμε όλους χάζι

προσέχτε τη φωτιά μη λέτε δε σας νοιάζει
εμείς εδώ Low Bap και έχουμε καθήκον
τον γαμημένο κύκλο να σπάμε των πιθήκων.

Βγήκατε απ' το κλουβί σας και μπήκατε σε άλλα
με του αφεντη πλάνα για κόλπα πιο μεγάλα
φτιάξατε κολέγια και κάνατε γιουρούσι
κι ότι αρπάξει ο κώλος σας με πλάτες στο λεφούσι.
Που στήνουν εταιρίες, που δίνουν ευκαιρίες
σε ταλέντα κλώνους να πουν τις ιστορίες
που μάθαν απ' τη ζούκλα κι ας μην τις έχουν ζήσει
φτάνει που πουλάνε χάρη στο αλισβερίσι.
Λεφτά μέσα στο ντέφι για να `χουν όλοι κέφι
για κοίτα πως το ψώνιο το όνειρο καταστρέφει
αχ να μου περίσσευαν τα φράγκα
για να μπορούσα άνετα να έπαιζα τον μάγκα.
Στον πιτσιρικά που έχει την TV για μάνα
θα πέρναγα για αλήτης αλα αμερικάνα
με καναδυό κινήσεις όλο γκανγκστεριλίκι
ευθύς το αραλίκι μου περνάει σαν σταριλίκι.
Τζόγος και σαμπανιες γυναίκες και αμάξια
της ψυχής που έχω φορέσει στολίδια θα είναι αντάξια
και ίσως τότε μόνο θα ένιωθα καθήκον
να γίνω ένα κι εγώ στον κύκλο των πιθήκων.

Που φτάσατε για δείτε χαϊδέψατε τον πάτο
ντέφι ρε χτυπάτε σε χώρο γκλαμουράτο
γίνατε καλή της εταιρίας λεία
και τα λεφτά κρατήστε και τα μεγαλεία.
Όσο περνάν ο μέρες και η τροφή αλλάζει
πιθήκι ή μαϊμού κάτι να σας ταιριάζει
μπράβο σας ρε πάρτε την ευκαιρία

να μπείτε στο κλουβί να φάνε τα θηρία.
Εμείς από μακριά σας κάνουμε όλους χάζι
προσέχτε τη φωτιά μη λέτε δε σας νοιάζει
εμείς εδώ Low Bap και έχουμε καθήκον
τον γαμημένο κύκλο να σπάμε των πιθήκων.

26 Τζίφος στο ημίφως - 1999

"Καιρό ήθελα να φτιάξω ένα ηλίθιο τραγουδάκι
να παίζεται στο σπίτι, στη ντίσκο, στο μπαράκι
δεν είχα όμως που λες μια πρόχειρη ελπίδα
μα να σου το μυαλό μου που μου `στησε παγίδα.
Και μου `πε παλιοβέβηλε ξέρασε τα όλα
πες τους για την γκόμενα που σου `ριξε τη φόλα
πες τους για να μάθουνε τι έγινε στο ημίφως
κι έμεινες τότε τζίφος."

"Γι' αυτό θα σας περιγράψω μια ηλίθια ιστορία που μπορεί να μου `τυχε,
να σου `τυχε ή είναι απλά να μη σου τύχει."

Ω είμαι ευτυχισμένος
τη γυναίκα βρήκα της ζωής μου ο καημένος
αυτά τυχαίνουνε στις τόσες μια φορά
γι' αυτό και σπάω τον κουμπαρά.
Με λουλούδια πολλά θα στολίσω το τραπέζι
θα φωνάξω έναν με βιολί να παίζει
όσο θα τρώμε στο ημίφως των κεριών
θα είναι απαλό το άγγιγμά μας των χεριών.
Πρέπει να νοικιάσω ρούχα κι ένα σμόκιν

και να κόψω να αστειάκια μου τα σόκιν
τις αφήσες τις πορνό να τις βγάλω από τους τοίχους
και έτοιμους να έχω έτσι για ατμόσφαιρα δυο στίχους.
Να γυαλίσω τα πιρούνια μου να φαίνοτναι ασημένια
να ξυρίσω επιτέλους και τα γένια
το σερβίτσιο να ξεθάψω της γιαγιάς μου
να κλέψω λίγο απ' την κολόνια του μπαμπά μου.
Να τους διώξω δυο μέρες απ' το σπίτι
να `ναι όλα ωραία μη με πάρει και για αλήτη
και μείνω και πάλι τζίφος
εγώ και το βιολί μου στο ημίφως.

Φοβάμαι μη μείνω τζίφος
που πάω μ' αυτό το ύφος;
Φοβάμαι μη μείνω τζίφος
και παίζω το βιολί μου στο ημίφως.
Φοβάμαι δεν έχω ήθος
δεν ξέρω τι θα κάνω αν δω και στήθος
φοβάμαι μη μείνω τζίφος
και παίζω το βιολί μου στο ημίφως.

Για φαντάσου να τα έχω όλα ωραία
και να σκάσει με έναν άλλο για παρέα
ή να `ρθεί τότε εκείνη σαν φρικιό ντυμένη
ή όταν θα τρώμε να μου πει είμαι παντρεμένη.
'Η με το βλέμα της αγνής και της μοιραίας
να μου πει ότι είναι και φορέας
για σκέψου όμως να έρθει με κόκκινο φουστάνι
και να θέλει στο τραπέζι να το κάνει.
Να `χει και ανοιχτό το ντεκολτέ της
και εγώ δήθεν να κοιτάζω το κολιέ της
δίπλα στη ρώγα στη μικρή της την ελιά

να `χει tattoo με ολάκερη τριανταφυλιά.
Να έχει βάλει και κορδόνι και ζαρτιέρες
να μην τη σκιάζουν οι φοβέρες
και πρίν να βγάλω απ' το μπουκάλι εγώ το πώμα
να έχει βάλει κάτι δικό μου μες στο στόμα.
Μα τι λέω δεν κάνουν έτσι οι κυρίες
αυτές γουστάρουν απαλή μουσική και ιστορίες
δεν είναι εύκολες, είναι ένας γρίφος
κι αν δεν τολμήσεις μένεις τζίφος στο ημίφως.

Φοβάμαι μη μείνω τζίφος
που πάω μ' αυτό το ύφος;
Φοβάμαι μη μείνω τζίφος
και παίζω το βιολί μου στο ημίφως.
Φοβάμαι δεν έχω ήθος
δεν ξέρω τι θα κάνω αν δω και στήθος
φοβάμαι μη μείνω τζίφος
και παίζω το βιολί μου στο ημίφως.

Μα εγώ τι θέλω, γιατί νιώθω ενοχές;
"Γιατί δεν έχεις ρε λεφτά και μετοχές"
Τι; Γιατί έχεις τέτοια κι εκεί πάνω
ρε ασ' τις εξυπνάδες και πες μου τι να κάνω.
Μην τρελαθώ και μόλις έρθει της τα χώσω
και αντιμιλήσει και την πλακώσω
και της πω στο διάολο να πάει
"ντρίν" ωχ το κουδούνι μου χτυπάει.

27 Δωμάτιο με θέα – 1999

Σα ν’ άκουσα στον ύπνο μου βήματα στην αυλή
και απ’ έξω να γαβγίζει με μανία το σκυλί
άνοιξε η πόρτα, και άκουσα τον αέρα
πετάχτηκα και νόμιζα πως γύρισες πατέρα
πατεραααααααααααααααα
μητεραααααααααααααααα
τι ευτυχισμένη οικογενειακή ημέρα
μα ξύπνησα και είδα ότι δεν ήτανε κανείς
ούτε και τα κωλόπαιδα παίζαν της διπλανής
ούτε την Πόπη έπιασε ξανά ο κερατάς
ούτε απ’ τη γειτονιά μας περνάει ο γαλατάς
και δυο φορές δε χτύπησε, δε θα ‘ναι ο ταχυδρόμος
στο τζάμι όταν κοίταξα άδειος ήταν και ο δρόμος
και τότε ποιος; (την πόρτα μου χτυπάει γιατί δε μ’ απαντάει;)
λες να ‘ρθανε να με πάρουν εκείνοι πάλι
θα τον γαμήσω το ρουφιάνο το μπακάλη
μ’ έχει δώσει τρεις φορές, και τις τρεις ήταν Τετάρτη
και τώρα να! ξανάρθανε οι κουφάλες, νάτοι
ρε αφήστε με εδώ, εκεί δεν είναι ωραία
θέλω δωμάτιο με θέα…

Έλα και συ, ρε θα ‘ναι ωραία
θα ‘χεις εδώ δωμάτιο με θέα
έλα και συ, εδώ είναι αφασία
ένα, δύο, τρία γαμιέται η διαιτησία

Βαρέθηκα λοιπόν και είπα να τους αφήσω
να μου δέσουν τα χέρια όπως πάντα πίσω
δεν έμπαινα στ’ αμάξι και μου ‘ρίξαν μια μπουνιά
(ψεύτη και άδικε ντουνιά)

ξύπνησα ξαπλωμένος στο ολόλευκο κελί μου
και θυμήθηκα ότι πρόπερσι πέθανε το σκυλί μου
ποιο γαμημένο γάβγιζε στον ύπνο μου ξανά;
και ποιος πατέρας γύριζε από το πουθενά;
τι θέλω και κοιμάμαι ο μαλάκας κάθε Τρίτη;
ο πούστης ο γιατρός μου το βγάζει απ' τη μύτη
με φλομώνει στα ardan, θα μου πατήσει και μια ντόπα
μαλακία μου ρουφιάνοι που σας το 'πα
δε θα μου δώσουν το δωμάτιο με θέα που τους είπα
θα με πάνε σε κείνο που 'χει μια μεγάλη τρύπα
και θα 'ρθει η χοντρή η νοσοκόμα
να μου βάλει τη κοκτέλα μες στο στόμα
μα δε μασάω ούτε και καταπίνω χάπια
σκατοκουφάλες γιατροί αφήστε ρε τα σάπια
ήρθα που ήρθα, φτιάξτε το ωραία
θέλω δωμάτιο με θέα…

Έλα και συ, ρε θα 'ναι ωραία
θα 'χεις εδώ δωμάτιο με θέα
έλα και συ, σαν ποντικός στη φάκα
μη γελάς μαλάκα,
σου το 'παμε για πλάκα

28 Ιλουστρασιόν - 1999

Μια νύχτα έσπασες τον κουμπαρά με τα όνειρά σου
σαν να κατάλαβες πως ήρθε η σειρά σου
ντύθηκες στην πένα, φόρεσες λόγια ξεχασμένα
βρήκες και τα λάθη σου που `χες καιρό κρυμμένα.
Τα φόρεσες και αυτά και τις αναστολές σου
τις γυάλισες καλά, τις έκανες κολιέ σου
με αμπιγέ φουστάνι το κόλπο όμως δεν πιάνει
στα πάρτυ αμφιλεγόμενοι κοιτάνε όλοι ταβάνι.
Άλλοι για μούρη, άλλοι για γούρι
και άλλοι γιατί έχουνε την σούφρα τους κουλούρι
όμως μωρό μου μη μασάς η νύχτα είναι δικιά σου
κι αν λίγο στο ακουμπησουνε πάνω στα όνειρά σου.
Κάνε πως δεν κατάλαβες γιατί άμα καταλάβεις
πάει η καριέρα πέταξε κι άντε να την προλάβεις
πάει και η ομορφιά σου ποτέ δε θα φανεί
αφού δεν έδειξες πρέπουσα υπομονή.
Γέλα λοιπόν, διασκέδασε το
κι ότι σου φαίνεται ψηλά καβάλησε το
κι αν πετύχει η πρώτη σου οντισιόν
καλωσήρθες σε ένα κόσμο ιλουστρασιόν.

Μετά την πρώτη σου οντισιόν ο κώλος σου έκανε σπανσιόν
σε μια παρτούζα αξιών έλαμπες χάρην ουσιών
μα είχες τρύπα στο καλσόν τζάμπα λοιπόν κονσομασιόν
με όνειρο ιμιτασιόν μπήκες σε κόσμο ιλουστρασιόν.

Κλείσε τα μάτια σου απλά και ονειρέψου
με την τύχη που σου γέλασε καλοπαντρέψου
πιάσε λοιπόν την ευκαιρία απ' τα μαλλιά
την πιο ακίνδυνη από εκεί διάλεξε τώρα αγκαλιά.

Από παλιά όσα γυαλίζαν λαχταρούσες
τον κόσμο πάντα από ψηλά σαν να κοιτούσες
είχες πλούσια φινέτσα είχες και χάρη
τι πριγκιπόπουλο δεν ήρθε όμως να σε πάρει.
Τώρα βολέψου με μια λούγκρα ή ένα πουρό
θα συνηθίσεις στον κόσμο αυτό με τον καιρό
πρέπει κι εσύ να συρθείς όσο δεν πάει χαμηλά
για να φαντάζεις στον κόσμο τον καινούριο σου ψηλά.
Έτσι κι αλλιώς όλα έχουν την τιμή τους
αφήσου ελεύθερα κι εσύ να σε πάρουν μαζί τους
μη πάει τζάμπα ο καθρέφτης και η ομορφιά σου
μη γίνει κλάμα από τώρα η χαρά σου.
Σκέψου καριέρα, σκέψου φώτα και λεφτά
μη σκέφτεσαι το τίμημα καθόλου για όλα αυτά
έτσι κι αλλιώς με όνειρα ιμιτασιόν
ταιριάζεις σε έναν κόσμο ιλουστρασιόν.

29 Η φυλή της φωτιάς - 1997

`

Low bap φωτιά μου σ’ ευχαριστώ.
Πήρες τους φλώρους μακριά και ήταν ότι πιο σωστό
Από νεογέννητο μωρό μέσα απ’τη κούνια σου στάθηκες
και φέρθηκες πιο αντρίκια απ’όσους δε φαντάστηκες
Όσοι έφυγαν νύχτα δε χρειάστηκες δεύτερη κουβέντα
Πρώτα λόγια σκληρά μα τη καρδιά κράτησες τέντα ανοιχτή
σαν το δρόμο που μας άνοιξες για να βρούμε γη καμμένη εκεί που άναψες
φωτιές, μηνύματα γύρω από τείχη και χτίσματα
που κρατάνε στα χτυπήματα
Βαρύ μαύρο χειμώνα όλοι περάσαμε

Βαβυλώνα, πολιορκημένη, ταμένη για πάντα κράτησες το λόγο σου
και πήρες στο λαιμό σου όλη τη μπάντα με το φόβο σου
Ζούνε και πεθαίνουν, απ'τα σύνορά σου βγαίνουν
χωρίς νόμους να μπορούν να παραβαίνουν
Μόνο πόνο, χωρίς μίσος καταδίκη φυλακή
που στην αρχή σε ξεγελάει με εικονική ζωή
Κάπου εκεί στη μιζέρια σου τη κληρονομική
κι εμείς εδώ ξανά σε μια καμμένη γη

Σαν ονειρεύσαι τρυπώνω και σου κλέβω το χρώμα
Τον ουρανό που κοιτούσες θα στον κάνω πληγή
Μια σου κουβέντα ακόμα και θα σου ράψω το στόμα
μ'όσα είχες πει και μ'όσα είχες ορκιστεί
Τα είδαμε όλα όλα κι έναν αδερφό μας στο χώμα
που τον ξεχάσαν όσοι βρέθηκαν εδώ περαστικοί
Τι θα βγει, θα κάτσω μέχρι το γιόμα
και την κατάρα στέλνω πίσω στην καμμένη γη

Άρρωστος νιώθω γίνομαι όνειρο κακό και τρυπώνω
Σου φέρνω λόγια παλιά, όρκους ματώνω
Ούτε φιλιώνω, ούτε πεισμώνω στον χρόνο
Τη φωνή μου σηκώνω δε μετανιώνω
Κατεβάζεις τα μάτια τρέμουν τα χέρια σου
Συννεφιάζουν η ψυχή και τ' αστέρια σου
Χωρίς στον ήλιο μοίρα φύλα τα νώτα σου
Σε προδώσανε τα πάντα έξω απ'την πόρτα σου
Να ρίχνεις μια ματιά που και που
για καλό και για κακό απ'το πουθενά και στο παντού
Τα γράφουμε όλα στο χιόνι κι όποιος γλιτώνει
Άλλο ενα φάντασμα εδώ θα σε στοιχειώνει
Κι εγώ εδώ θα γελώ με πιο θολό το μυαλό μου
Άει στο καλό, με τον καημό τον παλιό μου
τον κρυφό μου, δε θα τον κάνω πληγή,
απλά μπροστά σου θα με βλέπεις σε καμμένη γη

Ήμουν εκεί απ’την αρχή, την επιτέλους αρχή
και έιδα πως φτιάχνεται σκαρί από το μηδέν σε μια εποχή
που αποχή κι απραξία συνθέτουν μόνο κανόνα
που ‘σπασε τότε ένας τρελός κι ονόμασε Βαβυλώνα
Ήμουν εκεί και τον πρώτο χειμώνα τον πιο βαρύ
και στον δεύτερο δυο χρόνια μετά
πρίν να προλάβει κανείς να χαρεί
πιο τυχεροί όσοι λακίσαν μπορεί
μα πιο μάγκες όσοι ζήσαν το τέλος, καμμένη γή
Φάντασμα, Μέθυσος, Σάτυρος, Πρίγκιπας και Πυροβάτης
οι πρώτοι κάτοικοι μιας πόλης που ο χάρτης ξέχασε,
θέμα περηφάνειας και μαγκιάς
για όσους θυμούνται τη φυλή της φωτιάς

Σαν ονειρεύσαι τρυπώνω και σου κλέβω το χρώμα
Τον ουρανό που κοιτούσες θα στον κάνω πληγή
Μια σου κουβέντα ακόμα και θα σου ράψω το στόμα
μ’όσα είχες πει και μ’όσα είχες ορκιστεί
Τα είδαμε όλα όλα κι έναν αδερφό μας στο χώμα
που τον ξεχάσαν όσοι βρέθηκαν εδώ περαστικοί
Τι θα βγει, θα κάτσω μέχρι το γιόμα
και την κατάρα στέλνω πίσω στην καμμένη γη

Σαν ονειρεύεσαι παίρνω εφιάλτη χρώμα
και σέρνομαι στου χρόνου το δώμα
Ακούω βουλωμένο στόμα, ακόμα τόση βρωμα
Σώμα άρρωστο και πονεμένο
κανακάρη γέννησες μαγεμένο
Κι επιμένω μέχρι του νού μου το γιόμα
να πιστεύω μόνο το δικό σου στόμα

Σαν ονειρεύσαι τρυπώνω και σου κλέβω το χρώμα
Τον ουρανό που κοιτούσες θα στον κάνω πληγή
Μια σου κουβέντα ακόμα και θα σου ράψω το στόμα

μ’όσα είχες πει και μ’όσα είχες ορκιστεί
Τα είδαμε όλα όλα κι έναν αδερφό μας στο χώμα
που τον ξεχάσαν όσοι βρέθηκαν εδώ περαστικοί
Τι θα βγει, θα κάτσω μέχρι το γιόμα
και την κατάρα στέλνω πίσω στην καμμένη γη

30 Δεθελοντής – 2002

Να πας κι εσύ εθελοντής
γιατί αν δεν έρθεις μπορεί να σε ψάχνουνε.
Να πας κι εσύ εθελοντής.
Στου Καλατράβα τον τάφο μας θάβουνε.
Να πας κι εσύ εθελοντής.
Λωτοχαπάκια συσσίτιο μοιράζουνε.
Θα φας κι εσύ εθελοντή.
Μαύρα κοράκια on line μας κοιτάζουνε.

Έναν αιώνα και κάτι τη βγάλαμε ξεροσφύρι,
χωρίς θεών πανηγύρι και τ’ ανθρώπου τ’ αϊσιχτίρι.
’’Πωλείται κακομοίρη’’. Μην πεις σου κλέψαν τη δόξα
μα ξαναβρήκαν χώρο εδώ η μαλακία κι η λόξα.
Σωτήριο έτος 2004 και το τιμάμε.
Γκρεμίζουν, πνίγουν, χτίζουν κι ασταμάτητα μασάνε.
’’Μια ευγενική προσφορά των Ολύμπιων θεών’ `.
Βγήκε χρησμός απ’ το μαντείο των αδελφών χωρών.
Σινιέ γεννίτσαροι βγαίνουν για παιδομάζωμα
με όμορφα λόγια για να κρύψουν το μπάλωμα.
Καλλιτεχνάδες και τενόροι τους ψήνουν με λόγια.
Για τους αλήτες σαν κι εμάς θ’ αμολήσουνε μπόγια.

Γιατί ο κοινός νους κι ο θεός Μπους
θα σε κατακεραυνώσουν εάν δεν ακούς.
Θα κάνουν τα βουνά πεδιάδες στρωτές.
Δεν πρέπει τ' αύριο να μοιάζει με το χθες.
Θα βάλουν όλα τα ποτάμια σε υπόγεια δοχεία.
Τα φτωχικά μας θα γενούν σουπερξενοδοχεία.
Θα μαντρωθούν οι τζογαδόροι όλοι στη φρουτοπία
κι οι αριστεροί μες στη δικιά τους ουτοπία.
Τους οικολόγους θα βάλουν με φορμόλη στη γυάλα
κι αν σε βρούνε μπροστά τους θα σε πάρει η μπάλα.
Δε θα σ' αφήσουνε χρόνο και τόπο να σκεφτείς.
Για να σωθείς θα πας κι εσύ εθελοντής.
Θα πας;
Θα πάω κι εγώ.
Να πας.
Πάμε.

Να πας κι εσύ…..

Αν δε φορέσεις στο κεφάλι κλαδί ελαίας
μαζί με `μας θα σε καλέσει ο εισαγγελέας.
Θα `χει της νύχτας νονούς και φασιστήρια security.
Δε θ' αφήσουν γωνιά αφρούρητη.
Του Μέγα Αλέξανδρου οι απόγονοι και του Παλαιολόγου
θα τσιρίζουν για βλακώδη ιδεώδη άνευ λόγου.
Οι αρχαιολάγνοι θα στήσουν ιερές παρτούζες
κι οι θεούσες κατακόμβες σε χαβούζες.
"Κι εσύ θα πας. Το ξέρω θα πας.
Εδώ παπάς, εκεί παπάς."
Οι παπάδες από εκεί που ήταν στα γόνατα
θα μανατζάρουν ταπεινά τ' άγια τους χώματα.
Οι αντιφρονούντες θα πάνε διακοπές μ' επιχορήγηση.
Γλυκιά θα πάρουν οι εργολάβοι εκδίκηση.
Τα δικά σας τα λαμόγια θα τ' αναβαθμίσουν όλα

μ’ ένα αρχιτέκτονα τρελό Σπανιόλα.
Θα νοικιάζονται ακριβά χέστρες, μπανιέρες και ράντζα.
Πράκτορες και ΣΙΑ θα μας παν κωλοφεράτζα.
Τα `χουν όλα μελετήσει να δουλεύουν για τους λίγους.
Να λες πάλι καλά δεν έχουμε δίδυμους πύργους.
Καναλάρχες κι εκδότες σε θέσεις μάχης.
Κι ό,τι συμβεί βγαλ’ το σκασμό και πάρε να ’χεις.
Αφού ποτέ μου δεν κατάφερα να γίνω αθλητής
για σπάσιμο θα πάω δεθελοντής.

Να πας κι εσύ….

Να πας κι εσύ εθελοντής.
Της Παναγίας τα μάτια μας τάζουνε.
Να πας κι εσύ εθελοντής.
Αφιονισμένα κορμάκια γυμνάζονται.
Να πας κι εσύ εθελοντής.
Την κοινωνία μου!

ΕΘΝΙΚΑΡΑΑΑΑΑΑ!!!

31 Ταξίδεψε φωνή μου – 2002

Φονιάδες οι σκέψεις μου και οι λέξεις μου φυγάδες,
κάθε φορά που βρέθηκα σε φέρετρα αντάμα.
Γινήκανε στο νου μου, απόκρημνες χαράδρες,
σαν δάκρυα φτερουγίσανε και σαν οργή συνάμα.
Στο άδικο μέσα, έπνιξα τα γέλια
και άρχισα να γυρεύω της ζωής την καταχνιά.
Έβαλα μαύρο τρίχωμα και νύχια νυστέρια,

στο μερτικό μου χάρισα μαύρα φτερά
να στάζουν μελάνι πριν φτάσει τ' αγιάζι,
σαν γνήσιος απόγονος μιας κάλπικης αυγής
σ' ένα χαλάζι έψαξα τον κόσμο τι τρομάζει
μα κι αυτό φυτεύτηκε στα έγκατα της γης.
Κουράγιο βρήκα και έφυγα για πιο άφοβες χώρες,
στης νύχτας τα λημέρια στ' ουρανού την άκρη,
σκιές με καλωσόρισαν με κεραυνούς και μπόρες
και το μικρό μου ανάστημα τ' ονόμασα κοράκι.
Τώρα απ' ορίζοντες ψάχνω χρυσά παλάτια
να τα λεηλατήσω και να τ' αφήσω
σε δάκρυα της θλίψης, σε πονεμένα μάτια,
στον πόνο παράπλευρα ελπίδα να αφήσω.
Μετά να σεργιανίσω με άλλα στεργιοπούλα,
να φτάσουμε στα πέρατα σ' αστέρι ρημάδι.
να βάψουμε κατράμι αυγερινό και πούλια
Ταξίδεψε φωνή μου καβάλα στο σκοτάδι.

Ταξιδέψε φωνή μου καβάλα στο σκοτάδι,
σε πλάσματα στροβίλισε που `μάθαν να ξεχνάνε.
Ελπίδα άπλωσε τους στο μέτωπο σαν χάδι
να πάψουν να σφαγιάζονται και με αίμα να μεθάνε.
Ζωντάνεψε φωνή μου απ' το λευκό χαρτί μου,
ψυχές που δε γαλήνεψαν στου ουρανού την άκρη
και αφού στη γη το άδικο γυρεύει την πνοή μου
στα σύννεφα την έστειλα, την έκανα κοράκι.

Για δες ο χρόνος κύλισε, σβήσαν πέντε φεγγάρια,
μα ακόμα κλέβω φλόγα απ' της φωτιάς τα μέρη
με θέρμη να γεμίσω τα πιο κρύα ντουβάρια,
τα λόγια με τον άνεμο στ' ανθρώπινο ασκέρι.
Ν'απλώσω μπας και σώσω τον όχλο απ' το γκρεμό,
να φέρω απ' τον έρεβο ηγέτες που χαθήκαν,
με ψυχικά αποθέματα να βρουν φωλιές εδώ

μαζί ν’ αναστήσουμε ιδέες που χαθήκαν.
Πατέρα ουρανέ αρχίσανε τα ντέφια,
απόψε που κατέβηκα το χώμα να πατήσω.
Στην έρημο είδα θάνατο και σε πύργους αδέλφια,
γι’ αυτό μικρόφωνο έπιασα και θα μιλήσω.
Αυτοί που λέγονται άνθρωποι στο τίποτα κουρνιάζουν,
κρύβονται απ’ την αγάπη και σύνορα ορίζουν.
Απ’ το παρόν στο μέλλον τους, λεωφόρους χαράζουν,
στρατάρχες και πολέμαρχους σωτήρες τους βαφτίζουν.
Ξεσπάνε σε μια μπάλα, προσκυνάνε εικόνες,
εξίσωση η ζωή τους μπλεγμένη στο άπειρο.
Δεν το κουνάνε ρούπι απ’ τους κανόνες,
τους δείχνεις το παράθυρο και αυτοί κοιτούν το δάκτυλο.
Καλυτέρα πατέρα εκεί στην καταχνιά,
λεξούλες να παντρεύω στου φεγγαριού την πλάτη.
Και αν βγήκε ο γιος σου σήμερα στον κόσμο παγανιά,
η παρακμή ευθύνεται, γύρεψε το κοράκι.

Ταξιδέψε φωνή μου καβάλα στο σκοτάδι,
σε πλάσματα στροβίλισε που `μάθαν να ξεχνάνε.
Ελπίδα άπλωσε τους στο μέτωπο σαν χάδι
να πάψουν να σφαγιάζονται και με αίμα να μεθάνε.
Ζωντάνεψε φωνή μου απ’ το λευκό χαρτί μου,
ψυχές που δε γαλήνεψαν στου ουρανού την άκρη
και αφού στη γη το άδικο γυρεύει την πνοή μου
στα σύννεφα την έστειλα, την έκανα κοράκι.

32 Ποιος στ΄ αλήθεια να ξέρει; - 2002

Μου `ταξε πάλι η καρδιά μου να με κεράσει αίμα
ζεματιστό, καλό να κάψει κάθε ψέμα.
Κύλα, σύρε μαζί σου βρωμιά μέσα απ' τις φλέβες μου
και φτύσε στο χρόνο, πάρτε τη φλόγινη αγέρες μου
και φέρτε μου, λίγη μαγιά να λυτρωθώ
και κάποια ελπίδα πάνω της να στυλωθώ, να σωθώ.
Δε σου ζητάω να μ' ακουμπήσεις σε παπλώματα,
τη βγάζω με κουρέλια και μπαλώματα.

Στόματα τριγύρω ξεχασμένα να τρέμουν
για μια αγκάθινη αλήθεια, δε σωπαίνουν,
εδώ αθεράπευτα μένουν, το παλεύουν, πεθαίνουν
αγναντεύουν λόφους, καμένους μα επιμένουν

Κάπου εκεί μέσα χωμένη κι η δικιά μου πάρτη
να γυρεύει κάτι απίθανο μ' αθάνατο χάρτη
που `χει σημάδια, τραγούδια, καλά κρυμένο θησαυρό
κι είναι η πιο ζόρικη ελπίδα πριν να χαθώ να τον βρω
Πλέω σ' ατέλειωτο ταξίδι που μη σώσει να τελειώσει
ποτέ του μη με βγάλει σε στεριά κι ας με λιώσει
κι ας με πατώσει και `κει ίσως βρω κρυμμένο αστέρι
Ποιος το ξέρει;Κανείς δεν το ξέρει…

Ποιος, ποιος στ' αλήθεια να ξέρει
το ταξίδι αυτό μπροστά τι θα μου φέρει;
Ποια λαχτάρα μου φυλάει η επόμενη μέρα,
γιατί εγώ σήκωσα για λάβαρο φωτιά και φοβέρα;
Ποιος, ποιος θα μου μάθει την αλήθεια;
Ποιος μπορεί να με γλιτώσει απ' τα δικά μου παραμύθια
Ποιος ξέρει το ταξίδι αυτό μπροστά μου τι θα φέρει
κανείς, κανείς δεν το ξέρει…

Ούτε θεός σ' ουρανό, ούτε θνητός σ' αυτή την πλάση
δεν μπορεί κάτι απ' όσα ζω ν' αλλάξει.
Ούτε μια απλή χαρακιά σ' ότι είμαι εγώ να χαράξει
πριν με κοιτάξει, θα χαθεί δε θα βαστάξει.
Τι κι αν δεν άνοιξα βιβλία έχω πυξίδα την καρδιά μου
αυτή νικά και τα πιο ηλίθια λογικά μου.
Σου μοιάζει τόσο μικρό, μα απο μικρά βγαίνουν μεγάλα
ίσως τα λόγια τα σπουδαία κρύβουν κρεμάλα.

Ίσως οι πιο άδικες φωνές μπρος τη σιωπή να σαλεύουν
και τα πιο ανήμερα θεριά μπρος τη φωτιά ημερεύουν.
Σκέψεις τρελές με γυρεύουν, φέρνουν τρεμούλιασμα καυτό
Πες με χαμένο, το συνήθισα, γνωστό κι αυτό
μα εγώ το χάρηκα ταξίδι μου όταν κοίταξα πίσω
κι είδα όσα έπετρεψε ο λογισμός μου να σ' αφήσω.
Είναι γλυκά όλα αυτά που `χει τάξει στ' ονειρό μου.
Δώσ' μου δύναμη να θρέψω το χαμένο καιρό μου.

Θα `ρθουν πολλά, ζήσε τα νυχτιά μου
για να κρατάω πάντα ζεστή την αγκαλιά μου.
Αυτή έχει μάθει κι όσα πάλι θα υποφέρει
κανείς, κανείς δεν τα ξέρει…

Ποιος, ποιος στ' αλήθεια να ξέρει
το ταξίδι αυτό μπροστά τι θα μου φέρει;
Ποια λαχτάρα μου φυλάει η επόμενη μέρα,
γιατί εγώ σήκωσα για λάβαρο φωτιά και φοβέρα;
Ποιος, ποιος θα μου μάθει την αλήθεια;
Ποιος μπορεί να με γλιτώσει απ' τα δικά μου παραμύθια
Ποιος ξέρει το ταξίδι αυτό μπροστά μου τι θα φέρει
κανείς, κανείς δεν το ξέρει…

Ποιος να ξέρει το ταξίδι αυτό μπροστά τι θα μου φέρει;
Ότι κι αν φέρει, θα υποφέρει, όμως κανείς δεν το ξέρει.

Αφού μάθει, θα πάθει, θ’ αλλάξει, τόσα θα μου τάξει
δε θ’ αράξει, θα κράξει, το πλοίο δε θα βουλιάξει.

Θα περάσει από στρατιές βροντές και φουσκοθαλασσιές
ανέμους, βουνά, τυφώνες βροχές.

Το κρίμα πάνω στο λαιμό μου, να με καίει παντοτινό μου
φυλαχτό μου, δικό μου, σκοτεινό μου αληθινό μου.

33 Γύρω σου – 2002

Κάτω απ’ τα πόδια μου ένιωσα τον κόσμο να φεύγει
πρώτη φορά η ζωή μου έδειξε πως μ’ αποφεύγει
και η στιγμή μου ξέσκισε την περηφάνια
και την έπλεξε πολλά "συγγνώμη" στεφάνια

Πολλά τα δάκρυα, τι γίνεται ρε μαλάκα;
Δεν το πιστεύω, πες μου ότι μου κάνετε πλάκα
δεν μπορεί.. πες μου ότι ζω σε παραμύθι
κι ότι μου `στησαν φάρσα απ’ το βάλτο οι μύθοι...

Πες μου ότι όλοι όσοι κλαίνε ψέματα λένε
κι αν όχι, πες τους να φωνάξουν, να μην κλαίνε,
να τραγουδήσουν δυνατά για τ’ όνειρό του,
να κάνουν τον χαμό του να ζηλέψει το φευγιό του

Και τον θάνατο τον πούστη να ντραπεί
και το καλύτερο τραγούδι μας να πει
τόσο δυνατά, που να μαλώνουν τ’ αγγελούδια μεταξύ τους
ποιο θα τον πάρει αγκαλιά για την τιμή τους

Να τον πάει στον πιο καθαρό να μείνει ουρανό
αφού εδώ κάτω είχε διαλέξει ένα βάλτο σκοτεινό,
γι’ αυτό φωνάξτε, πέστε της παρακμής
πως πίσω μείναμε εμείς

Γύρω σου θα `μαι, θα `σαι παντού
σαν να γλεντάμε όπως παλιά
θα σε θυμάμαι στ’ ουρανού
όταν φοβάμαι την αγκαλιά

Καλό ταξίδι και γαμησέ τους παλληκάρι,
να τους κάνεις να ραπάρουν κι εκεί πάνω που να πάρει
να σκρατσάρουν οι αγγέλοι το καλό τους
και να σφυρίζουν οι διαβόλοι το κακό τους

Κι όταν αφήνει ο ουρανός αυτό το γκρίζο χρώμα,
θα σου κρατάω με τα ξύδια μας νωπό το χώμα,
δε θα λυπάμαι την πιο καλή έφυγες ώρα,
θα σιχαθείς ρε άμα δεις ποιοι κλαίνε τώρα

Όσοι σ' αγάπησαν πολύ έχουν παγώσει,
όσοι σε γλείφαν μια ζωή έχουν θυμώσει
κι όσοι φοβόντουσαν παλιά φοβούνται ακόμα
κι αυτοί που λέγανε πολλά σφίγγουν το στόμα

Εγώ βουτάω ένα χαρτί και ένα μπουκάλι κρασί
για να σ' τα γράψω όπως θα γούσταρες κι εσύ,
γιατί όταν φεύγει ένας αλήτης ένα αγκάθι φυτρώνει
για να υπάρχει κάτι εδώ να μας πληγώνει

Να `μαστε μόνοι, θέλει ο Θεός ή δε θέλει,
εδώ στο βάλτο δεν τ' ακούγονται οι αγγέλοι,
φωνάξτε όλοι έτσι για φόρο τιμής
ότι φωτιά είμαστε εμείς

Γύρω σου θα `μαι κι εδώ κι αλλού
και θα γερνάμε σε ίδια αγκαλιά,
αφού χρωστάμε φίλου καλού
όσα αγαπάμε από τα παλιά

34 Ένας λόγος παραπάνω – 2002

Απ’ το ξεπόρτισμα στο ξαφνικό που αντρώθηκα,
από το φόβο χωρίς λόγο σ’ όλα αυτά που φορτώθηκα.
Δεν ξέρω αν σώθηκα μα ότι δεν έχω δε χάνω
και ότι μου μένει είναι ένας λόγος παραπάνω.
Από τα σίγουρα μου και ήσυχα μου κύτταρα
φτύνω καμάρι για μακάρι στα καλυτέρα.
Και απ’ τα ομορφότερα φτιάχνω μονάχος μου ανακάτεμα,
με τα χειρότερα, βασκανία και ανάθεμα.
Ξεπάστρεμα γρήγορο από θεριό ανήμερο,
αυτό που όλοι λένε εφήμερο μες το καταμεσήμερο.
Και που το κάτι γίνεται το γνωστό μου,
το καλό και το κακό ανταμώνουνε στο ευχαριστώ μου.
Χειροπιαστό μου όνειρο και άφαντη λογική μου,
ματιά που τρέχεις πιο πολύ απ’ τη βιαστική μου.
Την γλώσσα μου έχεις μπλέξει με τόσα και τόσα,
το έχεις συνήθειο να κάνεις την καμπόσα.
Όλα με όλα αυτά που μπροστά μου πέρασα
και τα δικά μου που με ξεπέρασα,
Τα αμοίραστα, τ’ αχρείαστα και τα πιο πάνω,
είναι μονάχα ένας λόγος παραπάνω.

Δε θέλω του χρόνου το ακοίμητο απόγευμα,
θέλω αυγή και σκοτεινιά μαζί μ’ οινόπνευμα.
Ότι λέω να είναι το ίδιο με ότι κάνω,
δεν έχω ανάγκη ούτε ένα λόγο παραπάνω.
Απ’ το ξεπόρτισμα στο ξαφνικό που αντρώθηκα,
από το φόβο χωρίς λόγο σ’ όλα αυτά που φορτώθηκα.
Δεν ξέρω αν σώθηκα μα ότι δεν έχω δε χάνω,
και ότι μου μένει είναι ένας λόγος παραπάνω.

Από το χάραμα το πρώτο μου τ' ολόχρωμο,
στο ρόλο μου τον βαρυφόρετο και απότομο.
Με ρίχνω στα βαθιά χωρίς κολύμπι να ξερώ,
σώνομε και γελιέμαι, λέω θα τα καταφέρω
να βγω και ότι έχω κρύψει απ' το βυθό να δω,
ένα στολίδι καλοφτιαγμένο και ακριβό.
να αντανακλά τη ζωή, να το θαμπώνει η πνοή,
να χαίρομαι την καθετί μικρή στιγμή.
Να μου τάξει πρωτογέννητους κόσμους όπως παλιά
και να με πάρει κρυφά σε μια γωνιά αγκαλιά.
Στο καθρέφτη να ομορφύνει το είδωλο μου,
να το κοιτάξω στα μάτια, να μπερδέψω το μυαλό μου.
Το ήδη θολό μου που τον περισσότερο καιρό
με κάνει αλλού να χαζεύω και αλλού να περπατώ.
Μα εγώ θέλω να πετώ ψηλά απ' την πόλη,
κάθε ταράτσα να την βλέπω ανθισμένο περιβόλι.
Αντί του χρόνου το ακοίμητο απόγευμα,
να πίνω αυγή και σκοτεινιά μαζί μ' οινόπνευμα.
Ότι θα λέω θα είναι το ίδιο με ότι θα κάνω,
δε θα' χω ανάγκη ούτε ένα λόγο παραπάνω.
Δε θέλω του χρόνου το ακοίμητο απόγευμα,
θέλω αυγή και σκοτεινιά μαζί μ' οινόπνευμα.
Ό,τι λέω να `ναι το ίδιο με ό,τι κάνω,
δεν έχω ανάγκη ούτε ένα λόγο παραπάνω.
Απ' το ξεπόρτισμα στο ξαφνικό που αντρώθηκα,
από το φόβο χωρίς λόγο σ' όλα αυτά που φορτώθηκα.
Δεν ξέρω αν σώθηκα μα ότι δεν έχω δε χάνω,
και ότι μου μένει είναι ένας λόγος παραπάνω.

6. Terror X Crew

1 Επαναστάτες της υπόγειας σκηνής – 1995

Η εκδίκηση φτάνει από την υπόγεια σκηνή
και είπες ως σκοινί, της θηλιάς ήταν σφιχτό
καθώς έσφιγγε και έσπαγε ενός θάφτη το λαιμό,
τον οδυρμό, αφού ξανά ήρθε απ' το χαμό
που οι Terror X Crew δημιουργούν, ραδιουργούν
κάποιους στο γκρεμό οδηγούν πολλούς καθοδηγούν,
επηρεάζουν, τις ζωές αλλάζουν, τα νερά ταράζουν,
δεν διατάζονται μα ούτε διατάζουν, και στάζουν,
με στίχους που σαν λεπίδες κόβουν,
αυτούς που προκόβουν επειδή κεφάλι σκύβουν,
και όλη την ώρα απέχουν, κι όλους να γλύφουν,
μη λες πως δεν ξέρουν!
Και προσπαθούν να σταματήσουν εμάς
κι όσους μπορούν, όπως μπορούν
απ' αυτούς που μας ακούν,
μα πάντα θα χάνουν, και ..... χρόνου(;)
να γλιτώσουν,
από όσους σπέρνουν, το χάος που σπέρνουν,
τον πανικό σπέρνουν, εκδίκηση παίρνουν,
και θα `ναι πάντα(;) και δείτε να κάνουμε ταραχή,
περνάμε από μία άλλη μελλοντική εποχή,
επαναστάτες από την υπόγεια σκηνή,

επαναστάτες της υπόγειας σκηνής,
επαναστάτες της υπόγειας σκηνής,
επαναστάτες της υπόγειας σκηνής,
επαναστάτες της υπόγειας σκηνής.

Για τη μουσική μας, κι αυτοί μας κατηγορούν
γιατί όσους μας ακούν τους κάνουμε λένε να ενεργούν.
με βία;!
Λοιπόν αλήθεια είναι η μουσική τρομοκρατία;
Όχι αστεία! Κηδεία σε κάθε hip-hop παρωδία,
που στα μάτια μας είναι εμπορική αηδία,
να τους αμπαρώσω στόματα, αναμενόταν από καιρό,
αληθινό, στιλ αυθεντικό, τρομακτικό, ερειστικό.
Και αυτό είναι το κακό, σου ήρθε ξαφνικό
γιατί σκληροπυρηνικό και σπαστικό για κάποιους,
με τους στίχους μου, ανοίγω τάφους και ρίχνω μέσα αυτούς,
που ανήγαν τον δικό μου.
Κανέναν μαλάκα δε γουστάρω γι' αρχηγό μου.
Επιστροφή στα βασικά, θάνατος στα “αφεντικά”,
με εκτυφλωτική τρομοκρατία προσπαθείς
μα δεν μπορείς να μου αλλάξεις νοοτροπία
το μικρόφωνο είναι ανοικτό και θα `τανε σωστό
να το δίνεις από `δω, όσο ακόμα έχεις καιρό,
μη μιλώντας τόσα χρόνια μας τα κάνανε μπαλόνια,
ένα μάτσο με τσογλάνια, κυβερνητικά τσοτσόνια,
Όλοι μαζί ενότητα και αλληλεγγύη,
στα πόδια μας να πάψουνε να μπλέκονται, γελοίοι! (Και;)
Σίγουρα με αυτά που λέω εκφράζουνε και εσένα,
επειδή ακριβώς εκφράζουνε και εμένα και τους τρεις.
Και αδέρφια είμαστε όλοι, γιατί ούτε "εμείς" κι "εσείς"!
Επαναστάτες είμαστε όλοι της υπόγειας σκηνής!
(Χα χα)! Δεν το περίμενες αυτό!
Στυλ αυθεντικό, τρομακτικό που σ’ ενοχλεί,
σε εκνευρίζει, γιατί είναι αυτό που αφορίζεις,
είναι αυτό που τσαμπουνάς και θες να θάψεις,
θα το θάψεις κι αυτό, θα το θάψεις κι αυτό,

ότι κι αν κάνεις δε θα μας σταματήσεις,
γιατί όπου κι αν κοιτάξεις μπροστά σου θα βρεις
επαναστάτες της υπόγειας σκηνής!

Βγαίνω με τον ήχο τον ανώδυνο τον στίχο,
τον ακίνδυνο και τώρα το επώδυνο, επαναστάτες,
στα πλαίσια του κατεστημένου,
μέρος κι αυτοί ενός ακόμα παιχνιδιού στημένου,
κομμένου και ραμμένου, όσο θέλουν να σου αφήνουν,
όσο επιτρέπουν άλλοι οι μεγάλοι, να σου κλείσουν το κεφάλι,
γίνονται όλοι όργανά τους (του κράτους!), του κράτους,
που πάντα κάνουν ότι ακούν κι ότι τους πει η "μαμά" τους,
"επαναστάτες" πουλημένοι, βολεμένοι,
συμβιβασμένοι και τετριμμένοι.
Κανείς (κανείς!) δεν τους καταλαβαίνει.
Και έχουνε οπαδούς "αληθινούς" επαναστάτες,
κοτόπουλα, μαμμόθρεφτα και τύπους με γραβάτες,
συνέχεια τους προβάλουν, πλύση εγκεφάλου κάνουν
και τους βλέπεις σαν τσακάλια,
ξεκινάνε μες τα κανάλια να μιλάνε για αγώνες,
για κανόνες, τους αξίζουνε χλεμπόνες,
και τους παίρνουν συνεντεύξεις κι όσο αντέξεις,
στα σαλόνια να σ’ τα κάνουνε μπαλόνια,
τα κωθώνια τραγουδάνε, δεν τους φτάνουν ότι λένε
και έχουν μούτρα και μιλάν, καθώς τη θέση ξεπουλάν
με την πρώτη ευκαιρία την ψυχή τους την πουλάν',
για το χρήμα, τι κρίμα!
Και μια τελευταία ρίμα ειδικά αφιερωμένη,
σε κάθε τέτοιο βλήμα, γραμματείς και Φαρισαίοι,
που το παίζετε ωραίοι, φυλαχτείτε, βιαστείτε,
κρυφτείτε, όσο πιο γρήγορα μπορείτε,
στο πνεύμα μπείτε ή γαμηθείτε!

Και εσύ αδερφέ μου φτύσ’ τους, κατέστρεψέ τους,
όπου κι αν τους συναντήσεις, όπου κι αν τους δεις,
αν είσαι επαναστάτης της υπόγειας σκηνής!

Επαναστάτες της υπόγειας σκηνής,
επαναστάτες της υπόγειας σκηνής,
επαναστάτες της υπόγειας σκηνής,
επαναστάτες της υπόγειας σκηνής,
επαναστάτες της υπόγειας σκηνής,
επαναστάτες της υπόγειας σκηνής,
επαναστάτες της υπόγειας σκηνής,
επαναστάτες της υπόγειας σκηνής.

2 Να τους δω να τρέχουν - 1995

Κάντε χώρο για το μανιακό ριμαδόρο
τον αγγελιοφόρο κάθε φτηνής για εσένα είδησης
είμαστε όλοι εδώ αντιρρησίες συνείδησης
και πάμε, να πάμε, να πάμε, να πάμε, να πάμε, να πάμε, να πάμε
με το 1, 2, 3 με πιάνει αηδία
με την υποχρεωτική στρατιωτική θητεία
μου την έχει (ΑΑΑ) μου την έχει δώσει
δεν ξέρω αλλά η όλη φάση με έχει ξενερώσει
θέλω να φωνάξω, θέλω να ουρλιάξω
να διαταράξω, την τάξη να χαλάσω
την πόλη που κοιμάται να ξυπνήσω
να δημιουργήσω καταστρέφοντας αυτό το σάπιο κόσμο και να ζήσω
όπως εγώ θέλω, όχι με το μοντέλο
που μου παραδίδουνε στα μέτρα τους κομμένο και ραμμένο
με περάσαν για βλαμμένο;
όχι δεν το υπομένω και αυτό

θα το κρίνω μόνο εγώ, τι είναι λάθος και σωστό
τι πρέπει και δεν πρέπει, η ταραχή με τρέφει
μα αυτούς τους καταστρέφει
πιστεύω ο καθένας μας θα χαιρόταν να τους βλέπει
άλλο να μην αντέχουν και με πανικό να τρέχουν

Το μόνο που θέλω είναι (ΝΑΙ) να τους δω να τρέχουν
να τους δω να τρέχουνε, να τους δω να τρέχουνε
Το μόνο που θέλω είναι (ΝΑΙ) να τους δω να τρέχουν

Έχω άσχημα νέα για μερικούς εκεί έξω
όσο κι αν προσπάθησα δεν μπόρεσα να αντέξω
να σκοτώσω, την πολύτιμη σιωπή μου θα λύσω
πίσω!!! Ήρθε η ώρα να μιλήσω
κι όσοι μ' ακούνε με κοιτάνε και απορούνε
άλλοι πλησιάζουν άλλοι τρέχουν να κρυφτούνε
γιατί λένε πως δεν κάνω μουσική
δεν αξίζω προσοχή
όμως στήνουνε αυτί προσεκτικό
γιατί τους φέρνει πανικό
το στιλ το απροσδόκητα σκληροπυρηνικό
γιατί δεν περιμέναν τέτοιου είδους αντιδράσεις
απ' τη γενιά μας που την κοίμισαν σχολεία και τηλεοράσεις
ώρα να δράσεις αποφάσεις αγνοώντας
βγαίνουμε και επεμβαίνουμε ξανά τρομοκρατώντας
όντας σώφρων πολίτης θεωρούμαι αλήτης
γιατί δεν είμαι γιάπη, δεν είμαι χρυσαυγίτης
γιατί ποτέ δε θέλησα να πάω με τα νερά τους
του κράτους.. δε θέλω να χωθώ στο σύστημά τους
ραγιά τους, σκλάβο τους, ποτέ τους δε θα μ' έχουν
το μόνο που θέλω είναι να τους δω, να τρέχουν

Το μόνο που θέλω είναι (ΝΑΙ) να τους δω να τρέχουν
να τους δω να τρέχουνε, να τους δω να τρέχουνε
Το μόνο που θέλω είναι (ΝΑΙ) να τους δω να τρέχουν

Το ταραχοποιό στοιχείο, (ουυ) στο κρανίο, τα παίρνω
στίχους όταν γράφω και όπως τώρα εκτός μέτρου βγαίνω
μα ΧΑ ΧΑ ξαναμπαίνω...
την κατάλληλη στιγμή, πατρίδα μου η γη
φαίνεσαι από το αγκομαχητό σου το αγωνιώδες
οι σκύλοι κατουρούσαν το δικό σου ιδεώδες
μου λες έχω ξεφύγει, το σύστημα με πνίγει
μα η καρδιά μου ανοίγει
όταν βλέπω τυλιγμένα μες στις φλόγες γαμημένα μπατσικά
τράπεζες, σεκιουριτάδικα, γραφεία κομματικά
έχουμε κλείσει τις τηλεοράσεις όλες
τρέμετε ερχόμαστε για σας τώρα καριόλες
Θέλω με ένα μπούμ την πόλη να φωτίσω
τους δρόμους να κλείσω και στάχτες να αφήσω
θέλω να μιλήσω, τα αδέρφια να ξυπνήσω
να χτυπήσω, να γκρεμίσω
θεέ μου θέλω να γα...
...ζώσω με 300 ντουφεκιές
την πίσω δεξιά πόρτα μιας θωρακισμένης μερσεντές
κοιτάω την δουλειά μου όπως κοιτάς τη δουλειά σου
όμως η δουλειά μου είναι να χαλάω τη δικιά σου
ήρθε η σειρά μου να πάρω τη σειρά σου
πήρες δικαιώματά μου θα πάρω τα δικά σου
δεν είμαι στα καλά μου τα μυαλά μου δεν αντέχουν
το μόνο που θέλω είναι να τους δω, να τρέχουν

Το μόνο που θέλω είναι (ΝΑΙ) να τους δω να τρέχουν

να τους δω να τρέχουνε, να τους δω να τρέχουνε
Το μόνο που θέλω είναι (ΝΑΙ) να τους δω να τρέχουν

3 Η ίδια τρέλα – 1997

Κυρίες και κύριοι, καθώς η ηχητική μου επίθεση σας έχει υπό πίεση πρέπει να κάνω προειδοποίηση
Είναι ο Ευθύμης απ' τους Terror X Crew στο μικρόφωνο
Και κάθε μουνόπανο καλά θα κάνει να σιωπήσει για ν' αφήσει να μιλήσει κάποιος που ξέρει
Οι στίχοι μου κόβουνε σαν το μαχαίρι
Με λες δολοφόνο γιατί έχω χρόνο
Και τον αφιερώνω για να σου φέρω πόνο
Και όχι μόνο
Γι' αυτό παρακούς όταν μ' ακούς
Μέσ' από τους σταθμούς στα FM
Να βάζω βόμβες ανατολικά της Εδέμ
Εκεί που κοιμάσαι γιατί πάντα κοιμάσαι
Γι' αυτό δε θυμάσαι να με είδες ποτέ πούστη μπάτσε

Ε, ναι λοιπόν, ξαναβγαίνω με βλέπεις και βγάζεις αφρούς
Θέλεις να μάθεις τι φέρνω; Λοιπόν, μ' ακούς;
Φέρνω ζωντάνια στους νεκρούς
Και συνεχίζω να προκαλώ χωρίς σταματημό
33 και 1/3 επαναστάσεις το λεπτό
Ν' ακολουθώ τις κραυγές που άκουγα μες το μυαλό μου
Μπήκα στο κόσμο σου, σειρά σου τώρα να μπεις μες στο δικό μου
Δεν είναι δύσκολο, κλείσ' τα μάτια σου, πάρε μια βαθιά ανάσα
Το μικρόφωνο στον Ευθύμη κάνω πάσα

Ακόμα δεν άκουσες τίποτα, ακόμα δεν είπα τ' ανείπωτα
Ακόμα δεν είπα όσα βγήκα να πω κι όμως πέσαν τα πρώτα μου θύματα

Βλέπεις; Ακόμα αντέχω, δε με ρίχνει κανείς
Πάνω που νόμιζες πως ήσουν ασφαλής
Να 'μαι πάλι!
Βγαίνω κι αρπάζω κι αλλάζω και παραβιάζω την κάθε σκέψη σου
Εκεί που επέβαλλαν οι βλέψεις σου, να με θάψεις στις προβλέψεις σου
Σε στήνω στον τοίχο με στίχο που δεν αντέχεις
Είπα πως θέλω να τους δω να τρέχουν κι ακόμα τρέχεις!
Το βάζεις στα πόδια, σου 'σπασα τα δόντια καθώς περνάω τα εμπόδια
Βήμα βήμα, σε κάνω θύμα στη ρίμα
Είν' η στιγμή που τρελαίνομαι κι η φωνή μου αρχίζει να τρέμει
Και τότε απλά δίνω μικρόφωνο στον Αρτέμη

Λυπάμαι πάρα, μα πάρα πολύ αλλά θα πρέπει να με υποστείς ξανά
Και όχι playback φυσικά, χτυπάω πάντα ζωντανά
Και δίχως δεύτερη σκέψη ρίχνω λέξη μετά τη λέξη
Τα 'χεις παίξει γιατί έχεις μπλέξει με την τάξη του '96
Κι αν παρ' όλα αυτά εξακολουθείς να μην καταλαβαίνεις
Στο λέω απλά αυτό που βλέπεις είν' αυτό που παίρνεις

Είναι η ίδια τρέλα όπως στις πρώτες μέρες
Είναι η ίδια τρέλα όπως στις πρώτες μέρες
Είναι η ίδια τρέλα όπως στις πρώτες μέρες
Τίποτα δε θα αλλάξει, δεν παίρνω από φοβέρες
Είναι η ίδια τρέλα όπως στις πρώτες μέρες
Είναι η ίδια τρέλα όπως στις πρώτες μέρες
Είναι η ίδια τρέλα όπως στις πρώτες μέρες
Τίποτα δε θα αλλάξει, δεν παίρνω από φοβέρες

4 Η εκδίκηση του αληθινού - 1997

Φωνές του χάους, φωνές του σκότους
Διάλεξαν εσάς απ' όλους για να πάρουν τώρα πρώτους
Με τους ήχους του κακού των Terror X Crew
Και η ήρθε η πολυπόθητη εκδίκηση του αληθινού

Έχω την ποίηση του δρόμου κι είμαι εκτός νόμου
Θα κάνω πρώτα αυτό που λέει η καρδιά και το μυαλό μου
Ποτέ του συστήματος υπηρέτης
Του Wild Style στην Ελλάδα ο εφευρέτης
Με κατηγορείς για φόνο εκ προ μελέτης
Μα δε με βλέπεις, χτυπάω και τρέχω, είμαι σκοταίος
Βρίσκομαι σε αποστολή να την τελειώσω έχω χρέος
Και στέκομαι όρθιος την ώρα που άλλοι επιλέγουν να σέρνονται
Δεν έχουνε μάθει να μάχονται γι' αυτό και έτσι φαίνονται
Άλλοι λένε ξεφεύγουνε απ' την πραγματικότητα
Το παίζουν άτομα μα ύστερα πέφτουνε στο πάτωμα απότομα
Χωρίς προσωπικότητα τη μόδα ακολουθούν τυφλά
Χοροπηδούν όπως κι όποτε τους το ζητούν και ξεπουλιούνται
Ασχολούνται με techno και pop
Μα εγώ κρατάω ακόμα το αυθεντικό Hip Hop
Εν έτι '96 με τους Terror X Crew για την πολυπόθητη εκδίκηση

Είναι η εκδίκηση του αληθινού
Η εκδίκηση του αληθινού, του αυθεντικού
Είναι η εκδίκηση του αληθινού
Η εκδίκηση του αληθινού, του αυθεντικού
Είναι η εκδίκηση του αληθινού
Η εκδίκηση του αληθινού, του αυθεντικού
Είναι η εκδίκηση του αληθινού
Η εκδίκηση των Terror X Crew!

Έφτασε η ώρα να βγω για να παίξω το χάος να θρέψω
Κι ό, τι μου ανήκει να σου κλέψω
Οργή και κατάρα με ακολουθούσε
Χτυπούσε η αόρατη δύναμη που πίσω με κρατούσε
Ποτέ δεν περίμενες πως θα βγω ζωντανός
Είμαι αληθινός και δε χρωστάω τίποτα κανενός
Μα συνεχώς με εμποδίζεις, με υποβαθμίζεις, με βρίζεις
Ό, τι αρχίζω να χτίζω εσύ συνεχίζεις να γκρεμίζεις
Όμως αντέχω γιατί το μόνο που θέλω είναι να σε τρέχω
Τίποτα δε θα χάσω αφού τίποτα δεν έχω
Γι' αυτό βγαίνω και συνεχίζω να σ' εκνευρίζω
Με στίχους σαν βόμβες να καταστρέφω, να γκρεμίζω
Αρνούμαι να παραιτούμαι απ' όλα όσα δικαιούμαι
Αρνούμαι να υπακούσω, θ' αντικρούσω, ακούς?
Χτυπάω τύμπανα πολέμου, σειρήνες πανικού
Είν' η εκδίκηση του αληθινού, του αυθεντικού

Είναι η εκδίκηση του αληθινού
Η εκδίκηση του αληθινού, του αυθεντικού
Είναι η εκδίκηση του αληθινού
Η εκδίκηση του αληθινού, του αυθεντικού
Είναι η εκδίκηση του αληθινού
Η εκδίκηση του αληθινού, του αυθεντικού
Είναι η εκδίκηση του αληθινού
Η εκδίκηση των Terror X Crew!

Θέλανε κάτω να με κρατήσουνε, να με σταματήσουνε
Επιχειρήσανε πισώπλατα να με χτυπήσουνε
Μα επιβίωσα, επέζησα, γύρισα, πέρασα
Τώρα στην αντεπίθεση χωρίς προειδοποίηση
Ήρθε η εκδίκηση από το πουθενά
Το βουλώνεις μα εγώ φωνάζω ακόμα δυνατά
Και τώρα σου τινάζω στον αέρα τα μυαλά παλιομαλάκα!
Και το τραβάω στ' άκρα!

Τα μάτια μου να κλείσω δεν μπορώ σ' αυτά που βλέπω
Γι' αυτό συχνά σε μπερδεμένες καταστάσεις μπλέκω
Αυτά που δε μου κάθονται σωστά τα λέω κανονικά
Δεν τα βάζω σε καλούπια για να βγουν εμπορικά
Γι' αυτό πολλοί μου λένε δε σέβομαι κανένα
Δε σέβομαι κανένα που δε σέβεται εμένα
Αλλάζω θέμα, συντονίσου, δυνάμωσε τη φωνή σου
Πάρε στα χέρια σου, επιτέλους, τη ζωή σου!
Και μην πτοείσαι, έλα όπως είσαι
Μην πας αλλού την ώρα της εκδίκησης του αληθινού
Η εκδίκηση του αληθινού

5 Μη Φοβάσαι – 1997

Οι σκέψεις μου χαμένες
κάτι τις έχει δεμένες
και με τυλίγει
γι' άλλη μια φορά κάτι με πνίγει
το μυαλό μου κάνει παιχνίδια ψάχνω στήριγμα
ακούω ένα ύπουλο σφύριγμα όχι πάλι κήρυγμα
κάποιος εκεί στο βάθος υποστηρίζει με πάθος
πως είμαι λάθος
και όλα τριγύρω μου φαίνονται σαν να `ναι τάφος
χωμένος στην αρένα παλεύω τον εαυτό μου
νιώθω σαν να μην είναι το μυαλό μου δικό μου
κάποιος μου βάζει έμμονες ιδέες πως έχω αποτύχει
κι αν είμαι ακόμα ζωντανός είναι κατά τύχη
γι' αυτό πιάνω μικρόφωνο
και βγάζω φωνή μέσα από το μεγάφωνο
πρέπει να μιλήσω να τον αφήσω άφωνο
για όλα τα χρόνια που παραμένω σταθερός
σε ότι επιλέγω σ' ότι πιστεύω
χωρίς να ξεφεύγω
ποτέ δεν ντράπηκα για `κείνο που `θελα να γίνω
ξέρω να κρίνω
και αυτό που είμαι αυτό θα μείνω
πάντοτε μέσα μου είχα ένα δίλημμα που μ' έκαιγε
μα πάντα ακολουθούσα τη φωνή εκείνη που έλεγε
"Ποτέ μη λυπάσαι γι' αυτό που διάλεξες να `σαι
δε χρωστάς σε κανένα γι' αυτό κανένα μη φοβάσαι

Μη φοβάσαι ότι και να γίνει μη φοβάσαι
φτάνει μόνο αληθινός να ξέρεις να `σαι, μην φοβάσαι

Μη φοβάσαι τους φόβους σου, τις αλυσίδες σπάσε
φτάνει μόνο να μην κοιμάσαι, μην φοβάσαι

Έχει τόσο φως κι όμως όλα σου φαίνονται μαύρα
με μία μάνα που τρώει τα παιδιά της πάντα
και συ μόνος σε μια πόλη 5 εκατομμυρίων
φυλάγεσαι από παντού από τα στόματα των κυρίων
περπατάς και φοβάσαι να σηκώσεις το βλέμμα σου
κάποιοι αντλούν ενέργεια ρουφώντας το αίμα σου
από τη μέρα της γέννας σου πεταμένος γυμνός
κουλουριασμένος σε μια γωνία
ενός κρύου λεπτού δωματίου
έχοντας πέσει θύμα ενός μακάβριου αστείου
προσπαθείς να φυλαχτείς από τις όξινες σταγόνες
εδώ και χρόνια κι όμως σου φαίνονται αιώνες
επειδή είν' το τέλος κάθε φάσης της ζωής σου η αρχή
για ένα αδιέξοδο
ψάχνεις απεγνωσμένα για την έξοδο
τρέχεις με ένα αυτοκίνητο προς τον γκρεμό
με φρένα σπασμένα κι ένα ψυχοπαθή οδηγό
είναι η τελευταία σου ευκαιρία να σωθείς
πήδα έξω
πήδα τώρα ή ποτέ κατάλαβέ το
το απέραντο γκρίζο
απ' τα θεμέλια κατέστρεψέ το
μη το σκέφτεσαι άλλο
ο μόνος φόβος είναι ο φόβος
κι από δω και πέρα ποτέ πια δε θα είσαι μόνος

Μη φοβάσαι ότι και να γίνει μη φοβάσαι
φτάνει μόνο αληθινός να ξέρεις να `σαι, μην φοβάσαι
Μη φοβάσαι τους φόβους σου, τις αλυσίδες σπάσε
φτάνει μόνο να μην κοιμάσαι, μην φοβάσαι

6 Πάρ' το όπως θες - 1997

Πάρ' το όπως θες!
Πάρ 'το όπως σε βολεύει!
Αφού ό, τι σε βολεύει λες,
πάρ' το όπως!

Πιο πορωμένος γυρνάω.
Τη Βαβυλώνα πολεμάω.
Κι όταν μιλάω ό, τι κι αν λέω το εννοώ
και νεύρα σπάω.
Μερικοί κοκκινίζουν,
σαστίζουν, αφρίζουν,
φωνάζουν.
Μα τώρα πια κανέναν δε φοβίζουν.
Ο τύπος μας θάβει.
Τα αίματα ανάβει.
Γκάλοπ, ενδείξεις
σε κάνουν να φρίξεις.
DJς κωλώνουν,
και τα μπαλώνουν,
Χα!!
Πεσμένο το θύμα,
που 'χει αφήσει η ρίμα.
Το παραλήρημα,
μετά από ένα ποίημα,
Για μας λυρικό,
όμως καταλυτικό
στον πλαστό σου κόσμο,
τον αρρωστημένο.
Αρχίζεις και παίρνεις το βλέμμα το βλαμμένο.
Μα από σένα πια τίποτα δεν περιμένω.

Ούτε από τους δικούς σου!
τους κολλητούς σου,
τα ζόμπι σου,
τους ζωντανούς νεκρούς σου.
Δεν παρασύρομαι απ' αυτές τις κότες.
Να φεύγω θέλω!
Ανοίξτε τις πόρτες.
Η γερουσία πάνω στα καροτσάκια.
Κι από πίσω να σπρώχνουν χιλιάδες τσιράκια.
Τριγυρίζουν λυσσασμένες πουτάνες
που τσακώνονται ποιες θα αλλάζουν τις πάνες.
666 ρασοφόροι φαρισαίοι
σε κοιτάνε, απ' τα τζάμια τα φιμέ,
της Μερσεντές καθώς περνάνε.
'Κονομάνε.
Σε δουλεύουν κανονικά.
Και πίσω από την πλάτη σου
γελάνε ειρωνικά.
Μη λες "είναι ψέμα!

7 Ο Έλληνας που έχεις συνηθίσει – 1997

Έτσι, χωρίς εισαγωγή,
αρχίζω με τη μία.
Έχει ήδη ανέβει
στα ύψη η θερμοκρασία.
Κόβω την ανάσα,
προκαλώ κάψα
στα συγκροτηματάκια
που πουλάνε κλάψα.
Σε φέρνω σε επαφή
με την πραγματικότητα.
Έχω αποκτήσει αυτήν την ιδιότητα,
κι όλα τα πρότυπα
που προσπαθούσες να μου επιβάλεις
ύπουλα,
φτύνω κατάμουτρα,
χτυπάω σε όλα τα επίπεδα.
Δεν βγάζω την ενέργειά μου
μες τα γήπεδα.
Κινούμαι πάντα αντίθετα
σε σχέση με τις μάζες.
Έχω βγάλει από τα μάτια μου τις γάζες
εδώ και χρόνια.
Αρνούμαι να κινούμαι με τα πιόνια.
Δεν περιμένω να καλύψω τις ανάγκες μου
συλλέγοντας κουπόνια.
Την ψάχνω με νέες μεθόδους
με νέους τρόπους.
Μου λες ότι δε μοιάζω
μ' όλους τους άλλους τους ανθρώπους,
δυστυχώς,
επειδή δεν είμαι λογικός.

Μα εγώ πιστεύω
ότι απλώς δεν μπαίνεις μες στη λογική μου,
στην ψυχοσύνθεσή μου.
Τρελαίνεσαι με τον τρόπο ζωής μου.
Με βλέπεις και κάνεις
λες και είδες εξωγήινο.
Το στιλ μου, για τα μούτρα σου
είναι άκρως ανθυγιεινό.

Δεν είμαι ο Έλληνας
που έχεις συνηθίσει.
Έχω ένα πρόβλημα
για κάθε σου λύση.

Τ' ό νομά μου γραμμένο σε μαύρες λίστες.
Επικηρυγμένος
από τις αρχές κι από φασίστες.
Διαγράφω τις παλιές σάπιες ιδέες,
φέρνω νέες,
αηδιασμένος απ' όλες τις νεολαίες κομμάτων.
Δε θέλω να ανήκω σε μια γενιά πτωμάτων,
γι' αυτό αντιδρώ
κάθε λεπτό
με όποιο τρόπο μπορώ
και προσπαθώ,
όσο γίνεται, να δουλεύω για την πάρτη μου.
Κανένα μαλάκα δε θέλω
να έχω πάνω από το κεφάλι μου.
Όχι, δεν έχω σκοπό τον κόσμο να αλλάξω,
αυτό όμως δε σημαίνει ότι θα κάτσω
και θ' αράξω
με τα χέρια σταυρωμένα

Καταστρέφω, ένα ένα,
όλα τα σχέδια τα προκατασκευασμένα,
που γίνανε για το καλό μου,
χωρίς όμως να ρωτηθώ από κανένα.
Κι αν ακόμα δεν έχεις μάθει αρκετά για μένα,
είμαι 50/50
Ραπ και Γκράφιτι,
M.C και Bomber
μέσα στην ομίχλη,
βρίσκοντας την άκρη
δίχως την βοήθεια κανενός.
Είν' ένας εναντίων όλων
κι όλοι εναντίον ενός.
Μα τόσα χρόνια
δεν καταφέρανε ν' αλλάξουν τα μυαλά μου.
Δεξιοί κι αριστεροί
τώρα χαθείτε από μπροστά μου.

Είν' η στιγμή
να συνεχιστεί η καταστροφή,
στην 3η στροφή.
Κοιτάς τον ουρανό
μα βγαίνω από τη γη με οργή,
διατηρώντας τη γνωστή, αντικανονική πορεία.
Ρίχνω ακόμα μια Hardcore μελωδία,
στο πρόσωπό σου.
Παγώνω το σαδιστικό χαμόγελό σου.
Τώρα πια τα όνειρά σου
για το μέλλον δε συμμερίζομαι,
επειδή πάντα κάποια βρόμα μέσα τους μυρίζομαι.
Ελίσσομαι και μεταλλάσσομαι,
γι' αυτό και ακόμα ακούγομαι.

Τον εαυτό μου σέβομαι.
Με το στρατό δεν ψήνομαι.
Έξω από Clubs με Face Control
ποτέ δε στήνομαι,
και πάντα
ευθύνομαι για την αγανάκτηση των πολιτών.
Είμαι της Σχολής Κακών Τεχνών,
και πάω γυρεύοντας.
Συνεχίζω να δημιουργώ καταστρέφοντας.
Και στο `97
ρίχνω λάδι στη φωτιά,
κι όλα αυτά που λέω
πάρ' τα προσωπικά.

Γιατί δεν είμαι
ο Έλληνας που έχεις συνηθίσει.
Έχω ένα πρόβλημα
για κάθε σου λύση.

8 Hip Hop Χούλιγκαν – 1997

Είναι η επιστροφή του ασώτου υιού,
των Terror x crew
Αρτέμης MC πάντα το αίτιο του κακού
έχοντας βγει μέσα από τις κατακόμβες και όταν ρίχνω βόμβες
δεν το πιστεύεις χα χα μέχρι που το δες
Το 'σκασαν οι τρελοί απ' το κελί και είναι πολλοί
τα έχει παίξει η κατατακτήριος σκληρωτική μορφή
πνευματική καταστροφή και μουσική διαστροφή
Τώρα μας κατηγορούν νεκρόφιλοι μουσικοκριτικοί
μα είναι η αυθεντική των TXC τεχνοτροπία
προκαλώντας για άλλη μια φορά μαζική υστερία
με το πιο αρρωστημένο στιλ που η φύση έχει γεννήσει
Μη μου λες να σταματήσω δεν έχω ακόμα αρχίσει
Είμαι hip hop χούλιγκαν, είμαι από αυτούς που σου 'φυγαν
Hip hop χούλιγκαν, αυτοί μόνο σου 'λειπαν
Hip hop χούλιγκαν, είμαι από αυτούς που σου 'φυγαν
Κοίταξε τριγύρω θα δεις, hip hop χούλιγκαν
Hip hop χούλιγκαν, είμαι από αυτούς που σου 'φυγαν
Hip hop χούλιγκαν, αυτοί μόνο σου 'λειπαν
Hip hop χούλιγκαν, είμαι από αυτούς που σου 'φυγαν
Κοίταξε τριγύρω και μάντεψε
ποιος επέστρεψε, κατέστρεψε
και η πόλη έλαμψε.
Ποιος ρώτησε με τι την πότισε
και η πόλη φώτισε.
Σε αρρώστησε, σε εξόργιζε
που δε σε ρώτησε
και έχει αλλάξει ότι είχες θάψει,
είχες βάψει με γκρίζο.
Βγαίνω με τον τρόπο που γνωρίζω
Το κίνημα μου χτίζω

Χωρίς να σε φοβάμαι να ελπίζω
Προβάλλω με αυτοπεποίθηση
την μουσική μου αντίθεση
και ο dj Alex συντονίζει την ηχητική μου επίθεση
Άκου πως παίρνω εκδίκηση
Γκρεμίζω ότι χτίζεις
Η πόλη μου ανήκει πιο πολύ από όσο νομίζεις
Είμαι εκεί, θα είμαι πάντα όπου το βλέμμα γυρίζεις
μ' αντικρίζεις, σαστίζεις
θα ξεφύγεις νομίζεις
μα γνωρίζεις την παράνοια που κρύβω στα μάτια
Άκου την ρίμα να πέφτει, να δίνει ρημάδια κομμάτια
Αυτό που λες πώρωση, το λέω θείο δώρο
Κάνε χώρο, βγαίνω και φτύνω στίχο θανατηφόρο
Είμαι hip hop χούλιγκαν, είμαι από αυτούς που σου 'φυγαν
Hip hop χούλιγκαν, αυτοί μόνο σου 'λειπαν
Hip hop χούλιγκαν, είμαι από αυτούς που σου 'φυγαν
Κοίταξε τριγύρω θα δεις, hip hop χούλιγκαν
Ξαναπαίρνω το μικρόφωνο
και είναι σαν να μπαίνει η άνοιξη
και όσο πιο τρελός από την κατάψυξη που κάνω διάνοιξη
και ο κόσμος ακούει και κοιτάζει με θρησκευτική κατάνυξη
Είναι ο αλύρικος μεσσίας ώρα κοινής ανησυχίας
Είναι η επιβεβαίωση κάθε προφητείας
Τώρα που μ' είδες έχασες και τις τελευταίες σου ελπίδες
Έχω το beat και τους στίχους που χτυπάνε σαν οβίδες
και τον μηχανικό σου κόσμο κάνω βίδες
και περνάω τα όρια βγαίνω ζωντανός
μέσα από πελώρια σύννεφα καπνού
Βρίσκομαι αλλού
Έρχομαι καταπάνω σου από παντού
μαζί με αυτούς που μισείς μαζί, με όλους τους TXC's

Κάντε πίσω όλοι εσείς οι PMC's

Έχει κι άλλο ακόμα

Έχει κι άλλο ακόμα

Ακόμα δεν μπορέσαν να μου κλείσουν το στόμα

Δίνω χρώμα σε μια πόλη που είναι έτοιμη να πέσει

Παίρνω θέση μπαίνω στη μέση

σ' αρέσει δε σ' αρέσει

Δίνω γεύση, νιώθω εντάξει

όταν βγαίνω από την τάξη

Είναι η ίδια τρέλα τίποτα δεν έχει αλλάξει

Είμαι hip hop χούλιγκαν

9 Κάντε Χώρο – 1997

Για κάποιους το θαύμα…
για άλλους το τραύμα…
Το νέο ρεύμα…
προκάλεσε θραύσμα…
Και πάρε μια γεύση…
σ' αρέσει, δε σ' αρέσει…
DJ Alex!
Ασ' το γαμημένο Beat να πέσει!
…
Όλα αυτά που μου `χαν κλέψει
τώρα κλέβω,
αρχίζω να εκπέμπω,
σταματάω να δέχομαι,
δεν το ανέχομαι.
Είναι `96 κι έρχομαι.
Μπουμ! Μπαμ!
Χτυπάω με Hardcore Rap!
Κι ανοίγω δρόμο,
δε χάνω χρόνο,
τα έχω πάρει τόσο…
Δε νιώθω φόβο και πόνο,
δε χαμηλώνω τον τόνο.
Οι μαλάκες πέφτουν απ' το θρόνο
και τσακίζονται.
Είν' η στιγμή που αρχίζουνε να βγαίνουνε,
να εμφανίζονται όσοι κάτω μένανε
να αγνωρίζονται,
και κάποιοι άλλοι να ζορίζονται.
Όλοι αυτοί που σαμποτάρανε,
σνομπάρανε, θάβανε, βρίζανε
τώρα το βουλώνουνε επειδή κωλώνουνε

και προσπαθούνε να συμμαχίσουν.
Μα εγώ απλώς αφήνω το ρυθμό να τους χτυπήσει.
Δεν είχανε κατανοήσει
ότι αυτό που είναι προορισμένο για να προχωρήσει
ίσως να καθυστερήσει,
μα κανείς δεν μπορεί
για πάντα κάτω να το κρατήσει

Κάντε Χώρο
για το μανιακό Ρημαδόρο!

Ουπςς!
Βγαίνω και σε τυλίγω με Drum Loops,
και ήχους που χτυπάνε,
τα νεύρα σου σπάνε.
Άκου τη ρίμα να πέφτει,
να καταστρέφει.
Επιστρέφει να γκρεμίσει
ό, τι έχει αφήσει.
Πάρ' το!
Απότομα βγαίνω και μαίνομαι
και καταφέρομαι σαν τον τυφώνα.
Βεβαίως Βγαίνω Βιαίως
και Βεβηλώνω την Βαβυλώνα.
Προσυλιτίζω, οργανώνω,
οπλίζω, πορώνω στρατιές
που είναι ταγμένες
ν' αφήσουν το στίγμα τους παντού, .
Ολόκληρη η Πόλη να μάθει
πως οι TERROR X CREW
βγαίνουν να μαζέψουν
όσους θέλουν να καταστρέψουν.
Πρώτα υπακούγαν σ' εσένα
τώρα κανένα.

Κάνω αυτό που νομίζω σωστό
και τα’ χω όλα γραμμένα,
γι’ αυτό φωνάζω,
δεν ησυχάζω, ουρλιάζω.
Την Πόλη ταράζω με τις φωνές που βγάζω
όταν νευριάζω.
Αγριεύω!
Παράμ παράμ παραμονεύω,
το μέλλον σου κλέβω
και φεύγω!

Κάντε Χώρο
για το Μανιακό Ρημαδόρο!

10 Η Επιστροφή – 1999

Κέρδισα τη μάχη κάτω στον Άδη τώρα θα στραφούμε γι' άλλα
τη κάνω απ' το σκοτάδι κινούμε προς το φως ολοταχώς
είμαι πάλι ζωντανός απ' αυτή τη μέρα
εισπνέω ξανά φρέσκο αέρα γι' αυτό κάνε πέρα
πριν σου καταστρέψω τη καριέρα νόμιζες ότι σκούριασα
ότι άρχισα ν' αράζω μα απλά σχεδίαζα οργάνωνα το παιδομάζωμα
ψιλοχάθηκα για δεκαοχτώ περίπου μήνες όμως γύρισα στις ίδιες
τις παλιές εκείνες βρώμικες μου bussines.
Ναι επέστρεψε ξανά είναι ο Αρτέμης πίσω από το πουθενά.

Έλεγες η φάση μας είχε κάνει κοιλιά
τώρα πια κάνε γύρω απ' το λαιμό σου θηλιά
κοίτα ψηλά δες με να σου στέλνω φιλιά
φυλάξου καλά τώρα πια θα μ' έχεις συχνά
Έλεγες η φάση μας είχε κάνει κοιλιά
τώρα πια κάνε γύρω απ' το λαιμό σου θηλιά
κοίτα ψηλά δες με να σου στέλνω φιλιά
είναι οι Terror x Crew πίσω από το πουθενά

Ξυπνάει ο θαμμένος στο πέλαγος γίγας εγγέλαδος
ανοίγει ρίγμα μεσ' στο έδαφος και βγαίνει ανέπαφος
ο μύθος ο άνθρωπος γρίφος που ο στίχος του είναι ατσάλινο ξίφος
δείχνει δρόμο στο πλήθος
με το πιο συγκροτημένο μυαλό μεσ' στο πανικό
όταν οι πάντες τον νομίζαν νεκρό
όταν τα όρια στενεύανε από κάθε πλευρό
κάποιοι στα χέρια τους κοιτάνε το παγωμένο καρπό κι ανησυχώ
και νέα ζωή θεία νέα πνοή
πρωτού το νήμα μοιραία κι ακαριαία κοπεί
φτάνει πέρα από κει που μπορεί να φτάσει το φως
από τη γη του απόλυτου μηδενός ως τη γη του πηρός
καυτός ρευστός όπως ο μέλλανας ζωμός
κουτσός, όμως στο πέρασμά του σαν σεισμός
σαρώνει πέρα ως πέρα τη χώρα πήρε αέρα
και τώρα είναι η μέρα του τώρα.
Ναι επέστρεψε ξανά είναι ο Ευθύμης πίσω από το πουθενά.
Ω Ναι επέστρεψε ξανά ατσάλινες ρίμες πίσω από το πουθενά.

Έλεγες η φάση μας είχε κάνει κοιλιά
τώρα πια κάνε γύρω απ' το λαιμό σου θηλιά
κοίτα ψηλά δες με να σου στέλνω φιλιά
φυλάξου καλά τώρα πια θα μ' έχεις συχνά
Έλεγες η φάση μας είχε κάνει κοιλιά
τώρα πια κάνε γύρω απ' το λαιμό σου θηλιά

κοίτα ψηλά δες με να σου στέλνω φιλιά
είναι οι Terror x Crew πίσω από το πουθενά

Φτηνές απομιμήσεις μου κλέβαν τις κινήσεις
τώρα τρέχουν πανικόβλητοι προς όλες τις κατευθύνσεις
χάσαν στοιχήματα αυτοί που στοιχημάτιζαν πως δε θα γύριζα
όμως τη γλύτωσα πέρασαν σίριζα τα εχθρικά πυρά τους
δεν τα καταφέραν να με κρατήσουν μακριά τους τώρα περνώ μπροστά τους
πεντακόσιες σαρανταεφτά φορές πιο τρελός
πεντακόσιες σαρανταεφτά φορές χειρότερος
μπαίνω μέσα στο ring ο κόσμος φτάνει στο αμήν
κάνω ξανά mc ing κάνω ξανά mc ing
κι όπως είπα και πριν γύρισε ξανά
είναι ο Αρτέμης πίσω από το πουθενά.

Έλεγες η φάση μας είχε κάνει κοιλιά
τώρα πια κάνε γύρω απ' το λαιμό σου θηλιά
κοίτα ψηλά δες με να σου στέλνω φιλιά
φυλάξου καλά τώρα πια θα μ' έχεις συχνά
Έλεγες η φάση μας είχε κάνει κοιλιά
τώρα πια κάνε γύρω απ' το λαιμό σου θηλιά
κοίτα ψηλά δες με να σου στέλνω φιλιά
είναι οι Terror x Crew πίσω από το πουθενά.

11 Ω, Ναι! - 1999

Είναι ο λυρικός δαίμονας
ξέροντας όσα ένας σοφός γέροντας
Λέκτορας μιλάω πιο δυνατά απ' ότι ο Στέντορας
Μέντορας πιο σεβαστός κι απ' τας δέκα εντολάς
γδέρνοντας εκεί που είναι ο αχίλλειός σου τένοντας
στέλνοντας μήνυμα προς έχοντας και μη έχοντας
πως όποιος έρχεται προς τα μένα σέρνοντας φεύγει τρέχοντας
Yo!
Δεν είμαι άρχοντας όμως πάντοτε ήμουν εξέχοντας
"Συνεχίζω να δημιουργώ καταστρέφοντας"
και στο ενενήντα οχτώ δε φτάνω στο έπακρο
έχω αρκετές αράδες για μετά το δυο χιλιάδες
νόμιζες πως τα 'δες όλα δε τα 'δες ξεκόλλα
αλλάζω σχήμα εύκολα όπως ο τιραμόλλα
και πηγαίνω από πόλη σε πόλη με βλέπουν όλοι
μπαίνω βαθιά μέσα στα αφτιά κάθε καριόλη
κι ανάλλογα με τη περίσταση αλλάζω αμφίεση
συνεχίζω να δημιουργώ υπό πίεση
γι' αυτό είναι αυτοκτονία να τα βάζεις με τους ΤΧC
ατσάλινες ρίμες προς επαλήθευση. Ω Ναι
Ω Ναι βάζω ερηνίες να σε τρώνε
Ω Ναι κάνω κόλπα σαν τον Αλ Καπόνε
Ω Ναι βάζω ερηνίες να σε τρώνε
Ω Ναι χτυπάω σαν κανόνι του Ναβαρόνε
Άλλη μια ρίμα με τον Ευθύμη στην πόρωση
δεν έχω μάθει να κάνω πίσω γι' αυτό κάνε χώρο εσύ
πάρτο απόφαση θα σε χτυπάω με κάθε μου πρόταση
χωρίς δικαιολογία χωρίς αιτία και χωρίς πρόφαση
κόλαση αυτό είναι αυτό που θα νιώθεις τώρα εσυ
με κάθε φλεγόμενη λέξη μου θα ψάχνεις να βρεις όαση

αυξάνομαι και πλυθαίνω κι απλώνομαι σε μεγάλη απόσταση
γι' αυτό και δε με χωράει μόνο η ακρόαση θέλω την όραση
με κάθε ευκαιρία θα κάνω απόβαση στην τηλεόραση
να με δεις και να μπορείς κι εσύ να κρίνεις ιδίοις όμμασι
μόλυνση απλώνουν οι δίσκοι μου με κάθε τους πώληση
τρέπω υποτονικούς mc's σε υποχώρηση
και έχω γραμμένη κάθε είδους απαγόρευση
για ότι καταστροφή έχω φέρει δεν ψάχνω συγχώρεση
ή αθώωση γι' αυτό κι εσύ δώσε μου αναγνώριση
άκου τη πιο funky αγόρευση από έναν αυθεντικό mc
πιάνει μαξιμουμ απόδοση σε κάθε στιχουργική απόθεση
ατσάλινες ρίμες γεμάτες απόλαυση
Ω Ναι βάζω ερηνίες να σε τρώνε
Ω Ναι κάνω κόλπα σαν τον Αλ Καπόνε
Ω Ναι βάζω ερηνίες να σε τρώνε
Ω Ναι χτυπάω σαν κανόνι του Ναβαρόνε

12 Η γεύση του μένους – 1999

Είναι η γεύση του μένους κρατάει ακόμα
παίρνεις λίγη και σου μένει μια για πάντα στο στόμα.
Είναι η γεύση του μένους εισβάλει στη ντίσκο
δοκιμάζεις και σου καίει για πάντα τον ουρανίσκο.
Είναι η γεύση του μένους κρατάει ακόμα
Είναι η γεύση του μένους, είναι η γεύση του μένους, είναι η γεύση είναι…

Φέρνω τη γεύση του μένους
σε κολλητούς και κολλημένους
επιτέλους

ακούς τη φωνή απ’ τους τρελαμένους
φέρνει ανέμους
και χρώματα πένθους
τα μιάσματα του ανθρώπινου γένους
για βέβηλους και έμβιους
είμαι απ’ αυτούς που προκαλούν αισθητούς σεισμούς
πιάνω ρυθμούς που δεν πιάνει ο κοινός νους. Ακούς;
Φτάνω σ’ απανωτούς
ηχητικούς οργασμούς
καθώς χαϊδεύω τ’ αφτιά σου απ’ τους λωβούς
ως το τύμπανο.
Βγαίνω για κυνήγι με το στιχουργικό μου δίκανο
αν σε βρω σ’ αφήνω ανίκανο
δεν είναι απίθανο
οι στίχοι μου τρυπάν σαν Black & Decker
γίνεται best seller
κάθε κομμάτι μου burner
παίρνω τη θέση που μου ανήκει
σε κάθε δισκοθήκη
φέρνω φρίκη
σ’ όλα τα πλάτη και μήκη του πλανήτη
απ’ τον Έβρο ως την Κρήτη απ’ την Κέρκυρα ως την Κυρήνεια
βγάζω από εμπειρία έντεκα εκατομμύρια.
Τώρα απονύμιο πιάνομαι για δύο
είμαι από τη φύση μου αντιδραστικό σοιχείο
σου σφηνώνομαι μέσα στο κρανίο σαν κακό δαιμόνιο
το πρόβλημα μου ανίατο σοβαρό και χρόνιο.
Ξεκινάω το πανδαιμόνιο
σαν το φαινόμενο Ελ νίνιο
αναστατώνω το πανελλήνιο
σου κόβω τη χολή δημιουργώ τη νέα σχολή
πουλάω πολύ κι ας μη με λένε Κορκολή

σου ρίχνω τη χαριστική βολή
μ' αυτή τη ρίμα τώρα φεύγω κι αφήνω πίσω μου συντρίμμια.

Είναι η γεύση του μένους κρατάει ακόμα
παίρνεις λίγη και σου μένει μια για πάντα στο στόμα.
Είναι η γεύση του μένους εισβάλει στη ντίσκο
δοκιμάζεις και σου καίει για πάντα τον ουρανίσκο.
Είναι η γεύση του μένους κρατάει ακόμα
Είναι η γεύση του μένους, είναι η γεύση του μένους, είναι η γεύση είναι…

Λοιπόν είναι ξανά το λυρικό μεγαθήριο
που φέρνει ντελίριο μεσ' στ' ακροατήριο
βάζω μεσ' στο στόμα σου στίχους δηλητήριο
και σαν μπω στο κτίριο γίνεται κολαστήριο
ταράζω την τάξη με κάθε μου πράξη
με ψάχνουν όσοι θα `θελαν να μ' είχαν αλλάξει
μα δε με σταματάν γιατί με συναντάν
σε clubs με hardcore fans πιο παλιά στο "AN"!
Τώρα ρίχνω το πιο σκληροπυρηνικό
στίχο
μπορώ να φέρω πανικό
δείχνω
στ' αλήθεια πιο είναι το αυθεντικό
κι αν κάποιος με κοντράρει τότε μπορώ να του πω:
Ει Ει, Ει Ει
ρίχνω το στίχο που τον καίει
παρά (Ει Ει) ότι κι αν λέει (Ει) μα στο τέλος εκείνος θα κλαίει.
Γιατί διαλέγω μέσα από χιλιάδες σκέψεις και λέξεις
αυτές που θέλω για να με προσέξεις να παίξεις
έμπλεξες και σου `πα πως αν μπλέξεις θα τρέξεις
τώρα θα γευτείς όλες μου τις ορέξεις.
Κηρύττω τον λόγο των Τ.Χ.C.
από πόλη σε πόλη
στην Ελλάδα όλη

κάθε αράδα από στίχους μου σε καίει σαν λάβα
πάντα τα μυαλά σου παίρνω
ταξίδι χωρίς επιστροφή σε στέλνω
κάθε φορά που ως τ' αφτιά σου φέρνω
το ντάπα ντούπα
έχω μια χράπα χρούπα
σαν να `μαι ο ήπιος mc
όπως σαρώνει τα σκουπίδια η σκούπα
αλλάζω στιλ όπως αλλάζω τα πουκάμισα
ζω γρήγορα
πέρασα ανάμεσα από τις συμπληγάδες πέτρες δεν τη πάτησα
Χα! Βγήκα ζωντανός δεν προσπάθησα
να γίνω στους πολλούς με το ζόρι αρεστός
είμαι αυτός που είμαι ακριβώς
κι όσοι θέλουν να με ακολουθήσουνε έχει καλώς
Σ' όλους τους άλλους
φέρνω τη γεύση του μένους

Είναι η γεύση του μένους κρατάει ακόμα
παίρνεις λίγη και σου μένει μια για πάντα στο στόμα.
Είναι η γεύση του μένους εισβάλει στη ντίσκο
δοκιμάζεις και σου καίει για πάντα τον ουρανίσκο.
Είναι η γεύση του μένους κρατάει ακόμα
Είναι η γεύση του μένους, είναι η γεύση του μένους, είναι η γεύση είναι…

13 Απλά Μουσική - 1999

Να ‘μαι πάλι
σε δρόμους που δεν πάτησαν άλλοι
μ’ ένα κεφάλι γεμάτο ρύμες από ατσάλι.
Και να το
Αυτό που φοβόμουν πάλι μπροστά μου.
Κάποιοι θέλουν να με ακολουθούν σαν την σκιά μου
Είναι κάτι μάγκες που με θυμούνται όταν έχουν ανάγκες
να κλέψουν ατάκες
Και τότε μόνο
Συχνά καρφώθηκα από πισώπλατα βρωμικα μαχαιρώματα
από γνωστά διπρόσωπα πρόσωπα
μα κοιτάω μπροστά
κρατάω εκείνους που μου φέρθηκαν σωστά
τώρα μαζεύω ποσοστά πριν να είναι αργά
καιρός να δούμε ποιοι είναι εχθροί και ποιοι είναι φίλοι
όλοι κοιτάν το προϊών ξεχνάν την πρώτη ύλη
απορρίμματα κινούν τα νήματα
αφήνουν θύματα για χρήματα
σαν τον Ξέρξη μαστιγώνουν κύματα
είναι το show που μας τύλιξε στην αγκαλιά του
όπως ο Κρόνος όταν θέλησε να φάει τα παιδιά του.
Αδέρφια στα όπλα
θέλουν να μας ρίξουνε με κόλπα
σαν πέσουνε τα φώτα, βγαίνουμε βόλτα για έφοδο
Μην περιμένεις τον βαλλιστικό έλεγχο
για να βρεις τον ένοχο, θα ‘ναι αργά.

Όλη αυτή η ιστορία έχει τραβήξει πολύ
δεν μπορεί κανείς να κάνει απλά μουσική
άμα δεν έχεις άκρες, όταν θα σβήσουν τα φώτα
και τα κατάλληλα όπλα, άμα δεν είναι στα κόλπα.

Όλη αυτή η ιστορία έχει τραβήξει πολύ
δεν μπορεί κανείς να κάνει απλά μουσική
άμα δεν έχεις άκρες, όταν θα σβήσουν τα φώτα
και τα κατάλληλα όπλα, άμα δεν είναι στα κόλπα.

Νέα τάξη πραγμάτων
στον χώρο των τεχνών και των γραμμάτων
οι ΤΧΣ στην χώρα των θαυμάτων
των ακριβών θεαμάτων
των φθηνών εμπορευμάτων
των πάντα γεμάτων καταστημάτων
όμως τώρα πια οι καιροί αλλάζουν, τα πρότυπα αλλάζουν
χιλιάδες πιτσιρίκια τώρα θέλουν να μου μοιάζουν
φέρνω σε κύριους και κύριες
ευκαιρίες για καινούργιες εμπειρίες
βάζω να σφάζονται εταιρίες
Ως γνωστόν είμαι το μόνο ων που δηλώνει παρών
με κυκεώνα αντεγκλήσεων μεταξύ εταιριών
μόνιμος ταραξίας της μουσικής βιομηχανίας
στέλνω απ' ευθείας μάνατζερς στα ταμεία ανεργίας
αυξάνουν με ρυθμούς επιδημίας όσοι το ασπάστηκαν
όσοι αντιστάθηκαν αφέθηκαν και χάθηκαν
και βάφτηκαν από τα σπρέι των ΤΧΣ
θα φέρουν την σφραγίδα μου από δω και στο εξής
Τι έχεις να πεις τώρα που βάζω φράγκα στην τσέπη
τώρα, η κόρη σου έχει υγρά όταν με βλέπει
τώρα, που οι ΤΧΣ πατάν όλη την χώρα
σαν ερπιστριοφορα
Είναι όξινη βροχή δεν είναι απλή μπόρα, είναι ποίηση
με ισόβια εγγύηση, μικρόβια υπό κύηση
για εγχώρια διακίνηση
με κάθε μου κίνηση φέρνω inferno

σ’ όσους με θελαν πεθαμένο
ζω και βασιλεύω γι’ αυτό βγαίνω
Σπάω, γράφω, σκάω, σκάβω τάφο
κάτσε αν θέλεις να σου μάθω πως
κάτσε μόνο φρόνιμα, αλλιώς σε φιμώνω μόνιμα
χωρίς φόνο, νόμιμα, απλά σου σκοτώνω το φρόνημα
με ατσάλινες καλοστημένες ρύμες παγίδες
στιχουργικές ικανότητες
που ούτε στον ύπνο σου δεν είδες
κόβουν σαν λεπίδες, όλους τους HIP HOP νταβατζήδες
σε χιλιάδες κομμάτια, βγάζω ρύμες και μάτια
γι’ αυτό στην μπάντα, μάγκα, δείξε σεβασμό
πες κάτι θετικό ή βγάλε τον σκασμό
ήρθα να δώσω ορισμό για το τι θα πει ωμό
πατάω στο λαιμό τα 80 στα100
όπως και πρώτα αλάνια μου καλύπτουνε τα νώτα
κι όταν βγαίνω βόλτα κλείδωνε την πόρτα.

Όλη αυτή η ιστορία έχει τραβήξει πολύ
δεν μπορεί κανείς να κάνει απλά μουσική
άμα δεν έχεις άκρες, όταν θα σβήσουν τα φώτα
και τα κατάλληλα όπλα, άμα δεν είναι στα κόλπα.
Όλη αυτή η ιστορία έχει τραβήξει πολύ
δεν μπορεί κανείς να κάνει απλά μουσική
άμα δεν έχεις άκρες, όταν θα σβήσουν τα φώτα
και τα κατάλληλα όπλα, άμα δεν είναι στα κόλπα.

14 Η μέθοδος του Προκρούστη - 1999

Έρχομαι κατά πάνω σου
με υπερφυσική ταχύτητα
πιο γρήγορα και από τον άσπρο σίφουνα
θες να με φτάσεις
όμως είσ' ακόμα εκεί που ήμουνα
πριν τρία χρόνια
τώρα τα πάντα γύρω σου αλλάζουνε χρώμα
σε κάνω να τα βλέπεις ματζέντα
με κάθε μου κουβέντα
σε λύνω και σε δένω σαν πατέντα
κάνω μεγάλες πλάκες
δίχως να `χω πλάτες και προστάτες
κάποιοι έχουν αυταπάτες
ότι θα μπορούσαν να μου `βαζαν ροοστάτες
μα οι στίχοι μου ρέουν ακόμα
σαν τα νερά του Αχελώου
και όταν δίνω show
κάνω τον κόσμο να φωνάζει όου!
γιατί...

Ρεφραιν
Έχω τη μέθοδο του Προκρούστη
φέρνω στα μέτρα μου τον κάθε πούστη

μαμαμαμαμαμαμαμα
μαμινιμα μαμινιμα μαμινιμα μαμινιμα
μαμινιμα μαμινιμα μαμινιμα μαμινιμα
μόνο μ' ένα νεύμα
τους φέρνω σ' επαφή με το νέο ρεύμα
όσοι δεν ήταν μυημένοι
μπζζζ πέφτουν τέζα

κάνω τη μύτη καθε γκιόζη να ματώσει
μ’ ακόμα μια υπερβολική στιχουργική δόση
φέρνω σ’ αμηχανία τη μουσική βιομηχανία
βάζω σε ρυθμό όσους πάσχουν από αρυθμία
γιατί έχω κόλπα
πιο πολλά κι από το Μάικ Λαμάρ νομίζω στο `πα
άμα δε με χωνεύεις πιες μια σόδα
είν’ ο Άλφα ρο ταφ έψιλον μι ητα σιγμα
με το νέο κύμα
σαρώνω τα πάντα σε κάθε βήμα μου
αφήνω παντού το στίγμα μου
αν δε σου αρέσει το στιλ μου στο κάνω κλίσμα
ου γιατί...

Ρεφραιν

Συνεχίζω ακάθεκτος εν τω μέσω της νυκτός
θέτωντας MCs εκτός δεν ξέρω πως
μα τώρα γίνομαι αποδεκτός
από όσους κι όσες μ’ έφτυναν
πριν γίνω γνωστός
YO! το τραβάω ως τα άκρα
το στιλ μου γα.. χμ χμ και χωρίς viagra
σου κόβονται απότομα τα γέλια
το κάνω instrumental
το κάνω και acapella
Έϊ είπα το κάνω κι acapella
δεν πέφτω χαμηλά κοινώς δε χάνω ύψος
σαν κι αυτούς που αλλάζουν ύφος
για να πιάσουνε το πλήθος
μη βιαστείς να με κατατάξεις όμως στη μουσική elit
ει DJ δώσε μου ξανά το beat

και μπαινωμπαινωμπαινω μπαίνω
αχα μπαίνω πάλι φέρνοντας μεγάλη ζάλη
σε κάθε κεφάλι
στο είπα να `χεις πάντα μαζί σου ασπιρίνες
γιατί έχω ακόμα εκείνες τις ατσάλινες ρίμες
αιχμηρές σαν κορδέλα σε τεμαχίζω σαν μορταδέλα
σ' αφήνω σημάδι κι αποφασίζεις να σταματήσεις την πασαρέλα
γιατί έχω τη μέθοδο του Προκρούστη

15 Ατσάλινος Δαίμονας - 1999

Σαν ηφαίστειο που ξυπνά
και φτύνει τόνους μάγμα
στέλνει φωτιά στα πεδινά
κι όλοι κοιτούν το θαύμα
Η Γη ταράζεται, σκίζεται, σπάει από την έκρηξη του
Πουλιά και ζώα φεύγουν για να μη δουν την οργή του
Δηλητήριο αναδύεται από το κορμί του θηρίου
γεμίζει η ατμόσφαιρα με οξείδια άνθρακα και θείου
και ο κρατήρας που κοιμόταν χρόνια
κάτω από χιόνια
κρύβει με μαύρο καπνό τον ουρανό, φράζει πνευμόνια
λάβα προβάλλει
κυλάει σαν πύρινο κανάλι
σημάδι πως ο Γίγας ξύπνησε πάλι
κρύβει τον ήλιο με ένα σύννεφο από τέφρα και αιθάλη
αναμειγνύει σιδερό με κάρβουνο, φτιάχνει ατσάλι
καθώς η λάβα πετιέται σε μεγαλύτερα υψόμετρα
παγώνει
σχηματίζει κρυσταλλωμένα πετρώματα
Σα βροχή από μέταλλο
πέφτει σε κτίρια και ανθρώπινα σώματα
και οι πόλεις των θνητών γεμίζουν πτώματα
φωτιά τυλίγει τα δέντρα από τις ρίζες ως τις άκρες
σκίζει σάρκες
πυροδοτεί παλιές θαμμένες νάρκες
αφήνει μόνο στάχτες, από τον θνητό πολιτισμό
εξαναγκάζει σε βρασμό
κάθε ιστό από τον ανθρώπινο οργανισμό
τον καίει για τελικό εξαγνισμό
η λάβα αναλαμβάνει την τελευταία πράξη του δράματος
δίνει στον θρίαμβο της μορφή αγάλματος

αφήνει ένα μουσείο σε πείσμα του χρόνου
μουσείο πόνου
με μορφές που υποφέρουν από εγκαύματα
ή έλλειψη οξυγόνου
κάποιοι από λάθος τους
κοίταξαν την λάβα και τυφλώθηκαν για το θράσος τους
σύρθηκαν τυφλοί στον πέτρινο τάφο τους
κάποιοι πέτρωσαν τρέχοντας
άλλοι κλαίγοντας
μείναν αγάλματα
να θυμίζουν πως ζει ακόμα ο Ατσάλινος Δαίμονας

Χωμένος μέσα στην αρένα από τους πρώτους
έρχομαι κατά πάνω σου
από τα βάθη του ερεβώδους σκότους
προκαλώντας λάμψεις και κρότους
αναζητώντας τόπους παρθένους
να ρίξω μέσα τους το Σπέρμα του Μένους

16 Η κομπόστα – 1999

Όλοι τους αυτό το καιρό
τραγουδάν τον ίδιο σκοπό
χορεύουν τον ίδιο χορό
όλοι μες στον ίδιο σωρό
όλοι τους στην ίδια σειρά
όλοι με την ίδια στολή
όλα με την ίδια φορά

όλα μια ευθεία γραμμή
όλοι από το ίδιο καρμπόν
όλοι τους για μια σεζόν
και μετά λοιπόν ;
όλοι τους γίνονται παρελθόν
πιθανόν
να είμαι ο τελευταίος των Μοϊκανών
σ' αυτήν την κοινωνία ζωντανών νεκρών
που ως γνωστόν παίρνει άξια
η κάθε μαλακία δίχως ουσία
πολλοί αστέρες
κι όμως δεν είδα ακόμα ούτε μια λάμψη
που να μπορεί το σκοτάδι να ταράξει
κάτι ν' αλλάξει
όλα φαίνονται ένταξη
όλα φαίνονται καθαρά
επιφανειακά
όμως βρωμάνε κατά βάθος
όλοι οι λάθος
όλοι οι δήθεν και οι κάπως
απλώθηκαν σε όλο το μήκος και το πλάτος
αυτής της χώρας και γίνανε κράτος
όλα τα ψώνια
έχουνε πιάσει τα πόστα
με Αποστόλη να κάνουν τα μυαλά μας κομπόστα

Όλοι οι λάθος
σβήνουν εσκεμμένα τα φώτα.
Γίνανε κράτος
Νομίζω ότι θα σκάσω σαν βόμβα.
Όλοι οι λάθος
σβήνουν εσκεμμένα τα φώτα

μ’ αποστολή
να κάνουν τα μυαλά μας κομπόστα
Έχουν αποστολή
να κάνουν τα μυαλά μας κομπόστα.

Μας έχουν δέσει
λάθος άνθρωποι σε λάθος θέσεις
έχουν πέσει
χορεύουν τριγύρω
και εμείς στην μέση.

Ανίκανα όντα
και όσοι δεν έχουν προσόντα
τώρα από σπόντα πιάνονται και γίνονται μόδα.
Όλα τα ψώνια
μας έχουν στην σκακιέρα τους πιόνια
κρατάει χρόνια η βρωμα από την δικιά τους κολόνια
όλα τα χάλια κεφάλια
πήραν μεγάλα κανάλια
σου κάνουν χάδια τα βράδια
μυαλά που είναι άδεια από λάδια
Όλοι με βάτες
όλοι με τις ίδιες γραβάτες
όμοιες φάτσες
κάνουνε τις ίδιες γκριμάτσες
όλοι οι σπαστές
προβάλλονται σαν ριζοσπάστες
κάνουνε κάστες
και βάζουν γύρω γύρω γλάστρες
Α! Βοήθεια!
Φέρονται ηλίθια
Είναι στ’ αλήθεια αρρώστια

σου καίνε τα μυαλά και τα εντόσθια
πουλάνε μόστρα
όσοι έχουν λόξα για δόξα
μ’ αποστολή να κάνουν τα μυαλά μας κομπόστα.

17 Τα χέρια σας ψηλά – 1999

Όλο το πλήρωμα απόψε είναι εδώ
εκεί που πρέπει όπως πρέπει για να φέρει πανικό
για να δω
πείτε ω ναι! (ω ναι!) πείτε ω ναι! (ω ναι!)
Ήρθαμε εδώ για να σας πάμε ψηλά
και για να βάλουμε σε άλλη μία πίστα φωτιά μια φορά
πείτε ω ναι! (ω ναι!) πάλι ω ναι! (ω ναι!)

Θέλω να βλέπω τα χέρια σας ψηλά
να κουνιούνται ρυθμικά αριστερά και δεξιά
κι αν περνάτε καλά με τους Terror x Crew
θέλω να σας ακούσω να φωνάζετε δυνατά
πείτε α α (α α) πείτε α α (α α) πείτε α α (α α)
πείτε α α α (α α α)
Ψηλά τα χέρια
στην πίστα ανεβήκαν τα αστέρια
είναι η βόμβα που σκάει σαν supernova
στ’ αφτιά σου όπως και πρώτα όταν σε πρωτό `δα σου το `πα
σε κάθε μου show θα χύνεις τόνους ιδρώτα
όπως τώρα ήρθα με βλέψεις
να σε βάλω να χορέψεις ενώ με βλέπεις να τρόω mc's για πρόγευμα
ξεκινάω τη νύχτα απ’ τ’ απόγευμα
τη πάω ως το ξημέρωμα χωρίς ξενέρωμα

είναι το πλήρωμα κι η ρίμα δε χρειάζεται συμπλήρωμα
δε λείπει τίποτα σε πάει στ' αποκορύφωμα
θα δεις τώρα δεν είναι οφθαλμαπάτη
είναι οι ΤΧC με ντίσκο κομμάτι
μόνο για να σου μπουν στο μάτι
και νάτη άλλη μια γαμάτη ρίμα για το πάρτυ
κι άμα δε γουστάρεις κάνε άκρη
κάθε βράδυ βγαίνουν έξω τα φρικιά
γι' αυτό κάνε κάτι ρίχτε τα χέρια σας ψηλά.

Θέλω να βλέπω τα χέρια σας ψηλά
να κουνιούνται ρυθμικά αριστερά και δεξιά
κι αν περνάτε καλά με τους Terror x Crew
θέλω να σας ακούσω να φωνάζετε δυνατά
πείτε α α (α α) πείτε α α (α α) πείτε α α (α α)
πείτε α α α (α α α).

Ήμουν στην πίεση όπως η μπογιά μέσα στο spray
όμως απόψε κάνω μπαμ όπως παλιά η Καίτη Γκρέυ
σου παίρνω τη γυναίκα μέχρι να μετρήσεις ως το δέκα
κι ύστερα κρατάς ενός λεπτού σιγή σαν τον Τερλέγκα
είμαι ήδη τόσα χρόνια μέσα στο παιχνίδι
κουβαλάω πιο πολύ τρελά κι απ' το Σεχίδη
το δάγκωμα από κάθε φίδι γλύτωσα στο τσακ
μ' ένα ζιγκ ζαγκ τώρα μπουμ μπαμ
με το που με βλέπεις παθαίνεις πατατρακ
θες να μάθεις ποιος είμαι;
Είμαι ο φύλακας του funk.
Και όχι δεν είναι η πρώτη
φορά που βρίσκομαι στου ξυραφιού τη κόψη
γι' αυτό και όποιος κάνει σκέψεις για να με ανα ανα ανα ανα ανακόψει
καλύτερα να τις αφήσει ίσως αποκτήσει τραύμα ανοιχτό σαν κι αυτό της Άνας Βίσση

είναι η ίδια τρέλα όπως τις πρώτες νύχτες
φυλαχτείτε ξαναβγήκαμε στις πίστες
είναι οι Terror x Crew ζωντανα
κι αυτό σημαίνει ότι θέλω να βλέπω τα χέια σας ψηλά...!

...να κουνιούνται ρυθμικά αριστερά και δεξιά
κι αν περνάτε καλά με τους Terror x Crew
θέλω να σας ακούσω να φωνάζετε δυνατά
πείτε α α (α α) πείτε α α (α α) πείτε α α (α α)
πείτε α α α (α α α)

Όλο το πλήρωμα απόψε είναι εδώ
εκεί που πρέπει όπως πρέπει για να φέρει πανικό
για να δω
πείτε ω ναι! (ω ναι!) πείτε ω ναι! (ω ναι!)
Ήρθαμε εδώ για νας πάμε ψηλά
και για να βάλουμε σε άλλη μία πίστα φωτιά μια φορά
πείτε ω ναι! (ω ναι!) πάλι ω ναι! (ω ναι!)

18 Δείξε σεβασμό - 1999

Είμαστε ακόμα εδώ.
Κάποιοι κρατάνε το HIP HOP ζωντανό
άλλοι το κρατάν απ' το λαιμό
για δικό τους όφελος και για δικό τους σκοπό
παίζουν δικό τους ρυθμό, βλέπουν το λάθος σωστό
έχουν τις μπίζνες στο μυαλό, και το μυαλό στις μπίζνες
κάνουν χρυσές επιτυχίες και ξεχνάνε τις ρίζες
και φτιάχνουν τέρατα, δειλά και ύπουλα πνεύματα
για δικά τους συμφέροντα, κλείνουνε κάθε πέρασμα που άνοιξα

Φτάνει πια! Με ‘χουνε φέρει ως εδώ
Φίλε, φτάνει πια! Απορώ τι άλλο θα δω
Έχουν μεσάνυχτα και μου ζητάν να συμβαδίσω
με μια πραγματικότητα που όλο μένει πίσω
Μα το Δια όλη αυτή η ιστορία, καταντάει πλέον αηδία
βγαίνουν σκουπίδια από τα ηχεία
σάπια μυαλά σε σάπια σώματα, κάνουνε σάπιες σκέψεις
σου ζητάν να πιστέψεις και πιστεύεις.
Φτάνει πια! Βγάλε την βρωμια μέσα από το κεφάλι σου
Έχεις το σθένος να παραδεχτείς την πλάνη σου
Ή μήπως μόλις δεις πως πήρες λάθος δρόμο
πλησιάζεις για ένα φιλικό χτύπημα στον ώμο
Όχι! Ο Ευθύμης δεν κάνει παραχωρήσεις
θα δείξεις σεβασμό για να ζητήσεις σεβασμό
αν τον ζητήσεις κάνω ραπ προτού μιλήσεις
και ότι αρχίζω να χτίζω δε σε αφήνω να γκρεμίσεις
Ναι ξέρω καθένας μπορεί να λέει ότι του αρέσει
μα θέλουν εμένα σε μια θέση στην μέση
και MC’s ολόγυρα, να χτυπάνε ύπουλα αλλά πρόχειρα
ας κάνουν μια σωστή απόπειρα ή ας κάνουν όνειρα
δεν πέφτω απλά, κρατάω ακόμα γερά, δαγκώνω εκεί που πονά
και έχω να πω πολλά, δεν είναι η πρώτη φορά
που προσελκώ τα πυρά όμως χα χα γλιτώνω έτσι απλά

Η φάση κινούτανε χέρι με χέρι, στόμα με στόμα
χρόνια και χρόνια, μάχες σώμα με σώμα
που ήτανε τότε όλοι αυτοί που βγαίνουνε τώρα
κάτι τύποι πέφτουνε σαν λύκοι σε κάτι που δεν τους ανήκει
θέλουνε να θερίσουνε χωρίς να έχουν σπείρει
όχι δεν πρέπει σε καμία να τους γίνει το χατίρι
άλλοι θέλουνε να ανέβουνε προσπαθώντας να σε μειώσουνε
επειδή δεν έχουνε τίποτα δικό τους να δώσουνε

άλλοι θέλουν να φανούνε σημαιοφόροι
το πιέζουν, μα όσο και αν το πιέζεις δε σου βγαίνει με το ζόρι
κάτι σπόροι, κάποιοι που δεν έχουν καν βγάλει δόντια
μόλις βλέπουν λίγο φως άμεσος λένε κακά λόγια
άλλοι πάνε να πιάσουνε θέσεις
με δημόσιες σχέσεις, μα πόσο μπορείς να αντέξεις
άμα δεν ξέρεις και είσαι ψεύτης
χρειάζονται ενέσεις αυθεντικότητας
σ' αυτή την γαμημένη βιομηχανία
που κανένας τους δεν έχει σχέση καμία
σου δίνω ακόμα μια ευκαιρία, πριν το τελικό άντε γαμήσου
επαναπροσδιορίσου, σκέψου καλά το επόμενο βήμα σου
έξω από το τμήμα σου, πες κάτι θετικό
η άραξε μέσα στο μνήμα σου

Τώρα αυτό πως το δες 'Μπορώ να συνεχίζω για αιώνες
όταν άλλοι σταματάνε για να πάρουν πόζες
φτηνοί σαν πόρνες, πράττουν δειλά, μιλούν γενναία
MC's είναι μικρούτσικοι σαν τον Ανδρέα
Είναι σαν μύγα μπροστά στον Γίγα
Αξίζουν λίγα, είναι μικροί σαν δαγκωμένη ξήγα
και σκαρφαλώνουν στην βιομηχανία
χωρίς να έχουνε καθόλου άξια, παρουσιάζοντα σαν τον Μεσσία
Μπράβο Μεσσία! Σου χρωστάει χάρη όλη η πόλη
και αν πεθάνεις θα μπεις στην φορμόλη
θέλω να ξέρω πως στο διάολο την είδατε όλοι
Νούμερο ένα. Πίσω ζωα. Κανείς δεν είναι σαν και μένα
φέρνω δράση από τα επεισόδια που έχεις χάσει
δες για να μάθεις καινούργιο στιλ για να αντιγράψεις
φέρνω γνώσεις, γνώσεις να πάρεις για να έχεις να δώσεις
και όταν σου μιλάω, μάγκα, κράτα σημειώσεις
φέρνω μένος, κόβω το σαπισμένο μέλος

για να τραβήξω το υπόλοιπο σώμα έξω από το έλος
σκίζω στα δυο το μήλο της έριδος
με ένα βέλος όπως ο Γουλιέλμος Τέλος
Τέλος ; Δεν έχει η ρίμα τρέχει
Επί δικαίων και αδικών βρέχει και οποίος αντέχει
και αν δεν αντέχεις καλά να πάθεις
φταίει που έχεις κάνει λάθη χωρίς να μάθεις
ΓΙ' αυτό σε πιάνει τόσο πάθος, πόθος, άγχος, πόνος, κάπως όμως,
κλείνει ο δικός λάθος δρόμος σ' αδιέξοδο
είδες τον Ευθύμη να κάνει την έφοδο με νέα μέθοδο
και δεν μπορείς να βρεις διέξοδο, δεν είναι εύκολο
σ' αφήνω δεύτερο, γι' αυτό πες κάτι θετικό Η βγάλε τον σκασμό

Δείξε σεβασμό Δείξε σεβασμό
Πες κάτι θετικό ή βγάλε τον σκασμό

19 Το Ξόδι – 2001

Δίσκος αλλαγής πλεύσης κι αποκατάσταση βλάβης
Έχω αλλάξει πρέπει να το καταλάβεις
Μη με ψάξεις μέσα σε διεθνιστικές τάσεις
Οι διεθνισμοί δεν πατούσαν σε υγιείς βάσεις
Αρκετά μ' αυτό το παραμύθι
Η στάθμη της σούπας του κοσμοπολίτη έχει ανέβει τόσο που μου αγγίζει τη μύτη
Υπάρχει πρόβλημα
Προσπαθώ να μη χάσω την εθνική μου ταυτότητα
Μέσα σ' αυτό το πλήθος που του επιβάλανε το υδροχόικο ήθος
Φορείς της νέας εποχής που δουλεύανε στο ημίφως
Γι' αυτό στην εποχή μας ως συνήθως είναι απών το πολιτικό ον του Αριστοτέλη
Η νέα παγκόσμια τάξη θέλει, έναν άνθρωπο κουρέλι
Απλό αριθμό μέσα σε στατιστικές

Μια κοινωνία από ομογενοποιημένους καταναλωτές
Μας θέλει πιόνια στη σκακιέρα των παγκόσμιων εξουσιαστών
Των καρτέλ πετρελαίου και των πολυεθνικών εταιριών
Και δυστυχώς πάει κάπως έτσι λοιπόν

Όλοι ζούμε δίχως την παραμικρή υποψία
Ενώ η αρρώστια έχει αρχίσει να μας τρώει το πόδι
Θα είν' αργά όταν θ' ανακαλύψουν τη συνωμοσία
Θα είν' αργά όταν θα βρισκόμαστε στο ξόδι

Σοφόν το σαφές
Όμως όλοι μιλάνε με μισόλογα και υπεκφυγές
Η σύγχρονη διανόηση φέρνει σύγχυση και συσκότιση αντί να δίνει φώτιση
Είναι γεγονός πως τελούμε υπό κατοχή
Μας διοικούνε πολιτικοί με ομιχλώδη καταγωγή
Σκοτεινών κέντρων αποφάσεων υποτακτικοί
Οι δήθεν πνευματικοί ταγοί τηρούν μια ένοχη ανοχή
Όλα μας ωθούν προς μια νέα εποχή ζόφου
Η πτώση γίνεται συνώνυμο της προόδου
Δε μας θέλουν Έλληνες αλλά πολίτες του κόσμου
Βλέπεις, κιμάς ανθρώπου η ιδεολογία βολεύει τα παγκόσμια εξουσιαστικά ιερατεία
Τα οποία εξάγουν ένα μοντέλο και προσπαθούν να μας το επιβάλουν με το έτσι θέλω
Δε θέλουν μια ειρηνική παγκόσμια κοινότητα που να αφήνει περιθώρια στην πολλαπλότητα
Κατ' αυτούς παγκοσμιοποίηση σημαίνει ισοπεδωτική μονομορφοποίηση
Γι' αυτό έχουν στο στόχαστρο το όμαιμο, το ομόγλωσσο, το ομόθρησκο και το ομότροπο
Μας έχουν φτιάξει μια θηλιά για το λαιμό μας
Παραχαράζουν το παρελθόν μας προς όφελος του δικού τους μέλλοντος
Ετοιμάζουν το έδαφος για διέλευση ενός κυβερνομεσαίωνος
Σκοταδισμός για μένα και για σένα
Σκοταδισμός 2001
Βάλουν πανταχόθεν εσκεμμένα ενάντια στο αδογμάτιστο ελληνικό πνεύμα
Ναι, μη σου προκαλεί καθόλου έκπληξη

Η επιχείρηση εθνοκτονίας σε εξέλιξη
Χωρίς αντίδραση μπαίνουμε στο στόμα του λύκου
Η Ελλάς μια αποικία νέου τύπου
Ρόλο δούρειου ίππου παίζουν τα στρατευμένα τους φερέφωνα
Αυτοί που εκλέγονται δουλεύουν για ξένα συμφέροντα
Ανοίγουν την κερκόπορτα συνεπικουρούμενοι από σύγχρονους Ηρρόστρατους και Εφιάλτες
Δε γίνονται αντιληπτοί από ένα έθνος με υπνοβάτες

Κι όλοι ζούμε δίχως την παραμικρή υποψία
Ενώ η αρρώστια έχει αρχίσει να μας τρώει το πόδι
Θα είν' αργά όταν θ' ανακαλύψουν τη συνωμοσία
Θα είν' αργά όταν θα βρισκόμαστε στο ξόδι

20 Φωτεινός ορίζοντας – 2001

Μπορούμε να πετάξουμε κι όμως έρπουμε.
Καθορίζουνε πως βλέπουμε γύρω μας και μέσα μας.
Κάποιοι κρατάν το βλέμμα μας στραμμένο στα εφήμερα.
Δεν βλέπουμε μακρύτερα από το σήμερα.
Πολλές φορές δεν βλέπουμε μακρύτερα απ' το χθες.
Βαυκαλιζόμαστε μέσα σε ρηχούς λιμένες.
Προσπαθούμε να χωρέσουμε μέσα σε φόρμες ξένες.
Κλειδωμένες οι κινήσεις μας στον οριζόντιο άξονα
σαν τους δεσμώτες του σπηλαίου της παραβολής του Πλάτωνα.
Φεύγουμε στο φως, γυρνάμε στο σκοτάδι μας.
Στρέφουμε το κεφάλι μας αντίθετα.
Δεν αντέχουμε στη θέα του φωτεινού ορίζοντα.

Στρέφουμε το κεφάλι μας αντίθετα.
Δεν αντέχουμε στη θέα του φωτεινού ορίζοντα.

Ζητάμε περισσότερα ειδικά βοηθήματα,
ώστε να μπορούμε να τρέχουμε πιο γρήγορα.
Όταν κυνηγάμε τα απατηλά μας είδωλα,
βουλιάζουμε στης ύλης τα μελανά ύδατα.
Κανείς δεν παραδειγματίστηκε απ' τον Αρχιμήδη,
όταν κατέστρεφε τα σχέδια των μηχανών του
θεωρώντας αγενή και άξεστη την τέχνη εκείνη,
που σχετιζότανε με τη φθαρτή ζωή του ανθρώπου.
Πηγαίνουμε όπου μας πηγαίνουνε,
δεν το καταλαβαίνουμε,
τον κόσμο βλέπουμε μέσα απο τα βρόμικα οπτικά φίλτρα
που μας φορέσαν τέως βάρβαροι,
που όμως τώρα κρατάν τα σκήπτρα.
Οι ίδιοι που μας έχουν πείσει, ότι η λύση
βρίσκεται στους τεχνητούς παραδείσους
που για εμάς έχουν χτίσει.
Φτύνουμε την τροφή που μπορεί να μας βοηθήσει,
να υπερνικήσουμε την τιτανική μας φύση.

Στρέφουμε το κεφάλι μας αντίθετα.
Δεν αντέχουμε στη θέα του φωτεινού ορίζοντα.

21 Που ΄ν’ οι πένες σας; - 2001

Ξέρεις τι;
Να σου πω την αλήθεια είχα σιχαθεί.
Ήθελα η φάση να γκρεμιστεί για να χτιστεί απ’ την αρχή.
Κακά μαντάτα για κακά συμβάντα `βγαίναν στη φόρα.
Η μια μπάντα έθαβε άλλη μπάντα σ’ όλη τη χώρα.
Είδα παλιούς με εγωισμό και νέους δίχως σεβασμό
να οδηγούν σε διχασμό τη σκηνή και σε μαρασμό.
Ανάλωναν αράδες κι ατάκες σε μεταξύ τους διαμάχες
για τις διαφημιστικές τους ανάγκες.
Με πείραζε η βλακεία των ραψωδών, `θέλαν μαθήματα.
Με πείραζε η ευπιστία των οπαδών, γίνονταν θύματα.
Μεγάλωνε η απληστία εταιριών να βγάλουν χρήματα.
Συνέχιζε η θυσία των τραγουδιών στο τίποτα και λέω:

Έι, ραψωδοί, που `ν’ οι πένες σας;
Ποιος κακός ιός δηλητηρίασε το πνεύμα σας;
Έι ραψωδοί, που `ν’ οι πένες σας;
Άσκοπα κυλάν οι ρίμες, άσκοπα κι οι μέρες σας.
Έι Ραψωδοί, που `ν’ οι πένες σας;
Ποιος πολιτισμός ζωντανεύει μέσα στα έργα σας;
Έι ραψωδοί, που `ν’ οι πένες σας;
Άσκοπα κυλάν οι ρίμες σας κι οι μέρες σας.

Γίναμε φορείς και κομιστές χαμηλής νοημοσύνης.
Πήραμε στο λαιμό μας ακροατές δίχως το αίσθημα της ευθύνης.
Είπαμε λόγια που κάνανε μόδα τα ναρκωτικά και τα όπλα.
Φέραμε τη διαφθορά απ’ τη πίσω πόρτα.
Διαδώσαμε τις ψυχοτρόπες ουσίες στις μικρές ηλικίες.
Είχαμε ως ινδάλματα εγκληματίες.
Εισήγαμε αλλότρια δεινά σ’ ελληνικές συνοικίες
στα πρότυπα μιας κοινωνίας δίχως αξίες.

Πορευόμασταν μες το σκοτάδι τυφλό κοπάδι
αντιγράφοντας κάθε ελάττωμα, κάθε ψεγάδι.
Πήραμε κι εμείς μέρος σε βέβηλα ήθη και έθιμα.
Τώρα η μουσική μας φέρει ως έμβλημα το έγκλημα.

Έι, ραψωδοί, που `ν' οι πένες σας;
Ποιος κακός ιός δηλητηρίασε το πνεύμα σας;
Έι ραψωδοί, που `ν' οι πένες σας;
Άσκοπα κυλάν οι ρίμες, άσκοπα κι οι μέρες σας.
Έι Ραψωδοί, που `ν' οι πένες σας;
Ποιος πολιτισμός ζωντανεύει μέσα στα έργα σας;
Έι ραψωδοί, που `ν' οι πένες σας;
Άσκοπα κυλάν οι ρίμες σας κι οι μέρες σας.

Βαρέθηκα να σπρώχνω το hip hop στην κορυφή λες κι είμαι ο Σίσυφος,
μόνος, δημιουργικά ανήσυχος να προσπαθώ να διατηρήσω ήθος μέσα στο πλήθος
όταν όλοι, ως συνήθως, εξυμνούν το μίσος.
Σ' ένα κίνημα που τείνει να χάσει το δρόμο του
αφού κανένας δε δείχνει να δίνει βάση στο λόγο του.
Μιλάνε με στόμφο και πάθος κι είναι κρίμα
γιατί μιλάνε πολύ αλλά με λάθος μήνυμα.
Η ραψωδία φίλε είναι βάρος.
Θέλει αρετή και τόλμη, θέλει θάρρος.
Θέλει να στέκεις μες τη νύχτα φάρος.
Γι `αυτό ας δώσουμε φως από δω και πέρα.
Υψώστε πυρσούς στον αέρα να γίνει μέρα.

Έι, ραψωδοί, που `ν' οι πένες σας;
Ποιος κακός ιός δηλητηρίασε το πνεύμα σας;
Έι ραψωδοί, που `ν' οι πένες σας;
Άσκοπα κυλάν οι ρίμες, άσκοπα κι οι μέρες σας
Έι Ραψωδοί, που `ν' οι πένες σας;

Ποιος πολιτισμός ζωντανεύει μέσα στα έργα σας;
Έι ραψωδοί, που `ν' οι πένες σας;
Άσκοπα κυλάν οι ρίμες σας κι οι μέρες σας.

22 Δούρειος Ήχος - 2001

Κάνω τα αδύνατα δυνατά και τα δυνατά αδύνατα δεν έχω εμπιστοσύνη σε αλλότρια συστήματα. Δέξου βήματα από ένα δημιούργημά σου, ετοιμάσου ήρθε η σειρά σου μπαίνω σαν ιός στο πρόγραμμά σου το μάθημά σου δεν έμαθα όπως μου είπαν μπορώ σε ένα λεπτό να σου γκρεμίσω όλο το σύμπαν. Εκπροσωπώ τον αστάθμητο παράγοντα, απέκτησα την ιδιότητα να βλέπω πίσω από τις εικόνες και να διαβάζω πίσω από τα γράμματα γεννήθηκα ανάποδα σπέρνω ζιζάνια ήρθε η στιγμή να βγω από την επιφάνεια να δούμε τις σκιές πύλες θα διαβούμε να περάσουμε πίσω από αυτό το τείχος Αρτέμης Δούρειος Ήχος ως συνήθως

Είναι ο Δούρειος Ήχος ρίχνει το τείχος και ίσως να τα καταφέρει το πλήθος να αγγίξει το ύψος που είναι ο φωτεινός λίθος. Είναι ο Δούρειος Ήχος

Δούρειο ήχο τον λένε και ήχος Δούρειος είναι σαν δώρο μπήκε στο κεφάλι σου και άνοιξε πύλες. Σαν μια γλυκιά μελωδία αιχμαλωτίζει τα αυτιά σου, ξεγυμνώνει την αλήθεια μπροστά σου, πρόκειται για εγκεφαλική εκγύμναση και άθληση ραψώδιας εκμάθηση. Ποτέ το ίδιο έργο σε επανάληψη προϊόν συνεχούς αναζήτησης και έρευνας, η ειμαρμένη μας έξω από την πεπατημένη σας. Ήχος και στίχος που δίνει χρώμα στις μέρες σας εγχειρίδιο απόδρασης στα χέρια σας το κρατάμε ακόμα αιχμηρό και επικίνδυνο είναι το καρφί μέσα στον λόγο το ξύλινο γι'

αυτό επιβιώνει μες στη σήψη και αυτό είναι είμαι ο Ευθύμης και αυτός είναι ο Δούρειος Ήχος.

Είναι ο Δούρειος Ήχος ρίχνει το τείχος και ίσως να τα καταφέρει το πλήθος να αγγίξει το ύψος που είναι ο φωτεινός λίθος. Είναι ο Δούρειος Ήχος

23 Πυθαγόρειον - 2001

Κυάμων απέχου, εμψύχων απέχου,
χελιδόνα οικία μή δέχου,
επί χοίνικι μή καθέζου,
αποδημων της οικίας μή επιστρέφου
Ερινύες γάρ μετέρχονται,
αλεκτριόνα τρέφε μέν, μή θυε δέ
Μηνί γάρ καί Ηλίω καθιέρωται,
δαδίω θακον μή απόμασσε,
μολόχην επιφύτευε μέν, μή έσθιε δέ,
τά πεσόντα μή αναιρεισθαι,
καρδίαν μή τρώγε, εν οδω μή σχίζε,
παρά λύχνον μή εσοπτρίζου, παρά θυσία μή ονυχίζου,
μήτρωγε διά της ευωνύμου, μη εσθίεν επί δίφρου,
τάς λεωφόρους μή βαδίζειν, στέφανον μή τίλλειν,
άρτον μή καταγνύειν,
μή το πυρ τη μάχαιρα σκαλεύειν,
μηδέ φοίνικα φυτεύειν, μή πλεονεκτιν,
θεων εικόνας εν δακτυλίοις μή φορειν.

Δακτύλιων μή φόρει, εγκέφαλον μή έσθιε,
εις ιερόν ου δει εκτρέπεσθαι,
ου γάρ πάρεργον δει ποιεισθαι τόν Θεόν,
φευγε όπλον παρά γυναικός παρεχώμενον
δει τον δεξιόν υποδεισθαι πρότερον,
προτίμα τ' ο σχημα καί βημα,
του σχημα καί τριώβολον,
θύειν χρή ανυπόδητον
καί πρός τα ιερά προσιέναι,
ερυθρινον μή προσλαμβάνου, γαλην φευγε,
μή λέγειν άνευ φωτός,
γλωσσης πρό των άλλων κράτει θεοις επόμενος,
προς Ήλιον τεταμένος μή ούρει,
ανέμων πνεόντων την Ηχώ προσκύνει,
μελανούρου απέχου, χθονίων γάρ εστί θεων,
αποκαρμάτων σων
καί απονυχισμάτων κατάπτυε,
στρωμάτων αναστάς,
συνέλισσε αυτά καί τόν τόπο συνστόρνυε,
εν εορτη μήτε ονυχίζεσθαι,
δεξιάν μή παντί ραδίως έμβαλλε,
ασχέτω γέλωτι μή έχεσθαι, ζυγόν μή υπέρβαινε,
εις τα όρια φθάσας, μή επίστρεφε.

Τι εστίν αι των Μακάρων νησοι;
Ήλιος καί Σελήνη.
Τι εστί το εν Δελφοις Μαντειον;
Τετρακτύς.
Τι το δικαιότατον;
Θύειν.
Τι το σοφότατον;
Αριθμός, δεύτερον δέ ο τοις πράγμασιν

τά ονόματα θέμενος.
Τι το σοφότατον πάρ’ ημιν;
Ιατρική.
Τι κάλλιστον;
Αρμονία.
Τι κράτιστον;
Γνώμη.
Τι άριστον;
Ευδαιμονία.
(Βασισμένο στο βιβλίον

24 Ξύπνιος μέσα στα όνειρα κάποιων άλλων - 2001

Ακούω τα ίδια είκοσι τραγούδια νύχτα μέρα
Είναι η ίδια λέρα μια ζωή στον αέρα
Τον αέρα που κάποιοι τον μολύναν με νέφος
Ρίξαν ένα έθνος, ένα συνεχές πένθος
Γαμώτο, έρχονται κάτι στιγμές που νιώθω παρείσακτος στον ίδιο μου τον τόπο
Νιώθω να γίνομαι εύκολη λεία στα θηρία που μας κλείσαν σ’ αυτή την πόλη για να μας ελέγχουν με ευκολία
Έρχονται πάλι κάτι στιγμές που με πιάνει ζάλη εξαιτίας του πολιτισμού που μου `χουν επιβάλει
Είναι και αυτή η συνιστώσα που με απομακρύνει συστηματικά από την ελληνική μου γλώσσα
Ρίχνοντάς με πιο βαθιά μέσα στην κόλαση
Δεν κρύβεται η μόλυνση της νέας τάξης πραγμάτων
Και εγώ συλλογίζομαι πως μάλλον τόσα χρόνια ήμουν ξύπνιος μέσα στα όνειρα κάποιων άλλων

Σ’ έναν ασύμμετρο κόσμο πέφτει πάντα το βλέμμα μου

Μια ασυμμετρία που εγείρεται και μέσα μου
Απ’ τη γέννα μου, την ψυχή, το σώμα και το πνεύμα μου ποτίζουν ασταμάτητα με δηλητήριο
Και είναι σίγουρο κάποιοι με ωθούν στον κατήφορο
Θέλουν νεκρό κάθε εγκεφαλικό μου κύτταρο
Με κρατάν σε λήθαργο μέσα από μια στείρα παιδεία
Μου μαθαίνουν ίσα ίσα τ’ αναγκαία ώστε να μπορώ να τους βγάλω την εργασία
Κάποιος με τραβάει από την ουσία και με ρίχνει στων φθαρτών τη δίνη
Ο οφθαλμός της ψυχής μου λίγο λίγο κλείνει
Κάποιος δε μ’ αφήνει να ξεφύγω από αυτό το περιβάλλον
Κι έτσι παραμένω ξύπνιος μέσα στα όνειρα κάποιων άλλων

Τα πάντα γύρω μου γκρεμίζονται
Αγωνίζομαι να παραμείνω όρθιος
Ρίχνοντας με τον πυρσό μου φως ελληνικό
Το φως εκείνο το επικίνδυνο για το σκοτάδι
Θέλω να σβήσω από πάνω μου κάθε σημάδι από το αγγιγμά τους
Θέλω να αποκοπώ απ’ τα δεσμά τους
Δεν κάνω κήρυγμα, αλλά και στο στρεβλό οικοδόμημά τους δε γίνομαι πια στήριγμα
Δεν τραγουδάω τραγουδάκια ενέμελα
Θέλω να το δω να γκρεμίζεται συθέμελα
Κανένας μας δεν πρέπει να `ναι
Ξύπνιος μέσα στα όνειρα κάποιων άλλων

25 Εις στα βάθη της καρδιάς μου - 2001

Αναγεννήθηκα σαν το Φοίνικα μέσα απ’ την τέφρα μου
Πνέει ο Ιχώρ μέσα κάθε φλέβα μου
Μαύρα πέπλα που μου εμποδίζαν την αληθινή όραση του καλού
σκίζονται και χάνονται από εμπρός μου
Άλλαξε εντός μου ο ρυθμός του κόσμου
Το μυαλό μου διαυγές
Βγάζουνε άναρθρες κραυγές πνεύματα κακά και χάνονται στο λυκαυγές
Αποκωδικοποιώ το μήνυμα είναι το ξύπνημα
Σβήνονται στίγματα αίματος που χαράξαν την ψυχή μου ανεξίτηλα
Βλέπω ποια είν’ τ’ αληθινά και ποια τα κύβδιλα
Μετά από τόσους χρόνους περιπλανήσεων ασκόπων
σε ανηλίους δαιδαλώδεις διαδρόμους του λαβυρίνθου
βγαίνω έξω μέσω του μίτου και επιτέλους, γλαυκώπις
Νόηση Θεού είμαι μαζί σου
Κι αφού κατάφερα και σε είδα, ίσως υπάρχει ακόμα ελπίδα
Ίσως τελικώς τα πάντα να μην έχουν χαθεί
Είναι στα βάθη της καρδιάς μου των ματιών σου η βολή

Εις στα βάθη της καρδιάς μου
των ματιών σου η βολή
έξαφνα και παρ’ ελπίδα
άναψε και πυρπολεί

Την είδα να σχίζει τα σύννεφα σαν λεπίδα
Να δίνει φως σαν να'ναι μες την καταιγίδα κεραυνός
Απ’ το κεφάλι του μεγάλου πατέρα
λάμψη ψηλά στον αέρα κάνει τη νύχτα μέρα
Και είδα στα πόδια μου να μπλέκονται φίδια
Να θέλουν να με θάψουν μες τη γη μου την ίδια
Να με κρατάνε δεμένο κι αναγκασμένο να ζήσω
Φυλακισμένος για πάντα στων λωτοφάγων τη νήσο

Και είδα μια κόρη με δόρυ κι ασπίδα
Θεία πνοή ήρθε ν’ αλλάξει στη ζωή μου σελίδα
Να με σηκώσει απ’ το χώμα και να με πάρει ψηλά
Εκείνη που έμαθε το Δαίδαλο να φτιάχνει φτερά
Την είδα να σκίζει το σήμερα σαν ελπίδα, να δίνει φως
σαν να'ναι μες το πουθενά προορισμός,
σαν οδηγός, σαν αδελφή, σαν μητέρα
Γέννηση νέου αστέρα κάνει τη νύχτα μέρα

Εις στα βάθη της καρδιάς μου
των ματιών σου η βολή
έξαφνα και παρ’ ελπίδα
άναψε και πυρπολεί

26 Μακρύς, βαρύς χειμώνας - 2001

Θά `ναι ένας μακρύς βαρύς χειμώνας
Θά `ναι τώρα δυο χιλιάδες χρόνια χειμώνας
Τελειώνει ένας αιώνας, μπαίνει νέος αιώνας
Και νά `μαι τώρα μοναχός οδοιπόρος
μέσα στο χώρο, τον χρόνο,
μες στον ανθρώπινο φθόνο και δόλο
να ψάχνω τόπο να σταθώ πάνω από τον κόσμο ψηλά
να ψάχνω τρόπο να κοιτάξω και να δώ καθαρά.
Βλέπω ανθρώπους να ζούνε σε παράδοξους κόσμους
μακριά από τη φύση και τους φυσικούς νόμους
σε συνθήκες πνευματικού σκότους, γεννούν απογόνους
και τους μαθαίνουν στους ίδιους αφύσικους τρόπους.

Έτσι γεννιούνται και πεθαίνουν δίχως δίψα για γνώση.
Κανείς δεν ξέρει να βιώσει, μόνο να επιβιώσει,

αφού αυτά που μαθαίνει είναι αυτά που κρατά.
Είναι τα ίδια που περνάνε από γενιά σε γενιά.

Η οικογένεια είναι ανίκανη να δώσει παιδεία
και μια ψευδαίσθηση γνώσης δίνουν απλά τα σχολεία,
και η ψυχαγωγία που δεν άγει τα ήθη.
Θαμπώνει και κοιμίζει τα πλήθη.
Προάγει τη λήθη.

Και για να πούμε και τα σύκα σύκα, τη σκάφη σκάφη :
Κανείς δεν μπορεί να ψάξει βιβλιοθήκες ράφι ράφι
και ν' αναγνώσει, γνώση και να διαδώσει μια δόση,
αφού αυτοί που την έχουνε σώσει, την έχουν κλειδώσει !

Και με πληγώνει καθώς βλέπω νεαρές ψυχές
να καταστρέφονται λες και δεν βλέπουν τα λάθη του χθες
από κακές διδαχές, από άγνοια και κακές συμβουλές
από παράνοια μερικές φορές.

Αφού δεν πήραν παιδεία
που αποτελεί ιδανικής κοινωνίας τον θεμέλιο λίθο,
επιλέγουν κακία δεν επιλέγουν την οδό της Αρετής, όπως ο Ηρακλής στον μύθο.
Δεν βλέπουν ψηλά
Δεν βλέπουν κι οι επόμενες γενιές ψηλά
αφού δεν πήραν παιδεία .
Είναι ένας φαύλος κύκλος
Μας εγκλωβίζει και μας στροβιλίζει σαν νάνε κυκλώνας.

(επιμελώδημα)
Και θά ναι ένας μακρύς βαρύς χειμώνας
Θά ναι τώρα δυο χιλιάδες χρόνια ένας μακρύς βαρύς χειμώνας .

27 Επιστημονική πραγματικότητα - 2001

Ξένοι πράκτορες αλωνίζουνε μόνιμα και νόμιμα
με πρόσχημα της τρομοκρατίας το πρόβλημα
Ηλεκτρονικά και ανθρώπινα μάτια
σε κοιτάζουνε καχύποπτα
αν δε δηλώνεις οπαδός του τίποτα
Τα κόμματα απλώς υπονομεύουνε την ενότητα
Ένας ελεγχόμενος τύπος
προβάλλει πρότυπα ηλίθια
Η Ελληνική ύπαιθρος πνέει τα λοίσθια
δέχεται ύπουλα χτυπήματα
όπως το σχέδιο Καποδίστριας
Απάτες σχεδιασμένες από τεχνοκράτες
Οι έξυπνες κάρτες είναι για βλάκες
Πυκνό σκοτάδι
κόσμος που αδυνατεί να καταλάβει
ελεγχόμενοι και αριθμημένοι σκλάβοι
Ψευδαισθήσεις δημοκρατίας και ελευθερίας
τετραετίες δημοκρατίας και ελευθερίας
τετραετίες κοινοβουλευτικής δικτατορίας
δεν είναι σενάρια επιστημονικής φαντασίας αλλά
είναι η επιστημονική πραγματικότητα

(επιμελώδημα)
Είναι η επιστημονική πραγματικότητα!
Το βλέπω καθαρά είναι στα μάτια μου μπροστά!
Είναι η επιστημονική πραγματικότητα!
Λαμβάνει σάρκα και οστά, σάρκα και οστά!

Ευθύμης

Λοιπόν στη Νέα Εποχή μας περιμένει μια νέα έκπληξη:

ταύτιση του πολιτισμού με την τεχνολογική εξέλιξη.
Μονόφθαλμη η ανθρωπότητα βαδίζει στον νέο αιώνα
χτίζοντας κτήρια υβριστικά ψηλά στη νέα Βαβηλώνα
Τ' ανθρώπινο σώμα θα υποστεί εξευτελιστική τυποποίηση
Λογισμικά θα πλάθουν ανθρώπους "κατ' εικόνα και ομοίωση"
Ικανούς για επιβίωση παρά την χημική αλλοτρίωση
και μόλυνση που δε δέχεται αποτοξίνωση
Πλήθος οι χημικές εισβολές σε ακτές και πηγές
προκαλούν οικολογικές αλλαγές
Προετοιμάζουν τον οργανισμό
για μη οργανικές μεταλλαγμένες τροφές
με γενετικές επιρροές
για φυτείες ανθρώπων που ευδοκιμούν στ' αστικά κέντρα
δίχως χώμα και δέντρα, μόνο με ηλεκτρικό ρεύμα
Σ' ένα δάσος από κεραίες
μ' αναμεταδότες στα κομβικά σημεία
συχνότητες υποκαθιστούν την ανθρώπινη επικοινωνία

(επιμελώδημα)

Αρτέμης

Υπουργεία πολιτισμού με απολίτιστους ανθρώπους
Παιδαγωγικά Ινστιτούτα με αντιπαιδαγωγικές μεθόδους
προμελετημένα βραχυκυκλώματα στην σκέψη μας
όπως η αφαίρεση του πολυτονικού από τις λέξεις μας
έπεται η λατινοποίηση του αλφάβητου
ένα Ελληνόπουλο στο μέλλον
δε θα θεωρεί δική του την Ελληνική γλώσσα
αλλά ενός λαού που υπήρξε πριν από χιλιάδες χρόνια
τα παγκόσμια πριόνια
πριονίζουν τους δεσμούς μας με το παρελθόν

την συνεχόμενη Ελληνική πορεία
τόσων δεκάδων χιλιάδων ετών
Άνοιξε τα μάτια σου λοιπόν!
Βγές επιτέλους από τη φάση της αφασίας
δεν είναι σενάρια επιστημονικής φαντασίας αλλά
είναι η επιστημονική πραγματικότητα

28 Έσσεται ήμαρ!

Περπάτησες,
ξανά περπάτησες,
με σφιγμένη καρδιά στο σκοτάδι,
τις ρίζες ξεχνώντας,
τα τύμπανα των λιγοστών δεν τα άκουσες.
Η μουσική ακουγόταν ανάλαφρη,
δυνάμωνε όμως, σιγά σιγά
έγινε μια δυνατή αρμονική φωνή.
Οι μνήμες έγιναν νότες,
οι νότες σκέψεις,
οι σκέψεις φως.
Η Ιθάκη θα βρεθεί και πάλι!
Έσσεται ήμαρ!

7. Razastarr

1 Το τέλος – 1998

Σε μια ευαίσθητη εποχή, μαρμάρινης σχέσης
καλό κακό σε ένα πύρινο ring όλες οι σκέψεις
βλέποντας τον όγκο της μάζας να προβάλλεται
αναβάλλεται η κάθε ιδέα για το ήθος και αποβάλλεται
βγαίνουν καπνοί απ' τις ψυχές που καθημερινά καίγονται
της μοναξιάς οι πληγές σε όλους μας φαίνονται
η ταχύτατη καθημερινότητα φυλακίζει την ψυχή
και κατορθώνει η απομόνωση να κυριαρχεί.

Το χάσμα δείχνει αγεφύρωτο η φωνή σου ξεμακραίνει
συνεχίζει να επιμένει η φυλή του ουρανού και μένει
πάντα εκεί να σου θυμίζει πως από την ίδια θέση
το αστέρι που σου αρέσει ψάχνει τρόπο για να πέσει
και να φέρει μαζί του μια ευχή για όλους μας
την γαμημένη αυτή ανθρώπινη επαφή, τους ρόλους μας
να διαπιστώσουμε, κι ίσως να ξεχρεώσουμε την καλημέρα
την ανθρωπιά θέλω να νιώσω στον αέρα

Η μικρότητα πολιορκητής στο σύνολο του ανθρώπου
που ψάχνει την λύση, τα φίδια βάλαν' δηλητήριο και στην ποίηση (μουαχαχαχαχα!!)
η ομορφιά του κόσμου που ζούμε κινδυνεύει άμεσα
μα ξέφυγα, τα σύννεφα διάλεξα
γέμισαν οι δρόμοι με γυμνό, ποθητός καρπός, παρανοϊκή ατμόσφαιρα
το οξυγόνο που αναπνέει ο κόσμος αυτός
και ο καθένας από `μας υποσυνείδητος συνεργάτης
των ονείρων που καταστράφηκαν και έγιναν εφιάλτης.

Αφήνοντας σημάδια στην πορεία του ο καιρός
διαπιστώνω σιγά σιγά πόσο μικρός είναι στ' αλήθεια αυτός ο κόσμος
αυτός έτσι κι αλλιώς, όμως το φως τρεμοσβήνει, πόσο θ' αντέξει

η αλυσίδα έχει κενά, οι κρίκοι έχουν πέσει
μονόδρομος το τούνελ, φαντάζει μακρινό
ατελείωτο γεμάτο με πρόσωπα μα τόσο σιωπηλό
μοιάζει κι αυτό καταδικασμένο απ' το εγώ μας
αυτοσκοπός καταστροφικός, κυνήγι γύρω απ' τον εαυτό μας

Ο πληθυσμός της Γης μεγαλώνει μα οι άνθρωποι λιγοστεύουν
βλέπεις η επικοινωνία έχει μειωθεί οι λάμψεις πεθαίνουν
τα σύννεφα μένουν στο γκρίζο μας εγώ, σκοτάδι στο ανθρώπινο μυαλό, από θρασυ εγωισμό
Καμιά φορά η ψυχραιμία είναι η καλύτερη τεχνική
να δίνεις τόπο στην οργή δεν είναι ντροπή
Νιώθω πως γίνομαι κι εγώ ένα μέλος
ένα αυτοκαταστροφικό ανθρώπινο βέλος
που θα σημάνει το τέλος

Κάθε ιδέα προδωμένη
ένα βήμα στο κενό με το τέλος να φαντάζει ειρωνικό
στερεύει η υπομονή και κάθε στιγμή κυριαρχεί η μοναξιά με πληγωμένα φτερά
Κάθε ιδέα προδομένη
ένα βήμα στο κενό με το τέλος να φαντάζει ειρωνικό
στερεύει η υπομονή και κάθε στιγμή κυριαρχεί η μοναξιά με πληγωμένα φτερά....

2 Όπως λιώνει το κερί – 1998

Μέσα από κόκκινα μάτια
το κόσμο βλέπω χίλια κομμάτια
και ακουμπάω
σιγά σιγά όμως τα όνειρα ξεφεύγουν και μεθάω
ξενυχτάω λοιπόν παρέα με την κάθε μου στιγμή
τους φίλους έχω εδώ νιώθω καλά και απ'την αρχή
θα σου πω πως ζεσταίνει η ατμόσφαιρα και όλα ζητάνε ζωή
η επικοινωνία βλέπει φως και η κάθε επαφή
μαζί με την διάθεση μεταβάλλεται
ναι, είναι στον αέρα, υποβάλλεται
ο νους σε ένα ταξίδι
και επιβάλλεται η μέρα να κυλήσει ομαλά
όλα αυτά χαραγμένα στην καρδιά
συναισθήματα τόσο απομακρυσμένα
από τον κοινό άνθρωπο, απάνθρωπο.
Κυνήγι μέρα με τη μέρα γύρω από τον ίδιο μας εαυτό,
Τρόπος ζωής ή τάσεις αυτοκαταστροφής,
παρ' το όπως θες, και αυτό όμως λιώνει το κερί
ο χρόνος φεύγει, άντε γεια σου
ζήσε την κάθε στιγμή σε αυτή τη ζωή, είναι η σειρά σου.

Λιώνω το μικρόφωνο όπως λιώνει το κερί
ένα από τα λίγα πράγματα που μου 'χουνε μείνει στη ζωή,
μια νότα φαντασίας ακούγεται σαν μελώδια
πες ναι και συ ποια είναι στ' αλήθεια η ουσία

Του κεριού το φως αντανακλά εικόνες
στην τελευταία ρουφηξιά οι σκέψεις τριγυρνάν στην ατμόσφαιρα μόνες
χορεύτριες σκιές χορεύουν πάνω στον ρυθμό
απ' τον καπνό, το μικρόφωνο στο χέρι μου βυθίζεται

και αυτό, ριπές οργής ή αγγελικές λέξεις
ότι και αν πεις απ' τη ζωή θα το διαλέξεις
είναι ο μόνος δρόμος που δε θα προσέξεις
γιατί πηδώντας στο κενό γνωρίζεις πόσο μπορείς ν' αντέξεις
απ' τον ουρανό μ' αρέσει να πέφτω στο βυθό
το ταξίδι της φωνής απολαμβάνω όσο μπορώ
απ' το σκοτάδι στη μέρα, απ' τη σιγή στον αέρα
τα πάντα γίνονται σφαίρα, δίνουν ψέμα και λέρα
απόψεις πέφτουν βροχή, και ακολουθάν τον ρυθμό
κανείς δεν μπορεί να σου πει τίποτα πια γι' αυτό
γιατί έχεις το πάνω χέρι, εσύ μονάχος και το αστέρι
και απλά τραγουδάς…
Ο σκοπός της μουσικής καρφώνεται στην ακουστική σου γη
και οι ρίζες του βυθίζονται και ακουμπάνε την ψυχή
σαν Razastarr δε μας νοιάζει ποιος είναι ο καλύτερος MC
το μόνο που θέλουμε να λιώνει το μικρόφωνο όπως λιώνει το κερί

Λιώνω το μικρόφωνο όπως λιώνει το κερί
ένα από τα λίγα πράγματα που μου 'χουνε μείνει στη ζωή,
μια νότα φαντασίας ακούγεται σαν μελώδια
πες ναι και συ ποια είναι στ' αλήθεια η ουσία

3 Εναλλακτική Λογική – 1998

Υπάρχουνε φορές που επικίνδυνα ανατρέπονται όλα μέσα στο μυαλό μου για το καλό μου,
πολλά έχω ακούσει μα για το καλό μου είναι ανούσια, υποκριτικά,
θα θέλουν να αποδώσω φόρο τιμής σ' έναν τρόπο ζωής, για ποιο λόγο τιμής, θέλω να ζήσω,
τον εαυτό μου ελεύθερο ν' αφήσω,
να γυρίσει πίσω ο χρόνος όταν έχω αφήσει κάτι,
προσπαθώ να εξηγήσω όλα εκείνα που η λογική σου δε μ' αφήνει ν' αναζητήσω
γιατί αλήθεια προσπαθώ μες τη ζωή μου να μιλήσω
έτσι λοιπόν το μυαλό μου ξεγελάει πολλές φορές το σώμα,
κι ίσως μ' ένα πιόμα να χαλαρώσω
κι από το χώμα εκείνο που κυνηγάει τη ψυχή μου να ξεφύγω,
τη ζωή που δίνει θέλω με κάθε κίνηση μου ν' αποφύγω,
οργισμένη θάλασσα το μυαλό μου το μαύρο καλό,
για το λευκό κακό μου, πάνω από την καθημερινότητα,
για μια ποιότητα
είναι καιρός να καταλάβεις πως δεν ανήκω πιά στη ποσότητα.
Ψάχνω να 'βρω μια λύση,
ίσως λέω, ίσως μια εναλλακτική λογική να βοηθήσει,
να με κινήσει, να με πετάξει ψηλά στα σύννεφα ξανά,
να ταξιδέψω γρήγορα με μια παράξενη τροχιά,
για να γλυτώσω απ' όλα αυτά που πλασάρονται καθημερινός,
κάνουν τον άνθρωπο να νιώθει τόσο μοναχός.
Μα όχι, δεν θα πενθήσω, αυτή είναι η ζωή μου,

όρκο δίνω, ποτέ δεν θα βάλω πρέπει για τη ψυχή μου.

Ίσως ποτέ να μην χαθώ αν αποδράσω από ‘δώ,
μια εναλλακτική λογική κυριεύει το μυαλό.
Ίσως ποτέ να μην χαθώ αν αποδράσω από ‘δώ,
μια εναλλακτική λογική κυριεύει το μυαλό.
Εναλλακτική λογική όλοι μαζί
Razastarr, FF.C, Dustheadz clique, όλοι μαζί.
Εναλλακτική λογική όλοι μαζί
Razastarr, FF.C, Dustheadz clique, όλοι μαζί.

Ξαφνικά όλα γύρω μου φτιάχτηκαν,
τρεμοσβήνει τώρα πια η ψυχή μου κι όσο μπόρεσα αντιστάθηκα,
κουράστηκα, φαντάστηκα, πως δεν μπορεί να συμβαίνει αυτό σ’ εμένα,
γιατί βλέπεις αυτό που αποτελεί καθημερινότητα αφορά μόνο εσένα
κι έτσι απότομα αλλάζει διάθεση, ναι
η διάψευση τόσο σκληρή και αδυσώπητη
και μια ανάφλεξη άπειρων συναισθημάτων ξεχειλίζει και με παρασέρνει
σε μια διάθεση αυτοκριτικής πάλι με φέρνει
και με αναγκάζει, σε ακόμα πιο δύσκολη θέση με βάζει, με θέλει,
μόνο η ψυχή μου μένει, κι αυτή έχει μείνει πια λειψή,
κι έτσι αποκαλύπτει κάθε κρυφή πτυχή των πράξεων μου,
σαν μια κινηματογραφική ταινία, και τη υπέροχη ειρωνεία,

να βλέπεις ανθρώπους που αδίκησες, που σκότωσες πνευματικά κι όχι υλικά, βλέπεις δεν έχει σημασία,

αυτό που πράγματι μετρούσε ήταν η δική σου ηρεμία.

Γι' αυτό λιώνω το μικρόφωνο όπως λιώνει το κερί

κι είναι αλήθεια ένα από τα λίγα πράγματα που μου 'χουνε μείνει σ' αυτή τη ζωή,

μια νότα φαντασίας ίσων με μια εναλλακτική λογική,

ουσίας, ξέρει να διώχνει κάθε μορφή πνευματικής ανούσιας.

Ίσως ποτέ να μην χαθώ αν αποδράσω από 'δώ,

μια εναλλακτική λογική κυριεύει το μυαλό.

Ίσως ποτέ να μην χαθώ αν αποδράσω από 'δώ,

μια εναλλακτική λογική κυριεύει το μυαλό.

Εναλλακτική λογική όλοι μαζί

Razastarr, FF.C, Dustheadz clique, όλοι μαζί.

Εναλλακτική λογική όλοι μαζί

Razastarr, FF.C, Dustheadz clique, όλοι μαζί.

4 Εφ’ όρου ζωής – 1998

Εφ’ όρου ζωής κάπου στο φως έχω αφήσει
κάθε ελπίδα κρυμμένη και ίσως μια λύση
για όλα εκείνα που γυρίζουν πάλι χρόνια στο μυαλό μου
και το χώρο που ζητάω δεν αφήνουν στ’ όνειρο μου.
Τους πιστούς γύρω από κύκλο σκοτεινό,
γεύσεις σα να μοιράζουνε ένα δώρο ακριβό,
γι’ αυτό κι εγώ διαλέγω αυτό το μονοπάτι
του ονείρου και μέσα μου ψάχνω να βρω την άκρη.

Με τη μουσική μου οδηγό κι ένα αστέρι απ’ τη φυλή του ουρανού
να συνοδεύει μια μελωδία μονότονη, μα αληθινή
που απ’ τη ψυχή μου μέσα διώχνει την κάθε ενοχή
και ταξιδεύει στη γαλήνη, στη ζωή μου τη μοιράζει
κι είναι σα να προστάζει, μια φαντασία παιδική
που όλοι χάσαμε ένα ναυπηγό
κι ίσως ποτέ να μην χαθώ.

Εφ’ όρου ζωής κάπου στο φως κάπου έχω αφήσει
κάθε ελπίδα κρυμμένη και ίσως μια λύση. (Χ2)

Εφ’ όρου ζωής πάνω στον τρόμο εκείνοι χτίζουν
την κάθαρση και κάπως έτσι έμαθαν να ορίζουν

κι ο πόνος γίνεται τροφή για τα άρρωστα όνειρα τους

και κάθε λέξη παραμύθι, αυτή είναι η χαρά τους,

όμως τι να περιμένεις από μια υποκρισία

δειλοί είναι, γεμάτοι είναι από την απληστία

κι ένα δάκρυ και καλά σαν δείγμα ανθρωπιάς

αλλά κι αυτό είναι ψέμα αφού είναι τόσα που χρωστάς.

Όμως εγώ στο δίχτυ που έχεις στήσει δε θα πέσω,

τα όνειρα που μείνανε δικά μου θα μαζέψω,

θα χαθώ, αυτό που μου ‘δωσε ο θεός

τη φαντασία θα πάρω και θα φύγω μοναχός

κι έτσι θα μείνω για πάντα ένας απλός θεατής

σ’ αυτό το θέατρο που φτιάξανε όλοι εκείνοι της ζωής

με τις νεκρές τις συνειδήσεις σε πρώτο ρόλο

και το σκοτάδι να γελά μέσα σε γκρίζο φόντο.

Εφ’ όρου ζωής κάπου στο φως κάπου έχω αφήσει

κάθε ελπίδα κρυμμένη και ίσως μια λύση. (Χ4)

5 Όταν ταξιδεύω – 1998

Ονειροπολώντας σε μια ήρεμη ψυχική κατάσταση,
πέρασα ζωνες φωτός, πέρασα όμορφα σ' άλλη διάσταση,
γαλήνια ομίχλη, μουσική γλυκιά, όμορφο φως
καθώς δύει ο ήλιος σιωπηλός με γοητεύει ο ουρανός,
χρυσάφι, χρώμα γέμισε όλη η πλάση,
πόσο όμορφη είναι η γη, πόσο όμορφα είναι τα δάση,
και ξέφυγα πάλι, μες το μυαλό μου σαν σύννεφο, ζάλη
να τριγυρνά και να νιώθω ποτάμι
ότι νικάει το φως, το σκοτάδι, με ένα του χάδι,
άγγελος έρχεται τραγούδι χαράς να πει,
στο κάθε λουλούδι δίνει πνοή, δίνει ζωντάνια και ελπίδες να ζει,
ελευθερία! Ω ελευθερία! Χρυσή μέρα, τόλμη σε νιώθω,
θέλω να τραγουδήσω με τόσο πόθο,
γαλήνια ψυχή να σε χάσω δε θέλω
ποτέ μη μου λείψεις, να 'σαι κοντά όταν ταξιδεύω...

Σε άγνωστα μέρη του μυαλού μου ταξιδεύω,
διασχίζω δρόμους του ουρανού και αγναντεύω
χιλιάδες ίχνη από ψυχές που τώρα ζουν με αρμονία,
είχαν βρει τη λογική μα 'χάσαν την ουσιά,
βλέπω τη γη σαν ζωγραφιά, τον ήλιο σαν πινέλο,
τρέμουν τα φύλλα της καρδιάς να προσγειωθώ δε θέλω,
μια ατελείωτη χαρά, λίγες στιγμές γαλήνης,
βλέπω τον κόσμο ζωντανά χωρίς σημάδια ευθύνης,
προβλήματα εξορκίζονται και οι ριπές ανοίας,
οι σκέψεις εμπλουτίζονται με δόσεις φαντασίας,
στης διαδρομής τα χρώματα βρίσκω συνέχεια εμένα,
ανοίγω δικούς μου ορίζοντες δεν αφορούν κανένα,
στενεύουν πάλι οι επιλογές τελειώνει το τραγούδι,
τρέμει όμως ο ρυθμός, ανθίζει το λουλούδι,

πέφτει ένα αστέρι απ' τη φυλή του ουρανού στο δρόμο,
σπάει, φωτίζει τη σκηνή και ξεπερνά τον τρόμο.

Όταν ταξιδεύω λοιπόν ξεφεύγω.
φεύγω ή ξεμένει το μυαλό μου κάπου
μα ξέρω να επιστρέφω πάλι πίσω,
να δημιουργήσω προσπαθώ κάθε στιγμή κάθε λεπτό,
να εφιστήσω την προσοχή μου,
στα ταξίδια του μυαλού την ανοχή μου δε θα ξοδέψω,
στην εποχή μου θέλω σιγά σιγα να πιστέψω,
την αύρα της ζωντάνιας στον αέρα να μαζέψω...
σκόρπιες οι σκέψεις έρχονται, πελαγοδρομούν κι οι λέξεις έπονται,
μπερδεύουν, δεν περιγράφονται και φαίνονται εικόνες θολές
μα οι αισθήσεις λειτουργούν κάπως έτσι κι αυτές,
μήπως είναι στα αλήθεια κι αυτή μια μορφή ελευθερίας ;
δυνατά τα συναισθήματα κι οι δόσεις ηρεμίας.

Και μηνύματα χαράς
ανοίγονται με μιας
τα φύλλα της καρδιάς σαν τραγουδάς
η γη
γλεντάει κι αυτή μαζί,
γαλήνια ψυχή γεμίζει τη γιορτή...
φως
χαρίζει ο ουρανός
ακούγεται ο σκοπός τόσο μελωδικός φανταστικός,
τα φύλλα της καρδιάς ανοίγονται με μιας σαν τραγουδάς
κι αγαπάς...

6 Γκρίζος κόσμος – 1998

Η πρώτη μέρα μετά το τέλος της μάχης ήταν φριχτή
βγήκα από την κρυψώνα που είχα κρυφτεί...

Ο τρόπος ζωής που διαλέγω
είναι αυτό που με κάνει να αποφεύγω
την ποσότητα, δεν ανήκουμε εκεί,
ζούμε με μια εναλλακτική λογική
η ζωή τώρα πια είναι δύσκολη μες την γκριζούπολη
αντιαισθητική, μονότονη, υποτονική
ο εγωισμός των ανθρώπων, με κουράζει
η αναισθησία με τρομάζει
τα αισθήματα μου αλλάζει
γιατί βαρέθηκα να ζω αρρωστημένες καταστάσεις
δεν με ακουμπά το δήθεν ενδιαφέρον και οι πράξεις
οι μελανιές ζουν και αυτές μες την καρδιά μου
σαν χάρτες για να οδηγώ τα όνειρά μου
σιχάθηκα αυτούς που ανήκουν στο στρατόπεδο του εγωισμού,
θύματα του καιρού,
εμείς είμαστε αλλού συνέχεια πάνω στο χείλος του γκρεμού
κάτω από την επιφάνεια του τεράστιου ουρανού
εκεί που πέταξα με το μυαλό ψηλά,
και είδα μια σκιά να γελά ειρωνικά
και έτσι άκουσα τον θρήνο που είχε ο αέρας
βλέποντας τα δάκρυα της μέρας...

Γκρίζος ο κόσμος που ζω,
παίρνω από τα σύννεφα λίγο νερό,
για να πλυθούν οι πληγές
μακριά να φύγουνε σκέψεις κακές...

Γκρίζος Κόσμος

Κλέβοντας από την ζωή μου το γέλιο που ζητιάνεψα
έξω από ένα μπουρδέλο, ατύχησα στο τυχερό μου παιχνίδι
δεν δέχτηκα να πάρω της βρωμιάς το δαχτυλίδι
έχασα, μα δεν το δειξα σε κανέναν
νίκησα και το κρυψα και αυτό βαθιά σε μένα
γέλασα, μα και αυτό το έκανα ήσυχα
έκλαψα όμως έξω βγήκε χαρά
ψάχνοντας τον δρόμο για το φως
μόνος ναυτικός, ο γκρίζος ουρανός, ο λυτρωμός
όνειρο που έσβησε και έμεινε ο καημός
μόνος και αυτός πεθαίνει, κλαίει σκυφτός
ισόβιο ταξίδι, με βήματα αλλαγής,
τρόπος ζωής μιας άλλης διάστασης,
το πείσμα φαντασίας με ξυπνά όσο πιο γρήγορα μπορεί από τον εφιάλτη
Άνθρωπος στον γκρίζο δρόμο γυρνά
ελπίδα ζητάει και χρυσά κλειδιά
να ταξιδέψει πιο πέρα από το φεγγάρι
να επισκεφτεί το αστέρι που τον φλερτάρει...

Γκρίζος ο κόσμος που ζω,
παίρνω από τα σύννεφα λίγο νερό,
για να πλυθούν οι πληγές
μακριά να φύγουνε σκέψεις κακές...

Γκρίζος Κόσμος

Δεν μπορείς να εμπιστευτείς κανέναν
πρόσεχε γύρω σου...

7 Πορεία στο φως – 1998

Μια σκακιέρα που λέγεται ζωή κι όλοι ‘θελαν να ήμουν το πιόνι
μαριονέτα χαλασμένη, δε σηκώνει
αφού η ψυχή μου δεν ανοίγει, η κατάσταση με πνίγει
με μια αύρα υποκρισίας το μυαλό μου το τυλίγει
μια ομίχλη δειλίας σπέρνει γύρω της ευχές
τα όνειρα να γίνονται απότομα πληγές
βασανιστικές, εξοντωτικές, εξοντωτικές,
μαχαίρι στην καρδιά μου είναι εικόνες σαν κι αυτες
κι όμως η ώρα για τα τελευταία λόγια μου είναι μακριά
κι εσωτερική ελευθερία διαλέγω ξανά
σκόρπιες σκέψεις μαζεύω, χτίζω λέξεις στο χαρτί
υπερένταση που σέρνει μαζί της την οργή
γιατί όλα εκείνα που το φως ξέρουν να κρύβουν μ’ ένα ψέμα
και που πάντα αφήνουν πίσω τους κηλίδες από αίμα
είναι ανώδυνο όμως το ταξίδι μες της φαντασίας τα μονοπάτια
ξενυχτάω με τα όνειρα μου και κομμάτια
από το χθες
επειδή κατάλαβα καλά πως μόνο έτσι
η ζωή μου θα κυλίσει με τον τρόπο που σε μένα θα αρέσει
κι όσο αντέξει η αντίσταση αυτή στο δόγμα θα επιτρέψει
μια πορεία στο φως και το καλύτερο μονοπάτι γι’ αυτή… θα επιλέξει

Μια πορεία στο φως κι ένας γκρίζος ουρανός να κλαίει

κι εγώ πάλι νιώθω μοναχός

επαναστατώ λοιπόν, με τις τύψεις πολεμώ στο παρελθόν

Μια πορεία στο φως κι ένα γέλιο θαρρείς

πόσο παιδικό, μελαγχολικό για να δεις

πως τ' αστέρι που ανατέλει είναι μουσική

κλείσ' τα μάτια, άκου ταξίδεψε κι εσύ…

Σ' ένα σύννεφο αντί για μαγικό χαλί

βρίσκομαι πάνω και βλέπω, ψηλά απο εκεί

κάποια κορμιά χωρίς σκιές

που έχουνε χάσει σε κακές στιγμές το χθες

σαν ένα άστρο που πέφτει προς τη γη

έχουνε πάψει να πιστεύουνε σε 'κείνη την ευχή

που 'τανε χαμένη, σε τάφους τους θαμμένη

και τώρα πια κανείς απ' αυτούς δεν επιμένει

Μα όπως αρχίζει η μουσική μας παράσταση

κι όλα σου θυμίζουν μια στρωμένη επανάσταση

η μελωδία έρχεται και σε καταφέρνει

η ψυχή σου ησυχάζει σαν πισωφέρνει

εκείνο το φως που είχανε χαμένο

μ' εκείνο το χαμόγελο που ήταν πικραμένο

κι αν ένα δάκρυ έχει κυλίσει

τίποτα απ' το κακό δεν έχει λησμονήσει

κοίτα τι μας θυμίζει ένας γέροντας σοφός

πως στης ζωής τα μονοπάτια κανείς δεν μένει μοναχός

τ' αστέρια μιας ράτσας κατευθύνει ο ουρανός

και τώρα όλοι ακολουθούν πορεία στο φως.

Μια πορεία στο φως κι ένας γκρίζος ουρανός να κλαίει

κι εγώ πάλι νιώθω μοναχός

επαναστατώ λοιπόν, με τις τύψεις πολεμώ στο παρελθόν

Μια πορεία στο φως κι ένα γέλιο θαρρείς

πόσο παιδικό, μελαγχολικό για να δεις

πως τ' αστέρι που ανατέλει είναι μουσική

κλείσ' τα μάτια, άκου, ταξίδεψε κι εσύ…

Μονάχος μου ταξίδευα με άγνωστη πορεία

με στόχο απλά να βρω στον κόσμο λίγη ουσία

εμπόδια στον δρόμο μου θα στέκονται πολλά

όμως τ' όνειρο θερμαίνει τη δική μου την καρδιά

αισθάνομαι πως πλάι μου δεν έμεινε κανείς

κι ανδρίκελο με είχαν, μα τι να θυμηθείς;

πως οι λίγοι και εκλεκτοί προνόμια θα έχουν

ενώ οι άλλοι έξω απ' τη φάση για πάρτη τους θα τρέχουν

πως το κρυμμένο φως όλοι μας θα δούμε

αλλά κατά βάθος δεν αξίζει γιατί κάποιοι θα το πούνε

κανόνες κι αντιλήψεις φτιαχμένοι με σοφία

με στόχο να γιατρέψουν τη δική σου απληστία

όμως ποιος μπορεί να καθορίζει τη ζωή μας

κι αν νομίζει πως γνωρίζει την ευχή της ψυχής μας

ας καταλάβει πια πως τα ψέμματα τελειώσαν

και τώρα όλοι ξέρουν ποιοι χρωστούν και ποιοι πληρώσαν

το δίκιο είμαι σίγουρος πως είναι απ' τη μεριά μου

γι' αυτό τριγύρω κοίτα και ξέχνα τη σκια μου

κι από ψηλά σαν μας βλέπει ο θεός (Razastarr)

… πορεία στο φως!

Μια πορεία στο φως…

κι ένας γκρίζος ουρανός να κλαίει…

Razastarr..

για άλλη μια φορά… η κλίκα της στάχτης…

Μια πορεία στο φως…

κι ένας γκρίζος ουρανός να κλαίει…

8 Απέναντι όχθη – 1998

Δύσκολοι κανόνες σ’ ένα βρώμικο παιχνίδι
συμβόλαιο στο θάνατο, κανείς δεν το αξίζει
και εκείνοι οι ηλίθιοι που δύσκολα διστάζουν
με το δάχτυλο να δείξουν κάθε ευκαιρία αρπάζουν,
ενώ κάθε μέρα καταστρέφεις τη ζωή σου
όταν ψάχνεις την αιτία πάντα φταίνε οι διπλανοί σου,
ιδανικά και όνειρα έχουν όλα ποια χαθεί
σε μια ταξιδιάρα σκόνη τώρα έχεις αφεθεί
κι αυτά τα μάτια της μάνας συνέχεια βουρκωμένα,
ολόκληρη η ζωή ένας αγώνας για σένα,
η κοινωνία όμως σε φτύνει, πιο βαθιά στη γη σε θάβει,
ένας κόσμος που άδικα αλήτη σε φωνάζει
φτιαγμένος στα μέτρα αυτών που έτσι την είδαν,
ψεύτικα δάκρυα για εκείνους που χαθήκαν,
υποσχέσεις χωρίς βάση και πικρόχολες κακίες,
βαρέθηκα ν’ ακούω τις ίδιες μαλακίες,
ας γίνει κάτι τώρα για τα παιδιά που αργοπεθαίνουν,
μια ελπίδα μόνο έστω την καρδιά τους να ζεσταίνουν,
γι’ αυτό κι εγώ μ’ αγάπη φωνάζω πάλι όχι
για ‘κείνους που περνάνε στην απέναντι την όχθη.

Η χαρά κρατάει για λίγο μα ο πόνος για πολύ,

τ’ όνειρο θέλει μαγκιά μα εσύ τρέπεις σε φυγή,
μέσα από τα χέρια χάνεις το παιχνίδι της ζωής
σ’ ένα παιχνίδι που μπορείς να ‘σε πάντα νικητής,
τον χάρο βλέπεις σε μιαν άσκοπη φυγή,
σου ρουφάει όλο το αίμα κι όμως είσαι πάντα εκεί,
εκεί και πάλι εκεί, χαμένος στις αισθήσεις
σ’ ένα ψεύτικο ταξίδι που έχεις τώρα αφήσει
το μέλλον και το αύριο που αλλιώς το είχες πλάσει
σε μια νύχτα μόνο μέσα κινδυνεύεις να το χάσεις,
όπως χάνετε η φωνή της μάνας που όλοι αγνοούμε,
βλέπεις στο παιχνίδι αυτό όλοι θύματα ζητούνε,
αυτοί που δήθεν θέλουνε πάντα το καλό μας,
ψεύτικα τα λόγια, θεέ μου στάσου στο πλευρό μας,
γι’ αυτό κι εγώ μ’ αγάπη φωνάζω πάλι όχι,
για κείνους που περνάνε στην απέναντι την όχθη.

Χαμένος οργισμένος σε μια άλυτη γη
σε ένα δρόμο που οδηγεί προς την καταστροφή,
χρόνια τώρα μακριά από κάθε αλήθεια,
στολισμένη μια ζωή από γκρίζα παραμύθια,
μια ελπίδα πουθενά και το όνειρο είναι ψέμα,
ο πόνος συντροφιά και τραγούδι του το αίμα
κι είναι τρέλα η παραμύθα που να πάρει
μα διαλέγεις σκοτάδι με κουβέρτα το φεγγάρι

και πονάει η μοναξιά, αντίδοτο δεν έχει,

είναι τύχη καθαρά να έχεις κάποιον να σ’ αντέχει

να πονάει σαν πονάς, να σου ζωγραφίζει ελπίδες

να σου λέει για όλα αυτά που δεν γνώρισες, δεν είδες,

στη χαμένη την αιτία που σε έσπρωξε στο δρόμο,

την αδιαφορία που ένιωσες από το κόσμο,

τους περαστικούς με μια δόση συντροφιάς

που χαθήκαν στο σκοτάδι ή σωθήκαν για καλά,

γιατί βρήκανε το φως και σήκωσαν το κεφάλι

από κείνα τα σκατά που τριγύρω σου έχεις βάλει,

κι ότι μένει απ’ την αγάπη μου μοιάζει με ένα όχι

για αυτούς που περνάνε στην απέναντι την όχθη.

9 Τα πιο όμορφα όνειρα είναι ανώνυμα – 1999

Κι αν είναι ο ουρανός, ένας άγνωστος φίλος,
αν είναι η καρδιά ασταμάτητος μύλος
που γυρνά και γυρνά,
σου βαστά τη ζωντάνια, θαρραλέο βλέμμα που κοιτά μπροστά,
κι είναι χάρισμα απ' το Θεό,
τα αστέρια που σου κρατάν' συντροφιά, ευχαριστώ..
αυτή η φεγγαρόλουστη νύφη που σε κοιτά
σαν οπτασία φαντάζει, σου μιλά
είπε πως θα μείνει παντοτινά
να σου λέει παραμύθια και να σε φιλά γλυκά,
μου δίνεις ανάσες στην ερημιά,
μη φεύγεις μείνε κοντά,
τα όνειρα είναι ανώνυμα στο χέρι σου που χαράχτηκε η ζωή,
πάρε απλά το φως αγκαλιά
και φύγε μακριά.....

Τα πιο όμορφα όνειρα είναι ανώνυμα,
στην καρδιά και στον νου μάθανε να χορεύουν ανώδυνα,
πολλές φορές αποβάλλονται επώδυνα,
και τι δε θα 'δινα...
να μπορούσα να διώξω το γκρίζο που κρύβει τα αστέρια,
απ' τη στεριά το άπειρο με ελκύει αφάνταστα,
τα χέρια σηκώνω ψηλά,
ποιος είναι στα αλήθεια ο παράδεισος που αξίζει πραγματικά;
μήπως είναι η ζωή που γλιστρά;
μικρά καθημερινά θαύματα που περνάνε απ' τα μάτια μπροστα
μα δε γυρνάει το βλέμμα,
η στροφή του αιώνα θέλω να πιστεύω δεν είναι το τέρμα,
ίσως είναι ακόμα ένα ψέμα,
βάζω στοίχημα με μένα,

ποιος θα στρίψει το κέρμα

Τα πιο όμορφα όνειρα είναι ανώνυμα
στον ουρανό γυρνάνε μόνιμα
παράνομα και νόμιμα
Τα πιο όμορφα όνειρα είναι ανώνυμα
μην τα φοβάσαι είναι ανώδυνα

Η ζωή κυλάει,
είναι στιγμές που η μελωδία σου χαμογελάει,
στην καρδιά σου πάνω ακουμπάει,
τίποτα απο ’σένα δεν ζητάει,
όπου φυσάει ο αέρας πετάει
αν την νιώθεις μόνο σε ρωτάει
μακάρι να ’ξερα γιατί η ομορφιά στον κόσμο απαρατήρητη περνάει,
χάνουμε τις στιγμές που τα όνειρα μας συναντάει,
εκεί ψηλά στον ουρανό ταξιδεύει και πάει...

Σκόρπιες σκέψεις,
γυρνάω, γυρνάω, γυρνάω, γερνάω, ρωτάω, χαλάω, που πάω,
αγαπάω, πετάω, τα σπάω,
στον βούρκο μου μέσα χωμένος κολλάω,
κυλάω, μα αρκεί να τολμάς,
υπάρχουνε δρόμοι πολλοί για να πας,
κάποιος σοφός μπεκρής είπε είναι καλό να τραγουδάς,
ή θα σε πούνε τρελό ή θα τους δώσεις μια στιγμή καλής καρδιάς,
συγκίνησης, χαράς,
κι όταν δοθείς αντάλλαγμα μη ζητάς,
αφού το κάνεις αξίζει απλά να τ’ αγαπάς,
κάθε κόκκος άμμου ένας πλανήτης μες το σύμπαν,
ανήκεις στη γη που πατάς,
γεννιέσαι, ζεις, πεθαίνεις, πετάς ...

10 Λόγια – 1999

Λέω τα πράγματα με τ’ όνομα τους
βάζω το κόσμο κάτω
εικόνες ακολουθούν το μονοπάτι με τη σειρά τους
υποσχέσεις πολλές, μα τα έργα ήταν όλα λίγα
σε μια παγίδα της ατιμίας
εφιάλτες του χθες, υπάρχουν στιγμές
που η σκέψη προσπαθεί να προσπεράσει τ’ όνειρο
σ’ ένα κόσμο τόσο πονηρό, ζεις και συ και γω
σ’ ένα ταξίδι επιζώ είμαι πρόθυμος να σου πω το μυστικό
αμέσως παράτα τη σκέψη, άσε τη ζωή να σε κλέψει
το μυαλό ν’ αλητέψει και το παρόν να επιστρέψει
στον τόπο του, και αυτό με τον τρόπο του
το σύμπαν να γίνει γροθιά, πέρασαν χρόνια πολλά
που πολέμαγες τον πόνο, μα μαζί με το χρόνο
κερδίζω μόνο, μ’ ένα παράφωνο τόνο
βρίσκω το δρόμο, αποκρούω τις πύρινες λέξεις
βρίσκω το θρόνο όπως και συ, έτσι και γω
προσπαθώ να επιβιώνω
τα λόγια που άκουσα χαραχτήκαν στο χρόνο
μοναχός κινείς, μ’ ένα παράξενο ρόλο στη ζωή
όπως άλλωστε και συ
εδώ έτσι κι αλλιώς μετράνε οι πράξεις
όχι τα λόγια, άκουσα πολλά από πολλούς
μα λίγα είδα, έφυγα μακριά απλά

Τόσα λόγια που μένουν βαθιά
άκουσα πολλά, μα λίγα είδα, μετά την καταιγίδα
προσπάθησα να βρω ένα τρόπο να επιβιώνω,
καλό κακό, βλέπω στο χρόνο.

Τόσα λόγια, τελικά κατάλαβα πως βρέθηκα εκεί
και ας μην το ήθελα,
απ' τη σιωπή δεν παρασύρθηκα,
όπως θα 'πρεπε, μα αναστήθηκα,
σύντομα είδα τα πράγματα πιο καθαρά,
και σήκωσα κεφάλι,
πάλι στην ουσία δίνω βάση,
ρίχνω μαύρη πέτρα πίσω
έχω δοκιμάσει όλα τα σάλια,
έτσι νομίζω, το συνηθίζω
το πώς και το γιατί να ψάχνω μες την κάθε λέξη
πάλι αρχίζω, δε δωρίζω, δεν αναγνωρίζω ούτε μένα,
δεν βρίσκω ούτε σένα, μπαίνει το ψέμα
επιδεινώνεται το πρόβλημα,
σπασμένα τα φρένα,
στον κατήφορο δοσμένα,
είμαι σίγουρος πως ήξερες καλύτερα από μένα
το πήρα χαμπάρι, είναι παιχνίδι,
οι καλύτεροι ηθοποιοί στη ζωή
δυστυχώς δεν είναι στο σανίδι
και είναι ήδη, μια συγκάλυψη συναισθημάτων,
πληγωμένου εγωισμού πραγμάτων
μια πηγή απροστάτευτων θαυμάτων,
πάντα ήταν έτσι, ποιος θ' αντέξει
η πληγή αυτή θα επιλέξει ποιος θα πει την τελευταία λέξη.
Τα λόγια έχουν ευθύνη,
ποιος θα μείνει
στου μυαλού τη δίνη

Τόσα λόγια που μένουν βαθιά
άκουσα πολλά, μα λίγα είδα, μετά την καταιγίδα

προσπάθησα να βρω ένα τρόπο να επιβιώνω,
καλό κακό, βλέπω στο χρόνο

11 Δικό σου – 1999

Σήμερα ξύπνησα στην έρημο, μου μίλησε μόνο ο ήλιος,
έγινα φίλος με το λιοντάρι και περπάτησα.
Έγραψα τις ιδέες, τα όνειρα μου σ' ένα χαρτί
μα οι φόβοι εμφανίστηκαν πάλι απροσκάλεστοι.
Ο καπνός έγινε το πρωινό μου
κι ένα κουτάκι μιας μπύρας μου έκανε παρέα
έτσι, μα το μέλλον είναι πάντα αβέβαιο.
Και το καλό ή το κακό, το ωραίο και τ' άσχημο
για τον καθένα μας είναι κάτι διαφορετικό,
κι αυτό μας κάνει όλους μοναδικούς.

κάνε το δικο σου…

Το θέμα είναι πως κάποτε πρέπει να μάθεις πως να στέκεσαι στα πόδια σου,
να κάνεις το δικό σου για να είναι ελεύθερη η καρδιά σου.
Σ' αυτό τον κόσμο δε θα είναι ποτέ όλα δικά σου το ξέρεις και το ξέρω,
κόλπα γίνονται διάφορα, δεν αντιλέγω.

Όμως πιστεύω πως για να βγεις απ' το κελί πρέπει να μη χάσεις επαφή με τη ζωή,
υπάρχουνε μερικοί ύπουλοι εχθροί μα κι αυτοί θέλουν τη κατάλληλη μεταχείριση
για να χάσουν τη μπάλα.
Κάθε είδος έχει κι από κάποια κουφάλα
στη πάντα τα κάνω πέρα για καλό ή για κακό,
δεν ακούω κανένα πια, ζω αληθινά.
Έτσι τελικά περνάω πιο καλά,
γύρναγα σα σκιά μέσα στην ερημιά.
Κρύβεις πολλά και πίστεψε με η μεγάλη οργή που δεν ξεσπά
μετά νομίζεις πως περνά όμως μένει και χτίζει κάστρα
μ' αποθαμένα,
περιτυλίγονται τότε όλα με ψέμα
πλησιάζει το τέρμα
η αλήθεια είναι σκληρή, βάζοντας την πραγματικότητα
βρίσκεις την ποιότητα, φτάνοντας σε κάθε ακρότητα,
αλλάζουν στιγμιότυπα, φυτρώνουν εμπειρίες στην απλότητα,
μπαίνει προτεραιότητα για να φύγουν τώρα όλοι αυτοί
οι εφιάλτες που ζουν στην ψυχή, πρέπει να μείνουν γυμνοί.

Μην ακούς η σκιά τη σου λέει, το ξέρεις πως φταίει,
το ψέμα που ρέει, είναι ξυράφι που καίει
στης ψυχής τα χρέη, ο κόσμος που κλαίει,
βουλιάζει τ' όνειρο σου, είναι καιρός για πράξεις. (X2)

Ότι είναι δικό σου, είναι δικό σου,

ψάξε να βρεις καλά τον εαυτό σου

στη ζωή που περνά τώρα μπρος σου,

στα ποτάμια που τρέχει το φως σου,

θα ‘νε ο χρόνος πάντα αδερφός σου,

μια φωνή σου λέει συγκεντρώσου,

μόνο εσύ είσαι ο γιατρός σου,

τις μίζερες ώρες ξεφορτώσου,

κι όλους αυτούς που σε φορτίζουν

έχουνε μάθει κάποιους άλλους να πήζουν,

μα δεν αξίζουν γιατί είναι σάπια η καρδιά τους,

όλα τα γκρίζα όνειρα τους ας μείνουν δικά τους,

στην υγειά τους, η ζωή είναι μικρή για να λιώνει σαν κερί,

στο ΄χουν πει πως κρέμεσαι από μια μόνο κλωστή,

δεν ξέρεις αύριο τι θα σου συμβεί,

σε μια στιγμή μπορεί να πετάς σαν πουλί

σαν παιδί τ’ ουρανού με φτερά

σαν θα νιώσεις τα όνειρα όλα να ‘νε ελεύθερα,

ειλικρινά, όλο το σύμπαν θα βοηθήσει,

η δύναμη που κρύβουν οι ουρανοί,

αόρατα κύματα θα μπουν σε κάθε ψυχή,

μόνο αν υπάρχει πίστη και σεβασμό στον εαυτό σου,

έχεις δικαίωμα να κάνεις τα πάντα,

λειτούργησα κι εγώ σαν πιόνι σ’ ένα κόσμο ψεύτικο,

μα άλλαξα τη θέση μου, κάνω κινήσεις.

Μην ακούς η σκιά τη σου λέει, το ξέρεις πως φταίει,

το ψέμα που ρέει, είναι ξυράφι που καίει

στης ψυχής τα χρέη, ο κόσμος που κλαίει,

βουλιάζει τ' όνειρο σου, είναι καιρός για πράξεις. (X2)

Κάνε το δικό σου…

12 Οργισμένη θάλασσα – 1999

Όλα μες στο μυαλό μου γυρίζουνε
νεύρα πάλι αρχίζουνε να με περιτριγυρίζουνε
λέξεις πάλι με πνίγουνε
ψάχνω τρόπους να φύγουνε
όμως ήρθαν στοίχειωσαν και συνεχίζουνε
εκρήξεις απ' το ηφαίστειο αφήνουνε
θα τα σπάσω όλα.
Γύρισα στο χτες
πηγές γεννήθηκαν, πίκρες θάφτηκαν
μα αναστήθηκαν αφού δεν πέθαναν οριστικά
Τρύπωσαν στην καρδιά με ρίζες της αγάπης
για τη ζωή βαθιά τα συναισθήματα
Γκρεμίζω κάστρα εγωισμού και είμαι σε δίλημμα ξανά
ένα απ' τα πολλά
είναι ο τρόπος λάθος
μάλλον το πολύ άγχος με κούρασε απλά
Θέλω να βρω τη χαρά
τα λίγα, τα πολλά
πιστεύω ταπεινά πως είναι άσχετα
τα όνειρα που χάσαμε είναι άπειρα.

Πλήγωσες, πλήγωσα, πλήγωσε και τι μ' αυτό
Νομίζεις πως θα βρούμε διέξοδο;
Θα φύγουμε από εδώ;
Η θάλασσα της οργής είναι μεγάλη,
καλεί τον θάνατο στην άβυσσο αγκαλιά να χαθούν
Το ένα φέρνει το άλλο
πληγές πολλές θα ανοιχτούν
ξανά οι εγωισμοί θα πικραθούν
Κηρύσσεις πόλεμο σ' αυτούς που θα αρνηθούν να υποταχτούν

Όσοι κρατηθούν απ’ το σπαθί θα σωριαστούν
Σπάστα όλα όμως μετά τι;
Θ'αλλάξει η ζωή;
Θα βρεθείς στην κορυφή;

Άνεμος δυνατά φυσά
Τα κύματα θεόρατα ψηλά
φουρτούνες, σκέψεις, πέλαγα πλατιά
μέσα στο μυαλό σαν οργισμένη θάλασσα.
Καράβια που βουλιάζουν στ’ ανοιχτά
σχεδίες φτιάχνω να βγω στην στεριά
Τα κύματα στα βράχια με χτυπούν
και πριν να `ρθει το τέλος όλα σταματούν

Βλέπω τα κύματα να με παρασέρνουν
τα πάνω κάτω φέρνουν
τον πιο μίζερο εχθρό μου ανασταίνουν
και παίρνουν αυτό που λέγεται παιδί μες στην ψυχή
Το ερώτημα εκεί
παραμένει το γιατί να γίνεται η ζωή
πιο πονηρή και πιο καχύποπτη,
Να πνίγεται στην μίζερη αντιμετώπιση;
Μήπως φταίνε τα ύπουλα φίδια που υπάρχουν τριγύρω;
Μήπως βιώνω προκαταβολικά τον τελευταίο γύρο;
Μήπως ήρθε η ώρα τα σκοτάδια μου εμένα να ανασύρω;
Μήπως ζητάω πολλά και πρέπει το κεφάλι σε έναν άνθρωπο να γύρω;
Παραδίνομαι ώρες ώρες στο τίποτα
είναι όλα ύποπτα
απ’ το τίποτα νιώθω βάρη ασήκωτα
Γροθιά ανύπωτα δίνουν μια σπρωξιά στην πένα
για να πάει στο χαρτί
τελιώνει το κρασί, λιώνει το κερί

Είμαι ελεύθερος το νιώθω λίγο λίγο και από `κει παίρνω πνοή
ψυχή και σώματι δοσμένος στη ζωή
είναι μικρή του κάθως πρέπει λογική, χαζή.
Δε μου κάθεται καλά επειδή κοιτάω ακόμα το γιατί
οργισμένη θάλασσα
μπορεί και ν' άλλαξα
στα χειρότερα και βούλιαξα
ελπίζω να μη χάλασα

Άνεμος δυνατά φυσά
τα κύματα θεόρατα ψηλά
φουρτούνες, σκέψεις, πέλαγα πλατιά
μέσα στο μυαλό σαν οργισμένη θάλασσα.
Καράβια που βουλιάζουν στ' ανοιχτά
σχεδίες φτιάχνω να βγω στην στεριά
τα κύματα στα βράχια με χτυπούν
και πριν να `ρθει το τέλος όλα σταματούν

13 Κανένας πόνος δεν είναι αρκετός - 1999

Αν θες να ζεις την αλήθεια σε δικιά σου ψευτιά
όλα αλλάζουν και φαίνονται ίδια, θυμίσου είναι φίδια
Λοιπόν δηλητήριο προσπαθούν να σου περάσουν,
θάνατο κράζουν, θέλουν να χαράξουν τον ουρανό
μα είναι αθάνατος, ανοίγει ;;

Κανένας πόνος δεν είναι αρκετός
σε ένα κρότο άκουσε ο χορός
γέμισε τρελούς συνειρμούς,
μελωδικούς ενοχλητικούς
μα υπάρχει φως, φύσηξαν ανέμοι
τα πήραν όλα μα ήρθαν κι άλλα καλά, κακά
μα ακόμα συνεχίζεις, η πληγή κλείνει
η ζωή μοιάζει με στάχτη, σβήνει,
κάτι άλλο είναι αυτό που θα μείνει
Από ψηλά φαίνεται η γκρίζα πόλη
σαν παιχνίδι και εμείς στο στολίδι σε διάφορα είδη
άσπρο, μαύρο, όνειρο, κουράγιο

Θα αναζητώ ελευθερία μέχρι να `ρθει το τελευταίο ναυάγιο
Περιμένουμε το κύμα να μας βγάλει στην αμμουδιά
Είναι το ταξίδι αυτό που αξίζει τελικά

Κι η γη φτάνει την αυγή
για να σου πει
πως η σιωπή ένα πρωί
σαν καρπός και αυτή θα φυτευτεί

Καρποί λέει πως ανθίζουνε μ' ένα φιλί
σε τούτη τη ξεραμένη σκληρή γη

Βαμβακερές σκέψεις του καπνού
ποτισμένες με κρασί
Χαθήκαμε μαζί με την ευχή
στροβιλίζοντας το αιώνιο

Αγκάλιασε τη ζωή και πήδα στο κενό
στη θάλασσα που απλώνεται μπροστά σου,
στη θάλασσα που είναι ένα όνειρο τρελό
στ' ασπρόμαυρο να βρεις τα χρώματά σου

Άσ' το μέλλον να `ρθει μόνο του
Είμαστε μικροί ουρανοί,
ανθρώπινοι πλανήτες σε γιορτή

Κι η γη φτάνει την αυγή
για να σου πει
πως η σιωπή ένα πρωί
σαν καρπός και αυτή θα ανθίσει

Κανένας πόνος δεν είναι αρκετός

14 Οι στιγμές που ξεφεύγεις – 1999

Υπάρχουνε, που λες, μερικές φορές που δεν θέλεις ν'ακούσεις επαναλήψεις
Και προσπαθείς να πιαστείς από γλυκά οράματα, να λείψεις
Από τη μολυσμένη γη, από το χώμα του θανάτου να φύγεις
Και σαν παιδί να σκεφτείς απλά στη χώρα του ονείρου να μείνεις
Θέλεις να φωνάξεις δυνατά, τ'αστέρια να σου δώσουν σπίθες ν'ανάψεις φωτιά
Και να δεις τη χορεύτρια της φυλής τ' ουρανού
Που θα βγει να σου πει για τα άγνωστα του νου
Και σαν χαθείς στα πέρατα της σκέψης σου
Θα υψώσεις πανιά, τοξίδι για την στέψη σου
Σαν ανατείλλει το φως, θα δεις να σου γελά
Ένας εαυτός που σου θυμίζει κάτι καλό απ' τα παλιά
Θα αποφύγεις τη μιζέρια, αν ανοίξεις τα χέρια
Τη λύση θα σου φέρνουνε χιλιάδες περιστέρια
Περισσότερα αστέρια θα λάμψουν, ποτάμια θα τρέξουν
Θα κλείσουν πληγές, το μυαλό και η καρδιά θα αντέξουν
Φεύγω πάλι μόνος μου, σε μονοπάτια του μυαλού
Αποφεύγω τις σειρήνες της ζωής αυτής προσπερνάω, ξεφεύγω
Λοιπόν, που λες, από δω για το δικό μου το καλό
Δεν μένει το μυαλό μου ούτε λεπτό στον κόσμο αυτό
Και μ' αυτό στα υπ' όψιν, εξαντλώ την κάθε σκέψη
Αναπνέω τον αέρα στον τόπο αυτό, γι' αυτό τον κάνω να μ' αρέσει
Κι όσο αντέξει. Το ταξίδι θα βρει τον τρόπο για να επιλέξει
Τα καλά και τα σκάρτα να ξεχωρίσει και να διαλέξει
Επόμενη λέξη, εκείνα που κρύβουν την ουσία και είναι τόσο ξεχασμένα
Στα όνειρα δεν αξίζει το σκοτάδι, όμως γκρεμίζω ένα ένα
Ματωμένα, από το χρόνο ξεφτισμένα, μοιάζουν ξεγραμμένα από τον καθένα
Βασισμένα στη ζωή μου, όμως φυλάω για μένα τα όνειρα μου
Μαζί με ολα εκείνα που με όλα μαζί που έχω χρόνια στην καρδιά μου
Καλημέρα θα πω σε όλους σας, λοιπόν, με τη σειρά μου
Στην υγεία μου θα πιω, θα μεθύσω από ζωή

Θα τραγουδώ ως το πρωί, έλα και συ μαζί

Δεν θέλω να δω κανέναν, τέρμα. Βαρέθηκα πια το ψέμα
Σαρκοβόρα υποκρισία με γέμισε, τ' αυτιά μου βγάζουν αίμα
Απλά θέλω μονάχος μου να μείνω και να πίνω
Στην τελευταία ρουφιξιά πουλί να γίνω
Και να απολαύσω την περιπλάνιση σε απέραντα λειβάδια ζωής
Με μια ουράνια μελωδία, για δρόμο μιας πορείας σωστής
Έχω και γω όνειρα, όπως έχετε όλοι εσείς
Μια ευχή πετάω ψηλά, αγκάλιασέ την αν τη δεις
Οι πληγές κλείνουν κι αυτές στιγμές ζωντανές που ζητάν απ' τον κόσμο να ζήσει
Ν' αφήσει πιο πίσω το μίσος, να κλείσει ισόβια τον ίδιο κακό εαυτό και να ν' αρχίσει
Την πίκρα να διώχνει, να νιώθει πως είναι ψηλά, να μιλήσει
Για εκείνα που πνίγουν την κάθε του σκέψη, το δρόμο που υπάρχει μπροστά του ν' ανοίξει
Και ν' αφήσει τα σημάδια του ανεξήτηλα στο τώρα
Ήρθε η ώρα. Στο μέλλον δεν κοιτάζω, μα ψάχνω τις στιγμές που θα'χει περάσει η μπόρα
Σηκώνω το κεφάλι ψηλά, σ' αυτό αφοσιώνομαι αποκλειστικά
Τη συνταγή ξέρω καλά, απλά μαζεύω τα υλικά
Μα οι καημοί δεν φαίνονται γιατί ζούνε αλλού
Μέσα στα βίαια μονοπάτια ματωμένου μυαλού
Γλείφω πληγές, βρίζω το χθες και καταριέμαι
Αμέσως τις ώρες που με πιάνω και μένα να βαριέμαι
Ταυτόχρονα, δεν κρατιέμαι, ανοίγω φτερά και πάω ψηλά ξανά
Αντιδρώ στα σημάδια της ζωής αυθόρμητα
Και πετάγομαι μακριά, λειτουργώ με χαρά
Σπάω τον ήχο, τρέχω, μιλάω στα πουλιά
Πια στο παρόν ζω μ' ένα ναι, γιατί με το ίσως δεν γίνεται τίποτα
Το μίσος που κρύψαν βαθιά στην καρδιά σου κοιτάζεις και βγαίνει ανύποπτα
Απέβαλλε, λοιπόν, τις πληγές του χτες κι απόλαυσε τις στιγμές αυτές
Ξέφυγες όπως θα' θελες και συ απέφυγες
Και είδες εκείνα που φτύνουν μιζέρια
Και με σκοτεινό περιτύλιγμα σχέδια

Και συμφέροντα ετερώνυμα
Τα πιο όμορφα όνειρα ήταν, εξάλλου, πάντα ανώνυμα
Κατάλυμμα βρήκα στη γραφική αντιμετώπιση των πραγμάτων, έτσι απλά
Είναι στ' αλήθεια πιο ωραία - μοιάζει με τις στιγμές που σου μιλά το χιπ χοπ δυνατά
Στη ψυχή και στο σώμα τόσο βαθειά, και το κρατάω αγκαλιά
Λιώνω σωστά κι ανέμελα με μια!
Το μικρόφωνο σε κάθε ευκαιρία έχει γραφτεί στην ιστορία
Η ζωή είναι πιο γλυκειά, σου λέω δεν είναι αγγαρεία
Είναι λίγες από τις στιγμες αυτές, μέρα με τη μέρα γίνονται ακόμα πιο πολλές
Η ψυχή μου τραγουδάει το σκοπό αυτόν και πιο πέρα πάει
Φτάνει ψηλά, στον ουρανό ακουμπάει

Οι στιγμές που ξεφεύγεις και όλα τα αποφεύγεις..
Είναι οι στιγμές που ξεφεύγεις..
Δεν θέλεις και φεύγεις…

15 Μεγάλη δύναμη – 2016

Δεν έχει όρια, δεν έχει αφετηρία η αλλαγή που γυρεύει να φέρει.

Έρχεται; Υπάρχει; Δεν ξέρω τι να πω γι αυτό ,

μάλλον είναι καλά κρυμμένη κι ωριμάζει

κι όταν βγει, τότε είναι ,τότε είναι ο καιρός της.

Να ξεμπροστιάσει τους φόβους, τις παράλογες σκέψεις να διώξει

από τους τόπους που λιμνάζουν οι λέξεις,

μακριά από πρέπει ουσίες,

άθλιες ιστορίες του τίποτα,

να ερωτευτεί την ουσία, μες στο καΐκι να μπει !

Όραμα της η ζωή για μια καινούργια αρχή να ταξιδέψει,

το φως να την γιατρέψει .

Αύρα του αγώνα της προσπάθειας , να ρέει σα το ποτάμι ,

χωρίς να σταματά σε καμιά πλάνη.

Πάντα να ανακάμπτει ,πάντα να χει λόγο να υπάρχει,

στ’αύριο να ελπίζει και να ορίζει αλλαγή ! Μεγάλη δύναμη.

Ομολογουμένως στο χάος μ’έσπρωξε

κι εκεί που πράος στέκομαι αγρίμι μ' έφτιαξε,

φορές δεν με ένοιαξε

φορές πολλές όμως δεν μπόρεσα λέξεις να αρθρώσω μέρες

στο νου μου χίμαιρες, άλλοτε ήρεμες

μα πάντα βρίσκαν στόχο

και το 'χω πάθει και μάθει πως αγαπάω πάθη,

ο κόσμος δεν εχάθη,

απ' την άλλη πάλι μες τα λάθη

πέρναγα καλά και γούσταρα που πελαγοδρομούσα

θαρρούσα τον κόσμο κρατούσα

παραληρώντας προχωρούσα

σε παράλληλο σύμπαν πετούσα,

δεν δίσταζα να μείνω εκεί, νομίζω πως μπορούσα

σίγουρα το απόλαυσα

μάλλον το ζητούσα, ξεκολλούσα

απ' τον τρόπο ζωής και φαινομενικά καταπληκτικά

του δυτικού πολιτισμού θλιβερά επιτεύγματα τελικά

είναι μια απάτη, νάτη η γνώμη μου ! μα τον Τουτάτη

προσπαθώ να το περιγράψω μα θα τελειώσει το κομμάτι...

16 Όλοι οι θεοί – 2016

Όλοι οι Θεοί κοιτούν στην Γη και κλαίνε, άλλοι γελάνε, λένε,
κι άλλοι λένε πως περιφρονούμε το ανθρώπινο είδος
Λένε, τα δάση καίνε δίποδα που ανάποδα σκέφτονται, λένε,
για μύρια όσα φταίνε, και δεν, έχω αντίρρηση γι' αυτό,
ίσα ίσα που γι' αυτό πυροδοτώ ξεσηκωμό στην σκέψη,
κοφτερό μαχαίρι σαν αυτό θα βαδίζω πλέον
δυνάμεις, δεν θα με εγκαταλείπουν πλέον, επιπλέον.
Με αυτές το παρελθόν θα καίω, και για αυτά που φταίω, δεν λέω,
θα προσπαθώ αντάξιος να φανώ,
κάποια στιγμή με αυτούς που αγαπώ, με αυτούς που με ξυπνούν
όταν απελπισμένος προσπαθώ να φτάσω στ' άστρα.
Νύχτες γκρεμίζονται κάστρα, φίλε βάστα,
μην ταξιδεύεις αλλού, κάτσε εδώ, καλού κακού,
στέλνω μήνυμα στην Γη παντού, επί παντός επιστητού
ας πάει στο όνομα του όποιου Θεού.

Όλοι οι Θεοί κοιτούν στην Γη και κλαίνε, άλλοι γελάνε, λένε,
κι άλλοι λένε πως, αρκούμαστε στο μίσος,
κι ίσως αν δεν ήταν ύφος, το δήθεν ήθος,
ίσως να τιμούσαμε ανθρώπους πιο πολύ...

Νικόλας

Όταν καταλάβουμε πως εμείς είμαστε το σύνολο,

και πως τώρα πια κανείς μας δεν παλεύει μόνος,

τότε ο ήλιος θα απλώσει τις ακτίνες του ξανά,

που ως χέρια θα σηκώσουν τις γροθιές μας ψηλά.

Κι όλοι τότε ενωμένοι σαν ένα θα διώξουμε την σκοτεινιά,

που σαν λοιμός πάνω απ' τις πόλεις των ψυχών πετά,

θα αφουγκραστούμε τα όρη των χρωμάτων, την μιλιά,

και θα πιστέψουμε πως έχουμε φτερά, αδέρφια μου.

Δεν φταίτε εσείς για όλα αυτά του καθρέφτη τα μάτια

που ζουν θλιμμένα μυστικά, δεν φταίτε εσείς,

για τα στερεμένα ποτάμια, τα καμμένα δάση,

των δειλών τα παρακάλια..

Όλοι οι Θεοί φυλάν τα δάκρυά τους,

να τα μοιράσουν στον λαό να ξεδιψάσει, μα μέχρι τότε,

κρατάμε τα χάπια κάτω απ' την γλώσσα

κι όταν θα πιούμε απ' τον ουράνιο ζωμό,

θα σημάνει της γνώσης αφετηρία.

17 Αφού σκοτώσω την δίψα μου – 2016

Γράφω στην άμμο για να σβήσει ο αέρας

αυτά που θέλω στο τέλος της μέρας,

αυτό το τέρας που με τρώει από σημάδι σφαίρας

ανεξίτηλο πέφτει νεκρό, πανηγυρίζοντας, αποστολή εις πέρας

κι αφού τη δίψα μου σκότωσα

πλήρωσα και το όποιο τίμημα τίμια κι ύστερα χάραξα

στην πέτρα να μην σβήσει ποτέ

τ' ακούς κουτέ; αυτό που πέτυχα κι άραξα

μπα... τ' ακύρωσα

ξανά διψούσα κι αφού ψηλά κοιτούσα

τα σύννεφα καθώς μαζεύονταν πολύ διψούσα

πίσω τους τρέχω τη δίψα να σβήσω

γι' αυτό που δεν γνωρίζω γνώση ν' αποκτήσω, γνώση να το ζήσω

να 'μαι γερός για να το μοιραστώ μαζί σου

καλοκαίρια μετά τρανταχτά γελώντας στην αυλή σου

ταινία όλη η ζωή σου

πολύτιμη σαν τους γονείς σου

μαζί μου ταυτίσου...

Αφού σκοτώσω την δίψα μου

αφού βγω απ αυτό τον πύρινο χώρο

με λύσσα να ξεχυθώ σ' ότι υπάρχει και να αρπάξω

σαν να ναι δικό μου κομμάτι

από το κρέας της ζωής μου αγρίμι αφρίζοντας δηλητήριο

τότε θα ηρεμήσω, όταν ξανά μανά νιώσω πως ότι θέλω αρχίζω

τότε εκείνο το κομμάτι θα αφήσω - θα ψάξω γι’ άλλο

σε κάθε γιαλό με κάθε σινιάλο απεγνωσμένα.

Σ’ εκείνα τα πατώματα αγχωμένα

πλημμυρισμένα με αίμα κι όταν κάτω τόσο φτάσω

ελπίζω να πεθάνω πριν πεθάνω

να καταλάβω πως κάποτε θά ΄πρεπε να ξεδιψάσω.

Αχάριστος νιώθω μα πάλι κακαρίζω

περιπλανιέμαι στ’ ακρογιάλι του κόσμου και χλιμιντρίζω

σαν άγριο άτι πετάω την κούπα μου κάτω και συνεχίζω

σα τον αντάρτη σκαλοπάτι ,σκαλοπάτι ,

ώστε να φτάσω στον καινούριο μου στόχο που μου ορίζω

και νάτο ! πλησιάζω φρέσκο αίμα μυρίζω και ξαναρχίζω

ποτήρι με αίμα μισό γεμάτο ή μισό άδειο .

Επιστρέφει το δαιμόνιο κι ήρθε να μείνει

κάτι με πιάνει όταν το γινάτι μου γίνει

θαυμάσιο καθώς είναι δεδομένα νέα συστήνει

εθιστικό σαν κοκαΐνη, το μάτι μου κλείνει

ζωή μου δίνει γοργά, τα συναρπαστικά του σύμπαντος

χαρακτηριστικά μπροστά μου αφήνει

άρρηκτοι δεσμοί με την Σελήνη

γίνεται οδηγός στην φέξη και στην χάση φθίνει

μέχρι την νέα Σελήνη...

Κάπου στο τέλος είν’ η αρχή και στην αρχή είν' το τέλος

κι εγώ σαν τρελός μες τ΄άγχος μπροστά μου χαμός

δεμένος νιώθω κι έτσι παλεύω να ξελασπώσω

παπούτσια αλλάζω, γιατί τα σύννεφα καλούν να διαβώ

δρόμους να ανοίξω και στον ορίζοντα πάνω να περπατώ θαρρώ

μα μόλις φτάσω απ την πηγή του βουνού τα υγρά της θα πιω

σαν ξεδιψάσω θα ξαναρχίσω να αναζητώ...

Με το αναπόφευκτο του χρόνου πλήρωμα

στέκομαι απέναντι μα τίποτα δεν βγαίνει

γερνάμε στο σώμα μα στο μυαλό πετάμε κι αυτό σημαίνει

πως δεν αφήνω τίποτα να περιμένει

είτε δρόμοι ανοιχτοί είναι είτε είναι κλεισμένοι

αν νοιώθουμε ριγμένοι είτε συντετριμμένοι

ντροπή ξεπλυμένη από την βροχή κι από τον Ήλιο λυτρωμένη

κι ότι μένει όπλο

κι αν δεν ξέρω δείξε μου να μπω στο κόλπο...

Ποίηση της μεθυσμένης φύσης

εσύ που ισορροπίες κρατάς

ευλόγησε το δρόμο των ανθρώπων

ευλόγησε τον δρόμο των αν-άγνωστων τόπων

των ρημαγμένων μας κόπων !

Καθημερινά ψάχνω, την ευκαιρία να αδράξω, να πράξω ,

σαν μακροβούτι μοιάζει η ζωή, ανάσα ψυχή μου βαθιά !

Σε τούτο τον όμορφο κόσμο που ζω,

δεν ήρθα για ν' αράξω!

18 Μακρύς δρόμος – 2016

Κι εγώ πηγαίνω μόνος

περάσαμε στα μονοπάτια μας κοντά, μα άλλος είν’ο νόμος,

και μόνος ονειροβατώ να κάνω τ' όνειρο βατό

ένα γεφύρι ο κόσμος,

που το γεμίζει ο χρόνος εδώ και καιρό .

Παλεύω με τους κύκλωπες μέσα σε αστραπές και βροντές

γιατί τους έστησε η ψυχή μου εμπρός μου,

μα είν’ο κόσμος αδερφός μου, κοίτα λίγο φως μου,

πόσα αηδόνια δωσ’μου την δύναμη να μιλήσω γι αυτά,

που σαν κεριά που παρελαύνουν σβήνουν και ξεχνιούνται,

χωρίς να αρνούμαι ,πως μόνο αυτά δεν μας αρκούν ντε και καλά

όμως εσύ μην τους ακούς ,πάρε τον άνεμο

και παν’στο αντάμωμα και το βουβό χαιρετισμό,

κράτα το έναυσμα στάσου στο σήμερα

αν θες να φροντίσεις το αύριο

βυθίσου στο πηγάδι της ύπαρξης που σαν το ποτάμι μοιάζει της κάθαρσης και αφήσου

άραξε, χαλάρωσε, η ζωή είναι μικρή για να λιώνεις σαν κερί, στό’χουν πεi ;

Απόλαυσε τούτο το άγνωστο σαν το πιο τέλειο αλλιώς ότι αλλότερο απλά σε αδικεί...

Κι εγώ πηγαίνω μόνη,

μη με ρωτάς ακριβώς τι έχω περάσει.

Απλά κοίτα και θα δεις,

μέσα στα μάτια μου, τις διαδρομές στα δάση.

Αν δεν έβγαινε βροχή,

και απότομος αέρας,

δεν θα μάθαινα ποτέ,

πόσο αγαπώ,

αυτό το φως της μέρας.

Ο ήλιος ακουμπάει το δέρμα μου,

ο φίλος με φτάνει στο τέρμα μου

κι εγώ οφείλω και για εκείνον και για μένα

να σε εξελίξω Λένα μου.

Ανοίγω τα χέρια, στον ουρανό.

Ανοίγω τα χέρια, στον ουρανό.

Ανοίγω τα χέρια, στον ουρανό.

Έτσι τουλάχιστον νιώθω, όταν αγαπώ.

Κυκλωμένος από φτήνια αχαλίνωτης αφθονίας

στη φύση εξόδους διαλέγω, ουσίας, ψυχής

αξία πραγματική η έλλειψη πόζας

κι η διάθεση άσκησης εξουσίας φθηνής..

Στους μπερδεμένους δρόμους του κόσμου μοιράσου

στήσε αυτί, ατόφιος μείνε κι αφουγκράσου

άνθρωποι σχεδόν τρελοί μιλούν στον τοίχο

ενώ ποστάρεις και γουστάρεις και τα πίνεις στην υγειά σου

Στα χιονισμένα βουνά μπρος στάσου

να δεις την ασημαντότητα σου,

να βρεις την ματαιοδοξία σου

συθέμελα κι ολότελα να γίνεται κομμάτια μπροστά σου

Αγάπα, όσο έχεις χρόνο, βιάσου

και κράτα τις λάμψεις σαν να 'τανε

της μοίρας μας υπενθυμίσεις κοντά σου,

ξέρω έχεις δικά σου

μα έχεις τις πιο απίθανες κατευθύνσεις μπροστά σου...

Βάλε το χέρι σου,

στην καρδιά μου πάνω και άκου.

Βάλε το χέρι σου,

στην καρδιά μου πάνω και άκου.

Πόσο σε αγαπώ, μόνο να 'ξερες.

Να 'ξερες, πόσο.

Βάλε το χέρι σου,

στην καρδιά μου πάνω και άκου.

19 Καινούργια αλήθεια – 2016

Παράλυτοι μα και αρτιμελείς κινούμαστε σε δρόμους που κανείς δεν άντεξε

τον εξευτελισμό ολότελα του αγαθού της ζωής

αν λογιέσαι άνθρωπος αυτό επιβάλλεται μπορείς να πεις..

Δεν είναι άθλος να μην είσαι άθλιος, μπορείς;

αν υπήρξες μα όχι πλέον οφείλεις να το παραδεχθείς,

μέσα στο βάρος τόσων τύψεων επιζούμε

ζούμε αδυσώπητα για να εκπλαγούμε..

Καινούργια αλήθεια είναι που απλώνεις το χέρι χωρίς να μιλάς

γλυκά κι επίμονα σιωπάς κι αυτό είναι πλούτος

οφείλω πιο συχνά να λέω Αντρέα να εκτιμάς

όσα έχεις κι ότι λες πως αγαπάς.

Όταν ειλικρινώς και τίμια χαμογελάς

όταν στηρίζεις κι όταν βοηθάς

όταν κι εσύ ο ίδιος στα ίσα βοήθεια ζητάς

περήφανος στέκεις, πάνω στο απίθανο ακουμπάς..

Να εκτίθεσαι στο απίθανο, στο άπειρο

απίθανο σαν να ακούς κλαρίνα στην Ήπειρο

στα Άγραφα, στου Αχελώου την κοίτη

μαγικό φίλτρο πίνοντας

ακούγοντας μαντινάδες στην Κρήτη,

φυλακισμένος μες την πόλη ψάχνεις κρύπτη,

τον νταλκά σου σεβάσου καν' τον σπίτι,

της θύμησης σου τον αλήτη, της μνήμης το ξέφτι

χόρευα στο Ήλιο πριν μα τώρα βροχή πέφτει...

Και βγαίνω έξω να συνεχίσω την ημέρα, μπορεί στ' αλήθεια ,

καινούργια αλήθεια ειν' αυτό που σου φωνάζει λευτεριά στην ερημιά

και ξεριζώνει κάθε αδυσώπητη συνήθεια ,

είναι αυτό που δε σ'αφήνει να ηρεμήσεις μες τη νύχτα

φωνάζει δυνατά ν'ακολουθήσεις - κόφ' τα δίχτυα !

Κι άμα δεν ξέρεις τι έχεις, αναρωτήσου :

«τι είναι όλη αυτή η πλάση αλήθεια;»

Άπειρα έκανα λάθη μα το μυαλό μου ήδη λύσεις ψάχνει ,

άλλωστε ετούτο νιώθω κι όλο ακροβατώ σαν πρόβατο

δειλό και θαρραλέο συνάμα, μα ανήκουμε στου ουρανού το τάγμα.

Όπως ενώνομαι σε πανηγύρι στη Λαγκάδα με τ' άλλα αστέρια

ταξίδια φύγαμε τώρα με μια καλή ορχήστρα

καινούργια αλήθεια κι είναι αλήθεια πως η αλήθεια είναι αιώνια

δεν είναι δα, τόσο σπουδαία ανακάλυψη,

ζει σαν μια ψείρα που σου ξύνει την ψυχή

κολυμπά μες την καρδιά σου και γλύφει τη λογική

η εξυπνάδα δε περιαυτολογεί και η αλήθεια φωνάζει δυνατά ν΄ακολουθήσεις,

και σε έχει πάντα μες το μάτι τυλίγεται στην αγκαλιά σου,

μοιάζει βελούδο που ακουμπάει όλη την ερημιά σου

και σε στηρίζει είναι αυτή η φωνή που σε σηκώνει αυτό το μέρος που γνωρίζει

κολυμπάμε όλοι σε βαθιά νερά,

όπως ακούγονται οι μουσικές το Πάσχα

στης Κέρκυρας τα καντούνια

βαλσαμωμένο τσακισμένο μας καράβι

στ' απόκρυφα της γης ψάχνει αγάπη ...καθώς κατρακυλά μες το πηγάδι .

Γκρεμίζω κανόνες για να αντέξω

την ατελείωτη έρημο εκεί έξω,

βουλιάξαν' τα πάντα μες τη συνήθεια

μην ξεχάσω να 'μαι εκεί για μια καινούργια αλήθεια.…

20 Το φως του ήλιου – 2016

Μάλλον είναι μεθυσμένο τ' όνειρο με βλέπει θολά,

μέσα σ' ένα τοπίο που ραγίζει σα γυαλίζει, σπα

η εικόνα, μα έρχεται η επόμενη μια πολύχρωμη φωτογραφία

μέσα σ' ένα στρογγυλεμένο κάδρο

άδειο κατάστρωμα μιλάω με το κύμα εσείς κι η θάλασσα !

Κρατήθηκε στο σύννεφο πού’ φερε την σιωπή η ψυχή μου ,κι απομακρύνθηκε

τα φώτα σου χορεύουν, μα τύφλα σκοτάδι βλέπω εγώ,

νιώθω μερικές φορές τ' απόλυτο κενό ,

κατ' απ' τα πόδια μου θολό το σκηνικό καθώς πέφτω,

υπάρχει φόβος μα τον αψηφώ μ' ένα ψυχικό ανεβασμό,

προσπαθώ να δω τι να κάνω από που να κρατηθώ,

μα το μετάνιωσα θα πέσω ξέρω πως θ' αντέξω.

Πολύχρωμος γύρος ο κόσμος μου τώρα,

με φόρα τα χρώματα μ' ακουμπούν ,σκιές που τραγουδούν στο κάλεσμά τους

αυτές μ' ακολουθούν και καταλήγουν να εξαφανιστούν

θαρρώ πως πάτησα το πόδι μου στη γη,

μια ακτίνα του ήλιου, ακολουθώ ώρα σιωπή

ανοίγω μάτια, τελειώνουν όλα, καθώς...

το φως του ήλιου, το φως του ήλιου με ξυπνά

Είναι εκεί χωρίς ντροπή κάθε πρωί, σαν παρουσία θηλυκή

με ξυπνά ζεστή αναπνοή στιγμή μοναδική αυτή

ο Μορφέας σε περνάει στην απέναντι απ' του ονείρου γη

στολίζεις με την πιο περίεργη σου λέξη, ακόμα και την πιο μικρή μου σκέψη

και το’χω επιλέξει, να σου ρίχνω αφηρημένες ματιές, σ' ευχαριστώ σα να' ταν χθες

οι συμβουλές σου είναι οι καλύτερες κι ας μην τις είπες, οι σκέψεις μου είναι τρύπιες,

στη θολή πρώτη ματιά για την ζωή εσύ τις βρήκες αφού

ντύνεις μ' ανάσες τις ώρες που ζητώ

ερείπια οι μέρες μου χαλάσματα κι εγώ,

μεθύσι πρωινό τόσο γλυκό κι αληθινό,

είσαι κρασί που γυρνάει στο μυαλό στον αέρα,

πρωινό αστέρι δίνει μια σπρωξιά και με πάει πιο πέρα

είσαι νερό που δίνει στο ποτάμι μια καινούργια μέρα

το φως του ήλιου, το φως το ήλιου με ξυπνά

21 Παρευρίσκομαι - 2016

Κοινή η μοίρα μας κοινή κι η φύρα μας κι ότι απογίνει,

δυνάμεις μαζεύω ωστε να γίνει η υπέρβαση,

πόσο βαριέμαι τη σωφροσύνη,

την έκταση που παίρνουν τα ασήμαντα και την έκσταση,

την έπαρση στην έκφραση, τους άθλιους ραγιάδες..

χοντράδες; μπα…είναι μυριάδες,

γλύφαν' τα κόκκαλα ενώ άλλοι τρώγαν' σάρκες

τώρα.. αραδιάζουν αράδες, μιλάνε σαν ντοπαρισμένες φοράδες

για δες! περί ήθους εν μέσω του πλήθους παρλάτες

περί ύψους, βάθους, πλάτους μα κατά βάθος ονειρεύονται

ανθρώπους κλειδιά, θέσεις εργαλεία,

διψούν για περασμένα μεγαλεία

μικροαστών σε εποχές των παχιών αγελάδων,

εποχές των λιγοστών μπελάδων, αυτών,

εποχές των λειψών και δειλών ηγετών,

των βολεμένων λουκουμάδων και των κουμπάρων,

τώρα σίγουρα χεσμένοι τρέχουν άρον-άρον, δώρον άδωρον

και στο παρόν με ότι να 'ναι ταυτίζονται

σαν τις μύγες στα σκατά εκεί που οι μέτριοι συνωστίζονται...

Δεν απευθύνομαι σε ευσυνείδητους

μα σε νοικοκυρέους δύσμορφους που 'χουν ευθύνη,

βρωμάν' την κομματίλα εκείνη,

φυγόμαχοι όχι, είμαστε εκείνο που θα 'ρθει και θα μείνει,

σ' αγρότες που αφήσαν' τη γη και το χώμα,

πίνοντας μπόμπες σε σκέλια χώθηκαν λιώμα

με ανάσα που βρώμαγε σαν γαϊδούρι,

με επιδοτήσεις πουλάγανε μούρη…

δεν κρίνω κανένα ειν' η αλήθεια

κι η αλήθεια οφείλουμε να μας γίνει συνήθεια

κι αν είναι τώρα η ευκαιρία ας την αρπάξουμε

γιατί έχουμε χρέος να συνυπάρξουμε,

την με αίμα γραμμένη ιστορία ας βάψουμε

μ' άλλα χρώματα για τα παιδιά μας να αλλάξουμε

αφού στα αλήθεια δεν υπάρχει στρατόπεδο

κι όποιος φτιάχνει στρατόπεδο είναι φασίστας ή κωλόπαιδο

κι αν δεν γουστάρεις αυτό που λέω, άντε γαμήσου

και εσύ κι οι όμοιοι σου...

Παρευρίσκομαι…

22 Γι΄ αυτούς -2016

Γράφω γι' αυτούς,

που μόνοι τους στέκονται απέναντι στο ρεύμα που,

σκλαβώνει τη σκέψη αυτούς που,

οι πολλοί αποκαλούν μοναχικές καρδιές,

καθώς το νόημα της ζωής που τους τυφλώνει το φώς της,

προσπαθούν να βρουν από κοντά την αλήθεια που,

εμπιστεύονται και ξέρουν πως πιστεύουν.

Γι αυτούς που, δέχτηκαν και κατάλαβαν το λάθος τους,

τώρα προσπαθούν να το διορθώσουν.

Γι αυτούς που η ελπίδα πεθαίνει μόλις πεθάνουν αυτοί,

γνωρίζοντας πως υπάρχουν κι άλλοι νέοι ικανοί,

να κρατήσουν με σειρά το λάβαρό της .

Γι αυτούς που δε τρων'τα παραμύθια.

Γι αυτούς που ψάχνουν τη δύναμη και προσπαθούν να σηκωθούν μετά την πτώση.

Γι αυτούς τους ανήσυχους, ατίθασους, συνειδητούς χαρακτήρες που ,

η σκέψη τους, παρέα με την ψυχή, αληταριό δε φυλακίζονται !

Γι αυτούς που δε μένουν στο πρόβλημα, μα ψάχνουν την λύση.

Γι αυτούς που πραγματικά αγαπούν τη φύση.

Γι αυτούς που τελικά ζουν σαν πολεμιστές του φωτός

δίχως να το καταλάβουν έχει γίνει σκοπός !

Γράφω γι’ αυτούς που

χάνονται στα όνειρα του νου τους

και χτυπάει η καρδιά τους μες τα βάθη του κορμιού.

Γράφω γι’ αυτούς που

αγγίζουν την ψυχή του ουρανού τους

χορεύουν ρυθμικά σε μια φουρτούνα του μυαλού.

Γράφω γι’ αυτούς που

θέλουνε τον ήλιο του καιρού τους

και χτίζουνε μια γέφυρα στο χείλος του γκρεμού.

Γράφω γι’ αυτούς που

δακρύζουνε στην όψη του χαμού τους

και μιλάνε του εαυτού τους…

Γράφω γι’αυτούς που

κόντρα σε παράξενους καιρούς στήνουνε πύργους περηφάνιας

ζώντας σε τοίχους παράνοιας

αυτούς που τίμησαν νεκρούς

που ζήτησαν βοήθεια από θεούς και δαίμονες αυτούς που

ζήτησαν να τους ακούς

νέους γέροντες εργάτες άνεργους πολλούς

αυτούς που γι αυτονόητα βγάζουν αφρούς

ανοίγουν του Αιόλου ασκούς φίλους αδερφούς και της φαντασίας ναυπηγούς.

Για ταξιδιώτες ονειροπαρμένους τυχοδιώκτες

διόλου δε πτοούνται από ρότες δύσβατες

γράφω για εκκρεμότητες που χω με τη ζωή για μνήμες

όνειρα που ζουν δίπλα σε λίμνες

γι αυτούς που σέβονται τη γη που πατούν περπατούν

θαύματα στη φύση συναντούν

γι αυτούς που φυλακίζονται από τα λεγόμενα τους

γι αυτούς που απελευθερώνονται από τα δεσμά τους

γι αυτούς που ξεριζώνονται από την βολή τους

από την άνανδρη λειψή ζωή τους

γι αυτούς που τίποτα δεν έχουν να χάσουν

που θα θελες να σουν που σε είδανε και θέλουν να κεράσουν

για γυναίκες που απρόσμενα περνούν κόβουν και ράβουν και τ αρσενικά παραληρούν καραδοκούν γράφω και γι άλλα χίλια δυο πάει καιρός που δε μπορώ να με ακούω να μακρηγορώ, μπορώ ;

Γράφω γι αυτούς που

χάνονται στα όνειρα του νου τους

και χτυπάει η καρδιά τους μες τα βάθη του κορμιού

Γράφω γι αυτούς που

αγγίζουν την ψυχή του ουρανού τους

χορεύουν ρυθμικά σε μια φουρτούνα του μυαλού

Γράφω γι αυτούς που

θέλουνε τον ήλιο του καιρού τους

και χτίζουνε μια γέφυρα στο χείλος του γκρεμού

Γράφω γι αυτούς που

δακρύζουνε στην όψη του χαμού τους

και μιλάνε του εαυτού τους...

Μαζί – 2016

Είναι τα χρώματά σου, είναι τα αρώματά σου

είναι που πίνω στην υγειά σου κάθε που ακούω την μιλιά σου

με γεια σου, αυτό το φόρεμα σου την ανάσα μου 'κοψε

με γεια σου..

Δεν θα μπορούσα παρά να 'μουν κοντά σου

το μυοκάρδιο σίγουρα λέει στάσου

μέθυσε μαζί μου, η νύχτα είναι μικρή,

μέχρι το πρωϊ κοντά μου μείνε, πάμε να πούμε στον Ήλιο γεια σου.

Αν φιληθούμε σε κορυφές βουνών,

κορυφές ανείπωτων σκέψεων μικρών

σε βρίσκω σε χίλια τραγούδια των καιρών

λόγια απλά, σαν την απλή μέθοδο των τριών..

Μες τα δάση μαζί θα χανόμαστε,

μαζί θα πεινάμε, μαζί χορτάτοι θα κοιμόμαστε

μαζί, ξύπνιοι ή χαζοί δεν πειράζει

αφού μαζί κάνουμε χάζι την φύση που μας αγκαλιάζει.

Κι ορκίζομαι στο φεγγάρι πάνω μου πως

δεν θα άλλαζα τίποτα γενικώς

μα ειδικώς τώρα αποτελείς σαφώς

αντικείμενο του πόθου μα δεν είναι μόνο αυτό τελικώς...

Οι λύκοι σιωπηλοί κινούνται προς το φως και σήμερα

ακούω το φεγγάρι να ουρλιάζει πίσω απ' τα σύννεφα

σίγουρα περίμενα πολλά απ' το πρώτο βλέμμα

εκτός τόπου και χρόνου μα πάντα μέσα στο θέμα.

Ωδή στο "μαζί" το "για πάντα" θέλει δουλειά

μα ας αφήσουμε τις γλώσσες να μιλήσουν γαλλικά

και σαν παιδιά ας αφεθούμε στο συναίσθημα

αν και ζωώδες το ένστικτο είναι σοφό προαίσθημα.

Έμεινα για λίγο ακίνητη να χαζέψω

μην μου πεις τι σκέφτεσαι άσε με να μαντέψω

τον πλούτο μου να ξοδέψω, αν ο χρόνος είναι χρήμα

η ευτυχία θάλασσα, πνίγομαι σε ένα κύμα.

Πρίμα και μπάσσο, ο Μπρακ με τον Πικάσσο

εσύ κι εγώ τώρα τον "μαζισμό" θα τους διδάξω

στο μανίκι μου άσσο, γιατί να πάω πάσο ;

εσύ κι εγώ μαζί δεν θέλω τίποτα να αλλάξω...

Στον έρημο δρόμο που προχωρώ θα 'θελα να 'σουν μαζί,

στην βρώμικη πόλη η μυρωδιά σου σίγουρα μου αρκεί,

την ώρα που όλα φτύνουνε απελπισία, μίσος κι οργή,

μαζί, την ώρα που σβήνει το φως, θα 'μαι εκεί…

23 Ο Τροχός Της Λύπης – 2016

Εγκλωβισμένος μέσα στον τροχό της λύπης

μέρα-νύχτα, νύχτα-μέρα, απ’ τη ζωή σου λείπεις.

Κυνηγημένο ποντικάκι μες την τσιμεντένια φάκα,

μας έχουν πάρει αμπάριζα,

μας κλέβουνε τα σπόρια και τη ρίζα, μίλα !

Μας δίνουν σάπια λόγια μέσα στην ξεφτίλα,

Σ’ ετούτο τον τροχό γυρνάς σαν το ποντίκι,

εσύ-αυτοί-εγώ μέσα στη λήθη.

Μα ο κόσμος μας ανήκει κι αρκούμαστε να ζούμε μες στη φρίκη,

χαμουρευόμαστε απαισιοδοξία ,

απαισιότατα παθαίνουμε αμνησία,

δίχως ανάσα πάντα κολλητά στην ασφυξία.

Κοίτα πόσο γρήγορα γυρνάει ο τροχός μας και πόσο άσκοπα περνάει ο καιρός μας,

το φώς μας λιγοστεύει μέσα στο μπουντρούμι

σπασμένο πια μπουκάλι χυμένο κάτω το ρούμι.

Ο τροχός της λύπης ήταν μια συσκευή,

μια γιγάντια μπάλα φτιαγμένη από τσιμέντο ξύλο κι ατσάλι,

μέσα του είχε δισεκατομμύρια μικρές μπάλες φτιαγμένες από ατσάλι κι αυτές, λέγονταν "μικροκοσμικές φυλακές".

Στο κέντρο του υπήρχε ο "προστατευμένος πυρήνας"

εκεί ζούσαν άρχοντες, κόλακες και αφεντάδες

ο υπόλοιπος κόσμος -ημέρες πείνας-.

Ολόγυρα υπήρχαν δαγκάνες, έκλεβαν το βιός, τις έλεγαν "πλεκτάνες",

κι όλα παράλογα έμοιαζαν κι ανάλογα τις περιστάσεις, ότι απαιτούσαν δημαγωγούσαν, σκηνοθετούσαν τις καταστάσεις

για να μπορούν να καταστέλλουν τις εντάσεις .

Σ' ένα κελί όμως εκεί μια νύχτα σιωπηλή,

ξέχασα να σου πω, πως στα κελιά οι τοίχοι ήταν με οθόνες φτιαγμένοι, μια φωνή του λέει :

Άκουσε αλήθεια που φωνάζει κι εσύ της ρίχνεις μαύρο ούτε καν την κοιτάς

κι εκείνη κάθεται σ ένα παράθυρο κι αναστενάζει και λέει με ξέχασες

αν δεις κάπου η μέρα της γης που χαράζει φωνάζει ποτισμένος ουρανός

"Μα πόσο λάθος έχω;" Αναρωτήθηκε "τι θέλω εδώ; το πνεύμα μου τι θέλει εδώ;"

κι έτσι παράπονο μου λεπτό το λεπτό

ανήσυχα εξερευνητικά τη μικρή φυλακή του θωρούσε

σερνότανε το βλέμμα του επάνω στις οθόνες ώσπου αντίκρισε μια οθόνη να γράφει

ΕΙΝΑΙ ΕΔΩ ΤΟ ΑΠΕΙΡΟ; ενώ την ίδια στιγμή γύρισε το βλέμμα κοίταξε απ ‘το παράθυρο

"Κι αυτοί σκυφτοί !

Αφού τους διέταξαν να μαζέψουν ετούτο το χάλι,

κι αυτοί πάλι με σκυμμένο το κεφάλι επιστρέφουν στις θέσεις τους, για να γυρίσουν, τον τροχό."

Πες μου ποιές ώρες πραγματικά λείπεις απ’ τον τροχό της λύπης ; στην καθημερινότητά σου τί κάνεις ; τί παριστάνεις ;

Έτσι λοιπόν ...σήκωσε την οθόνη, την γύρισε και διάβασε πίσω της :

"Ο τροχός της λύπης δεν υπάρχει. Εσύ ξέρεις πόσο θα μείνεις εδώ μέσα , εσύ γνωρίζεις το πότε θα φύγεις οικειοθελώς "

...Μην πέφτει η ψυχολογία σου, ξέρεις εσύ…

24 Μπόλικη αγάπη – 2016

(Μπόλικη αγάπη μέσα..αλλά έχει και πολλά..)
Και καθώς όλοι ψάχνουμε να βρούμε κάτι
εγω ψάχνω το χαμένο μονοπάτι μου κοιτώ,
τα στάχυα που μεγάλωσαν θαυμάζω και όπως
γιορτάζω, ακροβατώ, στις μυρμηγκοφωλιές προσέχω
να μην πατώ, κάπου πατώ, παραπατώ, πετώ πρέπει
να βρω το δρόμο αυτό που πάντα θα ξανά θα επιστρέψω.
Κάπου πιο μέσα, βήμα, αριθμός ή αμβοστράγχισμα τι να πω,
θαυμάζω την αγάπη όλοι έχουν μέσα τους αυτό το κάτι
που αναζητάνε, κρυμμένο μυστικό σ'αυτά τα άλλα, μπλεγμένοι κήποι
παραμυθένιοι, ιριδίζοντες ορίζοντες δοσμένοι.

Και τι μένει μένει αυτή τη δεδομένη στιγμή να'μαστε δεμένοι,
αγκιστρωμένοι σ'αυτό που μας κυριεύει και καθώς θεριέυει
μας πηγαίνει, συγκεντρωμένοι, είναι το φως που μένει και διαστέλλει
το χώρο, προσθέτει ώρες στον πλασμένο απο ανθρώπους χρόνο κι επιμένει
μ' ολη τη θλίψη του πλανήτη αξίζει να παραβγαίνει.
Η αγάπη μέσ'τη νύχτα φώτιζε τα μάτια μας και η λάμψη απ'τα μάτια μας
τη νύχτα φώτιζε κομμάτια μας που ψάχναμε και λείπαν ή έτσι μας είπαν
στο περίπλοκο σύμπαν που ζούμε άλλοι είπαν κι άλλοι ξείπαν.
Αγαπώ τα αδέρφια μου όσο αγαπώ την ζωή μου την ίδια. Καίω τα περιττά
και ανώφελα στολίδια, είναι σκουπίδια.

(Μπόλικη αγάπη μέσα..αλλά έχει και..πολλά..)

Με βάζω στον τοίχο και με ξεκοκαλίζω, δεν περιαυτολογώ και οπωσδήποτε
δεν βαυκαλίζω, δε χαϊδεύω αυτιά, δεν είμαι ποιητής μονάχα αφηγητής
μιας ζωης γεμάτης μα και μοναχικής.
Διεγείρομαι μέσω του χώρου που οι αισθήσεις τείνουν σε πλήρη εγρήγορση,
δεν μ' αφήνουν, γι'αυτούς που κάτω απο την βάση αθροίζονται και εκεί θέλουν
να μείνουν, θέλουν κι άλλο να κοντύνουν, γι'αυτους συχνά πυκνά θα γράφω
και λυπάμαι για νέους με γερασμένα μάτια φοβάμαι..
Το ασυγκράτητο εγω μας κυνηγάμε μανιωδώς, δεν συζητάμε,
μονολογούμε, δεν απαντάμε, ο κόσμος μας και προς ευκαιρίες κλωτσάμε.
Αυτό λίγο πολύ μας έφερε ως εδώ, μια βόλτα κάνω πόση όση εδω, πυροβολώ
με περιφάνεια κουβαλώ τις ρίζες μου και αγάπη μπόλικη κατέχω, έχεις;
Πού είσαι; Τρέχεις;

Για να προλάβεις τις μέρες που έχεις, συγκλονισμένα είναι τα θεμέλια
διατρέχεις κίνδυνο μεγάλο και σε πιάνω και καταλαβαίνω πως παλεύεις
μ' ενα αεροπλάνο πως η σκέψη είναι αλεξίπτωτο, πάθος περίπλοκο η αγάπη
χωρίς ανάγκη, τοσο αληθινή απλά υπάρχει, λυκνίζει τις ημέρες μας στολίζει
ό,τι πραγματικά γνωρίζει, ό,τι δεν ξέρει, ό,τι δε θέλει.Ο μόνος χρόνος της
αγάπης είναι η αλήθεια, βρίσκεται σε πόλεμο με την κακή συνήθεια.
Τώρα πια υποκλίνομαι μπρος στην αγάπη και εκείνη σκύβει μου δίνει το χέρι
και με σηκώνει πάλι λέγοντας ``δεν γεννήθηκες για να'σαι με σκυμμένο κεφάλι,

ξεκίνα πάλι, δε μετρά τόσο πια πως έπεσες ωρε περισσότερο μα πόσες φορές σηκώθηκες πάλι".

(Μπόλικη αγάπη μέσα..αλλά έχει και πολλά...)

8. Ζωντανοί Νεκροί (ΖΝ)

1 Μεγάλος ήρωας -1998

Μεγάλος ήρωας καταστροφή απειλώ τον κάθε πούστη
που την έχει δει και προσπαθεί να τα βάλει με το ΖΝ
Ζωντανοί Νεκροί βγαίνουμε κλέβουμε τρέχουμε
σπάμε κεφάλια και ύστερα φεύγουμε
αλλάζω κατεύθυνση και όμως ύπουλα πισώπλατα ξαναέρχομαι
συμβουλές δε δέχομαι τίποτα και απο κανένα δεν ανέχομαι
κανένα καθίκι δε θα μου πει πως θα φέρομαι
δεν ξέρω να συμπεριφέρομαι
μερικές φορές παραφέρομαι
γύρω σου περιφέρομαι και όμως δε φαίνομαι
γιατί πολύ απλά είμαι σκιά Μηδενιστής για τα καλά
κάνω τα αδύνατα δυνατά
και που να μας δεις και ζωντανά
σκάμε μπάφους και κάνουμε ραπ
αν δεν αντέχεις μην έρθεις καν το στιλ των ΖΝ κάνει μπαμ
έχουμε πάρει στους τσαμπουκάδες πολλά νταν
οι ρίμες που στη μαστούρα χειρότερες απ' αρντάν
γι' αυτο άνοιξε τα αυτιά σου μαλάκα πάρα πολύ καλά
οι Ζωντανοί Νεκροί είναι εδώ και προχωράνε
δεν μασάνε γάρα σκάνε
και κοιτάνε για το επόμενο θύμα
μεγάλος ήρωας στη μάπα σου σαν βλήμα

Μεγάλος ήρωας Μηδενιστής
εκπροσωπώντας την άγρια φυλή
Ζωντανοί Νεκροί

Και πίσω δεν κάνω τελικά με τίποτα

μεγάλος ήρωας άκου τα βήματα
πολλαπλά χτυπήματα
δε γράφω ποιήματα στέλνω μηνύματα
σ' όλα τα θύματα MCs
ο Μηδενιστής και οι ZN υπο την επίρρεια χασίς
χτυπάνε με LPs έχεις τίποτα να πεις;
καλύτερα άφησε το ξέχασε το
παράτησε το γάμισε το
εσείς και το ξενέρωτο κοινό σας πάτε πακέτο
και στο λέω έτσι απλά
τα λέω ωμά οι Ζωντανοί Νεκροί
πέντε βασιλιάδες με στρατιά
το στιλ σας είναι σκατά
το στιλ μας είναι του δρόμου
εκπροσωπούμε κάθε περιοχή
και κάθε αλάνι απ' εκεί που είναι εκτός νόμου
το σκάω τώρα παιδιά στην υγειά σας και του χρόνου

Μεγάλος ήρωας Μηδενιστής
εκπροσωπώντας την άγρια φυλή
Ζωντανοί Νεκροί

2 Το έντεχνο του δρόμου στυλ – 1998

Είναι το έντεχνο
είναι το έντεχνο του δρόμου στιλ

Συνεχίζω να τελειώνω κάθε τι που αρχίζω
με το έντεχνο του δρόμου στιλ και τ' ασχημο προφίλ
προβλέπω όλα τα συν και τα πλην από πριν
σ' αναστατώνει να το βλέπεις να σαρώνει
αλλά δες το σοβαρά προτού σε κράξω
δε θέλεις να σε κράξω θα γράψω
νομίζεις ότι θα αράξω
μπορώ να σε πειράξω θετικά
γι' αυτό γεννήθηκα
κρίνω σοφά δε με εντυπωσιάζει τίποτα
το έντεχνο του δρόμου στιλ ξαναχτυπά
σαν τον αγκώνα μου
ήρθε η ώρα μου
να πληρωθώ από τη χώρα σου
και δεν μπορείς να αντισταθείς
σ' αυτές τις ρίμες που σκοτώνουνε δεν τελειώνουνε ρε
δεν είναι ψέματα και είναι σφιχτές
σα χόρτο σε αργιλέ
πρόσεξε ότι λέω όταν μιλάω για εμέ
γιατί ο Λυτρωτής πληρώνει μετρητοίς
ένας αλήτης της ζωής
δεν είναι ασφαλής όταν κουβαλάει χασίς
ή το έντεχνο του δρόμου στιλ γιατί είναι σαν στιλέτο
λοιπόν κατάλαβε το ότι το έχουμε για φέτος
είναι ο Λυτρωτής μαζί με ένα νέο έπος
οι γνώσεις μου αγγίζουνε το όριο
δεν έχεις περιθώριο να δράσεις

δεν ξέρεις τι θα πάθεις
έπρεπε να μάθεις με ποιον τώρα τα βάζεις
ήρθα φιλικά να σου πάρω τα λεφτά
και με το στιλ μου τινάζω των MCs τα μυαλά
στον αέρα κάθε μέρα αυξάνονται τα θύματα
πολλαπλά χτυπήματα ακούς μόνο τα βήματα
Ζωντανοί Νεκροί η έντεχνη φυλή
στην πρωτοτυπία προκαλεί ημιχωρία
και τα νεύρα δεν αντέχουν
συνεχίζουν να ελέγχουν τις δονήσεις
μα δεν βρίσκονται οι λύσεις
προσπαθείς να τους πείσεις ότι εγώ είμαι αιτία για το όλο σκηνικό
μα η πύλη έχει ανοίξει την καρδιά σου
έχει τίξει έτσι ήρθα και σούρωσα απ' τον πόνο
κατέκτισα τον θρόνο
το μίσος μου εκδηλώνω
για MCs υποκριτές που τους λες για καυτές και ανάποδες
μα χωρίς ιδέα αφανίζονται μοιραία
και καθαρίζεται η φάση
ετοιμαστείτε να υποδεχτείτε μια ανώτερη κλάση
Είναι το έντεχνο του δρόμου στυλ
και εγώ εκπροσωπώ με τη σειρά μου το έντεχνο του δρόμου στυλ
βάζω Clerasil και διώχνω τους MCs
από το πρόσωπο της hip hop σκηνής
και μες στην πάροδο του χρόνου έχω τον σκοπό μου
αλίμονό μου αν δε σταθείτε το θυμό μου ξανά
έχω ρίμες που κρέμα δεν τους πιάνει ότι κι αν κάνουν στην ευθεία
σου δίνω ακόμα ένα λεπτό προθεσμία
γιατί τρώω MC's με μεγάλη βουλιμία
που κανείς δε θα τολμήσει να μιλήσει
όταν ο Υποχθόνιος από τον τάφο του ξυπνήσει
θα λεηλατήσει το κάθε μέρος του σώματός σου

θα μπει και θα αλλάξει την ομάδα αίματος σου
το DNA και μες στις φλέβες σου θα ρέει
είναι το έντεχνο του δρόμου στυλ
σου επιτήθομαι αιμόφυρτος απρόβλεπτος εν κινήσει
το ραπ μου καίει καρδιές γι' αυτο θα σε γαμήσει
εκπορεύομαι από φύση
δε θα αργήσει να αρχίσει
σαμποτάζ μες στα fm θα καταστρέψω τη δύση
με ένα τρικ τικ και επιδημίες φέρνω
πάντα τρακ φέρνω και σπέρνω
τη νόσο του Αλτζχάιμερ
δεν είμαι Mc Hammer
μα αυθεντικός Mc
σε κάθε βήμα μου ρίμα θανατερή
και χτυπάμε όλο ένα με ένα
κι ένα κι άλλο ένα Lp
σκασμός ακολουθεί μια καταχθόνια ωδή
σ' ωδή να καταστρέψει ολόκληρη τη γή
απ' άκρο σ' άκρο
φτιάχνω το εμπάργκο σου με δόλο
με πιο έντεχνο ρόλο σου ξεσκίζω τον κώλο
κάτω απ' τα σκοτεινά σύννεφα η φωνή του μεγάλου ήρωα
η φωνή του Μηδενιστή στ' αυτιά σου κάνει άλλο ένα πείραμα
εσύ είσαι το θήραμα
δε χαρίζω ποτέ μου τίποτα
αν δεν πάρω πίσω ξεπλήρωμα
τη ζωή σου θέλω ή τίποτα
είναι το χειρότερο χτύπημα
τα βάζεις με το ZN crew
και έτσι τίποτα δεν είναι ατύχημα
είδα και κρίθηκα αναμετρήθηκα
τώρα παίρνω πίσω το αίμα μου

ίσως κακία να στάζει το βλέμμα μου
αλήθεια θα κάνω το ψέμα μου
και για να μπω πάλι στο θέμα μου
θα με δεχτείς όπως δεν μπορείς
να με δεις όταν πέφτεις να κοιμηθείς
και αν με βαρεθείς
απλά βγάλε απ' τα αυτιά
τα γαμημένα ακουστικά

Είναι το έντεχνο του δρόμου στυλ

3 Καρδιά από πέτρα – 1998

ZN! ZN!…
ZN! ZN! ZN!…

Άπιστος πιστός
ηγεμόνας του κακού
στην ψυχή ενός νεκρού
που επιστρέφει στα λημέρια
στα δικά μου πάλι χέρια
με ακέραια μορφή
ξεπροβάλει απ' την ταφή με μια κραυγή
ουαααα…

Τα νεκροταφεία είναι κλειστά
τα κεριά σβηστά
μονάχα ο Τυμβωρύχος παίζει bap με τα οστά
έχω σωσίες με extra large ενδυμασίες
κάνω ντου

από παντού και πουθενά
το στιλ μου μόνο τριγυρνά
και βλάπτει σοβαρά
τον καθένα
με αποθεμένα
που έχει φτιαγμένα
μόνο για μένα
τσαμπουκαλεμένα
κάτω απ' το χώμα
γίνεσαι λιώμα
πέφτεις σε κώμα
και που είσαι ακόμα
όταν με δεις
θα εκπλαγείς
θα εκραγείς
και θα γευτείς
όσα δε σου έκανα θα πεις πως θα στα κάνω
δεν θέλω λέξη
και όποιος αντέξει
πάρτε το εκατόν εξήντα έξη
των πρώτων βοηθειών
πόνεσες στο χτύπημα των Ζωντανών Νεκρών

Πόνεσες στο χτύπημα των Ζωντανών Νεκρών
Πόνεσες στο χτύπημα των Ζωντανών Νεκρών
Πόνεσες στο χτύπημα των Ζωντανών Νεκρών

Νέος θάνατος
χωρίς να τρέχει αίμα
καταστρέφει το μυαλό και αφήνει άθικτο το δέρμα
όπως το παιδί είναι επόμενο απ' το σπέρμα
έτσι ο Λυτρωτής θα σε τραβήξει από το ρέμα

Ήρθα στη γη
με σκοπό
να γευτώ
τον παράνομο καρπό
και να πιω
το αθάνατο νερό
να νικήσω τον καιρό
δίνοντας σε έναν νεκρό
άλλο έναν θάνατο
και να το
το πτώμα
σηκώθηκε απ' την γη
νεκρώσιμη σιγή ακολουθεί
οι Ζωντανοί Νεκροί σπάνε την σιωπή
με στρατιά από Zombie για χόμπι
βάζουνε στο σώμα την ψυχή
σχέδιο σε εφαρμογή
έγινε η προσαρμογή
ήτανε αιματηρή
του `κόψαν το λαιμό με λεπίδα κοφτερή
το σώμα του χωρίς κεφάλι στην χωματερή
το πετάξαμε
και άλλους τόσους σφάξαμε
την νύχτα εκείνη

ZN! ZN!…
ZN! ZN! ZN!…

Μέρα ένα
δεν αισθάνεσαι καλά
κάνεις όλο εμετό και πας για ύπνο χαλαρά.

Μέρα δύο
σε τρέχουνε για το νοσοκομείο
με φορείο
δε θα ’πρεπε να το πάρεις για αστείο.

Μέρα τρία
αρχίζει να εκδηλώνεται η ασθένεια…

Μέρα τέσσερα…

ΖΝ! ΖΝ!…
ΖΝ! ΖΝ! ΖΝ!…

4 Όταν παίζουν Γκα Φρα – 1998

Καβατζωθήκαμε καλά
Προχωράμε χαλαρά
Με τη τσέπη γεμάτη
Πλάτη-πλάτη στην απάτη
Στη κομπίνα περνάμε φίνα
5-6 φορές το μήνα άργισε η λιμουζίνα
Αλλά θα σκάσει μύτη
Εγώ και το καλό κατευθείαν από την Κρήτη
Τελειώνω όμως το V
Βλέπω ένα αστέρι με καρέ μαλλί
Τα μάτια είναι χακί
Κολλάει και με κοζάρει της πετάω και ένα φιλί
Ξεκολλάω με το μουνί γιατί έγραψα στ'α

Ρχίδια μου τον Μηδενιστή
Έσκασε και η λιμουζίνα
Πρόσεξε τη ρίμα
Πάμε να χαλάσουμε όλο το χρήμα
Σαν αρχή πάμε για κρασί
Κανα πούρο γεμιστό να γίνουμε κόκαλο
Μετά ξενοδοχείο με 3 συν 2
Στειρωμένες πληρωμένες
Για όλο το βράδυ θα μου απλώνουνε και λάδι
Σε όλο μου το σώμα και που είσαι ακόμα
Η νύχτα είναι μεγάλη και κορόιδια πιάνει
Όμως δεν πιάνει Μηδενιστή
Γιατί έχουμε άλλη δουλειά
Κάναμε καλή νιώθω βασιλιάς που έχω στη τσέπη μου χαρτί
Η πρώτη μου η σκέψη μια Μερσέντες ακριβή
Και ύστερα για ψώνια κοκα χόρτο και μουνί
Ναι ναι καλά κατάλαβες
Είναι οι Ζωντανοί Νεκροί μέσα στη χλιδή
Σε αμάξι με σοφερ και όχι πάνω σε παπί
Οι καλύτερες οι φάσεις στις ανώτερες κλάσεις
Έχουμε πάρει φόρα χαλάμε φράγκα
Και τώρα να μας πιάσεις
Με τη λιμουζίνα γυρνάμε στην Αθήνα
Πουλάμε και αγοράζουμε γιατί έχουμε το χρήμα
Η πρώτη μας η στάση μπροστά σε μια βιτρίνα
4 γκομενάκια που ήταν πολύ φίνα
Και αμέσως ο Χαρμάνης πέταξε ιδέα
"δεν πάμε ξενοδοχείο να περάσουμε ωραία;"
Τα σεα και τα μεα τα ξέρετε και εσείς
Κορίτσια δεν συστήθηκα Μηδενιστής

Τώρα που παίζουν γκα φρα

Περνάμε καλά
Οι Ζωντανοί Νεκροί κάνανε καλή δουλειά
Μετά απ' τη ληστεία γίναμε χρυσοί
Κανένας δε μιλάει γιατί μιλάει το χαρτί
Έχουν μείνει και άλλα φράγκα
Μπράβο του του μάγκα
Ή μάλλον του μάγκα που του πήρε τα φράγκα
Δηλαδή οι ΖΝ τώρα στη χλιδή
Πάμε για χαρτί ή ζάρια στο καζίνο
Στου κουλού μου το χέρι τα φράγκα μου τα δίνω
Τι ωραία πόλη λίγο αλκοόλ
Πάω πάσο με καρέ του άσο
Στο τέλος να δεις εγώ θα γελάσω
Έχω γκάβλες μια γκόμενα να πειράξω
Την εβλέπω στο διπλανό τραπέζι εικοσιμία να παίζει
Πηγαίνω από κει και ξηγιέται στο χαρτί
Της τραβάω την προσοχή της λέω πάμε από κει
Για σαμπάνια και κρασί στο δοχείο για ξένους
Γαμηθήκαμε κοιμηθήκαμε και ξύπνησα νωρίς
Μα αυτή είχε φύγει από βραδής
Με τα λεφτά και το χασίς και έφαγα πακέτο
Λοιπόν Χαρμάνη στρίψε δέκα χι
Έλα να σνιφάρουμε το τελευταίο τζι
Παράγγειλε σαμπάνιες έχουμε γιορτή
Δεν ξέμεινα εγώ άρα δεν ξέμεινες και εσύ

5 Ο καλός, ο κακός και ο άσχημος – 1998

Μηδενιστής καλός και πάντα με το νόμο
δε θα `σαι στα καλά σου φέρνω πόνο και φθόνο
δε σου δίνω χρόνο ούτε για ένα βήμα
άκου τη ρίμα να πέφτει να σπάει κεφάλια αχ τι κρίμα
τα έβαλες με τους χειρότερους μέσα στην Αθήνα
το μόνο που έχω στο μυαλό μου είναι η κομπίνα
να κλέβω χρήμα
να γεμίζω το πορτοφόλι
η πόλη μου ανήκει γι' αυτό κάντε πίσω όλοι
τραβάω πιστόλι στα μούτρα κάθε καριόλη
βομβιστικές επιθέσεις έχω καλές προθέσεις
Μηδενιστής καλός σου κλέβω όλες τις θέσεις
και άμα κάνεις τη στραβή και πάς να μου την παίξεις
τότε φίλε μου να ξέρεις σίγουρα πως έχεις μπλέξει
από τους νούμερο ένα στη σκηνή και στη φέρμα
στο ψέμα τρέφομαι με αίμα
καλύτερα να μη το κάνω θέμα
Χωρίς φόβο και με πάθος ποτέ δεν μπαίνω λάθος
πιο γρήγορος και απ' τη σκιά μου
γι' αυτό μείνε μακριά μου
και ξεκολλά από το φλας
δεν έχεις την καρδιά να τα βάλεις με εμάς
δεν μπορείς
ψυχοσωματικά αδυναμείς
μόλις παραπιείς
δεν ξέρεις να φερθείς ήττα θα γευθείς καλομαγειρεμένη
κάπου στην πόλη ο Τυμβωρύχος περιμένει
με τον τάφο σου ανοιχτό σε ένα τόπο χλοερό
να τελειώσει το σκοπό
που πρότεινα εγώ δολοπλοκώ και καταστρέφω

MCs παραμονεύω την ψυχή σας κλέβω
με μια ματιά και μόνο
μετά αρχίζω να στα χώνω
σαν το θύμα οι μαχαιριές
και τον δολοφόνο κατατροπώνω
και οπισθοχωρείς
κυριάρχησε ο Χαρμάνης υπό την επήρεια του χασίς
συνεχίζω και πίνω πιο πολύ για να γίνω
δεκάρα δε δίνω
πληρώνουνε οι άλλοι ή τους σπάω το κεφάλι
έτσι είναι γιατί έτσι πάει
η παράδοση κρατάει
όσο και αν πονάει ο Χαρμάνης ξαναχτυπάει
κοίτα το θύμα τι φοράει
χρυσαφικά και μαύρο fly
πάω να του τη μπω να του πάρω τον χρυσό
μόλις πηγαίνω αρχίζω να του τη μπαίνω
φίλε δώσε μου ψιλά γιατί δεν βγαίνω
σταματάει να προχωράει τον βλέπω να κολλάει
του τη μπαίνω για το fly
αφαιρώ και τον χρυσό που ήθελα να πάρω
ρε φέρτε μου το γάρο να συνεχίσω να ραπάρω
με γρήγορο πιστόλι
του πήρα και το πορτοφόλι
στη φυγή μου απάνω
απέφυγα και ένα κόλι
κατευθύνομαι στην πόλη
στο γνωστό το παρκάκι για ένα ταλιράκι
που θα πιω το βραδάκι
και θα πίνω, πίνω, πίνω και ποτέ δε θα το δίνω
τζιβάνιασε όμως και τελικά το σβήνω
Τυ Τυ Τυμβωρύχος άσχημος με άσχημες διαθέσεις

με θεωρείς τρελό το ξέρω θέλεις να με δέσεις
έχω πολλά μες στο μυαλό μου τον εαυτό μου
έχω κάψει κύτταρα πολλά απ' τον εγκέφαλο μου
όταν σκάβω σε θάβω χρυσό από τον τάφο
με μανία ανεργία
προκαλώ τούτη τη δεκαετία
στην Τυμβωρυχία
το στιλ μου σε σοκάρει όπως η παιδική πορνεία
γύρω μου στριφογυρίζει η ανησυχία
τα σκαριά μου δυνατά σαν παιδιά από την Αλβανία
προχωράει η ραψωδία
εγώ και η ομάδα μου δεν κάνουμε αστεία
κάνω ραπ για το γαμώτο της υπόθεσης
φοβίζω τους MCs όπως το ηφαίστειο
τους ιθαγενείς επίσης
ταιριάζω με την άσχημη Αθήνα
τέτοια βρωμα δε θα βρεις πουθενά ούτε σε καντίνα
σνιφάρω κόκα μια φορά τον μήνα
στη μάπα σου σαν βλήμα
όταν χώνω μες στη ρίμα βήμα βήμα λοιπόν
η καριέρα σου κρατάει μια σεζόν
αν σε ζάλισε αρκετά απλώς πάρε ένα depon
είναι η περίφημη ομάδα των Ζωντανών Νεκρών

6 ΖΝ εντολές – 1998

Με βλέπεις σαν στρόβιλο μα ανώφελο να φύγεις δε σ' άρεσα
αιμόφερτος και απρόβλεπτος ακόμη σε χάλασα
σχήματα βάναυσα προκάλεσα
πυρ MC και θάλασσα
άρχισα δεν άργησα μα
μπαίνω και στήνω
με αφήνω με στίχο καμμένο και τρέχω και φτύνω
και έρχομαι, έρχομαι μπροστά μου δε σ' ανέχομαι
και μπλέκομαι συχνά μέσα σε τσαμπουκά
με ένα τυπά που η ρίμα τον χτυπά και τα λοιπά
μα πήγαινε πήγαινε πήγαινε χάσου από μπροστά μου
τρέξε φύγε κρύψου πριν βρω τα λογικά μου
έρχονται οι μέρες και περνάνε οι ΖΝ σαν νέες ρίμες
ρίμες θα `ναι που πονάνε και σε παρατάνε
hip hop μέχρι σήμερα δεν έκανες απόψε κάνε
άκου τις ΖΝ εντολές
Ου ρίμες κλέψεις με βλέψεις
να τυμβωρυχεύσεις
ηγούμαι μόνο κακούς κρίνοντας ζωντας και νεκρούς
με σκοπούς ειρωνικούς
και αν δεν ακούς θα υπακούς
προκαλούμε πλήξη κατεβάζοντας ουίσκι
σε πιάνει θλίψη όταν χτυπάω μετά τη λήξη
εισβάλω στο πι και φι με ριφιφι
με φιλική συμμετοχή
μες στην καταστροφή που προκαλεί ο Ηχοκράτορας
είμαι του hip hop προπάτορας
ο τελευταίος αυτοκράτορας επιβήτορας

ο κάκιστος ρήτορας
ένας κακός καημός σου
ευθύνομαι για τον χαμό σου
στο λεω για το καλό σου
Μηδενιστής ο αντίπαλος σου

οι ΖΝ εντολές
και πίνω μπίρες πίνω μπίρες πίνω μπίρες
και χώνω ρίμες χώνω ρίμες χώνω ρίμες
μέχρι το πρωί
το μικρόφωνο υπό την κατοχή του Λυτρωτή
απ' τους ΖΝ κατεβαίνουμε με το γαμήστερο κομμάτι
που σε άφησε σακάτη
και είμαι λιώμα μα δεν τα παρατάω ακόμα
θα μπω μες στο μυαλό σου όπως ο πούτσος μες στο στόμα
θες να δεις
εξαφανίζομαι από εδώ και γίνομαι Λυτρωτής μέσα στον ήχο
σα βασιλέα Τυμβωρύχο σαν σαλέα κλαρίνο
τη φωνή μου διευθύνω
έγκαυμα για τα αυτιά σου
μα ποτέ δε σ' αφήνω να πέσεις κάτω πας πάνω
με ένα στίχο γαμάτο ξέχνα τους άλλους
υποδέξου τους μεγάλους τους φευγάτους
χώνεψε το σαν ζαχους
πρόσεξε μη ζαλιστείς
είναι οι καλύτεροι σε όλους τους τομείς
δηλαδή οι Ζωντανοί Νεκροί είσαστε εσείς

Άλλος ένας κακός λιώμα Ζωντανός Νεκρός
μεθυσμένος είναι και αυτός
για τσαμπουκά πάντα έτοιμος
Μηδενιστής πανέτοιμος

που με είδες που με θυμάσαι
με βλέπεις ακόμα και όταν κοιμάσαι
και αν δε θυμάσαι απλά κοιμάσαι
γιατί βρίσκομαι παντού σου κάνω ντου
με σκοπό να σε συγχύσω
να σε ζορίσω να σου ορίσω εντολές
στο είχα πει απ' την αρχή
στο μικρόφωνο μη τα βάζεις ποτέ σου με τον Μηδενιστή
ήτανε η πρώτη μου εντολή
και δε με σεβάστηκες τώρα που χάνεσαι
πες πως αισθάνεσαι πες πως δε σου άρεσε
απλά χαλάρωσε φύγε ή άραξε
το ξέρω οι ΖΝ είναι το κάτι που σε τάραξε
και αυτό είναι που μ' άρεσε
κάτσε και χάζεψε κόλλησες χάνεσαι
το ξέρω οι ΖΝ είναι το κάτι που σε χάλασε
και αυτό είναι που δε σ' άρεσε
για σκηνικά ποτέ μη ψάχνεσαι
η δεύτερη εντολή είναι ακόμα πιο καυτή
πιο οδυνηρή και πιο κακή
από κάθε κακή σου στιγμή
θέλεις να ακούσεις;
άμα θες πάρε το δεύτερο LP

7 Το ραπ μου είναι πρόκληση – 1998

Δώσ' μου ένα λεπτό στο μυαλό σου για να μπω
σε σφάζω σαν τον δήμιο με το μικρόφωνο
σα πολυώνυμο το άθροισμα μας Ζωντανοί Νεκροί
περίπλοκο για το μυαλό σου σαν εξίσωση
το στιλ σου απομίμηση κυνηγάς τη μίσθωση
το θέμα δε μ' απασχολεί το ραπ μου είναι πρόκληση
για κάθε Έλληνα Mc με ένα κουστουμάκι
επίσης και οι παραγωγές μου για κάθε παραγωγό
κανείς δεν το περίμενε ότι θα `φτανα ως εδώ
έχουμε 98 στο κρατάω ζωντανό
μου το φέρανε νεκρό αίμα σάρκα και νερό
του έδωσα ψυχή και αθάνατη ζωή
το ραπ μου είναι πρόκληση γάμα την προώθηση
τώρα έχω πρόσβαση και σου τα χώνω χύμα
ματωμένα άγρια σαν τα παιδιά της Χιροσίμα
και μέσα στην Αθήνα σκληραίνω τον πυρήνα
προτού να πάρεις σήμα κατέστρεψα την Κίνα
και η ρίμα ψάχνει το επόμενο της θύμα
στο νήμα ισορροπία
ψάξε να με βρεις στα αρχεία αν μπορείς
μα δεν μπορείς γιατί είμαι διαφανής

Γιατί το ραπ μου είναι πρόκληση
για κάθε Έλληνα MC που θέλει να μπει στη μάχη

Είναι το ραπ ανεξήγητο ζημιά στ' αυτιά σου
με τ' απόλυτο μυστήριο
η πίεση πολλή σαν να ναι κρατητήριο
πηδώ μέσα από το κτήριο χωρίς απολυτήριο
η δικιά μου η περίπτωση μια στο εκατομμύριο

9 με 10 επισκεπτήριο
δεν είμαι αυτός που ψάχνεις δεν είμαι ο πιστολέρο
ούτε ο ψυχάκιας που το έσκασε από τη Λέρο
με τις χούφτες μου γεμάτες με χασίσι
Θεέ μου μπάτσος αν με σταματήσει
σίγουρα θα με γαμήσει
ο γιατρός άμα μεθύσει φτιάξει κλώνο Τυμβωρύχο
ο κλώνος ο δικός μου δε θα γράφει τέτοιο στίχο
είχαν προσπαθήσει και άλλοι να πετύχουν το ακατόρθωτο
ήταν απροετοίμαστοι τους βρήκε το απρόοπτο
γι' αυτό σαν αστραπή μη ρωτάς γιατί
μια τζούρα από το ραπ μου είναι υπερβολική
να σε στείλει στη στροφή για αποτοξίνωση
σε γνωρίζω από την κόψη του σπαθιού την τρομερή
ζωή και θάνατος είναι οι Ζωντανοί Νεκροί
απ' το δρόμο εμπνευσμένοι απ' τα κόκαλα βγαλμένοι
τρελαίνω τους τρελούς πιστεύω σε θεούς
γιατρεύω τους γιατρούς

Γιατί το ραπ μου είναι πρόκληση
για κάθε Έλληνα MC που θέλει να μπει στη μάχη

8 Θα την πάθεις για να μάθεις – 1998

Θα την πάθεις για να μάθεις μια μέρα
Και εσύ και όλοι σας Χαρμάνης
Ζωντανοί Νεκροί για το 98
Κρατάω ζωντανό ρε και νεκρό
Σισιχάχα
Ο δρόμος μου ο τάφος μου
Ατελείωτος ο πάθος μου
Χαρμάνης μια ζωή
Γαμάω τον μαλάκα που πάει να μου την μπει
Μπροστά του με έχει και δεν μπορεί να με δεί
Να ζητάει εξηγήσεις να δέχεται απαντήσεις
Με λόγια μπερδεμένα από παιδιά μαστουρωμένα
Αλλά κοιτάει μόνο εμένα
Του λέω για δες με ξέρεις από εχθές
Άμα φταίω μια φταις δέκα φορές
Είσαι μπινές και ξενέρωτος πολύ
Δηλαδή δένεις πι το καλό το γάρο τζι
Μια μέρα απ' τη ζωή μου
Ολόκληρη η δικιά σου
Αν μου μιλάς να προσέχεις τη μιλιά σου
Δεν είμαι μορφωμένος αλλά είμαι πιωμένος
Και όταν είμαι πιωμένος είμαι διαβασμένος
Απ' το χόρτο εγώ μαθαίνω και ξέρω γιατί πίνω
Της γνώσεις μου δίνω και τα προβλήματα μου λύνω
Εγώ θα με κρίνω και όχι εσύ
Σου έκανα μια καλή δηλαδή μου χρωστάς
Και αν την πλάτη σου γυρνάς ρε μαλάκα
Ρε έστι με πουλάς; σε λίγο καιρό μόνος σου θα περπατάς
Τριγύρω θα κοιτάς χωρίς να ξέρεις που πατάς
Και εκεί θα την πάθεις για να μάθεις

Χαρμάνης ζωντανά

Θα την πάθεις για να μάθεις μια μέρα

Όταν όλοι οι γνωστοί σου θα σε κάνουν πέρα x3

Θα έχεις ξεμείνει και ο κόσμος θα σε φτύνει

Ώμο με ώμο τον τράκαρα στο δρόμο

Δεν με πήρε χαμπάρι μα δεν του κανα τη χάρη

Συνέχισε να περπατάει

Λίγο παρακάτω πήρε κάτι να φάει

Έναστρο πόλη

Αθήνα είναι η πόλη όμως τουπεκιάζομαι

Γιατί περνάει το κόλι και μπορεί να μου την πέσει

Να δοκιμάσει να με δέσει

Μα την πέφτουνε και δέρνουνε το θύμα που έχει χέσει

Χειροπέδες του έχει φορέσει

Και τον βάζει στη πίσω θέση

Κατευθείαν για το τμήμα

Πω πω τι κρίμα δε του πήρα το χρήμα

Όμως γυρνάει ο τροχός

Θα γελάσει και ο φτωχός

Μόλις τον βρω θα του αφαιρέσω το φώς

Μη ρωτάς το πως

Με μια ματιά και μόνο σα μανιακό δολοφόνο

Θα νιώσει τον πόνο

Θα την πάθεις για να μάθεις μια μέρα

Όταν όλοι οι γνωστοί σου θα σε κάνουν πέρα x3

Θα έχεις ξεμείνει και ο κόσμος θα σε φτύνει

9 Μένει να δω -1998

ΥΠΟΧΘΌΝΙΟΣ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΣ ΤΑΚΙ ΤΣΑΝ

Μένει να δω (Ωωω!)

Μένει να δω (Ωωω!)

Μένει να δω (Ωωω!)

Μένει να δω τον επόμενο εχθρό και να του πω

ΥΠΟΧΘΌΝΙΟΣ

Μένει να δω τον επόμενο εχθρό και να του πω

Ότι μπορώ να του σπείρω τον Ιό από την Άγρια Φυλή

Και θα ‘ναι μόνο η αρχή με μένα πρωταγωνιστή

Ε; Σςς... Κάνετε σιωπή

Έρχεται η εποχή, πιο σκληροπυρηνική

Καθεαυτή αυθεντική να προκαλέσει

Τάρα-χη-η-η, Χη-η-η-η

Χη-ηηη...

ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΣ

Bonus, extra bonus, κι όμως τόνους φόνους φέρνει

Εκπληκτική εμφάνιση που σε παρασέρνει

Δε σε παίρνει να πιαστείς με ημίθεους emcees

Τάμα-νάμα-νάμα-νάμα ναι ε-ε-ε-ι-αμμμ

Και ξαφνικά ο Χάρος

Βγήκε παγανιά, να σου κόψει τη μαγκιά

Και τ’ αχανά και να σου πει, έλα ξανά λίγο-πολύ

Να τα βάλεις με την Άγρια Φυλή

ΤΑΚΙ ΤΣΑΝ

Θες τσαμπουκά ρε; Όχι άσ’ τονα να πει

Μόλις τελειώσει θα τον κομματιάσω ξεκινώντας απ’ τ’ αυτί

Δε σε παίρνει, ούτε να μιλάς, ούτε να γελάς

Ζήτα μου συγγνώμη και ακόμη, θα τις φας

Φέρ’ το παπί και φύγε από την περιοχή μου
Αφού τα ‘βαλες μαζί μου, εξαγριωμένοι οι δικοί μου
Έτοιμοι να επιτεθούν (να επιτεθούν, να επιτεθούν)
Πόνο δε νιώνω, όλα τα σφάζω, όλα τα μαχαιρώνω
ΥΠΟΧΘΟΝΙΟΣ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΣ ΤΑΚΙ ΤΣΑΝ
Μένει να δω (Ωωω!)
Μένει να δω (Ωωω!)
Μένει να δω (Ωωω!)
Μένει να δω τον επόμενο εχθρό και να του πω
ΥΠΟΧΘΟΝΙΟΣ
Μένει να δω κι όταν βγω απ’ τον υπόνομο
Ξέρω καλά ποιο θα είναι το θύμα το επόμενο
Με λένε Υποχθόνιο, με το μοιρογνωμόνιο
Μοίρες είναι το σώμα σου, κι εσύ το ορθογώνιο
Τετραγωνίζω τις συνθήκες που ορίζω
Σε κουτάκια τη ζωή σου καθορίζω
Το μέλλον πλεκτάνη σου ‘χει στήσει
Να ξαναζείς χωρίς ποτέ σου να ‘χες ζήσει
Σε κάθε μου βήμα μου, σε κάθε μου ελιγμό
Προσφέρω οργασμό στον γυναικείο πληθυσμό
Να ιδρώνω απ’ το άγριο σεξ
Το σώμα μου δε λιώνει γιατί είναι από πυρέξ
Διακτινίζομαι σ’ όλη την Πατρίδα
Από Σιάτιστα, μέχρι την Αθήνα
Και στη Θεσσαλονίκη σου ετοιμάζω τη διαθήκη
(Κι αν η ψυχή σου μου ανήκει, κι αυτή σ' εγκαταλείπει)

ΤΑΚΙ ΤΣΑΝ
Το Παιδί Θαύμα προκάλεσε τραύμα
Αποστολή φέρνει εις πέρας κι έχει σώο το πράμα
Έχει σπάσει το φράγμα του ήχου και στίχου
Από το στόμα του λύκου, τώρα στου Τυμβωρύχου

Η ρίμα μετατρέπεται σε φόνισσα, έθεσα
Ιδιότητα και δε σε ρώτησα
Εν έτει ’97 η αλήθεια σταματά
Βγάζουν λεφτά ή αστρονομικά ποσά
Τούτη τη χρονιά θα τους φάμε κολλητά
Σίγουρα, προχωράμε χωριστά, πρόσεξε λοιπόν
Τα λεγόμενα, το αναμενόμενο
Ταλέντο που κόβει σαν στιλέτο το καλύτερο
Σημείο απ’ το φιλέτο, φίλε δεν παίζω
Δουλεύω, πάντα κάτι μαγειρεύω
Είναι γρίφος, δίκοπο σπαθί ο Τυμβωρύχος
Πες το όπως θες ή πιες το σαν εχθές
Γιατί απ’ αυτά που λες, μάλλον δε με κατάλαβες
Τι θα γίνει άραγες; Ξανακούω για νέες ιδέες
Μέχρι χθες τη βάραγες
ΤΑΚΙ ΤΣΑΝ
Μέχρι χθες τη βάραγες
Τώρα προσπαθείς να μπεις
Στη δικιά μας την πλευρά
(Στη δικιά μας τη φάση)
Εκπροσωπώντας
Χαρμάνη
Μηδενιστή (Μηδενιστής)
Καταχθόνιο (Καταχθόνιο)
Υποχθόνιο
Και Λυτρωτή (ο Λυτρωτής)
Προσπαθώ να θυμηθώ τον προηγούμενο
Και τα έβαλε με την Άγρια Φυλή και τι έχει πάθει
(Ποιος είναι ο προηγούμενος;)
ΥΠΟΧΘΟΝΙΟΣ ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΣ ΤΑΚΙ ΤΣΑΝ
Μένει να δω (Ωωω!)
Μένει να δω (Ωωω!)

Μένει να δω (Ωωω!)
Μένει να δω τον επόμενο εχθρό και να του πω
ΥΠΟΧΘΟΝΙΟΣ
Μένει να δω
Μένει να δω
Ωωω-ωωω-ωωω!
Μένει να δω τον επόμενο εχθρό και να του πω
Μένει να δω

10 Ήρθαν οι mc's – 1998

Με τα μπερδεμένα λόγια σταματάω τα ρολόγια
η κάνναβης καλύτερη στο λάδι και απ' τη σόγια
εδώ παπάς εκεί παπάς που είναι ο παπάς
τον στρίψαμε τον ήπιαμε τώρα θέλεις να φας
θέλει όλα να τα δει το παιδί θέλει ανάποδη
δεν του χαλάω χατίρι χαλάω ώμος την κάνναβη

Όχι δεν είναι παράσταση
κοζάρεις την κατάσταση
και σε συμπαράσταση
σε στέλνει σε άλλη διάσταση
προκαλεί και διάσπαση
σε ψυχή και σώμα
σε κάνω λιώμα
πιο κάτω και απ' το χώμα
η ώρα που κοιτάς σου δίνη

κανένας δε θα μείνει
για να σωθείς
πρέπει στη φάση να χωθείς
όλο και πιο βαθιά
για να περνάς καλά
άμα το πάρεις πονηρά
δεν κάνεις για δουλεία
έτσι με μια πιστολιά
σε έστειλα στον τάφο
εις μνήμην σου θα σκάσει ο Τυμβωρύχος ένα μπάφο
να το πιούμε όλοι εμείς
που πίνουμε χασίς
να κάψετε και εσείς
άλλο ένα γάρο
καβατζόσετε και ένα να κεράσετε το Χάρο
πλέον δεν είναι μυστικό
ότι θέλω να πιω
να ανεβώ και ποτέ να μην κατέβω
τη ζωή μου ερμηνεύω ως ενός εγκληματία
δε φταίω εγώ
αλλά φταίει η γαμημένη κοινωνία
που μου χάρισε
μίσος και αφραγκία
και μου κολλάει μια ζωή η γαμημένη αστυνομία
εκεί να μου την πούνε να με ψάχνουν να με βρούνε
από Σικάγο ως Αθήνα
Ανατολή ως τη Δύση
μα το μόνο που θα βρούνε είναι ντουμάνια από χασίσι

Έτσι έμαθα να ζω
είμαι κοντά δεκαοκτώ
ήπια γουλιά – γουλιά

τις μιζέριας το ποτό
στον πυρετό της γειτονιάς ήμασταν οι πιο φτωχοί
καταστάσεις που οι πλούσιοι δεν έχουν φανταστεί

Πέρασε όμως καιρός αρκετός
και έμαθα πως τελικά ο κόσμος είναι σκληρός
ναρκωτικά και ουσίες δε με' βγάζαν σε καλώ
το σχολείο το παράτησα γιατί ήταν βαρετό

Άμα θέλεις να ψωνίσεις τότε έλα από εμάς
βρίσκω φούντα κοκαΐνη και τρυπάκια για να φας
στο δρόμο επιβίωσαν τα βρωμικα μας έργα
ληστείες και κομπίνες και όχι μόνο με μαχαίρια
έχουμε όπλα
κατεβάζουμε ολόκληρη στρατιά
έχω τρελούς που έχουν τα κότσια να τινάξουνε μυαλά
άκου λοιπόν το μήνυμα γιατί είναι θετικό
και τόση ώρα προσπαθώ
να στο βάλω μυαλό
ληστείες και κομπίνες είναι hobby επικίνδυνα
αν δεν κόψεις όταν πρέπει
μπορεί να' χεις μπλεξίματα
καμιά φορά κολλάω και αναδομώ στο παρελθόν
και σκέφτομαι τη πέρασα για να 'μαι εδώ παρών.

Και έτσι ήρθαν οι MC's να πούνε τα εξής
και να καπνίσουνε χασίς!

Και έτσι ήρθαν οι MC's να πούνε τα εξής
και να καπνίσουνε χασίς!

Πες μου πως μπορείς να αντισταθείς

άναψε το γάρο πριν πεθάνω
σε όλους τους μάγκες της παλιάς σχολής
που ήρθανε να σε στείλουνε για ύπνο από νωρίς
και προς όλους τους γονείς
να κρατάτε παιδιά από τους δρόμους μακριά
γιατί πουλάν ναρκωτικά

…οι Ζωντανοί Νεκροί είναι εδώ
και στο μυαλό σου…

11 Πρέζα – 1998

Βαθιά μιλάω!
πρέπει να ξεκολλήσουν από το παραμύθι
πρέπει να λάμψει η αλήθεια!
…να ξεκολλήσουν από την Ομόνοια
ρε όλοι οι φίλοι μου πάνε και κολλάνε ρε
τι θα γίνει θα ξεκόψω εντελώς;
…τα αρρωστάκια πρέπει να ξεκολλήσουν
ξεκόλλα!

Όσο περνάει ο καιρός
φιλοσοφεί ο παλιός
που τα ήξερε αλλιώς
σε μια άλλη εποχή

καλύτερη από αυτή
και όχι στην Ομόνοια να ψάχνουν το χαρτί
τα άρρωστα πρεζάκια να βαράνε στα σκαλάκια μπουκαλάκια με ζά
δεν ήσαστε καλά με ξίδια φέρμα στα παιδιά
στην ίδια γειτονιά που πίναμε τα ρό
ένα πολύ παλιό καιρό
που με μάθαινες να στρίβω και να πίνω τώρα σε φτύνω
μπας και ξυπνήσεις με της αναμνήσεις
μα δεν ξυπνάς και κακία κρατάς
στην Ομόνοια γυρνάς και κοιτάς για να γίνεις
κάποια στιγμή θα μείνεις αν δεν κόψεις να την πίνεις

Παραμύθια Ριψοκίνδυνα Ενώ Ζεις Ακίνδυνα
Π.Ρ.Ε.Ζ.Α.! Ζητάς απεγνωσμένα!

Παραμύθια Ριψοκίνδυνα Ενώ Ζεις Ακίνδυνα
Π.Ρ.Ε.Ζ.Α.! Ζητάς απεγνωσμένα!

Πρέζα ζητάς απεγνωσμένα…
…όλα αυτά τα χρόνια πήγανε χαμένα.

Βλάκα Γιωργάκη έγινες πρεζάκι σου έλεγα παράτα το
τώρα στην Ομόνοια ζητάς το’ κατοστάρικο
για μένα είσαι ηλίθιος και αν με συναντήσεις ξανά
και μου ζητήσεις λεφτά
θα πάρεις τον μπούλο
στο είχα πει από παλιά
η μάνα σου έκανε καλά που σε έδιωξε απ’ το σπίτι
και λένε όλοι στη γειτονιά σε χάλασαν οι φίλοι
εγώ δεν είμαι φίλος σου δε θέλω να σε ξέρω
και αν θυμάσαι που κατέβαζες σιρόπια και αρντάν
πόσο θα ’ντέξεις άλλο;

ξέρω όπου να’ ναι θα πεθάνεις
βάζω στοίχημα δεν έχεις άλλη φλέβα να σουτάρεις
φταίω εγώ μαλάκα – που σ’ έκανα παρέα
μα ξέκοψα όταν έμαθα ότι μπλέκεσαι με σεα και με μαία
όλα αυτά δεν είν’ τυχαία
είναι προκαθορισμένα να πεθάνεις

Παραμύθια Ριψοκίνδυνα Ενώ Ζεις Ακίνδυνα
Π.Ρ.Ε.Ζ.Α.! Ζητάς απεγνωσμένα!

Παραμύθια Ριψοκίνδυνα Ενώ Ζεις Ακίνδυνα
Π.Ρ.Ε.Ζ.Α.! Ζητάς απεγνωσμένα!

Πρέζα ζητάς απεγνωσμένα…
…όλα αυτά τα χρόνια πήγανε χαμένα.

Φιλαράκι να προσέχεις μη κολλήσεις εσύ
γιατί θα στην πει η ίδια η ζωή με κάσα ή κλουβί
αρρώστια η χαρμάνα
να κρυώνεις
να πονάς
να γαμιέσαι σαν πουτάνα για να βγάλεις λεφτά
για να γίνεις καλά
τους ξέρω από παλιά
κολλημένοι με την ζα
καπνιστή ή μυτιά
τώρα την ημέρα κατεβάζω δυο χαρτιά
κράτησε τη μακριά ποτέ από κοντά!

Παραμύθια Ριψοκίνδυνα Ενώ Ζεις Ακίνδυνα
Π.Ρ.Ε.Ζ.Α.! Ζητάς απεγνωσμένα!

Παραμύθια Ριψοκίνδυνα Ενώ Ζεις Ακίνδυνα
Π.Ρ.Ε.Ζ.Α.! Ζητάς απεγνωσμένα!

Πρέζα ζητάς απεγνωσμένα!
…όλα αυτά τα χρόνια πήγανε χαμένα.

Και όταν αρχίσει το σώμα σου να πονάει…
και όταν κρυώνεις…
…θα σκέφτεσαι ότι έχεις κάνει λάθος
Μεγάλο λάθος! … για φαντάσου…

12 Η νύχτα των ζωντανών νεκρών – 1998

Έχω πολλές επιλογές για να σου δώσω αυτό που θες
με επικάλεσες προκάλεσες τώρα μου λες δε φταις
είμαι γεννήτορας από γενιές που κάνουνε πουστιές
έντιμος με ήχους που δε χαρίζουνε ζωές
για πες μου θες, θες δε θες με ακούς και κλαις
σου φέρνω αναμνήσεις από το χτες και το προχτές
πυρετός για το μυαλό σου ζάλη στον εγκέφαλό σου
βάζω μηδέν στον εαυτό σου Μηδενιστής ο αντίπαλός σου
με σιχαίνεσαι φοβάσαι και τρελαίνεσαι
η θεωρία σε πονάει την αλήθεια τη γαμάει
και αφήνω πίσω μου ανάκτορα και αμύθητα ποσά
ο Τυμβωρύχος έσκαψε και σου πήρε τα χρυσά
τα οστά τα πολύτιμα δεν είναι αδίκημα
δεν είναι ατύχημα είναι το χτύπημα
είδα και κρίθηκα αναμετρήθηκα

τώρα σε κρίνω εγώ με όπλο τον μηδενισμό
ζωντανεύω τον νεκρό σε θάβω εν τόπο χλοερό
σου δίνω το αμίλητο νερό και δε μιλάς
πονάς και ψάχνεις που θα πας
ο χρόνος σε πιέζει δεν τολμάς θα τις φας

Να κάτσω κάτω να γράψω στίχο είναι η αποστολή μου
σαν τον Τυμβωρύχο εκπροσωπώντας τη φυλή μου
αργά μέσα στο κοιμητήριο
θα γίνει το μυστήριο
δε χρειάζεσαι εισιτήριο αν θες να `ρθεις εδώ
θα `ρθω εγώ αυτοπροσώπως
να σε πάρω όπως όπως
δικός μου θα είναι ο τρόπος επίσης και ο τόπος
θες να με φτάσεις πρέπει πρώτα να αγγίξεις τα αστέρια
γέμισα τον ουρανό από νεκρά περιστέρια
που τους έκοψα τα χέρια και δεν έχουνε φτερά
το παράλογο θα ήταν να πετάγαν χαμηλά
και χαμηλά το κεφάλι και ο χάρος όποιον πάρει
όταν χτυπάω με το φτυάρι πέφτεις κάτω σαν το ζάρι
άλλο ένα παλληκάρι στα Σφακιά (αααα)
η μάνα του από τον Άδη άκουσε μια ντουφεκιά
της γενιάς μου βασιλιά μη κατέβεις τα σκαλιά
μη κολλήσεις πουθενά η ζωή είναι πιο γλυκιά

Έχω την τάση γενικής ανατροπής κάθε αρχής
αρνούμαι κάθε ηθική είμαι Μηδενιστής
αν θέλεις να με βρεις αν με δεις χάθηκες
εμπόδιο μου στάθηκες να με σκοτώσεις βάλθηκες
στα άκρα πάλι το τράβηξες χτυπώντας με αντεπιθέσεις
σου κάνω επιθέσεις με μαχαίρια και στρατό
με το φτυάρι θα σου κόψει ο Τυμβωρύχος το λαιμό

είμαι εδώ θα είμαι εκεί θα με δείς από παντού
είμαι το φάντασμα του κακού εφιάλτης του καλού
η ζωντάνια του νεκρού η μετεμψύχωση
σε σώματα που βρίσκονται αλλού στις ψυχές του ουρανού
Ζωντανοί Νεκροί ήτανε λίγοι μαζευτήκαν τώρα γίναν πιο πολλοί
ξεχυθήκαν μες στους δρόμους
ξαναφτιάχνουν τη γιορτή έλα και γιόρτασε και εσύ μαζί
ή κάτσε στη μιζέρια σου στον φθόνο στον πόνο
στον άδικο τον χρόνο που χαλάς για να μου την πεις
φίλε δεν κατάλαβες είμαι Μηδενιστής

Και σκέφτομαι ποιος θα είναι ο επόμενος
που θα `ρθει να τα βάλει με την άγρια φυλή και τι θα πάθει
τον χάλασα άνετα σαν χαρτονόμισμα των διακοσίων
τον άφησα να τρέχει έντρομο στην Πατησίων
μυστηρίων ασκητής δεν μπορείς να διαβείς
στο δρόμο που το στιλ έγινε έντεχνο
το δηλητήριο μου αδειάζω μέσα σου σαν έντομο
για άλλη μια φορά βρίσκομαι πολύ κοντά
ραψωδός καμικάζι για όλα τα κακά παιδιά
η μία μου ματιά ενεργεί σαν δακρυγόνο
σου κλέβω το οξυγόνο νιώθεις πόνο
όταν παίρνω φόρα με τη νεκροφόρα πενθεί όλη η χώρα
μολαταύτα δεν κολλάω και πατάω όποιον μπει μπροστά
τα φρένα μου σπασμένα γιατί είναι ελληνικά
σε σπάω σαν τσιγάρο και σου δίνω νέο σχήμα
σε χώνω στο παιχνίδι σε πουλάω και βγάζω χρήμα
αυτή είναι η τακτική μου και αν δεν βρίσκεσαι μαζί μου
σε πληγώνω σε μια μάχη με το υγρό σπαθί μου
όπως τώρα κολλάω στο κεφάλι σου σαν ψώρα
αυτή η τεχνική δώρο από την άγρια φυλή
γι' αυτό σπάσε τον παπά και στρίψε τον παπά

μπαίνουμε με τσαμπουκά με τον ραπ μουσακά
την ενδεκάτη εντολή την ξέρουν μόνο οι τρελοί
δεν την σεβάστηκες πολύ γι' αυτό είσαι ακόμα εκεί
είμαι ο καλύτερος του είδους μου
μόνος μου και όλοι σας
κλέβω το πορτοφόλι σας δεν έχεις πάρει πρέφα
άνετος σαν άνεμος πηγαίνω όπου θέλω
μπαίνω μέσα στο σπίτι σου και άμα θέλω βγαίνω
με εισπνέεις απ' τη μύτη σαν να ήμουν κοκαΐνη
στο είχα και πει και από πριν πως ήρθε για να μείνει

13 Άγρια φυλή – 1998

Εκπροσωπώ ... το Ζωντανό το Νεκρό
Εκπροσωπώ το Ζωντανό ... και το Νεκρό
Άμα θες να φύγεις - φύγε
Άμα θες να κάτσεις - κάτσε
Ψεύτικο όμως μην το κάνεις γιατί είναι αληθινό
Εκπροσωπώ το Ζωντανό το Νεκρό

Νιώσε την απειλή να σου παίρνει τη ζωή
Η Άγρια Φυλή έχει εξαγριωθεί
Ψάχνει να βρει το επόμενο θύμα
Θέλει να παίξει και οποίος αντέξει
Θέλεις να τρέξεις - τρέξε
Παίξε και δείξε μου αν έχεις αντοχή
Το παιχνίδι αυτό
Ονομάστηκε απ' την αρχή

Μάχη στη μάχη
Σου ρίχνω στα μάτια σου τώρα στάχτη
Και δεν μπορείς να με δεις
Είμαι σκιά πολεμιστής
Έχω στρατό πολεμοχαρής
Ο πιο καλός θα σκοτωθεί
Ο πιο κακός πως
Μη ρωτάς το πως
Εκπεδευμένος τολμηρός εκπροσωπεί
Τυμβωρύχος (Χωρίς Κενό-1ο Κουπλέ)
Τι στο διάολο εκπροσωπεί ?
Μηδενιστής (Συνεχίζει-1ο Κουπλέ)
Την Άγρια Φυλή
Και ήρθε με άσχημες διαθέσεις
Στην Παγίδα να πέσεις
Και για να κάνεις επίθεση
Λύσε την εξίσωση
Ποιον θα χτυπήσεις
Που θα χτυπήσεις
Πότε θα χτυπήσεις
Και Όταν θα χτυπήσεις
Πρόσεξε μην ατυχήσεις γιατί θα την πατήσεις

Ώστε φοβάσαι την οργή της Άγριας Φυλής
Σε έκανε να τρέξεις, να εξαγριωθείς
Φοβάσαι μην σου πάρει τη πρωτιά μέσα απ' τα χέρια
Φοβάσαι την επίθεση αν γίνει με μαχαίρια
Στο π' , στο π' , στο π' , στο π' , στο π' , στο π' , στο π' , στο π' στο πα
Στο πα πως έχω όπλα
Και κάνω κόλπα
Άλλα κόλπα
Σε έστειλε αδιάβαστο η έφοδος

Η μεγάλη μέθοδος
Προκάλεσε ζαλάδες
Κοράκια με γραβάτες
Κι πάντες με χλυδάτες Mercedes
Πες μου πως το θες
Θα στο σερβίρβω ομό
Θα στο σερβίρβω βραστό
Θα στο σερβίρω ψητό
Αλλά θα είναι οδυνηρο
Τώρα γεύσου και εσύ
Το θανάσιμο φιλί
Από την Άγρια Φυλή
Και αυτός θα πάρει αναπνοή
Τώρα είσαι και εσύ μάρτηρας όλων αυτών
Ζαλίζει ο Τυμβωρύχος σαν να είναι υπνοστεντόν
Θέλω "ξαπίλ" , έχουμε το styl
Με ενδύματα φαρδιά και αέρα στα μυαλά
Θα το φονάζω δυνάτα σαν να είμαι πολεμοχαρής
Διώκουμε εκείνους που διώκουν το χασίς

Για αυτό άνοιξε τα αυτίά σου μαλάκα πάρα πολύ καλά
Οι Ζωντανοί Νεκροί είναι εδώ και προχωράνε με τσαμπουκά
Στο 'πα μία
Στο 'πα δύο
Στο 'πα τρεις
Και κάτι φορές
Η Άγρια Φυλή προσφέρει άσχημες στιγμές
Θα δεις το πόνο
Τη θλίψη
Τα δάκρυα στα μάτια σου
Με ένα μπουμ παλοιό μαλάκα θα μαζεύεις τα κομμάτια σου
Κοίτα τη πάρτη σου

Κοίτα μονάχα τον εαυτό σου
Κάνω Graffiti με τις λέξεις
Και αν θα αντέξεις
Έχεις το χρήμα για να παίξεις
Έχω τη ρίμα για να παίξεις
Το 'χω βάλει σκοπό να σου κάνω πόλεμο

Νιώσε την απειλή να σου παίρνει τη ζωή
Είναι ο Τυμβωρύχος με το Μηδενιστή
Και η επίθεση αποφασίστηκε ομόφωνα
Μηδενιστής (Χωρίς Κενό-Συνεχίζει)
Ετοιμάσου για πολέμους
Και κόντρες στα μικρόφωνα
Νίωσε την απειλή να σου παίρνει τη ζωή
Είναι ο Τυμβωρύχος με το Μηδενιστή
Τυμβωρύχος (Χωρις Κενό-Συνεχίζει)
Και η επίθεση αποφασίστηκε ομόφωνα
Ετοιμάσου για πολέμους
Και κόντρες στα μικρόφωνα
Νιώσε την απειλή να σου παίρνει τη ζωή
Είναι ο Τυμβωρύχος ... Μηδενιστής (Χωρις Κενό-Συνεχίζει) με το Μηδενιστή
Και η επίθεση αποφασίστηκε ομόφωνα
Τυμβωρύχος & Μηδενιστής (Χωρις Κενό-Συνεχίζει)
Ετοιμάσου για πολέμους
Και κόντρες στα μικρόφωνα

14 Στη χώρα των καλύτερων Mcs – 1998

Δεν μπορείς
Δεν μπορείς να βρεθείς
στη χώρα των καλύτερων Mcs
και είναι κάπως έτσι

Όλοι περιμένουνε τις τελευταίες ρίμες
τις επόμενες γιατί οι παλιές δεν είναι αρκετές
μουσικοί και ραψωδοί ξεπηδάν απ' το πουθενά
και κάνουνε καλά έτσι έκανα και εγώ
και εκπροσωπώ τον Ζωντανό το Νεκρό αδελφό
τόσο όσο μπορώ να θυμηθώ
η αλήθεια είναι πως κάποιοι δεν κατάφεραν να βγούν στην επιφάνεια
μάλλον δεν την έψαξαν μάλλον τα παράτησαν
έχω σταμπάρει μερικούς που θέλουνε τσαμπουκά
ενώ δεν κάνουν πρώτα απ' όλα τη δουλειά τους σωστά
είναι και κάποιοι άλλοι που δεν πίνουν χόρτο
για μένα δεν είσαι Mc αμα δεν πίνεις χόρτο
και δε χορταίνεις ρίμες
και δεν μπορείς χωρίς αυτές
είναι το μουσικό ανέβασμα
σα σκάλες κυλιόμενες αυτόνομες
κάθε στίχος και ρεφραιν
το ηχόχρωμα των ΖΝ σήμα κατατεθέν
είναι αθάνατο είναι κάτι που δεν περιμένεις
έξω δεν το παραδέχεσαι μα μέσα σου ζηλεύεις
μουδιάζεις σαν με βλέπεις
άλλο κεφάλαιο αυτό
όπως οι ΖΝ σε φάγανε στο 98
και άν θέλεις στο μικρόφωνο να με ανταγωνιστείς
έλα σε όποιο μπαρ και ψάξε να με βρεις

είσαι ψεύτικος δεν είσαι αληθινός
θα σε παλέψω μοναχός μου
δεν μπορείς να δεις το φως

Απλά με άλλο ένα κομμάτι σου βγάζω το μάτι
σου σπάω την πλάτη και σ' αφήνω σακάτη
κοίτα το μάτι που παραμονεύει κάτι γυρεύει
σε μπερδεύει δε σε χωνεύει
θα στην πέσει και δε θα σ' αρέσει
θα σε δέσει πολύ σφιχτά
με τις ρίμες που δεν άκουσες ποτέ σου και πουθενά
είναι οι Ζωντανοί Νεκροί με το Μηδενιστή
για άλλη μια φορά μεγάλος ήρωας σου κλέβω την πρωτιά
σα φωτιά και όλα τα στιλ του 97
και μέσα στο 98 σαν Ζωντανός Νεκρός
το δίνω Ζωντανό Νεκρό έντεχνο μαζί και αισχρό
ωμό και γάμισε το
το στιλ μου να αλλάξω ξέχασέ το
δεν είναι μόνο για φέτο
θα συνεχίσω να στρίβω να πίνω
δε παίζει καπνός το πίνω και σκέτο
απλώς κατάλαβέ το χώνεψέ το
ρίμες παγωμένες ζαλισμένες μαστουρωμένες
δεν τις πιάνεις δε μας φτάνεις
Υποχθόνιος Καταχθόνιος Μηδενιστής
Τυμβωρίχος και Χαρμάνης
μια πεντάδα που φέρνει ζαλάδα
σε κάθε της βήμα με κάθε της ρίμα
θα μάθει τα σκράτς και τρομάζει με ένα μπάπ
ΣΥΧΑΙΝΟΜΑΙ ΤΟ LOW BAP
γουστάρω να κάνω ραπ
με το στιλ του δρόμου

και όχι με το στιλ του κόλου
όπως όλοι εσείς οι δήθεν MCs
που το παίζεται αντιχασίς
σας γαμάω όλους ευθύς ο Μηδενιστής
στη χώρα των καλύτερων Mcs
έχεις βρεθεί έχεις χαθεί έχεις κολλίσει
τα έχεις φτύσει τα έχεις παίξει δε θα αντέξεις
στη χώρα των ZN MCs μη μπλέξεις

Θανατερό πορτοκάλι στη καρδιά ξυράφι
σατανικές σκέψεις Κατσούλα και Δημητροκάλη
εύγευστο στη καρδιά μου πάλι χτυπάει σαν ζάλη
στο κεφάλι ποιος δημιούργησε το χάλι αυτό
είσαστε βρωμικοι σαν άντερα και οι δυο
και όχι καθαροί σαν να `σασται μυαλό
και νοείται με κακό να μολύνεται αυτούς που προωθήτε
σα να ναι το επόμενο σκατό που κυκλοφορείτε
βάλε μπροστά τους *** μετα τον *** συν τους ****
πίσω τους ποιους θα βρεις
τα δάκρυα στα μάγουλα έχουν σχηματίσει λούκι
σαν την εικοσημία κυνηγάν όλοι το στούκι
μη το πέρνεται για χώσιμο είναι απλά ένα χαστούκι
είναι απλά ένα χαστούκι
από τον Λυτρωτή που μιλά μιλά
όχι δειλά δειλά
ήρθα να διώξω μέσα από το μυαλό σας τον Σατανά

15 Η νύχτα των ζωντανών νεκρών – 1998

Έχω πολλές επιλογές για να σου δώσω αυτό που θες
με επικάλεσες προκάλεσες τώρα μου λες δε φταις
είμαι γεννήτορας από γενιές που κάνουνε πουστιές
έντιμος με ήχους που δε χαρίζουνε ζωές
για πες μου θες, θες δε θες με ακούς και κλαις
σου φέρνω αναμνήσεις από το χτες και το προχτές
πυρετός για το μυαλό σου ζάλη στον εγκέφαλό σου
βάζω μηδέν στον εαυτό σου Μηδενιστής ο αντίπαλός σου
με σιχαίνεσαι φοβάσαι και τρελαίνεσαι
η θεωρία σε πονάει την αλήθεια τη γαμάει
και αφήνω πίσω μου ανάκτορα και αμύθητα ποσά
ο Τυμβωρύχος έσκαψε και σου πήρε τα χρυσά
τα οστά τα πολύτιμα δεν είναι αδίκημα
δεν είναι ατύχημα είναι το χτύπημα
είδα και κρίθηκα αναμετρήθηκα
τώρα σε κρίνω εγώ με όπλο τον μηδενισμό
ζωντανεύω τον νεκρό σε θάβω εν τόπο χλοερό
σου δίνω το αμίλητο νερό και δε μιλάς
πονάς και ψάχνεις που θα πας
ο χρόνος σε πιέζει δεν τολμάς θα τις φας

Να κάτσω κάτω να γράψω στίχο είναι η αποστολή μου
σαν τον Τυμβωρύχο εκπροσωπώντας τη φυλή μου
αργά μέσα στο κοιμητήριο
θα γίνει το μυστήριο
δε χρειάζεσαι εισιτήριο αν θες να `ρθεις εδώ
θα `ρθω εγώ αυτοπροσώπως
να σε πάρω όπως όπως
δικός μου θα είναι ο τρόπος επίσης και ο τόπος
θες να με φτάσεις πρέπει πρώτα να αγγίξεις τα αστέρια

γέμισα τον ουρανό από νεκρά περιστέρια
που τους έκοψα τα χέρια και δεν έχουνε φτερά
το παράλογο θα ήταν να πετάγαν χαμηλά
και χαμηλά το κεφάλι και ο χάρος όποιον πάρει
όταν χτυπάω με το φτυάρι πέφτεις κάτω σαν το ζάρι
άλλο ένα παλληκάρι στα Σφακιά (αααα)
η μάνα του από τον Άδη άκουσε μια ντουφεκιά
της γενιάς μου βασιλιά μη κατέβεις τα σκαλιά
μη κολλήσεις πουθενά η ζωή είναι πιο γλυκιά

Έχω την τάση γενικής ανατροπής κάθε αρχής
αρνούμαι κάθε ηθική είμαι Μηδενιστής
αν θέλεις να με βρεις αν με δεις χάθηκες
εμπόδιο μου στάθηκες να με σκοτώσεις βάλθηκες
στα άκρα πάλι το τράβηξες χτυπώντας με αντεπιθέσεις
σου κάνω επιθέσεις με μαχαίρια και στρατό
με το φτυάρι θα σου κόψει ο Τυμβωρύχος το λαιμό
είμαι εδώ θα είμαι εκεί θα με δείς από παντού
είμαι το φάντασμα του κακού εφιάλτης του καλού
η ζωντάνια του νεκρού η μετεμψύχωση
σε σώματα που βρίσκονται αλλού στις ψυχές του ουρανού
Ζωντανοί Νεκροί ήτανε λίγοι μαζευτήκαν τώρα γίναν πιο πολλοί
ξεχυθήκαν μες στους δρόμους
ξαναφτιάχνουν τη γιορτή έλα και γιόρτασε και εσύ μαζί
ή κάτσε στη μιζέρια σου στον φθόνο στον πόνο
στον άδικο τον χρόνο που χαλάς για να μου την πεις
φίλε δεν κατάλαβες είμαι Μηδενιστής

Και σκέφτομαι ποιος θα είναι ο επόμενος
που θα `ρθει να τα βάλει με την άγρια φυλή και τι θα πάθει
τον χάλασα άνετα σαν χαρτονόμισμα των διακοσίων
τον άφησα να τρέχει έντρομο στην Πατησίων

μυστηρίων ασκητής δεν μπορείς να διαβείς
στο δρόμο που το στιλ έγινε έντεχνο
το δηλητήριο μου αδειάζω μέσα σου σαν έντομο
για άλλη μια φορά βρίσκομαι πολύ κοντά
ραψωδός καμικάζι για όλα τα κακά παιδιά
η μία μου ματιά ενεργεί σαν δακρυγόνο
σου κλέβω το οξυγόνο νιώθεις πόνο
όταν παίρνω φόρα με τη νεκροφόρα πενθεί όλη η χώρα
μολαταύτα δεν κολλάω και πατάω όποιον μπει μπροστά
τα φρένα μου σπασμένα γιατί είναι ελληνικά
σε σπάω σαν τσιγάρο και σου δίνω νέο σχήμα
σε χώνω στο παιχνίδι σε πουλάω και βγάζω χρήμα
αυτή είναι η τακτική μου και αν δεν βρίσκεσαι μαζί μου
σε πληγώνω σε μια μάχη με το υγρό σπαθί μου
όπως τώρα κολλάω στο κεφάλι σου σαν ψώρα
αυτή η τεχνική δώρο από την άγρια φυλή
γι' αυτό σπάσε τον παπά και στρίψε τον παπά
μπαίνουμε με τσαμπουκά με τον ραπ μουσακά
την ενδεκάτη εντολή την ξέρουν μόνο οι τρελοί
δεν την σεβάστηκες πολύ γι' αυτό είσαι ακόμα εκεί
είμαι ο καλύτερος του είδους μου
μόνος μου και όλοι σας
κλέβω το πορτοφόλι σας δεν έχεις πάρει πρέφα
άνετος σαν άνεμος πηγαίνω όπου θέλω
μπαίνω μέσα στο σπίτι σου και άμα θέλω βγαίνω
με εισπνέεις απ' τη μύτη σαν να ήμουν κοκαΐνη
στο είχα και πει και από πριν πως ήρθε για να μείνει

16 Στη χώρα των καλύτερων Mcs – 1998

Δεν μπορείς
Δεν μπορείς να βρεθείς
στη χώρα των καλύτερων Mcs
και είναι κάπως έτσι

Όλοι περιμένουνε τις τελευταίες ρίμες
τις επόμενες γιατί οι παλιές δεν είναι αρκετές
μουσικοί και ραψωδοί ξεπηδάν απ' το πουθενά
και κάνουνε καλά έτσι έκανα και εγώ
και εκπροσωπώ τον Ζωντανό το Νεκρό αδελφό
τόσο όσο μπορώ να θυμηθώ
η αλήθεια είναι πως κάποιοι δεν κατάφεραν να βγούν στην επιφάνεια
μάλλον δεν την έψαξαν μάλλον τα παράτησαν
έχω σταμπάρει μερικούς που θέλουνε τσαμπουκά
ενώ δεν κάνουν πρώτα απ' όλα τη δουλειά τους σωστά
είναι και κάποιοι άλλοι που δεν πίνουν χόρτο
για μένα δεν είσαι Mc αμα δεν πίνεις χόρτο
και δε χορταίνεις ρίμες
και δεν μπορείς χωρίς αυτές
είναι το μουσικό ανέβασμα
σα σκάλες κυλιόμενες αυτόνομες
κάθε στίχος και ρεφραιν
το ηχόχρωμα των ΖΝ σήμα κατατεθέν
είναι αθάνατο είναι κάτι που δεν περιμένεις
έξω δεν το παραδέχεσαι μα μέσα σου ζηλεύεις
μουδιάζεις σαν με βλέπεις
άλλο κεφάλαιο αυτό
όπως οι ΖΝ σε φάγανε στο 98
και άν θέλεις στο μικρόφωνο να με ανταγωνιστείς
έλα σε όποιο μπαρ και ψάξε να με βρεις

είσαι ψεύτικος δεν είσαι αληθινός
θα σε παλέψω μοναχός μου
δεν μπορείς να δεις το φως

Απλά με άλλο ένα κομμάτι σου βγάζω το μάτι
σου σπάω την πλάτη και σ' αφήνω σακάτη
κοίτα το μάτι που παραμονεύει κάτι γυρεύει
σε μπερδεύει δε σε χωνεύει
θα στην πέσει και δε θα σ' αρέσει
θα σε δέσει πολύ σφιχτά
με τις ρίμες που δεν άκουσες ποτέ σου και πουθενά
είναι οι Ζωντανοί Νεκροί με το Μηδενιστή
για άλλη μια φορά μεγάλος ήρωας σου κλέβω την πρωτιά
σα φωτιά και όλα τα στιλ του 97
και μέσα στο 98 σαν Ζωντανός Νεκρός
το δίνω Ζωντανό Νεκρό έντεχνο μαζί και αισχρό
ωμό και γάμισε το
το στιλ μου να αλλάξω ξέχασέ το
δεν είναι μόνο για φέτο
θα συνεχίσω να στρίβω να πίνω
δε παίζει καπνός το πίνω και σκέτο
απλώς κατάλαβέ το χώνεψέ το
ρίμες παγωμένες ζαλισμένες μαστουρωμένες
δεν τις πιάνεις δε μας φτάνεις
Υποχθόνιος Καταχθόνιος Μηδενιστής
Τυμβωρίχος και Χαρμάνης
μια πεντάδα που φέρνει ζαλάδα
σε κάθε της βήμα με κάθε της ρίμα
θα μάθει τα σκράτς και τρομάζει με ένα μπάπ
ΣΥΧΑΙΝΟΜΑΙ ΤΟ LOW BAP
γουστάρω να κάνω ραπ
με το στιλ του δρόμου

και όχι με το στιλ του κόλου
όπως όλοι εσείς οι δήθεν MCs
που το παίζεται αντιχασίς
σας γαμάω όλους ευθύς ο Μηδενιστής
στη χώρα των καλύτερων Mcs
έχεις βρεθεί έχεις χαθεί έχεις κολλίσει
τα έχεις φτύσει τα έχεις παίξει δε θα αντέξεις
στη χώρα των ZN MCs μη μπλέξεις

Θανατερό πορτοκάλι στη καρδιά ξυράφι
σατανικές σκέψεις Κατσούλα και Δημητροκάλη
εύγευστο στη καρδιά μου πάλι χτυπάει σαν ζάλη
στο κεφάλι ποιος δημιούργησε το χάλι αυτό
είσαστε βρωμικοι σαν άντερα και οι δυο
και όχι καθαροί σαν να `σασται μυαλό
και νοείται με κακό να μολύνεται αυτούς που προωθήτε
σα να ναι το επόμενο σκατό που κυκλοφορείτε
βάλε μπροστά τους *** μετα τον *** συν τους ****
πίσω τους πιους θα βρεις
τα δάκρυα στα μάγουλα έχουν σχηματίσει λούκι
σαν την εικοσημία κυνηγάν όλοι το στούκι
μη το πέρνεται για χώσιμο είναι απλά ένα χαστούκι
είναι απλά ένα χαστούκι
από τον Λυτρωτή που μιλά μιλά
όχι δειλά δειλά
ήρθα να διώξω μέσα από το μυαλό σας τον Σατανά

17 Η νύχτα των ζωντανών νεκρών – 1998

Έχω πολλές επιλογές για να σου δώσω αυτό που θες
με επικάλεσες προκάλεσες τώρα μου λες δε φταις
είμαι γεννήτορας από γενιές που κάνουνε πουστιές
έντιμος με ήχους που δε χαρίζουνε ζωές
για πες μου θες, θες δε θες με ακούς και κλαις
σου φέρνω αναμνήσεις από το χτες και το προχτές
πυρετός για το μυαλό σου ζάλη στον εγκέφαλό σου
βάζω μηδέν στον εαυτό σου Μηδενιστής ο αντίπαλός σου
με σιχαίνεσαι φοβάσαι και τρελαίνεσαι
η θεωρία σε πονάει την αλήθεια τη γαμάει
και αφήνω πίσω μου ανάκτορα και αμύθητα ποσά
ο Τυμβωρύχος έσκαψε και σου πήρε τα χρυσά
τα οστά τα πολύτιμα δεν είναι αδίκημα
δεν είναι ατύχημα είναι το χτύπημα
είδα και κρίθηκα αναμετρήθηκα
τώρα σε κρίνω εγώ με όπλο τον μηδενισμό
ζωντανεύω τον νεκρό σε θάβω εν τόπο χλοερό
σου δίνω το αμίλητο νερό και δε μιλάς
πονάς και ψάχνεις που θα πας
ο χρόνος σε πιέζει δεν τολμάς θα τις φας

Να κάτσω κάτω να γράψω στίχο είναι η αποστολή μου
σαν τον Τυμβωρύχο εκπροσωπώντας τη φυλή μου
αργά μέσα στο κοιμητήριο
θα γίνει το μυστήριο
δε χρειάζεσαι εισιτήριο αν θες να `ρθεις εδώ
θα `ρθω εγώ αυτοπροσώπως
να σε πάρω όπως όπως
δικός μου θα είναι ο τρόπος επίσης και ο τόπος
θες να με φτάσεις πρέπει πρώτα να αγγίξεις τα αστέρια

γέμισα τον ουρανό από νεκρά περιστέρια
που τους έκοψα τα χέρια και δεν έχουνε φτερά
το παράλογο θα ήταν να πετάγαν χαμηλά
και χαμηλά το κεφάλι και ο χάρος όποιον πάρει
όταν χτυπάω με το φτυάρι πέφτεις κάτω σαν το ζάρι
άλλο ένα παλληκάρι στα Σφακιά (αααα)
η μάνα του από τον Άδη άκουσε μια ντουφεκιά
της γενιάς μου βασιλιά μη κατέβεις τα σκαλιά
μη κολλήσεις πουθενά η ζωή είναι πιο γλυκιά

Έχω την τάση γενικής ανατροπής κάθε αρχής
αρνούμαι κάθε ηθική είμαι Μηδενιστής
αν θέλεις να με βρεις αν με δεις χάθηκες
εμπόδιο μου στάθηκες να με σκοτώσεις βάλθηκες
στα άκρα πάλι το τράβηξες χτυπώντας με αντεπιθέσεις
σου κάνω επιθέσεις με μαχαίρια και στρατό
με το φτυάρι θα σου κόψει ο Τυμβωρύχος το λαιμό
είμαι εδώ θα είμαι εκεί θα με δείς από παντού
είμαι το φάντασμα του κακού εφιάλτης του καλού
η ζωντάνια του νεκρού η μετεμψύχωση
σε σώματα που βρίσκονται αλλού στις ψυχές του ουρανού
Ζωντανοί Νεκροί ήτανε λίγοι μαζευτήκαν τώρα γίναν πιο πολλοί
ξεχυθήκαν μες στους δρόμους
ξαναφτιάχνουν τη γιορτή έλα και γιόρτασε και εσύ μαζί
ή κάτσε στη μιζέρια σου στον φθόνο στον πόνο
στον άδικο τον χρόνο που χαλάς για να μου την πεις
φίλε δεν κατάλαβες είμαι Μηδενιστής

Και σκέφτομαι ποιος θα είναι ο επόμενος
που θα `ρθει να τα βάλει με την άγρια φυλή και τι θα πάθει
τον χάλασα άνετα σαν χαρτονόμισμα των διακοσίων
τον άφησα να τρέχει έντρομο στην Πατησίων

μυστηρίων ασκητής δεν μπορείς να διαβείς
στο δρόμο που το στιλ έγινε έντεχνο
το δηλητήριο μου αδειάζω μέσα σου σαν έντομο
για άλλη μια φορά βρίσκομαι πολύ κοντά
ραψωδός καμικάζι για όλα τα κακά παιδιά
η μία μου ματιά ενεργεί σαν δακρυγόνο
σου κλέβω το οξυγόνο νιώθεις πόνο
όταν παίρνω φόρα με τη νεκροφόρα πενθεί όλη η χώρα
μολαταύτα δεν κολλάω και πατάω όποιον μπει μπροστά
τα φρένα μου σπασμένα γιατί είναι ελληνικά
σε σπάω σαν τσιγάρο και σου δίνω νέο σχήμα
σε χώνω στο παιχνίδι σε πουλάω και βγάζω χρήμα
αυτή είναι η τακτική μου και αν δεν βρίσκεσαι μαζί μου
σε πληγώνω σε μια μάχη με το υγρό σπαθί μου
όπως τώρα κολλάω στο κεφάλι σου σαν ψώρα
αυτή η τεχνική δώρο από την άγρια φυλή
γι' αυτό σπάσε τον παπά και στρίψε τον παπά
μπαίνουμε με τσαμπουκά με τον ραπ μουσακά
την ενδεκάτη εντολή την ξέρουν μόνο οι τρελοί
δεν την σεβάστηκες πολύ γι' αυτό είσαι ακόμα εκεί
είμαι ο καλύτερος του είδους μου
μόνος μου και όλοι σας
κλέβω το πορτοφόλι σας δεν έχεις πάρει πρέφα
άνετος σαν άνεμος πηγαίνω όπου θέλω
μπαίνω μέσα στο σπίτι σου και άμα θέλω βγαίνω
με εισπνέεις απ' τη μύτη σαν να ήμουν κοκαΐνη
στο είχα και πει και από πριν πως ήρθε για να μείνει

18 Το φόβητρο - 2001

Και...
Ποτε Hardcorρίλα
Και ποτε ραπ κυριλα
Μικρέ mc καιλα
Εβαλες τα φυλλα
Εχεις ενα ραπ πιπιλα
Δεξου την ξεφτιλα
Εισαι σαν μπαλακι πινκγ πονγκ
Μπροστα στο ραπ γοριλα κινγκ κονγκ
Βγαινω σαν Vietcong
Και πυροβολω τις ριμες μπομ μπομ
Σε αυτους που ακουνε χιπχοπ και πινουνε bong
Mcs ματσο
Στο καναβατσο
Θα δειξει τη μικροφωνο κραταει καθε μπρατσο
Και πατα κλαξον
Ανισως αγωνα
Tayson me Michael Jackson

Το styl
Μια φωτια χτυπα
Σαδιστικα
Ο κοσμος συζητα
Το σιντι πουλα
Ζητα το ραπ μου καθιστα
Να μην τ' ακουσεις καθιστα
Στα μυαλλα χτυπα καθε τυπα
Που τολμα του δινω να πιει
Μεχρι να τα δει διπλα
ΖΝ αυθεντικα

10 χρονια μπροστα

Flow ανήκητα χτυπαν αλυπητα

Κοιτα

Εχω απο το περισευμα

Παρτε το

Φατε το

Καντε το το flow

Αλφαβητο

Μαθε

Το καθετο ακαθαρτο

Παρατο παρτε το στα μουτρα φατετο

Φρουριο απορθητο

Ακλωνητο στυλ απολυτο

Για καθε κολλητο

Αχωνευτο που κανει bites sto λεπτο

Σας συγχωρω

Mcs που μπαινουν στον χορο

Μα δεν χορευουν

Σου επιτιθομαι

Πισωπλατα με ριμες που γραφουν ονοματα

Τυφωνας που ζει πατωματα

Βουλωνοντας τα στοματα

Στοματα

Στο μικροφωνο

Και λοιπον

Δικες μου ριμες σε κηνυγαν

Ριζωσαν αλλα με minigun

Και οσοι δεν με λενε σωθηκαν

Mcs στριμωγμενοι

Σε ριμες στηρωμενοι

Και αποστηρωμενοι σε στυλ (...)

Απόλητος MC

Και στα Movies ton X-Files

MC ξερεις να κρήνεις

Το styl μου θες να πιασεις

Και ταφηνεις στο λεπτο

Και ως εκει

Αρκετο

Μα πες μου τη εστι να εχεις φυτιλι να σαι MC

Καi ολα αυτα μαζι σε μασουρακι TNT

Φουρνελο

Γκρεμιζω το καθε μπουρδελο crew ntoyp!

MC's κάνουν γκάζι

Ραψωδο καμικαζι

Οταν ρολαρω παταω το γκαζι

Με γλωσσα που τσακιζει και σφαζει

Και σπαει κοκκαλα

Και βαζει πιο καλα

Σε θεση καθε λεσχη MC στην λέσχη των MC'δων

MC μωκοτο

Styl αλλωκοτο

Εχω πιασει και αντε πιαστο

Στο φερνω στο πιατο

Ετοιμο νεο εθιμο

Πενθιμο

Εθιμο

Για σενα

Ένα δύο ένα δυο ένα

19 Καριόλη, μην τα βάλεις με μας – 2001

Καριόλη, μη τα βάλεις με μας
μηχανή κατανάλωσης χασίς
θα πάρω 2 κιλά με τα λεφτά της πληρωμής
δεν δίνω μια όταν είμαι λιώμα
δίνω δυο και πάρτον κάτω
με πέντε δικηγόρους για ότι μαλακία κάνω και είμαι άνετος ακόμα
ψάχνω να βρω MCs να τους βουλώσω το στόμα
με το ΖΝ τρόπο
όπως ο Μπάρκουλης μαύρισε το Βέγγο σε μαυρόασπρη ταινία
τον έκανε να μοιάζει με τον Κάζαμπου
πούλα τον τσαμπουκά σου αλλού
δε σε παίρνει να τα βάλεις με εμάς
δε σε παίρνει η στιγμή όσα δε φέρνει
τα φέρνουν δύο στιγμές
δεν αλλάζω ότι έλεγα χτες
θες να γίνουμε επιτέλους εραστές
δε γαμάω ερασιτέχνες
ΖΝ ΖΝ θα ακούς να μιλά
πιο μακριά βρίσκονται ακόμα πιο κοντά
ΖΝ ΖΝ και ξαφνικά είναι πίσω σου
γυρνας να δεις και ξαφνικά είναι γύρω σου
Έλληνα που δεν αφήνεις έναν Έλληνα να ζήσει
και να αγγίξει αυτά που ο ίδιος έχει φτύσει
ντροπή σου Έλληνα που δεν αφήνεις έναν Έλληνα να ζήσει
για να αποκτήσει αυτά που ο ίδιος έχει φτύσει
το στιλ μου γύρω σου τριγυρνά
το στιλ μου γύρω σου τριγυρνά
δε ξέρεις τι θα πάθεις αν θέλεις τσαμπουκά
Υποχθόνιος και στ’ όνομα
στη πράξη σ’ έχω για δόλωμα

βγαίνω κάπως απότομα
πρωί μεσημέρι και απόγευμα
συλ ΖΝ που κάνει μπάφο και κάτω
απλά μωράκι μου φευγάτο
έφερα τα πάνω κάτω, πάμε παρακάτω
νέα θέματα τα αίματα
τα νέα 5 τέρατα
πέρα απ' τα απέραντα
σφραγίζουνε τα φέρετρα
πως μας είδες εγώ και οι ΖΝήδες
αρχίζουμε κομπίνες
με ρίμες που κόβουν θερμίδες
και είν' αυτός ο σκοπός ανευλόγητος
όπως στη Λάμψη ο Φώσκολος
κι όλα ωραία
σα Χειλουδάκη εισαγγελέα
σου παρουσιάζω όλα τα νέα και τα in
το chiao όταν διαβάζεις εγώ τα ξέρω από πριν
ρε βλήμα
οι ΖΝ ήρθαν νωρίς για να σου πάρουνε το χρήμα
λύνουν και δένουνε το νήμα
και βάζουνε τη φίρμα
είναι solo ο Τυμβωρύχος συμμετέχω και ρίχνω
απ' τα αυτιά ως τον τοίχο σε ένα στίχο που βήχω
ξαναβγαίνω και μπένω
στο μέτρο και βγαίνω όποτε θέλω
γνώρισε τον Υποχθόνιο
βρώμικο νερό στο τελευταίο πάτο του μετρό
το νέο αυτοκράτορα πέρα από κάθε σάτιρα
το πρώτο μάστορα που δε σκοπεύει άσκοπα
τους σωριάζει όλους στο πάτωμα
και τους αφήνει αιμάτωμα

ΖΝ ΖΝ πάμε χώρια εγχώρια
μαζεύοντας κι άλλα μόρια
οι ΖΝ τα νέα πέντε ζωδια
προβάλουμε και λέμε όσοι φταίνε ακόμα φταίνε
άλλοι τρέχουνε δε σταμάτησαν κι άλλοι ακόμα κλαίνε
κόλλησες καργιόλη τόλμησες
τους ΖΝ αυτομόλησες και βόγγηξες
ΖΝ ΖΝ όμοιος στον όμοιο πρόσω προνόμιο
μετά τον Υποχθόνιο δοκίμαστο σαν κόνιο
αιώνιο δαιμόνιο στραμμένο πάνω σου
εις βάρους σου όταν με δείς θα τρέχεις τρέχεις
μαλάκα κι όμως δεν αντέχεις με βλέπεις ξέφρενο
σου φτιάχνω έπαινο ήταν κόλυβα
μα δε σε χώνευα σε πρόλαβα
προτύτερα
μια ώρα αρχήτερα
Καριόλη, με θυμάσαι γαμιόλη
είμαι απ' τους 5 ΖΝ που σε γαμήσαμε όλοι
μαζί και να `μαι με ρίμες που πουλάνε
Καριόλη, μη τα βάλεις με εμάς γιατί γαμάμε
είμαστε show στη σκηνή από μαστούρα σκληρή
είμαστε πάρα πολλοί
είμαστε οι Ζ και οι Ν
Ζωντανοί Νεκροί και νάτοι
οι φευγάτοι βγάλαν μάτι απ' το πρώτο LP
τώρα το μπούλο
πάρε το μπούλο καργιόλη
κυκλοφορεί το χειρότερο CD σ' όλη τη πόλη
το ακούσανε όλοι και την ακούσανε όλοι
άλλοι συνήρθαν απ' αυτούς άλλοι ζαλίζονται ακόμη
άλλο οι άλλοι κι άλλο εμείς
άλλο MCs και άλλο ΖΝ MCs

παλιοκαργιόλη

Σα το προηγούμενο κι εσύ θα τις φάς
γι' αυτό παλιοκαριόλη μη τα βάλεις με εμάς

20 Είστε όλοι MC's – 2001

Σκασμός λοιπόν MC's
Άφησα πολλούς από σας να νιώθουν MC's
Δεν σταμάτησα ποτέ να γράφω ακόμα χάρες
Δεν σταμάτησα να κάνω rap ρε βλάκα
Δεν σταμάτησα να ακούω rap ρε βλάκα
Δεν σταμάτησα, απλούστατα σε άφησα
Και απλούστατα σε πάτησα
Γιατί εκεί που σε άφησα ακόμα
Πτώμα, για κοίτα κάτι MC's που μου μιλάνε για πιώμα
Δεν βουλώνετε το στόμα λέω εγώ?
Και κρατήστε τις ορέξεις σας μόλις αποσυρθώ
Και βαρεθώ να τσακίζω με ρίμες μαθητευόμενους MC's
Που την είδαν ατσίδες, πως με είδες?
Χαλαρά μέσα στην φάση εν δράση πάλη
Χαλαρά με σηκωμένο το κάτω κεφάλι
Χαλαρά το μεγαλύτερο αλάνι σκάει πάλι
Χαλαρά στο χαλαρό σε αφήνει άφωνο πάλι
Έχει κάνει κεφάλι, μες΄ την ζάλη του πάλι
Σου μιλάει, κάτσε να ακούσεις μπας και μάθεις κάτι MC
Είσαι μάγκας MC;
Κλάσαν οι μάγκες και βγήκες εσύ
Και άλλοι τόσοι σαν και εσένα
Γίνατε όλοι αστέρια

Αφήστε λίγη δόξα και για μένα

Για μένα τώρα που το θυμήθηκα λένε πολλά
Πως γαμήθηκα
Πως ξέφυγα
Πως κάηκα
Ποιος χάρηκε;
Πολλοί MC χαρήκανε
Για αυτό βγήκανε και είπανε τι είπανε
Στ΄ αλήθεια ακόμα τίποτα δεν είδανε
Απλός λένε πολλά για να καλύψουν τα δικά τους σκατά
Και ως εδώ όλα καλά
Όλα ωραία, όλα φίνα
Γέμισε καλούς MC η Αθήνα
Καλά συγκροτήματα για πίστα
Αν δεν έχει δει ποτέ σου λέω έλα
Σε λίγο οι MC's θα κάνουνε και πασαρέλα
Ή μάλλον τις πουτάνες σε μπουρδέλα
Η φάση είναι τρέλα
Λοιπόν αυτή τη φάση εγώ μαλάκα δεν γουστάρω
Κάνω rap μόνο για να τα πάρω

Παλιοκαριόλη
Δεν είμαστε ίδιοι όλοι
Αν και μοιάζεις με καρίολης ρε καριόλη
Είστε όλοι MC's;
Και εμείς ZN
Μεγάλη διαφορά από MC σε MC
Άλλος πιάνει το μικρόφωνο
Και το παίζει μούρη
Και άλλος πιάνει το μικρόφωνο
Και είναι ήδη μούρη

Μεγάλος Ήρωας λοιπόν, είναι ήδη μούρη
Για αυτό παράτα τα μαλάκα
Μην το παίζεις μούρη
Μην το παίζεις, δεν σε παίρνει
Με τόση μαλακία που σε δέρνει, δεν σε παίρνει
Κάτι καινούργιο φέρνει ο Μηδενιστής
Καινούργια LP's για να ευχαριστηθείς
Καινούργιους Τόμους, θα προκαλέσουν πόνους
Είναι άλλη κλάση, ποτέ κανείς σας δεν θα φτάσει
Είναι άλλη γεύση, διαφέρει όσο και αν το κλέψεις
Είναι άλλη καύλα, χτυπά MC's και πέφτουν τάβλα
Δεν κάνω πλάκα
Πάρ' το σοβαρά παλιομαλάκα, είναι τυχαίο;
Που είναι τόσο κακό όσο ωραίο
Είναι κουλτούρα
Δεν είναι Ελληνική φτηνοσαβούρα
Είναι αλλού
Πολύ αλλού
Δεν θα το βρεις παντού
Λοιπόν εντάξει
Υπόσχομαι να φτιάξω μια τάξη
Για όλους τους MC's θα πρέπει κάποιος να διδάξει
Δηλαδή...
Θα με πληρώνετε για κάθε ρίμα
Οι έγραφες MC's αρχίζουνε τον άλλο μίνα
Όπως και να έχει
Το rap υπάρχει
Είναι κουλτούρα
Είναι μόδα η φατούρα
Καπνίζουν πούρα
Βίτσες και καλά
Με αμάξια ανοιχτά

Πιστολιές από κακοποιούς ακόμα και από γιατρούς
Αυτή είναι η φάση σου λοιπόν;
Αυτή είναι η κλάση σου MC;

Καψούρα μου – 2001

Παλι τα κατάφερα ξανά να ερωτευτω
και αυτή την φορά έχω σκοπό να παντρευτώ
έχω βρει και την γυναίκα την κατάλληλη
δεν θα δουλεύουμε μωρακι μου για μια ζωή υπάλληλοι
σπίτι στην πόλη σπίτι στην εξοχή
αμάξι να πηγαίνουμε απο εδώ και απο εκεί
κάτσε να βάλουμε μπροστά για το 1ο παιδι
αγοράκι κοριτσάκι δεν με νοιάζει πολύ
έχω σχέδια τρέλα για να βγάλω λεφτά
κι όλα όσα σου χω πει περνε τα σοβαρά
σε αγαπώ με αγαπάς όλα τα αλλά ξέχασε τα
κι ας μην πουλά καλά το CD και η κασέτα
δεν είμαι δίπλα σου μοναχα για να γ.....ω
είμαι δίπλα σου αγάπη μου να σε βοηθήσω
σε κάθε σου δυσκολη στιγμή είμαι εδω να σε στηριξω
βοήθησε με το όνειρο να πραγματοποίησω

Απο της φίλες σου δεν θέλω να ξεκοψεις

θέλω μονο να με αγαπάς και να με νιώθεις

και ότι θέλεις θα το χεις εμένα θα εχεις

και ξέρεις ο λογος μου συμβόλαιο νιωσε

την αγάπη να σε αγγίζει ως στο κόκαλο

και σε παρακαλώ με άλλον μην πας

ειτε αν πραγματικα με αγαπάς

γιατί εγώ πάντα σου δινω το ψάχνω

κι ασε με μια ζωή το κόκαλο να γλυφω

μωρο μου απο το σπιτι όταν λειπω για δουλειά

συμμαζέψε το σπιτι φτιαξε ωραία φαγητά

με τα δυο σου τα χερακια σαν καλη νοικοκυρα

αχ ποσο θέλω να σου κάνω 2 παιδια

βασίλισσα δεν γίνεται χωρίς βασιλιά

και κρεβατοκάμαρα χωρίς γ....ία τρέλα…

21 Τόσα χρόνια του δίνω – 2001

Τόσα χρόνια του δίνω
καιρός να μου δώσει
το Hip Hop
τα λεφτά μου τώρα πίσω να δώσει
Τόσα χρόνια του δίνω
καιρός να μου δώσει
το Hip Hop
τα λεφτά μου τώρα πίσω να δώσει

Βλέπω τη δουλειά πιο σοβαρά
τώρα πια
βγάζω λεφτά
τόσα χρόνια έτρεχα πίσω απ΄ αυτά
όπως να καμάκια κυνηγάν τα μουνιά
τόσα χρόνια έδινα στο είδος αυτό
καιρός να μου δώσει και αυτό λίγο ρευστό
θυμάμαι μάζευα τις μέρες χήνα - χήνα
να πα να γράψω Studio κάτω στην Αθήνα
τσίμα - τσίμα
τα βγάζαμε με φράνκα τότε πέρα
δεν υπήρχε στο μυαλό μου να μην σκέφτομαι μια μέρα πως θα δώσει
το rap όσα του έδωσα και εγώ
όλο μου τον εαυτό
δηλαδή για αυτό
άρχισα να πιάνω σιγά - σιγά το νόημα
και σκέφτομαι δουλειές τώρα πιο ώριμα
μόνιμα σκέφτομαι για αυτά...
...λεφτά ...λεφτά!
μου γυρίζουν τα μυαλά
και όσοι μου λέγανε πως δεν το κάνανε για αυτό

σημαίνει πως ο μπαμπάς τους έχει φράγκα πολλά

Τόσα χρόνια του δίνω
καιρός να μου δώσει
το Hip Hop
τα λεφτά μου τώρα πίσω να δώσει

Τόσα χρόνια του δίνω
καιρός να μου δώσει
το Hip Hop
τα λεφτά μου τώρα πίσω να δώσει

Έλα στο γλέντι
απόψε έχω ψήσει τον αφέντη
οι ρύμες ρέουν άφθονες
για όλους τους μεσάζοντες
άκου τες
στίχο - στίχο κάπου σε πηγαίνει
σκοντάφτει όποιος βιάζετε
εκτός εάν πετά
τους προσπερνάω εύκολα και βρίσκομαι ψηλά...
από δω... μπορώ... να δω την Λιβαδειά
άσε βρε παιδιά
δεν έχω πει αρκετά
από θέματα πολλά
με στιχάκια τρελά
είναι δουλεία μου
τα έβαλες μαζί μου και με το επάγκελμά μου
θα κάνω αυτό που μου είπε η μαμά μου
θα σε κάνω μακριά
να μην λερώσεις το όνομά μου
παρόλα΄ αυτά ακόμα βρίσκεσαι μπροστά μου

Τόσα χρόνια του δίνω
και αυτό ήταν ρίσκο
δεν ήξερα καν
ότι θα έβγαζα δίσκο
θυμάμαι έτρεχα
από κι και από εδώ
από δω και από κι
για να βρω την αρχή
μη φανταστείς τι;
για την δραχμή γίνονται όλα
αν δεν έχεις φράγκα μπροστά απ΄ την γκόμενα
φόλα
όλα
γυρίζουν απ΄ αυτά
είτε σε μετοχές είτε σε μετρητά
παρακάτω όλα
τα΄ κούω βε-ρε-σε
αν βρεις και εσύ χιλιάρικο
τότε χαίρεσαι
σε αφήνω να λες
πως δεν το κάνεις για αυτά
ποια;
μα όπου και αν κοιτάξω όλοι μιλάνε γι΄ αυτά
ποια;
τα λεφτά
βγαίνουνε σε χρώματα πολλά
κόκκινα μπλε και άλλα διαφορετικά
κάτσε γράψε
έχει για όλους δουλειά
Τόσα χρόνια του δίνω
καιρός να μου δώσει
το Hip Hop

τα λεφτά μου τώρα πίσω να δώσει

Τόσα χρόνια του δίνω
καιρός να μου δώσει
το Hip Hop
τα λεφτά μου τώρα πίσω να δώσει

...τα λεφτά μου τώρα πίσω να δώσει

9. Παρεμβολές

1 Αντιστροφή ρόλων – 1999

Νόμιζες πως όλα στη ζωή σου θα κυλάγαν ομαλά
Όμως τώρα εδώ και ώρα κάτι τραντάζει τον κόσμο σου
Πέφτεις ανώμαλα
Ποια ήταν τα λάθη σου και ας σείουν κόκαλα δεν θυμάσαι
Χα τώρα θυμάσαι, αρχίζεις να φοβάσαι
Γνωρίζεις ότι από στιγμή σε στιγμή
Ίσως τη στιγμή που θα κοιμάσαι
Το πως θα 'σαι
Σύντομα θα δεις με πόσους τρόπους ξέρω να δέρνω τους κακούς
Ανοιχτούς παλιούς λογαριασμούς πρέπει να πληρώσεις
Πάρε το πρώτο τσεκ ναι και θα 'ρθουν και άλλες δόσεις
Στις πτώσεις τώρα θα νιώσεις τις επιπτώσεις
Κακώσεις που για να επουλώσεις
Θα πάρει καιρό να αναρρώσεις
Να γλιτώσεις προσπαθείς μα δε μπορείς
Ήρθε η ώρα να βιώσεις τις πιο φρικτές σου φαντασιώσεις
Προσπαθείς να κρυφτείς μα δε βρίσκεις κρυψώνα
Εσύ χαμένος και εγώ νικητής για ακόμα έναν αγώνα

Τι ειρωνεία αντιστράφηκαν οι ρόλοι
Τώρα στη σκακιέρα μου εσύ θα 'σαι το πιόνι
Τι ειρωνεία γίναν ανύπαρκτοι οι νόμοι
Νιώθεις το σώμα σου να αιωρείται στην αγχώνη

Σκόρπια συντρίμμια του δικού μου εαυτού
Χα χα βρισκόντουσαν παντού
Το μακρινό πάρε το χρόνο, στάσεις του κακού
Δεχόμουνα επίθεση και καταπίεση

Επειδή ήμουνα απόγονος ενός άλλου πολιτισμού
Αλλά δεν κατάφεραν να πτοήσουν το δικό μου νου
Έτσι αντεπίθεση ήταν αναμενόμενη
Και είναι σφοδρή καθώς θα έχει πάρει θέση
Η αντιστροφή ποιων; Των κατεστημένων ρόλων
Ο κυνηγημένος τώρα γίνεται κυνηγός
Τρομαγμένος φίλε μου θα τρέχεις σα λαγός
Πληρώνεις τώρα για το μοιραίο σου το λάθος
Που τα'βαλες με το δικό μου ψυχικό βάθος
Αλλά,δόξα στην ικανότητα που έχει ο άνθρωπος
Να θεραπεύεται και επανέρχομαι με πάθος
Τι ειρωνία το χαμόγελό σου ήταν μεγάλο
Τώρα βλέπε με πως από το στόμα θα το βγάλω
Καθώς τον εγκέφαλό σου με χτυπήματα παρεμβάλω

Η μνήμη μου κάνει παιχνίδια εικόνες παλιές θυμάμαι
Αναμνήσεις σκοτεινές νιώθω να με κυβερνάνε
Καθώς και πάλι αναπολώ το παρελθόν
Τα παίρνω και φέρνω τον πανικό
Αντιστράφηκαν οι ρόλοι άλλο πια δεν υπομένω
Όσα μου'χες κλέψει πίσω παίρνω
Και επιμένω πως πρέπει να πάρω το αίμα μου πίσω
Είναι ο μόνος τρόπος για να επουλώσω και να σβήσω
Πληγές ξεχασμένες που κάθε τόσο αλάτι τους πετάς
Βρίσκομαι εδώ συμπαραστάτης μου και ο Dash
Και το τίμημα του πάθους πρέπει τώρα να πληρωθεί
Τα περασμένα μη χαίρεσται δεν έχουν ακόμα ξεχαστεί
Και όταν εισβάλω πρόσεξε κρύψου φύγε μακρυά
Πριν σου περάσω τη γραβάτα κόμπο σφιχτόλαιμό θηλιά
Σε προειδοποιώ κάνω κινήσεις ματ και ρουά
Βρίσκομαι σε θέση ισχύος ς' έστειλα στο πουθενά
Δέχεσαι Παρεμβολές στο '97

2 ΟΥΣ – 1999

Γι'αυτό που κάνω κι ακούς
Έχω λόγους πολλούς σκοπούς
Πάρε μερικούς ζεστούς
Ήχους στίχους ενοχλητικούς
Για πολιτικούς που βάζουν περιορισμούς
Με κανονισμούς συμφερολοντικούς
Μόνο γι'αυτούς
Και έχουν πιστούς οπαδούς
Ανθρώπους τυφλούς
Περιπλανιώντας βλέπεις και διαφορετικούς
Βιαστικούς σοβαρούς
Τύπους μοναχικούς
Δρόμους κλειστούς από απεργούς
Τραπεζικούς και οδηγούς
Διαμαρτυρόμενους γάμησ'τους
Μάχες με αστυνομικούς και αναρχικούς
Βία πανελλαδικού βεληνεκούς
Η οποία για τηλεοπτικούς σταθμούς είναι ευκαιρία
Να ρίξουν σκόνη σ'οφθαλμούς
Να προβάλλουν ως ειδικούς άσχετους
Όμως γνωστούς από βρώμικους χώρους καλλιτεχνικούς
Κοινούς θνητούς προβάλλουν ως Θεούς
Γι'αυτό φτιάχνω πειρατικούς
Παρεμβολικούς πομπούς
Με επιθετικούς προσανατολισμούς
Και κάνοντας ελιγμούς
Αποφεύγω εχθρούς
Βλέπεις ανήκω στους μικρούς
Και έχω πολλους
Μα αντιστέκομαι σαν τον Σανταμ

Στους Κλίντον και Μπούς

Ρεφραιν
Τηλεοπτικές εκπομπές
Ανθρωπίνου αναλήσεις
Τηλεφωνικές καυτές γραμμές
Σχέσεις να αναπτήξεις
Ηγετικές νέες μορφές
Μα με παλιές συνειδήσεις
ΠΑΡΕΜΒΟΛΕΣ,ΠΑΡΕΜΒΟΛΕΣ,ΠΑΡΕΜΒΟΛΕΣ
Για να ξυπνήσεις

Ενω εδώ γίνονται Σόδομα και Γόμορα
Απο κληρικούς και υπουργούς
Στον ορίζοντα αντικρίζουμε ιωνούς
Από λόγους προφητικούς
Π.χ. σεισμούς,εμπρησμούς,καταποντισμούς
Εικόνες φρικιαστικές κεφάλια με κωδικούς
Αποτέλεσμα ανθρώπους κουτσούς,στραβούς
Παραπληγικούς από λάθος χειρισμούς
Σε πυρηνικούς σταθμούς
Σε λίγο θα είσαι απ'τους τυχερούς
Αν είσαι από τους κανονικούς
Από ειδικούς πειραματισμούς
Σε ζωικούς οργανισμούς
Μπορούν να φτιάξουν σαν κι εσένα ίδιους και φτυστούς
Κατά καιρούς δέχομαι τι;προσηλυτισμούς
Από ποιους;από κεντρόους δεξιούς αριστερούς
Και άλλους συντηριτικούς
Μα σε παλιούς θεσμούς, ΟΥΣΤ
Κάνω αναχετισμούς
Και με φοβερούς λυρικούς τεχνασμούς

Φέρνω ακουστικούς οργασμούς
Σε ψεύτικους στιχουργούς ραψωδούς
Και πλαστούς παραγωγούς
Που κλέβουν beats και loops
Παρεμβολές με εγγύηση
Ρυθμούς κινηματογραφικούς
Λέω τα πράγματα όπως έχουν
Κι αυτό προσβάλλει μερικούς-μερικούς
Μα για να κλείσω λογαριασμούς
Πρέπει να κλωτσίσω πισινούς
Επικύνδινες ρίμες σα ζάχαρη για τους διαβητικούς
Κι όσο για τους Ολυμπιακούς
Είναι για λόγους οικονομικούς και εμπορικούς
Κερδοσκοπικούς για κάποιους οργανισμούς
Και έχω πολλούς ενδοιασμούς
Μα πρέπει να χαρώ γι'αυτούς
Γιατί απλούστατα μας βλέπω ρεζίλι διεθνούς
Λίγους φίλους πολλούς γνωστούς μα περισσότερους εχθρούς
Κρυφούς,φανερούς μπορεί και πρώην αδελφούς
Δεν ξέρεις ποιους να εμπιστευτείς
Δεν ξέρεις ποιους να πεις λογικούς
Απ'το κλουβί με τους τρελούς στέλνω χαιρετισμούς
Στους λιγοστούς αυθεντικούς
Δυτικούς,ανατολικούς
Επαρχιώτες Αθηναίους και Θεσσαλονικιούς

3 Η μεγάλη αδυναμία – 1999

Γκρίζα τα σύννεφα που καλύπτουν την ημέρα
Για άλλη μια φορά απορώ πως θα τα βγάλω πέρα
Κάθε μέρα και νύχτα περνάει αγχωμένα
Καθώς για χρήματα ψάχνω απεγνωσμένα
Βλέπεις τα φαινόμενα της επιβίωσης
Κάνουν το χρήμα τη λύση της κάθε εξίσωσης
Που αποκαλείται στη ζωή πάνω στη γη
Το χρήμα έχει επιβληθεί σαν το μέσο ανταλλαγής
Αξίες και ιδανικά έχουν ξεπουληθεί
Φιλίες γκρεμιστεί κοινωνίες εξαρτηθεί
Συμπέρασμα το χρήμα τώρα πια κυριαρχεί
Την αξία των ανθρώπων έχει υπερβεί
Είναι ο λόγος που η συμβίωση είναι δύσκολη
Για να διαβείς το μονοπάτι της ζωής να φυλαχτείς
Τρελαμένη πόλη απ'την οσμή του χρήματος
Ποδοπατούνε όποιον βρουν προς τιμήν του ονόματος
Ο κόσμος τελικά είναι άπληστος
Ο πλούτος έχει γίνει απώτερος σκοπός
Μη σταθείς εμπόδιο θα σε βρεί ο θάνατος
Μπαίνουμε τώρα στη ζώνη του λυκόφωτος
Πανικός στο γεγονός πως
Πολλά κινούνται πίσω απ'τη σκιά του χρήματος
Στον υπόκοσμο γίνεται πόλεμος
Για το ποιος ανάμεσά τους είναι δυνατός
Δεν υπάρχει τρόπος λάθος ή σωστός
Όλοι στον αγώνα να σταθούνε οικονομικώς
Όλοι τώρα βρίσκονται στη ζώνη του πυρός

Χαρτιά,ρευστά η μεγάλη αδυναμία

Αυτοί που τα'χουνε χοντρά συνήθως χάνουν την ουσία
Χαρτιά,ρευστά η μεγάλη αδυναμία
Γιατί το χρήμα δεν αρκεί για να τους φέρει ευτυχία

Στην Αθήνα γεννημένος σε μια πόλη ξεχασμένο
Μέλος αποκομμένο γιατί δεν ήμουνα ραμμένο
Στα δικά τους μέτρα
Πάντα ένιωθα σαν ένα φέρετρο μου στήσανε ενέδρα
Μα την ξέφυγα και σε φέρετρο μπήκα μονάχα ψυχικά
Αιτία η ρουφιανιά,οι ψευτιές και η αδικία
Με λίγα λόγια τα χαρτιά
Τα ρευστά,όλα κινούνται γύρω απ'αυτά
Αν δεν τα'χες ατυχία όμως είχα άλλα αγαθά
Πιο βαθιά,πιο σοβαρά,λίγα ψυχικά
Αποθέματα κι αναίμακτα εξόρκισαν τα πράγματα
Και συνεχίζω,δε κάνω πίσω, δε λυγίζω
Ζω στη ζούγκλα του μπετόν και τους νόμους της γνωρίζω
Εκεί όπου το χρήμα είναι νομοθέτης
Πεθαίνουν απ'την πείνα κάποιο κι άλλοι κάνουν βλέψεις
Για το πώς θα φουσκώσουν κι άλλο την τσέπη τους
Η αγαπημένη λέξη τους είναι αίμα
Ρουφάνε καθημερινά από μένα κι από σένα

4 Απλά γάμα τα – 1999

Βλέπεις τώρα μένει πια η μαύρη ύπαρξη
Σα καταστροφικό μέσο της φύσης παίρνω θέση
Βλέπεις στο μικρόφωνο έχω σκοπό σα σκοτεινός υιός
Μαζί μ'αυτόν που ακολουθεί ποιος; ο πανικός
Να παρεμβάλουμε με κάθε τρόπο και μέσο
Για αυτό διαλέγω μουσικό echo έξοδο
Ετοιμάζομαι ναι, για την έφοδο
Με ρίμες που χτυπάνε στο ψαχνό κάνω χώρο
Αυτούς που προσπαθούν να με κάνουν κατοικίδιο
Ας πλησιάσουν τώρα άμα το'χουν τόσο σίγουρο
Δε θα πέσω,θα συνεχίσω σ'αυτό το ρυθμό
Βλέπεις τώρα πως η τέχνη γίνεται μαρτύριο
Και η hip-hop είναι το δηλυτήριο
Έντεχνο του δρόμου στυλ πιάστο αν μπορείς
Άδικα προσπαθείς
Γι'αυτό σου λέω ας τα γάματα
Με κεφαλαία και μικρά απλά σου λέω απλώς γάματα

Απλώς γάματα
Όπως θες βάλε και εσύ τα γράμματα
Με κεφαλαία ή με μικρά απλώς σου λέω γάματα
Απλώς γάματα
Τι άλλο περιμένεις να σου πω
Εκπροσωπώ το αληθινό γι'αυτό και είμαι ακόμα εδώ

Περάσαν μέρες,μήνες,χρόνια μα το μυαλό μου είναι άθικτο
Και ακόμα παρεμβάλω για να βγάλω και το δικό σου απ'το κόμα
Θάβω στο χώμα προβλέψεις τους γι'αυτήν τη μουσική
Έστω και αργοπορημένα είναι σεβαστή

Στιχουργική δομή με στίχους βγαλμένους απ' την ψυχή

Εκπροσωπούν το αληθινό παρεμβολές ναι FF.C

Δε νιώθω κόμπλεξ

Γι'αυτό που είμαι δε νιώθω ενοχές

Σου λέω πάψε επιτέλους να μου δίνεις συμβουλές

Ακουστικές παρεμβάσεις κάνοντας εναλλαγή

Μικροφώνου παραλαβή από ένα γνήσιο MC

Άκου λοιπόν τώρα και εσύ το ρυθμοδαμαστή

Που τα παίρνει και μπαίνει και πάλι προκαλώντας ταραχή

Τα παίρνω και μπαίνω και πάλι μονάχα που χάνομαι μέσα στη ζάλη

Δε ξέρω τι φταίει γι'αυτό κάποιος μου λέει

Πως πρέπει να ψάξω να βρώ και την άκρη

Μονάχα που έρχομαι,βρίσκομαι,χάνομαι

Το ξέρω πάντα από τη σκέψη μου πιάνομαι

Δεν ξέρω αν ξέρω ποιος ξέρει τι ξέρω

Πάντως το ξέρω πως ξέρω να μάχομαι

Μόνο για να δεις και να πεις

Πως ότι και να γίνει δεν πρόκειται να με φτάσεις

Συγγνώμη δεν θα σου ζητήσω και ελπίζω να το ξεπεράσεις

5 Δουλειές με μπογιές - 1999

Πριν την ανάσταση, πριν τη σταύρωση
Πριν τη βάφτιση πριν τη γέννηση
Ο άνθρωπος είχε ανέκαθεν διάθεση για έκφραση
Τότε οι σπηλιές, σήμερα οι μάντρες
Δουλειές με μπογιές από γκραφιτάδες
Που ήταν μονάδες γίναν δεκάδες
Και λίγο πριν το 2000 εκατοντάδες
Νυχτερινές επιδρομές για βάψιμο κάτω απ'τα άστρα
Μα χαλάστρα σκάει το Astra
Και τότε ξεκινάει το κυνήγι όπου φύγει φύγει
Φωνάζει ένας από τα (..γχου,γχου) κανείς δε θα ξεφύγει
Γίνεται πέσιμο για δέσιμο και τρέξιμο αρχίζει
Μεσ στα στενά κυνηγητά ο πιο γρήγορος κερδίζει
Γιατί ο μπάτσος δε χαρίζει όταν βαδίζει με νεύρα
Στη δικιά μου έδρα στημένη ενέδρα
Όμως έχω λάβει τα κατάλληλα μέτρα
Λες θα άφηνα να με πιάσει για να ξεσπάσει σε μένα να γίνω εγώ ο αμνός
Δε νομίζω τα πόδια μου οπλίζω και γίνομαι καπνός
Γιατί θέλω να χρωματίσω, να ρισκάρω, να ελπίζω
Μες στη πόλη που βαδίζω το βαρετό αντικρίζω
Με κάνει και πήζω
Γι'αυτό βγαίνω έξω κανέναν δεν υπολογίζω
Και συνεχίζω το γκρίζο να θρυμματίζω

Είναι μια νέα ερμηνεία για το τι εστί τέχνη
Το GRAFFITI χωρίς σύνορα και έθνη
Σ' όλα τα πλάτη και μήκη του πλανήτη
Σημάδια ζωής
Υπογραφές και κομμάτια απ'αυτούς που μισείς

Παντού το γκρίζο βομβαρδίζεται από πολεμικά παιχνίδια
Sprays, βαλβίδες και μαρκαδόρους
Νυχτερινές εξόδους σε κοινόχρηστους χώρους
Εφόδους καταστροφές στους δρόμους
Που αψηφούν τους νόμους
Με τσιλιαδόρους φυλάγομαι από τους αστυνόμους
Και βάζω χρώμα
Με τόνους πολύχρωμους σπάω τα γκρίζα
Κι άλλους να με ακολουθήσουνε βάζω στην πρίζα
Σε κινητά και ακίνητα σε υπόγειες στοές και οροφές
Υπογραφές μπογιές και χρώματα
Παρατσούκλια και ονόματα
Κομμάτια θεώρατα
Από κινήματα μηνύματα
Χέρια γίνονται στόματα
Και εκφράζουνε αισθήματα μίσους, λύπης, χαράς
Μη σταματάς,μη σταματάς
Όπου σε παίρνει να χτυπάς
Απ'τον βορρά μέχρι τον νότο και απ'τον νότο ως στο βορρά
Υπάρχουνε πάντα μάγκες που κάνουνε τη διαφορά
Πηδώντας μάντρες βαδίζοντας γοργά
Τη νύχτα αργά σαν τους άρπαγες ανάμεσα σε ράγες χρώματος
Χρώματος ανταύγειες σπάνε την μονοτονία
Σεβασμός στους παλιούς στους νέους ειρωνεία
Δυστυχώς κάποιοι την είδαν και χάσαν την ουσία
Στη χρυσή ευκαιρία τώρα τα τηλεφωνά τους
Η τέχνη του δρόμου σε σαλόνια και από κάτω το όνομά τους
Μαγκιά τους η ντροπή τους πάρτο όπως θες
Γιορτές μ'οργανωτές κάποιους που μέχρι χτες μας τρέχαν
Μα ξαφνικά συμπάθησαν αυτό που κάποτε δεν άντεχαν
Το πως θα πέφταν απ'τα σύννεφα ήταν θέμα χρόνου
Τρίζουμε φέτος τα θεμέλια κρατάμε δυνάμεις και για του χρόνου

Εκεί που ασπρόμαυρα τα πάντα

Σα ταινία του σαράντα

Βάλε σημάδια ζωής χτύπα με τη δική σου στάμπα

6 Μεσ' απ τη ζούγκλα του μπετόν - 1999

Καθημερινότατα βλέπω στην καθημερινότητα
Την ποσότητα από την ανθρωπότητα
Να οδεύει προς τα χαρακώματα
Με χρώματα πολεμικά όπλα πυρινικά
Απόβλητα αιτία που φορές έχουνε βάλει ταφόπλακα
Πτώματα σωματικά αλλά και ψυχικά
Γύρω μου τριγύρω μου πολλά τυφλά όντα βλέπω
Μα δε μπλέκω σε τέτοια κυκλώματα όπως τα πολιτικά
Πάντα απέχω με το hip-hop αντέχω
Και έχω την ιδιότητα
Στου μυαλού σου την κοιλότητα να μπαίνω σκέφτοντας
Πρωτότυπα καταργώντας στερεότυπα συνοδεύοντας
Στη μουσική μεγαλειότητα κλίνουμε στόματα
Όλων αυτών που χτυπούσαν πισώπλατα και έρποντας
Απ'τη hip-hop κοινότητα τη μειονότητα
Πάντα μας είχαν σαν τα μαύρα πρόβατα
Γιατί αντιστεκόμαστε σε βαμπίρ
Που έχουν ανθρώπινη μορφή
Και παίρνουν τροφή από την δικιά σου την ψυχή
Προσοχή λοιπόν στον βρυκόλακα
Πολιτικός στρατιωτικός στη φυλή των ερπετών
Συντονιστείτε λοιπόν στην παρεμβολική μας συχνότητα
Είναι η μουσική αμεσότητα που παίρνει οντότητα
Από την πραγματικότητα της οποίας τα σάπια κυκλώματα
Φέρουν πράξεις βίας κατά συρροή στα παιδικά βλέμματα
Τα κλίνουν τα στόματα
Μοιάζει με κόλαση
Καθώς παραμένει κλειστή η τρίτη μου όραση

Πνευματικά εκτρώματα μπροστά στην τηλεόραση
Υπό επώαση
Αρρωστημένων προτύπων ομοιώματα
Από υπερκαταναλώματα
Συνειδήσεις απολιθώματα
Εν ονόματι του νόμου πτώματα
Στου μυαλού μου τα οχυρώματα
Φθορά βλέπω μάζες ανθρώπων σε μονόδρομο να κυλά
Να κινούνται χωρίς ενότητα στα γκρίζα της πόλης τοιχώματα
Δε βλέπω τα χρώματα
Τι είδους αρρώστιας είναι αυτά συμπτώμωματα
Φυλή ερπετών μέσα στη ζούγκλα του μπετόν

7 Για όλα τα κακά παιδιά – 1999

Χωρίς να ανάψει πράσινο
Κάνω το θανάσιμο μπάσιμο
Ειδικότης ριμοδότης όχι δε θέλω παράσημο
Μα όσο κι αν ακούγεται άσχημο
Το γεγονός αυτό είναι βάσιμο
Το στυλ μου εξελίσεται το δικό σου μένει στάσιμο
Στο χάσιμο
Σ'αφήνω και συνεχίζω πάλι το γράψιμο
Αυτό που εσύ λες σκόπιμο εγώ το λέω και κράξιμο
Αυτό που εσύ λες πόσιμο εγώ το λέω και καύσιμο
Είναι το παράξενο παράσιτο
Που στα νεύρα σου κάνει σπάσιμο

Πότε βρίσκομαι στην κόλαση και πότε στον παράδεισο
Μα τις περισσότερες φορές βρίσκομαι κάπου στο ενδιάμεσο
Ισορροπία η λέξη κλειδί την έχω βρεί και έχω βγει από την άβυσσο
Απ'το δρόμο στο μικρόφωνο με λόγο μη συμβιβάσιμο
Την καρδιά σου μη κάνεις πέτρα
Όλοι τρώνε κάποια πακέτα
Για να γλυκάνεις τον πόνο σου δεν αρκεί να φας σοκοφρέτα
Απλά βάλε την κασέτα την ετικέτα και καλομελέτα
Κακά παιδιά,κακά παιδιά μοιράζουν τις ρίμες αβέρτα

Είναι τέτοιο το στυλ που δε σηκώνει πολλά
Μιλά από μόνο του με στίχους και εξηγεί καθαρά
Είναι η ραπ διαφορά σ'αφήνει μίλια μακρυά
Και εμείς μπροστά για όλα τα κακά παιδιά

Είτε έχει ήλιο,είτε κάνει κρύο
Από το πρωί ως το βράδυ τριγύρω εδώ γύρω
Τριγυρνάμε γυρνάμε
Χωρίς να έχουμε κάπου συγκεκριμένα να πάμε
Την τύχη αναζητάμε
Και τις περισσότερες φορές καλοπερνάμε
Γι'αυτό κοιτάμε
Για όσους μας σνομπάρουν σκασμός
Είναι ο σβούρος που στέκεται ντούρος
Σ'αν κούρος σκοτεινός είναι ως
Αντιπρόσωπος του πληρώματος της σιωπής
Και τι ήρθες να πεις
Ήρθα να δηλώσω τον τρόπο ζωής
Των κανακάρηδων του λεκανοπεδίου Αττικής
Που συνήθως το ρίχνω
Σταριλίκι και τσιγαριλίκι
Μετά έξω για graffiti λίγο γκομενιλίκι

Δεν πουλάμε νταϊλίκι
Απλά γουστάρουμε τη ζωή του αλήτη
Υπάρχουνε στιγμές που ο χαβαλές δίνει και παίρνει
Παίρνει και δίνει στιγμές
Φοβερές,αλησμόνητες
Για τους κομπλεξικούς ενοχλητικές
Αλλά και πάλι αδιαφορούμε
Όταν κυκλοφορούμε
Και δεν μιλάμε για τον πανικό που σπέρνουμε
Αφού ταμπέλες δε φοράμε και δεν κοιτάμε πως να φερθούμε
Να μη παρεξηγηθείς εσύ
Ποιος είσαι εσυ;πως την έχεις δει και εσύ
Και ψάχνεις να μου την μπεις χωρίς λόγο
Καλύτερα να κάνεις μόκο

Μόλις οπλίσω θα ρίξω,θα σε βυθίσω σα πλοιάριο
Όπως ο Κάπτεν Μάρκ με τους λύκους του Οντάριο
Επαναστατώ,βαρέθηκα βλέπεις να βλέπω τον κάθε αρχάριο
Με το ίδιο τροπάριο σε συνεχές ωράριο
Κάποιος χρειάζεται σεμινάριο
Πάρε λοιπόν το σημειωματάριο
Άκου πως γράφω σενάριο
Σα να κάθομαι στον Πάγο τον Άρειο
Ξαναδικάζω MCs που κάνουνε τα πάντα για το δολάριο
Δίνω διορία ως τον επόμενο Φεβρουάριο
Πριν αλλάξουνε μυαλά παίρνω λοιπον εγώ το πηδάλιο
Επικρατεί μυστήριο
Σα ξενάγηση στο πλανητάριο
Χτυπώντας σε θέσεις
Από του μυαλού μου τις επάλξεις
Στο ακουστικό σου τύμπανο αυξάνω τις συσπάσεις

Εντάσεις επικίνδυνες σαν υψηλού ρεύματος τάσεις

Ενστάσεις

Από έναν εκπρόσωπό της παλεάς τάξης

Λύσεις μη ψάχνεις να βρεις σε κάποιο λυσάριο

Για το πώς θα ξίνω λυρικές πληγές

Σα κάποιο βιβλιοθηκάριο

Λυρικές διαθέσεις;ναι χρήσιμες σαν το αλφαβητάριο

Τώρα πια;νόμιζες πως άκουσες τον Πάριο

Όμως είναι ο ρυθμοδαμαστής σαν το παλαιό βαρκάριο

Σου φάνηκε αστείο όμως εδώ δεν είναι το δελφηνάριο

Αν είχες να κάνεις με βάρος εγώ θα ήμουν ο τόνος και εσύ το γραμμάριο

Για κάποια θεατρική παράσταση βγές λοιπόν από το βεστιάριο

Πως να μεταμφιέζεσαι πρέπει να κρυφτείς στο επόμενο στάδιο

Γίνε ο εαυτός σου πες κατι που ‘χεις γράψει στο δικό σου τετράδιο

MC

Για όλα τα κακά παιδιά, από τη γειτονιά

Αθήνα ή Πειραιά

Πες μου αν νιώθεις καλά

Γιατί εγώ νιώθω καλά

Όταν με τα κακά παιδιά

FF.C.,Παρεμβολές,Ραψωδοί,Καμικάζι

Για όλα τα κακά παιδιά, από τη γειτονιά

Αθήνα ή Πειραιά

Πες μου αν νιώθεις καλά

Γιατί εγώ νιώθω καλά

Όταν με τα κακά παιδιά

Ραψωδοί,Καμικάζι,FF.C.,Παρεμβολές

8 Αυτοέλεγχος - 1999

Νομίζω πως όλα είναι ένα πρόγραμμα
Που ο καθένας με ένα όνομα
Παίζει το παιχνίδι του και ανυπόμονα
Προσπαθεί να εκπληρώσει στόχους και όνειρα
Μα ταυτόχρονα γίνεται δόλωμα σε στόματα
Μεγάλων ψαριών
Αν χάσεις τον έλεγχο σαν παίκτης
Γίνεσαι δέκτης εσύ
Σε οθόνες ηλεκτρονικών παιχνιδιών βλέπεις την ίδια σου τη ζωή
Και μπορεί να τη χειριστεί ο οποιοσδήποτε και οπουδήποτε
Αποκλείεται να αρνηθεί σίγουρα θα πεί οπωσδήποτε
Έχουν ορέξεις να τρέξεις τι και αν εσύ το βλέπεις άδικο
Το παιχνίδι τους θα παίξεις μόλις ρίξουν κατοστάρικο
Εκείνοι και εσύ το μηχάνημα
Σου δίνω παράδειγμα
Ενώ είσαι εγκλωβισμένος και ψάχνεις ένα άνοιγμα
Να βρείς τον έλεγχο της ζωής σου να ξαναπάρεις
Γιατί χάνουν ή κερδίζουν εσύ να ξέρεις χάνεις
Όταν κάνεις ότι κάνεις παρά τη θέλησή σου
Γίνεσαι έρμαιο στις διαθέσεις που έχουν οι εχθροί σου
Και στο κελί σου μαζί σου η ντροπή σου
Να σου λέει στήσου θημήσου
Και για την κάθε κίνησή σου απολογίσου
Αντίπαλοί σου η φωνή της συνήδεισής σου
Που φωνάζει συγκρατήσου
Και της ψυχής σου που φωνάζει
Τη σιωπή σου να σπάσει
Αν θες να αποδράσεις και να μην είσαι υπό έλεγχο
Πρέπει μέσα σου να ψάξεις και να βρείς τον αυτοέλεγχο
Συναίσθημα υπέροχο

Τι περιμένεις κάντο
Τη ζωή σου όπως θες εσύ κάνε κουμάντο
Δυστυχώς κακές συνήθειες όλοι αποκτάμε
Και μ'αυτές για αρκετό γλεντάμε
Όμως καθώς προχωράμε και λίγο πίσω κοιτάμε
Θα εκπλαγούμε να δούμε ότι οι πράξεις μιλάνε
Και η αιτία κατάθλιψης πειρασμοί υλικοί ψυχικοί
Κρατάνε γερά τα ινία
Και σε καθοδηγούν προς οποιαδήποτε πορεία
Με τη μία
Στο μυαλό σου η ατιμία
...για μια στιγμή ευχαρίστησης
Κάποτε έλεγαν παλιά παν μέτρο άριστο
Για κάποιους ευχάριστο γι'άλλους δυσάρεστο
Για μένα άγνωστο δεν είναι το ξέρω καλά
Προσπαθώ μ'αυτά που έχω να περνάω πάντα καλά
Αλλά οι κακές συναναστροφές φθείρουν τα καλά τα ήθη
Διασταυρώνουν τα ξίφη
Στη τελική όμως εσύ αποφασίζεις
Διαλέγεις και παίρνεις σα φακούς βλέπεις και κρίνεις
Κατευθήνεσε φθείρεσε
Αυτό που συχαίχενεσε τώρα γίνεσε
Μα περισσότερο ευθύνεσε εσύ γιατί δεν αμύνεσαι
Και δίνεις χωρίς να παίρνεις
Ώσπου μια μέρα το καταλαβαίνεις
Και τρελαίνεσαι όταν το σκέφτεσαι
Λες πως φεύγεις μα στο τέλος μένεις

Από παίκτης έγινες δέκτης
Και απ'αφέντης υπηρέτης
Και στα μάτια σου ρίχνουν σκόνη για να μη μπορείς να βλέπεις
Του παιχνιδιού τους γίνε δραπέτης

Μπορείς μην είσαι ψεύτης
Και στο σενάριο της ζωής σου γίνε εσύ ο σκηνοθέτης

9 Αναπάντητα ερωτήματα – 1999

Για άλλη μια νύχτα ,στο μυαλό μου πήχτρα
Φοβίες,στρες,άνχος
Και είσαι μονάχος με σκιές μονομάχος
Ποιο το λάθος και ποιο είν' το σωστό
Πολλές φορές νιώθω κομπάρσος
Σε γεμάτο σκηνικό
Και κάπου στο βάθος του θιάσου,ενός θιάσου
Που η μαγκιά σου είναι ανάλογη με τα λεφτά σου
Που η λύπη μου είναι χαρά σου
Τα σχέδια και τα όνειρα σου είναι να τα χεις όλα δικά σου
Μα για φαντάσου να μην έχεις την υγειά σου
Γι' αυτό βιάσου
Και όπως είσαι,κλήσε τις πληγές,σβήσε
Σκέψεις κακιές σαν κι αυτές
Και ζήσε όπως θες
Γιατί οι στιγμές περνάνε πάνε,και πίσω δεν γυρνάνε
Σα του ρολογιού τους δείκτες που ποτέ δε σταματάνε
Όμως φοβάμαι όταν σκέφτομαι πώς θα 'ναι τα πράγματα σε λίγα χρόνια
Που μόνο με κουπόνια θα κάνετε ψώνια
Βάζουν διχόνια στα πιόνια τα όρνια
Στα σαλόνια τα φαντάσματα του 2000
Αντί για σεντόνια φοράν γραβάτες
Και κοστούμια με βάτες
Για να δείξουν πως έχουνε πλάτες
Κοροιδεύουν τον εαυτό τους με αυταπάτες

Δαίμονες, βάζουν ιδεές έμμονες
Σε όλους τους Έλληνες
Μα αντιστέκομαι ακόμα
Είσαι απ' τους λίγους που μου ξέφυγες

Με αινίγματα,δηλήματα και αναπάντητα ερωτήματα
Βασανίζω το μυαλό σου, μα δεν κερδίζεις τίποτα
Επιδιώκω με κάθε τρόπο να σε βάλω μέσα στο κόλπο
Μα μην κάνεις τον κόπο,ξέρω τον τρόπο να σε διώκω

Σαν ερευνητής θαλασσοπόρος στου μυαλού μου την τρικυμία
Προσπαθώ να θέσω υπό έλεγχο,σε ισορροπία
Ένα σκαρί,τον εαυτό μου,ανάμεσα σε ευνοϊκούς
Και αυτοκαταστροφικούς ανέμους
Που πηγάζουν απ' το εγώ μου
Τα νερά μου,διαταράζουν
Σε ψυχικά ανεβοκατεβάσματα
Συνεχώς με βάζουν,τα κόμπλεξ
Του υποσηνήδειτού μου θαμώνες
Υπάρχουν στιγμές αύθονες,που βρίσκομαι μοναχός
Είμαι συνεχώς,αντιμέτωπος
Με κακιές,έντονες εικόνες και φωνές
Που με γεμίζουν με απορίες,αμφιβολίες και ενοχές
Και απότομα βλέπεις,ότι θέλεις
Για σένα ένα ευτηχές,τέλος και μόνο
Με ευχές δεν ξεφεύγεις
Απ' του κόμπλεξ το βέλος
Που τρυπάει τη λογική σου
Την προσωπικότητα σου αλιώνει,παραμορφώνει
Όμως καθώς περνάει ο χρόνος
Με εμμορφώνει, με δυναμώνει
Ξεπερνιούνται οι πληγές και οι πόνοι

Μόνο,όταν μόνος εγώ ενάντια στους δαίμονες αυτούς
Δώσω αγώνες μ' όχλους
Βρω τρόπους πώς θ' αντέξω τους ανέμους αυτούς
Αυτοκαταστροφικούς,κάνοντας μπρος τα θύματα
Βρίσκοντας ανοίγματα,τα κολήματα να ξεπεράσω
Στην ψυχή μου να κεράσω ειρήνη,γαλήνη
Απ' αυτη τη πτυχή του συστήματος που περιθώρια δε δίνει
Ίδρωσα,αλλά κατάφερα και γλύτωσα

10 Παρεμβολές εν όψει – 1999

Εκπροσωπώ το σκληροπυρηνικό σκηνικό
Έρχεται απευθείας απ'τα υπόγεια βγαίνει ωμό
Προσοχή στο σκοτεινό και μαύρο κενό
Που σιγά-σιγά εμφανίζεται στο μικρόφωνο
Ερμηνεύοντας έναν πολεμικό σκοπό
Αντίποινο σ'αυτόν τον έσχατο καιρό
Αυτοί που κυρήξανε πρώτοι τον πόλεμο
Θα υποστούν με έντεχνο τρόπο τον διασυρμό
Καθώς με λέξεις και εξής τώρα παρορμώ
Στον εγκέφαλο προκαλώ ακατανοήτο πανικό
Προσβάλοντας κάθε υπεροπτικό εγώ
Σε προσγειώνω ωμά στην πραγματικότητα
Ρίχνω την αλήθεια από τα σάπια συστήματα
Καθώς ρίχνουν στα μυαλά μας τοξικά απόβλητα
Φωνές κραυγές βγαίνουν από μια συχνότητα
Η πόλις δεν βρισκόταν σε ετοιμότητα
Έντρομη αρχίζει τρέχει πανικόβλητα

Απόλυτα τα δεδομένα αντιστράφηκαν
Ενάντια στο κάθε τι στημένο τώρα στράφηκαν
Για να ξυπνήσουν αυτούς που σκατά μάσησαν
Οι παρεμβολικές εκπομπές δυναμώσαν
Και οι πολεμικές κραυγές τώρα πεισμώσαν

Παρεμβολές εν όψη
Και έχουν όψη
Πάρε δόση
Σ'αρέσει δε σ'αρέσει
Παρεμβολές εν όψη
Απευθείας απ'την κάτοψη
Και έχουν όψη
Του μυαλού σου την απόψυξη
Πάρε δόση
Απ'την δικιά μας άποψη
Σ'αρέσει δε σ'αρέσει
Έτσι έχει η κατάσταση

Χιλιάδες πόρτες έχει η ζωή διαλέγω μια και μπαίνω
Πανικό φέρνω χωρίς φρένο επεμβαίνω
Παρεμβαίνω στις σκέψεις μου όμως επιμένω
Εμμένω γιατί το μυαλό μου οχυρωμένο
Το μικρόφωνο πληρωμένο και το αυτί σου διεγερμένο
Έρχομαι μοιάζω με τρένο και σε παρασέρνω
Σε σέρνω στο δικό μου το περσέντο
Σ'ανασταίνω και εξουθενομένο ιδρωμένο το ηχείο
Έχω τελιώσει με άριστα του δρόμου το ωδείο
Και τώρα 2 MCs με τον top παραγωγό
Στα ρίχνουμε ευθείς σκορπάμαι πανικό
Κάποιοι φοβήθηκαν τρέξαν κρυφτήκαν στον έρχομο των Παρεμβολών
Και όσοι ακόμη δεν το έχουν κάνει ακόμα πέφτουν θύμα καυτών βολών

Του δικού μου μικροφώνου που δεν είναι άσφαιρο
Ρίχνω στίχους καταρυπάς μοιάζει με εξάσφαιρο
Καυτό το δικό μου στόμα
Και έτσι θάβω προβλέψεις θάβω κρητές
Θάβω βαθειά στο χώμα σύγχρονους προφήτες
Σύγχρονους προφήτες και ένα ένα τα εμπόδια ξεπερνώ
Ενεργώ με το μυαλό μου οδηγό
Και ότι πάνω μου πήγες να χτίσεις τώρα
Στο γκρεμό βλέπεις να καταλήγει
Άλλη μια πληγή σου ανοίγει
Το δικό μου το πελώριο ρεπερτόριο
Να ξέρεις χτυπάω απ' τον πυρήνα μέχρι και το μόριο
Μολύνουν τον εγχώριο οι στίχοι μου σαν κώνειο
Παρεμβολές εν όψη απευθείας απ' τον υπόγειο

10. Άγνωστοι Γνωστοί

1 Νεοέλληνα άκου – 2000

Νεοέλληνα άκου. Πρόσεξε καλά.
Άνθρωποι γίνανε φίδια γιατί αγγίξαν λεφτά.
Νεοέλληνες βλάκες συμβαδίζουν μ' εχθρούς.
Καταστροφή είναι όλοι τους γιατί συμβάδισαν με τα μυαλά του νεοέλληνα.

Γεννημένος σ' ένα κόσμο που βασιλεύουν οι νεοέλληνες
δεν έχεις φράγκα μάγκα, στη μπάντα όπως πάντα ξέμεινες.
Μας κυβερνά η αφρόκρεμα του Κολωνακίου.
Κάποιοι αερίζονται στους χώρους ενός ακριβού εστιατορίου
κι άλλοι ζορίζονται στη βρώμα του αστικού λεωφορείου.
Κάποιοι καταδικαστήκαν να ξύνουν μια ζωή τον πάτο
κι άλλοι δίχως να τ' αξίζουνε τα βρίσκουν έτοιμα στο πιάτο.
Ξεχυθήκανε τα ψώνια σε δεξιώσεις και σαλόνια.
Ποιοι γίνανε σωτήρες και ποιοι πήραν τα τιμόνια;
Ποιοι αρχηγοι του 2000 και ποιοι τα πιόνια;
Ποιοι του έθνους οι μπαμπάδες και ποιοι έχουν τα γαλόνια;
Μας γαμανε εδώ και χρόνια, μας υπόσχονται συμπόνια
και μας σπέρνουνε διχόνοια.
Έγχρωμα κουτιά μέσα σε γκρίζο σκηνικό προσφέρουν μασημένες σκέψεις.
Κάλπικοι μεσσίες σου ζητάν να τους πιστέψεις.
Αμέτρητα κοράκια σε κοιτάνε με βλέψεις.
Όλοι προσπαθούν, μα δε μπορούν τη ρουτίνα να ξεφορτωθούν.
Πες μου. Πως θα ξεμπερδέψεις;
Γεννήθηκες στο σύστημα και μες σ' αυτό θα παίξεις
πιόνι μπροστά στο τέρας. Πρέπει να συμβιβαστείς μ' αυτό ή να το καταστρέψεις.
Απάνθρωποι άνθρωποι, προσωποποιημένα φίδια.
Όλοι κοιτάνε το συμφέρον τα γαμημενα αρχιδια.
Μετράνε μόνο τα χαρτιά. Στημένα τα παιχνίδια.

Η δουλειά έγινε δουλεία.
Στρατόπεδα συγκέντρωσης γίναν τα σχολεία.
Στην ουσία δεν υπάρχει συνουσία. Αξία καμία.
Όλοι προσπαθούν να βρουν διέξοδο μέσα απ' τ' αδιέξοδο.
Ετοιμαστείτε για την έφοδο. Άγνωστοι Γνωστοί ψάχνουν τον ένοχο.

Νεοέλληνα σκέψου καλά ποιοι σε κυριεύουνε.
Όλα μεριμνάνε άσκοπα, όλοι θέλουνε λάδωμα.
Γεμίσαμε από top reality show κοροϊδία και ψέμα.
Μαύρη καρδιά υπεράνω το βλέμμα.
Μαγκιά σου που βγαίνεις και συζητάς τα προβλήματά σου.
Δεν καταλαβαίνεις πως έτσι χάνεις την προσωπικότητά σου;
Στάσου! Θα τους δεις όλους μπροστά σου
σαν κοράκια να τρων τα λεφτά σου
με αποτέλεσμα να εξαφανίζουν τ' όνομά σου
διασκορπισμένοι παντού σαν ίωση.
Φαντασίωση διάλογων, μείωση ανθρώπων
με τον καιρό χρόνων, ατυχημάτων, φόνων.
Πόσοι ακόμη θα μείνουνε;
Πόσοι ακόμη θα φύγουνε;
Πόσοι ακόμη θα παραμείνουν να τους φτύνουνε;
Γιατί μέσα τους είναι βρώμικοι
Πιο βρώμικοι απ' ότι ήταν θα γίνουνε.
Είναι η παρουσία σας το μεγάλο σας ψέμα σε μεγάλο βαθμό.
Κάθε λεπτό και δευτερόλεπτο γι' αυτό σας μισώ.
Δε μπορώ να σκεφτώ ηλίθια πράγματα για ηλίθια συμφέροντα.
Δε μπορώ ν' ανεχτώ χώρα.
Θα δεις αυτούς που νομίζουν πως με την τσέπη τους αξίζουν.
Παρ' όλα αυτά μαραίνει ό,τι αγγίζουν.

Νεοέλληνα άκου. Πρόσεξε καλά.

Άνθρωποι γίνανε φίδια γιατί αγγίξαν λεφτά.
Νεοέλληνες βλάκες συμβαδίζουν μ' εχθρούς.
Καταστροφή είναι όλοι τους γιατί συμβάδισαν με τα μυαλά του νεοέλληνα.

Τελευταία ο πλούσιος πολιτισμός γυρίζει τη Γη.
Ζυγίζει τον κόσμο, στα μέτρα του το φέρνει.
Η δόξα και το στυλ του, γαμάω, με αρρωσταίνει.
Οι φλώροι ή μαμόθρευτα μουνοπανα με το μπαμπά καβάντζα.
Τα κινητά στην πόζα. Όλοι οι φλώροι με φράντζα και φάτσα.
Τα μπράτσα βγήκαν βόλτα στην πιάτσα,
σουλατσάρουν φάτσα. Ασ' τα, βρασ'τα.
Κάποιοι ακούσανε τη rap μουσική, τώρα το παίζουνε gangsta.
Η καρδιά τους Αλάσκα.
Τα λεφτά σε κάνουν πλούσιο, μα σου αλλάζουν μάρκα και ράτσα.
Πιάνεις μότιβο ανθρώπους σαν το τραβέλι που κάνει πιάτσα
κυμαίνεσαι στο ίδιο πλαίσιο μ' αυτούς σαν ρούχο στην ταράτσα.
Απλώνεσαι σαν σαντιγύ σε βρώμικη πάστα.
Κάτι πούστηδες με αρώματα
με λεφτά στους μπάτσους,και ούτε ζημιά ούτε γάτα.
Οι μπάτσοι είναι καλοί στα λεφτά. Φοράνε του καλού τη μάσκα.
Άλλα μουνόπανα από 'κει είναι κακοί μόνο σ΄εσένα
και σ΄εμένα πούστηδες και πολιτικοί
που κουμαντάρουν το παιχνίδι που λέγεται ζωή.
Ψάχνω: μέθοδος να βρω: έξοδος και έφοδος προς όλους. Δυστυχώς
οι πνευματικοί μου πατέρες δε μου δείξαν το φως.
Αγωγή από παιδαγωγούς γι' απόγνωση, οδηγίες για ζωή προς τη μαυρίλα.
Μα έβαλα υπέρυθρες, κοινές, μα καλές.
Είδα τη σάπια τους ζωή μες στην ξεφτίλα.
Προσπάθησαν να ρίξουν κι εμένα, μα μείναν πίσω πούστη.
Τώρα τα πράγματα τα βλέπω καθαρά σαν θεατής απ' εξώστη.
Είμαι απ' την άλλη μεριά κι είμαι στητός στης γης μου το άκρον

κι ακροβατώ στα παράνομα.
Βιώνω καταστάσεις, θέλω άθελα εκδίκηση για όλους γιατί όλοι τους φταίνε,
μ' αυτά τα γαμημένα φράγκα τους μας καίνε.
ΟΛΟΙ ΤΟΥΣ ΦΤΑΙΝΕ.

2 Περίφημη τετράδα – 2001

Απ' της Αθήνας τα στενά
Οι Άλφα Γάμα και πάλι έρχονται μπροστά
Κάποιοι μας τραβάνε κάτω
Μα ερχόμαστε απλά στα ξαφνικά, απ' τα στενά
Ειν' η περίφημη τετράδα κάθε μέρα που περνά
Η περίφημη τετράδα ξαναχτυπά
Και άμα δεν το κατάλαβες, άκου το ξανά

Ξανά περίφημη τετράδα που πετά ψηλά ακόμα
Αφού ακόμα δεν τα καφέρνουνε
Να μας βουλώσουνε το στόμα
Κάποιοι έρχονται κοντά μας να μας ρίξουνε διχόνοια
Και όλο φεύγουν μακριά μας, απρόσωποι
Στα προβλήματα μας δίχως σημασία
Με προετοιμασία να αποδείξω τη δουλειά μας
Φέτος σημαίνει η χρονιά μας
Κι άστους να δικάσουν τ' ονομά μας
Άλφα Γάμα πρώτα απ' όλα
Είναι μέσα στη καρδιά μας
Κι γι' άλλον ένα χρόνο
Ηχογραφούμε για τ' αυτιά μας
Γι' αυτούς που θέλανε

Και νιώσανε την σκοτεινή πλευρά μας
Είναι ορισμένοι στην γενιά μας
Σύμπλεγμα οιδιπόδειο
Διατήρηση καρκίνου
Που μου κάθεται εμπόδιο
Μέσα απ' αυτό εκφράζομαι
Αναγκάζομαι δεν βάζω όριο
Δεν βιάζομαι
Και ας φαίνεται το κάστρο τους πελώριο
Στην έναρξη μάχης
Να 'χεις πάνω σου ιώδιο
Μια εποχή που η μουσική συνδέεται με το καλώδιο
Εκπέμπω το μικρόβιο
Μες το ηχολυρικό μου λεξιλόγιο
Σου κάνω όργιο
Και πάμε για τ' επόμενο το χώσιμο
Ανώνυμο
Δεν χρειάζεται επώνυμο για να αναφέρω αυτούς
Που μας φωνάζουνε φαινόμενο
Αναμενόμενο δρόμενο
Άγνωστοφοβία το ανερχόμενο
Κράτα μου χρονόμετρο
Ποτέ μου δεν κρατάω απόσταση από χιλιόμετρο
Μην φοβάσαι το υψόμετρο και πέτα μακριά
Μπες μέσα στη μουσική μας για να βγάλεις φτερά
Μόνο το κεφάλι σου να έχεις πάντα χαμηλά
Γιατί θα βρεις εμένα που είμαι λίγο πιο ψηλά

Δεν με ξέρεις τότε ρώτα
Ανεπιθύμητος στα μικρόφωνα όπως και πρώτα
Αφανής ήρωας πίσω απ' τα λαμπερά τα φώτα
Από μικρός στα κόλπα

Και κοίταξα να μάθω
Με καταστάσεις και σκηνικά
Τις σκέψεις μου να πλάθω
Να χάνομαι να γράφω
Σαν ζωντανός νεκρός βγήκα κι εγώ από το τάφο
Που μου 'χανε φτιαγμένο
Από τότε που γεννήθηκα
Και το προκαθορισμένο
Μέλλον μου απαρνήθηκα
Μπλέχτηκα και ελίχθηκα
Μέσα σε κόλπα λύθηκα
Μέσα στη νύχτα ανήθικα
Λίγους εμπιστεύτηκα
Και σε πιο λίγους ανοίχτηκα
Ώρες-ώρες κάθομαι και λιώνω
Το μικρόφωνο στα χέρια μου και χώνω
Ήρθα για να φέρω πόνο
Με μόνο σκεφτικό και μόνο
Να δώσω πίσω ότι μου δώσανε
Και να το εκπροσωπήσω
Δυο λόγια μόνο θα σου πω
Και θα σε πείσω
Άλφα Γάμα!
Το crew των αδελφών και κάνε πίσω
Το έζησα λοιπόν
Άσε με να σου εξηγήσω
Λοιπόν λοιπόν
Δεν είμαι προιόν δεν με λανσάρω
Κοζάρω και μπουκάρω
Στο μικρόφωνο τα λόγια μου ποτέ μου δεν φιλτράρω
Ποντάρω στο γάρο και πάω
Δεν συγχωρώ απλά ξεχνάω

Ρίμες αλήθειας ξερνάω
Και αν το λέω είναι αλήθεια δεν σε πάω
Φιλαράκο δεν σε πάω
Τα νεύρα σου σπάω καθώς σκάω
Με το υπόλοιπο crew
Πουθενά και παντού
Και αυτά που λες πούλα τα αλλού

Εν μέρει τα πράγματα δεν είναι όπως ήταν
Χρειάζονται βοήθειας χέρι
Είναι η Αθήνα
Στις μέρες χαμένη πατρίδα
Σαν την Αμερική και την Κίνα
Υπάρχουν στάνταρ ανθρώποι
Που σκέφτονται της αλητείας τον πυρήνα
Αν ήταν να χάσω το φως μου στο ξημέρωμα
Θα ήθελα να ζήσω δυο ώρες από το γέννημα
Ένας τρόπος είναι ο Άλφα Γάμα κι ο άλλος δράμα
Ένας Αθήνα κι ο άλλος χάσμα
Δυστυχώς πακέτο παίζει
Δεν είσαι σωστός αν επιλέγεις λάθους τρόπους
Να αντικρύσεις το φως
Ξέρω να ζω όπως το 'χω μάθει
Για αυτό είμαι ωμός
Έχω πλάσει τον εαυτό μου στα στενά
Δεν την είδα κακός
Επειδή έζησα από 'σένα πιο πολλά
Είδα αδέρφια να σκοτώνονται από μπατσικά
Είδα το όνειρο να παίρνει φωτιά
Το μίσος έγινε φίλος
Και η καρδιά μου αναζοπύρωμα
??μόλο?? τη φύλαγα

Να γίνει από σπίθα φωτιά
Να κάνω θρύψαλλα εχθρούς που χτυπάν
Βλέπω στα μάτια μου οργή
Στο στήθος δίψα για καταστροφή
Βλέπω παιδιά στη στροφή
Είχα και θα 'χω ρίμες για το χαρτί
Πολυλογάς ήμουνα κύριος
Τον Είσβο και σου πέφτει βαρύ
Χρειάζομαι τον κόσμο μου
Όπως χρειάζομαι την ζωή
Χρειάζομαι τις ρίμες
Όπως χρειάζομαι το μουνί
Παλεύω να 'μαι αληθινός
Πάλεψε το και εσύ
Ζούμε στη πόλη
Που δεν άγγιξε ποτέ κορυφή
Εμπιστοσύνη στο κώλο σου μοναχά
Εκτός αν είναι γαμημένος κι αυτός
Ναι ξέρω το χρήμα είναι θεός
Εγώ όμως είμαι τρελός ραψωδός
Νομίζω ήμουν αλήτης ομώς ήμουν σωστός
Κρατάω γερά γιατί είμαι πολεμιστής
Πατάω γερά πάνω στο χώμα της Γης

3 Άσε με να σου πω – 2001

Χαμένος σε μια πόλη που στα δυο έχει σκιστεί
Η μοναξιά μας μέσα μας κυριαρχεί
Η ίδια η σκιά μας τώρα πια έγινε απειλή
Όλοι κοιτάνε να πιάσουν την καλή
Με κάθε τίμημα και κάθε τιμή
Η τιμή απέκτησε τιμή, αισθήματα
Σε λίγο θα πωλούνε και στα καταστήματα
Η ατμόσφαιρα προσβλήθηκε από δηλητηριώδη μηνύματα
Δημιουργήσαμε πλαστικές ανάγκες
Εθιστήκαμε σε αυτές
Γι αυτό χρειαζόμαστε χρήματα
Την είδαμε ελεύθεροι μα άλλοι κινούν τα νήματα
Όλοι θύματα εξιλαστήρια σε τηλεοπτικά βασανιστήρια
Σχολεία κολαστήρια, μόνη ασχολία τα χρηματιστήρια
Όλα είναι υπερβολικά βολικά
Μα ποτέ δραστήρια
Εισβολέα θύμισε μου μη ξεχάσω στους ζητάδες τα ευχαριστήρια
Και είναι άγνωστα μυστήρια εξελίσσονται στην πόλη μας
Το νιώθουμε όλοι μας κομπάρσοι οι ρόλοι μας τώρα πια στη ζωή μας
Αποκλειστικά στη TV μας
Ο κόσμος της παράλογης λογικής μας στο σαλόνι μας
Μόνο τσιμέντο ο ορίζοντας στο μπαλκόνι μας
Πες μου όλη αυτή η ανάπτυξη και εξέλιξη που αποσκοπούν
Τα φαινόμενα μερικές φορές απατούν
Το πρόβλημα τελικά πως όλοι κάτι φιλοδοξούν
Ποιος θα αλλάξει το ρουν;
Και ποιος αρχηγός είναι αυτός που αυτά που έχει του αρκούν;

Άσε με να σου πω
Άσε με να σου βγάλω από το μυαλό όλα αυτά που φίλε λάθος σου έχουν βάλει

Άσε με να σου πω
Κοντεύω να τρελαθώ
Και το μυαλό μου μοιάζει με οπλισμένη κάννη
Άσε με να σου πω
Άσε να σου βγάλω από το μυαλό
Φίλε μας στήσανε πλεκτάνη
Άσε με να σου πω
Κοντεύω να τρελα8ω
Ποιος από μας θα ζήσει ; ποιος θα πεθάνει;

Τετράγωνη και χάρτινη η ουσία της ζωής
Κόκκινο το χρώμα της ανατολής
Το χρήμα πολλοί μίσησαν μα την εξουσία ουδείς
Θα σου πληρώσω ότι επιθυμείς
Πως Μπορείς να αρνηθείς;
Με τον τρόπο σκέψης τους πρέπει να συμβιβαστείς
Είναι ο δρόμος διαφυγής που ψάχνεις να βρεις
Είναι η καθημερινότητα ένας πόλεμος συνεχής
Στο υποσυνείδητο μας κάναμε
Το φόβο φίλο μας και τον άγνωστο εχθρό μας
Τον εαυτό μας έχουμε μόνο στο πλευρό μας
Για το καλό μας όλοι μας στήσανε εμπόδιο
Το μίσος μας διδάξαν το μόνο εφόδιο
Δε μας δώσανε παιδεία
Δεν ξέρω την αιτία τότε ας βρουν τον αρμόδιο
Άμα θέλουν αρμονία ας λύσουν το δεσμό το γόρδιο
Σκέψεις, έχω πνιγεί στις σκέψεις
Πως τα πράγματα μπορείς να τα αντιστρέψεις
Ένα λεπτό να κλέψεις δίχως να το επιστρέψεις
Σκέψεις με λέξεις
Μοντέρνα πένα για το 2001
Φίλε ου μπλέξεις

Μη με μπερδέψεις
Δεν είμαι από αυτούς που έχουν βλέψεις
Να μπουν μες στο μυαλό σου να σε κάνουν να τους πιστέψεις
Ενώ βουλιάζουμε σιγά σιγά μεταξύ φθοράς και αφθαρσίας
Πες μου τελικά ποιος είναι ο ορισμός της ευτυχίας
Η ζωή έγινε λαβύρινθος χάθηκε μέχρι και ο Μεσσίας
Είναι και πάλι ο Ταραξίας
Χτυπιέστε όλοι σας προ της τελικής ευθείας

Άσε με να σου πω
Άσε με να σου βγάλω από το μυαλό όλα αυτά που φίλε λάθος σου έχουν βάλει
Άσε με να σου πω
Κοντεύω να τρελαθώ
Και το μυαλό μου μοιάζει με οπλισμένη κάννη
Άσε με να σου πω
Άσε να σου βγάλω από το μυαλό
Φίλε μας στήσανε πλεκτάνη
Άσε με να σου πω
Κοντεύω να τρελαθώ
Ποιος από μας θα ζήσει ; ποιος θα πεθάνει;

Φίλε λογικέψου, χαλάρωσε και σκέψου
Που πας; Που το πας;
Πρόσεξε ποιον εμπιστεύεσαι και ποιον αγαπάς
Ποιον έχεις για αδελφό και ποια γκόμενα γαμάς
Πονάς μετά ξεχνάς, ξαναπονάς
Πίσω γυρνάς, πολλοί πλήρωσαν το λάθος μια φοράς
Άκουσε με μονομιάς
Και εγώ αυτής της γαμημένης γενιάς μέλος
Να κουβαλώ τη στάμπα πάντα θα είμαι εκτιθέμενος
Και για τα πάντα διατεθειμένος
Έτσι είναι όταν είσαι με την πλάτη στο τοίχο κολλημένος

Γεννημένος με μια θηλιά στο λαιμό
Και αυτό το κάνω και αυτό το ζω
Που ζω;
Μονάχος μου ζω
Μοναχός μου το προσπαθώ να βγω από αυτό το σάπιο πλάνο
Δε φτάνω, τα χάνω, μη με κοιτάς σαν το χάνο
Όταν το μικρόφωνο πιάνω φίλε ξέρω τι κάνω
Ξέρω για ποιο λόγο ζω και για ποιο θέλω να πεθάνω
Μαζεύω του εαυτού τα κομμάτια
Γυρεύω νέους δρόμους και άλλα μονοπάτια
Σα τα σκαλοπάτια της σκοτεινής πλευράς κατεβείς
Δείξε μου τι πιστεύεις
Το επόμενο στάδιο για να ανέβεις
Είναι να αποκτήσεις τη φιλοσοφία
Αγνωστικισμός πράξη και θεωρία
Στα ηχεία ρίμες από μυστικά αρχεία
Με μίσος και ουσία
Μόνη μας φιλοδοξία
Να ξευτιλίσουμε πολιτικούς και αστυνομοτρομοκρατία
Για mcs ψυχρολουσία
Αγνωστοφοβία είναι η ζωή μια δοκιμασία
Ακολούθα ή πάρε στα χέρια σου τα ηνία

Άσε με να σου πω
Άσε με να σου βγάλω από το μυαλό όλα αυτά που φίλε λάθος σου έχουν βάλει
Άσε με να σου πω
Κοντεύω να τρελαθώ
Και το μυαλό μου μοιάζει με οπλισμένη κάννη
Άσε με να σου πω
Άσε να σου βγάλω από το μυαλό
Φίλε μας στήσανε πλεκτάνη
Άσε με να σου πω

Κοντεύω να τρελαθώ
Ποιος από μας θα ζήσει ; ποιος θα πεθάνει;

4 Αρκετά Για Να Μαθαίνεις - 2001

Στέκομαι ακόμα αδελφέ μου ενώ ο χρόνος μας τελειώνει
Ποιος πεθαίνει και ποιος επιβιώνει
Απόψε οι δυο μας στα μικρόφωνα μόνοι
Ενώ κάποιος την ψυχή του πληρώνει
Κάνοντας ιεροτελεστίες οικίες
Πιστεύοντας σε λατρείες του υποκόσμου
Όμως δε πρόκειται να χάσω το φως μου
Μπήκες στη ζωνη μου, στην πόλη μου
Τη νύχτα που υψώνω τη σημαία μου μόνος
Οδηγός μου ο δρόμος και είναι μεγάλος ο στόλος
Σε μια μάχη με οπλισμό το λυρικό μου καταπέλτη
Εφοδιασμό το μουσικό μου εφευρέτη
Είναι όπως το ακούει και βλέπει
Ταραξία πες τους πως πάντα θα υπάρχει η αιτία
Μια ζωή στα θρανία, αρκετά για να μαθαίνεις
Μη σου γίνει καν ασχολία
Δε θα καταφέρεις
Και αν σου δοθεί μια ευκαιρία
Θα είσαι άλλη μια δυσοσμία μέσα στο χώρο
Αιώνιο το πρόβλημα και έρχονται μπροστά μας
Ίσως φταίει αυτό που εμπορεύονται και αναζητούν το άκουσμα μας
Άλλοι θεωρούνται σωστοί μα στη ουσία είναι αυτοί που θελουν να ανάψουν τη φωτιά μας

Guest star στη γειτονιά μας
Ολό αυτό που φαίνετε μπροστά μας
Όλο δωροδοκίες, όλο οι μάζες στους με ίδιες ασχολίες
Καλυμμένοι σε μια πλαστική ατμόσφαιρα δίχως ευθείες
Η ζωή μας σε ταινίες
Ενώ κυλαει ο χρόνος νιώθω κάποιες δυσφορίες
Βλέπω νέο ορίζοντα και όμως ποτίζετε με αειδίες
Καιρός για να βρω αυτόν που θα μου λύσει τις απορίες
Άσκοπες θυσίες δε σκοπεύω
Άγνωστες γνωστές χορωδίες όπως πάντα μα και πάντα ερμηνεύω

Αρκετά για να μαθαίνεις απλά το αισθάνομαι το νιώθω και το ζω δε με καταλαβαίνεις;
Αρκετά για να μαθαίνεις ότι δίνεις πίσω τόσο τόσο παίρνεις αρκετά για να σωπαίνεις

Στα χρόνια τα δικά μας κάποιοι θέλουν να ελέγχουν τα μυαλά μας
2001 μνηστήρες φίλε για να σκοτώσουν τα όνειρα μας
Λοιπόν είμαστε εμείς και η γενιά μας
Μόνο φίλος τα μικρόφωνα μας
Εκπροσωπώντας την πλευρά μας
Και αν όλοι σας δεν καταλαβαίνετε τα λεγόμενα μας
Ας τα εξετάσει ψυχολόγος γιατί δεν βρίσκω λύση μόνος
Και είμαι μόνος και αντίπαλος ο χρόνος
Πόνος για αυτή την υποκριτική παιδεία
Πόνος γιατί μας ωθούνε όλους στην τελική ευθεία
Πόνος και άντε να δούμε που θα φτάσει αυτή η ιστορία
Γι’ άλλη μια χρονιά έχε τα μάτια σου ανοιχτα
Χτύπα χωρίς αναστολές ειδικά
Στην τελευταία ματιά
Φίλε ξέχνα το χθες
Αυτά που λες σκέφτομαι κάποιες βραδιές
Που αράζω μόνος
Με καυτές σκέψεις αλλόκοτες και ανάποδες για δες

Πως ο ήρωας σου έγινε ο πρωινός καφές
Και ο αδελφός σου χαφιές για δες
Πόσοι εθελοντές
Για να σου παίξουν την πουστιά
Ειδικά όταν μιλάμε για λεφτά
Τότε απάντα πάντα διπλωματικά
Κράτα καβάτζα πάντα
Πολλά κοράκια θα κοιτάξουν να σε φάνε τελικά
Ποιος είμαι εγώ τελικά πίσω από αυτά τα γυαλιά
Που μου φόρεσαν κάποιοι για να νιώθουν και να νιώθω καλά και καλά
Ποια είναι τελικά αυτή η πραγματικότητα
Δίχως ταυτότητα βρίσκομαι από τα 17
Και βαδίζω στα τυφλά
Τυφλοί πολιτικοί κρυφά κρυφά κραταν τα σκήπτρα
Θέλουν το μυαλό μου υπολογιστή και τα χέρια μου πλήκτρα
Κλέψανε τη σκέψη μας και τώρα μας ζητάνε λύτρα
Χρήματα που αλλάζουν χέρια τα κάνουν βρωμικα
Φίλε συγγνώμη αν δε με κατάλαβες μιλώ το δρόμου το κώδικα
Μόνος δρόμος πιστός θαμόνας
Το στιλ μας κανόνας
Και το μικρόφωνο για mcs
Επί σκηνής ζωής αγώνας

Αρκετά για να μαθαίνεις απλά το αισθάνομαι το νιώθω και το ζω δε με καταλαβαίνεις;
Αρκετά για να μαθαίνεις ότι δίνεις πίσω τόσο τόσο παίρνεις αρκετά για να σωπαίνεις

5 Δήλωση – 2001

Θερίζει καημούς επί της Γης απεσταλμένος
Με χρώματα πολέμου βαμμένος
Ζω μοναχός σε αυτό το κόσμο που είναι από ψύχρα σκεπασμένος
Συνήθως βρίσκετε η καρδία μα δεν υπάρχει θάρρος έχει γίνει μύθος
Σιγά –σιγά παρακάλα να σωθείς
Κατά τα άλλα όλοι έχουν το λόγο τιμής
Λύγισα αρχίδια μα αυτοί κάνουν παιχνίδια
Σκατομυαλοι, ανόητοι, γρόθοι όλοι κώλοι
Μολονότι έχουν τον λούζουν ξύπνοι
Και έχουν αρχηγό και χορηγό
Το πουστη το πρωθυπουργό
Πουλώ σου λέω ναι
Πουλώ μυαλό
Μπουρλότο σε όλο το μπουρδελο που λέγετε σύστημα yo
Συνεχίζω τη σκληροπυρηνική και υπόγεια αποστολή μου
Οδό μες στη δεκαετία του 90
Ξένοι υπάρχουν θύματα
Νεοέλληνες ακούτε καλά
Κακά μαντάτα φέρνω και ψέλνω στα νιάτα
Μονάχα μικρά τα βήματα που κάνουν
Δε θέλουν να σωθούν
Για αυτό δε βρίσκουν κρατήματα
Είναι τυφλοί όλοι
Δε βλέπουν πως οι εχθροί μας
Πιάνουν φιλίες μαζί μας
Για τη πόζα και μόνο
Και ύστερα κάρφωμα πισώπλατα
Καριολια το πουλο όλα

Ήταν σαν κόλαση

Ανάμεσα σε δυο πύλες υπάρχουν δαίμονας και θεός
Ποιον από τους δυο θα διαλέξεις και πια για εσένα θα είναι ο σωστός
Αυτή είναι η διαφορά μας
Κυκλοφορεί ο πλαστικός άνθρωπος ανάμεσα μας
Απλά πολλοί δεν έχουν καν σκεφτεί πως είναι μπροστά μας
Είναι πλέον πολλοί, αρκετοί
Για να ρυπαίνουν τα μάτια και τα αυτιά μας
Κράτα απόσταση
Αρκετά
Υπάρχουν μαγαζιά
Που προσφέρουν γυάλινη ευχαρίστηση
Σε κτίρια νεοκλασικά κλασικά
Υπηρετούν κόσμο που βάζουν στάχτη στα μάτια
Από αυτά έχω δει αρκετά
Ζω στη γενιά απροστάτευτων
Ονομαζόμενων αχώνευτων παρασίτων
Στη χρονολογία των διάσημων
Των μεταλλαγμένων και άσχημων

Χειρότερα και από αυτά που έχεις δει στη τηλεόραση

Ποιος λυπήθηκε ποιος χάρηκε
Ποιος βρέθηκε ποιος χάθηκε
Ποιος άλλος των άλφα γόμμα
Πόνο μες στη κάρδια των αισθάνθηκε
Κοίτα να ζήσεις
Η ζωή είναι πολύ μικρή για να τη μισήσεις
Πολλά προβλήματα, αδιέξοδα δίχως λύσεις
Πες μου ποιον προσπαθείς να πείσεις

Θα πεθάνεις για να ζήσεις
Και θα ζήσεις για να πεθάνεις
Λοιπόν τι πας να κάνεις
Μερικές φορές μόνο εσύ φτάνεις
Δεν ξέρεις ποιο ρόλο παίζεις
Ούτε καν ποιον παριστάνεις
Είστε όλα άβουλα ζωα που στήνουν κωλους
Εναλαζουν δανεικούς ρόλους
Μιλώ για αυτούς τους μισητούς
Hip hop μουσικούς εμπόρους
Παραδείνοντε δίχως όρους
Καθώς μολύνουν τους πόρους
Με αγνοστοφοβιες σε δημόσιους χώρους
Ακούς τους άγνωστους –γνωστούς κουκουλοφόρους
Που κυκλοφορούν καθημερινά ανάμεσα σας
Σάλος έχουμε γίνει η σκιά σας
Σάλος η αντανάκλαση της σκοτεινής πλευρά σας
Θα τα ξαναπούμε σύντομα mcδες γεια σας

Ήταν σαν κόλαση
Χειρότερα και από αυτά που έχεις δει στη τηλεόραση

11. ΚΑΠΙΟΙ

1 Made In Αιγάλεω – 2000

Πριν ο ήλιος δύσει και σβήσει, στάνταρ θα αφήσει
μια στερνή αχτίδα σαν ελπίδα σε μία κουκίδα
που τα όνειρα μου έχω πλάσει και' χω χτίσει
στη γειτονιά μου να αλλάξουν χρώμα, να λάμψουν κι' ομορφιά
ν' αρπάξουν τα στενά τα μισοσκότεινα για λίγο
να γίνει το γκρίζο που γνωρίζω λαμπερό,
κι' οι εικόνες που με μεγάλωσαν να στήσουνε χορό
μπροστά στα μάτια μου πάλι, έτσι για ν' αντικρίσω
το φως το χρυσό που' χαν τα νιάτα μου πίσω,
ω ναι! μπορώ να γυρίσω στα χρόνια που ξεσάλωσα
τους δρόμους άλωσα χωρίς νόμους μεγάλωσα και
σήκωσα μπόι κάνοντας τον καουμπόη, σε ποδήλατο
άλογο χωρίς παράλογο, Καβάλας Πέτρου Ράλλη,
Κηφισός κι' όπου βγάλει, χρόνια γαλούχησαν
κι' ανέθρεψαν ελεύθερα πνεύματα,
μάγκες ρεμπέτες αγύρτες κι' αλήτες σε αλάνες στρέμματα.

Άσε με να σου πω δυο λογάκια κι' αν σαν καλάμι
τα καβαλήσεις θα χαίρεσαι σαν παιδιά σ' αλογάκια,
έτσι θυμάμαι αγνά στο λέω στεγνά δε βλέπω αχνά
κι' αχνά μη βγάλεις ο Στοίχος μιλάει πιο βραχνά και δε ξεχνά.
Ότι κανείς και να πει δε μοιάζω εγώ με γιάπη,
υπάρχουνε φορές που κάποιος αβλεπεί με βλέπει χρέπι
όταν δε παίζει ούτε λέπι μα έτσι μάθαμε κι' όχι αλλιώς,
κι' όπως είπε κι' ένας παλιός από τα εδώ τα μέρη που ξέρει
κάμποσα απ' αυτά, για να βρούμε τα λεφτά
σκάβουμε μες τα σκατά, δε τα βρίσκουμε πάνω πάνω σ' αυτά,

σ' αυτιά αυτά να μπουν ν' ακούν να δουν να δω τι έχουν να πουν
που μάθανε στα έτοιμα και στ' άτιμα κάποια άτομα,
κι' αυτό δε τους τιμά, σε τέτοιους δε θα δίνω πάτημα,
το λογικό καθορίζω εγώ με κάθε γνωμικό
κι' η γειτονιά μου είναι τα πάντα μου, νιώθω περήφανος
που όταν βγαίνω αυτούσιος φαίνεσαι ανήσυχος,
και την ψυλλιάζεται όποιος ύπουλα τη κάνει όπως ο ύφαλος,
made in Αιγάλεω σου τα λέω για να μην κοιμάσαι ήσυχος.

Έτσι και' γω έμαθα ξύπνιος να' μαι να μην κοιμάμαι
αλλά με θυμάμαι να αράζω, μπουκάλια ν' αδειάζω
ή στης Θηβών το σχολείο με μια μπάλα ως τις δύο
τα μεσάνυκτα και μετά στ' ανοιχτά της νύχτας,
τσάρκες στους δρόμους μαζί και τις πλατείες,
με σουβλάκι στο παγκάκι στις εργατικές τις κατοικίες.
Ή στα ρώσικα κρατώντας μπόσικα μη γίνει πέσιμο
και φάμε δέσιμο, χρόνια ωραία με την παρέα
αλλά μοιραία υπάρχουνε και καταστάσεις κακές
που μου τη σπάνε, σ' άλλα με πάνε με χαλάνε.
Βλέπω φίλους που πιάσανε μικροί σκεπάρνι σανίδα
κι' αγράμματοι τώρα ξεκαρφώνουν σάπια ελπίδα
ή κι' άλλα πιτσιρίκια βιοπαλαιστές ή και ληστές,
ότι κάτσει μόνο οι τσάτσοι από άλλες περιοχές,
ξέρεις ποιες.. επιλέγουν πιο άνετες ζωές,
τους το αφιερώνω λοιπόν γιατί τους το χρωστάω,
σ' όλα τα αλάνια που σταθήκανε κοντά μου στις στραβές
δε μου τη κάναν δεν ξέχασαν τ' όνομα μου, το χαρίζω
σε γέρους που με έχουνε κεράσει στα καφενεία
μια κούπα κρασί και μία αλήθεια ιστορία,
στις σκηνές τις γραφικές σαν από παλιά ταινία
γεμάτες ρομαντισμό ανθρωπιά και ευαισθησία.
Στα χαμόσπιτα που απόμειναν έτσι για να θυμίζουν

πως ακόμα υπάρχουν άνθρωποι που όσο ζουν ελπίζουν,
τόσα κι' άλλα πόσα ακόμα σε μια σκέψη τα κλείνω
πως τη γειτονιά μου μάγκες ποτέ δε την αφήνω.

Made in Αιγάλεω ξανά σου τα λέω, συμβόλαιο
και έχει κεφάλαιο όχι επιπόλαιο, το δύσης έλαιο.
Στους δρόμους χάνομαι κι' όταν είμαι εδώ δε πιάνομαι,
χθες παίχτηκαν πάλι φευγάτα πράγματα,
μοναδικά σκηνικά στη πλατεία όλοι αλητεία,
πήρες και έφερες μπύρες να ρε πάρε κάτσε άραξε
γούσταρε, έλα ρε δυτικαλάνια για δυτικόνειρο,
μπροστά στα μάτια μου το διαχωρίζω από κάθε τι πονηρό.
Κι' έχω να σου πω πάλι τόσα που δε θα μου δεθεί η γλώσσα
κόμπος, όμως ανοίγει ο δρόμος κι' ο φόβος κι' ο τρόμος
φεύγει όταν μπροστά όποιος με βλέπει με αποφεύγει
και φέγγει πια, η αγάπη η ανθρωπιά και πιάνω το νόημα αυτών
των λέξεων, δε συνειδητοποίησες πόση δύναμη κρύβουνε,
δεν είχες κουράγιο να κάνεις υπομονή μέσα σου να μείνουνε.
Και τώρα νάτα νιάτα πάρ' τα κοίτα τσίτα ρότα η νότα τράτα
τσάτρα-πάτρα σε τρατάρει στα μούτρα στην κούτρα
σαν λουτρά σεργιάνι θα βγαίνει στο μάνι-μάνι να
κάνει άρον-άρον το παρόν μέλλον, μάλλον μη
πάρουν παραμάζωμα, ζω μα ωμά μα μ' αρέσει,
δε με πειράζει τα λόγια μου θα σε σκεπάσουν σαν παλτό.
Θα φτιάξουνε στην καρδιά όπως εμάς γύρω σμάλτο
και θα' χουν ίδια αντοχή όπως του δρόμου η άσφαλτος,
για μένα έχει σημασία να σε αγγίζω όπως το χαρτί
η πένα, και γι' άλλη μια φορά λέω για τα πάντα μου.

2 Όμορφη μέρα – 2010

θέλω να ωθείς τον εαυτό σου να βγάζεις ότι νιώθεις
όπως μέσα σου το'χεις γιατί έτσι ίσως ωθείς.
κάνω μουσική για να κρατηθείς
δεν θέλω άλλο ν'αναλωθείς και να μοχθείς
γι'αυτό σε σκέψη θα σε βάλω.
ζητάω να αφεθείς στα χρώματα μιας μέθης,
να έρθεις στο σημείο να αισθανθείς ότι σε ελκύεις,
όρθιος να σταθείς για να μπορείς να αντεπεξέλθεις
σε μια ζωή διπρόσωπη που χρειάζεται ν'αντέχεις.
θα διαπιστώσεις πως οι ανθρώπινες σχέσεις
ανάλογα με το πως νιώσεις μοιάζουν γκρίζες αποχρώσεις
που καταλήγουν σε μαύρο ή λευκό
και έτσι σου υπενθυμίζω να μην βλέπεις με κοντόφθαλμη οπτική.
ομορφιά υπάρχει δεν έχει τέλος και αρχή,
το αν την βλέπεις ή όχι είναι δικιά σου επιλογή.
σε πράξη και θεωρία,
σε απιστία και θρησκεία,
σε πατρίδα και εξορία,
σε περιττό και ουσία.
μα ονειρεύομαι ένα μέρος που δεν θα ζούμε στον νέφος,
θα βιώνουμε χαρά και δεν θα μας αγγίζει πένθος,
δεν θα υπάρχει γκρίζο,κίνηση όπως αυτό των κέντρων
και όνειρα με διάρκεια και ύλη θα είναι οι καρποί των δέντρων.
κι αν θες να φύγεις προς τα εκεί θα είναι κάτι καινούργιο
πρέπει πρώτα να ρισκάρεις να χάσεις την θέα της ακτής.
αν όλα πάνε καλά σύντομα θα δεις
πως όσα έζησες και ζεις
θα μοιάζεις από δω και πέρα με μια όμορφη μέρα.

όμορφη μέρα σήμερα ξημερώνει

του ήλιου το φως τ'όνειρο σου απλώνει
αλλάζει η διάθεση η ζωή ομορφαίνει
όμορφη μέρα που ήσουν κρυμμένη.

σαν αφρισμός από κύμα μακρινό έρχεται το φως
αγάπη να σκορπίσει,σύμμαχος του ο ουρανός.
ν'απλώνει μες στο θόλο του,του ήλιου την λάμψη
χαμογελάει το σύννεφο όπου πιο πριν είχε κλάψει.
το τόξο το ουράνιο φέρνει τα 7 του χρώματα
και τ'άνθη ανοίγουν πέταλα,σκορπάν παντού αρώματα.
δροσερός ούριος άνεμος χαϊδεύει όλη τη πλάση
εδώ αδερφέ μου είναι ο κόσμος,εδώ κι η στερνή μας τάση.
η γη που ότι αγαπάς θα ανθήσει,θα ευωδιάσει
θα ανταποδώσει το συναίσθημα,ποτέ δεν θα ξεχάσει.
εδώ είναι η παιδικότητα και η αφέλεια που έχεις χάσει
εδώ θα έχει ευκαιρία η καρδιά σου ν'αποδράσει.
μέσα στην αγαλλίαση θα ξαναβρείς ελπίδα
όλα θα γίνουνε δικά σου,άγγιξε την ηλιαχτίδα.
κλείσε τα υγρά τα μάτια σου και άπλωσε το χέρι
μην τρομάξεις αν σ'αρπάξει ένα δυνατό αγέρι.
θα πετάξεις και θ'ακούσεις την πιο όμορφη μελωδία
τα πουλιά θα σε πλευρίσουν και θα τα'χεις συνοδεία.
θα'ναι το πιο ωραίο συναίσθημα ως την τώρα ζωή σου
θα βουτάς στα σύννεφα κρατώντας την αναπνοή σου.
από μακριά θα λάμπουν ο ήλιος κι η σελήνη
τη χρυσή άμμο θα χαϊδεύει ένα κύμα από γαλήνη.
θα νιώσεις πως πλέον βρήκες στη ζωή νέο σκοπό
θ'αγκαλιάσεις το κενό σου,θα πεις κάτι έχω κι εγώ.

όμορφη μέρα σήμερα ξημερώνει
του ήλιου το φως τ'όνειρο σου απλώνει

αλλάζει η διάθεση η ζωή ομορφαίνει
όμορφη μέρα που ήσουν κρυμμένη.

3 Στίγμα - 2010

Ξάναμα ξαναμαναξάναμα ξαναμαναπιάνω την πένα
κι' αμύνομαι, αφήνομαι ενώ φαινομενικά φαίνομαι να μαίνομαι χαμένος,
αφού θέλανε να με δένανε εμένανε μείνανε μ' έναν τεμενέ,
μπαίνω ενώ μένω φαινόμενο αναμενόμενο κι' ανερχόμενος.
Τίποτα δε χαμπαριάζω, (σε) τρομάζω καθώς πιάνω το mic,
μοιάζω σαν Σκρούτζ στο Κλόνταικ σαν βγαίνω πράος
διακαώς έξω στο χάος μ' ένα νου να' ναι σα ναός,
πάρε mcing και digital mastering, έχω μια φωνή πιο ξάστερη.
Αστέρι σαν νυστέρι κόβει δεν υστερεί και θα σου στερεί
αφού μου στερείς, δε θα μ' ακούς μόνο mono άκου με stereo,
σε κάθε στέρεο στο μουσικό στερέωμα στερεώθηκα
γιατί σπάστηκα απ' τ' άτυπα στερεότυπα.
Κοίτα τυπά χτύπα με τάπα τα πάντα πάνω που το' πα και πάτα
πόδι μήπως και σου έρθουν όλα πιο ρόδινα,
πέρνα κάθ' εμπόδιο, ότι σου απλώνει χέρι είν' ένα διόδιο,
δύο-δύο χώνω τα ragga και σαν ήλιους τα δύω
και τώρα μικροφωνική φονική δοκιμή κάνουν δυο δόκιμοι:

ένα δύο ένα δύο ...

hip-hop hit δίχως στοπ πάνω στο bit πάμε για trip,

κι' όταν θα λέω ποιοι ν' ακούω Κάπιοι.

Θέλω να τ' ακούω, θέλω να το ζω,

θέλω να το νιώθω να είστε μέσα στο ρυθμό,

κάποιος είσαι συ και Κάπιος είμαι εγώ

και με και με κάποιους από εσάς έχουμε κάτι κοινό,

είναι το δυτικό υλικό, φέρνει ίλιγγο

σε κάθε ανήλικο και ενήλικο και πάνω απ' όλα Ελληνικό

με το μικρόφωνο νικώ, που' ναι όπλο μου φονικό

πάρε στίγμα διαχρονικό, για να σ' εκφράσω θα εκφραστώ.

Ήπια ήπια ένιωσα αγρύπνια όπως τα νήπια τρύπια ερείπια

μέσα στην κούνια βαράν κουδούνια γίνομαι μπούνια με τα μιλιούνια

που βαρέθηκαν κι' αντιστάθηκαν σ' όσους μπροστά τους πάλι βρέθηκαν,

μαζί ορμάω σαν Μάο-Μάο όποιον δε πάω θέλω να φάω.

Φύγε μακριά δάκρυα στην άκρια με τη μία

τ' όνειρο σου πιάσε, διώξε το κακό που με κο-

κοκορεύεται κι' ορέγεται όρη σαν ορειβάτη

βάλ' τη σε κρεβάτι πλαγιά να πλαγιάσει πριν τη δύση.

Δες πες και πιες νταφού φούντα κάνε φου στη φουφού

να γίνει full, άραξε κούλαρε φούμαρε Rio-mare,

σάλπαρε φύγε μακριά φτάσε το φως πόθος κρυφός,

διώξε το σκοτάδι βάλε στο δαδί σου λάδι.

Σου δίνω δείγμα φτιάξε το μείγμα κάνε το πλήγμα άφησε στίγμα,

εκμεταλλεύσου αυτό που παίρνεις, μάθε τους τρόπους να τους τη φέρνεις

μ' άμεση συναίνεση, δίκαιη διαίρεση,

δέκα εσύ πέντε το θύμα βιάζομαι έρχονται οι "σύρμα".

Κρίμα το χρήμα πήρε για πρίμα θρύμμα και τρίμα, στραβό το κλίμα,

βάψε με νάμα βλέμμα και κράμα να γίνει θαύμα φέξε σαν λάμα,

ράψε με νήμα πάνω του σήμα να έρθει το κύμα με νέο θύμα,

κάνε του φέρμα γέμισε κέρμα νιώσε το γέρμα μα ύστερα τέρμα.

4 Ο χορός των τεράτων – 2010

Η καλύτερη δαπάνη που κάθε κράτος θα μπορούσε να κάνει

για να έχουμε στον κόσμο ειρήνη, θα ήταν να διαθέσει

χρήματα, όχι πάλι για πολεμικούς εξοπλισμούς μα να

εμπλουτίσει στις αρτηρίες της κοινωνίας τους εκπαιδευτικούς

μαστούς της, αυτό μας λείπει άλλωστε,

καθολικά εκπαιδευμένοι άνθρωποι ούτως ώστε

με την κριτική τους σκέψη να φιλτράρουν τα ερεθίσματα

που δέχονται απ’ το περιβάλλον τους, μα αυτοί σε θέλουν

στεγανό και μονομερή, στο σκοτάδι της άγνοιας δίχως κερί,

όσα πιο λίγα ο καθένας μας ξέρει τόσο συμφέρει
γι' αυτό και η γόνιμη λαϊκή αμφισβήτηση όταν γίνεται με ελεύθερη βούληση
συντελεί θετικά, ποιοτικά στην ανθρώπινη μετουσίωση,
κι' αναγνωρίζουν πως τα πάντα έχουνε λύση αν είναι γνήσιος
ο διάλογος, πράγμα που δεν συμβαίνει ετησίως,
αφού τα μέτρα που λαμβάνουν ατελέσφορα κάθε φορά
δεν επιλύουν κοινωνικά προβλήματα, απ' την άλλη
οι αυξήσεις των τιμών στα υλικά αγαθά και τις υπηρεσίες
σε συνάρτηση με μισθούς και συντάξεις, που αποτελούν
μια ανεπαρκή ανταμοιβή για τις χαμηλές κοινωνικά τάξεις,
υποβαθμίζουν το βιοτικό μας επίπεδο, το κάνουν να είναι
επίπεδο, πιο κάτω και απ' το κράσπεδο, σαν δάπεδο
πάντα μας καταπατούν από παντού και η ζωή στην πόλη
έχει άγχος, από ανθός έγινε άθλος, μοιάζει άχθος
και από λάθος σ' ένα βάθος ρίξαμε ανθρωπιά και αγάπη.
Υπόδουλοι στο κάθε μας πάθος ακόμη ζούμε και απομυζούμε
την κάθε φενάκη, παραληρούμε, παρατηρούμε ασκαρδαμυκτί
πως ο κόσμος πέρασε από την διμιουργία στην παραγωγή,
απ' την ποιότητα στην ποσότητα και πλέον η λέξη κλειδί
είναι το περισσότερο, το κι' άλλο, το πιο πολλά
και το χειρότερο δεν είναι άλλο απ' το ότι δεν περνάμε καλά,
γεμίσανε τα κλαμπ και άδειασαν οι βιβλιοθήκες,
δεν επικοινωνούμε με την τέχνη, έγινε ιδεολογία η τεχνολογία.
Σιγά-σιγά, όπως και η μόλυνση έφτασε με την πρόοδο

πρέπει και εγώ να φτάσω σε ένα τέλος κάπου εδώ,

μια παρότρυνση αν μείναμε καταναλωτές και εργάτες

ας προσπαθήσουμε να γίνουμε παν' απ' όλα άνθρωποι και ενεργοί πολίτες..

Λατομεία όχι μετάλλευσης, αλλά εκμετάλλευσης

ανθρωπίνων αναγκών, μυριάδων ψυχών

που προσπαθούν να επιβιώσουνε λίγο πολιτισμένα

μέσα σε κακοστημένα εγχώρια και ξένα

γκέτο στο κέντρο ή στα προάστια τα

υποβαθμισμένα που μοιάζουνε με αρένα,

σαν σε καδένα ρίχνουν εμένα πάνω σε σένα,

επιταχύνοντας την σήψη, φέρνοντας σε ρήξη

την πλήξη με την λήξη στην κάθε μία τύψη,

και όλα παν καλά μέχρι την έκπληξη, την έκρηξη,

την πτώση, την φθίση στην φύση, την κρίση,

ας μ' αφήσει και ας κλείσει κάθε μία ρήση,

πως όλοι είμαστε ίσοι κάτι ας με πείσει,

έχω λυγίσει, μας έχουν στήσει σε κάθε χτίση,

τις βολές τους τελευταία έχουν αυξήσει, μας έχουνε

εθίσει, σε ότι έχουν ευτελίσει,

κάποιος να τους σταματήσει…

Κάποιος να τους σταματήσει, ο χορός των τεράτων έχει αρχίσει

καταστρέφουν τους ανθρώπους και την φύση,

για την αλήθεια κάποιος πρέπει να μιλήσει,

μέχρι πότε ο θεός να τους έχει ευλογήσει.

5 Ελπίδα – 2010

Μια Νηρηίδα η ελπίδα στα ομορφότερα νερά,

η πλημμυρίδα του φωτός που έρχεται πίσω απ' τα βουνά,

γίνεται άνεμος και φέρνει παραμύθι στο παιδί

ή άστρο που έπεσε απόψε για να κάνουμε μια ευχή.

Το πρώτο πέταγμα του γλάρου πάνω από το πέλαγος

μπουκάλια είναι με γράμματα που έριξε ο ναυαγός,

είναι βουβός τραγουδιστής που τη σιωπή του σπάει,

του φεγγαριού υπόσχεση μα ο ήλιος τη ξεχνάει.

Στης απουσίας το μονοπάτι κάθε βράδυ τριγυρνά

είναι μια μάνα που βαστάει ένα μωρό στην αγκαλιά,

μοιάζει με κοίταγμα απρόσμενο μα τόσο ερωτικό

καθρέφτης που όταν κλαίω με δείχνει να χαμογελώ.

Είναι ένα σύννεφο καπνού που μπήκε στο δωμάτιο,

σ' αυτό πλέον πιστεύω μ' αυτό ζω κι' αυτό αναπνέω,

κάποτε ίσως σκορπιστεί με έναν άνεμο

και' γω βρεθώ μες τη σιωπή να επιπλέω,

σαν τα φτερά που έβρεξε η θάλασσα,

όταν ο Ίκαρος βούτηξε στα βαθιά της,

μα η ελπίδα μου το πιο όμορφο ξημέρωμα,

θα αναδυθεί από το βυθό στην επιφάνεια της.

Είναι η ελπίδα μία πέτρα που απ' τη γη σηκώνω,

είναι η αγάπη που παλεύει να σταθεί στο χρόνο,

δε μετανιώνω ούτε στιγμή που ανακτώ απ' τον πόνο,

σπίθες για μια καινούρια αρχή ζωή μου σε πληγώνω.

Σωπαίνει απ' το μηδέν το εγώ που κυβερνά, πιάνει κουμπί

στο πουθενά, η ανάγκη για τ' αγνά, ο ήλιος ζει ξανά,

απρόσμενα βυθίζομαι σε τόπο μαγικό,

φέρνουν χιλιάδες μυρωδιές τις απαντήσεις και αέρα σπιτικό,

αν μη τι άλλο περιστρέφεται η ελπίδα γύρω σαν αερικό,

φτιάχνει μωσαϊκό η αγάπη, κρύβει εκεί τον αρχικό σκοπό

σε βλέμμα που μιλάει πιο δυνατά απ' όλους κι' όλα,

αρκούν δυο στίχοι από τον Bob ένα φιλί κι' ανθίζουν όλα.

Ακούω τα δέντρα που σφραγίζουν στιγμές,

ορθάνοιχτες ματιές σε θάλασσες πλατιές,

το βλέμμα ελευθερώνεται απ' του χρόνου τις πληγές,

ο βοριάς δείχνει τον δρόμο για τις μέρες τις καλές..

Είναι φιλί στον άνεμο που ακόμα ταξιδεύει,

κόκκινο φως που χάνεται καθώς η μέρα φεύγει,

είναι καράβι που μακραίνει στον ορίζοντα και σβήνει,

πρόσωπο κουρασμένο που στο φως τα μάτια κλείνει.

6 Ίσως - 2010

Ίσως η κούρβα εποχή που μ' έφεραν να ζήσω,
μες τους κρυψίνους μαστροπούς και τις νέες αξίες,
να μη συνέπεσε μ' αυτά που θέλησα να είμαι,
βλέπω πολλούς υπηκόους που αντίσταση δε φέρουν,
σε κάθε μια διαπραγή που πράττουν οι αφεντάδες,
κι αν κάπου κάπως κάποτε βρεθεί κανένας λύκος,
που η αηδία κι η απόγνωση τον φέρουν να ουρλιάξει,
τότε τον παίρνουν για τρελό τις πόρτες τους του κλείνουν,
μιας κι' ο λαός που ορέχτηκαν δε πρέπει να' χει γνώση,
κοπαδιαστά να τραβά το δρόμο που χάραξαν,
γιατί είναι γνώστες έμπειροι στου ανθρώπου τις ανάγκες
και σπούδασαν για το καλό μονάχα το δικό μας,
ίσως και να βαρέθηκα το δρόμο του αγνώστου,
που οδεύουμε χρόνους πολλούς με χάρτη τις διαταγές τους,
ίσως και να σιχάθηκα τους σύγχρονους ρητόρους,
που βολεμένοι βλέπουνε μονάχα τα των άλλων,
διδάσκοντας τις ενοχές με πύρινους τους λόγους,
κι' ας ξέχασαν να κρύψουνε πρώτα τα λήμματα τους.

Ίσως
τα όνειρα που έκανα να ήταν ουτοπία,
Ίσως

όλα όσα με δίδαξαν μια τραγική ειρωνεία.

Πιο βολικό τους έρχεται λίγοι να διαφεντεύουν,
αγράμματους και άβουλους που ανάγκη θα τους έχουν,
μα οι πλάτες μου δεν άντεξαν φιλοδοξίες αρχόντων,
κι' ούτε που προορίζομαι για πιόνι στις σκακιέρες,
που απλώσανε κι' αρχίσανε να μας θυσιάζουν,
ξερνώντας λόγια ηρωικά γεμάτα όμορφο ψέμα,
και σύμβολα που πέρασαν στην θύμηση μας φέρνουν,
για της πατρίδας το καλό μη βγουν οι νικημένοι.
Ίσως δεν είμαι ο άνθρωπος που νόμιζες πως θα βρεις,
η αντοχή μου έληξε το ίδιο κι' η ανοχή μου.
Δε θα βρείτε τίποτα απ' το παλιό εγώ μου,
νέα υλικά ενσωμάτωσαν τον τοίχο της ψυχής μου,
μύριες φορές γερότερα την κρύβουν όπως πρέπει,
απ' των αρπαχτικών το άδειο τους στομάχι.
Ίσως αυτή η εποχή δε πλάστηκε για μένα,
αφού είμαι τόσο θλιβερός για τη λαμπρή γιορτή τους,
έτσι τους στέλνω μήνυμα να μη με υπολογίζουν
και φεύγω πάω να κλειδωθώ για πάντα στο κλουβί μου..

7 Επόμενος σταθμός – 2010

Πόσες στιγμές πετάνε από τα μάτια πέρα μέτρα,,
κουρνιάζουνε σαν τα πουλιά το σούρουπο στα δέντρα.
Ξυπνάνε τραγουδώντας άνοιξη και πρώτο φως
για να ζεστάνει τους ανθρώπους και να βρουν το δρόμο μπρος.
Κι' είναι τα όνειρα τους βρέφος που δε στέκεται ακόμη,
τα κρατάν μακριά από το νέφος κι' από κάθε άκριτη γνώμη,
είναι οι ματιές που αναπαύονται και γίνονται ουρανός
και ένας ήλιος πρωινός που δίνεται σε ανθούς. Δέκατη τρίτη
νότα στο πεντάγραμμο, τέλειο παραλληλόγραμμο
κι' ο μυζητήρας που αντλεί την γύρη ένα έντομο,
χωρίς αυτά είσαι αδαής και φυτρώνεις μοναχός
σε παγωμένες κορυφές όπως το εντελβάΐς.
Αν βρω τον εαυτό μου έχω αρμονία ισημερίας,
σωφρονισμός που υπόκειμαι όταν νιώθω παρίας,
γίνομαι ένα ηλιοστάσιο σε μία εκλειπτική τροχιά
γύρω απ' τη γη με ζωτική ικμάδα εκπληκτική
και έτσι ραγίζω τη σιωπή, μιλάω όταν κάνεις πίσω
και μη μου πεις πως δε θες να δεις μπρος
πάντα ότι βρεις τρως κι' άθελα σου ζεις ως
ένας άνθρωπος κενός, μα έτσι δεν θα τ' αφήσω.
Ας με συμπαθεί ο ακροατής μα ο θέλω να πιστεύω
φίλτατος ομιλητής υπήρξε αρκετά λαλίστατος.

Οι αράδες μου στερούνται περαιτέρω ανάλυσης

και λαμβάνει τέλος εδώ αυτή η μορφή αναζήτησης.

Ποιος θα είναι ο επόμενος σταθμός; Ποιος;

Σαφώς τρελός ο Αιρετικός..

Βρώμικος ανάμεσα σε αγνά μικρόφωνα θα μείνεις

Το αν θα μείνεις ή αν θα φύγεις τελικά θα φανεί στο photo-finish.

Είναι αληθινό ή άλλο ένα ψέμα; Όμως τα παιδιά εδώ υπογράφουν την ποίηση

με αίμα και έτσι βάζω ένα τέρμα στη φωνή μέσα μου

και τη κάνω να πάψει καθώς αρχίζω να τρελαίνομαι σαν

τον Τζακ Νίκολσον στη Λάμψη, μα τώρα είμαι εντάξει.

Ψάχνω να βρω το ελιξίριο που θα με κάνει εφτά χρονών

από δεκατέσσερα εμπρός λοιπόν να ρίξουμε τον Καίσαρα.

Τα εγώ μικρά που μοιάζουν με νάνους με σκοτώνουν

σα τις κατάρες που μαζεύω όταν δε δίνω λεφτά σε ζητιάνους

και με πληγώνουν οι άνθρωποι γι’ αυτό σκορπίζω την αγάπη

σε γαρύφαλλα, σκάσαμε το σκάφος μας στα ύφαλα.

Χρόνο, χρόνο, δώστε μου πίσω τον χαμένο μου χρόνο,

χάνω άσκοπα τη ζωή μου που πολεμά σα τη μάχη του Δία με τον Κρόνο

και εξακολουθώ να ματώνω όταν τους συνανθρώπους μου πληγώνω

και εξακολουθώ να πορώνω κόσμο συνεχίζω να μετανιώνω.

Ναι, κοντεύει να λάβει τέλος ένα ακόμα κουπλέ

απ’ τα τραγούδια χωρις θέμα και που ποτέ δεν τελειώσ (αν) αίμακτα.

Αφιερωμένο σε πολυτάλαντα παιδιά και σε ατάλαντα,

τα τραγούδια όμως πάντα πρέπει να βγαίνουν απ’ την καρδιά

έτσι απλά και άλλα πολλά, όχι σαν παλιά, παραμύθια από την Χαλιμά,

Αιρετικού η καρδιά, λύκου ματιά, δόντια κοφτερά, τεντωμένα τ’ αυτιά.

Σας αγαπώ ειλικρινά όμως ένα ακόμα παραλήρημα

με απομακρύνει συστηματικά από τη θεματική ενότητα

κι’ αυτό δε σας αφορά..

Ο επόμενος σταθμός είναι της ποίησης το φώς

είναι τριγμός πραγματικός βλέπεις τα πράγματα αλλιώς

κι’ αν θες να μείνουμε μαζί τότε ακολούθησε σιωπή,

η σκέψη είναι ένα κλειδί φέρ’ το να ανοίξουμε μαζί.

8 Έτσι πάει – 2010

Άφησες αμολητό τον απόλυτο,

ετοιμάσου για ριμόλουτρο και κυνηγητό με σένα ξυπόλητο,

κρατώ ragga σκήπτρο το στόμα μου καίει nitro

ρίχνω λέξεις ένα λίτρο το κυβικό λεκτικό χιλιόμετρο.

Περνάμε σαν μετρό πατάμε στο μέτρο με τρόπο που

τρώει το μουσικό ρετρό το θέτει σε φέρετρο και κέντρο

πέτυχα, ε τι κάνω, φορτώνω το στιχουργικό

μου plug-in ... και εξεπλάγην!

Σκάσε κι' άσε με να μπω, και όσα θέλω θα τα πω

για να μπει για να μπει ο MC και να δει να χωθεί να τα πει, σάπιοι.

Τσάκο πάκο τυπάκο κι' άκου κάπιοι κάτι κάνουν κάπως κάπου

που το παν πάππου προς πάππου μη ρωτάς τι πως που.

Όταν τα πάρω rapάρω καπάρο λέμε, λεμέ δε με λένε σε δένω δε μένω

δεμένος και κόβω με λάμες μιλάμε πίσω κάντε άντε

πριν σας κλείσω στις παλάμες μου, έξαλα σας έψαλα,

βγήκε η περόνη λάβετε ρύμες με τεστοστερόνη βαράω σαν κανόνι.

Μ' ακούν και δε προλαβαίνουνε, για να με καταλαβαίνουνε,

τους λέω μόνο να λένε ναι, ακολουθήστε με σαν τρέιλερ,

παρασέρνω σαν κοντέινερ δίχως λόγια με baking powder

τους στοίχους μου για να μπουν σε αυτιά πάντα κινώ σαν fader.

Ragga πρίγκιπας τσίτας τι κοιτάς και χτυπάς κατά ριπάς

αφού μασάς σε εσάς ανάμεσα έχω τα μέσα να είμαι

σαν γύπας, κατεβάζω σαν οθόνης contrast,

όλα τα must που επιβάλλονται απ' τα μουσικά trust.

Έτσι πάει κι’ όπου φτάσει, άσε τον να κάνει στάση

και το νόημα να πιάσει για το ποιοι έχουν γερή κράση.

Έτσι πάει κι’ όπου φτάσει, κάνε τον τώρα να σκάσει

μάγκα μου μόνο ένας Κάπιος μες τη φάση θα σε μπάσει.

Έτσι πάει κι’ όπου φτάσει, άσε τον τώρα να σκάσει

μάγκα μου μόνο ένας Κάπιος μες τη φάση θα σε μπάσει..

Εδώ είναι ο αδερφός σου εμπρός σου εντός σου

τεντώσου τονώσου ενόσω θα δώσω νέο στυλ

rap appeal, θα νιώσεις τη ρίμα να σε πνίγει

λίγη-λίγη καταλήγει να τυλίγει τη σκηνή.

Γυρίζει μυρίζει εθίζει πορώνει τονώνει

ξεσηκώνει τους αδερφούς ταΐζει σκόνη τους κακούς.

Παραγράφω κάθε άγραφο και βγάζω στον αφρό

τον κρυφό υπόγειο υπονομεύω από τον υπόνομο

τον νόμο και ανυπομονώ για το επόμενο,

Εμμένω στο ανερχόμενο μαινόμενο μου στυλ.

Man είναι ο West-man άκουσε καλά,

βλάκα από τη φάκα έφαγες την τάπα από τον κοντό

στη μάπα, σου τα είπα, σαν στάμπα raparα και

στάμπαρα mc βαρίστες που είναι κάτω από την μπάρα.

Ιδρώτα χύνουν πίνουν να γίνουν να κάτσουν να γράψουν

να αράξουν μπας και αρπάξουν ευκαιρία να πετάξουν

την κακία τ' απωθημένα και τα κόμπλεξ οι κουφάλες,

άρες μάρες κουκουνάρες, ποζέρια και ψωνάρες.

Δώσε μου ένα λόγο να πιστέψω ότι λες.

Δείξε μου ποιες και πόσες είναι οι τεχνικές.

Σε άγχωσα σε ζόρισα σου έφερα το στρες.

Οι ρίμες σου πάντα κακές λίγες οι επιλογές.

Το δύστιχο σου δύστυχο μαλάκα δυστυχώς,

πάντα ήμουνα η φλόγα και' συ ήσουν ο καπνός.

Νιώθω λίμα που ακονίζει κάθε ρίμα και το χρήζει
ακροατή του δυτικο-αλάνικο Geo-Teo ήχου
νέα πατέντα στη σκηνή από ταλέντα στίχου..

Σύρμα είναι ομπρός ο λαμπρός ντόμπρος ντόπιος κόπρος
ο οποίος μπαίνει σκόρπιος και οπλισμένος σαν σκορπιός.

Πες μου πόσοι την τόση πτώση αντέχουν
και άλλοι πόσοι με πόση πόση ξεμπλέκουν.

Γι' αυτό και αυτό το καυτό γραφτό θα είναι ένα και το αυτό με αυτό
από αυτό ή σε αυτό κάνω μαθευτό οτιδήποτε για τον δικό μου εαυτό.

9 Χρόνια μετά – 2010

Χρόνια μετά ίσως να' χουν αλλάξει αρκετά
που καν δε φανταζόσουν πως θα άλλαζαν, αφού η κρίση
περνάει κρίση και κρίσιμες καταστάσεις, δίχως λέξεις
επίσημες κι' άσχετα απ' τις παρούσες περιστάσεις,
θα αναφερθώ σ' οτιδήποτε όμορφο έχω για σύντροφο
κι' η ανάσα σας το πήρε μακριά σα να ήταν σύννεφο,
τα δευτερόλεπτα φτιάξανε λεπτά και τα λεπτά ώρες,
οι ώρες γίνανε μέρες και με τη σειρά τους χρόνια,
τα χρόνια αιώνια κλείδωσαν τα όνειρα που' χα ντύσει
με φόντο λεπτό κι' απτό - και που δεν τα' χω συναντήσει -
σε δωμάτια ίσως υπόγεια, έχασαν κάθε διαύγεια
κι' απ' τις ελπίδες για την υλοποίηση τους τόσο απόμερα.
Μια μέρα σε κάμαρα μια κάμερα θα κάνει πέρα
τις λίγες στιγμές που σπαταλάω με τον εαυτό μου
όταν πιστεύω πως βλέπω σ' αυτόν το πιο παλιό φίλο μου,
αν καταντήσω εργένης και μιλάω όλο στον σκύλο μου,
θα πω πως πετάχτηκα για τσιγάρα στο περίπτερο
και δεν θα έρθω ποτέ ξανά, θα' χω ψυχή ανεμόπτερο.
Μετά θα θυμηθούν πως δεν καπνίζω,
θα ελπίζουν μια μέρα ότι άξαφνα θα γυρίσω.
Θα τους κοπεί η χαρά όταν δω την παιδική χαρά
και τις πλατείες μόνο τσιμέντο, όπως κι' οι κατοικίες

οι εργατικές που έκαναν αποικίες επικοί κάτοικοι

που πνίγονται από τις αδικίες λες και είναι κατάδικοι.

Οι γέροι γονείς μου δε θα είναι πια τόσο γεροί

και η αδερφή μου θα' χει φτιάξει την δικιά της τη ζωή.

Τα νιάτα θα' χουν αντικαταστήσει τα γηρατειά

και η εξέλιξη την παράδοση το πριν θα' ναι μετά.

Οι παλιοί γνωστοί μου μάλλον δε θα με γνωρίσουν

ή θα κάνουν πως δε με είδαν για να μη με χαιρετήσουν,

βολεμένοι στη δουλειά τους και στην οικογένεια τους

θα ζουν μέσα απ' τα παιδιά τους κλεισμένοι στον εαυτό τους.

Πιο πολύ η αγένεια τους, οι λίγοι παλιοί καλοί

θα χαρίσουν ένα χαμόγελο εκφραστικό, ίσο με χίλιες λέξεις,

και θα νιώσω τη ζεστασιά στην καρδιά τους μόνο με μια χειραψία,

θα' ναι σα σταγόνες σε μεγάλη λειψυδρία.

Άχρηστος

σαν ένα γυάλινο σφυρί, νιώθω

άτυχος

που κάνω τους στόχους μου πλαστικά λουλούδια και μαραίνονται,

ανεπιθύμητος

σα δυσοσμία σε διαστημική σχολή,

ψεύτικος

σαν τη ματιά σου όταν με κοιτάς,

αδύναμος

όταν σαν το χώμα με πατάς,

αναπόφευκτος

σαν τη βροχή σε μια βόλτα χωρίς ομπρέλα,

κρατούμενος

σαν τις πιο κρυφές σου επιθυμίες,

άπληστος

που θέλω πιο καλές στιγμές,

μα κάτσε, τα καλά είναι τόσο μικρά και λίγα

που εμείς είμαστε τόσοι πολλοί και πέσαμε με τα μούτρα πάνω,

κι' αν είχαμε όλοι μας λίγη συνείδηση παραπάνω,

με αγκαλιές αγγέλων δε θα σώζαμε το μέλλον

από στόματα διαβόλων..

10 Άμορφος κόσμος – 2010

Βγαίνω από τον κύβο μου στην έλλειψη της γης
να δώσω σχήμα στο άμορφο και χρώμα επιλογής μου,
να ερμηνεύσω τις πράξεις του ανθρώπου που διαδραματίζονται
μπροστά στα μάτια μου και' γω ζητώ ένα νόημα.
Νιώθω πως ο ρόλος μου αξία πια δεν έχει.
Κάποιοι με μετρούν σε αριθμούς και σε μεγέθη.
Μου στερούν τη μέθη για ζωή που θέλω να' ρθει σαν αυγή
να μου χρεώσει μία ακόμα αναπνοή.
Δίνω σχήμα στο καθετί, δίνω χρώμα
και ορισμό στην αμορφία του κόσμου αυτή,
προσεγγίζω την σοφία αν ξέρω το πώς και το τι
και ξεκινώ σαν το Δημιουργό να πλάσω τη δική μου γη.

Στο άγνωστο με έριξαν να σπουδάσω τη μορφή,
μου έδωσαν για τροφή τόση καταστροφή
κι' αν αλλάζουν οι εποχές και νοσταλγούμε λίγο χθες,
γεμίζουμε ενοχές τις καλές λίγες στιγμές
για τις χαμένες μας ματιές που τόσα χρόνια χάσανε χρόνια
δε προφταίνουν τις κινήσεις που αλλάζουνε τα πιόνια.
Με τρέμω σας τρέμω με αρπάζει το σκοτάδι
στους δρόμους που βουλιάξαμε ακόμα ένα βράδυ.
Αόριστα βαδίζω με βήματα θεόρατα,

ψάχνω να βρω τα κάγκελα της φυλακής τα αόρατα.

Απ’ το μένος ξεμένω εγκλωβισμένος

Μόνιμα αποκλεισμένος μέχρι να’ ρθει το τέλος.

Άμορφος κόσμος διαβολικά πλασμένος,

στο άτολμο και στο βουβό μου μοιάζει εθισμένος.

Σώματα ακέφαλα, πως χάθηκε το βλέμμα

όπως χάθηκε και η νιότη τους στο κουρασμένο αίμα;

Και οι ψυχές στα τσιμέντα πως στριμώχτηκαν,

τα όνειρα πως θάφτηκαν και οι αρετές πως διώχτηκαν;

Δε με νοιάζει αν αυτό που λέω σου φαίνεται απάνθρωπο,

με νοιάζει που άνθρωπος τρομάζει από τον άνθρωπο.

Το μυαλό μας θόλωσε η ομίχλη το τυλίγει.

Οι άνθρωποι γίναμε πολλοί μα πιο μικροί πιο λίγοι.

Τώρα πια μεγάλωσα δεν θέλω παραμύθια,

θέλω βοήθεια απ’ όσους ξέρουν την αλήθεια.

Γι’ αυτό θα φύγω πρώτος, ποτέ δεν ήμουν δεύτερος.

΄Ελα μαζί μου σου λέω εγώ θα φύγω ελεύθερος.

Κόσμος άμορφος που τον ελέγχουνε οι σάπιοι

θα γίνει όμορφος ξανά θα τον αλλάξουν κάποιοι..

Πίσω από τις σκέψεις είναι σκοτεινά τα βήματα

για της πορείας τα συναισθήματα και της ψυχής τα στίγματα.

Έτσι εικόνες απ’ το παρελθόν μ’ έσπρωξαν σα τα κύματα

να φύγω να ξεφύγω, να νικήσω όλους τους φόβους,

έτσι τους είδα όλους και ξέρω τι θα πει

χα.. να κολλάς, απ' τον βυθό σου

στο βυθό της θάλασσας θα πας.

Δραπετεύω για να ξαναγυρίσω σταματάω για να ξεκινήσω.

Αντανάκλαση από το παρελθόν φυσικά.

Το φεγγάρι εικόνα μαγική μαγεμένος

στέκομαι ακόμα εκεί όπως κάποιο πρωί

που περίμενα τον ήλιο να' ρθει πάλι να με βρει.

Στη στενή μου τη γωνιά δεν μπαίνει πάντοτε το φως

κι' όταν ήρθε νόμιζα πως ήταν ο Θεός:

«Μαζί σου και το σύμπαν και τα αστέρια

κράτα σφικτά τα δυο σου χέρια»

και χάθηκε όπως χάνεται ο καπνός.

Σεντόνι υφαίνει η αναμονή λευκό να μας σκεπάσει

απ' τα ζωγραφιστά τα δάση αόρατα να μας περάσει

σ' έναν αλλόκοσμο αφιλόξενο που ξεπροβάλει αντίκρυ,

άμορφος μας σκεπάζει απ' άκρη σ' άκρη.

11 Αγάπη μόνο στα 5/4 – 2010

Θλίψη σκοτείνιασε τα μάτια σου

και ο άνεμος ο άγριος μπέρδεψε τα μαλλιά σου.

Μια ικεσία σπάραξε μέσα από το βλέμμα σου..

Αγάπη θέλω, αγάπη μόνο.

Πιάσου απ' του ανέμου την ουρά και αφήσου να σε σύρει,

πάνω απ' όσα λάτρεψες μα κι' όσα σε πόνεσαν.

Δες τα όνειρα που τέλειωναν πριν βρεις τον λυτρωμό σου

και τις κορφές που ατένιζε η ξάστερη ματιά σου.

Τους μπλε βυθούς που η θλίψη σου βούταγε κάθε βράδυ

και του ουρανού τη σιγαλιά που σου έδινε ηρεμία.

Δες και της πόλης τη βοή που τόσο σε έχει φθείρει.

Κοίταξε όσους λάτρεψες και πες μου ποιοι σ' αγάπησαν.

Άσε τα δάκρυα και δες ποιοι φόβοι σε λύγισαν,

ποια σύννεφα συνάχτηκαν και σου έκρυψαν τον ήλιο.

Δες και το χώμα που κρατά το όμορφο σου σώμα,

το αγκαλιάζει τόσο σφιχτά όσο κανένας άλλος.

Θλίψη σκοτείνιασε τα μάτια σου

και ο άνεμος ο άγριος κάτι σου ψιθυρίζει:

βγες απ' τη μοναξιά σου, βγες από το σκοτάδι σου,

σκαρφάλωσε κάπου ψηλά και φώναξε αγάπη θέλω,

αγάπη μόνο..

Θέλουμε όλοι να μας αγαπάνε, χωρίς να αγαπάμε

και δεν έχω ιδέα έτσι που πάμε.

Γυμνοί, σαν αμνός για θυσία άδοξα κι’ άδικα,

δε ζούμε όμορφα τελικά

Κάθισα πολλές μέρες και σκέφτηκα

να δοκιμάσω να αγαπήσω πρώτος,

προκειμένου μη καταντήσω και’ γώ θλιβερός

και αφελής άνθρωπος σαν πιερότος,

θα σηκωθώ στα πόδια μου, θα σφίξω τα δόντια μου

αφήνοντας τις μικρότητες στην άκρη.

Βάζω φρένο στη φούρια μου για να μετρώ τα λόγια μου

κι’ αντικαθιστώ με δράση κάθε μου δάκρυ.

Το ίδιο κάνε και’ συ, η αγάπη φέρνει ζαλάδα

γλυκειά σαν κι’ αυτή της μέθης,

τυφλώνει, το μυαλό σου θολώνει τόσο

που είναι δύσκολο να επανέλθεις..

Τα διάφανα σου μάτια θα θυμάμαι πάντοτε υγρά,

νιώθω να με κοιτάζουν από κάπου κρυφά.

Ο ποταμός που μας χωρίζει πλημμύρισε με αρώματα

και οι όχθες πήραν μύρια χρώματα.

Ποτέ δε θα πιστέψω ότι δε θα σε ξαναγγίξω

γιατί έτσι στα δάκρυα τον πόνο μου θα ξαναπνίξω.

Θέλησα να σε αναζητήσω, τον κόσμο μου πίσω να αφήσω,

να ταξιδέψω στον γαλαξία σου,

μα πόσα θα αφήσω πίσω και έχω και άλλα ίσως να ζήσω

όμως τα χέρια τα κρύα σου,

είναι μια γοργή ανεκπλήρωτη ευχή ενός πεσμένου αστεριού,

τα αγνά λευκά όνειρα ενός μικρού παιδιού.

Θα ήθελα να σε είχα αισθανθεί τότε κάτι για να σου προσφέρω,

μα αυτό με πληγώνει και δεν ξέρω

πώς να σου στείλω λίγη αγάπη εκεί που διάλεξες να είσαι

για να χαρείς και εσύ χαρά μου.

Βλέπω την αύρα σου να με πλησιάζει, κλείνω τα μάτια μου, σε νιώθω,

τα ξανανοίγω και είσαι μπροστά μου

το ίδιο χλωμή μα και όμορφη όπως εκείνη την ημέρα,

κάνω να σε αγκαλιάσω μα..

πιάνω αέρα ..

12. ΒήταΠεις

1 Benjamin – 2003

Βήτα Πεις, αληθινές καταστάσεις ζωής,
μες στα παιχνίδια των ρυθμών, μέσα στο χρώμα της αυγής,
κινούμενος να σπάσεις τα δεσμά της αστικής φυλακής,
το ζεις, χωρίς να θυμάσαι τι ψάχνεις να βρεις.
Απλά το ζούμε, τυφλά τ' ακολουθούμε,
το κάνουμε χωρίς να πληρωθούμε,
προωθούμε τα λεγόμενα των ραψωδών,
λοιπόν, αγώνας μες στον κύκλο των χαμένων ποιητών.
Ζούμε στον αιώνα των τρελών,
χωρίς να βγάζουμε άκρη, το μικρόφωνο στο on,
δίνω μάχη, καθημερινά βλέπω λάθη,
το φόντο στην κουλτούρα είναι στάχτη,
μέλλον για τη φάση δεν υπάρχει.
Αθήνα, υποτίθεται πως ζω μες στον πυρήνα,
μα βλέπω μόνο ρουφιανιά και χρήμα,
συναυλίες με ψοφίμια,
η φαμίλια ξεπροβάλλει απ' τα συντρίμμια.
Επιβιώνω…
προσοχή στο πως μιλάς, στο πως περπατάς,
είσαι πισωπλατάς και τα μούτρα σου θα φας,
ρουφιανιές μην πετάς στα στενά που τριγυρνάς,
δύο επιλογές ακολουθάς ή προσκυνάς…
δεν ξέρεις που πας, παραπατάς.

Έχεις κάτι να λες, κάθε στιγμή που τις αλλαγές,
βλέπεις να τρέχουνε, τις δίνεις λάθος,
εντυπώσεις πισώπλατες,
βγαίνει πάθος, όχι, βγαίνει μίσος, όχι,
δεν κάνει ηλίθιε, ο σεβασμός υπάρχει δε χάνεται, δεν αλλάζεις,
έμπλεξες με άτομα μαζί τους στη ζήλεια ταιριάζεις, χάνεσαι,
πολύ καπνισμένε ξέρω το αισθάνεσαι,
με ντόμπρος δε μοιάζεις,
άνοιξε μυαλό θετικά να δουλέψει,
αράζεις με τα εσωτερικά προβλήματά σου δεν τα βγάζεις…
το μυαλό σου κουράζεις, στον εαυτό σου δίνεις ψεύτικες λύσεις.

Λυρικά βουντού ραψωδού, πάνω στην κούκλα,
lyrics με ρυθμό Άσαρκου, και ντάπα ντούπα,
τεκίλα στην κούπα, μαστούρα με φούντα,
σχέδια, να δεις τη PTM αγένεια,
και σχέδια, γεμάτα PTM αναίδεια.
Το δίνω να μαζεύεις, ακούς, μετά χαζεύεις,
το φίνο δίνω πάλι, μ' ακούς, και το ζηλεύεις.
Τρομοκρατική παράσταση, απόσταση βολής,
επί σκηνής, δεν έχεις κάτι να πεις, γιατί να ανεβείς.
Απορείς, αν μπορώ, να με ταλαιπωρείς,
απορώ άμα μπορείς να χωθείς και να σωθείς,
πολύ νωρίς για να κινηθείς, θα νικηθείς.
Άσα νικητής, νομός Αττικής.

Δε δίνεις diss,

σ’ αυτό που παλιότερα τραγουδούσες,
αυτό που δίπλα του πήγες να διδαχτείς.
Άδεια σκηνή που προσπαθούμε ν’ αναζωπυρώσουμε,
μη ρίχνεις νερό κολλητέ τη σβήνεις,
ζήσε μες στα πλαίσια της ειρήνης, της αγάπης,
αυτό δείχνεις μα δε δίνεις τίποτα,
ρουφιανιές βάζεις καθώς την πίνεις,
σύγχρονα βήματα αυτά ζητάς κι εσύ,
λοιπόν γιατί τα πνίγεις,
ναι, κάτσε σαν τυφλός ποντικός, άρρωστος, εκτός,
γιατί εκεί αξίζει να κινείσαι άνετος,
τυλίγεις σ’ άσχετους ιδέες για μένα,
λάθος ιδέες, που δε θα ’βγαζες μπροστά μου, τι λες.
Diss, πρόσωπε-δι είσαι παιδί,
χθεσινές μένουν οι απόψεις σου,
δείξε μου τις γνώσεις σου,
μες στο μισητό θόλο που ζεις δένουμε κόμπο τη γλώσσα σου,
όλα εντάξει…;

Το Φονικό Μηχάνημα σαρώνει στην πόλη,
σηκώνει τη φωνή και χώνει,
ξεβρακώνει ραπάδες πουτάνες,
όλοι κάντε πίσω, έχω σκοπό να πατήσω το γκάζι
και κρατώ τιμόνι και πένα που θα αντιδράσει,
μας χρωστάτε μια συγνώμη,
γυρίσατε την πλάτη στην εξέλιξη και μείνατε μόνοι με καθυστέρηση,
αφού το στυλ υπάρχει δεύτε λάβετε στυλ, κατόπιν, όλα θα ‘ναι shocking,
ΒΠ Team, κάνουμε πρωταθλητισμό,

μείναμε πρώτοι στην Αθήνα, με στυλ αληθινό,
με πένα και χορτάρι, special βηματισμό…
με πένα και χορτάρι, special βηματισμό…

Περιμένεις τον καριόλη,
ανοίγει το στόμα, προσφέρει δόση σ' αλκοόλη,
ήταν εύκολο αποκτήσαμε το στυλ και το κρατήσαμε ανέπαφο, μελέτα το,
κρατάω το μυαλό μου καθαρό μετά την έφοδο,
ξέχνα το μωρό δεν παίρνεις πόντο,
κάνω μπαμ, δηλαδή ΒΠ,
Special και φίρμα κι όλα αυτά μας κάνουν D κατάλαβέ το,
η άλλη όψη της αλήθειας είναι βλάκα γυμνή,
παίξε πακέτο σαν το δρόμο, να τη βγάλω καθαρή,
πολλές πουστιές, γι' αυτό σφίξε τις γροθιές, λέξεις σωστές,
ΒΠ γειτονιές, αληθινές ιστορίες γεμάτες στρες
διαδραματίζονται στις σκοτεινές γωνιές,
τα βλέπεις βλάκα δε γεννήθηκες χθες,
κράτα τα μάτια σου ανοιχτά, η πόλη κρύβει πολλά,
κράτα τα πόδια σου γοργά, παίζουν τρεξίματα τρελά, αλήτη.

2 Χαρτί και στυλό – 2003

Κάνω παιχνίδι, σαφώς, γι' αυτούς που μένουν ακόμα στο φως,
μην το παίζεις σοφός,
πολλά δεν είδες γιατί κρύβονται καλά μες στο σκοτάδι,
δε γυρνάει πίσω ο χρόνος, μόνο το μυαλό κολλάει σε κάτι,
ενώ συγχρόνως συγκεντρώνεσαι, άλλες εποχές,
τα ρολόγια δε σταμάτησαν ποτέ,
ποτέ δε γύρισα στο χθες,
κράτησα το μυαλό μου καθαρό για να μπορώ
να κρατήσω στιγμές στο μυαλό καθαρές.
Μεγαλωμένος στις πλατείες,
Γιαννετάκη, Μπομποτίνου, Ηρώων,
έφτιαξα μαγιά απ' τη μαγεία των δρόμων,
και γέμισα χαρτιά κάτω απ' το φως των αστεριών, ναι,
η λέξη κατεβαίνει στο χαρτί όσο ο νους μου κατεβάζει κουπλέ,
έμαθα τη ζωή γιατί έμαθα να τη ζω, ρε.

Έμαθα τη ζωή,
έμαθα τη ζωή,
γιατί έμαθα να τη ζω,
έμαθα να τη ζω,
κι αν κάτι μου 'χει μείνει,
κι αν κάτι μου 'χει μείνει,
είναι χαρτί και στυλό,
είναι χαρτί και στυλό.
Έμαθα τη ζωή,
έμαθα τη ζωή,
γιατί έμαθα να τη ζω,

έμαθα να τη ζω,
κι αν κάτι μου ‘χει μείνει,
κι αν κάτι μου ‘χει μείνει,
είναι χαρτί και στυλό,
είναι χαρτί και στυλό.

Απλά δέξου το φως, δες πως γυρίζει η ροή,
δες πως κουνιέται το στυλό στο χαρτί, νιώσε τον D,
μένω σωστός, ξεπέρασα τα όρια βυθίζοντας μυαλό στην τεχνική,
βαδίζω Βόρεια Προάστια και γράφω για το ΒΠ πια,
ξέρω πέρασαν απ’ την κλίκα μου πολλά παιδιά, γραφτήκανε πολλά χαρτιά,
μαλάκα diss σε όσους δεν το κάνουν πια, ναι, την είδες κάπως,
μα κατά βάθος η καρδιά σου έχει κολλήσει στα παλιά και δεν αλλάζεις,
κράτα τα μάτια σου ανοιχτά αληταρά μη δειλιάζεις,
σφίξε τα χέρια, και όσον αφορά το rap, μαλάκα μην αράζεις,
δίνω στο χαρτί γιατί ειν’ αυτό που μου δίνει,
χαρτί και στυλό, γιατί αυτά είναι που μου έχουνε μείνει.

3 Άλλη μια νύχτα – 2003

Νυχτοπερπάτημα, έτοιμοι για βόλτα στα Εξάρχεια,
ραντεβού με Special στις δύο για κρασιά,
κλασικά, δεν παίζουνε λεφτά,
κι έτσι τα πίνουμε πριν πάμε μαγαζί κανονικά,
αδερφέ μου αναμένεται τρελή βραδιά,

βάλε μπρος τα kalimotxo για να γίνουμε σκατά,
φίλε το ξέρεις και το ξέρω,
όταν βγαίνουμε μαζί αυτό σημαίνει ζημιά και ξεκινάμε, πώς θα φτάσουμε ως εκεί.

Παίζει φιλαράκι με αμάξι, κανόνισε ο D,
αν κάτι αλλάξει παίρνουμε και ταξί,
δεν παίζει χρήμα, το σταματάω εγώ,
όμως τρέχουμε μαζί χανόμαστε στα στενά,
έξυπνες κινήσεις στην Αθήνα, για Βπίδες κλασικά σκηνικά,
Αίθι άνοιξε να πιούμε τα κρασιά, βάλε και την coca cola,
ο Special έχει σκοπό να γίνει απόψε χώμα,
kalimotxo και λοιπά,
άκουσα πως είναι και γαμώ τα μαγαζιά με πρώτο κόσμο,
πάμε να τους δείξουμε πως ζούμε στο δικό μας τόπο.

Φτάνοντας εκεί, κατευθείαν τρελαινόμαστε,
βουτάμε απ' το bar μία μπύρα και χανόμαστε,
μέσα στο πλήθος, μπανίζοντας μουνιά,
μες στο μυαλό μου παραμένει κολλημένος ένας στίχος,
"…I can feel the chill when the night sky whispers…"
Τέλος πάντων, με πλησιάζει ένας γνωστός και μου λέει:
"παίζει freestyle battle θέλεις να χωθείς",
ειν' ο Φορτσάτος, περίμενε να δεις, θα τρελαθείς,
Dask παίζει freestyle battle ώρα να δείξουμε λίγα skills.

Τί, τί είπες;
Άσε με να χωθώ και μετά να χωθείς,
πρέπει να τους δείξουμε τι είναι οι Βήτα Πεις,
μιλάν για battle, άσε με να τους εξηγήσω,

πιάσε μία μπύρα και τραβήξου προς τα πίσω,
είμαι κομμάτια, όταν είμαι έτσι, το ξέρεις βγάζω διαμάντια,
τους παίρνω τα μικρόφωνα και με κλειστά τα μάτια,
πες τους για να σωθούν να πούνε ΒΠ,
μετά θα δούνε πως παίζουν ο Αίθι κι ο D.

-Χάθηκες στα στενά ξανά, βλάκα,
-όλοι φωνάζουν ΒΠ, δώσε φωτιά μάγκα,
-οι ΒΠ εν τέλει φτάσαν ψηλά, βλάκα,
-άστο να πάρει φωτιά,
-άστο να πάρει φωτιά.
-Χάθηκες στα στενά ξανά, βλάκα,
-όλοι φωνάζουν ΒΠ, δώσε φωτιά μάγκα,
-οι ΒΠ εν τέλει φτάσαν ψηλά, βλάκα,
-άστο να πάρει φωτιά,
-άστο να πάρει φωτιά…

-Δύο ώρες μετά, κάπου στις έξι το πρωί,
βρέθηκα σ’ ένα παγκάκι, με τον Αίθι μαζί.
-Με πονούσε το κεφάλι, είχε τελειώσει το κρασί,
δεν ξέρω καν πως βρέθηκα εκεί...

4 4 λόγοι για να υπάρχεις – 2003

Βλέπω αληθινούς εκπρόσωπους, graffiti crews,
Brake dance, dj's, mc's τρελούς,
σημαδεμένος εφόρου ζωής,
κουλτούρα Hip Hop μάγκα για να πιαστείς.
Βλέπω αληθινούς εκπρόσωπους, graffiti crews,
Brake dance, dj's, mc's τρελούς,
σημαδεμένος εφόρου ζωής,
κουλτούρα Hip Hop μάγκα για να πιαστείς.

Graffiti crews.
Γάμα τον ΗΣΑΠ, χώνουμε whole cars,
η Αθήνα γεμάτη από τους Hit, Heroes και Bigones,
εισβολή στα yards με φλεγόμενα cans,
σκληροπυρηνικές βόμβες στο κέντρο της πόλης με tags,
πρέπει να κουβαλάς αρχίδια για να το τολμάς,
χτυπήματα με throw ups, αδίκημα δεν είναι για μας.
Άγνωστης ταυτότητας παιδιά βάζουν τη στάμπα της κουλτούρας,
στον γκρίζο κόσμο της σαβούρας,
Hard core writers, χιλιάδες.
Προσοχή, διώκονται οι παραβάτες,
κυνηγητά με spray στις τσάντες και διαφυγή απ' τις καβάτζες,
οργανωμένοι παράνομοι σε ομάδες.
Σημάδια τέχνης σύγχρονης, μια κουλτούρα ακολουθείς,
μια γλώσσα μιλάς κι εννοείς,
ένα σώμα, μια καρδιά και μια ψυχή, από την πρώτη στιγμή που θα γεννηθείς.

Mc's, mc's.

Ο Διάολος βάζει τον πειρασμό,
ο πειρασμός μπαίνει μες στο μυαλό, γίνεται φλόγα,
η φλόγα καταλήγει σε στυλό και χαρτί, χαρτί και στυλό,
lyrics ασταμάτητα, άφθονα στο μικρόφωνο,
μικρόφωνο, στα κατάλληλα χέρια ειν' άψογο,
σε λάθος χέρια είναι άσκοπο και άχρηστο,
επικίνδυνη μορφή διαλόγου στο ρυθμό,
φτάνοντας την τεχνική στο έπακρο,
η γλώσσα κόκκαλα δεν έχει όμως κόκκαλα τσακίζει,
κι όποιος δεν το σέβεται μάλλον δεν το γνωρίζει,
ο ραψωδός παίρνει μπρος, θάνατος τριγυρίζει,
η μορφή, ροή στου beat τη μοίρα, μας καθορίζει,
ο ήλιος ανατέλλει στο ρυθμό της μουσικής,
κι ο πλανήτης δε θα γύριζε αν δεν υπήρχαν mcs,
τσέκαρε λοιπόν τον τρόπο ζωής, δίνουμε το κράτημα μάγκα για να πιαστείς.

Dj's, dj's.
Ο δίσκος γυρίζει και φέρνει μέσα στο ρυθμό τα νταραβέρια,
κακόφημος διάλογος με τα χέρια,
σύνεργα, δύο pickup και ένας μείκτης, scratch, αναπόσπαστο στοιχείο της κουλτούρας μας,
τσέκαρε τα flares, grabs, babes, transfers,
απερίγραπτες οι τεχνικές, ροές στο ρυθμό,
καθώς ο δίσκος παίρνει στροφές, υπάρχει το Αθάνατο.
Λίγοι αληθινοί εκπρόσωποι, πρέπει να διαδοθεί, προτού χαθεί η φλόγα, προτού να καταστραφεί,
αγώνας να το φτάσουμε στην τελική μορφή,
αφού οι παλιοί τα παρατήσανε και γίναν φιλοχρήματοι,
θέλουμε νέους dj's στη φάση,
νέο αίμα να φέρει τη δράση, κάνω παύση,

βυθίσου στη γνώση να διδαχτείς,
κουλτούρα Hip Hop μάγκα για να πιαστείς.

Break dance, break dance,
Break, break, break, break,
Break, break, break, break, break dance.
Με κασετόφωνα αλητείες στις πλατείες κωλοπαίδια,
κάνοντας break δεν τους πτοεί, τίποτα,
καθημερινά αψηφώντας τη βαρύτητα,
δίνοντας σημάδια ζωής μες στα ερείπια,
μόνο και μόνο και μόνο και μόνο να δεις,
headspin και freeze, μάγκα θα τρελαθείς,
όπως βλέπεις δεν ισχύουν οι νόμοι της φυσικής,
προδιαγραφές της αεροδυναμικής,
τεχνικές, μάγκα μου χάθηκες,
χορευτικές κινήσεις, μετρημένες, καυτές, πάρτες,
μες στο ρυθμό ξεχωρίζουν οι ακροβάτες,
απίστευτες ικανότητες, μάγκα φτάστες,
τσέκαρε λοιπόν τον τρόπο ζωής,
κουλτούρα Hip Hop μάγκα για να πιαστείς,
φέραμε τ' Αθάνατο φίλε να διδαχτείς,
Αθήνα crew, Φορτσάτος, Βήτα Πεις.

5 Χτύπημα – 2003

Χτύπημα, το κομμάτι αυτό λοιπόν,
ξύπνημα, για τα παιδιά των ναρκωτικών.
Μία δόση τρέλας σε μυαλά λογικών,
τρικλοποδιά σε βήματα πολιτικών κι αστυνομικών, με το bardon.
Η Γη θυμίζει γη νεκρών, είμαι ζωντανός κι είμαι παρών.
Έχουμε να πούμε φιλάρα τόσα πολλά,
ο χρόνος προχωρά μα η ανάγκη δε σταματά,
κι είναι χτύπημα, το κομμάτι αυτό λοιπόν,
ξύπνημα, για τα παιδιά των ναρκωτικών.
Μία δόση τρέλας σε μυαλά λογικών,
τρικλοποδιά σε βήματα πολιτικών κι αστυνομικών, με το bardon.
Η Γη θυμίζει γη νεκρών, είμαι ζωντανός κι είμαι παρών.
Έχουμε να πούμε φιλάρα τόσα πολλά,
ο χρόνος προχωρά μα η ανάγκη δε σταματά.

Μεγαλωμένο παιδί μέσα στα χέρια της πόλης,
γνώρισα την καλή και την κακή της πλευρά.
Είδα παιδιά να ταξιδεύουν με τη ζα,
ζωές που χαραμίστηκαν σε μία καφέ κουταλιά.
Είδα το χρόνο να κυλά να παίρνει μαζί του στιγμές,
είδα τον πλούτο να διψάει για αίμα, τον κόσμο να διψάει για ψέμα,
είδα πολίτες να κολλάν στις βασικές τους τις αρχές, πολιτικούς να κυνηγάν το στέμμα.
Άκουσα πολλές διδαχές, έζησα στο σήμερα άκουσα για το χθες,
άκουσα για πολιτισμό, τώρα τον ψάχνω,
άκουσα για τον Θεό, προσπάθησα να καταλάβω.

Ένιωσα την οργή μέσα σε ένα κουπλέ, όταν το τέλειωσα,
ένιωσα το χρήμα να κυλάει μέσα στις φλέβες μου αντί για αίμα,
ξέχασα να νιώσω την αγάπη μέχρι τώρα πολλές φορές,
ένιωσα το μίσος να θολώνει ματιές, να κρύβει κραυγές,
ένιωσα τις λέξεις μερικών, ένιωσα να μιλάν ψυχές,
τώρα δες, έμεινα άφωνος, όταν κατάλαβα ότι είμαι εικοσάχρονος.
Πολεμιστές έχουμε μείνει ευτυχώς, ευτυχώς,
ακόμα μένω ζωντανός, ακόμα μένω ζωντανός.
ΒΠ, είναι το 2003.

Χτύπημα, το κομμάτι αυτό λοιπόν,
ξύπνημα, για τα παιδιά των ναρκωτικών.
Μία δόση τρέλας σε μυαλά λογικών,
τρικλοποδιά σε βήματα πολιτικών κι αστυνομικών, με το bardon.
Η Γη θυμίζει γη νεκρών, είμαι ζωντανός κι είμαι παρών.
Έχουμε να πούμε φιλάρα τόσα πολλά,
ο χρόνος προχωρά μα η ανάγκη δε σταματά,
κι είναι χτύπημα, το κομμάτι αυτό λοιπόν,
ξύπνημα, για τα παιδιά των ναρκωτικών.
Μία δόση τρέλας σε μυαλά λογικών,
τρικλοποδιά σε βήματα πολιτικών κι αστυνομικών, με το bardon.
Η Γη θυμίζει γη νεκρών, είμαι ζωντανός κι είμαι παρών.
Έχουμε να πούμε φιλάρα τόσα πολλά,
ο χρόνος προχωρά μα η ανάγκη δε σταματά.

Κατά τα λεγόμενά σας, το καταντήσατε ανούσιο, μικροφωνικό κομφούζιο.
Έχω χαθεί σ' έναν κόσμο χωρίς πιστεύω,
με στυλό, χαρτί, μουσική στο κράτος μπουρδέλο.

Τα ‘χετε χαμένα, μάτια δεμένα,
για μένα, κακομαθημένα σαν εσένα, βολεύονται μ’ ένα ψέμα.
Πρέπει να σκεφτώ δηλαδή πως θα βάλω τέρμα,
στο κυνήγι για το κάλπικο στέμμα και ψάχνω τρόπο να μιλήσω, να ξυπνήσω οπαδούς,
έχω το λόγο μου και λόγω τιμής μυαλό με ρυθμούς,
έχω καρδιά που χτυπά δυνατά με φόβους για πολέμους,
για ναρκωτικά που σε πάνε σε πεθαμένους.
Κάτι γνώρισα, όλα τα κάνεις για χαρτονόμισμα,
Περπάτησα, λιγοστούς ανθρώπους αγάπησα.
Έβαλα λόγια στο σεντούκι του εγκεφάλου σου,
μαλάκα να ξυπνήσεις, πάρε τα πάνω σου.
Το κράτος καταπάνω σου, γάμα το αυτό, γάμα το,
η εμπιστοσύνη στον τόπο μου είδε το θάνατο,
σ’ ένα πλανήτη κάλπικο, μπάσταρδο,
είδα τον Θεό σας να θυμίζει Διάβολο.
Δώσαν ορισμό στο παράνομο και καλά νόμιμοι πολιτικοί,
πιο βρώμικοι σε μυαλό και ψυχή,
αστυνομικοί κυνηγάνε κάθε παιδί και πρεζοέμπορες έχουν το κλειδί για τη χλιδή,
και μ’ ενοχλεί αυτό καριόλη, μ’ ενοχλεί πολύ,
για τη ζωή που ζω γαμιόλη, μουσική με φωνή.
Είστε τυφλοί, είστε μουγκοί, είστε κουφοί μα πολεμήστε,
έχετε χέρια και δεν είστε γυμνοί, μάγκες κερδίστε,
την TV διαλύστε και το γρίφο λύστε,
πιάστε το νόημα και σκάστε για λίγο μετά μιλήστε.
Όλοι θα τεθούν υπό διαθεσιμότητα,
μέχρι να δείξουνε προσωπικότητα.

Χτύπημα, το κομμάτι αυτό λοιπόν,
ξύπνημα, για τα παιδιά των ναρκωτικών.

Μία δόση τρέλας σε μυαλά λογικών,
τρικλοποδιά σε βήματα πολιτικών κι αστυνομικών, με το bardon.
Η Γη θυμίζει γη νεκρών, είμαι ζωντανός κι είμαι παρών.
Έχουμε να πούμε φιλάρα τόσα πολλά,
ο χρόνος προχωρά μα η ανάγκη δε σταματά,
κι είναι χτύπημα, το κομμάτι αυτό λοιπόν,
ξύπνημα, για τα παιδιά των ναρκωτικών.
Μία δόση τρέλας σε μυαλά λογικών,
τρικλοποδιά σε βήματα πολιτικών κι αστυνομικών, με το bardon.
Η Γη θυμίζει γη νεκρών, είμαι ζωντανός κι είμαι παρών.
Έχουμε να πούμε φιλάρα τόσα πολλά,
ο χρόνος προχωρά μα η ανάγκη δε σταματά.

6 Φονικό μηχάνημα – 2003

Φονικό μηχάνημα, φονικό μηχάνημα, φονικό μηχάνημα, φονικό μηχάνημα.

ΒΠ σημαίνει τελετή, πολεμική τέχνη για καλλιτεχνική πορεία, μαστούρα και μέθη.
Φονικό Μηχάνημα για κάθε συγκρότημα δίνω μάθημα,
γίνομαι πηγή γεμάτη δώρα με στυλ.
Νυχτοπερπάτημα σε κάθε στενό το σπαθί σηκώνω,
κόβω τον αέρα που ‘χετε πάρει κάθε φορά που χώνω.
Μακάρι να ‘χατε κάτι να πείτε να ‘χατε μυαλό για να σκεφτείτε, να δείξετε κάποιο δρόμο.
Γράφατε μα δίχως θέμα, τα ‘πατε χαριτωμένα,
μα πουθενά δε φτάσατε πουθενά τελικά,
χρόνια τώρα καταστάσεις, λόγια μόνο κι όχι πράξεις,

και χαμηλά ξεπέσατε, χαμηλά γενικά.
ΒΠ Αθάνατο και να το εμπεδώσετε,
όσοι το κράξατε καιρός να μετανιώσετε,
χάσαμε πολύτιμο χρόνο λόγω του πάθους,
δε χειροκροτώ το παραμικρό δείγμα λάθους.
Επικίνδυνος λοιπόν είναι ο τόπος που κατοικούμε,
το δίνουμε μουνόπανα δίχως να πληρωθούμε,
σεβασμό δεν απαιτούμε, υποταγή ζητάμε,
μάγκα λυπάμαι κατρακυλάμε προς την κορυφή, λυπάμαι μουνί,
είχα και θα ‘χω την τιμή να παραμένω βαρυσήμαντος,
επιτομή εγκλήματος αιτία, το ζούμε λοιπόν με full αλητεία,
σβήνω τα κεριά στα μουσικά νεκροταφεία.

Τώρα το πένθος σας είναι γιορτή για μας,
είναι ο Άσαρκος απλά και περισσεύετε,
μην τα μπερδεύετε χάνετε μονομιάς,
αφού δε βρήκατε τον τρόπο για ν’ ανέβετε.
Ήρθε τ’ Αθάνατο μετά την τελετή μας,
το υπερσύγχρονο για κοινό με μυαλό,
το cd σας πάνω κάτω θα μοιάζει με το cd μας,
μουσικός παράδεισος με το ρυθμό Θεό.

Κι αφού γεμίσαμε πουτάνες είναι καιρός να γαμήσουμε,
βρήκαμε ένα δρόμο δικό μας να περπατήσουμε,
κι αφού για την ειρήνη θα ‘πρεπε να πολεμήσουμε,
βρείτε μας τον κόσμο κι εμείς θα το κανονίσουμε.
Σταματήστε τα ψέματα, μοιάζετε με πολιτικούς,
θέματα πολλά, πολλά κουπλέ για ραψωδούς,
είστε τυχεροί που το δίνουμε για θνητούς,

μιμείστε τη σιωπή γι ’αυτό έχετε οπαδούς κουφούς.
Αν ακούσετε πως έχει συναυλία ΒΠ,
ελάτε μαζικά για μουσική, νταφού, κρασί,
μην περιμένετε να μπείτε τσαμπέ, τσαμπέ το cd,
κι όσοι γουστάρετε μια μάχη θα τα πούμε στη σκηνή,
απαραίτητο το κόκκινο Χ, κλείσε το στόμα σου,
ξάπλωσε αναπαυτικά και άνοιξε τα πόδια σου,
γάμησα την κλίκα σου, πούστη χάνεις τα λόγια σου,
σ’ αφήνω μόνο σου ν’ ακολουθάς τη μόδα σου.
Θέλω να δω τον ιδρώτα σου μα βλέπω λάθη,
ζωντανεύω τον πολιτισμό που βλάκα δεν υπάρχει
και μετά επαναφορά στον πλανήτη Γη για τη μάχη.
Φέραμε τον λόγο χρυσάφι πάρε τον μπούλο,
δε θα σε χρειαστώ έχω τον Σατανά για δούλο.
Στη δουλειά σου delete, σε λίγο PTM The Trick.
Τα πάντα χάνονται όταν οι Ραψωδοί ξεπετάγονται,
όσοι χώνονται απ’ το Φονικό Μηχάνημα θανατώνονται.

Τώρα το πένθος σας είναι γιορτή για μας,
είναι ο Άσαρκος απλά και περισσεύετε,
μην τα μπερδεύετε χάνετε μονομιάς,
αφού δε βρήκατε τον τρόπο για ν’ ανέβετε.
Ήρθε τ’ Αθάνατο μετά την τελετή μας,
το υπερσύγχρονο για κοινό με μυαλό,
το cd σας πάνω κάτω θα μοιάζει με το cd μας,
μουσικός παράδεισος με το ρυθμό Θεό.
Τώρα το πένθος σας είναι γιορτή για μας,
είναι ο Άσαρκος απλά και περισσεύετε,
μην τα μπερδεύετε χάνετε μονομιάς,

αφού δε βρήκατε τον τρόπο για ν' ανέβετε.
Ήρθε τ' Αθάνατο μετά την τελετή μας,
το υπερσύγχρονο για κοινό με μυαλό,
το cd σας πάνω κάτω θα μοιάζει με το cd μας,
μουσικός παράδεισος με το ρυθμό Θεό.

7 Όνειρα σβήνουνε – 2003

Κοίτα να δεις που όνειρα σβήνουνε,
δεκαεννιάχρονων και στο κενό βαδίζουμε,
βράδυ μονάχος και χαρμάνης κρυώνεις,
δεν ξέρω αν βλέπεις μπροστά σου, το δρόμο που άρχισες ποτέ δεν τελειώνεις,
κοίτα να δεις που όνειρα σβήνουνε,
δεκαεννιάχρονων και στο κενό βαδίζουμε,
βράδυ μονάχος και χαρμάνης κρυώνεις,
δεν ξέρω αν βλέπεις μπροστά σου, το δρόμο που άρχισες ποτέ δεν τελειώνεις,
κοίτα να δεις που όνειρα σβήνουνε,
δεκαεννιάχρονων και στο κενό βαδίζουμε,
βράδυ μονάχος και χαρμάνης κρυώνεις,
δεν ξέρω αν βλέπεις μπροστά σου, το δρόμο που άρχισες ποτέ δεν τελειώνεις,
κοίτα να δεις που όνειρα σβήνουνε,
δεκαεννιάχρονων και στο κενό βαδίζουμε,
βράδυ μονάχος και χαρμάνης κρυώνεις,
δεν ξέρω αν βλέπεις μπροστά σου, το δρόμο που άρχισες ποτέ δεν τελειώνεις.

Τσουλάει στον τσίγκο ο πυρετός για να ρουφάς πιτσιρικά,
λιωμένος πάλι, άφραγκος, στα αφιλόξενα στενά,
ειν' η Αθήνα βουλιαγμένη στα σκατά και κάπου μέσα σ' αυτά,
ανήλικοι παράνομοι κάνουνε φέρμες για λεφτά δες το απλά,
ειν' η χαρμάνα που σου καίει τα μυαλά, είναι ο πόνος μες στα κόκκαλα.
Φιλόδοξοι φονιάδες για ν' ανοίξουνε λάκκους,
και εγώ ανώφελα θυμάμαι που ρουφάγαμε ντουμάνια,
φίλε θυμάμαι εποχές πριν πέσει στάχτη στα μάτια,
πουτάνας γιοί, με μπλε στολές, φέρανε τ' άδικο στα πάρκα,
μια βελόνα να φλερτάρει με το θάνατο και ματωμένη σάρκα,
η καφετιά στις γειτονιές κάνει κουμάντα,
όνειρα σβήνουνε και κάνεις τα πάντα,
ο εξευτελισμός για να την πιείς,
τρεις ώρες τράκα για να μην τρελαθείς, ρε μάγκα,
βλέπω πώς δεν υπάρχει παύση στο ψέμα,
πραγματικά μυρίζει θάνατος στα στέκια,
κάριολοι την είδαν ντιλέρια και μπήγουνε μες στις καρδιές μικρών παιδιών νυστέρια.
Αράζω ώρες και μετράω τα σβησμένα αστέρια,
δεν παίζει αγάπη, γυρνάν την πλάτη για να μπήξουν τα μαχαίρια,
στη Δροσοπούλου ανενόχλητα τα βέρια,
τα μαύρα χέρια, πασάρουν ψέμα,
σε πιτσιρίκια που την είδαν έχω αρχίδια σαν πρόβατα που πάνε για σφαγή,
μάζες ψυχών με μάτια κλεισμένα,
είναι τα Βόρεια Προάστια σε χρόνια παραμυθιασμένα.

Κοίτα να δεις που όνειρα σβήνουνε,
δεκαεννιάχρονων και στο κενό βαδίζουμε,
βράδυ μονάχος και χαρμάνης κρυώνεις,

δεν ξέρω αν βλέπεις μπροστά σου, το δρόμο που άρχισες ποτέ δεν τελειώνεις,
κοίτα να δεις που όνειρα σβήνουνε,
δεκαεννιάχρονων και στο κενό βαδίζουμε,
βράδυ μονάχος και χαρμάνης κρυώνεις,
δεν ξέρω αν βλέπεις μπροστά σου, το δρόμο που άρχισες ποτέ δεν τελειώνεις.

Μεγαλωμένος στα στενά της, την είδα μάγκα μου να τρώει τα παιδιά της,
Αθήνα, με πιάνω να παραμιλάω το όνομά της,
σε είδα χθες που ήσουν στη γύρα για το χρήμα,
μάλλον έψαχνες να φτιαχτείς,
παραμονεύει ο θάνατος στο δρόμο που έχεις διαλέξει, κοιτά να σοβαρευτείς,
μένω βουβός, κοιτάζοντας τι έχει απομείνει,
μανάδες να αγωνιούν μ' ένα γιατί στα χείλη,
για ένα παιδί που κάθε μέρα βαδίζει στο πράσινο μίλι,
τί τα θες, η πρέζα κάνει κουμάντο στις γειτονιές, πίστεψε με αν θες,
καφέ κυρία με τα όλα της,
σας πήρε μπάλα η προπαγάνδα όταν βρεθήκατε στα πόδια της,
παραμυθιασμένοι αγωνιστές, απόηχος του αγγίγματός της,
είσαι ένα πιόνι που δηλώνεις στο παρόν της,
τί μου λες, τα μίνια έχουν πάρει θέση στις πλατείες,
αρρωστάκι, κοφ' τις μαλακίες,
δε με πείθεις, μη μου μιλήσεις, αν με δεις ξανά και εφόσον με γνωρίσεις,
θυμήσου πως σου βρήκαν μάρμαρα μέσα στις φλέβες απ' τους γύφτους που ψωνίζεις,
δεν το ελέγχεις βλάκα, δεν το ελέγχεις, δεν το ελέγχεις, δεν το ελέγχεις.

Κοίτα να δεις που όνειρα σβήνουνε,
δεκαεννιάχρονων και στο κενό βαδίζουμε,
βράδυ μονάχος και χαρμάνης κρυώνεις,

δεν ξέρω αν βλέπεις μπροστά σου, το δρόμο που άρχισες ποτέ δεν τελειώνεις,
κοίτα να δεις που όνειρα σβήνουνε,
δεκαεννιάχρονων και στο κενό βαδίζουμε,
βράδυ μονάχος και χαρμάνης κρυώνεις,
δεν ξέρω αν βλέπεις μπροστά σου, το δρόμο που άρχισες ποτέ δεν τελειώνεις,
κοίτα να δεις που όνειρα σβήνουνε,
δεκαεννιάχρονων και στο κενό βαδίζουμε,
βράδυ μονάχος και χαρμάνης κρυώνεις,
δεν ξέρω αν βλέπεις μπροστά σου, το δρόμο που άρχισες ποτέ δεν τελειώνεις,
κοίτα να δεις που όνειρα σβήνουνε,
δεκαεννιάχρονων και στο κενό βαδίζουμε,
βράδυ μονάχος και χαρμάνης κρυώνεις,
δεν ξέρω αν βλέπεις μπροστά σου, το δρόμο που άρχισες ποτέ δεν τελειώνεις.

8 Παραμένω – 2003

Πεθαμένοι, σκάνε όλοι μύτη σαν Τσετσένοι,
αντάρτες, βγάλανε cd και ακροβάτες του ονείρου,
ραψωδοί κατευθείαν απ' τα βιβλία του Ομήρου, ρε άντε γαμήσου.
Κουράστηκα να παρακαλάω για κάτι καλύτερο,
κουράστηκα να προσπαθώ να κάνω το ηθικό, ανήθικο,
κουράστηκα τις πουτάνες με τα μικρόφωνα στα χέρια να βλέπουν μέλλον,
καμία αξία, μπουκάρανε στη φάση για να κάνουν φασαρία και γρίφους,
πουλήσανε δύο χιλιάδες δίσκους και μύθους άτρωτους,
τους έστειλα αδιάβαστους,
το μνήμα για τη μνήμη, τι θα μείνει.
Τίποτα όρθιο δε θα μείνει και τίποτα δεν ξεχνιέται,
Ό, τι μυρίζει γυρίζει κι ό, τι κουνιέται γαμιέται,
εσύ κουνιέσαι πολύ,
για άλλους θα 'σαι είδωλο, για μένα αδερφή
κι όταν θα λες τις μαλακίες θ' ανεβαίνουν οι πωλήσεις στα cd
και πούλησέ τα σε βινύλιο ή κασέτα για να δείξεις αυθεντία,
άλλη μία μαλακία κι άλλες δέκα στα ταμεία.

Κάθε χρόνο μειώνονται οι mc's που έχουν αρχίδια,
κάθε πέρσι και καλύτερα εφόσον παίζονται παιχνίδια,
πάνω στην πλάτη μιας κουλτούρας,
εταιρείες κυκλοφορήσανε μεγάλες δουλειές φιγούρας και kramahoperrates,
εταιρείες μείνανε σκάρτες και βγάζουν σκάρτους,
αυτούς ακούς, αυτούς αγόρασες και τώρα φάτους,
όσοι μιλήσαν για επίπεδο, είναι χωρίς επίπεδο,
όσοι μιλήσαν για ληστείες, είναι όλοι τους κλέφτες,

πολλοί τα πήρανε ολόκληρα και άλλοι φέτες φέτες,
άλλοι είπανε πως γίνανε διάσημοι στις Σεϋχέλλες ,
όσοι επενδύσανε στο rap και το hip hop, φάγανε γκέλες,
τρέλες πολλές, πολλές, μείναν στον άσσο, όλοι ανεξαιρέτως,
και για όσους παρεξηγήθηκαν, παραμένω ωμός και σκέτος,
όσοι το ξεκίνησαν το κλωτσάνε προς το τέλος,
καργιολάκια της σειράς, που ήταν ένα τίποτα γεμίσανε με δέος,
ο νέος ειν' ωραίος, μα πάντα ευτυχώς, ο παλιός είναι γαμάτος, ο παλιός είναι γαμάτος.

9 40 ώρες πριν- 2003

40 ώρες απομένουν τελική μορφή πλανήτης υπό εξαφάνιση
οσμές πανικού και φόβου πριν την διάλυση
Μένει ελάχιστος χρόνος ζωής τι να κάνω;
Βιάζομαι, τρέχω, αναζητάω πολλά πριν πεθάνω.
Ένα στερνό «σ'αγαπώ» με την οικογένεια
Βγαίνω Βεΐκου ευχέρεια καθυστέρησης δεν υπάρχει
Ένα γλυκόπικρο φιλί στο μέτωπο έχει μείνει
απ'τα χείλια των γονιών πού καταλήγει;
Η ζωή μου τελικά μόνος να τρέχω βιαστικά δρόμος μικρός
οι νόμοι πέφτουν ριζικά. Σε μια γωνιά στον καφενέ
τα γερόντια τη βρίσκουν λαϊκά για τελευταία φορά φυσικά
Υπάρχει φόβος, άγχος, πόνος, σταρχιδισμός και θάρρος
Η κοπελιά μακριά κι αυτό είναι εις βάρος
Κοίτα τον πλανήτη που ζούμε είναι μεγάλος

κάνε κάτι να ζήσεις καυτές τις τελευταίες σου στιγμές

Κάποτε λέγαμε γάμησε το χθες…Κάποτε λέγαμε ζήσε το σήμερα, μάλλον σωστές οι διδαχές.

Γυρνάω στα μέρη που έζησα τις παιδικές στιγμές

Τρέχει ο ιδρώτας σου η κλαις;

Μέρη πανικόβλητα χωρίς μπατσικά κι εμπλοκές

Κάποιοι το δέχτηκαν κι άλλοι ψάχνουν για συμβουλές

Μαζικές κραυγές μάλλον ζητάν ζωές φωλιές

Τίποτα δε γίνεται ζήσε αυτό που θες

Θέλω να δω γνωστούς

Θέλω να γυρίσω μέρη

Ο θάνατος μυρίζει και προκλητικά ανεβαίνει

30 ώρες κι η γη μας αργοπεθαίνει

είναι ανούσιο να ψάχνεις μια λύση που να συμφέρει

Κάπου ψηλά θέλω να καταλήξω, να δω, να νιώσω τη γαλήνη πριν οριστικά σβήσω

Θέλω ν'αγγίξω την κοπέλα μου

κρατάω σφιχτά τη γροθιά πάνω απ'την καρδιά γιαυτή που αγαπώ

πάντα μες την τρέλα που χορεύει γύρω μου

Σκέψεις και μπρος τους φίλους μου θυμίζω τα όνειρά μας

τελικώς μέσα από τους στίχους μου

Το μόνο απίστευτο Hate η αγάπη μας η αγάπη τώρα

που ο πλανήτης γίνεται σκόνη 25 ώρες ακόμη

απ'το βουνό ψηλά έχω αράξει η κατάρα δε θα διστάσει

φτάνουν λίγες ώρες το μυαλό μου ταξιδεύει αιώνες πίσω

σκέφτομαι το γκρίζο και χαίρομαι που θα σβήσω

20 ώρες στα ρολόγια οι δείκτες κινούνται σαν τους ανθρώπους πανικόβλητοι

Συντέλεια, κλάματα, αγκαλιές και φιλιά στην οικογένεια

Άρωμα θανάτου στον πλανήτη κι οι νόμοι πεθαίνουν

Τα χρονικά περιθώρια λιγοστεύουν

Νιώθω στην καρδιά ένα αγκάθι, γαμώτο

Τώρα ο λαός κατάφερε να δει αγάπη

Να θυμηθεί πως υπάρχει μέσα του κάτι

Νιώθω στα μάτια μου δάκρυα ο φόβος έχει γίνει αναπνοή μας

Τώρα ο τρόμος ζωντανεύει στη ψυχή μας

Οι θρησκείες πέθαναν, πού χάθηκε ο Θεός σας;

Δε μένει καθόλου χρόνος για προσευχές, έχει κολλήσει ο εγκέφαλός σας

Παντού πέφτει σιωπή

Ένας δένει στο λαιμό του σκοινί κι αυτοκτονεί

Άλλος οπλίζει το όπλο και πυροβολεί δόξα πατρί

απέναντί μου τα μυαλά του χυμένα στο δάπεδο χλωμή φωνή μου

Μια ντουζίνα ώρες έχουνε μείνει για τη ζωή μου,

στο τηλέφωνό μου λαμβάνω μήνυμα απ'το μωρό μου

Τελευταία συνάντηση παντού σημάδια πόνου

τέλος για το ανθρώπινο γένος τώρα κανείς δεν είναι ξένος

Ανοιχτές οι φυλακές να βγει κάθε σεσημασμένος

Δεν υπάρχουν ενοχές κι η για φράγκα

Μόνο πληγές κι απογοήτευση

Η κυβέρνηση συνάντηση με την αντιπολίτευση

Αλάνια να τα πίνουνε με όργανα τις τάξης

Εχθροί να σου ζητάνε μαζί τους να αράξεις

Γάμησέ τα βρίσκω ένα μπουκάλι τεκίλα καυτή Αθήνα

πόσο αγάπησα τον τόπο που ζω μαζί του θα χαθώ

6 ώρες μόνο τα αδέρφια πρέπει να δω,

όσους αγάπησαν τον Χρήστο

για όσους έβαλα το χέρι στη φωτιά και πήρα ρίσκο τελευταίο αντίο,

λόγια δεν βρίσκω να πω,

κουβέντες για να δείξω σεβασμό σε κάθε δευτερόλεπτο που ΄χω ζήσει με πιάνει κρίση,

αρχίζει να ενεργεί το μεθύσι,

νιώθω τη γη να θέλει να πανηγυρίσει για την άσχημη συμπεριφορά

προς αυτή από κεφάλια με πυρηνικά βέλη
που την πληγώσανε γιατί ρε πούστη όλα να τελειώσουνε σε λίγο,
φοβάμαι, αράζω μόνος μου,
μια ματιά τα χέρια και τα μάτια μου κλείνω
σκύβω και πιάνω λίγο χώμα,
κρατάω αυτό που πάτησα και με ‘κανε να κρατηθώ
συνάντησα λοιπόν αυτό που μόνο εγώ πιστεύω αγγίζω τη μορφή του,
μ αγκαλιάζει και πεθαίνω…
5 ώρες μέχρι να χαθεί ο πλανήτης
αν υπάρχεις Θεέ μου μην με εγκαταλείπεις
Σου λέω αγγίξαμε τα όρια της φρίκης
Γάμησε τα Πάρη τρέχα να ξεφύγεις
Λοιπόν, ξεκινάω από το σπίτι
μετά από δυο μέρες ξενύχτι γυρνάω στο δρόμο σαν αγρίμι
κοιτάζω γύρω μου να δω τι έχει απομείνει
Περπατώ μονάχος κι ο αέρας που ανασαίνω με πνίγει
Πανικόβλητος ο κόσμος κι όπου φύγει, διαφυγή δεν παίζει η αυτοκτονία επείγει
Καθώς περνά ο χρόνος μόνο φόβος αιωρείται στην ατμόσφαιρα
τρομοκρατημένα όλα τα πρόσωπα
Βρέθηκα στη Βεΐκου κομματιασμένος μαζί με ένα μπουκάλι κρασί
να μου κρατάει συντροφιά μέχρι το τέλος
δεδομένος ο αφανισμός για το ανθρώπινο γένος
Διάσημος ένας τρελός ανοίγει μια βαλίτσα με λεφτά
και τη φουντώνει καθώς παίρνει φωτιά
πέφτει στα γόνατα κι αρχίζει να γελά μάλλον κατάλαβε ο χρόνος πως τελειώνει
2 ώρες πριν να γίνουμε όλοι σκόνη
Αράζω να φουμάρω ένα τσιγάρο οι σκέψεις τρέχουνε με χίλια
στο μυαλό μου αργά κοντεύω να σαλτάρω
δεν ξέρω τι συμβαίνει προσπαθώ να με καλμάρω

Μπροστά μου ακριβώς ένα ζευγάρι από γερόντια
κάθονται αγκαλιά και νοσταλγούνε τα παλιά
Πάω για τηλεφώνημα πρέπει να ακούσω για τελευταία φορά
τη γυναίκα που με ‘φερε στον κόσμο πραγματικά
Μια ώρα πριν να γίνουμε όλοι παρελθόν
μοιάζει ψέμα κρατάω το μυαλό μου άδειο ζω για το παρόν
Μοιάζει ψέμα γύρω μου φωνές παιδικές, κραυγές
προσπερνώ ατρόμητος τρομαγμένες φάτσες μες τις γειτονιές
Δυστυχώς έφτασε η ώρα, σκοτεινιάζει ο ουρανός
μένω ακίνητος και βλέπω την απειλή να μας πλησιάζει
έχει τη μορφή του σατανά πέφτω στα γόνατα και…

10 Ελεύθερος όσο κανείς – 2006

Μυαλού φυλάκιση, εγκεφαλική νάρκωση,
όλα ανάποδα, θέλουνε να γίνουμε τετράποδα.
Αποπλάνηση, να γίνω κι εγώ μη σκεπτόμενος,
δίχως απάντηση, καλύτερα να γίνει πόλεμος.
Μυαλού φυλάκιση, εγκεφαλική νάρκωση,
όλα ανάποδα, θέλουνε να γίνουμε τετράποδα.
Αποπλάνηση, να γίνω κι εγώ μη σκεπτόμενος,
δίχως απάντηση, καλύτερα να γίνει πόλεμος.

Μυαλό ελεύθερο, τίποτα δεν το φυλακίζει,
γροθιά που σπάει όλα τα κάγκελα του πλανήτη,

κάθε σκέψη,
μοιάζει με τροχιά μετεωρίτη,
κάθε λέξη,
δίνει το στόχο και καταλήγει καταπάνω του σαν τσεκούρι σε λαιμό Διαβόλου,
για κάθε παιδί που σκοτώνεται,
θα ‘μαι μαχαίρι που καρφώνεται βαθιά στην καρδιά κάθε δολοφόνου.
Μακάρι να μπορούσα να γίνω χαμόγελο σε κάθε πρόσωπο,
να ‘κανα τον κόσμο λίγο πιο όμορφο,
φαίνεται χαζό μα πρέπει να πολεμήσω,
άμα θέλω να σταματήσω τον πόλεμο.
Η γενιά μου έχει μάθει να πηγαίνει με το κύμα,
κάθεται να τη γαμήσουνε για λίγο χρήμα,
το φαινόμενο έχει οπαδούς, έχει διαδοθεί,
έγινε εικόνα σε κουτί με γυαλί
και παραπλανεί το καθετί που δεν μπορεί να σκεφτεί,
γαμώ την πουτάνα μου,
γύρω μου οι νεκροί περπατάνε,
με φυλακισμένα μυαλά και παραμιλάνε,
γυρεύω απεγνωσμένα μια στρατιά, γεμάτη καρδιές,
έτοιμη να πάμε να σπάσουμε φυλακές.

Μυαλού φυλάκιση, εγκεφαλική νάρκωση,
όλα ανάποδα, θέλουνε να γίνουμε τετράποδα.
Αποπλάνηση, να γίνω κι εγώ μη σκεπτόμενος,
δίχως απάντηση, καλύτερα να γίνει πόλεμος.
Μυαλού φυλάκιση, εγκεφαλική νάρκωση,
όλα ανάποδα, θέλουνε να γίνουμε τετράποδα.
Αποπλάνηση, να γίνω κι εγώ μη σκεπτόμενος,
δίχως απάντηση, καλύτερα να γίνει πόλεμος.

Μυαλού φυλάκιση, εγκεφαλική νάρκωση,
όλα ανάποδα, θέλουνε να γίνουμε τετράποδα.
Αποπλάνηση, να γίνω κι εγώ μη σκεπτόμενος,
δίχως απάντηση, καλύτερα να γίνει πόλεμος.

Δεν είμαι σπίρτο, όταν ανάβω δε σβήνω,
γίνομαι Κόλαση δεν ειμ' απόλαυση που κρατάει για λίγο,
σκελετός, όχι μαριονέτα ή του ξυλοκόπου γιος,
είμαι δύναμη πυρός, η πηγή φωτός,
η Γη που πατώ δε θέλει να 'μαι νεκρός, είδα,
τον εαυτό μου στο μαύρο μισό χωρίς τη λευκή κουκίδα,
δεν αναζητώ χρυσό ή σεβασμό, ούτε πατρίδα θέλω,
ελεύθερος να νιώθω,
περιμένω να καταλάβεις και περαιτέρω επιθυμώ θυμό,
αλλαγή πορείας προτού δεις το γκρεμό,
επίθεση σε κάθε κρατικό μηχανισμό.

Μυαλού φυλάκιση, εγκεφαλική νάρκωση,
όλα ανάποδα, θέλουνε να γίνουμε τετράποδα.
Αποπλάνηση, να γίνω κι εγώ μη σκεπτόμενος,
δίχως απάντηση, καλύτερα να γίνει πόλεμος.
Μυαλού φυλάκιση, εγκεφαλική νάρκωση,
όλα ανάποδα, θέλουνε να γίνουμε τετράποδα.
Αποπλάνηση, να γίνω κι εγώ μη σκεπτόμενος,
δίχως απάντηση, καλύτερα να γίνει πόλεμος.
Μυαλού φυλάκιση, εγκεφαλική νάρκωση,
όλα ανάποδα, θέλουνε να γίνουμε τετράποδα.
Αποπλάνηση, να γίνω κι εγώ μη σκεπτόμενος,
δίχως απάντηση, καλύτερα να γίνει πόλεμος.

Μυαλού φυλάκιση, εγκεφαλική νάρκωση,
όλα ανάποδα, θέλουνε να γίνουμε τετράποδα.
Αποπλάνηση, να γίνω κι εγώ μη σκεπτόμενος,
δίχως απάντηση, καλύτερα να γίνει πόλεμος.

11 Κάθε φορά που χάνομαι – 2006

Κάθε φορά που χάνομαι και με το μυαλό μου σκέφτομαι,
είναι κάθε φορά που μάχομαι, είναι κάθε φορά που τρελαίνομαι.

Μέσα μου τα πάντα πέφτουνε σα να ‘ναι ντόμινο,
οι γύρω μου συνέχεια κοιμούνται μα κάνω θόρυβο,
είναι κουφοί, άραγε είναι νεκροί,
η σελίδα τους παραμένει λευκή.
Είναι κομμένα τα φτερά σε κάθε πλάτη,
πρώτα βάλε βάση μετά χτίσε παλάτι,
γίνε κι εσύ λίγο παιδί το ‘χεις ανάγκη,
γίνε σημείο που κρύβεται σ’ έναν χάρτη.
Αν όλα κάποτε χαθούνε και φοβηθείς,
γίνομαι και κράτημα σε γκρεμό για να κρατηθείς,
να το θυμάσαι αν είσαι αδερφός μου,
και να λυπάσαι αν είσαι αντίπαλός μου.

Αναρωτιέμαι πόσο να με νιώθεις,

δεν έγινα ποτέ ο λόγος που κρυώνεις,
δεν έγινα ποτέ φωτιά που καίει όνειρα,
είμαι παιδί δε με νοιάζει αν είναι πρόβλημα.
Κι όταν χάνομαι... ανάμεσα σε τόσους ανθρώπους,
μάχομαι... όχι για να κλέψω το φως τους.
Αναρωτιέμαι πόσο να με νιώθεις,
δεν έγινα ποτέ ο λόγος που κρυώνεις,
δεν έγινα ποτέ φωτιά που καίει όνειρα,
είμαι παιδί δε με νοιάζει αν είναι πρόβλημα.
Κι όταν χάνομαι... ανάμεσα σε τόσους ανθρώπους,
μάχομαι... όχι για να κλέψω το φως τους.

Εγώ δε ντράπηκα γι' αυτά που έχω κάνει...
και δε μετάνιωσα γι' αυτά που έχω πει,
εγώ σηκώνομαι μάγκα σαν το φεγγάρι...
και ζωντανεύω να πεθάνει η σιωπή.
Είναι η Ελλάδα, καθαρή στη βιτρίνα όταν ποζάρει,
μα η βρώμα ξεπροβάλλει στην Αθήνα,
πόσο κάνει να πουλήσετε όνειρα και πιστεύω.
Ένα σύστημα μπουρδέλο προγραμματισμένο,
η αντίδραση θεωρείται κάτι απαγορευμένο,
περιμένω χρόνια τη μόδα να φύγει,
μα κάτι χειρότερο φτάνει
και πάλι σαν εννιακέφαλο φίδι,
δε χαρίζει, δεν είναι παιχνίδι, σε κοιμίζει.

Κάθε φορά που χάνομαι και με το μυαλό μου σκέφτομαι,
είναι κάθε φορά που μάχομαι, είναι κάθε φορά που τρελαίνομαι.

Αναρωτιέμαι πόσο να με νιώθεις,
δεν έγινα ποτέ ο λόγος που κρυώνεις,
δεν έγινα ποτέ φωτιά που καίει όνειρα,
είμαι παιδί δε με νοιάζει αν είναι πρόβλημα.
Κι όταν χάνομαι... ανάμεσα σε τόσους ανθρώπους,
μάχομαι... όχι για να κλέψω το φως τους.
Αναρωτιέμαι πόσο να με νιώθεις,
δεν έγινα ποτέ ο λόγος που κρυώνεις,
δεν έγινα ποτέ φωτιά που καίει όνειρα,
είμαι παιδί δεν με νοιάζει αν είναι πρόβλημα.
Κι όταν χάνομαι... ανάμεσα σε τόσους ανθρώπους,
μάχομαι... όχι για να κλέψω το φως τους.

12 Καλώς Τα Παιδιά... 3-0

Είναι το νέο,
Βήτα Βη Βήτα Βη Βήτα Πεις, σημαντικό,
Βήτα Βη Βήτα Βη Βήτα Πεις, κάπως ακραίο,
Βήτα Βη Βήτα Βη Βήτα Πεις, αυτό είναι ροκ,
για τ’ αλάνια με τα λερωμένα jeans.

Φέρτε rappers στη σκηνή, στον sniper απέναντι,
χτυπάω και πέφτουνε σαν απόγονοι του Κέννεντυ,
δεν έχει punch lines, γλύκες και παιχνίδια,
Βήτα Πεις, αρχίδια, φεύγουν μπάρες κλωτσομπουνίδια.

Δες την άνεση σε κάθε μας παράδοση, το νιώθεις,
πως ροκάρουν οι ΒΠ στα mics, αλλά ορατότης,
δείξε μου το στυλ αν το ‘χεις,
αν όχι εισ’ από τα copies
δούλεψέ το πριν να το δώσεις,
τ’ αγαθά κτώνται κόποις,
ο αγαπημένος rapper, του αγαπημένου σου rapper, μάγκα,
σαν τον A.G. ο ζωντανός θρύλος μες στην Ελλάδα,
η πειρατεία της Αθήνας προσγειώνεται στο κτίριο,
με 747 και Μπιν Λάντεν στο πιλοτήριο,
κι όχι ό, τι κι ότι, εδώ μιλάν οι πρώτοι,
η πιο έγκυρη πηγή σου για το Hip Hop, "φι ο ρο τι",
η επιρροή σου πάλι εκθέτει τα χειρόγραφα,
τ’ ακούς κρυφά, μικρέ, κι αποστηθίζεις δευτερόλεπτα.

Άσαρκος:
Έχω κι άλλο και αντέχω να το φέρνω κι άλλο,
κι έχω και το κάτι άλλο, το θέλεις έλα πάρτο,
από το ‘να στ’ άλλο άκρο, του θανάτου σάλτο, κάντο,
περιμένω κάτω, παρακάτω να τα πούμε να ‘ρθω,
γράφω και περιγράφω και τιμή δεν αναγράφω
κι από τη σκηνή κάθε μαλάκα διαγράφω,
σε μία στιγμή μ’ ένα κομμάτι σ’ ένα μέτρο
υπογράφω Λόγος 90 Μοίρες, ατόφιο χρυσάφι.
Ράβω με κλωστή και με βελόνα το στόμα σου βρώμα,
σκάβω, εν μία νυκτί, το λάκκο σου πέσε τώρα,
ανάβω το φυτίλι και καταλήγει σε βόμβα
τρία, δύο, ένα, δύο και τέταρτο η ώρα,
και χαμηλά τα φώτα με προσόντα και φόντα,

επίθεση φωτιά, δεν τίθεται θέμα για κόντρα,
απέναντί μου φέρε την ελληνική σκηνή και ρώτα με,
ναι, ποιός θα πέσει πρώτα.

Pure Form:
Φέρτε rappers στη σκηνή, rappers χθεσινοί,
ελάτε μιλήστε μα κρατήστε μια πισινή,
πάνε χρόνια που ‘χουμε υπογράψει σύμβαση με το άγριο,
ταυτόχρονα η μουσική μας έρχεται απ’ το αύριο,
είναι δύσκολο να το φέρνω σε κάθε δίσκο,
εγώ, κάθε τι νέο που εφευρίσκω,
κι αφού το φτύσω και το βγάλω το εντοπίζω,
σε κάποιου αντίπαλου συγκροτήματος το δίσκο,
ίδιο, με το δικό μου φτυστό,
μόνο που το flow τους δεν ακουμπά το flow δολοφόνο μου,
φωτιά στο φυτίλι, η έκρηξη προκαλεί σεισμούς,
να κάψω την ύλη, να διώξω τους μικροοργανισμούς,
απ’ αυτό που λέμε εύστοχο, εσύ απέχεις,
κι έχεις μικρής χρονικής διαρκείας καριέρα, δεν αντέχεις,
οι μπάρες σου ειν’ αδύναμες, σπαν’ εύκολα σαν twix,
ένα φτωχό από flow εισ’ αγόρι, Oliver Twist.
Βίβα Τζούλια, στην Τζούλια τη σαμπάνια,
η καλή δουλειά δε θέλει διαφημιστική καμπάνια.
Θα με βρεις στο διαδίκτυο, όντως πάτα enter,
θα με βρεις παντού σαν αναπτήρα Hondos Center,
κι ό, τι δίνεις λυπάμαι μα δε θα μείνει γιατί,
δεν είναι το ίδιο μ’ αυτό που η ομάδα δίνει,
θα πέσει πούτσος σ’ όποιον κρίνει,
μακρύς βαρύς και κρύος σαν το χειμώνα του Ευθύμη.

Άσαρκος:

Εκπέμπω υπογείως,

"παρομοίως"... "παρομοίως"...

κυρίως ώρες, όλες, νύχτα μέρα,

ιδίως, όταν σιωπούν εδώ πέρα,

είναι κρύος ο καιρός έχουμε κόντρα,

μέχρι και τον αέρα και σηκώνουμε κεφάλι σαν την κόμπρα,

προσόντα επιθετικά προς όντα,

τύπου πύθωνα ή βόα, εμείς ανακόντα,

Βήτα Πεις από σπόντα,

επί σκηνής, από νωρίς, αποχωρείς,

χωρίς να πεις αφού μπεις ό, τι δεις είναι,

ώρα να βγεις δεν το ζεις δεν μπορείς,

ειμ' εδώ από τότε που δεν ήσουν ενώ,

εσύ μεγάλωνες μ' εκείνο το μικρό το μυαλό,

μ' ένα κοινό που δεν έχουμε σημείο κοινό

το παρατηρώ να κατευθύνεται σ' εκείνο το κενό,

τον απότομο γκρεμό, ηρεμώ, εξηγώ,

καθοδηγώ τον οδηγό σε άλλο δρόμο

με κατάληξη την πτώση,

δίνω πόνο κάθε χρόνο μία δόση

και δεν πρόκειται ποτέ να τελειώσει.

Pure Form:

Είναι το νέο,

Βήτα Βη Βήτα Βη Βήτα Πεις, σημαντικό,

Βήτα Βη Βήτα Βη Βήτα Πεις, κάπως ακραίο,

Βήτα Βη Βήτα Βη Βήτα Πεις αυτό είναι ροκ,

για τ’ αλάνια με τα λερωμένα jeans.

13 Ι.Δ.Ε.Α. - 2012

Από το δικό μου χέρι, χέρι χέρι στο δικό σου χέρι,
κι από το δικό σου χέρι, χέρι χέρι στο δικό του χέρι,
κι από το δικό του χέρι, χέρι χέρι,
σ’ όλη την Ελλάδα η ομάδα ταξιδεύει.
Από το μυαλό μου, στο μυαλό σου, στο μυαλό του,
το μυαλό του καθενός είναι δικό του,
έχει πρώτα την ιδέα και μετά το σκοπό του κι αν είναι χτύπημα,
δικό μου και δικό σου και δικό του είναι κίνημα.

Μεσ’ από τα μάτια μου συστέλλω τον πλανήτη,
έχω μια μυστήρια ενέργεια που δε μ’ εγκαταλείπει,
έχω το δείκτη στο δόξα πατρί το θάνατο σου δείχνει,
πάλι βγαίνει δίχως αφορμή γιατί απλά μου λείπει,
γιατί σ’ έχω κι απόψε απέναντί μου ξενύχτη,
ένα φυτίλι προτού φύγεις στο κρεβάτι να σε στείλει,
έχω ένα deal να το διαδώσω, ανάγκη μεγάλη, μιλάω,
δε θα με προδώσεις αν είμαστε φίλοι,
έχει κύρος plus φήμη, θέση στο παιχνίδι,
εκατομμύρια ερεθίσματα κι ας είναι τόσο λίγοι,
μια ιδέα το ξεκίνημα, έξω γίνεται κίνημα,
ήταν πείραμα αρχικά, βγήκε και ξαναβγαίνει σύντομα,
η πολύτιμή μου ρίμα είναι ότι σκέφτομαι κι είναι κάτι πρωτότυπο,
έρχομαι από τη χαμένη πατρίδα,
είδα το πλήρωμα καυτό, ιδρώνουμε τη σανίδα,
το να ‘μαι ‘δω είναι γραφτό, παράγραφος κατακλείδα.

Από το δικό μου χέρι, χέρι χέρι στο δικό σου χέρι,
κι από το δικό σου χέρι, χέρι χέρι στο δικό του χέρι,
κι από το δικό του χέρι, χέρι χέρι,
σ' όλη την Ελλάδα η ομάδα ταξιδεύει.
Από το μυαλό μου, στο μυαλό σου, στο μυαλό του,
το μυαλό του καθενός είναι δικό του,
έχει πρώτα την ιδέα και μετά το σκοπό του κι αν είναι χτύπημα,
δικό μου και δικό σου και δικό του είναι κίνημα.

Κάθε φορά που τη θέλω απελπιστικά,
σα να μη γνωριζόμαστε πίσω στα προκαταρκτικά,
ανεξίτηλη στο χρόνο, αυτή για πάντα μένει νέα,
κι εγώ τη θέλω σαν τρελός, την κυνηγώ τη λένε ιδέα,
την καλώ κι ανταποκρίνεται κι αφού πρώτα με παίζει σιγά σιγά παραδίνεται.
Στο puzzle μπήκαν, τα κομμάτια που λείπαν,
μοιάζει με έκρηξη, Big bang, δημιουργεί ένα σύμπαν.
Ο κάτοχος της νέας ιδέας, τώρα με βλέπεις,
ο επικεφαλής ενεργεί εκ προ μελέτης,
γιατί το βήμα σου οφείλει να 'ναι θεωρώ,
βήμα βαρύ κι όχι σαν του πελαργού μετέωρο,
από το σπίτι μου, studio, γράφεται,
στο δρόμο από στόμα σε στόμα τώρα αναπαράγεται,
ανοίγουν πόρτες ενωπίον μου,
αναζητώ κομιστές θέλω να μοιράσω το φορτίο μου,
η ιδέα από το σπίτι μου αντικρίζει το φως,
η ιδέα παύει να 'ναι ιδέα, μοιάζει πιο πολύ με σκοπός,
το υιοθετείς κι εσύ, μετά το μοιράζεις,
πρώτα στο αναπαρήγαγαν και τώρα το αναπαράγεις,

κι από τους πρώτους, έφτασε σ’ όποιους,
το αγάπησαν και το κάνανε δικό τους,
ο σκοπός δεν είναι πια σκοπός έγινε το ξεκίνημα,
η Ομάδα είναι μία καλώς ήρθατε στο κίνημα.

Από το δικό μου χέρι, χέρι χέρι στο δικό σου χέρι,
κι από το δικό σου χέρι, χέρι χέρι στο δικό του χέρι,
κι από το δικό του χέρι, χέρι χέρι,
σ’ όλη την Ελλάδα η ομάδα ταξιδεύει.
Από το μυαλό μου, στο μυαλό σου, στο μυαλό του,
το μυαλό του καθενός είναι δικό του,
έχει πρώτα την ιδέα και μετά το σκοπό του κι αν είναι χτύπημα,
δικό μου και δικό σου και δικό του είναι κίνημα.

14 Φαρσοκωμωδία – 2012

Ηρεμία, η ομάδα είναι μία σαν την μάνα για παιδιά,
τα παιδιά μας έχουν παιδεία,
της βουλής τα παράθυρα, βολής είναι πεδία,
τα παιδία παίζει πετροπόλεμο με την αστυνομία.
Ελλάς, η φαρσοκωμωδία,
το στημένο παιχνίδι στην πλάτη σου οικονομία,
πιστολίδι στην πόλη, Αθήνα γίνεσαι Σικάγο,
πέφτει πείνα κι όσο πέφτει η πείνα,
τόσο δε σπάμε τον πάγο,
κλέψε τον κλέφτη που κλέβει τον κλέφτη,

τρέξε να μη σε κλέψει κλέφτης όλοι κλέφτες είναι παίξε.
Γεμίσανε με ψεύτες οι καθρέφτες,
αδειάσανε οι τσέπες, όλοι τώρα μαριονέτες,
η χώρα φυλακή και περιμένουμε δραπέτες,
είναι V για το ΒΠ κι ανοίγουμε βεντέτες,
οι λεβέντες, κρατάμε πένες με λόγια που ‘ναι πέτρες
και τα κεφάλια τους οι δέκτες,
τελικοί αποδέκτες του μέλλοντος οι αφέντες,
όσοι πήρανε ψήφους και κόψανε την Ελλάδα σε φέτες,
όσοι πήρανε ψήφους και κόψανε την Ελλάδα σε φέτες.

Περπατώ, γλιστράω ανάμεσα απ’ το πλήθος,
κουμπώνω το παλτό μέχρι πάνω γιατί έχει ψύχος,
κι ολόγυρα, γέμισε ασφυκτικά ο δρόμος,
βλέπει κι άλλος αυτό που συμβαίνει εδώ ή είμαι μόνος,
και χαζεύω, αυτούς που χαζεύουνε τις βιτρίνες,
και ψάχνουν για προσφορές κι άτοκες δόσεις για μήνες,
κοπελιά με γεια την τσάντα, τί χρειάζεσαι αλήθεια,
το τραπέζι σου είναι άδειο και η κάλτσα σου είναι τρύπια,
ανεργία, πείνα, μάγκα δεν παίζει μία
και δε βρίσκεις ευκαιρία ούτε στη χρυσή ευκαιρία,
κι αν καταφέρεις ν’ αφήσεις την ουρά κάποιων ταμείων,
το πολύ να μπεις κι εσύ στη γενιά των πεντακοσίων,
οι γονείς τα χώνουν στα φροντιστήρια,
η δωρεάν παιδεία έχει γίνει σήριαλ,
να περάσεις κάπου να σπουδάσεις κάπως,
μετά το πτυχίο στην κορνίζα, γίνε υπαλληλάκος.
Είδα ανθρώπους να βγαίνουν από τα σπίτια τους,

Έλληνες πολίτες που τους πνίγουνε τα δίκια τους,
ένστολοι τραμπούκοι επαναφέρουν την τάξη,
χτυπάνε χωρίς να βλέπουν τους διώχνουνε όλα εντάξει.
Κι αν ακόμη δε βλέπεις τα γεγονότα,
κοιμάσαι γιατί κάποιος σου έχει σβήσει τα φώτα,
και δεν υπάρχουν περιθώρια βελτίωσης,
ο κόσμος είναι άρρωστος, μάγκα, είναι τρελό.

15 Μάτια Δίχως Μάτια – 2012

Τώρα, τώρα, μιλάνε πάλι δίχως λόγια, λόγια,
κοιτάνε πάλι δίχως μάτια,
με στόμα κλειστό,
μα να ξέρουνε τα πάντα πληρώνονται μάγκες,
όλοι το βλέπουμε, ενώ δεν έχουνε χρόνο,
μιλάνε πάλι δίχως λόγο,
με ξένα φτερά,
κομμένα πόδια σ' ένα δρόμο,
γροθιά στην καρδιά,
λάβετε θέσεις,
η φωτιά πολεμά τη φωτιά με πράξεις και λέξεις.

Ξανά πίσω στα κόλπα, πρώτα άνοιξε την πόρτα,

ακολούθησε τη νότα, την οσμή απ’ τον ιδρώτα,
βασισμένη ταινία σ’ αληθινά γεγονότα,
που όπλα δεν παίζουν,
μόνο με το στόμα θα τους κάνουμε όπα.
ΒΠ μπλόφα, τζάμπα τα χαρτιά πετάν στην τσόχα,
μάγκες, έφτασε η δική μας ώρα και σβήνουν τα φώτα,
μπάντες τρεμοπαίζουνε στα ηχεία,
ίσα που ακούω την μπότα,
δε νιώθω τίποτα μάγκα, δε νιώθω τίποτα.
Φασαρία, εν Ελλάδι σκοτάδι,
για λίγα δεύτερα κι αυτό το βράδυ θα τα πούμε ελεύθερα,
φέρε εδώ τον Καίσαρα να δει το χωριό μου
κι όταν θα ‘ρθει θα καταλάβει γιατί γράφω με θράσσος μωρό μου,
για το καθετί δικό μου, κάθε κολλητό μου,
κάθε αδερφό μου, που ‘χει την τιμή του επ’ ώμου,
δεν υπάρχει θέμα δως μου λίγο χρόνο εμπρός μου,
και θα δεις την πόλη σε μια τροχιά με το μυαλό μου.

Μιλάω μάγκα, παντελονάτα και κάνε στην μπάντα,
άσε κομάντα να κάνουνε τα κουμάντα,
να δίνουμε το λόγο πάντα, μετά την πράξη,
ντάπα ντούπα δεν είναι στην καρδιά σου τον παλμό μου κράτα.
Χώρα Ελλάδα, τώρα οργανωμένη Ομάδα,
πρώτα παγίδα και μετά προπαγάνδα,
κάθε μονάδα πάθος, για κάθε λάθος ένας,
τάφος πένας... δικιά σου θα ‘ναι νάνε,
τέλος καριέρας, θα πέσεις αν νιώσεις αστέρας,
σε μια πεντάμορφη φάση που χτίσατε θα ‘μαι το τέρας,

το Βήτα μητέρα, το Πι πατέρας,
καθένας ένας, εσύ κανένας όμως, δε δείχνω σέβας.

Το μυαλό μου που λες, όταν παράγει οργιάζει,
η ομάδα πάντα κάτι βγάζει μα κανείς δεν τη βιάζει,
δυο χιλιάδες και βάλε μα ακόμη τους τρομάζει,
κι ότι πάει λαιμό να πετάξει το κατεβάζει.
Ώρα να δεις, ώρα Βήτα Πεις,
τα στυλό κάτω, πρώτα ακούν μετά αντιγράφουν οι mcs,
μετά με κράζουνε, μετά δεν υπάρχουνε,
κι εγώ γράφω, περιμένω τους επόμενους που θα ‘ρθουνε,
και θα ‘ρθουνε και θα πούνε κι αυτοί μα θα σωπάσουνε,
γιατί το νευρικό μου σύστημα δε θα πειράξουνε,
θα τους ρημάξουμε, θα τους προσπεράσουμε,
θα τους δαμάσουμε γιατί θα τους διδάξουμε.

Τώρα, τώρα, μιλάνε πάλι δίχως λόγια, λόγια,
κοιτάνε πάλι δίχως μάτια,
με στόμα κλειστό,
μα να ξέρουνε τα πάντα πληρώνονται μάγκες,
όλοι το βλέπουμε, ενώ δεν έχουνε χρόνο,
μιλάνε πάλι δίχως λόγο,
με ξένα φτερά,
κομμένα πόδια σ’ ένα δρόμο,
γροθιά στην καρδιά,
λάβετε θέσεις,
η φωτιά πολεμά τη φωτιά με πράξεις και λέξεις.
Τώρα, τώρα, μιλάνε πάλι δίχως λόγια, λόγια,

κοιτάνε πάλι δίχως μάτια,
με στόμα κλειστό,
μα να ξέρουνε τα πάντα πληρώνονται μάγκες,
όλοι το βλέπουμε, ενώ δεν έχουνε χρόνο,
μιλάνε πάλι δίχως λόγο,
με ξένα φτερά,
κομμένα πόδια σ' ένα δρόμο,
γροθιά στην καρδιά,
λάβετε θέσεις,
η φωτιά πολεμά τη φωτιά με πράξεις και λέξει

16 Λάβε Μέτρα – 2012

Είναι στο χέρι μου, φτάνει στα μέρη σου, χέρι χέρι,
και τα σέβη μου δεν ήρθανε ποτέ παραμένουμε ξένοι,
για να ξεκαθαρίζουμε να 'μαστε ξηγημένοι,
αντέχω να δέχομαι βέλη,
μετά κατά ριπάς όπου πας,
σα να σε κυνηγάνε κάμερες και να σε τυφλώνουνε φλας,
κι εσύ ποζάρεις,
εγώ σημαδεύω κι εσύ κοζάρεις ένα μουνί που θέλει να το πάρεις.
Μετά το μπαμ δεν υπάρχεις αμάν,
απλά δεν κάνεις,
και σίγουρα δεν είναι το παν, τι, λεφτά να βγάλεις,
τη γλώσσα μες στο στόμα σου να βάλεις
και μην αμφιβάλεις έχεις μείνει πίσω.
Αντέχεις κι άλλο ρίσκο και να κυκλοφορήσω κι άλλο δίσκο,

να ανακαλύψω κενά και να τα καλύψω,
να ρίξω με το στίχο το στόχο που βρίσκω,
και να το λήξω το παιχνίδι παρτίδα να κλείσω,
πάμε λοιπόν ομιλών εγώ, εσύ απών,
εδώ με την Ομάδα των Αθηνών,
πανταχού παρών, απόλυτο και κάθετο,
ανεξάρτητο από ουσίες που θα του φέρουνε θάνατο,
κι άντε στο Διάβολο τώρα και πάρε φόρα θα ‘χεις ανηφόρα,
άρα, μουνάρα, κράτα λίγα λόγια, γιατί στενεύουνε τα περιθώρια,
δεν έχει δόξα στα υπόγεια ούτε και όρια πουτάνα,
όσο για τις μανάδες τη δικιά σου γάμα,
κι όλα στο μηδέν για σένα,
γιατί εγώ το γράφω στο τερέν
23 - 0 όλα σ’ ένα τέρμα, το δικό σου, συνέχισε το θέμα.

Λάβε μέτρα, κι οργάνωσε την άμυνα,
σας έμαθε γιατί σας μελετάει για εξάμηνα,
λάβε μέτρα, κι οργάνωσε την άμυνα,
ενώπιον αυτών, είναι το Φονικό Μηχάνημα,
λάβε μέτρα, κι οργάνωσε την άμυνα,
σας έμαθε γιατί σας μελετάει για εξάμηνα,
λάβε μέτρα, κι οργάνωσε την άμυνα,
ενώπιον αυτών, είναι το Φονικό Μηχάνημα.

Τώρα λάβε μέτρα, αντίστροφα το χρόνο μέτρα,
τώρα με τετράμετρα ταξιδεύω χιλιόμετρα
και μέτρα δευτερόλεπτα, τερματίζω θερμόμετρα

κι απρόβλεπτα βγαίνουμε σέντρα με μάτια κόκκινα,
στην έδρα σου, γάμησα τη μέρα σου,
πάτησα τα ταλέντα σου, πες μου τι γράφει λοιπόν η πένα σου,
είναι το βλέμμα σου ανήσυχο
και ήσυχο το θέμα σου και σπάμε τα νεύρα σου στην αρένα σου.
Σου το ‘πα μία, δύο, τρεις, Βήτα Πεις επιζώντες,
χωσίματα μ’ ονόματα κι όχι με σπόντες,
και τα μικρόφωνα με στόχους κατόχους απόντες,
που χαμηλόφωνα μιλάνε και πουλάνε κόντρες,
είναι σαν πόρνες, για φράγκα κομμάτια σ’ οθόνες,
και πέφτουν όλες,
για πάντα με θολές εικόνες
και με κακές αναμνήσεις δεν έχουν απαιτήσεις,
δεν έχουν απαντήσεις κι απαντάνε μ’ ερωτήσεις,
ενώ στον κύκλο μου, γίνονται συζητήσεις,
με το στίχο και τον ήχο αποδείξεις,
επίσης οι πτήσεις, είναι σ’ ανώτερο υψόμετρο,
δεν μπαίνω σε συγκρίσεις,
και δίχως παρεξήγηση δε δίνω εξηγήσεις,
από κρίσεις πανικού μέχρι τάσεις αυτοκτονίας,
έχω φέρει σε πένες δίχως ίχνος αυτογνωσίας,
έχω λύσεις να πέσουνε θέσεις,
με τις επιθέσεις να μπούνε σε παρενθέσεις,
με σκέψεις αμφιβολίας,
ναι, για να καταλαβαινόμαστε, είναι το Εύφλεκτον,
Βήτα Πεις, Βήτα Πεις, Βήτα Πεις, η φλόγα των ελεύθερων.

Λάβε μέτρα, κι οργάνωσε την άμυνα,
σας έμαθε γιατί σας μελετάει για εξάμηνα,

λάβε μέτρα, κι οργάνωσε την άμυνα,
ενώπιον αυτών, είναι το Φονικό Μηχάνημα,
λάβε μέτρα, κι οργάνωσε την άμυνα,
σας έμαθε γιατί σας μελετάει για εξάμηνα,
λάβε μέτρα, κι οργάνωσε την άμυνα,
ενώπιον αυτών, είναι το Φονικό Μηχάνημα.

17 Η Βόμβα – 2012 battle

Από το βράχο, κοιτάζω την πόλη και πάλι γράφω,
πάρτο κομμάτι, μα με δίσκο πάλι θα ‘ρθω,
έντεχνο του δρόμου στυλ, έτοιμο στο πιάτο,
μόνο για ν’ ακούς, όχι για να το κάνεις bite,
rappers, εκπροσωπώ, με κάτω τον καβάλο,
που τρέχουνε για ντράβαλα όταν δοθεί σινιάλο,
βούλωστο έχω κι άλλο, δουλεύω πάντα με πλάνο,
κάτι κλασικό σε τοίχους θα ‘μαι αν πεθάνω.

Η γιάφκα που συνθέτει τώρα μια δεκαετία,
η Ομάδα μου ειν’ η ομάδα κι Ομάδα είναι Μία,
τα release που αγκαλιάζεις κι επηρεάζουν τις τάσεις,
να δες, αυτό είναι κάτι καινούριο μάγκα να μοιάζεις,
γι’ αυτούς που στο κρεββάτι ποτέ τους δεν κλείνουν μάτι,
τ’ αλάνια που κάθε βράδυ πάντα ψαχουλεύουν κάτι,
κι όταν κάτσει, βάδην σε κάθε σκοτάδι,
σκάνε οι μπάτσοι στις καβάτζες και παίζει τροχάδην.

Το πλάνο έχει επίθεση, όρθιο δε θα μείνει κάτι,
τσέκαρε το χάρτη και μάντεψε ποιος θα ‘ρθει,
ποιος φτύνει, ο Hate φτύνει, θες γραμμές φωτιά,
κλασικά χτυπήματα κι όλα πάνω από την κοιλιά.
Υποκλίσου στο μεγαλείο,
ο δρόμος είναι σχολείο και οι στίχοι μου βιβλίο,
ελάτε δύο, δύο, rappers προσοχή,
το πεδίο έχει νάρκες, δεν αρκεί μια προσευχή.

Και τώρα ροκάρεις μαζί μας, οι επίλεκτοι της Αθήνας,
έλα δες πως σβήνει ονόματα φέτος ο οδοστρωτήρας,
η διαφορά θα φανεί όταν η φλόγα μας θα ρέει,
με κάθε νέο δίσκο, στον πάγκο οι κατεργαρέοι,
κι όταν νόμιζες πως τρέχω, απέχω και δεν αντέχω,
έφερα το στίχο πίσω ξανά και το μαγειρεύω,
ίδια συνταγή, το ξέρεις δε μας κάνει αρεστούς,
Elzo άναψέ το, φωτιά θα πάρουν οι κωλάρες τους.

Ε,ε,ε,ε εδώ,
έχουμε τη βόμβα,
ε,ε,ε,ε εδώ,
έχουμε τη βόμβα,
ε,ε,ε,ε εδώ,
έχουμε τη βόμβα,
τη βόμβα,
ναι, ναι, τη βόμβα,
ε,ε,ε,ε εδώ,

έχουμε τη βόμβα,
ε,ε,ε,ε εδώ,
έχουμε τη βόμβα,
ε,ε,ε,ε εδώ,
έχουμε τη βόμβα,
τη βόμβα,
ναι, ναι, τη βόμβα.

Pure Form:
Ελεύθεροι σαν αετοί,
ακόμα δεν έχουμε το κολλάρο αφεντικού,
τριγυρίζουμε σαν αδέσποτο,
δε χαϊδεύεται, μπροστά σκοτάδι πίσσα,
δεν κουνάει την ουρίτσα, μοιάζει με σκύλα που ‘χει λύσσα,
Βήτα Πεις, κάθε πρόσκρουση, το αίτιο του κραδασμού,
η καψούρα μου, δεν είναι απλά το όνομα της μπάντας μου,
η πένα μου, η τρέλα μου, η φάση μου, τα βράδια μου,
το flow, η φανέλα μου, οι δικοί μου, η ζαλάδα μου,
το κοινό μας δεν έχει κάνα κοινό, με αλλουνού κοινό,
χαλιούνται που τα groups που ακούνε, βγάζουμε βούκινο,
εμείς και αυτοί, εμείς καυτοί,
είναι δρόμος, σκληρό κι οι άλλοι απαλοί σα βούτυρο,
και τώρα πλέον προσέχουνε τι γράφουν,
τους βάλαμε να μελετάνε καλά κάθε μπάρα,
γιατί όταν βγαίνουνε, το ξέρουν, τους εκθέτουμε,
τους γδύνουμε, δημόσια σαν πουτάνες στη μπάρα.

Σε κοιτώ, με κοιτάς, σου κάνω νεύμα και έρχεσαι,
"που το πας" με ρωτάς, το βάζω μέσα σου κολλάς,

και σου μιλάω κι εσύ μ’ ακούς και πέφτουν φλας,
μαζεύω τις εκφράσεις σου και τις κάνω κολάζ,
σου τελειώνω το τετράμετρο κι εσύ χαμογελάς,
με βλέπεις άνετο και ψιθυριστά μου μιλάς,
"έχω καεί μέσα στην Κόλαση, σε νιώθω καριόλη,
έλα λίγο ακόμη, γιατί αυτή η πόλη έχει μόνο εσάς"
σε κοιτώ, με κοιτάς ξανά,
το χέρι βγάζει το ρολόι για να δω την ώρα κι η ώρα έχει φτάσει,
οι δείκτες δείχνουνε το 2 και το 3,
πλησιάζει η στιγμή που το κουμπί θα πατηθεί κι αυτή θα σκάσει.

Ε,ε,ε,ε εδώ,
έχουμε τη βόμβα,
ε,ε,ε,ε εδώ,
έχουμε τη βόμβα,
ε,ε,ε,ε εδώ,
έχουμε τη βόμβα,
τη βόμβα,
ναι, ναι, τη βόμβα,
ε,ε,ε,ε εδώ,
έχουμε τη βόμβα,
ε,ε,ε,ε εδώ,
έχουμε τη βόμβα,
ε,ε,ε,ε εδώ,
έχουμε τη βόμβα,
τη βόμβα,
ναι, ναι, τη βόμβα.

18 Στην Πρώτη Γραμμή – 2012

Η πιο βαριά μπάντα από φέτος ροκάρει στο ηχείο σου,
ένα δύο check, ήταν προσωρινό το αντίο,
έγινε το release, διέδωσε το, τρέξε, πέστο στο φίλο σου,
είναι όπλο κράτησέ το κι άρχισε να ρίχνεις γύρω σου.
Ειν' Ακρόπολη, ειν' η δική μου απότομη,
είναι του στυλ δρομάτο, ειν' αυτό που ψάχνεις πιο πολύ,
οι άλλοι μονότονοι, μα κοίταξε άλλο οι άλλοι,
οι λύκοι ήρθαν για να μείνουν,
ενώ αυτοί θα φύγουν βράδυ,
το κανάλι αλλάζει κι αντικειμενικά κάτι καλό
στο ελάχιστο το εντόπισα κι αυτό είναι θλιβερό,
πείτε μας κι άλλα ευχαριστώ,
νόμπελ σε στίχο κι ερμηνεία,
δίνουμε τροφή, μία μπάντα με ζωτική σημασία,
κι αυτό είναι λυπηρό, το αποτέλεσμα του άχρηστου
κι αν απ' αυτό στο ελάχιστο επηρέαζε έστω και λίγο τα γραπτά του,
το έργο του δε θα πήγαινε άκλαφτο, κλείνω κι αλλάζω παράγραφο,
δεν την παλεύει, αλλιώς θα στηριζόταν στ' όνομά του.
Κι είμαι στην κορυφή του βράχου,
απ' την ψυχή μικρού παιδιού,
βγαίνουν στίχοι σκούζουν οι λύκοι,
μα έχω τ' ακουστικά μου,
το 'χω βάλει πάλι κάτω και γράφω, γειτονιά μου,
βγαίνω προσεγμένος πάντα ενώ οι άλλοι στο κουτουρού,
και στο 'πα το πάμε αλλού, εκεί που δεν ταξίδεψες,
αλλού πήγαινε, γιατί λάθος πόρτα χτύπησες,

προφανώς είμαστε τάξη επιπέδου ντοκτορά,
κι όποιος δεν παρακολουθεί, συγνώμη δε μας αφορά.

Όλα ή τίποτα, τ' ακούτε μαριονέτες;
ήρθατε για τα πολλά μα φύγατε μ' άδειες τσέπες,
τον πρώτο χρόνο χαίρονται οι ψεύτες και οι κλέφτες,
αποτύχατε, αντί για βασιλιάδες υπηρέτες.
Πολλές ομάδες, αλλά στ' αποδυτήρια οι παίχτες,
αδύναμες μονάδες, οι φαντομάδες,
πέφτουν αστέρες, ακούτε κάλυκες,
έχω σφαίρες άπειρες, οι ρίμες κάθετες,
τελαμώνες σκισμένες.
Κατά χιλιάδες μπροστά μου νεκρές οι πένες,
ήταν αγνές και παρθένες, πάντα στο ψέμα ταγμένες,
ήρθα, έχω το θέμα κι ερεύνα συντεταγμένες,
πίστευε και μη, πολέμα, έρχονται δύσκολες μέρες,
είπα οι κορυφές είναι δύσβατες κι απλησίαστες,
δε στέλνω στο κανάλι σου πληροφορίες αχρείαστες,
εδώ γίνονται φόνοι μ' επιθέσεις
και μοιάζουνε ατύχημα σαν υποθέσεις ανεξιχνίαστες.

Τόσο σοβαρό, μα πως θα μπορούσε να είναι αστείο,
αποδειχτήκαμε πολύ δυνατοί για να πούμε αντίο,
γεννάμε ταλέντα και παίρνουν την ΒΠ παιδεία,
δεν πρόκειται για σχολή ειν' η καλύτερη ακαδημία,
κι οι φήμες που μας θέλαν διαλυμένους,
προσέχετε φήμες...

τον κεραυνό δεν τον βλέπεις ποτέ να έρχεται,
η αφρόκρεμα, από την αφρόκρεμα του αφάν κατέ,
είμαστε πίσω, καλύτεροι απ' ότι ήμασταν ποτέ,
κι ακόμα και νέοι rappers δεν έχουν ελπίδες,
τα χρόνια πάνω μας αφήνουνε πείρα, όχι ρυτίδες,
άσε με να σου δείξω, να το καταλάβεις μάγκα,
πως να το κάνεις σήμερα και να κρατάει για πάντα.
Το κρατάμε, ενεστώτας, μη μείνει πίσω επιζώντας,
το φέραμε, αόριστος, ο ήχος μας αγνώριστος,
και το νιώθει κι ο πιο απαιτητικός και θα το νιώθει,
μέλλοντας εξακολουθητικός,
κι όσοι ήταν να κυκλοφορήσουν, προτού το κυκλοφορήσω,
αναβάλλεται μάγκες, τραβήχτε τους δίσκους πίσω,
κρατήστε απόσταση ασφαλείας απ' το αχτύπητο,
γιατί το δισκάκι σας θα περάσει απαρατήρητο.
Μέχρι το κόκκαλο Αθηναίος,
επεμβαίνω πρώτος κι εγκαταλείπω τελευταίος,
ο εκτελεστής με το 23, έχει χρέος,
ν' αφήνει τραύμα διαμπερές στο αντίπαλο δέος.

19 Αιχμάλωτοι - 2012

Χέρια δεμένα με χειροπέδες,
μάτια τυφλά, χείλη ραμμένα, γύρω φοβέρες,
αφού το χέρι του νόμου φέρει Διαβόλου σφαίρες,
κι αυτές δαιμονισμένες, καυτές και ματωμένες,
κυνηγητά, σε μέρες και νύχτες παγωμένες, έρχονται,
μυαλά που σκέφτονται, φλέγονται,
από τη δράση σα δάση που ξανακαίγονται,
μπάτσοι φονιάδες ελεύθεροι περιφέρονται.
Ήδη χαμένο το παιχνίδι,
και όλοι, δίχως αλεξίσφαιρο γιλέκο στόχοι στο κυνήγι,
ναρκωτικά για χρήση, TV για εγκεφάλου πλύση,
εξουσία για κατάχρηση και πιστολίδι φαίνονται,
όσοι αντιστέκονται δεν έρπονται,
συνέρχονται απ' τον υπνωτισμό και λέγονται:
Άνθρωποι, ενάντια στην αποβλάκωση
και στη φυλάκιση του νου για τους ανθρώπους,
η απάντηση είναι να βρούμε τους ενόχους,
που φέρανε τη νάρκωση και πήραν αιχμαλώτους,
άμεση αντίδραση, γροθιά με λόγους,
φωτιά σε κόσμους που θέλουνε το σκοτάδι για φως τους.

Ότι είχα ξεκινήσει, που να πάρει,
με κόψανε στο "Κ",
ένας κύριος που πέρναγε,
ο γιός του είναι συμμαθητής μου,

δε θυμάμαι τι μου ‘πε, μα θυμάμαι με είπε "μαλάκα",
ότι δε φταίω για ολ’ αυτά εγώ, αλλά φταίνε οι γονείς μου,
μόλις έφυγε επέστρεψα στη θέση μου,
θαρρώ πως για ότι κάνω μπορεί και μπελά να βρω,
μα σκέφτηκα τί θα μπορούσε να πήγαινε λάθος,
κι αυτό ήταν μόλις που ‘χα τελειώσει το "Ρ",
πάγωσα, δίπλα μου άναψαν φώτα κι ακολούθησε θόρυβος,
κάποιος έκλεισε μια πόρτα,
μια κοπέλα που βιάζεται, τρόμαξα, κρύφτηκα,
τράβηξα μια κάθετη γραμμή,
αυτό ήταν αρκετό για "Ι",
ανάλαφρα βήματα σα να οδηγούνται απ’ την αγάπη,
ζευγάρι περνά μπροστά απ’ την απέναντι οικοδομή,
ο τύπος μου χαμογελά και μου κλείνει το μάτι,
κάνω δυο κορυφές ενωμένες,
αυτό είναι "Μ",
αμάξι περνάει, ο οδηγός κοιτάει, τον κοιτάω,
μα κουράστηκα, αυτή τη φορά από ‘δω δεν το κουνάω,
ό, τι είναι να γίνει ας γίνει,
κάνω μια κορυφή με μια γραμμή στη μέση "Α",
και τώρα ξεφυσάω.
Είμαι παράνομος, μα δε νιώθω εγκληματίας,
ή παράλογος διανύω τα χρόνια της εφηβείας,
ειμ' ένας δεκατετράχρονος που ζει μες στην Αθήνα,
για ό, τι βλέπω στην πόλη μου ήθελα να γράψω "ΚΡΙΜΑ",
η φωνή, μου είπε: "φέρε το spray",
εγώ το έδωσα, "ασφάλεια" μου είπε,
μα εγώ μόνο αυτό δεν ένιωσα,
ρωτάει αν μου ανήκει ο τοίχος, όχι, απλά τον γράφω,

και με πήρε στο τμήμα, για το καλό μου, για να μάθω.

20 Κοίτα Τι Σου Λέω – 2012

Αν ησουνα μπροστα μου μπορει να αρκουσε απλα να με κοιταξεις στα ματια για να καταλαβεις τι σκεφτομαι η τι θελω να σου πω. Εφοσων λοιπον υπαρχει αποσταση μεταξυ μας αυτη τη στιγμη, θελω να δεις αυτο που σου λεω, μπορεις να δεις τις λεξεις;

Φτιαχνω εικονες, τελεια πλανα υψηλης ευκρινειας
ζουν στο προσωπο της ειλικρινειας
εικονα κρυμμενη μεσ στην εικονα ναι περιτεχνα
δεν μ' ειδες και μπηκα σαν υποσυνειδητο μηνυμα
πριν βαλω μπροστα σχεδια σκετσαρω προσχεδια
αλλοκοτα σχηματα που μεσα τους κρυβω ενεργεια
παρτο με συνεση υπευθυνα δεν δειχνεται ναι εισαι ωραια κοιμωμενη θα εχεις παρενεργεια
ερεθιζω τον αμφιβληστροειδη απο το ματι σου
δινω εικονες επικινδυνες για το σκοταδι σου
απο μαυρο σε γκρι σε γκρι ανοιχτο σπαει σε αποχρωσεις
το μαυρο σου ασπρο να γινει και να το βιωσεις
συνηθιζω ν' αντικατοπτριζω
απλες καθημερινες ιστοριες απ' το γκριζο
ξεκουρασε τα ματια σου λιγο γαμα το γκριζο
κοιτα το ειδωλο που φτιαχνω θα δεις πως το χρωματιζω
και δεν χρειαζονται καν ματια για να δεις μπροστα
αν εχεις οραμα μεσ στη καρδια σου ειναι πιο ευκολο
θελω κι εγω ενα ζευγαρι γυαλια σαν αυτα του Stevie Wonder να δω κι εγω τον κοσμο υπεροχο
φτιαχνω πορτραιτα για οσους αγαπαω
στη σελιδα μου μαγκα παντα χωραει καθε αλανι

και τους σκετσαρω με το κεφαλι ψηλα περηφανοι για παντα σαν πινακες Modigliani21

Πρόοδος – 2012

Εν ετη δυο μηδεν δεκα
οι μιξεις τους ακουγονται ακομα σαν κακογραμμενη κασετα
κι ακομα τιποτα και το ταμπουρο δεν στησανε
με τετοιο τροπο που το κεφαλι μας να κουνησουνε
το υλικο τους με πληττει εδω χιλιοπαιγμενο
φιλικο για τον πλανητη προϊον ανακυκλωμενο
επηρεασμενο απο εκει που μενω
το μελεταω το δουλευω και σου το φερνω

και πανε κατι χρονια που το λεξιλογιο μας
βρισκεται υπο συνεχη μεταλλαξη προνομιο μας
και το κλεψανε οι πιο πριν πρωτα μετα οι επομενοι
τοσο φρεσκο το team σαν πρωτοεμφανιζομενοι
εν ετη δυο μηδεν εντεκα
εχουμε προβαδισμα δυο μηδεν στο εντεκα
στον τελικο εξαντλουνται τα εισιτηρια της προπωλησης
δεν φτανει το ταλεντο ειναι θεμα σκληρης προπονησης
αποκλειονται ομαδες με χαμηλη αποδοση
διχως ορεξη για δουλεια βρεθηκανε σε απογνωση
ηταν χιπ-χοπ περσυ εναλλακτικη του χρονου
οσοι χωρατε ναι ειμαι αξεστος για εξηγηστε το μου
ας δουμε ετοιμολογικα τι σημαινει εναλλασω
μισο λεπτο θα μου παρει δεν θα σε κουρασω
ειναι διαδοχικα αλλαζω ή αντικαθιστω
ενα πραγμα με κατι αλλο τελεια οκ πασο
εσυ αλλαζεις απο τι σε τι

μεταξυ μας δεν ησουνα ποτε και κατι μεγαλο
οποτε αλλο να πειραματιστεις να το εξελιξεις
κι αλλο να αλλαζεις το στυλ σου για να πουλησεις
και πρεπει να πρεπει να προηγειται της εφευρεσης
η ιδεα του εφευρετη οχι το αντιθετο το πιανετε
ο εφευρετης ο κυνηγος της εξελιξης
ετσι πρεπει και τοτε η προοδος επιτυγχανεται
βητα στο τετραγωνο συν π στο τετραγωνο
επι β στο τετραγωνο συν π στο τετραγωνο
ησον β τεταρτης συν δυο β τετραγωνο
επι π τεταρτης συν π τετραγωνο
β τετραγωνο συν π τετραγωνο και ολο στο τετραγωνο
ιδου η αποδειξης εμπεδωστε το ολοι
και διαδοστε το στην πολη σε καθε τετραγωνο

Ερχομαι ειρηνικα ειμαι θορυβος
απο εναν μακρυνο πλανητη που λεγεται προοδος
το οπτικο μου πεδιο δεν βλεπει τοιχο
εχω τον νεο ηχο νεο ηχο νεο ηχο νεο ηχο

Προπροπροσκληση με προπροπροκληση
την προπροπροκριση στον επομενο γυρο
προπροπονηση με προπροπροθεση την προπροωθηση
προτεινε το προτεινω πρωτον
πρωτα πρωταγωνιστουν οι βου που
προκαταβολικα σημαινει δεν τα σκατε ντουκου
ειναι προοδος κανει κουκου
φωνη του στιχου σε ρολοϊ σε ηχειο τοιχου
ενα δυο κου του λου που

τρια η ομαδα μια σκεφτομαι και γραφω εκθεση
δεν εχω θεση μεσα σε παρενθεση
εν αντιθεση μ΄εκεινους
παραγω παραπλανητικους ηχους
πρωτης οδου της προοδου εχει πανυψηλους τοιχους
προετοιμαζω προσχεδιαζω
την εκτελεση θανατηφορα ενεση
στα αριστερα του στηθους
εικονα για τα ματια του πληθους
ειμαι προκατειλημμενος δεν ακουω μην ακουτε τριτους
τυπους ιδιους πανομοιοτυπους ειδους
ερασιτεχνικης κατηγοριας μ΄οπαδους λιγους
ελλειψη τεχνικης εντος ανωμαλης πορειας
καταληξανε τα προβατα σε λυκους
απο την ανοδο καθοδο
αυτο δεν ειναι προοδος προοδος ειναι ακριβως τ΄αναποδο
απογειωση αφοσιωση αφομιωση προσγειωση
σε καθε τετραγωνο

βητα στο τετραγωνο συν π στο τετραγωνο
επι β στο τετραγωνο συν π στο τετραγωνο
ησον β τεταρτης συν δυο β τετραγωνο
επι π τεταρτης συν π τετραγωνο
β τετραγωνο συν π τετραγωνο και ολο στο τετραγωνο
ιδου η αποδειξης εμπεδωστε το ολοι
και διαδοστε το στην πολη σε καθε τετραγωνο

Ερχομαι ειρηνικα ειμαι θορυβος
απο εναν μακρυνο πλανητη που λεγεται προοδος

το οπτικο μου πεδιο δεν βλεπει τοιχο
εχω τον νεο ηχο νεο ηχο νεο ηχο νεο ηχο

στο επομενο σου βημα τα λογια σου να μετρησεις
ειμαι απεναντι σου μην φοβασε να μ΄αντικρισεις
εισαι ελευθερος το beat ειναι δικο σου
πατησε το ειμαι εδω παρακολουθω την προοδο σου
θελω ιδεες κατι δικο σου ατοφιο θερμη παρακληση
κι αν το flow πεταει θα φανει στην γραφικη σου παρασταση
προπονηση ησον εξελιξη κι αυτο ειναι παντα αναλογο
οσο δουλευεις παρατηρεις την σταδιακη σου ανοδο
κι αν εχεις επηρεαστει κι αυτο γινεται υποσυνειδητα
υγειεστατο συμβαινει κ΄ειδικα στα πρωτα βηματα
οπως η φλογα δεν αναβει αν δεν εχεις αναπτηρα
ετσι δεν μπαινεις στον χορο αν δεν βρεις δικο σου χαρακτηρα
κ΄ειναι απλα μαθηματικα ποσο το΄χεις ποσο παραγεις
ποσο πεισμα εχεις ποσο αγαπας αυτο που κανεις
ειναι ο δρομος μου δρομος σου προσεχε τον ειναι ανωμαλος
καταληγει στην πρωτευουσα ονομαζεται προοδος

Ερχομαι ειρηνικα ειμαι θορυβος
απο εναν μακρυνο πλανητη που λεγεται προοδος
το οπτικο μου πεδιο δεν βλεπει τοιχο
εχω τον νεο ηχο νεο ηχο νεο ηχο νεο ηχο

22 Πρωτότυπο – 2012

Μισο λεπτο, ερχομαι και σου φερνω το πρωτοτυπο, κρατα το

Πρωτον, κατι αυτονοητο
το πρωτο που δεν εχει προτυπο ειναι πρωτοτυπο
ανοητο να μην καταλαβαινεις το ευνοητο
πως ειναι περιζητητο και περιβοητο
Βητα Πεις για το γοητρο
φιμωτρο για το φοβητρο
οξυμωρο σχημα του λογου ζωντανο σαν ονειρο
ηχο απο κραυγες σε συνεχιζομενο θορυβο

σε πολεμο χωρις ταυτοτητα ομως επωνυμο
εκπεμπει σε συχνοτητα σ΄ενα σταθμο υπογειο
η ποσοτητα μαζι με την ποιοτητα
το ονοματεπωνυμο της βαπτισμα πυρος
ειναι περασμα απο τ' αποτελεσμα στο τελικο συμπερασμα
παραδειγμα, παραδειγματικα εγω το περασα
γνωριζω τι ζω και τι γραφω, νιωθω ο,τι ενιωσα
το διαλειμμα δεν ειναι επιχειρημα πως εσβησα
επεστρεψα απο κατι που δεν ελειψα, σ' εριξα.

Καινοτομο το πρωτο
αυτο με τον πρωτοτυπο του κροτο
το καυτο ακους επι τοπου στον τοπο
κατα τοπους εχει τοπικη καταστροφη το κολπο
ευφλεκτον, επιστροφη στο δρομο με τροπο καινοτομο. (Χ2)

Ολο το βραδυ δουλευα για παρτη σου
κατερριπτα τα στερεοτυπα μες στο κεφαλι σου

κι ειχες παρα πολλα, για πολλα ζητηματα
κι εγω ενα-ενα στα γαμησα με επιχειρηματα
ολοι μπορουν να γαμησουν ενα μουνι καλο
ποσοι μπορουν να γαμησουν ενα μυαλο ανεξαρτητως φυλου
μπορεις να τους προσεγγισεις
αν ξερεις πως να το φτυσεις
μπορεις να τους συγκινησεις
εχω επιλεξει τον δυσβατο δρομο
και τον πηγαινω, πιθανον θα με βρεις καπου μονο
δεν με φοβιζει αυτο γιατι οι πατημασιες μου εξαλλου
δεν ανταμωσαν ποτε με τις πατημασιες καποιου αλλου
το μυαλο μπλεκει και πλαθει
απο τις εικονες που συνελαβαν τα ματια μου, οι δυο μου φωτογραφοι
με τον κοσμο σου ερχομαι σε τριβη
μα η φορμα γεγονοτων στο χαρτι μου μενει αγνη.

Καινοτομο, το πρωτο
αυτο με τον πρωτοτυπο του κροτο
το καυτο ακους επι τοπου στον τοπο
κατα τοπους εχει τοπικη καταστροφη το κολπο
ευφλεκτον, επιστροφη στο δρομο με τροπο καινοτομο. (X2)

Πρωτοποριακο τον αμεσο μου λογο
χαμογελα φαινονται εδω στον μουσικο μου κοσμο
τα κοριτσια μου, βασιλιας στην πιστα μου
αρχιζω και ζεσταινομαι ανεβαζω τα μανικια μου
και γραφω βητα πι για να 'χουν επιρροη
διαφορα ψυχολογιας στον κυκλο διακριτη
την αληθεια, ακουγα τα ιδια κι ειχα βαρεθει
η απουσια της ομαδας τοσα χρονια αισθητη
και ο ηλιος μ' αγκαλιαζει, κανω μπανιο στον ιδρωτα μου
οταν αφησα το σπιτι μου κι εκλεισα την πορτα μου

τα βαρη ηταν αρκετα στον δρομο μου
μα τα καταφερα, με τοσο βαδην γυμνασα τα ποδια μου
κι αφου μιλας την γλωσσα μου ξερεις τι εννοω
με νιωθεις κι ερχεσαι στα λογια μου δεν κυκλοφορω
με ο,τι χαλαει την εικονα μου, φτιαχνω την εικονα μου
την πολη μου, κι εξω ειναι ανησυχα τα αγορια μου
κι ειναι φρεσκο.

23 Προ των 30 – 2012

Ευρωπη σε ολη την Ελλαδα
Ελλαδα σε ολη την Ευρωπη
Ευρωπη σε ολη την Ελλαδα
Ελλαδα σε ολη την Ευρωπη
Ευρωπη σε ολη την Ελλαδα
επικρατει πανικος και τρωμε απο τ' αποφαγια
φεραν ευρω στα Βαλκανια
αναβρασμος, αγχος, στρες, δανεια
και τα σεναρια δινουνε και παιρνουνε
οικονομικη, εικονικη κριση φερνουνε
αν εχουμε πληρωνουμε κι αν οχι χρωσταμε
ενταξει ειμαστε πατσι παιδεια χρωσταμε
μπατσοι κι εμεις απατσι ντυμενοι παλιατσοι
κλεφτες μεσα στη ζουγκλα ζητανε χαρατσι
παιχτες βρωμικου παιχνιδιου καντε τακλιν
στην καρωτιδα του τυπου που κανει ζαπινγκ
ναι, φετος ειδησεις και συνειδησεις
πανε πακετο κι εγω σε αντιθετες κατευθυνσεις
ερευνω στο αντιθετο ρευμα κινησεις
το διακινω δεν το πληρωνεις, δεν κανω πωλησεις

εξερευνω τα σκοτεινα μου λημεριa
περιμενω συγκινησεις με λιγα λεφτα στα χεριa
μεγαλωνω, μεγαλωνεις, μεγαλωνουμε
μερα με την μερα, καλημερα, καληνυχτα κι ανταμωνουμε
απο προ και μετα των τριαντα
τα παντα αλλαζουνε για παντα, το νιωθουμε
αν οχι εχουμε κλεισει τα ματια
και δεν το εχουμε σε τιποτα να παρουμε εκεινα τα μονοπατια.

Οχι να παιρνω, προτιμω να μαθαινω
η ζωη ειναι μικρη κι ο χρονος ειναι εχθρος της
ο κοσμος μια πολυπλευρη εικονα, θελω
οσο ζω να δω το μεγαλυτερο ποσοστο της. (X2)

Ο ρολος αναδυεται μετα το φεγγαρι θα επιστρεψει
να του κλεψει τη θεση, τοτε ο ηλιος κρυβεται
το φεγγαρι θα φυγει και θα 'ρθει ο ηλιος
καθε μερα λουπαρει αυτο ειναι κυκλος
ηταν ετσι απο οταν αρχισε
στα τοσα εκατομμυρια χρονια ζωης δεν αλλαξε
δεν αλλαζει ο τροπος ηλιε που γυριζεις
αλλαζουμε εμεις και οι θεσεις που μας εντοπιζεις
ειμαι ανησυχος και πολυ μικρος ο πλανητης
να φυγω θελω και να γυρισω κοσμοπολιτης
να ταξιδεψω σε μερη, να αγαπησω ανθρωπους
να αφησω λιγο δικο μου και να παρω απ' το δικο τους
να ηρεμησω, στην πολη μου θα επιστρεψω
να φτιαξω, να αφησω πισω κατι που θα λατρεψω
και το κατι ισως αλλαξει τον κοσμο, ισως το αντιθετο
ισως αλλαξει την τσεπη μου και στην κοπελα μου επιθετο
θελω να αλλαξω τον κοσμο ξερω ανωφελα
κι αν οχι, εστω την πολη μου την Αθηνα

αν κανω γιο να μεγαλωσει με χαμογελα
αν κανω κορη μην σκεφτει ποτε να γαμηθει απ' την πεινα.

Οχι να παιρνω, προτιμω να μαθαινω
η ζωη ειναι μικρη κι ο χρονος ειναι εχθρος της
ο κοσμος μια πολυπλευρη εικονα και θελω
οσο ζω να δω το μεγαλυτερο ποσοστο της.

24 Νέα Αρχή – 2012

Και ειμαι εδω
με βλεπεις ανεβαζω το crew μου
το αγαπω
και γραφω γραφω το στυλ μου το ατου μου
το γνωστο beat παιζει μεσ΄την πιστα του μυαλου μου
θα ειμαι εδω
παντα απεναντι απ΄τα ματια του εχθρου μου
στη γυρα για παντα και σε δουλεια για λιγα φραγκα
ειμαι εδω Ελλαδα μαχομαι παιζω το ζω ειμαι εδω ομαδα
ειμαι για αλανια η φωνη ο αφηγητης τους
γιατι ζω μεσα στον δρομο και αφηγουμαι την ζωη τους
η ζωη μας ο τοπος μας οι δικοι μου κι εγω
ενα χαλι για να παταω στα μετρα κι ενα στυλο
και θα΄μαι εδω ζωντανος παντα στηριγμα για το σπιτι μου
μια αγκαλια ανοιχτη για τους φιλους και το κοριτσι μου
εδω στην κορυφη εδω βρισκονται οι λυκοι μου
ταγμενος σ΄αυτο φτυνω μολυβι απο τα στηθη μου
ειμαι εδω για να παιζεις με κανονες στο παιχνιδι μου

εδω θα πεθανω κι εδω θα γραφουν για την μνημη μου
κι αυτο το βραδυ στο τμημα ειμαι χωμενος κρατητηριο
κι ειμαι εδω γιατι οι μπατσοι με θεωρησαν μυστηριο
αυτοι εκτελουν ενα εργο με ασεβεια στον δρομο
εγω φωνιαδες τους φωναξα οταν μου επευθυναν τον λογο
δεν γλιτωνω θα΄μαι εδω συνυπαρχω μαζι τους
μα δεν εντασσομαι σ΄αυτους ειμαι απ΄την γενια του μισους
εδω στο ποστο μου το πλανο μας θα βγει
καθ΄ανατολη σημαδευει μια νεα αρχη

Εδωωωωωω
στο χωμα που παταω
τα φτερα μου ανοιγω μεταω αγγιζω ουρανοοοοοοο
οι προσευχες σου τα μηνυματα σου ηρθαν και μ΄αγγαλαισανε
ερχομαι να σε βρωωωωωω
το σκοταδι δεν με τυφλωνει ειμαι στον δρομο σε ψαχνω
οι λυκοι ουρλιαζουν στο βουνοοοοοο
ματωμενες οι πατητουρες μεσ΄το booth
εσυ κι εγω για παντα θα΄μαι εδωωωωωω

Ειμαι εκει τα λεμε αν εφυγα τοτε ξεχνα το
ηθελα να με καταλαβεις σου΄δωσα ενα τεταρτο
δεν εχω χρονο για ανεγκεφαλους εγωιστες
εγω φευγω δεν επιμενω σε πορτες κλειστες
κ΄ειμαι εδω ενοπιον ναι ολου αυτου του κοσμου
κ΄ειμαι αυτος ειμαι προϊν του περιβαλλοντος μου
δεν ξερω εσυ πως με θες ξερω να΄μαι ο εαυτος μου
ειμαι δυσκολος το ξερω μονο λιγο χρονο δωσ΄μου
εισαι εκει σε νιωθω μακρυα μου παει ετσι
δεν θα σε φερω κοντα μου θα το κανω να δουλεψει
αν φυγω δεν θ΄αφησω πισω σημαδι απο φοβο
θα σου αφησω το τραγουδι μου και τον γραπτο μου λογο

εδω πισω παο μια σκηνη με το επιτελειο μας
εδω ενα βημα πριν δουνε το μεγαλειο μας
διπλα μου οσοι πρεπει τα φωτα κατω σκοταδι
δεν διακρινω τα προσωπα τους μ΄ακουω την αγαπη
κ΄ειμαι εκει μαζι σου ναι εκει που εισαι εγκλιστος
εγω θυμησου ο μοναδικος φιλος εμπιστος
σφυρι στα χερια σου ειμαι κρατησε με λιγο
θα φτιαξουμε την βλαβη θα γκρεμισουμε τον τοιχο
καθαρος αερας παρε ανασα ανασα καθαρος αερας
παρε ανασα ανασα καθαρος αερας
μπορει το τελος του κοσμου να την βρει το τελος της μερας

Εδωωωωωω
στο χωμα που παταω
τα φτερα μου ανοιγω μεταω αγγιζω ουρανοοοοοοο
οι προσευχες σου τα μηνυματα σου ηρθαν και μ΄αγγαλαισανε
ερχομαι να σε βρωωωωωω
το σκοταδι δεν με τυφλωνει ειμαι στον δρομο σε ψαχνω
οι λυκοι ουρλιαζουν στο βουνοοοοοο
ματωμενες οι πατητουρες μεσ΄το booth
εσυ κι εγω για παντα θα΄μαι εδωωωωωω

25 Πες το σαν να το εννοείς – 2012

Αστο να κυλαει αργα το mic δυναμωσε μου
παιζει αργα βασανιστικα σαν δεικτες σε ρολοϊ φυλακισμενου
περιμενα καιρο γι΄αυτο γεμιζοντας τετραδια
ας το κανουμε μια φορα λοιπον μα ας εχει διαρκεια
στη γη πυρος απο επισκεπτης κατοικος μονιμος
ο αινιγματικος παιχτης ο μονος νομιμος
διαδοχος γαμα τον θρονο δωσ΄την μπυρα μου
θελω χρονο αιμοραγω γαλαζιο στην σελιδα μου
δεν γυριζω να φερω τον ηχο πισω
μα για να φερω τον ηχο μπροστα να τον προχωρησω
το στυλο μου και το στυλ μου εχουν ξεφυγει
ειμαστε ζωντανη αποδειξη η σκληρη δουλεια αποδιδει
παραμενουμε μονοι μονοι μας αυτο ειναι ατου μας
ανεξελεγκτη δυναμη αφεντικα του εαυτου μας
βητα πεις εξαπλωση δια στοματος στην πολη αγαπη μας
εμεις αιχμη του δορατος στα χεριa της προστατιδας
δημιουργω μα και εγω ειμαι δημιουργημα
κατ΄εικονα και καθ΄ομοιωση του υψιστου
ο αντρας μπορει να λεγεται αντρας
μονο οταν εχει χωρις φοβο το θαρρος της αποψης του
και πιστευουμε στο παρτυ φωτια στην οροφη
κρατα αποσταση ασφαλειας οι λυκοι θελουν τροφη
σε καθε στροφη ειναι καταστροφη
σπαστο σε γραμμες ειναι κατασπρο φι.

Δινω την εικονα στον τυφλο
και την λεζαντα στον αμορφωτο
ο καθενας την δουλεια του

επαγγελμα μου το ακατορθωτο
σελιδες μετατρεπω σε καθρεφτες εσυ παρτους
και στρεψε μπροστα απο τους καθρεφτες μου
ανθρωπους σκαρτους
βαραινει η σελιδα ακουμπισα πανω τον πονο μου
ελευθερο πνευμα εγω ζωη αυτονομου
το ξερω με βλεπεις απομακρο περιεργο
απο μικρος διανυω μεταβατικη περιοδο
ανθρωπε καριερας δεν με συγκινεις
καποιο βραδυ η γραβατα σου θα σφιξει θα πνιγεις
δεν ειμαι ο ανθρωπος με το κουστουμι και το bluetooth
η αγνη φορμα σε φορμα ειμαι ο ανθρωπος στο booth
για το μικρο μυαλο σου ειναι καπως πελωριο
το τραγουδι μας υμνει τον ανθρωπο στο περιθωριο
ο μπαμπας δεν μου πηρε δωρο εδωσα τους αγωνες μου
οπου δεν μου διναν χωρο τον πηρα με τους αγκωνες μου
και βρεθηκες εσυ, τοτε σε γνωρισα
γιατι μεσα απ΄το τσουρμο σε ξεχωρισα
και σε διεκοπταν τα λογια μου συμπληρωναν τις φρασεις σου
και μαθαινα χαζευα τις εκφρασεις σου
και μου΄πες το σ΄αγαπω σε λαθος χρονο το πες νωρις
παμε παλι πες το ξανα πες το σαν να το εννοεις
ειμαι απλος μαθε να με αποκωδικοποιεις
μ΄εξιταρουν οι εξυπνες γυναικες και τα ωραια beats.

26 Τα θέλω μου – 2012

Κανε με να νιωσω ανετα φιλε μην με κρατας στη πορτα
βαλε κατι να πιουμε και χαμηλωσε τα φωτα
ηρθα να σε κανω να δεις ονειρα πιο απιθανα μα πρωτα
ας εστιασουμε στα γεγονοτα
ξεκινωντας το θεμα μας πρωτα απ' ολα
οτι πουμε εδω μενει εδω ελα τωρα με ξερεις ξεκολλα
η ζωη καθησυχαζει τους δειλους
οποτε δυσκολη μουσικη για δυσκολους καιρους
πρεπει να μιλησω μαγκα οποτε
η τωρα η ποτε αν οχι τωρα τοτε ποτε
εχω φτασει στο σημειο που γυρισμος δεν υπαρχει
ο δρομος γραφει ο δρομος δεν προσφερεται για λαθη

μερα δεν χαραμιζω μιλαω απο καρδια
ειμαι εδω ασ' τη φωνη μου ν' ακουστει στα παιδια
μεχρι εκει πισω ηρθα για να σ' αγγιξω
τοσο κοντα που μπορω να σου ψιθυρισω
εχω το επισημο ευφλεκτο αν θες μπορω
να σου το δειξω ακολουθα με στο ξεφωτο
κατω απ' τ' αστερια της πολης να μ' ανταμωσεις
και ποιος ξερει μπορει και να με νιωσεις

δεν λειτουργει με τα πρεπει μα με τα θελω μου
ο εγκεφαλος που κρυβω κατω απ' το καπελο μου
ολοι φορανε καπελα μπεσα
το θεμα ειναι τι οραμα συγκρατεις απο μεσα (x2)

και πες μπεσα κραταμε το κλειδι
που ανοιγει τον οριζοντα σου ανοιγει συντομα

λιγα λεπτα μενουν αν πας με την ωρα μου συμφωνα
οποτε βιασου και περπατα γρηγορα
ειμαι στην πιστα μου μα λειπουν τα γαρυφαλλα
εχω τ' αδερφια μου περηφανα
περιφημα γιατι νιωθεις περιεργα
αποψε σου 'πα σ' αγαπω και κοιταξες αμηχανα
αυτο ειναι τρελα σιγουρα
αυτο ειναι το σημερα πισω απο τα σιδερα
σε κοιταζω τα πιανεις με την γροθια σου
και τα μελανια προδωσανε τ' ονομα σου
κριμα γυριζω προς Αθηνα
χαμογελα σηκωνει το κλιμα
καπνος μυριζει στη γειτονια καψανε το τμημα
κι αργα στο παρκο σε βρηκα
εκει τα ηπια τα ειπα μαζι σου νυχτα
κι εκει μ' αγγαλιασες ξανα σενιοριτα
γιατι εχω αιματος δεσμους κι αορατους εχθρους
και καποιοι φιλοι κατατασσονται σ' αυτους
τους αποττασομαι διπλα δεν τους χρειαζομαι
ολα μαζι τα χασανε αφου με δοκιμασανε
μη με κοιτας αλλο ελα μπατσε γραψε με
γιατι αποψε πολλα ειπα φανταζομαι
να με θυμασαι

δεν λειτουργει με τα πρεπει μα με τα θελω μου
ο εγκεφαλος που κρυβω κατω απ' το καπελο μου
ολοι φορανε καπελα μπεσα
το θεμα ειναι τι οραμα συγκρατεις απο μεσα (x2)

ενα κι ενα κανουν δυο
απλα μαθηματικα
τα βασικα λολα να ενα μηλο

κλασσικα σαν αλφαβητος αλλοτε σαν προπαιδεια
και μαθε τεχνη κι αστηνα αν εχεις πολυτελεια
κι αν πεινασεις πιαστηνα
για να μην νιωσεις οτι πεφτεις και να σηκωσεις αναστημα
υποχρεωσεις που θελουν υψηλες επιδοσεις
κι αν οχι εχουν επιπτωσεις που δεν μπορεις ν' αποφευγεις
εχουνε κανει τη ζωη ρουτινα
σε μια ταχυτητα και μεχρι να κοπει το νημα
κι σ' εχω δει ενα βραδυ σε μια θυρα μπορει
στο διπλανο θρανειο η καπου στην Αθηνα πρωι
σειρηνα περιπολικου παντου σκυλια σε καθε γωνια
θελει φωτια η παγωνια για να σπασει
θελει λεφτα καθε κοιλια για να χορτασει μεγαλε
μα στο φιναλε δεν πρεπει να πουλαμε οτι αγαπαμε
παμε βγαινουμε μπροστα σωστα δεν τραγουδαμε
υψωνουμε φωνη και προχωραμε
δεν χωραμε σε καλουπια ουτε σε χαζοκουτια
το κραταμε στ' αληθεια με ζωντανα ξενυχτια
με λογια με νυχια και με δοντια μερα νυχτα
σε χρονια που χρονος δεν υπαρχει για παιχνιδια
δεν ειναι μια απο τα ιδια
η ομαδα ειναι μια
δεν υπαρχει συγκριση με τα σκουπιδια

27 To casting - 2012

Ειμαστε οι Βητα πεις και αυτο ειναι το καστινγκ
η διανομη ρολων
ειμαστε οι Βητα πεις και αυτο ειναι το καστινγκ
η διανομη ρολων
εσυ δασκαλε εσυ πρωτα φταις
στα παιδια αντι για κινητρα δινεις αποβολες
γιατι εχουν τα μυαλα τους αλλου πρεπει να γνωριζεις
πως ειναι δικη σου δουλεια να τους προσεγγιζεις
εσυ μαθητη μοιαζεις στον αερα φυλλο
μεσ στη ταξη οχι αδιαφορια δειξε ζηλο
κρατα οτι πρεπει και μην το παπαγαλιζεις
γιατι ετσι του δασκαλου τη καρεκλα πριονιζεις
εσυ αντρακο θες να εντυπωσιασεις
τη πηρες με τ' αμαξι να την ξεμοναχιασεις
κι εκεινη σου ανοιγει την καρδια της μα δεν βλεπεις
αυτη κοιταει τα ματια σου κι εσυ το ντεκολτε της
εσυ κοπελια ανθος ομορφο της νιοτης
για τον εαυτο σου ποσο σιγουρη νιωθεις
ολοκληρο το βραδυ παιδευεις το παλικαρι
αυτος εχει τρελαθει τωρα του λες να ξεπαρκαρει

και παιζουνε ρολοι
ποσοι τοσοι ρολοι
ρολοι που σε καθε πολη παιζουνε ολοι
καποιοι ρολοι μοιαζουν με φορτια που επωμιζομαι
ολη μου η ζωη μοιαζει με καστινγκ το ορκιζομαι
και παιζουνε ρολοι
ποσοι τοσοι ρολοι
ρολοι που σε καθε πολη παιζουνε ολοι
εσυ να ζησεις εντονα και τη ρουτινα σπαστην

κανε τον ρολο σου μοναδικο μεσα στο καστινγκ

εσυ μεγαλεμπορα ισορροπισε το
στα μαγαζακια παραδιπλα εβαλες λουκετο
να τους ανταγωνιζεσαι μην τους παραγκωνιζεις
και σαφως εννοειται για τον καταναλωτη σεβασμος
εσυ καταναλωτη δεν διορθωνεσαι
καταναλωνεις μα συχνα καταναλωνεσαι
υπαρχουνε ρουχα για τα θελω σου και ψωμι για τα πρεπει σου
μα εκει που φτασαν τα θελω σου δεν φτανει η τσεπη σου
εσυ προϊσταμενε την καρεκλα αγαπησες
μα για να καθισεις επι πτωματων πατησες
πρωτα η φωνη σου ηταν φωνη εργατη
τωρα τον συνδικαλισμο θελεις σακατη
εσυ υφισταμενε το αξιζεις μπραβο σου
δουλεψες σκληρα γιαυτο και γεμισες το πιατο σου
μα θελεις μοναχα να γεμιζει το δικο σου
αφεντικου ρουφιανος κριμα τον συναδερφο σου

και παιζουνε ρολοι
ποσοι τοσοι ρολοι
ρολοι που σε καθε πολη παιζουνε ολοι
καποιοι ρολοι μοιαζουν με φορτια που επωμιζομαι
ολη μου η ζωη μοιαζει με καστινγκ το ορκιζομαι
και παιζουνε ρολοι
ποσοι τοσοι ρολοι
ρολοι που σε καθε πολη παιζουνε ολοι
εσυ να ζησεις εντονα και τη ρουτινα σπαστην
κανε τον ρολο σου μοναδικο μεσα στο καστινγκ

εσυ μητερα αφου μεγαλωσες την κορη σου
τωρα ανησυχεις που μεγαλωνει το αγορι σου

μα το αγορι μην κλεινεις μεσα σε φουσκα
τον ευνουχιζεις κι ετσι το αγορι βαζει φουστα
εσυ αγορι εισαι μικρο κι ονειροπολο
και στα 16 αμφισβητεις τον κοσμο ολο
τα δες ολα νομιζεις και θελεις αλλα
μα η νυχτα δεν εχει πλακα τα παιδια ειναι πιο μεγαλα
εσυ διευθυντη παραγωγης δινεις συμβολαιο
βρηκες τον μικρο επειδη τον ειδες επιπολαιο
τωρα τα κονομας απο κατι που του ανηκει
και για τον μικρο δεν εβγαλες ουτ' ενα χαρτζιλικι
κι εσυ μικρε το βιαστηκες σε πιανω επιπολαιο
γιατι δεν ησουν ετοιμος για εκεινο το συμβολαιο
δεν κρινω το εμποριο κρινω μονο τα γραπτα σου
κι αυτα δεν καθρεφτιζουν την προσωπικοτητα σου

και παιζουνε ρολοι
ποσοι τοσοι ρολοι
ρολοι που σε καθε πολη παιζουνε ολοι
καποιοι ρολοι μοιαζουν με φορτια που επωμιζομαι
ολη μου η ζωη μοιαζει με καστινγκ το ορκιζομαι
και παιζουνε ρολοι
ποσοι τοσοι ρολοι
ρολοι που σε καθε πολη παιζουνε ολοι
εσυ να ζησεις εντονα και τη ρουτινα σπαστην
κανε τον ρολο σου μοναδικο μεσα στο καστινγκ

28 Λόγια – 2012

Τα λογια μου χωρις μακιγιαζ αληθειες σκετες
λογια που ευκολα δεν βρισκουν αποδεκτες
γιατι στα λογια αυτα εκθετω το προβλημα
μα διπλα απ' αυτο σου 'χω υπογραμμισει και τους παικτες
για αυτο δεν εισαι πια κοντα μου ξεχασες
η γραμμη κατω απο το ονομα σου ειναι η γραμμη που περασες
και με βρηκες απεναντι τωρα ειμαι μακρια σου
κατι σου επεσε οπως εφευγες, η αξιοπρεπεια σου
μου 'ναι αδιαφορα τα λογια σου οταν μου μιλας
εχεις σταυρωμενα τα χερια, εχεις παρει σταση αμυνας
μου 'ναι ευκολο οτι αγαπας να σου καταρριψω
υποθεση ενος λεπτου αρκει μοναχα να μιλησω
κι ο,τι πω, ειναι απ' ο,τι πεις αλλιωτικο
τα γεγονοτα ακολουθουν τον κερσορα κι αποτυπωνω τον πονο
συχνα ειναι καπως αγχωτικο ο,τι βλεπειςσ τις γραμμες μου ειναι αυτο που βιωνω
κι αυτο ειναι καθε μερα, οχι σαν σχημα λογου
αυτο ειναι καθε μερα, οχι για λιγο, ολη μερα
αυτο ειναι καθε μερα, οχι σαν σχημα λογου
αυτο ειναι καθε μερα, καθε μερα
αυτο ειναι η φορμα.

Λογια, μονο λογια (X3)
κι εγω δεν εχω λογια
και λογο να μονολογω με λογια
για λογια που δεν ειναι τιποτα αλλο παρα μονο λογια.

Κι εγω λογομαχω εδω και χρονια
το ζω πρωτα, το γραφω μετα με λογια
ελευθερωνομαι, δεν απολογουμαι
για να ακριβολογουμε, σοβαρολογουμε τοσα χρονια

λεμε τα πραγματα με το ονομα τους
τους ενοχλει που η αληθεια χορευει γυμνη μπροστα τους
ειναι το star system
ελκυστικα μουνακια σε videoclips με καλλιτεχνες κομπαρσους
και παλαμακια να χτυπανε τα παιδακια
και πανε οπου τα πανε, πατανε σε μονοπατια
σαν κουταβια σε κοπαδια μιλανε γλωσσα δικια τους
ακουνε την δικια μας και σπανε τα κοκκαλα τους
κινησεις για πωλησεις, ενταξει θα πουλησεις
πανερια με λουλουδια σε ζωντανες εμφανισεις
ειδα καποιους, θυματα μοδας με τ' οπλο παρα ποδας
σε ενα χαμενο πολεμο συμβολαιων και βρωμας.

Λογια, μονο λογια (X3)
κι εγω δεν εχω λογια
και λογο να μονολογω με λογια
για λογια που δεν ειναι τιποτα αλλο παρα μονο λογια.

Πηρες το βιβλιο μου χρονια το ξεφυλλιζες
περασε καποιο διαστημα μεχρι που το ξεκινησες
φευγουν οι σελιδες συναισθηματα φορτιζουν
πηρες μαρκαδορο κι υπογραμμισες τα μερη που σ' αγγιζουν
λογια που θυμιζουν εσενα, καθρεφτιζουν το ειδωλο σου
λογια που καθηλωνουν
λογια για παιδια που μες στην πολη μεγαλωνουν
λογια που θα κανεις πραξη ειναι θεμα χρονου
λογια που αν πιστευεις, τοτε θα 'σαι δικος μου
χορευουνε οι λυκοι παντα κατω απο το φως μου
ο λογος πρεπει να 'ναι απαραβατος
ξεχωριστο ταξιδι καθε μου παραγραφος
μ' αλλα λογια για αλλη χωρα
μουσικη στην πιο αγνη φορμα για αλλα χρονια

τα λογια μου αγγιζουν καρδιες που τωρα ζουνε χωρια
παιδια μου μειναν μονα κι ακουγαν μονο λογια
μια ομορφη εικονα κατω απ' τα σεντονια
μια ματια στα ματια ισον με χιλιαδες λογια
ενα μπουφαν κι ο σκουφος μου τα μονα μου αξεσουαρ
λογια της πολης, λογια του δρομου σαν ταινια noir.

29 Ελεύθερη Πτώση - 2012

Στεκομουν εκει στην ακρη και κοιτουσα κατω
στο χαος, η σκεψη πλησιαζε στην αποφαση
να πεσω, ελευθερη πτωση να ζησω
ενα βημα μπροστα ηταν αρκετο, μετα ταξιδι
στην αρχη φωναξα με τα ματια κλειστα
φοβηθηκα τοσο που ακουσα την καρδια μου να χτυπα δυνατα
μετα απο λιγο ανοιξαν τα ματια μου αρχισα να ανασαινω κανονικα
γελουσα πλεον, τεντοσα τα χεριμου και αφεθηκα στο αγγιγμα του αερα
το εδαφος πουθενα, ισως τοσο μακρυα τοσο χαμηλα
που δεν μπορουσε να φανει στο οπτικο μου πεδιο
ανετος, παραλληλα καθετος ακολουθουσα μια διαδρομη χωρις προηγουμενο
χωρις επιλογη για αλλαγη πορειας χωρις καταληξη διχως τελος
κοιμομουν και ξυπνουσα ημερες περνουσαν οι νυχτες ξημερωναν παλι
σαν ουρανος ατελειωτος αυτος ο δρομος σκοταδι βαθυ
πτωση διχως θανατο ελευθερη πτωση απο το βημα του τοτε, αθαντο

Στασου, να σου, πω κοιτα μπροστα σου
και θα΄μαι κοντα σου ετοιμασου ειναι σικε
το παιχνιδι που παιζουν ολοι σε παρτυ μασκε
βαλε τη μαυρη φορεσια σου παμε στο ρετιρε
εγω κι εσυ η φωνη και η ακοη τοσο ψηλα

που αν θα πεφταμε δεν προκειται να φταναμε κατω ποτε
τοσο ψηλα που αφεθηκαμε ελευθερη πτωση ενα κουπλε
πηδα, ενα βημα μονο και μετα κομμενα γονατα
σταματα ολα ειναι αλλοκοτα
η πρωτη φορα κι εσυ για παντα
γερα κρατα μαγκα
χτυπα μιλα εστω και χαμηλοφωνα
να βαλουμε φωτια στα μικροφωνα
ηχεια διχως ησυχια πεφτουμε καθετως
παγωμενος ιδρωτας κοιταμε κατω δεν υπαρχει τελος
ανοιξε τα χερια στον αερα γινε βελος
επιτελους ελευθεροι κι οχι στοχοι
στιχοι πυραυλοι εξ΄ουρανου χτυπαμε την Ευρωπη
με τον λογο τον λογο σε νεκρο χρονο
ωρα μηδεν κοιτα κατω τον κοσμο

30 Δωμάτιο 2χ2 – 2012

Ανθρωποι αιχμαλωτοι στην γωνια του κελιου τους
αοπλοι ευαλωτοι στα πυρα του εχθρου τους
ενοπλοι φρουροι πανοπλοι ατρωτοι
πανε τιμη να σκοτωσουν ή να χτυπησουν απανθρωποι
ετοιμοι για χρηση πυρων ανοιγμα πληγων
πλυσιμο λογαριασμων απο κυνηγους κεφαλων
οπου το κρατος εχει βαλει σαν σκοπευτες ελευθερους
πατανε την σκανδαλη μα δεν φαινονται προσεχτε τους
αναμεσα μας ειναι κρυβονται με καμουφλαζ
αντιδραση το μονο σαμποταζ
Αθηνα το κελι της Ελλαδας, Ελλαδα κελι της Ευρωπης
η Ευρωπη Αλκατραζ στο πανοπτικον εποπτης

προχωρας ή σταματας η καταδιωξη αρχιζει
σπανε καμερες πετρα και ριψη να η πρωτη ληψη
καλυμμενα προσωπα παμε δεν υπαρχει ληξη
ουτε ρουφιανος δημοσιογραφος για να το καλυψει

Αποδραση απ΄το Αλκατραζ
κινηματογραφικα πλανα το τελειο μονταζ
το σχεδιο ενας χαρτης στο σωμα μου τατουαζ
ενα πρασινο μιλι μετα ο κοσμος ειναι για εμας
αποδραση απο το κελι τετραστιχα στον τοιχο του δωματιου
το μυαλο μου το μυαλο σου η πιο σκληρη φυλακη
φευγω παιρνω το εξπρες του μεσονυχτιου

Τους διωχνει η μουσικη
οπως κανει με τους αδυναμους η γη
οντως φτανει το τελος γυρω μου σιγη
και πουθενα εσυ, κι εγω εδω
κι αυτο αλλο ενα που κατεθεσα ψυχη
δρομος κρυος, εξω βρεχει βαρυς χειμωνας
οτι απερριψαν αυτοι εμεις το καναμε δικο μας
αναγκαιο να μην δισταζουμε, γιατι οχι,
αφου στο τελος της μερας δεν μας εχει μεινει κατι για να χασουμε
μονο μια ιδεα που ο καθενας μας φορα
κι αν την πουλησεις πια δεν πιανει και πολλα στην αγορα
επενδυσαμε και μεγαλωσαμε γυρω απο κατι που
μας εκανε φορεις ενος προτυπου καλπικου
αγαπη ενας για ολους ολοι υπερ του ενος
μα η αγαπη δεν γεμιζει πια το πιατο κανενος
κι αν αγαπας δεν σε καταλαβαινουν σαν να΄ναι η πρωτη τους
μα η αγαπη μαλακες δεν χρειαζεται υποτιτλους
οι αξιες που κρατας θα σε κρατησουν πισω
δεν υπαρχουν αξιες υπαρχει μονο το γκριζο

σκαψαν βαθια τις θαψαν απο πανω ριξαν χωμα
αποχωρησα δεν ειναι σαν αυτους η αγνη φορμα

Αποδραση απ΄το Αλκατραζ
κινηματογραφικα πλανα το τελειο μονταζ
το σχεδιο ενας χαρτης στο σωμα μου τατουαζ
ενα πρασινο μιλι μετα ο κοσμος ειναι για εμας
αποδραση απο το κελι τετραστιχα στον τοιχο του δωματιου
το μυαλο μου το μυαλο σου η πιο σκληρη φυλακη
φευγω περνω το εξπρες του μεσονυχτιου

31 Άγγελος και Δαίμονας - 2012

Κι αφηνω γραμμες σε βαρυμπιτα προσευχομαι για σενα
ευλογημενος ο ρυθμος μου ε νιωσε την βαρυτητα
μαθε τον κωδικα για να ανοιξει η πορτα
μιλα βρωμικα, κρατα χαρτακια κι ασε τα υπολοιπα
εχω τη θεα, την παρεα, εχω το φου
εχω τον λογο προσωπο στον δρομο και παταω παντου
δεν εχω πια τον αγγελο μου πεταξε αλλου
μα δεν πειραζει εχω αγαπη και ελευθερη ψυχη αετου
και πεταω πανω απο την πολη μου
κοιταξα την ωρα κι εγραφε δυο και κατι το ρολοι μου
κι απο το στομα μου στιχακια με παθος
κι απο το ματι κυλαει το δακρυ γιατι ειμαι παλι καπως
κι ας ειμαι βραχος ραγιζω στο βαθος
γιατι η καρδια δεν παιρνει φαρμακο αν την πληγωσει καποιος
κι αν ξημερωνει κι ο μορφεας ηταν σκαρτος

και δεν ηρθε τοτε γραψε μου κατι δωσε μου αγαπη
αργα το βραδυ παλι βγαζω απο τον πατο
της καρδιας μου τα συναισθηματα μου σ' ενα πιατο
ενα χαρτι ειναι καυτο, ειναι φρεσκο, ειναι γεματο
παρε μια γευση κι ακολουθησε τον γατο
παρε μια θεση στην καρδια μου πανω η κατω
και βαλε εκει τον θρονο σου διαλεξε τον δρομο σου
μυριζει το αρωμα σου δεν χανομαι ετσι απλα
δεν νιωθει ομορφα η βασιλισσα χωρις βασιλια
ο κυριος αρρωστος φυσαει αγαπη στον αερα
ειναι κοντα σου καθημερινα περνα απ' την γειτονια σου
κλεφτα θα μπω απ' το μπαλκονι σου φαντασου
μα η λογικη με πνιγει και μου λεει στασου
κι αν με πετυχεις να μου πεις γεια χαρα
ξερεις οι θρυλοι δεν πεθαινουν το κεφαλι εχουν ψηλα
νιωθω οτι γραφω μα δεν τα βαφω μαυρα
δειχνω πως οι δρομοι μεγαλωσαν εναν αντρα.

Ελευθερωσου, ερωτευσου, αγαπα
για παντα, κανε τα παντα το ονειρο δικο σου
ελευθερωσου, ερωτευσου, αγαπα
για παντα και βρες τον δαιμονα σου η τον αγγελο σου. (X2)

Μεσα στην καρδια μου τα σκοτεινα μυστικα μου
τροφη για τον δαιμονα μου
ακολουθει τα βηματα μου
ποτε του δεν χορταινει μπορει να με παρακολουθει
σαν να 'ναι η σκια μου με τρελαινει
και σβηνω τα φωτα και το στομαχι μου σφιγγει σε μερη
παλι ταξιδευω και ζωντανευω την φρικη
πηγαινει παντα κοντρα στην λογικη μου την ριχνει
και με κανει να τον θελω διπλα μου να μην θελω να φυγει

γραφω, υπαρχει και υπαρχω κανω την σκεψη λογο
μα δεν φτανει να ξεσπασω μαζι του
με κλεινει καπου
απεναντι καθρεφτης, κοιταζω τη ματια του
στα ματια τα δικα μου που δε βλεπεις
συναισθηματων κλεφτης ειναι εκεινος που του δινεις
την αγαπη κι απολυτως τιποτα πισω δεν παιρνεις
κι εσυ εκει που κοιτας πηγαινεις
κι οπου και να πας οπου σε πανε δεν παμε και παμε πισω αντεχεις
αντιμετωπισε τον εσωτερικο σου κοσμο
βρες και δες τον εαυτο σου ξανα στην οδο σου
ποστο κατασκοπου κανενος μες στο μυαλο σου
μην αφησεις και να μην ξεχνας κανε το δικο σου
ναι, ναι εσυ και το μυαλο σου
συγκεντρωσου, ναι, απογειωσου
Βητα Πεις, ναι, βρες τον δαιμονα σου η τον αγγελο σου.

Ελευθερωσου, ερωτευσου, αγαπα
για παντα, κανε τα παντα το ονειρο δικο σου
ελευθερωσου, ερωτευσου, αγαπα
για παντα και βρες τον δαιμονα σου η τον αγγελο σου. (X2)

32 Σήμερα Είναι Κυριακή – 2012

Ενα παχυ τσιγάρο, πισω η μουσικη μου
κι ενα καλο μουνι ωραια εικονα ε, δεν ειναι καν το στυλ μου
ειμαι πιο πολυ σε φαση με τους δικους μου αραγματα
πολυπλοκο μυαλο μα γουσταρω τ' απλα πραγματα
ενα τεμπελικο σαββατο
δεν κοιμαμαι ειμαι στο ποδι απο νωρις λες και βγαινω για μεροκαματο
παιρνω τους δικους μου τηλεφωνο να τους πω
σε φαση ξυπνα ο υπνος ειναι ξαδερφος με τον θανατο
γιατι τα θελω μας μιλανε
τις αποψεις μου μεγαλε τις κραταω δεν με κρατανε
κι αν βγω θελω καλο ποτο και μουσικη boombap
θελω Chivas οχι Jack, θελω Biggie οχι Pac
οταν ειμαι στα πανω μου κι ολα μου πανε τελεια
θελω πλακες κι οχι μαλακες που ρουφανε ενεργεια
κι οταν δεν το 'χω γενικα μια μερα θλιβερη
μια καλη ταινια, την κοπελα μου και delivery
δεν προτιμαω την βαβουρα, μα θα παω κι εκει
μ' αρεσει να γνωριζω ανθρωπους μ' ακους
γιατι μ' αρεσει να αποκταω νεους φιλους μα να ξερεις
εχω καταραμενο ταλεντο στο να αποκταω εχθρους.

Η Δευτερα περασε ομορφα μου γελασε
εφτασε κι η Τριτη βραδυ ξαφνικα ξημερωσε
χορεψε η Τεταρτη κι αγκαλιασε την Πεμπτη
εχεις ραντεβου σε λιγο να ξυπνησεις πρεπει
αν δεν εχεις κεφι αυριο ειναι Παρασκευη
κι αν δεν εχεις ερθει περνα απο το μαγαζι
ξυπνησε το Σαββατο και σε βρηκε ανακατο (τα πιες)
μα σημερα εισαι ωραια γιατι ειναι Κυριακη.

Κι οχι δεν ακουγα τι μου 'λεγες χρονια με καλουσες
με φωνητικα μηνυματα μου αφηνες τετραστιχα
με δυσκολια σ' ακουγα ειχε αρκετα παρασιτα
με δυσκολια εμπαινε φως απο τα παραθυρα
εμαθα με ζητουσες, γυρνουσες τα προαστεια
ειχες μαζι σου λουπες μου το 'πανε δυο κουκλες
περνουσαν απ' το σπιτι μου την ωρα που περνουσες
απο αγαπη και σοφια γραμμα στην πολυκατοικια
κι οταν ανοιξα τα ματια μου ητανε βαρια
ηθελα να δω μα δεν μπορουσα συγγνωμη αν με χρειαστηκες
τα ρουχα στο δωματιο, οι σκεψεις μου ακαταστατες
σηκωθηκα και τρομαξα απ' τις αναπαντητες
γιατι ειχα πεσει και τιποτα δεν ακουγα
καρδια και ψυχη παραλληλα με το πατωμα
κι αυτο το διαστημα τα νεα μειναν στασιμα
μπλοκαραν οι τροχοι για αυτο σε βρηκα εκει που σ' αφησα
ει ραψωδε για πες μας που ειναι η πενα σου
φιμωσε το ψεμα απο την αρχη της μερας σου
βρες ποια θα 'ναι η ιδεα σου, αγουροξυπνημενη
στο ραντεβου μην ερθει αργοπορημενη

33 Βάπτισμα Πυρός – 2012

Καποια στιγμη θα΄φτανε, δεν γινοτανε
Ειναι το βαπτισμα πυρος, ειναι το βαπτισμα πυρος
Δια πυρος και σιδηρου, κατα παντος υπευθυνου

Αυτοι που χτισανε την φυλακη που πηγες και μπηκες
ελευθερωσανε ναρκωτικα που σκοτωνουν κι εσυ τα πηρες
ιδιοι μ΄αυτους που σου δωσανε το οπλο

για να φυλας την πατριδα, δυνατα να χτυπας τις αρβυλες
εκεινοι που σε φακελωσανε, ανετα
με σελιδες που σερφαρεις και κυματα παιζουν απειρα
ειπανε ριξε μια ψηφο και παρε ενα χαμογελο για λιγο
μα ληγει τα μεσανυχτα
ενω γεμιζουνε τον ελευθερο χρονο σου
φροντιζουνε να σε φυλακιζουνε καπου μονο σου
γι΄αυτο και τρεφουνε στα καναλια τον φοβο σου
κι αν οχι καταγραφουνε με καμερα τον πονο σου
και στην οθονη σου βλεπεις τον φιλο σου
μ΄ενα κουτι απεναντι σου και τη ζωη σου πισω σου
με συγχωρεις αμα σου χαλασα τον υπνο σου
μπορει και να μην θελεις ποτε σου να βρεις το δικιο σου
μπορει και να΄σαι γραναζι δικο τους
πειραματοζωο, δημιουργημα τους αλλα ερχομαστε
επιτιθομαστε γιατι σκεφτομαστε δεν σκοτωνομαστε
γιατι στα ονειρα τους δεν κοιμομαστε
λιγοτεροι στον αριθμο μα δεν φοβομαστε
το βαπτισμα πυρος μια πυλη να συναντιομαστε
κι ενω καιγομαστε μ΄αυτα που βλεπουμε κι αυτα που ζουμε
τα γραφουμε και ζωντανοι κρατιομαστε

Σε βαπτιζω, σε βρεχω με φωτια
σε ονομαζω και ακουμπαω το μετωπο σου
βηταπεις, οι πνευματικοι σου πατερες
υπευθυνα ερεθιζουν το μυαλο σου
σε βαφτιζω, διωχνω τις παραισθησεις
διεγειρονται οι αισθησεις σου
ενας κυκλος μεγαλος ανοιγει και σε αγκαλιαζει
εισαι ικανος, διαλεξε τις κατευθυνσεις σου
σε βαφτιζω, ειναι το βαπτισμα πυρος, ειναι το βαπτισμα πυρος
σε βαφτιζω, δια πυρος και σιδηρου, κατα παντος υπευθυνου

Παραξενος σαν dejavu, το νιωθω εντονα
μεσα μου υπαρχει, σαν να εχω ξανα΄ρθει
μια πληροτητα αισθανομαι οπως, γραφω
σαν να προοριζομουνα χρονια το που΄ναι, να΄ρθω
και στον δρομο με τα παθη μας
πολλα κραταμε στην καρδια μας
κι αλλα τοσα στην πλατη μας
κι οσα αντικρισε το ματι μας
θα μπουν κι αυτα για να τα βρεις μεσ΄το κομματι μας
και πηγαινοντας συναντησαμε μπορα
και γελαγαμε γελαγαμε πλυθηκαμε απ΄τα λαθη
αν ειχες κουραστει μετα την ανηφορα
η θεα του πεδιου ανταμοιβει τον αναβατη
τ΄οραμα της ειρηνης ηταν σταχτη
στην κορυφη της τροφικης αλυσιδας βρισκονται οι σκαρτοι
κι ενω δεν ξερεις ποιοι ειναι καν, υπαρχουν
στην κορυφη της πυραμιδας τοποθετησαν το ματι
και οτι υπαρχει γυρο μας καταγραφει
κοιταει καχυποπτα, εμας κοιταει επιμονα
κατ΄επιλογην στεκομαι υπο σκια
δεν με βλεπουν, υπογεια διχοτομω τα τριγωνα
εγω χαλασμενο γραναζι θελω καθε γραναζι
που θελει μαζι μου να χαλασει
να γινουμε κυκλωμα που γυριζει αντιστροφα
ολεθρια στην μηχανη να κανει βραχυκυκλωμα
εν τελη ξενε τι επιλεγεις να λατρευεις
την τεχνη του προσωπου ή το προσωπο της τεχνης
κοιταξα το κενο χαμογελασα και πηδηξα ηταν βραδυ
το ξημερωμα σε μια γραμμη ξεψυχησα
ξαναγεννηθηκα απ΄τις σταχτες
να λυτρωθω να απελευθερωθω απ΄τις πλανες

μετα τον τοκετο κοβεται ο εμφαλιος λορος
το βρεφος ειναι ο μονος δολοφονος

Σε βαπτιζω, σε βρεχω με φωτια
σε ονομαζω και ακουμπαω το μετωπο σου
βηταπεις, οι πνευματικοι σου πατερες
υπευθυνα ερεθιζουν το μυαλο σου
σε βαφτιζω, διωχνω τις παραισθησεις
διεγειρονται οι αισθησεις σου
ενας κυκλος μεγαλος ανοιγει και σε αγκαλιαζει
εισαι ικανος, διαλεξε τις κατευθυνσεις σου
σε βαφτιζω, σε βαφτιζω, σε βαφτιζω, σε βαφτιζω

13. Στίχοιμα

1 Η πτώση των Αγγέλων – 2003

Δυο χιλιάδες εναντίον παντώς υπευθύνου

στον παράδεισο άνοιξαν τις εξόδους κινδύνου

και τρέχουν οι άγγελοι κάπου αλλού να κρυφτούνε

αφού και οι άγγελοι που μείνανε και αυτοί αυτοκτονούνε.
Πέφτουν οι άγγελοι πέφτουνε

όπως και οι έξυπνες βόμβες στην Βαγδάτη

φταίνε και αυτοί όσο φταίνε και οι άμαχοι

μιας χωράς που κρύβει διεθνή τρομοκράτη.

Πέφτουν στην Γένοβα σαν νεαρός διαδηλωτής

σαν μαχητής επάνω στο παγκόσμιο ρινγκ

πέφτουν σαν την σωρό του martin Luther king.
Μην μιλάς οι άγγελοι πέφτουνε

σαν φουστάνια κοριτσιών που κάποιος πόρνες χρίζει

δεν μιλούν δεν νιώθουν δε γνεύουνε

αφού η γυναικά δεν βρήκε τον σεβασμό που της αξίζει.

Πέφτουν σαν στάχια στου κάμπου το έφορο χώμα

αφού ο καρκίνος θερίζει ακόμα.

Πέφτουν σαν φύλλα σαν τα παιδιά που απ’ την πρέζα πεθαίνουν.

Πέφτουν.

Αλλά εμείς απλά αδιαφορούμε σε όσα ζούμε

απλά κάνουμε πως δεν τα κοιτάμε

τις κραυγές των αγγέλων κάνουμε πως δεν ακούμε

οι πιο πόλοι από εμάς δεν μιλάνε φοβάμαι.
Μα υπάρχουν κάποιοι ευτυχώς που μιλάνε.

Πέφτουν οι άγγελοι πέφτουνε

και εκείνος ο παράδεισος που μου τα ξαναβγάζει

οι ψυχές μας φρουρούς πια δεν έχουνε

και το κακό πέφτει στην γη σαν χαλάζι.

Πέφτουν οι άγγελοι πέφτουνε
και οι ουρανοί με αίμα τα κεφαλιά μας βρέχουν
θνητοί απτή μάχη απέχουνε
και απλά κοιτούν τους αγγέλους να πέφτουν.

Πέφτουν σαν πύργοι μέσα στην Νέα Υόρκη
αφού δεν ξεχάστηκαν για εκδίκηση
όλοι μέσα στο ουράνιο ποτήρι σαν το γάλα χύνονται
όπως μυείται το αίμα στην Ραμάλα
μοιάζουν όλοι που σκάμε στου πολέμου τη φρίκη
με 2003 δακρυγόνα στην Θεσσαλονίκη
σαν θάνατος επίθεση αυτοκτονίας αδιάκριτη η Παλαιστίνη θα μείνει απάτητη.

Δεν πέφτουν κάποιοι αντέχουνε
όπως και η Ζαπατίστας στα βουνά τους ζούνε ελεύθεροι
αγγίζοντας ψιλά τον ουρανό και θάβουνε
τους αγγέλους κάτω απ΄τη σοδιά τους.

Πέφτουν οι άγγελοι πέφτουνε
σαν καμικάζι επάνω σε στόλο δυτικών σαν μεταλλική τορπίλη

ανοιχτά της κοίλής πάνω σε στόλο

στοιβαγμένων λαθρομεταναστών.

Πέφτουν οι άγγελοι πέφτουνε

αφού ο άνθρωπος κατάλαβε την ύπαρξη του

έφτιαξε στέμμα και θρόνο μοίρασε πόνο

και η απληστία έμεινε μόνο μαζί του.

Σφυρίζουνε η σαλπιγκτές για τελευταία φορά

όπως ουρλιάζανε και οι άπιστοι δεμένοι στην πυρά

πέφτουν οι άγγελοι πέφτουν και αυτοκτονούνε

αφού δεν έχουν κάτι άλλο να πούνε.
Μακάρι να είχανε κάτι να πούνε.

Πέφτουν οι άγγελοι πέφτουνε

και εκείνος ο παράδεισος που μου έταξε

αν βγάζει οι ψυχές μας φρουρούς πια δεν έχουνε και το κακό πέφτει στην γη σαν χαλάζι.
Πέφτουν οι άγγελοι πέφτουνε

και οι ουρανοί με αίμα τα κεφαλιά μας βρέχουν θνητοί

απ' τη μάχη απέχουνε και απλά κοιτούν τους αγγέλους να πέφτουν.
Πέφτουν οι άγγελοι πέφτουνε.

2 Ξύπνα με

Όταν νιώσεις πως τα μάτια μου κλείνουν έλα κοντά μου
Και σταμάτα όσα άθελα μου πάνε να γίνουν
Ξύπνα με πρωτού κοιμηθώ
γιατί ο ύπνος που βυθίζομαι μοιάζει με μυστικός δείπνος
επικήδειος ύμνος υμνώντας ό,τι μισώ
αδελφέ μου μην μ' αφήσεις να κοιμηθώ
ξύπνα με πρωτού κοιμηθώ γιατί όσα δεν πω
θα γίνουν κρίμα σε αθώο λαιμό.
Δε θα 'ναι τίποτα πια ίδιο όταν ξυπνήσω
Μπορεί ο Χριστόδουλος να μου 'χει πει τι θα ψηφίσω
Μπορεί ο Μπους ν' αποφασίσει αν θα πρέπει να ζήσω
Να με στείλουν στο Ιράκ να πάω να πολεμήσω.
Όσο κοιμάμαι φοβάμαι πως θα ξυπνήσουν αυτοί
Και θα στείλουν την ψυχή έξω από τη σάρκα άθαφτη
Θα με κάνουν πιστό πελάτη καταναλωτή
Πλαστές ανάγκες θα γράφω αντί για στίχους στο χαρτί
Μπα
Δεν μπαίνω σε τάφο που 'χει δικλείδες
Τα μάτια μου ανοιχτά κρατάω μ' οδοντογλυφίδες
Ξύπνα με πρωτού κοιμηθώ μείνε κοντά μου
Να μιλάμε όλο το βράδυ γιατί λείπει η γκόμενά μου

Ξύπνα με Ξύπνα με Ξύπνα με πριν κοιμηθώ
Γιατί χάνομαι σέρνομαι γδέρνομαι για να κρυφτώ
Ήμουν λάσπη με μπάζα με χώμα για να φτιαχτώ
Και για αυτό πες μου κάτι καλό πριν κοιμηθώ. χ2

Ξύπνα με νωρίς γιατί είναι άχρηστα στα χέρια μου όλα

Αίμα τρέχει από παντού κάποιοι μας ρίξαν φόλα
Απ’ αυτές που φτιάχνουν, δεν τρώγονται μα υπάρχουν
Προβάλλονται εκπέμπονται απ’ αυτούς που τα ‘χουν
Τα ‘χω με σένα που άφησες μυαλά ξεκλείδωτα
και μπήκε μέσα μια παιδεία ηλίθια σαν και σένα
λυπάμαι για μένα που δεν ’χω να πω
τίποτα για τα λάθη όλων αυτών που αγαπώ
από τη γέννηση σου ακούω την άρνηση σου
ξύπνα με πρωτού κοιμηθώ ή άντε γαμήσου!
Εσύ και η πολύπλευρη ανώτερη μόρφωση
Βλαμμένη προς εκτόνωση πώρωση
Που σας προτείναν όσου βασιλιάδες μείναν
Εδώ και χρόνια τα προβλήματα σας όπως λύνουν λύναν
Προσφέρανε πολλά κοντά σας όσα θέλαν’ φέρανε
Μιλήσαν για πολλά μα τίποτα δεν ξέρανε
Ξύπνα με λοιπόν τα όνειρα μου είναι ωραία
Ενώ ο κόσμος σας μια πόρνη πρόστυχη και χυδαία
Ξύπνα με λοιπόν ντύσου καλά και πάμε
Κι αν είναι έτσι όπως τα λέω να τους πεις πως κοιμάμαι !

3 Για έναν μεγάλο εθνάρχη – 2003

Φόρεσες πάλι τα καλά σου
τ' άμφια τα ακριβά σου
Μπήκες μεσ' τη μερσεντές
Και άντε γεια σου !
Μεγάλε εθνάρχη σου εύχομαι καλό κουράγιο
συνεχισ' έτσι κι οι κυράτσες θα σε βγάλουν άγιο .
Για φαντάσου, από μικρό παιδί ντυνόσουν παπαδακι
να που τώρα είσαι γαμιάς μεσ ' στη Μονή Πετράκη
Λοιπόν για πες μου Λάκη, πες μου για μύρο
Πες μου και για τις αλλοξοκωλιες μέσα στον κλήρο
Όπως βλέπεις Εγώ ειμ' αλλού, και έσπασα τους κάβους
Μικρή ζημιά μπροστά σε τόσα εκατομμύρια σκλάβους
που πληρώνουν μη χάσεις κάνα πόντο ή ραφή
Και δηλώνουν και ψηφίζουν για την αναγραφή .
Με μπράβους για να μην
Παρεκτραπεί κανας πιστός
Μήπως είχε φρουρά προσωπική κι ο Χριστός;
«Ζήτω το έθνος» σε είδα να φωνάζεις σαν τον σκύλο
Για θύμισε μου που ήσουν στον εμφύλιο;
Μήπως ήσουν διακοπές στη Ελούντα
Ή στη βουλή να ορκίζεις τη χούντα;
Εγώ δεν ξέρω, Κύριε φυλακή το στόματι μου
Δε θέλω τη Λουκά να βρίζει έξω απ' την αυλή μου

Εσύ που όλους τους σώζεις
Γιατί είσαι τόσο μεγάλος καραγκιόζης;
Εσύ που είσαι ο πρώτος της λίστας
Γιατί είσαι τόσο μεγάλος φασίστας;

Ένας εθνάρχης που ψάχνει Γολγοθά για ν' ανεβεί

Μήπως το βράδυ τον δείξουν στην τιβι

Εσύ που όλους τους σώζεις
Γιατί είσαι τόσο μεγάλος καραγκιόζης;

Πες ένα ανέκδοτο λοιπόν να ξεκινήσει η βλακεία .
Να γελάνε οι πελάτες από αμηχανία
Αλλά τυχαίνει να ‘σαι Ελληνάρας
Πες τους πόσα θες σ’ ένα Τρισάγιο να πας
Πόσα πληρώνει για μπράβους η εκκλησία
Για θωράκιση στο αμάξι ή προστασία
Η εκκλησία της αγάπης έχει εξουσία
Και διαχειρίζεται την επισκοπική περιουσία
Τόσα φράγκα που σου ’χουν γίνει γκόμενα

Κι οι σεισμόπληκτοι ακόμα στα λυόμενα
Άντε πήγαινε πες τους για πατρίδα και θεό,
καλοσύνη μετάνοια εμπιστοσύνη .
Αφού τυχαίνει να ’σαι ίσος μεταξύ ίσων
Και το κελί σου μάλλον έχει αιρκοντίσιον
(Φουτζιτσου)
Εμπρός μωρή κοπέλα, πάρ’ το τιμόνι
θα σε σπρώχνουν από πίσω οι διακόνοι

Έχεις κοινό γιαγιάδες, παππούδες , φασιστές,
μαλάκες, βλαμμένα και τουρίστες
Καλή σου τύχη μεσσία και θεός μαζί σου
Μεγάλε εθνάρχη άντε γαμήσου

Εσύ που όλους τους σώζεις
Γιατί είσαι τόσο μεγάλος καραγκιόζης;
Εσύ που είσαι ο πρώτος της λίστας

Γιατί είσαι τόσο μεγάλος φασίστας;

Ένας εθνάρχης που ψάχνει Γολγοθά για ν' ανεβεί
Μήπως το βράδυ τον δείξουν στην τιβι

Εσύ που όλους τους σώζεις
Γιατί είσαι τόσο μεγάλος καραγκιόζης;

4 Ζητώ ακρόαση – 2003

Θεέ μου αν έχουν όλοι μια ευχή εγώ την θέλω τώρα
θα `θελα να κουβεντιάσουμε μισή ώρα
Ζητώ ακρόαση λοιπόν, ψάχνω μια όαση στιγμών
γιατί η Κόλαση απ' τη Γη δεν απέχει πολύ
εκεί που έστειλες το γιο σου πριν 2000 χρόνια
τώρα κάνουνε κουμάντο δαίμονες και τελώνια
Οι νέοι έγιναν πιόνια, σιωπούν όσο περνάν τα χρόνια
υπάρχουνε παππούδες που βιάζουν εγγόνια
υπάρχουνε μαλάκες που έτσι απλά βομβαρδίζουν
μετά ζητάνε ένα συγγνώμη κι έτσι απλά καθαρίζουν
μετά από τόσα χρόνια κάποιοι κρίνουν με το χρώμα
στου γιού σου το βασίλειο υπάρχουν σκλάβοι ακόμα
υπάρχουν όπλα που δε θα `θελες να δεις
που προκαλούν τόσο πόνο που ίσως κι εσύ φοβηθείς
μην το αρνηθείς, μας εγκατέλειψες εδώ
και περιμένεις σαν Ολύμπιος Θεός το χαμό
ένα λεπτό δεν τελείωσα ακόμα έχω πολλά
βγες στο παράθυρο και κοίτα προς τα κάτω δειλά
Κοίτα το Ιράκ, το Αφγανιστάν

κοίτα την Κούβα, την Κορέα κι αν μπορείς το Βιετνάμ
στις πρώτες βλέπεις νεκρά παιδιά κι αμαρτίες
και στις άλλες πια αμερικανικές εταιρίες
ζητώ ακρόαση λοιπόν, που είσαι άρχοντα μου
φόρεσε τα ρούχα σου μη στέκεις τόσο γυμνός μπροστά μου...

Ζητώ ακρόαση λοιπόν, ψάχνω μια όαση στιγμών
και προφανώς θα είμαι απών απ' την ανάσταση νεκρών
στέκομαι εδώ στα ενδιάμεσα ανθρώπων και θεών
και ταπεινά ζητώ ακρόαση και λίγη κατανόηση
ως ον με νόηση λοιπόν κι αφού με έφτιαξες εσύ
βγες λίγο στο παράθυρο και κοίτα τη Γη
τη Γη που έστειλες το γιο σου πριν 2000 χρόνια
τώρα κάνουνε κουμάντο δαίμονες και τελώνια.

Θεέ μου αμαρτήσαμε ξανά, τον εαυτό μας μισήσαμε
κι ό,τι θείο μας έδωσε ο γιος σου το βρίσαμε
χύσαμε αίμα στο όνομα σου λέγοντας ένα ψέμα
βομβαρδίσαμε τους Άγιους Τόπους επανειλημμένα
Φτιάξαμε ναρκωτικά που σακατεύουν τα μυαλά μας
συνθετικά πανίσχυρα να κόβεται η λαλιά μας
Όσο για το έθνος του Αβραάμ και του Δαυίδ
σκοτώνει Παλαιστίνιους και λέγεται Ισραήλ
Δεν έχει πρόβλημα η Εύα πια
γδύνεται για λεφτά
κι ο Αδάμ για να ρίξει την Εύα
ψάχνει λεφτά
Έτσι γίναμε απλά τα χειρότερα ζωα
σκοτώνουμε ορατά, αόρατα, φυτά και ζωα
αυτοί που σε εκπροσωπούν στη Γη πουληθήκανε
κι όλα αυτά που ο γιος σου είχε πει ξεχαστήκανε
βαρεθήκανε Θεέ μου ίσως βαρέθηκα κι εγώ

ίσως με στείλαν τελεσίγραφο μάλλον για να στα πω
δε βρίσκω λόγια να σου πω πόσο μεγάλο ειν' το κακό
Θεέ μου πραγματικά, δεν αντέχουμε άλλο
Αν υπάρχεις θέλω μόνο μια όαση στιγμών
μα αν βαρέθηκες σου λέω μια λέξη: Αρμαγεδόν

Ζητώ ακρόαση λοιπόν, ψάχνω μια όαση στιγμών
και προφανώς θα είμαι απών απ' την ανάσταση νεκρών
στέκομαι εδώ στα ενδιάμεσα ανθρώπων και θεών
και ταπεινά ζητώ ακρόαση και λίγη κατανόηση
ως ον με νόηση λοιπόν κι αφού με έφτιαξες εσύ
βγες λίγο στο παράθυρο και κοίτα τη Γη
τη Γη που έστειλες το γιο σου πριν 2000 χρόνια
τώρα κάνουνε κουμάντο δαίμονες και τελώνια.

5 Οχυρό – 2003

Είπα ν' αλλάξω οχυρό μα ξαναβρέθηκα κάπου στο Πέραμα
απωθημένα μιας ζωής είπα να κάνω κέρασμα
χρόνια φρουρώντας τις δικές μου Θερμοπύλες
κι οι μάχες που έχω χάσει σήμερα γίνονται ασπίδες
είδες, πως τα φέρνει η ζωή καμιά φορά
άνθρωποι που εμπιστεύεσαι να προκαλούν αυτή τη φθορά
εκ των έσω
συνοδοιπόροι που στράφηκαν σε αντίθετη φορά
έστω, ας είναι, αφήνω τα πράγματα όπως είναι κι όπως έχουνε
κουράστηκα να φτιάχνω είδωλα που στο χρόνο δεν αντέχουνε
πιστεύω ακόμα στο Θεό που μας διδάξανε
έστω κι αν αυτοί που το διδάσκουν δεν το πιστεύουνε
πιστεύω ακόμα σε αξίες που χάθηκαν
σε λόγια κι αλήθειες που θάφτηκαν
σε κομμάτια σαν κι αυτό που φτιάχτηκαν
για να υποστηρίξουν ό,τι έχει απομείνει
πιστεύω στην ανιδιοτελή αγάπη και στη δικαιοσύνη
αξίες που μάλλον αφορούνε πλέον λίγους
και σίγουρα απουσίαζαν στην επίθεση στους διδύμους πύργους
Στο οχυρό μου κλείνομαι και περιμένω την προδοσία
τον Εφιάλτη να οδηγήσω στην τελευταία του κατοικία
(... τον Εφιάλτη να οδηγήσω στην τελευταία του κατοικία…)

Στέκομαι εδώ λοιπόν στων μουσικών Θερμοπυλών τα στενά
κάθε πρωί γεννιέμαι και σταυρώνομαι ξανά
δεν μ' ενδιαφέρει αν τους σκότωσαν και πόσους
ο Εφιάλτης πάντα δείχνει τους τριακόσιους

Μπορεί να στέκομαι λοιπόν εδώ ξανά στα ενδιάμεσα

τριγύρω μου να πέφτουν όλα τ' άλλα οχυρά
μπορεί ο εχθρός να μας έχει χορτάσει πυρά
αλλά λυπάμαι δε φεύγω, εγώ δεν πάω πουθενά
μπορεί τ' αδέρφια μου πια να έχουν όνειρα στείρα
τον Τσε να τον κάνανε μπλούζα κι αναπτήρα
ο Σαρόν να έχει διαλύσει την Παλαιστίνη
αλλά γιατί να φύγω εγώ αφού μένουν εκείνοι
Μπορεί τα χέρια μας να είναι με βέλη γεμάτα
και το αίμα μας να έχει εξ ολοκλήρου στερέψει
μπορεί ο Θεός να χάθηκε στους ουρανούς για πάντα
αλλά σώπα και πολέμα ... γιατί έχεις διαλέξει
μπορεί η δικαιοσύνη να `πεσε κι η ελπίδα
κι ό,τι πίστευα να μοιάζει στη σωρό του Λεωνίδα
αλλά εδώ μέσα στο οχυρό μου ντυμένο
βάλλομαι θάβομαι αλλά για ό,τι πιστεύω πεθαίνω
πήγαινε πες λοιπόν σε αυτόν που σου είπε να εγκαταλείψω
ότι δεν έχω που να πάω σε κανέναν δε θα λείψω
κι αν θελήσει κάτι να μου πει ξανά
θα `μαι εδώ στις δικές μου Θερμοπύλες και Στενά...

Στέκομαι εδώ λοιπόν στων μουσικών Θερμοπυλών τα στενά
κάθε πρωί γεννιέμαι και σταυρώνομαι ξανά
δεν μ' ενδιαφέρει αν τους σκότωσαν και πόσους
ο Εφιάλτης πάντα δείχνει τους τριακόσιους

6 Μηχανές - 2012

Είμαστε 2000 χρόνια από τη γέννηση του Χριστού
Αιώνας 21, αρχές του πρώτου μισού
Πλανήτης Γη, τρέπεται σε φυγή, αιμορραγεί
Από ουλές που αφήνει η μάχη με τις μηχανές
Οι άνθρωποι είναι λίγοι, ο φόβος τους τυλίγει
Οι μηχανές βγαίνουν κάθε μέρα για κυνήγι
Από πόλεις σε χωρία, από νησιά σε βουνά
Δεν μπορούμε να κρυφτούμε βλέπουν από ψηλά
Μας κλείνουν σε στρατόπεδα συγκέντρωσης σε πόλεις
Μας κρατάνε κάτω μέσω νικοτίνης και αλκοόλης
Μέσω τοξινών και μέσω ευθυνών
Μας κρατάνε ψηφοφόρους βουλευτών μηχανών
Αναλώσιμοι, αντιδραστικοί, μη βιώσιμοι
Όσοι αντιστέκονται είναι βροτοί και πόσιμοι
Γνώριμη πολύ σαν τακτική των ναζί
Η διαφορά είναι πως με τις μηχανές ζούμε μαζί
Ψηφίζουμε μαζί μα δεν πεθαίνουμε μαζί
Αυτοί φεύγουν ένας-ένας εμείς όλοι μαζί
Και είναι ντροπή για όποιον τα σκέφτεται και δεν ντρέπεται
Σ' αφήνω, κάποιος έρχεται και μάλλον είναι….

Μηχανές σαν και αυτές
Που γνώρισες εχθές
Μηχανές από παρατάξεις πολιτικές
Μηχανές από δυνάμεις αστυνομικές
Μηχανές δεξιά, αριστερά όπου θες

Είμαστε 2000 χρόνια απ' το θάνατο του Χριστού
Αιώνας 21 ψάχνει νέο Ιησού
Εδώ Αθήνα, οι μηχανές ψάχνουνε κάθε μήνα

Τα κελιά μας, οι οθόνες τους κλέβουν τα όνειρά μας
Κοιτάνε μήπως, μας περίσσεψε καθόλου ήθος
Οι έχοντες πυροβολούνται αδιακρίτως
Η τροφική μας αλυσίδα φθίνει, λίγοι έχουν απομείνει
Θέλουνε να πεθάνουμε αργά και με οδύνη
Οι μηχανές υπάρχουν φτιάχνουνε φαρμακευτικές
Και μας εμβολιάζουνε με άγνωστες φόρμουλες
Είναι γνωστό που λες, το ξέρουνε παντού
Πως θέλουν να προβούν σε μείωση του πληθυσμού
Θέλουνε άρρωστους να πληρώνουνε τις φόρμουλες
Νεκρούς νωρίς για να γλιτώνουνε οι ασφαλιστικές
Αδύναμους, ψυχικά νεκρούς και ακίνδυνους
Καταναλωτές αδηφάγους ιδανικούς σκλάβους
Αύριο το πρωί πάλι, πριν φύγει το σκοτάδι
Θα με ξυπνήσει η μηχανή που έβαλα από το βράδυ
Δεν ξέρω τι μέρα είναι και τι μήνας
Είμαι τρόφιμος στρατοπεδου συγκέντρωσης Αθήνας

Μηχανές σαν και αυτές
Που γνώρισες εχθές
Μηχανές από παρατάξεις πολιτικές
Μηχανές από δυνάμεις αστυνομικές
Μηχανές δεξιά, αριστερά όπου θες

Στο σπίτι μου, στη δουλειά μου, μπροστά μου μηχανές
Τους δρόμους μας, τις πόλεις μας, τους νόμους φτιάχνουν μηχανές
Στη μουσική, κάθε πνοή ελέγχουν μηχανές
Οι εχθροί μου, οι γνωστοί, και οι φίλοι μου μηχανές.

Μηχανές σαν και αυτές
Που γνώρισες εχθές
Μηχανές από παρατάξεις πολιτικές

Μηχανές από δυνάμεις αστυνομικές
Μηχανές δεξιά, αριστερά όπου θες

Ημερολόγιο μηχανών. Ημέρα 24.
Μάρμαρο κοινοβουλίων, μάρμαρο τάφων.
Πάνω τους καρφωμένα πανιά και σύμβολα πολέμου.
Γιατί η ίδια μάνα που σε χλευάζει είναι η ίδια μάνα που σε σκεπάζει.
Αυτό διάβαζα σε ένα διάδρομο που είχα ξαπλώσει.
Σκοτάδι, με φώτιζαν οι λέξεις.
Οι μηχανές δεν απειλούνται από τα συνθήματα των τοίχων.
Αρκεί να μην διαβάζονται.
«Είστε όλοι ένα μάτσο σκλάβοι» απάντησε η μηχανή.
Και τράβηξε τη σκανδάλη κάτω από τη σημαία

7 Πατρίδα - 2012

Μου `παν για σένα όταν γεννήθηκα οι δασκάλοι μου,
και προσπαθούσαν να σε βάλουν στο κεφάλι μου,
μου `παν για σένα γονείς μου παν συγγενείς,
πως ήσουν λέει όμορφη όσο κανείς,
και μου είπαν σε είδαν ντυμένη στο άσπρο και το μπλε,
να γδύνεσαι να ποζάρεις στου κόσμο τ' ατελιέ,
σε είπαν πατρίδα εγώ όμως δε σε είδα,
έχω δει όμως τα παιδιά σου να σφάζονται στην κερκίδα,
σε είδαν λέει κορίτσι απ'τη την Τιφλίδα,
που ήρθε στην Αθήνα για βίζιτες και για ελπίδα,
πως το `40 λέει σκοτώθηκες στην άμυνα,
μα εσύ ήσουν πνιγμένη μέσα στο Σάμινα,
μου `παν σε είδανε με μαστιγιές στην πλάτη,

γυρίζοντας απ'την Μακρόνησο τον Άι Στράτη,
σε είδαν στην Ευρώπη να γυρεύεις κάτι,
και `κανες τα παιδιά σου πρόσφυγες για ένα κομμάτι,
ήσουνα λέει Παναγιά αλλά και σκάρτη,
σε είδαν να κλωτσάς το κεφάλι ενός αντάρτη,
κάποιοι σε θέλουν όρθια και άλλοι χάμω,
η χώρα αυτή σκοτώθηκε ένα πρωί στον Γράμμο.

Αυτή η πατρίδα που μου δείξαν λέει πέθανε,
με τις γυναίκες του Ζαλόγγου όταν πέφτανε,
αυτή η πατρίδα μου δείξαν αυτοκτόνησε,
και στο ικρίωμα μια μέρα μ'απαγχώνισε,
γιατί πατρίδα μου λυπάμαι μα πρωδώθηκες,
και για τριάντα αργύρια σαν πουτάνα δόθηκες,
κόψε τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα σου,
μυρίζει αίμα και είναι κόκκινο το γάλα σου.

Σε είδα να βουτάς μια μέρα μες την άβυσσο,
να μ'εκβιάζεις με Κόλαση και Παράδεισο,
σε είδα να κυλιέσαι μες την σκόνη και τις λάσπες,
είδα και τα παιδιά σου να χτυπάνε μετανάστες,
κάποιοι είπαν χάθηκες στο Μόναχο για πάντα,
και άλλοι στην Αστόρια σε είδαν να πλένεις πιάτα,
σε είδα να είσαι το ζωο μέσα στο πείραμα,
και σε χτυπούσαν με μίσος μέσα στο Σύνταγμα,
και `συ πουτάνα με σφίγγεις μες την τανάλια σου,
και μ'εκβιάζουν μέρα-νύχτα τα κανάλια σου,
και όλα ήταν ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα σου,
μυρίζει αίμα και είναι κόκκινο το γάλα σου,
σε είδα στα μάτια ενός μπάτσου με το εθνόσημο,
σε μια κορώνα στο βασιλικό οικόσημο,
μην μου μιλάς κινδυνεύεις Ελλάς,

θα φορέσω εκρηκτικά και θα `ρθω εκεί που γλεντάς,
είμαι παιδί που γλίτωσε απ' το παιδομάζωμα
σε βλέπω να σε τρώνε λιοντάρια απ' το πάνω διάζωμα,
και ύστερα λόγχη σφουγγάρι χολή κι αγχόνη,
πατρίδα τα παιδιά σου τα πούλησες και είσαι μόνη.

Αυτή η πατρίδα που μου δείξαν λέει πέθανε,
με τις γυναίκες του Ζαλόγγου όταν πέφτανε,
αυτή η πατρίδα μου δείξαν αυτοκτόνησε,
και στο ικρίωμα μια μέρα μ'απαγχώνισε,
γιατί πατρίδα μου λυπάμαι μα πρωδώθηκες,
και για τριάντα αργύρια σαν πουτάνα δόθηκες,
κόψε τα ψεύτικα τα λόγια τα μεγάλα σου,
μυρίζει αίμα και είναι κόκκινο το γάλα σου.

Ημερολόγιο μηχανών. Ημέρα 52.
Μας μεταφέρουν και μας πηγαίνουνε σε τούνελ. Σκοτεινιάζει.
Ο Νάρκισσος πεθαίνει από το είδωλό του ανίδεοι.
Η ντροπή του κλείνει τα μάτια.
Το κακό είναι η μάνα σου, η αδερφή σου, το χέρι που σου σφίγγει την καρδιά.
Γιατί απ'αυτό δεν κρύβεσαι. Σε κοιτάει από τον καθρέφτη.
Έχω δει τον πρώτο κόσμο να κλαίει, να λιμοκτονεί και να πεθαίνει.
Έχω δει τον δαίμονα να σπάει τη γυναίκα σου στα κρεβάτια του Υδροχόου.
Και αυτή έβλεπε εσένα στα ιδρωμένα μάτια.
Και εσύ πουθενά.

8 Δαίμονας – 2012

Είμαι ένας δαίμονας που όταν κοιτάς δε φαίνεται,
και το όνομα μου όταν πας να πεις δεν λέγεται,
εγώ ευθύνομαι που η πόλη τώρα καίγεται,
είμαι ένας δαίμονας που όταν κοιτάς δε φαίνεται.
Είμαι ένα δαίμονας που όταν κοιτάς δε φαίνεται,
κάθε πουτάνα όταν με βλέπει εμένα ντρέπεται,
κάθε φονιάς όταν με συναντάει χαίρεται,
είμαι ένας δαίμονας που όταν κοιτάς δε φαίνεται.

Επιτρέψτε μου να συστηθώ,
είμαι από την "Πτώση Των Αγγέλων" εδώ,
ένατο τάγμα πρώτο φτερό,
είναι η βάση που στον κόσμο έχει σκοτεινιάσει,
οι άγγελοι έχουν χάσει και ο θεός σου έχει γεράσει,
ήμουν εκεί όταν σκοτώσανε τον Luther King,
και πέθανε στα χέρια μου η δυναστεία των Ming,
σου `πε για `μένα ο Jagger σου `πε για `μένα ο Sting,
και έμπαινα στο μυαλό του Tyson προτού μπει στο ring,
ήμουν τα σκάγια μέσα στην καρδιά του Malcolm X,
και ευθύνομαι που η δικιά σου θέλει μόνο σεξ,
ευθύνομαι που οι hip hopers γίναν αδερφές,
και όσοι αγάπησες γίνονται τώρα Μηχανές,
είμαι ένας δαίμονας που όταν κοιτάς δε φαίνεται,
όμως τον αγαπάς και στο μυαλό σου φλέγεται,
είμαι το χρήμα σου η ζήλεια σου η λαγνεία σου,
είμαι ο λόγος που το παίζεις με την θεία σου,
ήμουνα μέσα σ'ένα τανκς στις 17 Νοέμβρη,
ήμουνα μπάτσος στην Αθήνα στις 6 Δεκέμβρη,
φέρνω σμήνη ακρίδων είμαι φονιάς ελπίδων,
και ξεδιψάω από τα υγρά άτακτων κορασίδων.

Είμαι ένα δαίμονας που όταν κοιτάς δε φαίνεται,
και το όνομα μου όταν πας να πεις δεν λέγεται,
εγώ ευθύνομαι που η πόλη τώρα καίγεται,
είμαι ένας δαίμονας που όταν κοιτάς δε φαίνεται.
Είμαι ένα δαίμονας που όταν κοιτάς δε φαίνεται,
κάθε πουτάνα όταν με βλέπει εμένα ντρέπεται,
κάθε φονιάς όταν με συναντάει χαίρεται,
είμαι ένας δαίμονας που όταν κοιτάς δε φαίνεται.

Επιτρέψτε μου να συστηθώ ξανά λοιπόν μουνιά,
φτιάχνω είδωλα χρυσά κάτω απ'το όρος Σινά,
εγώ ήμουν το στεφάνι η χολή και τα καρφιά,
εγώ ήμουν τα σκαλιά που ανεβαίνουν στον Γολγοθά,
είδα τον Genghis Khan να σφάζει όλη την Ασία,
και τον Αδόλφο είδα να παίρνει εξουσία,
και είδα τη φτώχια σε μια ολόκληρη Ρωσία,
ναι βλέπω τους Έλληνες να φεύγουν για Αυστραλία ρε
είμαι ένας δαίμονας που όταν κοιτάς δε φαίνεται,
πιάνω τον κώλο της γυναίκα σου όταν φεύγετε,
και δεν το λέει ποτέ αυτό δεν λέγεται,
κάθε πουτάνα όταν με βλέπει εμένα ντρέπεται,
είμαι η φάση και η αντίφαση μέσα στο νου,
όταν την πέφτεις και γαμάς την γκόμενα αλλουνού,
εγώ είμαι η δράση κι αντίδραση του αλλουνού,
γι'αυτό όταν περπατάς κοίτα και πίσω που και που.
το όνομα μου όταν πας να πεις δε λέγεται,
γιατί η θρησκεία σου το κρύβει κι όλο κλαίγεται,
όλος ο κόσμος πια σκοτείνιασε και καίγεται,
από ένα δαίμονα που όταν κοιτάς δε φαίνεται.

Είμαι ένα δαίμονας που όταν κοιτάς δε φαίνεται,

και το όνομα μου όταν πας να πεις δεν λέγεται,
εγώ ευθύνομαι που η πόλη τώρα καίγεται,
είμαι ένας δαίμονας που όταν κοιτάς δε φαίνεται.
Είμαι ένα δαίμονας που όταν κοιτάς δε φαίνεται,
κάθε πουτάνα όταν με βλέπει εμένα ντρέπεται,
κάθε φονιάς όταν με συναντάει χαίρεται,
είμαι ένας δαίμονας που όταν κοιτάς δε φαίνεται.

Ημερολόγιο μηχανών. Ημέρα 64.
Ο κάλυκας συνεχίζει να αιωρείται.
Τεράστιοι σκελετοί από ζωα στο προαύλιο.
Στη τέντα του παλιού τσίρκου, έχουν τους νεογέννητους.
Χωρίς πάνες. Πασαλειμμένοι μαθαίνουν το άρωμα της εποχής.
Ο πόλεμος συνεχίζεται στη Νορμανδία και στις Πλαταιές ακούγεται ότι χάνουμε.
Θέλω να τελειώσει. Κουράστηκα να πονάω.
Ο χρόνος κυλάει σαν σταγόνα στον κρόταφο του ακροβάτη.
Πες μου. Θα πέθαινες για μένα;

9 Το τσίρκο – 2012

Με βρήκανε σε μια φωλιά μέσα στο δάσος,
και απ τη φωλιά μου με ξερίζωσαν με θράσος,
με ρίξανε στο ίδιο κελί με ένα λύκο,
και τότε ο λύκος μου εξήγησε που ανήκω,
μου λέει καλώς ήρθες στο μεγάλο τσίρκο,
εδώ οι κραυγές σου δεν ακούγονται ούτε λίγο,
εδώ αν θες να φας θα κάνεις ησυχία,
γιατί το τσίρκο έχει βγει περιοδεία,
εδώ έχει ζωα από όλες τις γωνιές του κόσμου,
του κόσμου εκείνου που θα γινότανε δικός μου,
εδώ την θλίψη την τραβολογούν μαϊμούδες,
εδώ τα όνειρα τα ρίχνουν στις αρκούδες,
εδώ ο ελέφαντας πατάει σε κεφάλια,
κι ο σαλτιμπάγκος στην σκηνή μας βγαίνει χάλια,
έχουμε Άγγλους Γάλλους πέντε παπαγάλους,
και μια μπανιέρα με κροκόδειλους μεγάλους,
έχουμε φέρει και κεφάλι δίχως σώμα,
έχουμε φτιάξει κι ένα κόσμο δίχως χρώμα,
περάστε κόσμε εδώ μοιράζουμε ελπίδες,
και τα λιοντάρια μας τρώνε απ'τις κερκίδες.

Όταν γεννήθηκα μεγάλωσα σε τσίρκο,
με βάλανε στο ίδιο κελί με ένα λύκο,
είδα τον κόσμο και κατάλαβα που ανήκω,
μα δεν κατάλαβα τον κόσμο ούτε λίγο. x2

Τότε ο λύκος συνέχισε να μου λέει,
πως για ότι γίνει η διεύθυνσης δε φταίει,
εδώ οι πάνθηρες τρώνε τα καλοκαίρια,
εδώ ο θηριοδαμαστής δεν έχει χέρια,

οι ακροβάτες μας πηδάνε χωρίς δίχτυ,
σαν μεθυσμένοι οδηγοί από ξενύχτι,
το πρόσωπο του clown είναι βαμμένο μ'αίμα,
κι ακροβατεί γελώντας σ'ένα όρθιο κέρμα,
έχει γυναίκες που `χουν μούσι και μουστάκια,
δύο γορίλες που οδηγούνε μηχανάκια,
έχει μαι φώκια που στην μύτη παίζει μπάλα,
και δύο νάνους που ’χουνε αυτιά μεγάλα,
τότε ο λύκος συνέχισε ν'αφηγείτε,
γι'αυτό το τσίρκο που στην πόλη σας θα δείτε,
μου είπε οι δέκα κασκαντέρ έχουν πεθάνει,
κάνανε όλοι τους βουτιά σε μια λεκάνη,
μου είπε πως ο κόσμος έξω είναι τσίρκο,
χειρότερο απ'αυτό το τσίρκο με τον λύκο,
κι αφού τον κόσμο δεν κατάλαβα ούτε λίγο,
θα μείνω μέσα στο κλουβί εδώ ανήκω.

Όταν γεννήθηκα μεγάλωσα σε τσίρκο,
με βάλανε στο ίδιο κελί με ένα λύκο,
είδα τον κόσμο και κατάλαβα που ανήκω,
μα δεν κατάλαβα τον κόσμο ούτε λίγο. x4

Ημερολόγιο μηχανών. Ημέρα 73.
Τα σύρματα σκουριάζουν αργά και τα δεσμά μου ματώνουν τους καρπούς.
Υγρασία και σιωπή. Στρατόπεδο συγκέντρωσης Αθήνας, λίγο πριν την άφιξη των μηχανών.
Αυτός ο χειμώνας είπανε πως θα είναι ο πιο βαρύς.
Θα μιλούσα στο Θεό. Αλλά πλέον δεν έχω κάτι να του πω…

10 Εδώ Αθήνα – 2012

Εδώ Αθήνα μεταδίδουμε απ'τον πυρήνα,
6 εκατομμύρια νεκροί στο ίδιο μνήμα,
6 εκατομμύρια ιστορίες,
6 εκατομμύρια μαλακίες ειπώνονται κάθε μήνα,
ειμ' απ''την πόλη των Γιγάντων μητρόπολη των πάντων,
των άσσων στο νταλαβέρι και διεφθαρμένων μπάτσων,
της γιάφκα της 17 Νοέμβρη και του Ε.Λ.Α,
και του νεκρού παιδιού από μπάτσο μες την Τζαβέλα,
ειμ' απ'την πόλη της Μενάδρου και της Μιχαλακοπούλου,
την πόλη της πλατείας Βάθης και της Δροσοπούλου,
στην πόλη μου η πρέζα στην πόλη μου όλοι τέζα,
και τα μυαλά παιδιών της γενιάς μου μες τη φριτέζα,
εδώ Αθήνα δρόμοι με γούβες πόλη με κλούβες,
άλλο η θεωρία εδώ και άλλο η διμοιρία,
η πόλη μου η ζωή μου η δουλειά μου Αθήνα city,
Αθήνα γαμιέται το σπίτι κάθε ασφαλίτη,
στα αρχίδια μου η λογική εδώ Αθήνα,
εδώ η χλιδή εδώ ο αστός εδώ κι η πείνα,
Αθήνα όλο αλλάζει και όλο ίδια μένει,
και οι καθυστερημένοι νομίζουν πως φταιν' οι ξένοι.

Εδώ Αθήνα βεντζίνη μπουκάλι μες την βιτρίνα,
εξαθλίωση σε κάθε βήμα,
6 εκατομμύρια σ'ένα μνήμα,
εδώ το χρήμα εδώ ο αστός εδώ κι η πείνα.

Εδώ Αθήνα τη πόλη που οι χρυσαυγίτες δέρνουν και γαμούν,
την πόλη που οι μπάτσοι πυροβολούν,
Αθήνα ένα τεράστιο του κόσμου νήμα,
που οι μετανάστες πάνω του συνέχεια ακροβατούν,

είμαι απ'την πόλη της ομάδας Δίας της ουτοπίας,
του Παύλου του Νικόλα και της κοσμοθεωρίας,
Αθήνα πόλη εξαρχείων και υπουργείων,
Αθήνα πόλη εξαθλίων και υπογείων,
Αθήνα πόλη μηχανών πόλη κλόνων,
Αθήνα πόλη ραψωδών πόλη δρόμων,
δημάρχων που ζουν από τις μίζες θεαμάτων,
και ράσων στο όνομα θεών και πνευμάτων,
στην πόλη μου η μαφία ελέγχει την παραλία,
την άδεια κάθε χώρου την διασκέδαση του φλώρου,
εδώ Αθήνα πόλη του κουφού και του τυφλού,
του Μπόμπολα τσιφλίκι και χωράφι του βωβού,
στην πόλη μου μέχρι και οι πουτάνες έχουν στρες,
και μάνες τόσο μόνες που παίζουν με δονητές,
οι φίλοι μου είναι μαύρα πουλιά σαν την Κατερίνα,
και η πόλη μου μαύρη φωλιά την λένε Αθήνα.

Εδώ Αθήνα τσιγάρο πλατεία μαλαματίνα,
στιβαγμένα όνειρα χαμένα μες τ'απόνερα,
Αθήνα σπίτια ερειπωμένα διαλυμένα,
χωρίς χρώμα κάτω απ'τη σκιά του Παρθενώνα,
Αθήνα γήπεδα τις Κυριακές γεμάτα,
τόση μπάλα από την χούντα είχα να δω κι απ'το `40,
Αθήνα πόλη που ρίχνει στάχτη στα μάτια,
πόλη με παράγκες και πόλη με παλάτια,
Αθήνα κράχτες τσακάλια μοναστηράκι,
δικηγόροι μόδιστροι τίγκα το Κολωνάκι,
Αθήνα η πόλη που φοβούνται οι δικοί σου,
πόλη που αγαπώ και πόλη του άντε γαμήσου,
Αθήνα Πολυτεχνείο νομική χημείο,
Στρέφη Φιλοπάππου και Λυκαβητό με κρύο,

κι από μακριά γιορτή με κόσμο σειρήνες φώτα,
κι από κοντά όλοι με σύρτη πίσω απ'την πόρτα.

Ημερολόγιο μηχανών. Ημέρα 85.
Το γρανάζι που έστησαν οι μηχανές στο κέντρο του κόσμου, πηγαίνει ανάποδα.
Οι δείκτες του κινούνται αριστερόστροφα. Και ο χρόνος μετράει προς τα πίσω.
Φήμες λένε για ανθρώπους στην κοιλιά του που γυρίζουν τα γρανάζια του με τα χέρια.
«Σταμάτα να κυνηγάς τα σύννεφα και πήδα.» φώναξε η μηχανή στη γυναίκα.
Και εκείνη βούτηξε από το 6. Η ώρα έδειχνε 0.

11 Γρανάζι - 2012

Είμαι γρανάζι
γυρίζω στον κόσμο που όλο αλλάζει,
σαν παιδί που χάθηκε στην πόλη και φωνάζει,
γρανάζι σαν το κανάλι που σε αηδιάζει,
σαν την κοινωνία που βάλεται και κοχλάζει,
κοίτα ο φίλος σου δίπλα είναι γρανάζι,
ο γείτονας γρανάζι γι'αυτό στραβά σε κοιτάζει,
ο ξένος ουρλιάζει και ο Χρυσαυγίτης σφάζει,
γιατί αντί για λάδι ρίχνουν αίμα στο γρανάζι,
θέλω να πω είσαι ένα δόντι στο γρανάζι,
γι'αυτό αυτό που λες έχει αρχίσει να με κουράζει,
όπως και αυτός ο κόσμος που τίποτα δεν το νοιάζει,
όπως κι η ανάμνηση της που αρχίζει να ξεθοριάζει,
γρανάζι είναι η σχέση μας νερό που βράζει,
μας νίκησε η εποχή και τώρα κάνει χάζι,
γι'αυτό στα λεωφορεία ο κόσμος αναστενάζει,
γιατί η ζωή κυλάει σε ρόδες και αίμα στάζει,
γρανάζι γνώρισα μια κοπέλα που σου μοιάζει,
μου είπε πε πως αγάπη μοιράζει και ρούχα βγάζει,
το νου σου να κάνεις πάντα αυτό που σε εκφράζει,
γιατί η πουτάνα δίπλα σου είναι κι αυτή γρανάζι.

Γιατί ο κόσμος σας έπαψε να με νοιάζει,
γιατί όλα γύρω γυρίζουνε το γρανάζι,
όπως και `κείνη η κοπέλα που σου μοιάζει,
έτσι και συ είσαι ένα δόντι στο γρανάζι.
Γιατί ο κόσμος σας έπαψε να με νοιάζει,
γιατί όλα γύρω γυρίζουνε το γρανάζι,
κι η ανάμνηση σου άρχισε να ξεθωριάζει,
γιατί ήσουν πάντα ένα δόντι μες το γρανάζι.

Και έτσι πάει και το γρανάζι συνεχώς γυρίζει,
γρανάζι και ο Ναζί που το κεφάλι του ξυρίζει,
γρανάζι σαν το χαμόγελο της που αφοπλίζει,
γρανάζι και το εγώ μου που γύρω μου τοίχος χτίζει,
όπως και ο λαός που όλο μαλακίες ψηφίζει,
γιατί κάθε λαός παίρνει αυτό που του αξίζει,
γιατί κάποτε ψήφιζες έναν να σε διορίζει,
και τώρα μου ψηφίζεις τον άλλον να σε δανείζει,
γιατί ο κόσμος γρανάζι είναι που γυρίζει,
γρανάζι κι η ανάγκη που έρχεται και σ'ορίζει,
γρανάζι είναι κι'αυτός που από μακριά σε βρίζει,
όμως μπροστά σου όσα λέει δεν τα υποστηρίζει,
είναι γρανάζι αλάδωτο που όλο τρίζει,
το πάθος του παιδιού που παλεύει να ξεχωρίζει,
κι αλήθεια δεν είναι η σειρήνα που φοβίζει,
μα το άδικο του μπάτσου που Δεκέμβρη σου θυμίζει,
γιατί έτρεχες από Εξάρχεια κρυβόσουν Γκύζη,
σε μια κοπέλα που πλέον λέει δε σε γνωρίζει,
γρανάζι είσαι κι εσύ και ότι σε χαρακτηρίζει,
γρανάζι είμαι και εγώ και όλος ο κόσμος που γυρίζει.

Γιατί ο κόσμος σας έπαψε να με νοιάζει,
γιατί όλα γύρω γυρίζουνε το γρανάζι,
όπως και `κείνη η κοπέλα που σου μοιάζει,
έτσι και συ είσαι ένα δόντι στο γρανάζι.
Γιατί ο κόσμος σας έπαψε να με νοιάζει,
γιατί όλα γύρω γυρίζουνε το γρανάζι,
κι η ανάμνηση σου άρχισε να ξεθωριάζει,
γιατί ήσουν πάντα ένα δόντι μες το γρανάζι.

Ημερολόγιο μηχανών. Ημέρα 92.

Αυτό που έγινε γράφτηκε στις σειρές του πενταγράμμου.

Νότα νότα με χτίσανε. Νιώσε.

Τα καμμένα λάστιχα θυμίζουν μυρωδιά από βινύλιο.

Θυμάσαι που σου φώναζα να τους προσέχεις γιατί στραβώνουν; Θυμάσαι;

12 Ο τοίχος – 2012

Ο τοίχος έγραφε όσα σκέφτεται ο κόσμος κρυφά,
όσα δεν λέει το στόμα φίλε τα λέει η μπογιά,
αυτόν τον τοίχο κάποιος είπε πως το βάφαν παιδιά,
αυτός ο τοίχος χωρίζει πόλεις ανθρώπους μυαλά.
Ο τοίχος έγραφε όσα σκέφτεται ο κόσμος κρυφά,
όσα δεν λέει το στόμα φίλε τα λέει η μπογιά,
αυτόν τον τοίχο κάποιος είπε πως το βάφαν παιδιά,
αυτός ο τοίχος χωρίζει το πίσω με το μπροστά.

Περπατάω κατά μήκος στους τοίχους,
πατάω σε ήχους πίσω μου έχω λύκους κι αγανακτώ κατοίκους,
ο τοίχος που χωρίζει τον κόσμο λέει αλήθεια,
φωνάζει βοήθεια μα εσείς ζείτε στα παραμύθια,
ο τοίχος είχε πει ο κόσμος είναι στα παπάρια του,
και το Αιγαίο ανήκει μοναχά στα ψάρια του,
ο τοίχος είπε ότι γαμιούνται όλα τα σύνορα,
πρώτα δουλειά μετά ψώνια και σπίτι γρήγορα,
ο τοίχος είπε αυτό που έπρεπε να `χε πει,
αν ο πλανήτης ήταν τράπεζα θα είχε σωθεί,
ο τοίχος βρήκε αυτό που λείπει σε μια γενιά,
είπε στ'αρχίδια μου τα φράγκα αγάπη θέλω μουνιά,
στον τοίχο που χωρίζει τον κόσμο γράφουν παιδιά,
γιατί τ'αυτιά σας έχουν τοίχους και οι τοίχοι αυτιά,
κι άμα πέφτεις σ'ένα κόσμο που πέφτει και λείπει ο πάτος,
τότε ο τοίχος λέει φάε σκατά κερνάει το κράτος.

Ο τοίχος έγραφε όσα σκέφτεται ο κόσμος κρυφά,
όσα δεν λέει το στόμα φίλε τα λέει η μπογιά,
αυτόν τον τοίχο κάποιος είπε πως το βάφαν παιδιά,
αυτός ο τοίχος χωρίζει πόλεις ανθρώπους μυαλά.

Ο τοίχος έγραφε όσα σκέφτεται ο κόσμος κρυφά,
όσα δεν λέει το στόμα φίλε τα λέει η μπογιά,
αυτόν τον τοίχο κάποιος είπε πως το βάφαν παιδιά,
αυτός ο τοίχος χωρίζει το πίσω με το μπροστά.

Το ντουβάρι δίνει γνώση η οθόνη απειλές,
ο τοίχος γράφει λευτεριά στους τηλεθεατές,
γιατί ο τοίχος μιλάει για μένα μιλάει για σένα,
ο τοίχος βλέπει ανθρώπους σβηστούς κουτιά αναμμένα,
λέει για τ'άγρια που τα σκοτώνουν ήμερα,
λέει για τ'αύρια που διώχνουνε τα σήμερα,
γράφτε τον τοίχο αυτό που θέλετε να πείτε,
γιατί μεταφερθήκαμε ψάχτε μας να μας βρειτε,
ο τοίχος γράφει δόξα τα λεφτά έχουμε θεό,
γράφει στράτευση στα ογδόντα σύνταξη στα δεκαοχτώ,
αυτός ο τοίχος που χωρίζει τον κόσμο τόσο καλά,
λέει πως τρομοκρατία είναι να ψάχνεις δουλειά,
ο τοίχος λέει αυτά που από φόβο εσείς δεν λέτε,
λέει δεν υπάρχει δεν μπορώ υπάρχει δε γαμιέται,
κι αφού ο τοίχος τους χωρίζει τον κόσμο σ'έμείς κι εσείς,
σε κόσμο για λίγους μαλάκα δε χωράει κανείς.

Ο τοίχος έγραφε όσα σκέφτεται ο κόσμος κρυφά,
όσα δεν λέει το στόμα φίλε τα λέει η μπογιά,
αυτόν τον τοίχο κάποιος είπε πως το βάφαν παιδιά,
αυτός ο τοίχος χωρίζει πόλεις ανθρώπους μυαλά.
Ο τοίχος έγραφε όσα σκέφτεται ο κόσμος κρυφά,
όσα δεν λέει το στόμα φίλε τα λέει η μπογιά,
αυτόν τον τοίχο κάποιος είπε πως το βάφαν παιδιά,
αυτός ο τοίχος χωρίζει το πίσω με το μπροστά.

Ημερολόγιο μηχανών. Ημέρα 184.
Τα χέρια μου μυρίζουν.
Ψάχνουμε στις παλιές χωματερές.
Τσίγκους και κουτιά από κονσέρβα.
Οι μηχανές δίνουν παραπάνω φαγητό αν τους πας λαμαρίνα.
Η Αθήνα που ξέραμε άδειασε.
Οι μισοί πεθάνανε και οι άλλοι φύγανε.
Υστερόγραφο: οι μηχανές επιτίθενται στα γυναικόπαιδα, τους παίρνουν μαλλιά και νύχια.

13 Νιώσε μας – 2012

Ξεκινήσαμε μια μέρα από τους τόπους του τίποτα,
με βάρκες που χάθηκαν στον ορίζοντα,
κάποιοι από μας γίνανε ένα με τα κύματα,
κι άλλοι κάνανε στην Ευρώπη τα πρώτα βήματα,
νιώσε μας στέγη δουλειά κι αγάπη δώσε μας,
είμαστε αδύναμοι και `μεις όπως και οι χώρες μας,
νιώθουμε παράνομοι σε μια πατρίδα άγονη,
άκου τις κραυγές των λαών κι όχι του Άδωνη,
νιώσε μας κοίτα μας τι σου θυμίζουμε?
Έλληνες του `50 πιάτα καθαρίζουμε,
γελαστοί σκούροι τύποι που βλέπεις στα φανάρια,
και τους θυμώνεις που σου πλένουνε τα τζάμια,
ξέρεις δε θα ήθελα να ήμουνα εδώ,
έχω πατρίδα οικογένεια και εγώ,
Έλληνα στη χώρα μου έχει εμφύλιο και χούντα μην ξεχνάς,
και εδώ είχατε εμφύλιο και χούντα,
νιώσε μας κανείς εδώ δεν ήρθε για να κλέψει,

ήρθαμε για δικαίωμα στο όνειρο στη σκέψη,
δεν πιστεύουμε στον ίδιο θεό μα έχουμε ένα κοινό,
και τους δυο πολιτικοί μας έχουν κλέψει.

Νιώσε μας αν θέλεις λίγη αγάπη δώσε μας,
στέγη δουλειά αξιοπρέπεια σώσε μας,
μόνο μη λες να φύγω δεν έχω που να πάω,
πατρίδα μου ειναι το χώμα που τώρα πατάω,
γι'αυτό νιώσε μας αν θέλεις λίγη αγάπη δώσε μας,
στέγη δουλειά αξιοπρέπεια σώσε μας,
μόνο μη λες να φύγω δεν έχω που να πάω,
πατρίδα μου είναι ότι μισώ και ότι αγαπάω

Είμαι το παρελθόν σου είμαι οι ενοχές σου,
είμαι η δουλειά που δε θα έκανες ποτέ σου,
είμαι τα όνειρα μου δίπλα στα όνειρα σου,
και τα παιδιά μου να παίζουν με τα δικά σου,
στην ίδια τάξη στο ίδιο άστυ,
αύριο στην ίδια σχολή στην ίδια φάση,
ίσως και στην ίδια δουλειά στην ίδια λάσπη,
μάθε το παιδί σου να αγαπά το μετανάστη,
νιώσε μας αν δεν μπορείς στους μπάτσους δώσε μας,
αν νιώθεις πιο καλά στα κελιά χώσε μας,
και άμα φοβάσαι μόνος τις νύχτες,
φώναξε στην γειτονιά και `συ τους χρυσαυγίτες,
νιώσε μας αύριο μπορεί να είσαι άρρωστος,
και το παιδί μου ίσως να `ναι γιατρός,
ή στη χειρότερη αύριο μπορεί να `σαι κατάδικος,
στο ίδιο κελί με μας το ίδιο να φαΐ να τρως,
για αυτό νιώσε με κάτσε δίπλα μου έλα μίλα μου,
θέλω να μου πεις τον καημό σου και εγώ την πίκρα μου,
θα βρω ελευθερία όταν στα λεωφορεία,

στην δίπλα θέση κάτσεις άνετα χωρίς φοβία,
πρόσεχε τα ghetto που φτιάχνουν δεν είναι λύση,
το ξένο θα μείνει ξένο όταν μόνο του ζήσει,
ή θα γίνουμε Astoria όπως εσείς στη Δύση,
ή μειονότητα του Saint Dennis να καίμε το Παρίσι.

Ημερολόγιο μηχανών. Ημέρα 203.
Ο μεγαλύτερος μου φόβος σε αυτό το στρατόπεδο, είναι να μη σε βρούνε μνήμη μου.
Και αν πέσουν όσα γράφω στα χέρια κάποιου, θέλω να είναι παιδί.
Παιδί που να μην ξέρει να διαβάζει.
Απλά να κοιτάει το χαρτί και να φαντάζεται.
Και να αφηγείται για τον κόσμο πριν τις μηχανές.
Όσο για μένα, δε θα σου πω ούτε ποιος είμαι, ούτε για όσα με αδίκησαν.
Εγώ με τους ανθρώπους τελείωσα.

14 Σιωπηλό - 2018

Οι άνθρωποι που δε μιλάνε άκουσαν ψέματα/μοιάζουν με τίγρεις πίσω από συρματοπλέγματα/
και οι άνθρωποι που δε μιλάνε νιώσανε άβολα/κοιτούν περίεργα και σκέφτονται παράλογα/
όλοι εκείνοι που σωπάσανε κουράστηκαν/σε κάποιον έρωτα πνίγηκαν και ξεβράστηκαν/
γίνανε στίχοι σε βιβλία που δε διαβάστηκαν/ σαν στρατιώτες έπεσαν και σαν παιδιά γελάστηκαν/
οι άνθρωποι που δε μιλάνε πάντα απέχουνε/και όταν ανοίγει η κάμερα απ' την άλλη τρέχουνε/
σαν τα δελφίνια μόνο οι ράχες τους εξέχουνε/σχίζουνε τον αφρό και στον βυθό επιστρέφουνε/
οι άνθρωποι που δε μιλάνε απλά πληγωθήκαν /γίνανε κάστρα και στα κάστρα μέσα χωθήκαν/
γίνανε άστρα και στα άστρα απογειωθήκαν/γίνανε σύννεφα με σύννεφα ενωθήκαν/σέβομαι ανθρώπους που να μη μιλάνε διάλεξαν/σέβομαι αυτούς που ζήσαν μονοί τους και άντεξαν/
οι άνθρωποι που δεν μιλούν βρήκαν την άκρη τους/μιλάν πολύ αλλά μιλάν μόνο στην πάρτη τους

Αυτοί οι άνθρωποι μιλούν μόνο στην πάρτη τους/ψάχνουνε όνειρα σκυφτοί πάνω απ' τον χάρτη τους/και σημειώνοντας λιμάνια με το δάκρυ τους/μες τα κουβάρια ψάχνουνε να βρουν την άκρη τους/και ίσως και να νομίζουν πως μπορούν και μονοί τους /ερωτευμένοι με την καύλα και την γνώμη τους/περιστρεφόμενοι σαν άλογα στο αλώνι τους/σκοτώνουν πύργους για να σώσουν ένα πιόνι τους

Αν δεις ανθρώπους σιωπηλούς μοιάζουν ναυάγια/αδειάζουν την ψυχή γεμίζοντας τετράδια/
και τα υπογράφουνε με ξένα πάντα ονόματα/και σε ερωτεύονται σε πλοία και καταστρώματα/
αυτοί οι άνθρωποι αγαπήσανε βιώματα/στάχτη από στάχτη και από χώματα σε χώματα/
ο χρόνος τους κρατάει όσο κρατούν τα σώματα/μα αυτοί τον ξεγελούν με λόγια και με χρώματα/
και δραπετεύουνε με δίσκους και με σχέδια/από τον φόβο και αντιλήψεις ναρκοπέδια/
και όσο λατρέψανε τον τρόπο που τους φίλαγες/τόσο εκδικήθηκαν τον τρόπο που τους

μίλαγες/
δεν εκτιμάμε τίποτα ποτέ όταν το χούμε/για αυτό και ξεχειλώνουν όλα αυτά που νιώθουμε/
τραβάμε την αγάπη και ύστερα τη σπρώχνουμε/θέλουμε δίπλα μας ανθρώπους για να διώχνουμε/
οι άνθρωποι που δεν μιλούν σιωπήσαν πρόσφατα/γιατί πιστέψανε σε λόγια ανυπόστατα/
οι άνθρωποι που δεν μιλούν γίνανε όστρακα/φτιάχνουνε κόσμους και πετάνε με αερόστατα

15 Γράμμα – 2018

Κάθε χρονιά με βρίσκει και πιο σκυφτό
περνάν τα χρόνια και εγώ πάνω από το ίδιο γραπτό
τόσο ανήμπορος σα να μαι δίχως χέρια γλυπτό
και στη μεσόγειο ακούνε ουρλιαχτά απ' το νερό
αυτή η γενιά έχει αποτύχει και το κόστος βαρύ
γιατί από κάτω παίζει αμόνι και από πάνω σφυρί
όσοι αγαπήσαμε σκορπίσανε σε όλη τη γη
και μείς εδώ περιμένουμε μια ακόμα σφαγή
αυτός ο πόλεμος φουντώνει και είναι τόσο κοντά
και απ τα φουγάρα του Dachau ξαναβγαίνει φωτιά
δε περιμένω από τον κόσμο πλέον τίποτα πια
στο όνομα θεών ο άνθρωπος σκοτώνει παιδιά
οι γάτες ξέρουνε πως νιώθω και για αυτό με ακουμπούν
δε σε έχω ανάγκη έχω ανάγκη όσους στα ματιά κοιτούν
δε σε έχω ανάγκη έχω ανάγκη όσους με πάθος μισούν
και αυτό το σύστημα έχει ανάγκη όσους δε ξέρουν να ζουν
η τηλεόραση φωνάζει αυτό που θέλει να πει
και κάνει μόδα τους φασίστες όταν θέλει σιωπή
μη μου μιλάς άλλο για ελπίδα και για ανατροπή
αυτό που λένε συμφωνία εγώ το λέω ντροπή.

Αυτό το γράμμα μου είναι το πιο σκληρό
κι αυτό το κλάμα μου κουράστηκε να μένει κρυφό
όποιος και αν είσαι όπου και αν είσαι μείνε εκεί να σωθείς
εκεί που θέλεις να γυρίσεις πια δε μένει κανείς
ναι, αυτό το γράμμα μου είναι το πιο σκληρό
και αυτό το κράμα που χω μέσα μου κυλάει καυτό
όποιος και αν είσαι όπου και αν είσαι κοίτα να μορφωθείς
αυτός ο κόσμος θα αλλάξει αν τον αλλάξουμε εμείς.

Το παρελθόν μας έχει μείνει κενό
και ξεφυτρώνει σαν τις τράπεζες σε κάθε στενό
αυτή η Ευρώπη έχει κάνει το μυαλό μας μπετό
κι αυτός ο κόσμος για ένα πόλεμο ετοιμάζει στρατό
η κοινωνία αυτή για χρόνια ακροβατεί σε ζυγό
φταίνε οι θέσεις οι ανέσεις μας και φταίω και εγώ
μου 'πε ένας φίλος τις προάλλες που χα να δω καιρό
ήταν στο πλοίο ενός φασίστα κάπου στον Ινδικό
αυτοί μοχλεύουν το σφυρί να χτυπά
όσοι σου κλέβουν τη ζωή υπόσχονται σιγουριά
όσοι αγοράζουν την δουλειά σου και τον χρόνο φθηνά
έχουμε πόλεμο και στέκονται απ' την άλλη μεριά
και αυτός ο πόλεμος φουντώνει πλησιάζει κοντά
και μες τους φούρνους του Dachau ξαναμπαίνουν κορμιά
έχουμε πόλεμο και οι ηγέτες μας το παίζουν χαζοί
είμαστε σύμμαχοι και εταίροι της Ευρώπης των ναζί
αυτό το γράμμα μου είναι το πιο σκληρό
και απ' την πατρίδα έχεις να ακούσεις την αλήθεια καιρό
όποιος και αν είσαι όπου και αν είσαι κοίτα να αγωνιστείς
γιατί στον κόσμο που ετοιμάζουνε δε μένει κανείς.

Αυτό το γράμμα μου είναι το πιο σκληρό
κι αυτό το κλάμα μου κουράστηκε να μένει κρυφό
όποιος και αν είσαι όπου και αν είσαι μείνε εκεί να σωθείς
εκεί που θέλεις να γυρίσεις πια δε μένει κανείς
ναι, αυτό το γράμμα μου είναι το πιο σκληρό
και αυτό το κράμα που χω μέσα μου κυλάει καυτό
όποιος και αν είσαι όπου και αν είσαι κοίτα να μορφωθείς
αυτός ο κόσμος θα αλλάξει αν τον αλλάξουμε εμείς.

Κι από που τους είπες ότι είσαι; Ποιοι ναοί σε φυλάκισαν και σε ποια σχολεία σου σβήσανε

τη δίψα;
Εσύ που την κοιτάς απ' την ώρα που σε έβγαλε η μήτρα, για τους έγκλειστους αγωνιστές τους είπες ή την άφησες να τα ξεπλύνει όλα;
Την αλήθεια που είναι γραμμένη με το αίμα δεκαπεντάχρονων παιδιών, για τα κεφάλια μας στον φανοστάτη των Τρικάλων, αυτή την αλήθεια να πεις.
Κι όσο κι αν επιμένουν πως την αγαπάνε, μην πιστεύεις λέξη. Κάνουν ντόρο για να αντέξουν την ανέχεια που προκαλούν τα αφεντικά που προστατεύουν.
Λένε ότι αγαπάνε κάποια που δε γνώρισαν ποτέ. Κάποια που δεν έχει ούτε στόμα ούτε σάλιο να τους φτύσει. Αυτό είναι κάτι που πρέπει να κάνεις εσύ.
Να τους σβήσεις. Με μια γραμμή. Και τη γνώση που τους έσβηνε πάντα.

14. ΔΠΘ

1 Η - 2003

Αφού ηττηθείς
είσαι έτοιμος σ' αυτήν να παραδοθείς
θες απλώς από τα λάθη των άλλων να σωθείς
απ' τους δαίμονες που σε καταδιώκουν θες να απαλλαχτείς
πριν να προδοθείς
απ' όσα αγάπησες
ανίκανος να αντισταθείς, κοιτάζεις γύρω σου
θέλοντας από κάπου να κρατηθείς
ημιμαθής και αιώνιος εραστής
στον πυρετό της ζεις αγχωμένος μη έχοντας σώας τας φρένας κι αδιόρθωτος πότης.
Όλη τη μέρα με νεύρα μετρώντας τις ώρες ως τη στιγμή που θα παραμυθιαστείς
έχεις σαπίσει.
Τρελαίνεσαι διαρκώς
σε κόσμους που σου πλάθει εκείνη,
κι εκείνη σε έχει παρατήσει για να μη βρεθεί συνένοχη.
Λίγο πριν τη τελευταία σου χρήση
παγωμένοι οι τύχη,
νεκρό το μυαλό
παραιτείται από κάθε πρόθεση να αναζητήσει τη λύση.
Είναι ανώφελο...
Στα μονοπάτια που τυφλά βαδίζεις κυνηγάς φαντάσματα απ' το παρελθόν.
Κουτάλι, βελόνα,
πουλάς τα πάντα προκειμένου να αποκτήσεις μια δόση χειμώνα
διπλωμένος, σαν άχρηστο παλτό πεταμένο στην άκρη γεμάτο μπαλώματα.
Όνειρα λευκά σου κρατάν συντροφιά μηδενίζοντας τους παλμούς σου
ως τα ξημερώματα...
Στον πυρετό της χαρμάνας, ιδρώνεις, πονάς,
νιώθεις πως τα κόκκαλά σου σπάνε.
Όνειρα λευκά σε αυτούς που διαλέξαν εν σώματι στη κόλαση να πάνε

2 Αυτό μόνο μου φτάνει - 2003

Είδαν το φως πολλοί μου λέγαν υπερήφανα να σβήνει
σαν φλόγα κεριού σε σφιχτό κλοιό κυμάτων είμαι μόνος μου,
σαν από μηχανής θεός δίνω τη λύτρωση στον σάπιο, βρόμικο και πολυμίσητο εαυτό μου,
δεν άφησα στιγμή ζωής να πάει χαμένη,
απλώς έκανα διαλείμματα Νιρβάνας σε μια πόλη που στα μάτια μου φαίνεται ξένη,
συμβαίνει.
Μου το `χουν πει πολλοί σ' ύποπτες κι ανεξήγητες εξομολογήσεις,
αν θες ν' αλλάξεις τρόπο, φύγε βιαστικά προτού σε δουν και μην ξαναγυρίσεις,
θα `ναι δύσκολο να επανενταχτείς,
ο χρόνος μας αλλάζει και πολλοί από `μας περνάμε ευθύς στο χάσμα της ανθρώπινης
συνύπαρξης
κενό μυαλό σε κενό χαρτί, μακρινό
ταξίδι στους κόσμους την αδέσμευτης μου σκέψης,
δεν μπορείς να προκριθείς όσα όνειρα πούστη κι αν κλέψεις, είμαι δικός μου,
γεννήθηκα για να πεθάνω όπως θέλω εγώ, όποτε θέλω εγώ.
Χάνομαι απρόσωπος μέσα στο πλήθος που θυμίζει πέλαγος,
μα η πόλη δε μ' αφήνει να πνιγώ κι είμαι στο στόμα της.
Δώσε μου λίγη αγάπη κι ας είναι προδομένη,
μου φτάνει να σε δω ζωγραφισμένη
στο κουραστικό κι αφόρητα γκρίζο χρώμα της.
Αυτό μόνο μου φτάνει.

3 Άνευ προσανατολισμού γενιά – 2003

Ταξιδεύοντας απ’ το ναδίρ στο ζενίθ, εικονικά σφάλματα
παιχνίδια ενός μυαλού που πάει στην τρέλα κάνοντας άλματα
κάποιοι ξέμειναν, κάποιοι ξεχασμένοι στον κόσμο των ζωντανών
καταδικασμένοι τυχοδιώκτες φόβων πίσω από τραγούδια αλκοολικών κρυμμένοι
Υπάρχουν κόσμοι ζωντανοί και κόσμοι πεθαμένοι,
πέρα απ’ τις πέντε μου αισθήσεις όλη η ψυχραιμία μου μοιάζει ξένη
Μην πατήσεις στον κόσμο των ξένων, μην πατήσεις
Κάτι κυλάει μεσ’ τις σκιές της νύχτας αναζητώντας μύθους κι απαντήσεις
κατοικώντας σε κλειστοφοβικές κι εσωστρεφείς συνειδήσεις
Υπάρχουν κάποιοι που μας κοιτάνε πίσω από δέντρων χαραμάδες
πρόσωπα απ’ το παρελθόν μα τώρα ψυχικοί φυγάδες κόσμων
ζώντας ανάμεσα μας τα μάτια μας διαπερνούν απαρατήρητα,
μόνο και μόνον για το παρών στοιχειώνοντας κάθε πολίτη
ο κόσμος τρέχει συνεχώς μπροστά μ’ αυτοί μένουν ακίνητοι χρόνια σαν αγάλματα
αναζητώντας καταφύγιο μοναξιάς σ’ ερειπωμένα κτήρια κι άστεγα χαλάσματα
από μικρός είχα πιστέψει στα φαντάσματα
είναι χλωμοί και σιωπηλοί επισκέπτες
εισβάλλοντας τρέφονται τα όνειρά μας εφιάλτες παρτίδες μ’ αθάνατους παίχτες.
Ακολουθώντας σ’ ένα υπόγειο με μαρμάρινα σκαλοπάτια
ένα δάχτυλο αχνογραφεί στη σκόνη που `χει πνίξει τα πλήκτρα με σκοτεινά κομμάτια
Περιμένω μέσα στ’ αχανές Έρεβος να πνιγώ, φώτα χλωμά πάνω από ξύλινες κορνίζες
αραχνόκοσμος σε μέγεθος φωλιάς, υπερτροφικής παμφάγας κάμπιας κουκούλι
κατασκευασμένο από δέρμα και μυς, σαν ανθρώπινο σκιάχτρο
ένα παιδί που βίωσε πέντε ολόκληρα λεπτά την νεκροφάνεια κείτεται στην ξεκοιλιασμένη πολυθρόνα
τα μάτια των νεκρών είναι γεμάτα χειμώνα γι’ αυτό μας φαίνονται λευκά.

4 Ακόμα δίνομαι -2003

Ακόμα δίνομαι...

Ενός τσιγάρου καπνοί, σύννεφα νικοτίνης,
στο μικρό ομιχλώδες δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα,
αφήνω πίσω μου γονείς,
αφήνω πίσω μου ένα φίλο στ' ακάλυπτα νώτα,
με πιάνει στον ύπνο, μου δίνει ζαλάδα κι ιδρώτα,
με πνίγει...
το πίνω κι η σκέψη μου ανοίγει,
σκαλώνω στο φως που τρεμοσβήνει,
κάτω απ' τη βαριά μου ανάσα ξύλινοι θεατρίνοι,
η πόλη με καταπίνει,
το μυαλό μου θυμίζει λιωμένο καμίνι.
Εε πάνω από σαράντα λεπτά μένω ακίνητος,
κοιτάζοντας τον άδειο τοίχο, τη σκιά μου να τρέμει σαν ν' αγωνίζεται να ξεκόψει από `μένα,
μες στο μυαλό μου ένα κι ένα ίσων ένα,
στη μαστούρα μου έχω ξεναγό χαρτί και πένα,
δίνομαι σ' αυτό κι αυτό από μόνο του δίνεται σε `μένα,
αμέτρητες φορές είπα τη λέξη κομμένα,
μα κάποια πράγματα δεν κόβονται ποτέ,
κάποια πράγματα φωλιάζουνε μέσα μας και θα τα συναντάμε πάντοτε,
κάνω παράκληση, σταθείτε δυο λεπτά,
μη με προσπερνάτε,
απέχω απ' το βωμό του κέρινου θεού που χρόνια προσκυνάτε,
σαν μαύρο πρόβατο την κάνω, λαμόγιο, όσο ο νομικός ποιμένας σας κοιμάται,
χρονική σπατάλη, λόγος στη διανοητική μου αδράνεια,
γράφω όσα βαριά κομμάτια μείνανε γιατί μισώ την επιφάνεια,
μου λες, σπάνια κοιτάς στα μάτια αυτούς που κάποτε πρόδωσες μέσα από τεχνάσματα
φιδίσιας τακτικής,
επιτακτικής ακρόασης αποσπάσματα.

Κάθε φορά που αναζητάς τη μοναξιά οδηγείσαι μεθυσμένος σε χαλάσματα να παραπατάς,
ορκίζεσαι για πάντα χαμηλά να το κρατάς
κι όταν το κρατάς, γεννιέσαι, το ζεις, πεθαίνεις, πετάς,
δεν ξέρεις που πας,
ούτε τι ζητάς.
Έρχομ' απ' τον υπόγειο σταθμό, γι' αυτό μη με υποτιμάς.
Υποτονικά, αναφερόμενος εμμέσως στα ναρκωτικά,
άπειρες νύχτες πακετώθηκα,
σύρθηκα σαν αδέσποτος σκύλος, μα σηκώθηκα απ' τη λάσπη που παράγουν τα στενά.
Ένα βήμα πριν το πουθενά.
Δεν πούλησα ακόμα την ψυχή στο σατανά για να γράψω κομμάτι,
στέκομαι ολόρθος στο μικρόφωνο μπροστά γι' αυτούς που μ' έχουνε βάλει στο μάτι
αυτοπροσώπως. Λιώνει το μικρόφωνο στο στόμα μου, όπως
λιώνει η συνείδησή μου,
κάθε φορά που αμφισβητείται απ' αυτούς σκόπιμα η καταγωγή μου,
το γράφω προς απάντησή μου,
δίνω τη σιωπή μου.
Είν' η σκέψη που οδηγεί στην εσωστρέφεια ατόμων που συνήθισαν να ζούνε μόνα,
η σκέψη που μ' ωθεί να πλάθω εικόνες σ' έναν άγνωστο χειμώνα.
Μένω ακίνητος τέσσερα χρόνια τώρα,
δημιουργώ εγκεφαλικά κενά.
Το σπρώχνω χαμηλά, όσο κάποιοι το πουλάνε φθηνά.
Δεν πουλιέμαι είμ' εκτός δισκογραφικής σύμβασης, με δε χαλιέμαι,
αφήνομαι. Μουνόπανο αν με θες τότε θα μ' έχεις,
κατασκευάζω κόσμους και μέσα τους ζω,
κόσμους απ' τους οποίους μακράν απέχεις.
Κλείνω τα μάτια μου και χάνομαι,
μέσα στους ήχους της πόλης αιχμάλωτος πιάνομαι,
εγκλωβισμένος,
στα τοίχοι της μόνος αισθάνομαι,
boom baρω με ποινικό μητρώο,
μαύρο καπνίζω και τρώω κωλύματα

που όλοι μας, λίγο πολύ, τα τρώμε.
Χώνω και δεν αγχώνομαι,
μέσ' από τη μουσική μου υψώνομαι
με στόχο να μείνει για πάντα ζωντανό το πνεύμα, αγνό απ' το δρόμο βγαίνει.
Κάθε φορά που αλλάζω πρόσωπο, κάθε φορά που αυτό συμβαίνει,
σβήνω το φως,
περιπλανώμενος σαφώς σ' ουτοπίες
πέρα απ' την πραγματικότητα που οριοθέτησαν κάποιοι μέσα απ' αλχημείες.
Καταστρέφουν την κουλτούρα μας κι εμάς.
Βαρέθηκα να μου τσαμπουκαλεύεται εκ τ' ασφαλούς στο μικρόφωνο κάθε μουνοπανάς,
όταν μιλάς λοιπόν να σκέφτεσαι τι λες
κι αν το `χεις χτίσει μια, εγώ το `χω χτίσει δυο φορές μαλάκα,
ενσωματωμένος στο στόμα της πόλης, πιάνομαι όπως το ποντίκι στη φάκα,
κολυμπώντας σ' οράματα που προβάλλονται,
στ' οπτικό πεδίο μου εχθρικά τάματα κινάνε,
παραμορφωμένα πρόσωπα μέσα από τρέντυ κοστούμια γελάνε
πίσω απ την ασφάλεια που τους προσφέρει
η χάρτινη βιτρίνα ως διαχωριστική γραμμή του κόσμου τους απ' τον δικό μου.
Βάλτε τα φράγκα σας στον κώλο σας πουτάνας γιοί,
δεν έχω σκοπό να πουλήσω σπιθαμή γδύνοντας μ' αυτό τον εαυτό μου...

5 Υπόγειος σταθμός - 2003

Έχω τα μάτια μου καρφωμένα μπροστά απ' τις εφαπτόμενες σκέψεις,
επόμενες, ανερχόμενες, όταν νιώθω πως οι λέξεις είναι συνεχόμενες,
συνοδευόμενες από οσμές.
Όσο το καις, τόσο το θες, τόσο το πίνεις, τόσο τον εαυτό σου δίνεις,
αρχίζεις τους κόμπους να λύνεις με ρίμες που φτύνεις υπόγεια.
Καπνός και λέξεις σ' έναν κόσμο ψεύτη χαλαρώνω μόνο μ' αυτό κι επαυξάνω,
έχω τ' αδέλφια μου για μένα κι εγώ γι' αυτούς είναι έτοιμος να πεθάνω
όταν η περίσταση το απαιτήσει.
Τιμώ την τελετή του freestyle μέσα απ' το ντουμάνι
κι ας μου λένε πως με κάνει καχύποπτο το χασίσι,
με κάνει, μα δεν υπάρχει κανένας λόγος πανικός να με πιάνει
όταν οξύνονται οι αισθήσεις,
φρόντισε εκ βάθους ψυχής να μιλήσεις,
07 απευθύνομαι ρητώς σε αρρωστημένες συνειδήσεις,
απλώς, δεν προσδοκώ να γίνω παίχτης,
είμαι καλλιτέχνης μ' αρχίδια δε το πουλάω,
και μη μου λες γι' άπιαστες επιδώσεις στο μικρόφωνο μαλάκα σε γαμάω,
χτυπάω, το κάνω δίχως όφελος απλά και μόνο επειδή τ' αγαπάω,
μα δεν υπάρχει σεβασμός στο Χιπ χοπ, εμπορικοποιείται από κάθε πουτάνας γιο,
γι' αυτό το γράφω και το ηχογραφώ για κάθε συντοπίτη κι αδελφό,
φονικό, σκεπτικό, ριμοδοτικό και υποτονικό,
βγαίνει στο χύμα και μυρίζει δρόμο γιατί είναι ακόμα αυθεντικό και δεν αλλάζει,
το σπρώχνω χαμηλά κι όσο ο καπνός της σοκολάτας μ' ανεβάζει,
μου μοιάζει, έμπνευση πως μέσα απ' της πόλης τα στενά πηγάζει,
υπάρχει ποιητική ομορφιά κριμένη μέσ' στης ασχήμιας την καρδιά,
κρυφά φωλιάζει, μας φαίνεται ξένη, σαν άυλη συντροφιά,
μέσα στην περίπλοκη απλότητα προτύπων που μας ωθούν στην ωμότητα,
στις μέρες μας αποτελεί ρουτίνα ακόμα και η πιο ασυνήθιστη αραιότητα,
πάθος, δεν απορρίπτω τη λύση της βίας γιατί κι η βία κρύβει ερωτισμό στο βάθος,
αυθόρμητος πάντα γουστάρω να πέφτω πολλές φορές στο ίδιο λάθος, όλα

μ’ ωθούν να γίνω ένα με την πένα, να ταξιδέψω στα χαμένα συναισθήματα
που πάνε κι έρχονται σαν τρένα,
δεν τελειώνουν τα προβλήματα για `σένα και για μένα.
Δεν είδα φως πίσω απ’ τις άπειρες υποσχέσεις,
το ψέμα διείσδυσε σαν δηλητήριο μες’ στις ανθρώπινες σχέσεις,
μ’ αν δεν πονέσεις, δε θα μάθεις ποτέ πόσο δύσκολο είναι να είσαι αληθινός,
μείνε αληθινός, άσχετα από το πώς περιφέρεται γύρο μας ο χρόνος,
νιώθω μόνος και έχω συνηθίσει,
οι δρόμοι είναι γεμάτοι πειρασμούς κι οι πειρασμοί αυτοί μ’ έχουν νικήσει, γράφω
κομμάτια για τους λίγους λάτρες του αντεργκράουντ σε πρώτο βαθμό,
είναι Ψ.Δ. τ’ ανερχόμενο 07 απ’ τον υπόγειο σταθμό,
Υπόγειος σταθμός...
το ανερχόμενο...

6 Τοπία ως το ξημέρωμα - 2003

Μέσ’ στη σφιχτή καθενός άντρα πλάθεται κάποτε η πρώτη αδυναμία, ο πρώτος φόβος,
στο πέρασμα από την άλλη πλευρά, από τον ανθρώπινο κόσμο, στον κόσμο των πιθανοτήτων,
το ταξίδι, παραμύθι από τον πέτρινο κήπο, σφυγμομετρώντας κάθε χτύπο,
πίστεψα πως ήμουνα ζωντανός, είχα το νου μου αλλού,
κοιτάζοντας το πτώμα μου γελούσα, άλλοτε τραύλιζα παράνοιες χαρμολύπης,
κλεισμένος στο δωμάτιο μου, στιγμές και χρόνια μόνος μου μιλούσα,
αυτό συμβαίνει ακόμα,
ακόμα νιώθω πως κάτι υπάρχει εκεί έξω,
ακόμα το στεγνό μου στόμα ματώνει, ακόμα
μυρίζομαι το άρωμα της βροχής που έχει λιμνάσει στο χώμα,
τα πέτρινα σπίτι, το ξύλινο δώμα,
τα κεριά λιωμένα, ομίχλη ως το ξημέρωμα,
τοπία ως το ξημέρωμα,
τοπία ως το ξημέρωμα

7 Χημείες – 2003

Χάνω την επαφή, όραση, γεύση και αφή
μηδενίζονται πριν τη στροφή
βελούδινη υφή
νιώθω να `μαι στην κορυφή
και όλα φαίνονται μικρά από κει
εγκεφαλική αποχή
συνεπάγεται την ασταθή συνοχή
και όλοι γύρω μου φαίνονται αμέτοχοι
σα να βρίσκομαι σε διαφορετική εποχή
υπό την ανοχή
του χημικού πυρετού, του πανικού που προκαλεί
υπό την αποβολή
λίγο λίγο κουμπώνομαι έτοιμος να ξεφύγω και όλα γύρω μου αλλάζουν κάθε φορά που τα μάτια μου ανοίγω
είπα θα φύγω, είπα θα μείνω
είπα κομμένα τα χάπια από δω και μπρος φούντα μόνο θα πίνω
μα ακόμα πίνω
ψυχο χώρια τα τσιρότα και το κοκό
φρίμπες από στοκο
εφόσον δε βγαίνω,
νιώθω να `μαι κάπως σαν του Αγγέλακα το τρένο
σωπαίνω κυλώντας
σνιφάρω ζαμπρέ μονολογώντας, όντας μόνος
και όμως με κάνει να νιώθω τόσο χαλαρός, τόσο καθαρός, τόσο σένιος
της ρούχλας ο κόσμος είναι παραμυθένιος
μόνος σε τεσσερις τοίχους φωνάζω το όνομα της είναι ήττα
το κάνω όταν νιώθω πως είμαι στην τσίτα
ανασαίνω κάπως αργά
ίσως είναι αργά
μπλέκω πάλι με αυτά τα σκατά
μπλέκω με τη Χ. Η. Μ. Ε. Ι. Α. τελία

που κάνει τον κόσμο να μοιάζει ταινία
και τα πάντα κυλάνε με ευκολία
γίνομαι λεία
με θύτη τον ίδιο μου τον εαυτό
αφού κουμπωθώ ένα βήμα πριν να τρελαθώ
προσπαθώ
ζωντανός να κρατηθώ μέσα από
ταχυπαλμίες, φοβίες, οπτασίες
περίπλοκα συναισθήματα και ερωτικές επιθυμίες
Χημείες
Χημείες
Χημείες

Και καθώς θα βλέπω τα δόντια μου να πέφτουνε στο πάτωμα
το δέρμα μου να λιώνει
ίσως καταφέρω κι εγώ να γίνω στο τέλος
ένας ζωντανός νεκρός

8 Σκοτεινές διαδρομές - 2003

Ως ότου να κλείσω τα μάτια μου είμαι κοινός περαστικός
στο κόσμο του φωτός.
Αποφεύγω να γίνομαι στόχος καθώς κινούμαι.
Μέσ' στο πλήθος, ανάμεσά σας, άνθρωποι ζούμε,
μίσος απ' το μίσος που παράγεται αντλούμαι
και όλα ευθύς αλλάζουν, θα δεις
όσα προσπαθείς μάταια να αμφισβητήσεις,
αρνείσαι να δεχτείς όσα αδυνατείς μέσα απ' τη λογική σου να εξηγήσεις.
Τι να πεις...
Στιγμές ανησυχητικής σιωπής
στο βωμό του στέκει αιμοχαρής
έτοιμος να σπείρει το άνθος του κακού
στη σκοτεινή πλευρά του φεγγαριού κρύβομαι,
ξένος, στα μάτια αυτού του κόσμου είμαι απλός
ένας εκπρόσωπος απ' το σκάρτο μας γένος,
σε αμοντάριστα πλάνα διαρκώς εκτεθειμένος,
σαν κατάδικος σε ένα κελί, σε μια φυλακή, που ονομάσαμε πόλη,
γεύτηκα τους πειρασμούς της που λίγο πολύ τους γευτήκαμε όλοι
παρευρισκόμενοι σε νύχτες ύποπτες, άλλοτε σαν αυτόχειρες
και άλλοτε σαν απλοί θεατές,
είναι το χθες σαν λεπίδα που ανοίγει πληγές,
είναι σκιές κινούμενες μέσα σε στοές,
δελεασμένες από σερνικές βαριές αναπνοές,
στις ερωτήσεις μου δεν είχα ανταπόκριση,
συνέχισα μόνος να περιφέρομαι στο νόστο
ο, τι είδα κύλησε χαϊδεύοντας τους καρπούς μου σαν λεπίδα,
με βλέμμα στου λέοντος τη μερίδα
πήρα άπλα αυτό που μου αξίζει,
συνεχίζω ως ότου το αίμα στις φλέβες μου να αρχίσει να πήζει,
σε μια ατμοσφαίρα που φέρνει οσμές από πτώμα που χρονιά σαπίζει,

στις σκοτεινές διαδρομές, οποίος μπει ποτέ πίσω ίδιος δε γυρίζει
είναι πρακτικά αδύνατον,
εφόσον αρπάχτηκαν όνειρα μετατρεπόμενα σε εφιαλτικές εικόνες,
όσα από μικρό παιδί νόμιζα ακίνδυνα με οδήγησαν στις νεκρές απόρρητες ζωνες
φόβος, που πότε μου δε κατάλαβα από ποιο σύνδρομο πηγάζει,
απόκτησα πλήθος εμπειρίες κοιτάζοντας επίμονα αυτό που κανένας λογικός
ποτέ του δε τολμά, ποτέ του δε κοιτάζει.
Μόνος στις σκοτεινές διαδρομές περπάτησα, έζησα, είδα
το κόσμο να καθοδηγείται από μια σπασμένη πυξίδα,
πέρα στο κόσμο των πιθανοτήτων, πέρα στην αγέννητη πατρίδα.
Σκοτεινές διαδρομές, όνειρα που `γιναν εφιάλτες οδηγώντας με στη τελευταία σελίδα.

9 Ενός θηρίου οι φωνές – 2003

Λένε πως όταν ο καιρός θα γυρίσει είναι σίγουρο πως κάτι κακό θα συμβεί.
Μαθαίνει το σώμα να απομονώνει την οργή
και δεν υπάρχει περίπτωση να δηλώσει υποταγή.
Αν το πάρεις αντικειμενικά, δεν έχεις επιλογή
τελικά, υπομένεις σε ατέλειωτα οχήματα να περνούν από πάνω σου νωχελικά.
Και ειρωνικά σε κοιτάνε
ύποπτοι περαστικοί με την πάρτη σου γελάνε
παρ' το όπως θες
έτσι και αλλιώς όλα σχετίζονται σε γενικές γραμμές
είμαστε όλοι πτώματα εν κινήσει.
Υποκινούμενοι από μίση
μα η φύση

θα βρει πάλι τον τρόπο για να μας αναγεννήσει ώστε ο κύκλος να κλείσει.
Αφύσικα αλλάζει μορφές.
Πηχτό σαν αίμα βγαίνει μέσα από στενές επαφές και ανεβαίνει
σαν το μαύρο καπνό μου μέσα στο μυαλό κάνει ζημιά και με τρελαίνει.
Τα δόντια, σφιχτά
τα μάτια στη σπίντα ανοιχτά
χέρια κινούμενα νευρικά και ασυνάρτητα
σ' απάτητα μέρη συχνάζει,
επιβάλλεται με διαφορά και ίσως τα ακούσεις να ουρλιάζει.
Εκεί που η πόλη κοιμάται στέκεται σιωπηλό και κοιτάζει
το πρόσωπο του κόσμου που είναι υποκριτικό και μας δικάζει
βασανιστικά, παθητικά περνάνε μηνύματα στα εγκεφαλικά παραρτήματα,
μνήματα βλέπω.
Ως εδώ, ξεχείλισε το ποτήρι,
δε το επιτρέπω, στο χτες
το σήμερα προσπαθώ να ανατρέπω.
Τι θες;
μέσα από ανήμερα θεριά και σκοτεινές στοές
ενός παιδιού οι φωνές
ενός τρελού θηρίου οι φωνές
οι μόνες αληθινές
ενός τρελού θηρίου οι φωνές
μέσα από στοές
πες μου τι θες
ενός τρελού θηρίου οι φωνές

Ψυχοδράμα

10 Καλημέρα -2006

Άλλη μια μέρα που στα πόδια μου πατώ,
ανοίγω το κωλόστομά μου για να σας κρατώ ό,τι είναι δυνατό,
σαν φυλακτό που σε κρατά απ' τα πάντα απείραχτο.
Ξεκίνα απ' το μηδέν σίγουρα κάπου κάποτε θα καταλήξεις,
είναι κάποια πράματα που δε συνιστώ να τα αγγίξεις,
όσο κι αν πλήξεις. Όσα κεφάλια κι αν ανοίξεις δε θα βρεις τίποτα μέσα άδεια όλα.
Ξύπνησα μαύρο χάλι λες και κατάπια φόλα,
ψήνω καφέ εσύ τα χαρτάκια κόλλα να δούμε που θα κυλίσει.
Σε κάποια απ' τις στροφές έχω κολλήσει ψάχνω θέμα,
δεν ψήνομαι ν' ακούσω άλλο ένα ψέμα, κατεβαίνω,
περνάν πολλά μα δε προλαβαίνω, τι τα θες; Δε
σε καταλαβαίνω τι μου λες ε, μένω σ' αυτά που `πα χθες ε,
ώρα κοινής ησυχίας, στενές επαφές σε κάποια απ' της αυγής την γειτονιές,
σκοτώνω ώρες κι εποχές.
Στα εδάφη που φωλιάζουν οι οχιές από μικρά παιδιά πατάμε,
μαθαίνουμε να παίρνουμε οτιδήποτε ζητάμε,
δουλεύουμε αν θέλουμε να φάμε
και ψάχνουμε όλο κάποιο τρόπο να τα κονομάμε,
είν' αλυσίδα, μόλις τελειώσει κάτι αμέσως γυρνάμε σελίδα.
Είπα να κάνω ότι δε σ' είδα, μ' απ' την άλλη
ο πρωινός πονοκέφαλος μου γαμάει το κεφάλι.
Άντε γαμήσου, καλημέρα,
μα στάσου λίγο από `μένα πιο πέρα να σε βλέπω.
Κάθε μέρα σαν τρελός τρέχω πάνω κάτω,
για να μην πιάσω πάτο, δεν περιμένω να βρω...

11 Παύεις να φοβάσαι τα ύψη – 2006

Μισός στο φως θα μείνω,
σκιά τις νύχτες φόβους για ν’ απομακρύνω,
ελάττωμα ανθρώπινο πώς να γίνω; είμαι
χωμένος πάντα μέσα σ’ όλα όσα φτύνω,
σχετικά μ’ εκείνο, τον τρόπο ζωής μου κατευθύνω,
ζητάς δίνω, κάτι μου καίει το δέρμα ξυπνάω και το σβήνω,
πικρή είν’ η γεύση που κάθε φορά στο στόμα της, της αφήνω. Τη γδύνω,
σαν την πουτάνα μου στα τέσσερα τη στήνω στη μέση του δρόμου,
σκοτώνω για κάτι δικό μου,
με βοηθά να κρατώ σταθερό το ρυθμό μου,
το ένστικτό μου,
σκυλί γεννήθηκα να δαγκώνω τ’ αφεντικό μου. Όπου
κοιτά το μάτι του θεού τη μοναξιά του ανθρώπου,
κάνω ό,τι σκέφτομαι επιτόπου,
μ’ αναμενόμενο το να συμβιβαστώ εν μέρει,
μ’ αυτό που μου δίνει λεφτά για να ζω
αξιοπρεπώς, μα τσίμα τσίμα βγαίνουμε φίλε ως το τέλος του μηνός.
Ο κόσμος γίνεται όλο και πιο απαιτητικός,
από `μένα εξαρτάται πάνω απ’ όλα να `μαι γερός, δυνατός,
τα υπόλοιπα έρχονται από μόνα τους καθώς πατάμε ηλικίες,
στριμωγμένοι σε συνοικίες,
μόνο εικόνες στα μάτια μου οικείες
κι ένα κουτί που όλη τη μέρα εκπέμπει τις απίστευτες μας μαλακίες, σ’ ένα πρόγραμμα,
δε με κατάλαβες για τι μιλώ Ψυχόδραμα
κι ότι είπε το `κανα να `μαι εντάξει με `μένα,
στο νου μου ισοπεδωμένα όλα, ακόμα και τα πιο σημαντικά απ’ αυτά,
κάποιοι παίζουν το κεφάλι μου άτακτα, πίνω να σβήσω,
ανάγκη κάπου να μιλήσω νιώθω όταν σκοτεινιάζει,
γίνομαι κάτι που δεν είμαι εγώ μα μου μοιάζει...
κι υπάρχουν λόγοι να έχεις τα μάτια σου ανοιχτά,

γεμάτος συναισθήματα, ανάμικτα,
με μάτια που κοιτούν κατάπληκτα
την ικανότητα του να επιβιώνει, κάθε μέρα του μοναδική,
τη μια από `δώ γυρνά, την άλλη από `κεί κι ανακαλύπτει...

παύει να φοβάται τα ύψη.

12 Γεια – 2006

Πριν καν προλάβω να πιστέψω πως κοιμήθηκα για λίγο
φως που απ' το παράθυρο περνά τη μάπα μου χτυπά, τα μάτια ανοίγω
όρθιος, κάτι ζεστό πριν να φύγω
πάντα για κάπου ξεκινώ μα πουθενά δεν καταλήγω
ρίχνω λίγο μαύρο στο καπνό μου δίνω φωτιά και ρουφώ το σύννεφο
μουδιάζει το μυαλό μου που ναι ανήσυχο
κάθετι που φαίνεται αφύσικο αποσπά προσοχή
δεν μ' είδατε ποτέ κι ας ήμουν πάντα εκεί
προσπαθούσα να φτιάξω μια καινούργια αρχή
ένα βήμα τη κάθε φορά αρκεί και ότι μείνει θα το ξεπλύνει η βροχή
μ' όσα κατεβάσει, παίζουν πολλά μα σπάνια δίνω βάση
σ' όλα όσα γύρω μου εξελίσσονται κάθε χρόνου λεπτό που περνά βιαστικά
μερικά απ' αυτά που συμβαίνουν ξαφνικά και ξυπνάς τακτικά
απ' το λήθαργό σου για τα πρακτικά, μετρώ τις ώρες
και τα γαμημένα λεπτά, περνάν συχνά χωρίς λεφτά
μόνιμος κάτοικος της τσέπης μου ένας αναπτήρας και κάτι χαρτιά

μέσα σε ξένους νιώθω νευρικά
το να `χεις υποψίες μια μέρα παίζει να σου σώσει το κώλο
πάρε χοντρό και πάτα τ' όλο
ρίχνω λάδι στη φωτιά και τ' αδέρφια πριζώνω
έχω μια τάση τις σκέψεις μου να ξεδιπλώνω
μέσ' στη ζάλη μου, ό,τι βαράει κι εκείνη τη στιγμή το κεφάλι μου
στα ίσα μίλησα, κύλισα μα κέρδισα την εμπιστοσύνη
μετράς δε σε βγάζει πουθενά η καλοσύνη
μέσα σε τόση ασχήμια βρέθηκε κάτι τις μέρες μου να ομορφύνει
μα οι λούπες μου φαντάσματα, τα beats και τη ροή είναι ταξίδι
νεκρός στα σκοτεινά στενά της πόλης περπατώ κάνω παιχνίδι
κοίτα να μην είσ' αρχίδι
γράφω αυτό, αυτό που αποκαλείς σκουπίδι
και είναι ήδη αργά ν' αλλάξεις μια παλιά κακιά συνήθεια
σου `πα τα καταφέρνω και μόνος δε θέλω βοήθεια
πες μου αλήθεια αν είσαι εντάξει και έχω μεγάλη καρδιά
(γεια..) μπορεί να είμαι οποιοσδήποτε που ξυστά σου περνά
μ' αγνοείς αφού κοντεύεις απ' τη διαδρομή σου ν απορροφηθείς
εύκολα μπαίνεις μα δύσκολα θα βγεις
γι' αυτό το λόγο μένω ξύπνιος ως την τελευταία στάση της γραμμής
δεν μένει κανείς, πεζός στο υπόλοιπο της διαδρομής
ψάχνω ν' αφήσω κάπου την υπογραφή μου
γαμώ κάθε πουτάνας γιο που πνίγει τη φωνή μου
θέλω η γη μου να γυρίζει μαζί της και `γω να ζω
πότε εκεί, πότε εδώ
θέλω και άλλα ακόμα να δω
ωσότου και αυτό να το βαρεθώ
τι κι αν βρεθώ υπάρχει πάντα κάτι για να αντιπαθώ
πιθανών θα `λεγα το να παραφερθώ
λοιπόν τα ξίδια τα `κοψα αφού με κάναν χαζό
προκαλούσα προβλήματα
το `ριξα αλλού και τώρα φίλε δίχως συναισθήματα

πατάμε τη γλώσσα του κτήνους
αφιερωμένο σε όλους εκείνους
που ζουν τη φάση τους χαμένοι σε βρωμικους ήχους
ή βάφοντας βομβαρδίζοντας τοίχους, θα ακούω συνέχεια κάτι στίχους
καθώς περνώ δίχως να σας ξέρω θα σας χαιρετώ
καθώς απ' το τσιγάρο που κρατώ,
θολώνει το τοπίο μες το οποίο περπατώ

μέσ' στο πλήθος λίγο πριν χαθώ...

13 Έργα τέχνης - 2006

Πρώτα τα μάτια κι έπειτα την γλώσσα,
πρώτα την ψυχή κι έπειτα διαμέλισε όσα σου φέρνουν
ταραχή στην καχύποπτη κοινωνική αποδοχή.
Παράξενη βροχή, παράξενοι άνθρωποι,
άγνωστη εποχή, προσοχή.
Τελούνται έργα αναγέννησης πτωμάτων,
μέρα τη μέρα χάνω το χρώμα μου
σε μια πόλη κρησφύγετο και οίκο φαντασμάτων,
θαμμένο το πτώμα μου,
τροφή για μικροοργανισμούς που ζουν στο υπέδαφος,
μύκητες άκμασαν στο σώμα μου
κι η σάρκα μου αρχίζει να αποσυντίθεται μήνες μετά,
μα καταντάει κουραστικό κι επίπονο, ως εδώ αρκετά
με τα δίποδα ερπετά που ζουν υπό την ανάγκη μετάγγισης αίματος σκυφτά
και φοβισμένα σ' αποπνικτικά διαμερίσματα έρπονται σώματα μολυσμένα,

δε φαντάζεσαι πόσο πονάνε.
Πρώτα να δόντια κι έπειτα άστα συναισθήματα στο σώμα που θες θα σε πάνε,
δίχως αντίτιμο πρώτ' απ' όλα το αίμα που είν' απ' όλα πιο πολύτιμο,
συλλέκτης ζωτικής αξίας αντικειμένων, έργα τέχνης άσημων φτωχών κι αδικημένων.
Είμ' επιμένων μα ποτέ δε βγήκα νικητής,
ποτέ δε μιλήσαν ατόφια κι επί της ουσία,
σκλάβοι μιας φετιχιστικής συνουσίας, ηδονή φέρνει κι ο πόνος,
απόρρητο θέμα τ' αγγίγματα και η προστυχολογία ψιθύρων,
σε μια λεωφόρο οδηγό χιλιομέτρων απείρων,
απείρων ανθρώπων κομμάτια πεταμένα σε χωματερές,
είν' οι δειλοί που σ' ένα χρόνο πεθαίνουν χιλιάδες φορές κι επανέρχονται,
άθικτοι, άτεγκτοι, καθώς το κύμα μας έχει ξεβράσει στην απέναντι ακτή.
Πρώτα να νύχια και τέλος τα μαλλιά,
καθώς κυλάει καυτό μου φέρνει στο μυαλό τον πιο κρυφό μου φόβο από τα παλιά,
τα κτήνος έχτισε μέσ' στην ψυχή μας φωλιά και θα μείνει,
μα δεν υπάρχει ισορροπία στον κόσμο αν δεν υπάρχουνε αυτοί κι εκείνοι,
πρώτη όψη ξύλινη, κλείνει, είν' η στιγμή να πεθάνουν οι θεατρίνοι,
κάθε λεπτό ο περίφημος ήλιος σας σβήνει,
κάθε στιγμή μοιάζει παντοτινή μα τείνει κομμάτι απ' το παρελθόν να γίνει κι ό,τι γίνει.
Μοναδικό σκοπό αποτελεί η ολοκλήρωση του κύκλου,
γδαρμένα κουφάρια κρέμονται ολόγυρα,
μη φοβάσαι απόλαυσε όσα σου προσφέρονται απλόχερα κι άσε
τα ένστικτα, είν' αυτά που πιστά σ' οδηγούν.
Θα δεις αδύναμους άντρες σαν παρθένες να αιμορραγούν
και ενήλικα παιδιά σε κλειστού τύπου συγκεντρώσεις ν' αυνανίζονται,
ν' απαρτίζονται από ερμαφρόδιτα μισά μισά και σιχαμένα,
τα χείλη με σύρμα ραμμένα, όσα θες κράτησε τα για `σένα,
κουβέντα μην πεις σε κανένα.
Πρώτα τα δάχτυλα κι έπειτα ασ' το θύμα να σέρνεται αιμόφυρτο ζητώντας οίκτο,
πίχτο αν φωνάξει μα φρόντισε να μείνεις μέσα στον κύκλο αν θες να μη σε πειράξει.
Επιδίδομαι σ' ακραία έργα τέχνης κάθε βραδιά,
πρώτη και τελευταία, θυμήσου, ξεριζώνεται η καρδιά.

Μη ανασαίνεις, ίσως να γίνεις το καινούριο μου έργο τέχνης.
Μη ανασαίνεις, ίσως να είσαι το επόμενο έργο τέχνης...

εγκεφαλική διαστροφή,
καθένας από μας την νύχτα βγαίνει στην πόλη για ν' αναζητήσει τροφή.

07 απ' τον υπόγειο σταθμό,
εκπροσωπώ... Ψυχοδράμα
Αλλοπρόσαλλος, Άγνωστος χειμώνας, Ασύμφορος όρος, Wzi 1, Juda
και τα λοιπά και τα λοιπά...

14 Η μοναξιά θα ΄ναι πάντα κοντά – 2006

Μ' ένα χαμόγελο σ' απεγνωσμένη προσπάθεια
να κρύψω όσα μ' έχουνε κάνει να νιώθω μικρός κι ασήμαντος, υψώνω
τ' ανάστημα, παίρνω μια βαθιά ανάσα, κλείνω τα μάτια και χάνομαι στο διάστημα
της σκέψης, ατέλειωτες ώρες καπνού,
εφόσον κι οι λέξεις χάσαν το νόημα προ πολλού,
φίλε είμαστε αλλού,
φίλε κάνε ενός λεπτού σιγή στη μνήμη κάποιου νεκρού αδελφού,
φίλε είμαστε φτου και πάλι απ' την αρχή, μην νιώθεις ενοχή,
δεν άλλαξες εσύ, απλός άλλαξε η εποχή και δε σ' αγγίζει,
μα υπάρχει κάτι ακόμα που το χθες θυμίζει,
κάτι μένει ανεξίτηλο στου χρόνου τη διαδρομή,
τα πάντα κυλάνε μέσα σε μια στιγμή, πάνε
κι έρχονται, παρέρχονται, τα συναισθήματα πολλές φορές μας πονάνε
κι ανατρέπονται, εφόσον δεν έχουμε εναλλακτική επιλογή,

αφήνουμε ό,τι αγαπάμε να φύγει, η αγάπη μοιάζει ακάλυπτη επιταγή
κι απάτη, πάντα θα μας φταίει κάτι, πάντα κάτι θα `ναι εκτός αναμονής,
φίλοι, αδέλφια, κοπελιά, συνεργάτες και γονείς,
αναπόφευκτο, κάποιος επιλέγει να φύγει κάθε φορά και νιώθω μόνος
και μου λείπει μια λέξη αδελφική,
ένα τσιγάρο και τα υπόλοιπα θα τα πει η μουσική, θέλω
να `ρθει κι αυτή, θέλω ένα βλέμμα, ένα φιλί,
πέρα απ' το σεξ υπάρχει αγάπη κι η αγάπη είναι πιο δυνατή από κάθε τι, μ' αρκεί
να ξέρω πως είσαστ' εκεί, όλοι σ' απόσταση μιλίων
κι άλλοι σε κόσμους που πατάει μόνο η ψυχή, μη χάνεσαι,
ξέρω αδερφέ μου πως με αισθάνεσαι
τις νύχτες που πέφτω σε σκέψεις,
λάθη από το παρελθόν,
ξέρω πως είσαι εδώ κι ας είσαι σωματικά απών, λυπών,
γίνομαι όλα αυτά...

15 Υπόγειος σταθμός - 2003

Έχω τα μάτια μου καρφωμένα μπροστά απ' τις εφαπτόμενες σκέψεις,
επόμενες, ανερχόμενες, όταν νιώθω πως οι λέξεις είναι συνεχόμενες,
συνοδευόμενες από οσμές.
Όσο το καις, τόσο το θες, τόσο το πίνεις, τόσο τον εαυτό σου δίνεις,
αρχίζεις τους κόμπους να λύνεις με ρίμες που φτύνεις υπόγεια.
Καπνός και λέξεις σ' έναν κόσμο ψεύτη χαλαρώνω μόνο μ' αυτό κι επαυξάνω,
έχω τ' αδέλφια μου για μένα κι εγώ γι' αυτούς είναι έτοιμος να πεθάνω
όταν η περίσταση το απαιτήσει.
Τιμώ την τελετή του freestyle μέσα απ' το ντουμάνι
κι ας μου λένε πως με κάνει καχύποπτο το χασίσι,
με κάνει, μα δεν υπάρχει κανένας λόγος πανικός να με πιάνει
όταν οξύνονται οι αισθήσεις,
φρόντισε εκ βάθους ψυχής να μιλήσεις,
07 απευθύνομαι ρητώς σε αρρωστημένες συνειδήσεις,
απλώς, δεν προσδοκώ να γίνω παίχτης,
είμαι καλλιτέχνης μ' αρχίδια δε το πουλάω,
και μη μου λες γι' άπιαστες επιδώσεις στο μικρόφωνο μαλάκα σε γαμάω,
χτυπάω, το κάνω δίχως όφελος απλά και μόνο επειδή τ' αγαπάω,
μα δεν υπάρχει σεβασμός στο Χιπ χοπ, εμπορικοποιείτε από κάθε πουτάνας γιο,
γι' αυτό το γράφω και το ηχογραφώ για κάθε συντοπίτη κι αδελφό,
φονικό, σκεπτικό, ριμοδοτικό και υποτονικό,
βγαίνει στο χύμα και μυρίζει δρόμο γιατί είναι ακόμα αυθεντικό και δεν αλλάζει,
το σπρώχνω χαμηλά κι όσο ο καπνός της σοκολάτας μ' ανεβάζει,
μου μοιάζει, έμπνευση πως μέσα απ' της πόλης τα στενά πηγάζει,
υπάρχει ποιητική ομορφιά κριμένη μέσ' στης ασχήμιας την καρδιά,
κρυφά φωλιάζει, μας φαίνεται ξένη, σαν άυλη συντροφιά,
μέσα στην περίπλοκη απλότητα προτύπων που μας ωθούν στην ωμότητα,
στις μέρες μας αποτελεί ρουτίνα ακόμα και η πιο ασυνήθιστη αραιότητα,
πάθος, δεν απορρίπτω τη λύση της βίας γιατί κι η βία κρύβει ερωτισμό στο βάθος,
αυθόρμητος πάντα γουστάρω να πέφτω πολλές φορές στο ίδιο λάθος, όλα

μ’ ωθούν να γίνω ένα με την πένα, να ταξιδέψω στα χαμένα συναισθήματα
που πάνε κι έρχονται σαν τρένα,
δεν τελειώνουν τα προβλήματα για `σένα και για μένα.
Δεν είδα φως πίσω απ’ τις άπειρες υποσχέσεις,
το ψέμα διήσδησε σαν δηλητήριο μες’ στις ανθρώπινες σχέσεις,
μ’ αν δεν πονέσεις, δε θα μάθεις ποτέ πόσο δύσκολο είναι να είσαι αληθινός,
μείνε αληθινός, άσχετα από το πώς περιφέρεται γύρο μας ο χρόνος,
νιώθω μόνος και έχω συνηθίσει,
οι δρόμου είναι γεμάτοι πειρασμούς κι οι πειρασμοί αυτοί μ’ έχουν νικήσει, γράφω
κομμάτια για τους λίγους λάτρες του αντεργκράουντ σε πρώτο βαθμό,
είναι Ψ.Δ. τ’ ανερχόμενο 07 απ’ τον υπόγειο σταθμό,
Υπόγειος σταθμός...
το ανερχόμενο...

15. Stereo Mike

1 Ο άλλος Μπάμπης - 2004

Μια ιστορία απ' το παρελθόν, παλιά..
Για τον άλλο Μπάμπη, όχι τον flou....

Μια ιστορία θα σας πω για τον Μπάμπη
τον Μπάμπη που δε ήτανε flou
ήταν παιδί του Πασαλιμανιού
μα τους κανόνες ποτέ δεν έμαθε αυτού του παιχνιδιού.
Δεν ήταν όπως τ' άλλα τα παιδιά
που άκουγαν metal φόραγαν martins κι είχαν μακριά μαλλιά
ήταν αταίριαστος πολύ για το `89
λες και ήταν και καλά από άλλη γενιά.
Ήταν ο μόνος στην παρέα που άκουγε hip hop,
ήταν ο μόνος που δεν έβρισε ποτέ Αλβανό,
ήταν ο μόνος που φόραγε καπέλο το βράδυ,
ήταν ο μόνος που η αλυσίδα του είχε Volkswagen σημάδι.
Τον ενοχλούσε που γινόντουσαν όλοι νεοναζί
τον θύμωνε που χτύπαγαν τον black συμμαθητή.
Προσπαθούσε να διδάξει την ισότητα,
τραγική ειρωνεία ήταν ο ίδιος μειονότητα.

Δε μιλάω για νοήματα,
δεν προσπαθώ να δώσω μηνύματα
απλά εξιστορώ μέσα από άσματα
και αφήνω εσένα στα συμπεράσματα.
Δε σου προσφέρω την αλήθεια στο πιάτο
απλά σου λέω πως είναι να `σαι από κάτω
όπως ο Μπάμπης, ο Μπάμπης που δεν ήτανε flou
που δεν κατάλαβε ποτέ τους νόμους του παιχνιδιού.

Μια μέρα ο Μπάμπης είχε φαεινή ιδέα
όπως περπάταγε στους δρόμους του Περαία
να πάρει μέρος στο 15μελές
και να διδάξει από μέσα ιδέες ριζοσπαστικές.
Έτσι κι έγινε κ ο Μπάμπης έγινε μέλος
στου λυκείου την πολίτικη ζωή πήρε μέρος
τις ιδέες του δεν άργησε να πει φωναχτά
τα χαρτιά του δεν κράτησε για πολύ καιρό κλειστά.
Άλλοι αντέδρασαν, άλλοι σωπάσαν,
άλλοι συμφώνησαν, άλλοι τον κράξαν,
άλλοι διαφώνησαν μα συζητήσαν,
άλλοι δε μίλησαν μα τον πουλήσαν.
Το 3μελές είχε συνήθεια να βάφει τα αυγά του χρυσά
γι' αυτό και πήγε κρυφά να βρει οργάνωση στον Μπάμπη να τη στήσει,
στο σχόλασμα αλύπητα να τον εσαπίσει.

Δε μιλάω για νοήματα,
δεν προσπαθώ να δώσω μηνύματα
απλά εξιστορώ μέσα από άσματα
και αφήνω εσένα στα συμπεράσματα.
Δε σου προσφέρω την αλήθεια στο πιάτο
απλά σου λέω πως είναι να `σαι από κάτω
όπως ο Μπάμπης ο Μπάμπης που δεν ήτανε flou
που δεν κατάλαβε ποτέ τους νόμους του παιχνιδιού.

Ένα μήνα ανάρρωσης στο Κρατικό
κι ούτε ιδέα από πρόσωπο φιλικό.
Ακόμα κι ο πατέρας του του το `χε πει
απ' την αντίδραση καλύτερη η σιωπή.
Μα ο Μπάμπης είχε τελειωτικά πληγωθεί
και στο μυαλό του είχε σχέδιο σχηματιστεί.

Η εκδίκηση γι’ αυτόν πια η μόνη λύση
στα χέρια του θα έπαιρνε του 3μελούς τη δύση.
Του πατέρα του το δίκαννο πήρε ένα πρωί
και στου λυκείου του πήγε σ’ εθνική εορτή,
το παλτό του πετάει και το όπλο τραβάει
και για μια στιγμή διστάζει, τη σκανδάλη δεν πατάει.
Όμως η σύλληψη έγινε, έτσι κι αλλιώς,
στη φυλακή πια ο Μπάμπης έχει γίνει παλιός
και μετανιώνει κάθε μέρα την απόπειρα αυτή
κι αναρωτιέται αν ήταν όντως πιο καλή η σιωπή.

Δε μιλάω για νοήματα,
δεν προσπαθώ να δώσω μηνύματα
απλά εξιστορώ μέσα από άσματα
και αφήνω εσένα στα συμπεράσματα.
Δε σου προσφέρω την αλήθεια στο πιάτο
απλά σου λέω πως είναι να `σαι από κάτω
όπως ο Μπάμπης ο Μπάμπης που δεν ήτανε flou
που δεν κατάλαβε ποτέ τους νόμους του παιχνιδιού..

2 Ψυχής Απομεινάρι - 2007

Η πρώτη φορά που αγάπησα θα `ναι κι η τελευταία
λυπάμαι για το μήνυμα, μα τέρμα τα ωραία
τα είχα πει στον Μπάμπη, δε μιλάω για νοήματα,
δεν είμαι πια φλου και τέρμα τα ποιήματα.

Μου πήρες την καρδιά σφιχτά μες στην παλάμη,
την έσφιξες, την έλιωσες, την πέταξες στον Άδη
κι όπως έσκασε στο έδαφος σε εκείνο το σκοτάδι,
κομμάτια χίλια έγινε, ψυχής απομεινάρι.

Ακόμα και ο Κέρβερος λυπήθηκε να φάει
στη λίμνη απ' το αίμα της αδιάφορα κοιτάει
παλμοί μεταθανάτιοι ενώ η ψυχή πετάει
και πάει προς το φως, αγαλλίαση ζητάει.

Το φάρμακο απ' τον πόνο εκεί αναζητάει
μα δεν ακούει απάντηση στην πόρτα αφού χτυπάει
δεν είναι ακόμα η ώρα της και πίσω στο σκοτάδι
να μαζέψει τα κομμάτια από `κείνο το ρημάδι.

Δεν είναι κρίμα
να χάνεται η αγάπη, να χύνεται το δάκρυ να...
στάζει η ρίμα
το αίμα που φαντάζει ψυχής απομεινάρι και...

δεν είναι ποίημα,
είναι χείμαρρος ο χρόνος και κύμα αυτός ο πόνος που...
μοιάζει αιώνιος,
και μένω πάλι μόνος, μένω πάλι μόνος.

Ο Κέρβερος κοιμότανε, οι παλμοί είχαν τελειώσει
το κορμί μετά την πτώση ήταν έτοιμο να λιώσει
μα η ψυχή πήρε κλωστή για να ράψει τα κομμάτια
και σαν θαύμα η ζωή ξαναέλαμψε στα μάτια.

Σερνόμουν μες στα χώματα, ανέβαινα τον Άδη,
σκαρφάλωνα στο κάθετο, ατελείωτο πηγάδι
ματώνανε τα νύχια μου για να μην ξαναπέσω
και κρατιόμουν απ' όπου έβρισκα για να βγω πάλι έξω.

Δεν πίστευα ότι θα έβγαινα ποτέ στην επιφάνεια
μια τάση για επιβίωση μου έδινε ζωντάνια
κι εκεί μέσα στου λαβύρινθου το στερνό το αδιέξοδο
είδα ηλιαχτίδα μια ελπίδα για την έξοδο.

Βαθιά αναπνοή, τελική αυτή η προσπάθεια
έβαλα το είναι μου να αφήσω πίσω τα άθλια
και να που τα κατάφερα κι είδα ηλιοφάνεια
μα το φως ακόμα δείχνει τα δικά σου τα σημάδια.

Στο στήθος μου κοιτάω και βλέπω ακόμα ράμματα
οι πληγές και τα σημάδια σου, ανεξίτηλα τα γράμματα,
ζωντανεύουνε ακόμα σε εφιάλτες τα χαράματα
και δακρύζουνε τα μάτια μα δεν έχω άλλα κλάματα,

από μέσα μου να βγάλω, γιατί στέρεψα από `σένα
κυρίως επειδή την ευθύνη για κανένα
από αυτά που σε απαγάγαν και σε πήραν από μένα
δεν φέρεις κι ας τσακίζω με θυμό αυτή την πένα.

Ίσως το πιο εύκολο θα ' ταν να σε μισήσω
μα ξέρω πως δε φταίς και πρέπει να σε αφήσω,

τη ζωή θυσία που διάλεξες να ζήσεις και να ζήσω
μακριά σου, την ανάρρωση, μήπως ξαναγαπήσω...

3 Φεύγω – 2007

Κάποτε έχτιζα ένα όνειρο τη μέρα, τώρα η στράτα μου δεν πάει παραπέρα, φεύγω, τώρα φεύγω.

Κι όλο μεμιάς, ο ρυθμός της γης γίνεται ίλιγγος, ο χρόνος εξαφανίζεται, η στιγμή στροβιλίζεται, γίνεται αιωνιότητα.
Μανιφέστο... Φύγαμε!

Είναι οι στιγμές που βρίσκω δύναμη να σβήσω το παρελθόν μου κι απ' το τίποτα να αρχίσω, που το μηδέν φαντάζει λύτρωση και πίσω δε γυρίζω, το παρόν αγγίζω, έτοιμος να ζήσω.
Κάθε στιγμή με σκέτο μέλλον ζωγραφίζω, με θαρραλέες πινελιές λευκό το χρωματίζω, μαύρες αιρέσεις μες στο χρόνο αφορίζω, στο δόγμα του καιρού ενάντια θα αποφασίζω.
Εγώ για μένα καταργώ τα φρένα, φεύγω για τα ξένα, με δυο λούπες, ένα sampler, μια βαλίτσα και τη πένα, χωρίς εσένα, χωρίς κανέναν, μόνο ένα σκοπό, να μην έχω δεδομένα και σύνορα, αναμνήσεις, Ερινύες, ένας σάτυρος νομάς που τον στοιχειώνουν νύχτες κρύες.
Είναι το τίμημα και πάντα θα παλεύω, θα οδεύω προς το φως, ελεύθερος θα ταξιδεύω, τώρα φεύγω

Φεύγω, φεύγω και παίρνω τη καρδιά μου και ένα τραγούδι συντροφιά μου, φεύγω

Είναι το τίμημα και πάντα θα παλεύω, τώρα φεύγω
Φεύγω και αφήνω πίσω μου συντρίμμια, αρρωστημένους και αγρίμια, φεύγω
Φεύγω, θα οδεύω, προς το φως θα ταξιδεύω, τώρα φεύγω
Τώρα Φεύγω
Δεν ελπίζω τίποτα, δε φοβάμαι τίποτα, είμαι ελεύθερος

Τώρα τους κύκλους της συνήθειας πρέπει να σπάσω, είναι δεσμά παλιά και πιέζω να ξεχάσω ό,τι με βάφτισε οπαδό του χτες κι ας χάσω, ας χαθώ για να χορτάσω την πορεία όπου κι αν φτάσω.
Είναι η ρουτίνα και η αδράνεια εχθροί μου, είναι το βλέμμα που δειλιάζει φυλακή μου, είναι το θράσος στην παράδοση αρχή μου, είναι ότι μετάνιωσα που δε δοκίμασα, ήττα, πληγή, διδαχή στη ψυχή μου.
Μα είναι κι η γνώση πως με μια απόφασή μου, ξημερώνει η πρώτη μέρα της υπόλοιπης ζωής μου, που ελπίδα τρέφει την κάθε επιλογή μου και αγναντεύω τον πλανήτη σαν να είναι όλη η γη δική μου.
Είναι η στιγμή μου, στα χέρια μου την έχω, η μόνη ανάμνηση που θέλω για να αντέχω.
Τώρα στο άπειρο, στο σύμπαν πια πιστεύω, τη συνείδηση γιατρεύω, απ' το λαβύρινθο του χρόνου τώρα φεύγω

Φεύγω, φεύγω και παίρνω τη καρδιά μου και ένα τραγούδι συντροφιά μου, φεύγω
Είναι το τίμημα και πάντα θα παλεύω, τώρα φεύγω
Φεύγω και αφήνω πίσω μου συντρίμμια, αρρωστημένους και αγρίμια, φεύγω
Φεύγω, θα οδεύω, προς το φως θα ταξιδεύω, τώρα φεύγω
Τώρα Φεύγω
Είναι το τίμημα και πάντα θα παλεύω, τώρα φεύγω

4 Μπορώ – 2011

Αφήνω το σπίτι, τα πρέπει, εσένα,
δεν ξέρω που πάω, θα βρω
σε μια μηχανή ανεβαίνω, μαρσάρω,
γελάω τον κόσμο κοιτώ
μα στον κόσμο αυτό δεν ανήκω
από μέσα του μόνο περνώ
ταξιδεύω να βρω εμπειρίες
να δω τι'ναι αληθινό
Με τον αέρα κοντά να λυτρωθώ
με την ταχύτητα παρέα να ξαναγεννηθώ...μπορώ

Το πιο ωραίο του να φτάνεις εδώ
δεν είναι που κατάφερες ν' αγγίξεις τον προορισμό
είναι που αρχίζει νέο ταξίδι
πες μου αν θα' ρθεις εγώ μπορώ...
να συνεχίσω πάντα να οδηγώ
αν δεν αντέχεις το ταξίδι τότε μείνε εδώ
μπορώ ν' αφήσω όλα πίσω που έμαθα ν' αγαπώ
ναι μπορώ...

Δε σκοπεύω να δώσω το σώμα χωρίς να μετρήσω πλαγιές
τον πλανήτη γυρνάω να μάθω ποιες είναι οι επιλογές
μίλια μετά μοιάζουν όλα μακριά σαν να μείναν σε
άλλες ζωές
αυτά που φοβόμουν τ' αφήνω για πάντα επάνω
σ' αυτές τις στροφές
Με τον αέρα κόντρα θα λυτρωθώ
με την ταχύτητα παρέα να ξαναγεννηθώ, μπορώ..

Το πιο ωραίο του να φτάνεις εδώ

δεν είναι που κατάφερες να φτάσεις στον προορισμό
είναι που αρχίζει άλλο ταξίδι
πες μου αν θα' ρθεις εγώ μπορώ...
να συνεχίσω πάντα να οδηγώ
αν στα αστέρια είναι γραμμένο ίσως σε ξαναδώ
μπορώ ν'αφήσω όλα πίσω που έμαθα ν'αγαπώ
μπορώ...

Εσύ αν θες σταμάτα να ζεις, σταμάτα ν'ακούς
και πες τους τριγύρω σου όλους τρελούς
φτιάξε παράλογα, γκρίζα φαντάσματα
να'χεις παρέα...σε άδεια χαράματα
Η ενέργεια δε χάνεται κι εγώ δεν πολεμάω
για πράγματα αυθόρμητα, μ'αυτά που νιώθω πάω
αν είναι καν αλήθεια όλα τα συναισθήματα
το σύμπαν θα βρει τρόπο να παίξει με τα νήματα

5 Όπου στον κόσμο - 2011

Κάτι πάλι εχθές θα γιορτάσαμε το βράδυ
απλά τη ζωή, φέραμε φως στο σκοτάδι
νομίζω ξεκινήσαμε κάπου στο Γκάζι
μα Ζέα καταλήξαμε, το στέκι δεν αλλάζει
Κλασσικά από Okio για χαλαρό ποτό
μα χαλαρό δεν έμεινε, ο DJ είχε ρυθμό
πολλά σφηνάκια later, σκάει μύτη κι ο Σωτήρης
εκεί το party κάηκε, κανένας κακομοίρης
δεν έμεινε να κάθεται, το bar πήρε φωτιά

το πάτωμα σειότανε κι ας ήμασταν στεριά
οριακά, γιατί μετά
τα κότερα αφήσαμε να πάμε πιο ψηλά
"Αμερικάνικο" και δίπλα Μελά
με τον Αλέξανδρο πάλι μπουκάλια να μας κερνά
με νεροπίστολα μας κάνει drive by ο Θωμάς
γιατί αν δε δούμε φίλε ήλιο δεν κοιμάται ο Πειραιάς

Όπου στον κόσμο κι αν βρεθώ
θα μένει ένα κομμάτι μου εδώ
Όπου στον κόσμο κι αν βρεθώ
όπου στη γη και να βρεθώ
αυτή είναι η γειτονιά που αγαπώ
όπου στη γη και να βρεθώ

Μετά πάλι γυρίσαμε λίγο στο Sports
το παλιό το στέκι δεν μπορεί να μείνει εκτός
με τον Λευτέρη και τον Κώστα ξανά
με την Έφη και την Νίκη στα γνωστά μας στενά
Στις παλιές τις γειτονιές μας δείχνουν τόση αγάπη
σε κάθε μαγαζί παίζουν δικό μου κομμάτι
και δε χρειάζομαι από κανένα το χάπι
για να διατηρούμαι στη ζωή μου πάντα happy
Είμαι σ'ένα φυσικό high όλη την ώρα
και σπάνια την κάνω νωρίς για την αιώρα
είν'η ατάκα του φίλου Νικόλα
μα δεν την λέει πρώτα αν το club δε γίνει φόλα
Ο Alex Prince να μαντεύει το επόμενο
κομμάτι που θα παίξει και κάθε ενδεχόμενο
και στο Folie πολλοί φάγαμε ήττα
με τη στερεοφωνική μπλούζα του Νικήτα

Όπου στον κόσμο κι αν βρεθώ
θα μένει ένα κομμάτι μου εδώ
Όπου στον κόσμο κι αν βρεθώ
όπου στη γη και να βρεθώ
αυτή είναι η γειτονιά που αγαπώ
όπου στη γη και να βρεθώ

Γιατί είν'οι μνήμες που σημαίνουν πολλά
είναι τα βλέμματα των φίλων και τα στέκια τα παλιά
μέσα στα χρόνια κώδικες, μυστικά
το μωσαϊκό μας δένουνε βιώματα παιδικά

Με Chemist, Fro & Ino, Παρασκευή στο Μο
επώνυμο το Εξάρχειο, γι'αυτό δε το ξεχνώ
περνάμε μια απ'το Μπρίκι, Μαβίλης όμως "no"
για βρωμικο Ιμαλάια, το στάνταρ πρωινό
Έτσι σε κάθε μου ταξίδι στο ένα απ'τα λιμάνια
γεννιέται ένα τραγούδι για τα καλά αλάνια
οι φάσεις είναι τόσες, που τρία κουπλέ δε φτάνουν
μα εγώ πάντα θα γράφω, τραγούδια να μας φτιάχνουν

6 Όλοι μιλάνε – 2011

Όλοι μιλάνε μα τα λόγια αυτού του κόσμου
φίλε δε μετράνε
Όλοι μιλάνε κι ας μας θέλουνε ν'ακούμε
φίλε εμείς θα τραγουδάμε

Έχεις μέρες που ο κόσμος σε πονάει
μέρες, που κανείς δε σταματάει να μιλάει
κι όλοι λένε λένε λένε μα κανένας δεν κοιτάει
την καρδιά μέσα σου ν'ακούσει πώς χτυπάει
Συμβουλές που δε ζητάς και τις λέξεις σπαταλάνε
όλοι όσοι όταν προχωράς πίσω σου κοιτάνε
σα σταγόνες της βροχής τελικά σε προσπερνάνε
μα αδιάφορο σ'αφήνουν δε πονούν δε σ'ακουμπάνε
Περιμένεις μήπως έτσι εκτονώσεις
το μονόλογο του κόσμου που σου δείχνει δύο όψεις
ένα γκρίζο ενδιαφέρον που αν διακόψεις
την αλήθεια απ'την άλλη με σιωπή ίσως λυτρώσεις
Ψάχνεις τρόπο να τους κάνεις να σωπάσουν
γίναν θόρυβος πλημμύρα, τις σκέψεις σου σκεπάζουν
τα αυτιά και το μυαλό σου πια κουράζουν
μα τα όνειρα που φτιάχνεις δεν αγγίζουν, δεν τρομάζουν

Κι όλοι μιλάνε μιλάνε μα τα λόγια αυτού του κόσμου
φίλε δε μετράνε
Όλοι μιλάνε κι ας μας θέλουνε ν'ακούμε
φίλε εμείς θα τραγουδάμε
Όλοι μιλάνε μα τα λόγια αυτού του κόσμου
δε μας ακουμπάνε
Όλοι μιλάνε κι ας μας θέλουνε ν'ακούμε
φίλε εμείς θα τραγουδάμε

Δε σε βλέπουν που πετάς σαν αϊτός μέσα στο χρόνο
βλέπουν μόνο που πατάς στο παρόν κι όχι το δρόμο
που απλώνεται μπροστά σου, μιλούν για πόνο
μα δε βλέπουν πως αυτός δε σου προκαλεί καν τρόμο
Είναι μόνο η αφορμή για ν'αφήσεις πίσω μπόρες
να σαλπάρεις προς το φως, να χτίσεις νέες χώρες
οι πληγές είναι σημάδια που λαλούν τη δύναμή σου
όχι λόγος στα σκοτάδια ν'απαρνιούνται την ορμή σου
Και πολλοί ψάχνουν σε σένα τα όνειρά τους
δεν τα ζήσαν, δεν τα ζουν, μα δεν είσαι όχημά τους
άλλοι πάλι λεν πως ξέρουν τα δικά σου
μην αφήσεις τα κενά τους να μπλεχτούν στα οράματά σου
Δικιά σου η διαδρομή, δικιά σου η ευτυχία
δεν πρόκειται να γίνεις σκάρτου βωμού θυσία
ακούς σ'άλλο ρυθμό, μα για σωστή αιτία
κι έτσι γράφω το τραγούδι με δικιά μου μελωδία

7 Όπου με πάει η μουσική – 2011

Όπου με πάει η μουσική (εκεί, εκεί)
Δεν είναι μόνο ένα σλόγκαν
είναι όλη μου η ζωή
ό, τι ζητάει το τραγούδι
χωρίς την καταιγίδα δεν ανθίζει ένα λουλούδι

Μια δύναμη αόρατη, μια βαθειά ανάγκη
που με πηγαίνει στον πλανήτη από άκρη σ'άκρη
γι'αυτό μου φαίνονται τα σύνορα αστεία
ταξιδεύω σε μια πολυδιάστατη γεωγραφία
Σ'ένα σκοτεινό δωμάτιο με ήχους
σχεδιάζω κόσμους που δεν περιβάλλονται από τοίχους
11 νότες κι άπειροι συνδυασμοί
ατελείωτες συχνότητες, μηδέν συμβιβασμοί

Όπου με πάει η μουσική (εκεί, εκεί)
Δεν είναι μόνο ένα σλόγκαν
είναι όλη μου η ζωή
ό, τι ζητάει το τραγούδι
χωρίς την καταιγίδα δεν ανθίζει ένα λουλούδι

Κι αν πόνεσα ανθρώπους γιατί μείνανε πίσω
δε με ξέρανε καλά κι έπρεπε να τους αφήσω
αν με είχαν καταλάβει δε θα ψάχναν σιγουριά
θα κοίταγαν ν'ανοίγουν τα δικά τους τα φτερά
Κι αν οι δρόμοι μας είχαν άλλη φορά
τότε απλά το είδα πρώτος κι έφυγα για το βορά
μετά το νότο, την ανατολή, τη δύση

μη ζητάς άγκυρες από του νομά τη φύση

Όπου με πάει η μουσική (εκεί, εκεί)
Δεν είναι μόνο ένα σλόγκαν
είναι όλη μου η ζωή
ό, τι ζητάει το τραγούδι
χωρίς την καταιγίδα δεν ανθίζει ένα λουλούδι

Το δικό μου καραβάνι ποτέ δε σταματάει
άλλες φορές μοιάζει αργό κι άλλες πετάει
μα πάνω απ'όλα στο ρυθμό του προχωράει
μη το κρίνεις, θα δεις μια μέρα μέχρι που θα πάει
Ναι θα παίζουμε κιθάρες
ναι θα τραγουδάμε
ναι τον ήλιο θα κοιτάμε ναι τύμπανα βαράμε
κι αν ο ήχος του ασυμβίβαστου πονάει
έτσι είναι!
Η ελευθερία το ζητάει

8 Έχει η Αθήνα πια ρυθμό - 2011

Πες μου αν έχει η Αθήνα πια ρυθμό
ή αν φέρνουμε μόνο εμείς παλμό
κι αν είστε σοβαρό μαγαζί εδώ
δεν έχω τίποτα ν'απολογηθώ

Μπαίνω στο club για να χορέψω και να κουνηθώ
όχι ανάμεσα σε δήθεν για να σφηνωθώ
χρειάζεσαι δύο δικέφαλα για το ποτό
το'πιασα κι είναι ελαφρύ θ'απογοητευτώ
Χαμογέλα λίγο σ'είχα για πιο δυνατό
με λίγο χιούμορ θα'ναι το βράδυ σου πιο καλό
βλέπετε παρεάκι κάπως τρελό, παλαβό
ασυμβίβαστο, χαρούμενο κι εναλλακτικό
Καλά ποιος έρχεται να πουλήσει μούρη εδώ
μήπως μπέρδεψα την πασαρέλα με το χορό
hip hoppers, punkηδες, μέταλλα oh yeah & yo
αρκεί να'σαι αλάνι και να'χεις ρυθμό
Μας βλέπουν σαν χαζοχαρούμενα κι όμως ζηλεύουν
γιατί ποτέ τους δε μάθανε να χορεύουν
το'χα πει παλιότερα "σ'όποιον αρέσει"
δε θα περνάς καλά αν δεν κουνήσεις μέση

Πες μου αν έχει η Αθήνα πια ρυθμό
ή αν φέρνουνε μόνο εμείς παλμό
κι αν είστε σοβαρό μαγαζί εδώ
δεν έχω τίποτα ν'απολογηθώ

Έχει η Αθήνα λεφτά; Η μόνο γραβάτες και βάτες;
Πατάνε πάνω στη γη;Ή πατάνε πάνω σε πλάτες;
Έχει η Αθήνα καρδιά; Ή μόνο ωραία παιδιά;

έχει η Αθήνα rap; Ή μόνο καπέλα φαρδιά;
Έχει διασκέδαση, έκσταση, ένταση ε;
Πόσοι από'σας δεν μπορούν να κοιμηθούν απ'την υπερένταση;
Έχει τρέλα; πάρε τους τρελούς σου κι έλα
Πόσοι παίζουν μπάλα γενικά...πόσοι για τη φανέλα;
Έχει κυρίες;Ή μόνο μπλα μπλα και θεωρίες/κυρίους;
Ή μόνο ιστορίες για αγρίους;Έχει αλάνια;
Έχει παιδιά τζιμάνια;
'Εχουνε πλούτο ψυχικό όσοι πίνουν σαμπάνια;
Έχει προστασία;Έχουν τα ρούχα αξία; Ή να'χεις μια θηλυκή παρουσία για συνοδεία;
Έχει άτομα για ξεφάντωμα; Για να τα δω, έχει η Αθήνα παλμό;
Έχει η Αθήνα ρυθμό;

Πες μου αν έχει η Αθήνα πια ρυθμό
ή αν φέρνουνε μόνο εμείς παλμό
κι αν είστε σοβαρό μαγαζί εδώ
δεν έχω τίποτα ν'απολογηθώ

Δεν μπορώ, βαριέμαι να βλέπω κάτι μούχλες
και κάτι ανορεξικές, ψεύτικες κούκλες
με τα κολλημένα χαμόγελα colgate
άντε κουνηθείτε ο χορός είναι και για τους straight
Τα χέρια ψηλά βγάλτε τα απ'την τσέπη
το πάρτι δε γεννήθηκε για τους καθωσπρέπει
DJ whatcha gotta say;
Θα βάλεις το κομμάτι με το μπάσο του να καίει;
Τι λέει; φάγαν πόρτα νεαροί
θ'αλλάξουν τώρα οι νόμοι και οι κανονισμοί
στο club θ'απαγορεύονται πια μόνο οι σοβαροφανείς
δε θα μπει κανείς, δε θα μπει κανείς
Μόνο όσοι ήρθαν μ'ενέργεια θετική
για να γουστάρουν με τον κόσμο και τη μουσική

και όσοι ήρθαν να κοζάρουνε είναι μικροί
όχι σε ηλικία μα σ'εμπειρία και ζωή

9 Απλά ζωή – 2011

Έπεσε ο ήλιος, Σάββατο βράδυ
φώτα στην πόλη σπαν το σκοτάδι
με μόνη παρέα γεμάτο φεγγάρι
να που η μοίρα χαμογελάει
Νιώθω τη ρέντα, ρίχνω το ζάρι
με τους κολλητούς, στάνταρ το εξάρι
το show αρχίζει κι είναι φως φανάρι
το σύμπαν απόψε μας κάνει τη χάρη
Στο club πανικό, απ'έξω λαός
που μοιάζει στρατό και μέσα χαμός
ο ήχους καινούριος, γεμάτος, ωμός
μεσάνυχτα κι είμαι ζωντανός

Είμαστε εδώ για party κι ο DJ το'χει δει
βάζει τρελό κομμάτι μια νύχτα όλη η ζωή

Είναι απλά ζωή είναι απλά ζωή
και δε θα κλείσει μάτι κανείς ως το πρωί
είναι απλά ζωή είναι απλά ζωή
ναι δε θα κλείσω μάτι απόψε είναι γιορτή

Η νύχτα κυλάει, η ώρα περνάει
το κλίμα τα σπάει ο κόσμος πιο high

το μπάσο κουνάει, το beat βαράει
και βλέπεις τη μάζα πια παραπατάει
Laser μοιράζουν όλους στη μέση
κι οι σιλουέτες πια βρίσκουν θέση
μαύρα γυαλιά και σ'όποιον αρέσει
τώρα χορεύω, δεν ψάχνω σχέση

Όλοι γυρεύουν κάτι μα χάνουν τη ζωή
μπαίνει τρελό κομμάτι ώρα για να το πει
Είμαστε εδώ για party κι ο DJ το'χει δει
βάζει τρελό κομμάτι μια νύχτα όλη η ζωή

Είναι απλά ζωή είναι απλά ζωή
και δε θα κλείσει μάτι κανείς ως το πρωί
είναι απλά ζωή ναι δε θα κλείσω μάτι
απόψε είναι γιορτή

Νότες, χρώματα, κάπνα, ηχεία
μουσική, ρυθμική ευφορία
να που μπορεί να υπάρξει χημεία
μα είναι μία η ευκαιρία
Μένει μια ώρα εδώ για να κλείσει
κι ας πήγε πρωί ποιος θα το διαλύσει
άμα γουστάρεις ακόμα να ζήσεις
πάμε για after να μία λύση
Πάλι ξημέρωσε κάναμε κύκλο
κι ας βγήκε ήλιος ποιος πάει για ύπνο
τσίτα γεννήτριες, τίγκα το φίλτρο
κι αν δεν κατάλαβες πάλι απ'το intro!

10 Η συνταγή – 2011

Πριν να σε δω, πώς να σκεφτώ
ότι ο χρόνος δεν τέλειωνε εδώ
τώρα μπορώ να φανταστώ
έναν ορίζοντα πάντα ανοιχτό

Τα μάτια σου εχθές άναψαν δυο φωτιές
η μια με ζέσταινε η άλλη έκαιγε το χθες
έτσι χωρίς να θες το παρελθόν μου καις
κι εγώ ονειρεύομαι τρελές στο μέλλον διαδρομές

Αν θέλεις έλα να πάμε μαζί
μακριά από τούτη τη γη
πού θα μας βγάλει θα μάθουμε το πρωί

Μα δε θα ψάξω να βρω συνταγή
για να ζήσω όπως θέλουν αυτοί
θέλω την έκπληξη κάθε καινούρια αυγή
ναι, δε θα ψάξω να βρω συνταγή
ούτε θα ζήσω όπως λένε αυτοί
τι θα μας φέρει θα μάθουμε το πρωί

Τώρα ξυπνώ με νέο σκοπό
να'χω μπροστά καθαρό ουρανό
και θα σου πω ένα μυστικό
τη διαδρομή έμαθα ν'αγαπώ
Δεν πίστευα σ'ευχές και μαγικές στιγμές
μα οι συμπτώσεις που μας ταύτισαν ήταν πολλές
άραγε δυο ψυχές μ'ανοδικές τροχιές
μπορούν να φτάσουν νικητές μαζί σε νέες ακτές

Αν θέλεις έλα να πάμε μαζί
μακριά από τούτη τη γη

πού θα μας βγάλει θα μάθουμε το πρωί

Μα δε θα ψάξω να βρω συνταγή
για να ζήσω όπως θέλουν αυτοί
θέλω την έκπληξη κάθε καινούρια αυγή
ναι, δε θα ψάξω να βρω συνταγή
ούτε θα ζήσω όπως λένε αυτοί
τι θα μας φέρει θα μάθουμε το πρωί

11 Αυτός είμαι εγώ – 2011

Ο ήχος μου είναι μέλλον κι εσύ μάλλον παρόν
και όλοι γύρω σου θυμίζουν μακρινό παρελθόν
οπότε πάρε τους ιστούς που'χεις για παρηγοριά
πάρε τα άχρηστά σου λόγια κι άδειασε τη γωνιά
Γιατί τα πήρα πάλι λίγο στο κρανίο ξανά
μ'έχουν κουράσει όσοι μιλάνε μα δεν παν πουθενά
μου θυμίζουνε σχολιαστές απ'τον καναπέ
που βλέπουν μπάλα κι έχουν γνώμη μα οι ίδιοι ποτέ
δε σηκώνονται να παίξουν, μόνο πίνουν φραπέ
είναι σαν τους δήθεν φιλοσόφους και τους κριτές
που όταν τους γράφεις στα *** σου μάλλον δε φταις
τι να κάνεις φιλαράκο έχουμε και δουλειές

Τι να εξηγήσω και σε ποιον να το πω
απλά θα κάνω μουσική που εγώ αγαπώ
σ'όποιον αρέσει σ'άλλους...
τι να πω, τίποτα απολύτως φίλε αυτός είμαι εγώ

Χαραμοφάϊδες, ψευτοεπαϊοντες
μαφιοζοτζιτζιφιόγκοι, στεριοκαραβοκύρηδες
μιλάς σαν να'ξερες μα ούτε καν ψυλλιάστηκες
πράκτορας του τίποτα μου αυτοπροσδιορίστηκες
Καρφώνεσαι, εκδηλώνεσαι
ποιος να'σαι και ποιον μας καμώνεσαι
λες για τα πάντα καλύτερος να φαίνεσαι
όσα δεν έκανες κι ό,τι θυμάσαι χαίρεσαι
Θες να με κράξεις, μαζί σου yo
καν'το όμως κάπως δημιουργικό μικρέ μου ξερόλα
σαν και σένα πόσοι...
άσ'τονα ρε Mike, θα του εξηγήσω εγώ

Τι να εξηγήσω και σε ποιον να το πω
απλά θα κάνω μουσική που εγώ αγαπώ
σ'όποιον αρέσει σ'άλλους...
τι να πω, τίποτα απολύτως φίλε αυτός είμαι εγώ
Τι να εξηγήσω και σε ποιον να το πω
απλά θα κάνω μουσική που εγώ αγαπώ
σ'όποιον αρέσει σ'άλλους...
τι να πω, τίποτα απολύτως φίλε απλά χαιρετώ

(Ξήγα, σπάω, έτσι, ξήγα έτσι σπάω σπάω ξήγα)

Είναι στιγμές που απλά βαριέσαι κι άλλο δε μιλάς πια
βάζεις κεφάλι νου και χέρια στη δική σου δουλειά
αφήνεις όλους ν'ασχολούνται μ'ό, τι θέλουν, μαγκιά
χαμογελάς, τους χαιρετάς, γκαζώνεις...κι άντε γεια
Τώρα τα παίρνω ξανά και αφήνω συχνά
να βγαίνει διπλά η άλλη πλευρά
που όποιος τη δει μια φορά, τρέχει σαν να'δε Μούμια

φωνάζω "rhah rhah" like a dungeon dragon
Κι έτσι τέλος πάντων, τρέχουν άρον άρον
να με κρίνουν μάλλον "το παιδί των άκρων"
Τώρα ξέρεις γιατί γέλαγα μ'όλα αυτά;
στο δρόμο προς τη μούσα μου ενοχλούσαν τ'αυτιά

Τι να εξηγήσω και σε ποιον να το πω
απλά θα κάνω μουσική που εγώ αγαπώ
σ'όποιον αρέσει σ'άλλους...
τι να πω, τίποτα απολύτως φίλε αυτός είμαι εγώ
Τι να εξηγήσω και σε ποιον να το πω
απλά θα κάνω μουσική που εγώ αγαπώ
σ'όποιον αρέσει σ'άλλους...
τι να πω, τίποτα απολύτως φίλε απλά χαιρετώ

12 Δεν θα σε περιμένω – 2011

Αλλάζουνε οι άνθρωποι, τα δεδομένα
και μείνανε μονάχα δυο σκιές απ’τον καθένα
μορφές που παγώσανε για πάντα μες στο χρόνο
με άδεια προσωπεία γυρνούν πλάτη στον πόνο
Χάθηκε η σύνδεση μυαλού με την ψυχή τους
τώρα σαν άδεια σώματα τραβάνε τη γραμμή τους
ρομπότ με στόχο πρόσκαιρο, αυτή είναι η εμμονή τους
και για να ζουν το ψέμα τους, μας θέλουνε μαζί τους

Μα αν είσαι απ’αυτούς δε θέλω να σε ξέρω
στήνεις τις ράγες σου μα ψάξε γι’ άλλο τρένο
κι αν πάλι έρθεις εδώ για να σε συνεφέρω
ίσως να είναι αργά δε θα σε περιμένω

Γιατί εγώ έχω μάθει να ζω ελεύθερος
και τα πρέπει σου τα καίω
έχω μπροστά μου ανοιχτό ουρανό
βγάζω φτερά και δε σε περιμένω

Δεν ήμουν πυροτέχνημα, μα ούτε μόνο σφαίρα
στην κάνη σου κλεισμένη, ώσπου μια μέρα
με είδες να ανθίζω, δεν είχες το κουράγιο
να μείνεις καπετάνιος σε τούτο το μουράγιο
Το όχημα που έφτιαξες δεν ήταν ευλογία
ήτανε φυλάκιση κι όχι ελευθερία
χρειάστηκε ο χρόνος να δούμε κάποια πράγματα
πόσο πολύ διαφέραμε στα πιο βαθειά οράματα

Μα αν έχεις έρθει εδώ για να με προσεγγίσεις
είμαι ελεύθερος, δε θα με φυλακίσεις

είμαι παλιά φωτιά, για να με συντονίσεις
πρώτα το μέτωπό σου θα πρέπει να σκουπίσεις

Γιατί εγώ έχω μάθει να ζω ελεύθερος
και τα πρέπει σου τα καίω
έχω μπροστά μου ανοιχτό ουρανό
βγάζω φτερά και δε σε περιμένω

Μη σε γελάει το χαμόγελό μου
και μη μπερδέψεις την ευγένεια καλό μου
μ'αδυναμία γιατί θα'χω στο μυαλό μου
μεγάλο όραμα και πλάνο αυτού του δρόμου
Για να'μαι εδώ κι ακόμα να γελάω
σημαίνει έμαθα μπροστά να περπατάω
και κάποια δύναμη θα'ναι το θεμέλιό μου
θα'ναι άγνοιά σου να βρεθείς εμπόδιό μου

Γιατί εγώ έχω μάθει να ζω ελεύθερος
και τα πρέπει σου τα καίω
θέλω μπροστά μου ανοιχτό ουρανό
βγάζω φτερά μα δε σε περιμένω
Τα όνειρά μου έχω για οδηγό
αν μ'εμποδίσεις, θα φύγω δε θα φταίω
αν δεν το λέει η δική σου καρδιά
μείνε εδώ δε θα σε περιμένω

Για να'μαι εδώ κι ακόμα να γελάω
σημαίνει έμαθα μπροστά να περπατάω
και κάποια δύναμη θα'ναι το θεμέλιό μου
θα'ναι άγνοιά σου να βρεθείς εμπόδιό μου

Νομίζεις έτυχε και έχω ανοχές

και πού προέκυψαν αυτές οι αντοχές;
μήπως νομίζεις πως γεννήθηκα εχθές;
σ'αφήνω μάγκα μου το ποίημα σου να λες
Μα αν βρεθείς μπροστά στο πέρασμά μου
θα σε τρομάξει η άγνωστη πλευρά μου
ό, τι την έκφρασή μου πάει να φυλακίσει
την έκρηξη της δύναμης κι οργής μου θ'αντικρίσει
Οπότε μη βρεθείς στο πέρασμά μου
μην μπερδευτείς από την άγνοιά σου
για να'μαι εδώ κι ακόμα να γελάω
σημαίνει έμαθα μπροστά να περπατάω

13 Του μαχητή η σκιά – 2011

Χάνομαι σε σκέψεις και εικόνες απ'το χθες
πολλές φορές μου θυμίζουνε χαρούμενες ευχές αληθινές
με στίγματα που μένουν αναλλοίωτα στο νου
έρμαιο ενός θολού μυαλού, μελαγχολικού εαυτού
κρυμμένου στα σκοτάδια μιας γωνιάς
που ορκίστηκε εξ'αρχής να φυλά σαν βασιλιάς
έχοντας στις πλάτες του τα πιο τρελά όνειρά του
τη σκέψη των δικών του και την άδεια αγκαλιά του
Ξέρει να πολεμά στα σκοτεινά με κομμένα φτερά
το έχει κάνει πιο παλιά δε μασάει απ'αυτά
ξεχνιέται όταν ραπάρει στο σκοτάδι με σκιές
τον βρήκα απόψε να παραμιλά πνίγοντας πληγές
Πολλές φωνές του είχαν πει πως θα τον περιμένουν
του είχαν πει πως τέτοιες αγάπες άσβηστες θα μένουν

εκείνος δεν τις πίστεψε μες το μυαλό τις κράτησε
συνέχισε τη μάχη του κι άλλη πορεία χάραξε

Πολλοί ζηλέψαν τα δικά σου φτερά
κι αφού δε μάθαν να πετούν θέλουν κι εσένα κοντά
ρίχ'τους φωτιά και πέτα ακόμα πιο μακριά
εκεί ψηλά του μαχητή η σκιά τους χαμογελά
Αν πάνε να σου κόψουνε τα φτερά
γιατί δε μάθαν να πετούν και σε κρατούν χαμηλά
ρίχ'τους φωτιά και πέτα ακόμα πιο μακριά
ο νικητής θα μείνει μόνος μα η ψυχή του γελά

Κι έτσι ξανά...η διαδρομή του ποτέ δε σταματά
κοιτάζει τις πληγές του μα δεν πονά
αφήνει να επουλώνονται απ'τον ψυχρό βοριά
Λαβώθηκε μα σώθηκε και μόνο που πολέμησε
στη μάχη πήρε μέρος, τους δαίμονές του γκρέμισε
αυτή ήταν η νίκη του και όχι αυτή που λένε
και τη ζωή του αν έχανε δε θα'θελε να κλαίνε
Ήττα θα ήτανε μόνο ο τρόμος κι όχι ο πόνος που φέρνει ο δρόμος
έχει μαζί του και μία ευχή: μέσα στο φόβο να μη σκλαβωθεί
κι αυτό του αρκεί, ζει μ'οξυγόνο και μια προσευχή
κατάρα κι ευχή κάθε μοναχικού πολεμιστή
Όμως θ'αναστηλωθεί, δύναμη θα παίρνει από κάθε στιγμή
κάθε ανάμνηση και νέα πνοή στον ουρανό μια μέρα για να βρεθεί, ζει

16. Flowjob team

1 Εν δράσει – 2008

Για πολλοστή φορά πίσω ξανά
Κι εσύ ως τι μιλάς;
Εις τη νιοστή δύναμη, στίχοι
Κι εσείς αμήχανοι
Αισίως πρώτοι, πρωτότυποι
Χτύποι-στίχοι, ήχοι χτυπούν, κι απορούν
Τύποι, ίπποι χιλιάδες κρίκοι αδύναμοι
Ταλέντο αχανές, δες πρωτοφανές φαινόμενο
Μη ελεγχόμενο, μη αντιγράψιμο
Μηχανισμός εκρηκτικός
Από στιγμή σε στιγμή εκρήγνυται
Νιώστε δέος ώρα τώρα
Μάγκες για να φύγετε
Ασυζητητί τον νικητή τον βρήκατε
Να πείτε τι θέλετε, τι
Η ομάδα ίπταται
Επίκτητο ταλέντο, εκ νότου επιτίθεται
Η μουσική σας νεκρή
Τόσα χρόνια αποσυντίθεται
Απομονώμουμε και αποστομώνουμε
Στόματα που τίποτα δεν έχουνε να πούνε
Ακόμα χώνουμε και αποδυναμώνουμε
Όσους δεν μπορέσανε τη φάση μας να ζούνε
Πάλι κυνηγάμε ό,τι ζητάμε κι αγαπάμε
Και τα χρώματα να βρούμε ρε που θέλουμε να δούμε
Και τα μάτια μας κοιτάνε εκεί που θέλουμε να πάμε
Τα όνειρά μας συναντάνε κάτι μέρη μαγικά

Κοίτα πως σας κάνουμε να νιώθετε άβολα
Τ' αληθινό εν δράσει και μένετε στήλες άλατος
Κοίτα πως στόματα αφήνουμε άλαλα
Ένας λόγος παραπάνω να νιώσεις πως εισ' ατάλαντος

Κοίτα πως σας κάνουμε να νιώθετε άβολα
Τ' αληθινό εν δράσει και μένετε στήλες άλατος
Κοίτα πως στόματα αφήνουμε άλαλα
Ένας λόγος παραπάνω να νιώσεις πως εισ' ατάλαντος

Βόμβα σκα στην Αθήνα, α!
Πάλι επιστρέφουμε και κλαις
Με αναφιλητά
Είναι η γροθιά που ανοίγει
Στα δυο τον ουρανό
Κρύψου καλά, τις νύχτες γυρνάμε και στίχους ξερνάμε
Δεύτερο χτύπημα, κίνημα
Κάνει πετρώματα πάλι να ανοίγουνε
Κάλπικα πρότυπα, αλλά τα χάνουνε
Πάνε στον άπατο κι όλο πληθαίνουν
Αναγέννηση θέλουν, θέλουν ν' ανέβουνε
Πέφτουνε, κλέβουνε για να ανέβουνε
Πέφτουνε ξανά, δε μαθαίνουν
Χωλαίνουν, σωπαίνουν
Crisone εφάνη, γλώσσα ροδάνι
Και όλοι μένουμε χάνοι
Νάνι παιδιά μου νάνι
Θα μείνετε με νου, νουνού
Νου μηδέν! Δε το νιώθετε, δε ραπάρετε

Παίρνω αβάντα, ηλίθιους κάνω στην πάντα
Ανίκανοι την είδαν αρχηγοί

Τώρα τι; Θα `ναι στον πάτο όπως πάντα
Δε μας νικήσανε, δεν!
Δε μας λυγίσανε, δεν
Flowjob δουλειές με flows κανονίσανε και
Και τους πατήσανε χτύπημα
Απ' το κίνημα που
Μέσα στα μούτρα σας μιλήσαμε
Σας φτύσαμε, φτου
Flow-job στο σύστημά σας bombs
Ανίκανε με γνώμη για τη φάση, τράβα Bronx
Γιατί εδώ στην καλύτερη
Θα `σαι σάκος του μποξ
Γιατί εδώ εν τέλει
Μας τον πίνεις on the rocks
Πάμε πάλι,flowjob χτυπήματα
Σε κάθε καρναβάλι
Ομάδα που σας γάμησε και πάλι
Πάλι πίπες παίρνετε και φλώρους γλείφετε
Άσχετοι δεν πείθετε
Και άσε τα μπαμ, μπαμ
Να, το τσακ μπαμ τσάμπα
Το δεύτερο cd στο δέρμα καυτή σου αφήνει στάμπα
Flowjob, στη γλώσσα κράμπα παθαίνεις
Μένεις στην απομίμηση και αργοπεθαίνεις
Χα, χα, στη μάχη και πάλι ξεχύνομαι, ooo...

Κοίτα πως σας κάνουμε να νιώθετε άβολα
Τ' αληθινό εν δράσει και μένετε στήλες άλατος
Κοίτα πως στόματα αφήνουμε άλαλα
Ένας λόγος παραπάνω να νιώσεις πως εισ' ατάλαντος

Κοίτα πως σας κάνουμε να νιώθετε άβολα

Τ’ αληθινό εν δράσει και μένετε στήλες άλατος
Κοίτα πως στόματα αφήνουμε άλαλα
Ένας λόγος παραπάνω να νιώσεις πως εισ’ ατάλαντος

2 Ακούει κανείς – 2008

Ακούει κανείς; μεγάλωσα χωρίς γονείς ως σήμερα
τον κόσμο αυτό τον γνώρισα πίσω από κάποιο ίδρυμα
απ’ τα δεκαοχτώ μου χρόνια κοιμάμαι πάνω σε χαρτόνια
σε δρόμους, σε παγκάκια και σκαλιά, σγουρά μαλλιά
αδέσποτος και εγώ σαν τα σκυλιά
γυρνάω στους δρόμους μέσα στους μόνους ψάχνω συντροφιά
Ομόνοια Εξάρχεια κάπου εκεί γυρίζω
και όταν κοιμάμαι ελπίζω ότι ποτέ δε θα ξυπνήσω
μέσα στα τρένα, ένα ένα μαζεύοντας κέρματα
αδιαφορίας και λύπησης πάνω μου πέφτουν βλέμματα
κανένας δε νοιάστηκε για `μένα αληθινά
ποτέ κανένας δε χαράμισε για `μένα ούτε ματιά
δεν έχω φίλους, δεν έχω οικογένεια, πατρίδα
δεν έχω όνειρα, δεν έχω μέλλον ούτε ελπίδα
το μόνο που μου απέμεινε μια μπύρα δυο τσιγάρα
για να με συντροφεύουνε τα ματωμένα βράδια.

Μ’ ακούει κανείς;
Nobody's listening (No, no, no, no)

Νιώθω χαμένος, ανίκανος να αντιδράσω
όταν πάω να μιλήσω πάντα κάποιος μου λέει να σκάσω
έχω ανάγκη να αλλάξω κάτι μα αφού δε βρίσκω την άκρη
απλά γυρίζω την πλάτη σ’ ό,τι με πνίγει
πλέον κανείς δε με κοιτά στα μάτια πάρα στην τσέπη

όλοι οι καθώς πρέπει θέλανε να με πείσουν με το έτσι πρέπει
να θυσιάσω ιδέες, φιλίες, για το συμφέρον, το μέλλον στο παρόν μου τρέχει
γι' αυτό και ζω όπου βαδίζω ελεύθερος όσο κανείς
ούτε φοβάμαι ούτ' ελπίζω από ένα κόσμο γκρίζο
χωρίς αποσκευές και σπίτι μες στο δρόμο γνωρίζω
πολύ καλά τι πάει να πει να `σαι αφανής
ένα απόβλητο του κράτους για δεν μπήκε στα μέτρα τους
ένας άθεος, γιατί ο θεός μου δεν είναι μέσα τους
ένας άστεγος χωρίς πατρίδα και οικογένεια
αλλά με αξιοπρέπεια κόντρα στο ρεύμα τους.
Εσύ εκτιμάς ότι ακριβά πουλιέται σκλάβος στο χρήμα
εγώ εκτιμώ ένα χαμόγελο από ένα παιδί
εσύ υποκλίνεσαι πάντα, εγώ παλεύω στο κύμα
σκέψου καλά ποιος απ' τους δυο είναι το θύμα
και αν η εικόνα μου σε κάνει να απορείς
πίσω απ' τα λερωμένα ρούχα υπάρχει μια καρδιά να δεις
αλλά από εσένα θέλω μόνο μια απάντηση...
βρώμικος είμαι εγώ ή ο κόσμος που ζεις;

Μ' ακούει κανείς;
Nobody's listening (No, no, no, no)

3 Όλα είναι τζόγος – 2008

Όλα είναι τζόγος, αυτός ο κόσμος που ζεις
μια παρτίδα και δεν υπάρχει χρόνος να σκεφτείς
ίδια μπίλια, μαύρο ή κόκκινο ζητάς εσύ ενώ
εδώ κερδίζει όποιος ποντάρει στο ζερό
Όλα είναι τζόγος, αυτός ο κόσμος, η ζωή που ζεις
μια παρτίδα και δεν υπάρχει χρόνος να σκεφτείς,
ίδια μπίλια, μαύρο ή κόκκινο ζητάς εσύ ενώ
εδώ κερδίζει όποιος ποντάρει στο ζερό

Την ίδια μπόχα
κρύβει ο κόσμος και η τσόχα
μικρογραφία της ζωής το πράσινο τραπέζι
ο πίνων μεθά, συνήθως χάνει αυτός που παίζει
θα ανέβει
μονάχα αυτός που έμαθε να κλέβει
και τα πράγματα είναι απλά,
ή χάνεις τα πάντα ή τα παίρνεις διπλά
ποντάρεις να ρεφάρεις μα δε βγαίνεις πουθενά
στη ζωή και στο χαρτί χωρίς υπομονή
από τη μια στιγμή στην άλλη, σε βρίσκουν, μάγκα, ταπί
και σαν ρουλέττα, αυτός ο κόσμος πάντα γυρνά
ίδιος κανόνας, πως τα λεφτά πηγαίνουν στα λεφτά
κάποιοι μέσα στο μανίκι τους θα `χουν κρυμμένο άσσο
και οι πιο πολλοί στο λούκι τους που θα πηγαίνουν πάσο.

Όλα είναι τζόγος, αυτός ο κόσμος που ζεις
μια παρτίδα και δεν υπάρχει χρόνος να σκεφτείς
ίδια μπίλια, μαύρο ή κόκκινο ζητάς εσύ ενώ
εδώ κερδίζει όποιος ποντάρει στο ζερό.
Όλα είναι τζόγος, αυτός ο κόσμος, η ζωή που ζεις

μια παρτίδα και δεν υπάρχει χρόνος να σκεφτείς,
ίδια μπίλια, μαύρο ή κόκκινο ζητάς εσύ ενώ
εδώ κερδίζει όποιος ποντάρει στο ζερό.

Και δεν υπάρχει τύχη, στην τύχη πιστεύουν οι αφελείς
λίγοι γνωρίζουν το παιχνίδι, όπως κι εκείνο της ζωής
ανά πάσα στιγμή πρέπει να ξέρεις τι φύλλο θα `ρθει
ο άσσος ευτυχία, το πέντε καταστροφή.
Εδώ κερδίζει μάγκα μοναχά ο διαβασμένος,
όποιος δεν ξέρει θα `ναι πάντα και παντού χαμένος,
όσοι βιαζόντουσαν και δε γνωρίζανε τα βήματα,
αυτοί αποδειχθήκανε τα πιο μεγάλα θύματα
τη μάχη
κερδίζει αυτός που `χει γερό στομάχι,
αυτός που ξέρει που ποντάρει,
αυτός θα σου τα πάρει
θα περιμένει μια ζωή μόνο αυτό το βράδυ
και θα σ' αφήσει ρέστο γιατί το `χει ξανακάνει

Όλα είναι τζόγος, αυτός ο κόσμος που ζεις
μια παρτίδα και δεν υπάρχει χρόνος να σκεφτείς
ίδια μπίλια, μαύρο ή κόκκινο ζητάς εσύ ενώ
εδώ κερδίζει όποιος ποντάρει στο ζερό
Όλα είναι τζόγος, αυτός ο κόσμος, η ζωή που ζεις
μια παρτίδα και δεν υπάρχει χρόνος να σκεφτείς,
ίδια μπίλια, μαύρο ή κόκκινο ζητάς εσύ ενώ
εδώ κερδίζει όποιος ποντάρει στο ζερό.

4 Ιθύνων νους – 2008

Εγώ δεν είμαι σαν κι αυτούς τ’ ακούς,
βάζω φωτιές, καπνούς
αφήνω πάνω σε ρυθμούς
ιθύνων νους

Εγώ δεν είμαι σαν κι αυτούς τ’ ακούς,
εγώ βάζω φωτιές, καπνούς,
αφήνω πάνω σε ρυθμούς,
για τους αληθινούς και μόνο.
Ιθύνων νους δηλώνω,
γράφω φωνή δυνατή και σηκώνω
όποτε κι όπου το θες
δίνω απαντήσεις σε εκείνα που λες
για `μένα, οξύνοντας τα πνεύματα
ξύνοντας πληγές ανάβω τα αίματα
εκρήξεις φέρνω, οργή και πανικό στο μέτρο
αντεπιτίθεται το αυθεντικό
καιρός λοιπόν να φύγετε
και ότι αντιτίθεται
καταπατητή καταρρίπτεται
εγώ δεν είμαι σαν κι αυτούς τ’ ακούς
δε στήνω κόντρες ούτε κι έχω ανύπαρκτους εχθρούς
δεν ψάχνω χορηγούς, κλίκες και αρχηγούς
ούτε ασελγώ στη μουσική που ακούω κι ακούς
αληθινός για `μένα, όχι γι’ αυτούς.
Μπαίνω, στέλνω μήνυμα,
σ’ όσους το χιπ χοπ το κάναν μόδα αντί για κίνημα
χτύπημα εν βρασμώ ψυχής
σεβασμό δε δίνω φίλε ότι κι αν πεις
δεν εκπροσωπείς, υπηρετείς

μιλάς δίχως ίχνος ντροπής
χάνομαι, ψέματα μεγάλα πάλι βλέπω κι άλλα
βλάκα
στην πόζα αφεντικό αλλά από τσίπα ούτε μια στάλα.

Γράφω για αληθινούς ανθρώπους και όχι ψεύτες
γράφω για να αγγίξω καρδιές και όχι για να γεμίσω τσέπες
κι άλλων πορτοφόλια εδώ στα χρόνια που όλα ξεπουλιούνται
πηγαίνω μ' αυτούς που το αρνούνται
και όχι μ' αυτούς που φοβούνται.
Γράφω μέσα απ' τη μόλυνση, δίχως ανταπόκριση
φωνή που δίνει φώτιση, απάντηση με ερώτηση
γράφω για να δείξω να θίξω τα κακώς κείμενα
στο σήμερα να χτίσω ουρανό για να περπατήσω
και, δίνω χρώμα στο άχρωμο,
αφήνω κόσμο άφωνο
ταξίδι για πάντα στο άπειρο
σου δείχνω τον ήλιο και βλέπεις το δάχτυλο
φως, γαμώτο, αυτός ο κόσμος ζει νεκρός
ακόμα πως, μπορεί να τον αλλάξει ένας τρελός
άκου φίλε εγώ ίδιος μ' αυτούς δεν ήμουν ούτε κι είμαι
πρώτα κρίνε και αν με νιώθεις τότε δίπλα μείνε
αλλιώς, αυτός ο δρόμος θα `ναι πάντοτε ανοιχτός
εγώ, μαλάκα, είμαι mc, κι όχι φτηνός ηθοποιός.

5 Θα ‘θελα

Θα `θελα να σπάσω δεσμά, κλουβιά και κάγκελα
σ’ αυτό τον κόσμο θα `θελα να χτίσω το δικό μου παραμύθι
να σπάσω τη λήθη, να κάνω ό,τι κάνουν οι λίγοι
όχι οι πολλοί, να μην πηγαίνω με τα πλήθη
να ορίσω το ταξίδι,
τους κανόνες, το παιχνίδι
μόνο την καρδιά μου ν’ ακούω,
κανείς να μη με πείθει, κανείς
να ψάξω μόνος μου μακριά απ’ τα βιβλία τους
να βρω τη γνώση που δε μου `χουν δώσει στα σχολεία τους
να βρω ένα δικό μου υπαρκτό θεό
που να μη ζει στον ουρανό,
μα στην ανάσα και στο πνεύμα μου,
στο αίμα μου και μέσα μου.
στο λάθος και στο ψέμα μου,
στο πάθος και στο τέρμα μου
στους στίχους και στην πένα μου.
Θα `θελα τόσο να ξεφύγω για λίγο από τα πρότυπα του κόσμου αυτού
και αντ’ αυτού, να ζήσω αλλού
με άλλους κανόνες που δε φυλακίζουνε το νου
που να `ναι προϊόν δικής μου σκέψης, και όχι σκέψης αλλουνού
να φτιάξω δικές μου λέξεις για να περιγράψω την αγάπη, τη θέληση
τον θάνατο, τη γέννηση,
το όμορφο, το άσχημο, το βλάσφημο,
το ήρεμο, το άγριο, το εφήμερο, να ζήσω δίχος αύριο.
Να μπω σ’ έναν παράδεισο μικρό
δίχως καρπό απαγορευμένο, δίχως απωθημένο
δίχως φίδια, δίχως φόβο, δίχως ζήλια
μόνος στο δρόμο να περπατώ και ν’ αγαπώ
μονάχα αυτά που αξίζουνε.

Πως να στο πω με λέξεις
να πιστέψεις πως μπορείς να αμφισβητείς
τις γνώσεις που σου ΄δώσαν να μασήσεις
την αλήθεια να ξέρεις δε γνωρίζει κανείς
γι’ αυτό πλάσε τον κόσμο σου και ίσως εκεί την συναντήσεις.

θα `θελα ανάμεσα σε γη, ουρανί και σύμπαν
να πετάξω αυτά που μου είπαν και με πείσανε,
τους φόβους που μου φόρτωσαν
να βρω το γέλιο εκείνο που μου σκότωσαν,
την ευτυχία μου να πάρω πίσω,
όλα τα χρόνια που χαράμισα, κι ας άργησα, το ξέρω.
Το ξέρω, όμως μπορώ και όμως το θέλω,
να βγάλω απ’ ο τις πλάτες τη ρετσινιά του κοινού θνητού,
ξανά κεφάλι να σηκώσω για να τους δείξω
πως δεν ήμουν ούτε θα δίνω ποτέ γρανάζι τους.
Μπορώ εγώ να αποφασίσω τι αγαπώ και τι μισώ
τι σέβομαι, τι σιχαίνομαι, πια δεν ντρέπομαι
ούτε πρόκειται ποτέ να ντραπώ για ό,τι κάνω και ό,τι πω
είναι η ζωή μου και έτσι θέλω να τη ζω.
Οι συμβουλές που δώσατε, τα λόγια σας, οι γνώμες σας
πήρανε ενοχές μονάχα και φόβους άρρωστους
γι’ αυτό κι εγώ τα βράδια εφιάλτες θερίζω
μ’ αυταπάτες γονατίζω
γνωρίζω δαίμονες άγνωστους.
Θέλω ν’ αρχίσω απ’ την αρχή μια ζωή καινούρια,
να χτίσω μόνος γρίφους,
να περπατήσω πάνω απ’ τα σύννεφα του σήμερα που πλάσατε,
να προσπαθήσω να κρατήσω μοναχά αυτά που εκτίμησα.
Εγώ φεύγω, τις μηχανές βάζω μπροστά για να χαθώ στο αχανές
μαζί μου έλα, άμα τ’ αντέχεις κι αν το θες,

εδώ βλέπεις το παιχνίδι έχει χαθεί προ πολλού
γιατί έχουν σπείρει πια τη νέκρα τους παντού.

6 Το πιο ωραίο μας τραγούδι – 2008

Όσο θα σφίγγουν τα δεσμά
γύρω απ' τα χέρια μας
εμείς θα βρίσκουμε τρόπο
ξανά να δραπετεύουμε
Όσο μας δίνετε το γκρίζο σας στον κόσμο
εμείς σε κάτι πιο όμορφο μάλλον
για πάντα θα πιστεύουμε
Εμείς σε κάτι πιο όμορφο μάλλον
για πάντα θα πιστεύουμε
Θα πιστεύουμε...

Και όσο η αγάπη θα πεθαίνει
εδώ δίπλα μας θα ανθίζει
στις καρδιές μας
σαν μονάκριβο λουλούδι
Όσο θα θέλετε να κάνετε
δικά σας τα όνειρα μας
θα σας γράφουμε το βράδυ
το πιο ωραίο μας τραγούδι
Θα σας γράφουμε το βράδυ
το πιο ωραίο μας τραγούδι

Καιρός χειμώνας

μέσα απ’ την ίδια φυλακή ξανά
σου γράφω, υπάρχω ακόμα
πίσω από το γκρίζο χρώμα του ουρανού σας
και ψάχνω τρόπο να ζήσω
να ζωγραφίσω πάνω από τη θλίψη σας
ένα χαμόγελο μικρό κι ωραίο
τρελό και ακραίο
Ναυαγός νιώθω
το κύμα με έβγαλε στο τώρα
και ως τώρα δεν βρήκα ελπίδα
ούτε πατρίδα
Δεν βρήκα θεό για να πιστέψω
ούτε ζωή για να ξοδέψω
εγκλωβισμένος νιώθω

Ψάχνω να βρω την αλήθεια
στα μάτια μου και όμως ακόμα
τα χρώματα μοιάζουν θαμπά
Βλέπω τα στόματα κοιτάνε
τις μέρες αυτές να τρομάζουν
να μένουν κλειστά,
θέλω στις μέρες αυτές
να μιλήσω, να ζήσω
και πάλι για λίγο να φύγω, να δω
Σ’ ένα κομμάτι δικό μου
αγάπη να βρω
να ξεφύγω απ’ το βούρκο που ζω
όνειρα κάνοντας
Βλέποντας γύρω τον κόσμο να χάνεται
και κανείς δεν αισθάνεται
ίσως εντέλει στ’ αλήθεια
να φταίω κι εγώ, λοιπόν

Αγάπησα, με μίσησες
σου μίλησα, δε μίλησες
δεν πρόδωσα, με πρόδωσες
συγχώρεσα, δεν μπόρεσες
συγγνώμη δεν ζήτησες
στα μάτια δε με κοίταξες

Πως θες λοιπόν οι δυο μας
να ζούμε στον ίδιο κόσμο;
Πως θες λοιπόν οι δυο μας
να ζούμε στον ίδιο κόσμο;

Όσο θα σφίγγουν τα δεσμά
γύρω απ' τα χέρια μας
εμείς θα βρίσκουμε τρόπο
ξανά να δραπετεύεουμε
Όσο μας δίνετε το γκρίζο σας στον κόσμο
εμείς σε κάτι πιο όμορφο μάλλον
για πάντα θα πιστεύουμε
εμείς σε κάτι πιο όμορφο μάλλον
για πάντα θα πιστεύουμε

Θα πιστεύουμε...

Και όσο η αγάπη θα πεθαίνει
εδώ δίπλα μας θα ανθίζει
στις καρδιές μας
σαν μονάκριβο λουλούδι
Όσο θα θέλετε να κάνετε
δικά σας τα όνειρα μας
θα σας γράφουμε το βράδυ

το πιο ωραίο μας τραγούδι
Θα σας γράφουμε το βράδυ
το πιο ωραίο μας τραγούδι

17. Bong da city

1 Υπό το μηδέν - 2007

Κάθε στίχος μου λαβύρινθος που βασιλεύει σκότος
Αναμένεται για δέτο να ‘μαι πάλι μανιακός αυτοπροσώπως
Να 'μαι λόγος παραισθήσεων που
Γέννησε ο δρόμος νου καταστροφικού που ισοπεδώνει κάθε crew,

κάθε, προσωπικότητα που ψάχνει αφορμή για να ανεβεί και να τη δει MC
Η πλοιοψηφία των οπαδών μοιάζει να εξυπηρετεί
Κάτι σαν μαριονέτες, τα ψυχολόγικα για κάθε wannabe
Σβήνω την πορεία σου, πούστη, απ’ την αρχή
Για να μην μπορέσει στην συνέχεια ν' αναπτυχθεί
Το ραπ μου ειναι καθρέφτης για τα λάθη σου μις
Είναι πλεχτάνη που αν μπλεχτείς δεν θα βρεις τρόπο για να βγεις.

Who’s Next, υπό το μηδέν το κονέ για σεφτέ, ναι
Ο δρόμος, ναι
Μέσα απο κουπλέ, παρανόμων, ναι
Μιας και το παιχνίδι είναι σικέ
Καταστρέφουμε, όλη την αρένα χώρις happy end
Starter, πάνω στο πρόσωπο σου σκάμε
Γινόμαστε μολότοφ και θρόνους κουνάμε
Μέσα απ’ της πόλης τα αναχώματα χτυπάμε μεγαθύρια σαν sniper, πάντα θα με δεις, στα μέρη μου με γκρι καμουφλαζ για να συμβαδίζω με την περιοχή που βαδίζω
Έχω καθήκον κατοίκων να το χαρίζω
Το αληθινό για αληθινούς το προορίζω
Κρατώ τη φλόγα στο ένα χέρι μου, στο άλλο βρόμα
Γινόμαι βόμβα που ξυπνά την πόλη απ’ το κώμα
Πολεμιστής εξαρχής χωρίς να έχω αλλάξει για να γίνω μόδα ή να φορώ κορόνα
Μ' ένα στόμα, που ό,τι εκπροσωπούσε εκπροσωπεί ακόμα
Δε δίνω μία για την μόδα ή για την πόζα

Απ’ τα Πετράλωνα χωρίς να εξυπηρετείς τη μόστρα
Ζώντανα στο κύτταρο κόλπα όπως και πρώτα

Μιλάς ασταμάτητα, φέρνω την ευθύνη για το πάτημα ακαταύπαστα το κράτημά σας φάνηκε σαν χάρισμα, κατάλοιπα
Για να γράψτε ρίμες πιείτε τάληρα
Μακάρι να, νοιώθατε λίγο ‘θα σασταν άβολα
Μπράβο, αυτά που μου δίνεις να καταλάβω είναι μάλλον πως βρίσκομαι μόνος στο περιβάλλον, υπερβάλω
Τα ζήλω κρύψτε τον για τ' ό,τι κάνω
Κάψε τους στίχους σε κουτάλι να σουτάρω
Κόψε τις πίπες, κάτι στο κοινό σου δώσε και χώσε, μικρέ καμπόσε λίγο νοιώσε, όσε ντόντσε
Τα κομμάτια σου σκατά, σε πόσε
Θα γίνει η νύχτα, σώσε
Πατώσε το crew σου, τόσα ακούστε, κόσμε, και θυμώστε
Το-το ποιόν των αρκετών επιβαρών
Ο σαν ταν νόμος των μπετών, ετοιμαζώνονται μουσών
Δώσ' μου ντεπόν, και βάλε τη δουλεία σου στο on
Πες μου, λοιπόν, όταν γράφεις τα κουπλέ σου σε ζαμπόν

Συνειδητά, πάντα με την ομάδα κρίνω σωστά, πάντα μπροστά, πάντα μέτρο κινήσης προσεκτικά, ξαναχτυπά
Με λιγότερα, ρε τσιφκυτταρα εγκεφαλικά
Βαδίζοντας πάντα στο πουθενά
Αμά γυρνάς πάντα κομμάτια με νοιώθεις μάγκα
Δεν το ‘χεις
Το ‘χεις πάση επί της στρόγγυλης τραπέζης ο ιππότης
Κόλλα τα πέντε-πέντε στο παραπέντε πάντα θα γράφω
Αν θες να την ακούσω, στρίψε τον έβδομοδο μπάφο
Απ' ό,τι έχω καταλάβει στη σκλάβη μες το κοπάδι, ευτυχώς που υπάρχετε για να γεμίζουν οι

πάγκοι
Παντά ημουνά βασικός, ο κολλητός μουσικός
Πάντα εντός και η φάση σου πάντα Τιτανικός
Μια ζωή εδώ θα μένω να σας κράζω, πουτάνες, γαμάμε μάνες, ναι, μόνο για την καύλα μας τρελέ
Πάντα κομπίνες, δεν τις κόβω ποτέ, κουτέ
Κακοήθης τότε και, και πάρε τον πουλο s'il vous plait

Λίγη αγάπη θέλω να δω, μα χάνεσαι σιγά με τον καιρό, oh
Όλοι μας έχουμε νοιώσει το κακό όμως δεν το συναντάς σε κάθε διπλάνο, no
Normal τύπος είμαι και κουλ, δε βγήκα κατ' ευθείαν μέσα από το hood
Είμαι απ’ το μέρος που, πίνουνε ρακές κι αν ποτέ μας δεις live, μαζί μας έλα και πιες
Δε σε κατηγορώ, τις μαλακίες μου τις έκανα κι εγώ
Όμως αξίζω κάτι δεύτερο όπως κι εσύ, bro
Και όχι στον μουσικό τομέα, αλλά στον προσωπικό
Είμαι άτομο αντικοινωνικό χωρίς να το θέλω αυτό
Αλλά το κουβαλάω μαζί γιατί το PC ρούφηξε τη φωνή
Μπορεί να πιούμε ρο, να παίξουμε pro, αλλά στα σίγουρα θα μιλούσαμε εγώ κι εσύ
Δε θέλω τόσο θέμα, δεν έχω του βασιλιά το βλέμμα
Δεν αξίζει τα λεφτά της η δικιά μου πένα
Μπερδεμένα lyrics αλλά άμα νοιώσεις ένα, δεν πήγανε κι όλα χαμένα

Ένα μου κουπλέ φτάνει για να αναστήσει νεκρούς, μικρέ
Φτάνει για να βρει το αντίδοτο για το αλτσχάιμερ
Φόνι πάλι, τα ληζεί οπώς και το ντουμάνι
Κάθε σκέψη μου γίνεται πράξεις σβήνοντας τα λάθη
Ενός κοίνου που επιλογής του λανθασμένη
Σαν πρόβατα που ακολουθούν πολλούς υπνωτισμένοι
Πες μου τι τρέχει, ράψωδοι πίσω απ’ το δάχτυλό τους κρυμμένοι
Τη φάση τους όλη στημένη είναι, σ’ ένα πολίτισμο που πίστευουν στα είδωλα κι αν τρέχει

Ο Θεός να κλαίει μου λες
Σε δρόμους με κάμερες καθημερίνα ζεις αναμφίβολα
Κάνοντας όλα στη ζωή μας να μοιάζουν δύσκολα
Εχούμε στόμα, εχούμε λόγια που αγγίξανε ανθρώπους και στη ζωή τους δώσαμε χρώμα
Σαν ανακόντα που σπα τα κοκκαλά γίνομαι για τους αντιπάλους μου κάθε φορά

Bong Da City, they got the misty that you want
What they represent still it’s hot and you hear drums
Who’s Next, the number one is in increase
Is the other who’s the biggest one that decreased the beast
Throw your piece, give me a reason you diseased
Is the fat kid that can make fleets free
Turning hosts to logs to turning logs to hosts
I never changed, what is filled or overdosed
Trying to test me, I care the digest is breathing
Take a look in my eye and you’ll see everything fulfilling
'cause you’re weak and here, all over the cuts
You are with my allabahami
The stronger than the strongest army
Who can imagine the guy that put me in the game?
You know who, we turning this shit all over a game
Please in a crıp, putting this shit in our freaking ears
Put a fuck up, the kid that you won’t miss for years

Θυμώνονται φωνές, εκεί που θα ‘πρεπε να ξεσηκώνουνε κόσμο και να μαντρώνουν άπειλες
Όμως αντίθετα, σωπαίνουν εσκεμμένα και ανήθικα
Δε μιλάνε για κανέναν, δεν τ' αρνήθηκα
Πάλι ντύθηκα στα μαύρα, πενθώ
Γενιές χαμένες της Ελλάδας στο κενό, για να σε δω
Νέος, με δυνατότητες και απορώ
Κάθε φορά που μου φωνάζεις «Τρέχα εσύ, εγώ δεν μπορώ»

Το έχουν πει πολλοί, όμως δεν έπιασε

Το έχουν κάνει άλλοι τόσοι και απέτυχε

Όλοι μιλάνε γι’ αυτό, όλοι φωνάζουν γι’ αυτό, όμως στο τελός η σιωπή τούς κέρδισε

Και θέλεις να 'ρθεις τώρα εσύ να μου πεις τι;

Ότι δεν κερδίζω κι ότι είμαι ακόμα στην αρχή;

Κι αυτό γιατί;

Όλα είναι κύκλος και ό,τι γίνεται, θα επαναληφθεί

Είμαι έναν γύρο μπροστά, το έχω ξαναπεί

Γι' αυτό πάψε

Αφού μονάχα μιλάς και δεν εφαρμόζεις τα λόγια σου, οπότε σκάψε, τη φυλακή σου αν δε σου αρέσει ο κόσμος που έφτιαξαν οι όμοιοί σου

Σκάσε και αναλογίσου

Ο κόσμος που ζείς, ο κόσμος που δραστηριόποιεισαι και ενεργείς Αυτός θα δεις

Γεννιέται διαφορετικός κάθε φορά που διαφορετικό τον δεις

Κι εδώ είναι που κολλάμε εμείς

2 Επίθεση από τη γειτονιά – 2007

Είναι επίθεση από τη γειτονιά μας, τη γειτονιά μας...

Είναι επίθεση από τη γειτονιά μας, τα μυαλά μας
Δεν πήραν αέρα, να μας, πάντα μέσα απ' την καρδιά μας
Άμα το νιώθεις και αν το πιστεύεις χτίζω κάστρο
Μ' άστρο που δικάζω να θάβω κάθε κομπάρσο
Έτσι μεγάλωσα και έτσι το ζω και έτσι θα ζω
Τσιμπούκια μας πήρες μα μου 'φτανε ένα ευχαριστώ
Είναι ο αλήτικος ανήθικος θάνατος στα στενά σου
Φωτιά μέσα στη κλίκα σου και στα τετράδια σου
Είναι κίνδυνος κινούμενος
Λύτης αποκαλούμενος
Έχει τους ρουφιάνους για να 'σαι κατηγορούμενος
Αγνοούμενος στον κόσμο σας που αυτοκτονεί
Τσόγλανο η γειτονιά μου με αποκαλεί
Πυροβολεί το αλάνι με σκοπό να προκριθεί
Με σκοπό στόχο πατά ο άλλος να ταπεινωθεί
Είναι απειλή, το αλάνι δε γνώρισε τη ζωή
Το μόνο πράγμα που έμαθε βλάκα είναι να καταπατεί

Είσαι αυτός που δεν έχει πια απαιτήσεις
Είμαι αυτός που απαιτήσεις μου φέρνουν ρίξεις
Είσαι αυτός που πουλιέσαι για να πουλήσεις
Είμαι αυτός και αν πας κόντρα θα τη γαμήσεις
Μικροαστός γεννήθηκες και έτσι θα σβήσεις
Γεννήθηκα σαν πρόβλημά σου για να βρίσκεις λύσεις
Ώρα να φτιάξεις τη ζωή σου να τολμήσεις
Ώρα για να ζήσεις με εκρήξεις και να ξυπνήσεις

Πάντα στην τσίτα

Πάντα πίτα
Με μάτια να τρώνε χρέωμα
Μπέρδεμα να ψάχνεις την κόλαση στο ξενέρωμα
Αφιέρωμα σε κάθε δρόμο με οξυγόνο
Με αποστολή να στρίβει, να πίνει τον κάθε νόμο
Απόλυτο, ανήθικο τσακάλι εισβάλλει, δεν υπερβάλλει
Όποιος κινηθεί απ' την άλλη ντελαπάρει
Τα χάνει ρε του τα 'σκαν και δεν τα πιάνει, παλικάρι
Κάνε τα κουμάντα σου πρώτα και έλα πάλι
Από τους λίγους επιζώντες στην Αθήνα
Απ' τους λίγους μες στη φάση που δεν κάνουν την κατίνα
Κομπίνα από το κέντρο, μέσα στο μέτρο
Για να δεις βλάκα ποιος το κρατά ψηλά και φέτος
Έχω τον λόγο ότι έχω λόγο να γαμώ κάθε ρουφιάνο
Πες στους αντιπάλους μου μόρτη ότι δε χάνω
Πιάνω στυλό όταν χρειάζεται να επιβληθώ
Το ανήθικο να ζωντανέψω απ' το κενό

Είσαι αυτός που δεν έχει πια απαιτήσεις
Είμαι αυτός που απαιτήσεις μου φέρνουν ρίξεις
Είσαι αυτός που πουλιέσαι για να πουλήσεις
Είμαι αυτός και αν πας κόντρα θα τη γαμήσεις
Μικροαστός γεννήθηκες και έτσι θα σβήσεις
Γεννήθηκα σαν πρόβλημά σου για να βρίσκεις λύσεις
Ώρα να φτιάξεις τη ζωή σου να τολμήσεις
Ώρα για να ζήσεις με εκρήξεις και να ξυπνήσεις

3 Φτου σου αφιλότιμη -2007

Να που η θηλυκή φωνή ξαναχτυπά
Λόγια αληθινά δυο χιλιάδες επτά χρόνια ακόμα και μιλώ σωστά
Για να μην θίξω πρόσωπα καταστάσεις και τα λοιπά
Κρατώ το στόμα μου σε απόσταση από αυτά
Δίνω ρυθμούς πάντα για να ακούς αυτούς που πίνουνε
Το μάνιντου και πέτανε στους ουρανούς
Απ το να ακούσεις άλλους δήθεν αργολάτρες
Με έναν αλβανό σποράκι τους πιάνουν αναθυμιάσεις
Δεν λέω να μας μοιάσεις δεν μπορείς να το κάνεις
Γιατί όλη σου η ζωή περιμένει το να πεθάνεις
Και από τα χώματα ξανά να αναστηθείς
Θα στείλω τόσες καταιγίδες που θα λιώσεις πριν σταθείς
Φέρνω την αλλαγή με τόση άνεση
Κάνω το καθετί να αλλάζει διάθεση
Κι όσο για σένανε ανοίγω παράσταση
Για να σε πάρει ο χριστός πριν από την ανάσταση

Νιώθω το στόμα μου να γίνεται ξυράφι από το μπάσιμο
Με καύσιμο το νου μου να κινεί κάθε τετράστιχο
Για κάθε άπιστο φέτο γίνομαι εξάνθημα
Σε κάθε πάτημα πάτων θνητό απ τα χαράματα
Το μυαλό μου δεν διατίθεται να σταματήσει
Πριν τη δύση το είδωλο σου (toy) θα έχω γκρεμίσει
Λόγος ημών παράσιτο το μυαλό των Ελλήνων σαν μια επαναφορά
Της καταστροφής των διδύμων
Κι αφού ακόμα είμαι εδώ (Blow)
Ακόμα έχω κάτι να πω και δεν μιλώ για να μιλώ
Παίρνω πυλό τη σκέψη και δημιουργώ
Λιμό στυλό οπλίζω και το αφήνω ελεύθερο για πανικό
Το ιδανικό που δίνει Χ στην εποχή που ο παγετός έχει λανσάρει
Το ρυθμό μου πακέτο με τονς βλάκα συγκεντρώσου

Το αληθινό κρατώ νιώθω περήφανος πραγματικά
Που ποτέ δεν υπήρξα αδερφός σου
Μου πήρες πόζα και ας μην παίζουνε φλας
Δεν πα να σωνεις το κουπλέ σου με μπανκς μην το ξεχνάς
Είμαι ο καρκίνος που δεν καταπολεμάς
Απ τα στενά που θα φοβόσουν να κοιτάς μοιάζω τανκς
Απ τη γκριζούπολη απευθείας ως συνήθως είμαι πένθος με κακόφημο ύφος
Μέσα στο πλήθος χωρίς ήθος
Δεν έμαθα ποτέ μου να μαι λίγος φτύνω μίσος
Τόσο που απαιτεί ο κάθε στίχος
(Α να χαθείς βρε με κάνεις και κοκκινίζω...)

Απ τα αναχώματα στέλνουμε αντίποινα πέφτουνε πτώματα
Λαβώματα πίσω απ τις πλάτες σας κόκκινα χρώματα
Αυτόματα τα νύχια μου σκίζουν τον κάθε μπόμπιρα
Που αυθόρμητα στέλνει τα βέλη του προς τον αυτόχειρα
Είναι η απόπειρα αφύπνισης για το πρόβλημα
Να δεις πιο καθαρά ποια είναι τα μουσικά σου εμπόδια
Εκπροσωπώ τα βρώμικα στυλς από τη Σαλόνικα
Χωρίς να μαι το όνομα που θα θελες να χώνει μα
Όσο και αν δεν με πας κολλάς στο άκουσμα μου
Όσο θα εκφράζομαι θα εκφράζω τη γενιά μου
Από τα αλάνια δυστυχώς που είναι μακριά μου
Μέχρι τους πούστιδες που βρίσκονται στη γειτονιά μου
Μοιάζει αδύνατο το να ξυπνήσεις μόνος από το λήθαργο
Πιο πιθανό το να μας βρεις μπροστά σου σαν αντίπαλο
Αφοπλίζω ήχους να μπεις στο δρόμο μας
Παράτα τα μην σπαταλάς το χρόνο μας κωλοβαράς
Είναι επανάσταση του λόγου απ τα στενά και το μυαλό μου
Απ' το μικρόφωνο μου για τύπους του δρόμου
Για τον κάθε αδερφό μου ενάντιος του πόνου

Για το παθός που κρύβω σε κάποιονα διπλανό μου

Πάντα όταν γράφω γράφω μόνο για μένα για τον καθένα
Που κάνει συλλογές ρε από κύτταρα καμένα
Μένω Αθήνα τσίφτη εκεί που προωθούν τον κάθε ρουφιάνο
Και γλύφτη εκεί που βασιλεύει η φρίκη
Υπνωτισμένοι ανθρώποι μέσα στην καθημερινότητα
Μα μεγάλωσα αλλιώς κι έτσι αλάνι ζω αλλιώτικα (ναι)
Φέρνω ποιότητα και εσύ μόνο ποσότητα
Κλάσης ανώτερη από σένα κλασικότατα
Ακόμα κάνω παιχνίδια πατάω φίδια
Ακόμα η κλίκα σου μας κλάνει μια μάντρα αρχίδια
Τα ίδια άτομα λένε τα ίδια, σώπα
Καν τη κότα η κατέβα απ την σκηνή και χειροκρότα
Από τότε που θυμάμαι την πάρτη σου πάντα κλαίγεσαι
Πάντα από κάποιανου αρχίδια κρέμεσαι
Να χαίρεσαι που δεν ασχολούμαι με τη φάση σου
Απλά περνάς την εφηβεία στα τριάντα σου, μαλάκα...
(Φτου σου αφιλότιμη...)

4 Εδώ στα μέρη μου – 2007

Πριν τα αστέρια να φοβούνται να λαμψουν πανω απ' το χάρτη
Γιατί ο θεός συνήθισε να ζει μες στο σκοτάδι
Είδα αγάπη σαν μια σπίθα μέσα απο την στάχτη
Σαν εναν καρπό ζωής μέσα σε κάποιο αγκάθι
Κ' αφού στην έρημο του μίσους περπατάμε εντάξει
Φυσικο η Νελη να ταν μονο μια οφθαλμαπάτη
Άκου κάτι, έκανα και έκανες λάθη
Εγώ όμως τα δέχτηκα εσύ τα κάνες πάθη
Όχι δεν πλημμύρισε η γη απο το σκότος
Απλά έκλεισες τα μάτια σου νωρίς
Κ' έτσι ο δρόμος που ταν μια φορά κ' εναν καιρό εμφανής
Έμοιαζε με τούνελ χωρίς άκρες να πιαστείς
Ξέρω δεν φταις, ξέρω σου απαγαγανε τη σκέψη πως θα αντεξεις με τα ψέματα μου λες
Ειλικρινά
Έπεσε ομίχλη στα στενά μου
Ίσως για αυτό να σε ΄χασα μέσα απ' την αγκαλιά μου

Εδώ στα μέρη μου, οι δρόμοι έχουν ερημώσει
Ζόμπι που κρύβονται αφότου ξημερώσει
Κι έχουν σκουριά επάνω τους μετα την πτώση
Γιατί φοβήθηκαν να δουν το φως, μην τους τυφλώσει
Πιάσε το χέρι μου, οι δρόμοι έχουν ερημώσει
Ζόμπι που κρύβονται αφότου ξημερώσει
Κι έχουν σκουριά επανω τους μετα την πτώση
Γιατί φοβήθηκαν να δουν το φως, μην τους τυφλώσει
Εδώ στα μέρη μου, οι δρόμοι έχουν ερημώσει
Ζόμπι που κρύβονται αφότου ξημερώσει
Κι έχουν σκουριά επάνω τους μετα την πτώση

Γιατί φοβήθηκαν να δουν το φως, μην τους τυφλώσει
Πιάσε το χέρι μου, οι δρόμοι έχουν ερημώσει
Ζόμπι που κρύβονται αφότου ξημερώσει
Κι έχουν σκουριά επανω τους μετα την πτώση
Γιατί φοβήθηκαν να δουν το φως, μην τους τυφλώσει

Σαν αυγοδάρτης σαν τον τόπο που ζω
Να κατασπάραξαν ανθρώπους και να άφησαν μόνο εικόνες κατασκόπους
Χωρίς την ψυχή τους, χωρίς συναίσθημα, χωρίς στόχους
Χωρίς να 'χουν να χωρίσουν κάτι χωρίζουν το φως τους
Μόνο ταμπέλες, μόνο ονόματα που σβήνουμε στο χρόνο σαν χρώματα απ' τις παλέτες
Δεν είναι θέμα τι βλέπεις όταν κοιμάσαι
Μα όταν ξυπνάς να μη συνεχίζεις να το φοβάσαι
Νοιώθω, οι τύψεις έχουν στήσει χορό
Γύρω απ' τη φλόγα που άναψε η ζήλια των ανθρώπων, yo
Κι έχουν μόνο στόχο να με κανουν να σ' απαρνηθω, να μ' απαρνηθείς και ου το κάθε εξής
Μέχρι ο, πετεινός να λαλησει τρεις φορές θα σε κοιτώ
Κατάματα με τα χαρτιά μου ανοιχτά στον ουρανό
Τώρα τα σύννεφα μου παίζουνε κρυφτό
Κι έχω τα ματια μου ανοιχτά ακόμη για να ονειρευτώ

5 Byaukugan – 2007

Έχοντας χάσει τον εγκέφαλό μου στα πιο σκοτεινά μονοπάτια του χθες
τα γκρίζα πρόσωπα των ζωντανών νεκρών απογόνων που απ' το στρες
γίνανε μαριονέτες λες κι επιβιώσανε από τις 7 πληγές κι αιμορραγώ,
εγω, που έλεγα για χρόνια πως δε παίζει το να μην αντισταθώ
τωρα με νιώθεις η αποξένωση μεταξύ μας
έχει φορέσει στέμμα μ' αυλικούς το νου μας,
κι εν τω μεταξύ πεσμένοι στρατιώτες υπογράψαμε συμβόλαιο θανάτου για τη γη μας
δεχτήκαμε να βάλουν μικροτσίπ μεσ' τη ψυχή μας,
σατανά, τα κέρματα προφήτες στη φωτιά σα το ψέμα με τη φωνή μας
και κάνει κρύο, μα ιδρώνω και ποτίζω το χαρτί
κραυγές τυφλών σα να ναι το τελευταίο αντίο
μες την απομόνωση που ζω δε βλέπω, δε νιώθω, δε σκέφτομαι, δεν αναζητώ
με το αναλογικά απόλυτο ποσοστό να πιστεύει σ' ενα θεό που παίζει σε διπλό ταμπλό
σφίγγω τη γροθιά μου για να μη φαίνονται δάχτυλα
μη και τα περάσουν οι μπάτσοι για υποκατάστατα
απ' τα πιο σκοτεινά κι απόμερα μέρη με σιχαμερά όντα
γύρω μου εκπέμπω στα τελευταία ζωντανά
κύτταρα ανθρώπων με αιχμηρά βέλη, ώσπου ο ήλιος ν' ανατέλλει
δολοφονώ τη μήτρα για να σταματήσει να ξερνάει υποκρισία
απειλή για κάθε μπάτσο εν ώρα υπηρεσίας
τα πνεύματα τριγύρω μου ουρλιάζουνε απόψε πως σάπισε ο μεσσίας
κατσαρίδα στο φιλέτο του μπουφέ

όπου πηγαίνουν κυριλέ για να ψωνίσουν βίζιτες
βόμβα, καμουφλάζ το στριγκάκι που φοράς
τινάζεις στον αέρα τσούλα όποιο κλαμπ θα πας

παίζει ξεφτίλα, βρωμιά μέσα στη κοινωνία είδα
σαν υποδόριος εχθρός με στόχο του το χρήμα
κι είναι κρίμα, ο διπλανός σου γίνεται το θύμα
κι ούτε χέρι δεν απλώνεις για να σωθεί απ' το κύμα
(αυτός είσαι) εσκεμμένα σε υπνωτίσανε ν'αρνείσαι
για να πράτεις το καλό χωρίς πρωτα να επωφελείσαι
κοίτα γύρω σου, ο εχθρός δε βρίσκεται πλεον στον ύπνο σου
το θέμα πήρε εκτάσεις, κίνδυνος εξω απ' το σπίτι σου
φοβίες, σε μεγάλες ηλικίες, αυπνίες
δε μου κάνουνε πια εντύπωση τα όπλα στις επαρχίες
αηδίες (ειστε αηδιες), πιτσιρικάδες βγαίνουν γι' αλητείες
κουβαλώντες πεταλούδες να μαλώνουν για πλατείες
μα αστυνομία, όπου παίζει διαφθορά πρώτη κυρία
αυτοί να κολυμπούν στη πρέζα και μια μάνα στα δελτία
αφού η κόρη της στα 13 βγήκε στη πορνεία
κι η άλλη μεσ' τα ψυχοφάρμακα από τα τρελοκομεία
λεω να ξυπνήσεις, δε φτάνει μόνο μάτια να ανοίξεις
αν φοβάσαι την αλήθεια να κοιτάς να αυτοκτονήσεις
ο,τι κάτω σε κρατά πάρε θάρρος να πολεμήσεις
μα να ξες ο δαίμονας φυλά όλες τις απαντήσεις

6 Από την Gotham – 2007

Απόν τη Gotham τα ταλέντα του δρόμου
τέρατα των υπονόμων δεν μάζεψαν τη γλώσσα τους ακόμη
έχω στο στόμα μου φωτιά, εχω γνώμη, έχω λόγο,
έχω νου που δε σέβεται και σκοτώνει

μπάλα φλόγας μάγκα γίνομαι από τη βόμβα μολότωφ
ενάντια σε mc's και σβήνουνε ναι
μ'ένα μας σήμα, για να καεί όλη η Αθήνα
πρόσω ολοταχώς ο στρατός μας σπάει κάθε βιτρίνα
τώρα κάτω απ΄τ φώτα, εξω απ'τη μόδα που πλασάρουνε εδώ και χρόνια
σ'ένα κόσμο που μοιάζει σαν πιόνια
πέφτει το φως, ώρα για έξοδο, κάνουμε έφοδο
μες τη πρωτεύουσά μας διαρκώς
είμαι μυαλό διαβόλου, ο κύριος Φονικός
ίσον πειρασμός, ίσος μουσικός βομβαρδισμός
είμαι πρόβλημα σπαζ από τη γέννα μου
κι όλοι γουστάρουν drug μαζί μου
δε γίνεται, δε γαμάς
γι αυτό κράζεις, κράζουνε ο,τι δε μπόρεσανε να φτάσουνε
φτάστε με πρώτα κι αν μπορείς σταμάτα με
μείνε μακρυά μου, σ'απόσταση 10 μέτρων
γιατί είμαι κίνδυνος-θάνατος για ομάδες ραψωδών
είναι για των πιστών όπως το κοράνι σκότωσε
για να ζήσεις μην αμαρτήσεις, σκέψου το
ξεπηδώντας από τα στενά δίνοντας bombs
είναι επικηρυγμένο για απάντων φανατικών

Από τη Gotham τα ταλέντα του δρόμου
τέρατα των υπονόμων δεν μάζεψαν τη γλώσσα τους ακόμη

έχω στο στόμα μου φωτιά, εχω γνώμη, έχω λόγο,
έχω νου που δε σέβεται και σκοτώνει

Μία φωνή, αρκεί για να δώσει πυγμή
και σ'ακόμη μία που θα θέλει να εναντιωθεί
σ' ό,τι καταπατεί, ό,τι τολμήσει να ονειρευτεί
κι ό,τι τολμήσει να θελήσει και να καρπωθεί
μία μονάχα, σκέψου το καλά ρε μάπα
που αναρωτιέσαι άμα θα 'πρεπε να πάρω ανάσα
κι όμως αντίθετα υπάρχει λύση, υπάρχει δρόμος
κάνοντας τάματα δε λύνεται ο κόμπος
γι' αυτό κόψε, πάρε μαχαίρι κάντο ή αλλιώς
θα παραμένεις μια ζωή κοινός θνητός
διαφορετικός φωνάζεις πως είσαι μα προσποιείσαι
και διαφημίζεις ό,τι οικοιοποιείσαι επιτυχώς
δεν πείθεις, λάθος νομίζεις
γυρω γυρίζεις σε παραπτώματα και λάθος λύσεις
που παρασύρουν καταστροφικά τις εκτιμήσεις
που θα σ'οδηγήσουνε στο τέλος σου και θα λυγίσεις
για κοίτα με, νομίζεις μοιάζουμε?
νομίζεις πως μ' ό,τι μου λες επηρεάζομαι;
μήπως πιστεύεις πως ελπίζω να μου πεις
ότι σε ικανοποιώ λιγάκι μέτρια επί σκηνής;
μα όχι, ανίκανε μικρέ προδότη
που για δυο λεπτά παινεύεται πως το 'χει
μία ζωή σου ένα κουπλέ μου και φαντάσου πως
ένας κατακλυσμός για μένα πρωτοβρόχι

Κόβω προ-οπτικές σε φωνές
από τότε που τα ευρώ αντικατέστησαν τις δραχμές

η ομάδα μου πενθεί για τη δικιά σου από χθες
bong da city σ' ολές τις γωνιές
της Ελλάδας μες στις γειτονιές που περπατάμε ακόμα
ηχογραφούμε ότι γράφουμε κι ότι ζούμε
κρατούμε 2007 τάσεις (χάος), κράτα αποστάσεις
στη τελική δε ζήσαμε τις ίδιες καταστάσεις
λέγομαι Μάνι, κι αν πάλι δε ξέρεις τ' όνομά μου δε πειράζει
θα με δεις μπροστά σε κάποια φάση
δε με νοιάζει το τι λες για πράξη, δε τα κάνεις
τα αφτιά μου σου βάζουν κάτω απ'τη βάση
άσε μα να δώσω το δώσω απ'το τόσο απ'το προσόν
να ξεδιπλώσω το ελάχιστο φτάνει για να μειώσω
μέρος του εγωισμού τους είναι πόσο;
θάνατος θα μου δανείσει το δικό του πόστο
και γενικά δε ψάχνω για δανεικά
θέλω ό,τι μου ανήκει να ανήκει οριστικά
οπότε απόψε είναι μία ξεχωριστή βραδιά
λάμπω ξανά εκπροσωπώντας τα κακά παιδιά

Από τη Gotham τα ταλέντα του δρόμου
τέρατα των υπονόμων δεν μάζεψαν τη γλώσσα τους ακόμη
έχω στο στόμα μου φωτιά, εχω γνώμη, έχω λόγο,
έχω νου που δε σέβεται και σκοτώνει

7 Τα όνειρά μας 2 – 2007

Ειλικρινά τα βήματα δεν άλλαξαν από παλιά
Μοιάζω ακόμα με τον πιτσιρικά μέσα στα στενά
Ίσως τελικά να μην ψήλωσα συνειδητά
Είχα προβλήματα στην πλάτη που με σπρώχναν χαμηλά
Φίλοι μου χαθήκανε και μόνος σύντροφος στο σκότος
Η σκέψη πως κάποτε ονειρευτήκαμε
Θα το 'χει η μοίρα τους μου 'πανε οι σκιές
Οι επιλογές στις γειτονίες είναι λίγες για τις δραχμές
Πουλάν θάνατο δεν αδικώ προσωπικά εγώ
Δεν έχω φίλους που να διαθέτουν εξοχικό
Κι είμαι μόνος, μόνος στην πλατεία νιώθω φόβο
Για το μέλλον μέχρι τώρα είδα πόνο μόνο πόνο
Μόνο πόνο όσο με βαστάει η φωνή μου
Όσο ξέρω πως πονάνε για μένα οι άνθρωποι μου
Και θέλω πίσω τις παλιές καλές στιγμές μου
Τον πάππου μου να χαμογελάει για ακόμη μια φορά
Τις φοβίες να 'ναι μαζί ξανά
Τον Νίκο έξω από τα κάγκελα
Ανάθεμα μόνο όνειρα ανεκπλήρωτα
Για πάπλωμα σ' αυτούς που κοιμηθήκανε νωρίς
Κι εγώ στο χάραμα μονάχος μου στην πόλη των MCs
Αναπολώ, βρέχει γαμώ δικαιολογώ
Το κλάμα μου ως συμπαράσταση στον ουρανό
Γιατί ο Δημήτρης δούλευε απ' τα οκτώ
Μιας κι ο πατέρας πέθανε από ζαπρέ ένα πρωινό
Τώρα ο Δημήτρης είναι σκοπιά στον στρατό
Πούλησε το κινητό για την δόση του νιώθεις bro
Κι εγώ ακόμα να ψάχνω να βρω αγάπη
Σε κάθε δάκρυ φως για έξοδο απ' το μονοπάτι
Mastigo ήταν να γράψουμε μαζί αυτό το κομμάτι

Μα έκανες λάθη και φυσικό ήταν να γίνει σημάδι
Γιατί οι μπάτσοι πρέπει να δικαιολογήσουνε μισθό
Και διαλέγουνε παιδιά από το σκοτάδι γι' αυτό

Καθημερινά ψάχνουμε άκρη να σηκώσουμε κεφάλι να
Κάνουμε τα όνειρά μας αληθινά
Μια γενιά που δεν έμαθε λέξεις όπως χαρά
Ειλικρινά και δεν μιλώ προσωπικά
Καθημερινά ψάχνουμε άκρη να σηκώσουμε κεφάλι να
Κάνουμε τα όνειρά μας αληθινά
Μια γενιά που δεν έμαθε λέξεις όπως χαρά
Ειλικρινά η επιβίωση μάταιη στα στενά (x2)

Κλείνω τα μάτια μου ανάβω το τσιγάρο τελικά το τελευταίο
Χαλάλι κι ας μην παίζουν λεφτά
Νιώθω πως γέρασα κι ας είμαι ακόμη δεκαεννιά
Μετρώ αναρίθμητες κοπέλες που μου 'παίξαν πουστιά
Αν δώσω ονόματα θα βάζουν τραμπούκους να απειλούν
Εγώ κουράστηκα νομίζω πως κι αυτές θα κουραστούν
Κι όμως η λέξη αγάπη έχει παρεξηγηθεί
Σε μια πόλη που ανταλλάζεται ψυχή για το χαρτί
Έχω νιώσει κι έχω δει να συλλαμβάνουν από καρφωτή
Τον κολλητό μου και την μάνα του να αυτοκτονεί
Πες το κόμπλεξ δεν έζησα καλά δεν χαμογέλαγα συχνά
Απ' τα δεκατρία μου χρόνια είμαι στην δουλειά
Δεν έδωσα ποτέ σκληρά κι αν ζω σκληρά
Και δεν μιλώ προσωπικά μες στα σκατά
Επιπλέει μια ολόκληρη γενιά
Θάψανε όνειρα από μικρά παιδιά
Που κάναν πλάνα για το πως θα υποδεχτούνε την χαρά
Έχω πρόβλημα και κόλλημα και μόνιμα θα κράζω
Το κράτος τον μπάτσο όπως και να 'χει θ' αυθαδιάζω

Από ψυχής Πετραλωνίτης, εκ γενετής αλήτης
Εκ γενετής γαμιέται κάθε ασφαλίτης
Γιατί ο Γιώργος είχε όνειρα, ο Ηλίας είχε όνειρα
Ο Μο είχε όνειρα, ο Χρήστος είχε όνειρα
Ο Μπίλυ είχε όνειρα, ο Δανός είχε όνειρα
Ο Τζίμυ είχε όνειρα, η Ελένη είχε όνειρα
Εγώ είχα όνειρα, εσύ είχες όνειρα
Τα ονόματα δεν λένε κάτι μάγκα
Αφού το πρόβλημα πιάνει όλο το χάρτη
Τα αδέρφια μου δουλεύουν απ' το χάραμα ως το βράδυ
Για να βγουν απ' το σκοτάδι
Σβήνω το τσιγάρο, δακρύζω, νοσταλγώ
Δυο χρόνια αργότερα ακόμη ξυπνάω στις οκτώ
Μες στο στρες που έχει κυριεύσει την γενιά μας
Τελευταία σταγόνα ίδρωτα για τα όνειρα μας

Από πιτσιρίκια παίζαμε μπάλα μαζί εγώ κι εσύ
Είχες όνειρα όπως και εγώ, αυτοσχεδιάζαμε και μας τα σκότωσαν, το κράτος, μπάτσοι, ρουφιάνοι, πρέζα
Η ανάγκη για χρήματα και επιβίωση
Δεν έχει σημασία ποιος πολύ, ποιος λιγότερο
Ειλικρινά μας τα σκότωσαν

Καθημερινά ψάχνουμε άκρη να σηκώσουμε κεφάλι να
Κάνουμε τα όνειρά μας αληθινά
Μια γενιά που δεν έμαθε λέξεις όπως χαρά
Ειλικρινά και δεν μιλώ προσωπικά
Καθημερινά ψάχνουμε άκρη να σηκώσουμε κεφάλι να
Κάνουμε τα όνειρά μας αληθινά
Μια γενιά που δεν έμαθε λέξεις όπως χαρά
Ειλικρινά η επιβίωση μάταιη στα στενά (x2)

8 Έντεκα Εικοσιπέντε – 2009

Ξαπλωμένος στο κρεβάτι
Αφήνω το σώμα μου χαλαρό για να μουδιάσει
Βελόνες κατά μήκος προκαλούνε μυικές συσπάσεις με σκοπό να προκαλώ το πνεύμα μου στο να αποδράσει εκεί που η λογική τελειώνει ξεκινούν άλλες διαστάσεις
Βρισκόμενος σε μία παράλογη ηρεμία
Αφήνω το σώμα με το δωμάτιο εν αρμονία μη καταλάβουν οι ψυχές γιατί γι' αυτές είναι να ζουν 2 φορές εις βάρος μου και εγώ καμία
Όταν σου δίνεται ευκαιρία τα χέρια ως τις άκρες είναι κρύα δε το νιώθεις όμως σίγουρα κάθε σου αρτηρία είναι και η μόνη μαρτυρία ότι είσαι απών στην ουτοπία χαμένος σε μηδενικά πίσω από κάθε φαντασία
Όταν το σώμα σου πάνω απ' το αληθινό αιωρείται

Και δε σ' ακούει κανείς
Ό, τι αγάπησες σιχάθηκες τώρα που όλα γυρίζουν
Ακόμα και οι δικοί σου δεν σε προσεγγίζουν
Της πόλης το στόμα ανοιχτό όσοι νομίζουν και δεν είναι σίγουροι γι αυτά που λένε το γνωρίζουν
Όσοι φοβούνται να μιλήσουν θυμούνται κάθε κακή τους ανάμνηση μόνο ως αποτέλεσμα το κεφάλι τους σκύβουν και με κοιτάνε παράξενα
Φαίνομαι αλλόκοτος ανάμεσα στο πλήθος τους γιατί κοιτώ κατάματα το τοποθετώ θετώ το πυροδοτώ και μετά πετώ αφήνω εγκαύματα
Μέρος της πόλης που κοιμάται τα χαράματα ζωντανεύει τη νύχτα
Είναι η χώρα των θαυμάτων η Αθήνα
Για κοίτα για κοίτα

Μέσα στα μάτια
Ναι μέσα τα μάτια
Όσο ανεβαίνω του πόνου τα σκαλοπάτια
Δεν είδα ποτέ μου φάτσα κομπλέ μονάχα κάποια ύπουλα και ο χρόνος να κάνει πισωγυρίσματα
Ύποπτα βήματα να πλησιάζουνε δίπλα σ' εμέ

Μη με σκέφτεσαι γρήγορα πράξε όπου και να ‘σαι ψάξε με οι δρόμοι μας χωρίζουνε κάπου και καλά να ‘σαι και καλά να ‘σαι
Πληγές γεμίσανε τον κόσμο η πόλη ναρκωμένη μένει μέχρι κι ο άνθρωπος σου θα στη φέρει κάποτε να με θυμάσαι ναι να το θυμάσαι
Βλέπει το τρίτο μάτι όλοι μιλούν μέχρι ν' αντέξουν αφού θελήσανε μαζί μου να μπλέξουν σκάρτοι ρουφιάνοι πούλο από τον κράχτη Bong Da City αγκάθι αγκάθι

Πάνω στο χέρι μου το μικρόφωνο σου μετατρέπεται σε στάχτη αναμετάδοση απ' άκρη σ' άκρη
Κινούμενος στόχος μέσα στο χάρτη για τον καθένα που νομίζει πως κράζει δεν υπάρχει λόγος
Τα χέρια μου σταυρώνω γιατί αν τα ανοίξω θα μυρίσει πόνος
Όλος ο κόσμος όλος είναι μόνος
Αδιάσπαστος για τα προβλήματα μας είναι ο χρόνος κι αν τολμήσεις να βρεθείς μπροστά μου είναι γιατί θα ‘σαι κληρονόμος
Της μουσικής σκηνής ο μετρονόμος είμαι για πολλούς MCs
Ο λόγος που δεν κοιμούνται τα βράδια είμαστε εμείς
Και κοίταξε να το πεις πως σας έχω όλες ένα τετράστιχο εξ επαφής

Κι επειδή μ ‘ένα δάκρυ άκρη δεν ψάχνω να βρω οπλίζω επαναφορά το ύφος μου αποκρουστικό κρουστικό κρούει συναγερμό ανοίγει το έδαφος στα δυό και καταπίνει ανεξέλεγκτα τον όχλο τον κάθε στόχο τον κάθε φόβο
Μέσα στις φλέβες μου καυτό κυλάει και ρωτάνε αν το ‘χω στήνετε κώλο
Βλέπεις τους έδωσα αυτό το ρόλο να ‘ναι πρωταγωνιστές στην παράσταση που τους έχω όλους σόλο
Μολονότι δεν κατέχουνε τον ήχο το στίχο ανάσα
Οι ίδιοι ποζεράδες με την ίδια μάσκα

Και έχω τους δαίμονες ακόμη παρέα
Κι άσχημα νέα γιατί έκρυψε την τόσο όμορφη θέα
Τελευταία ακούς μηνύματα δίχως αποστολέα
Σ' όσους ύψωσαν πάνω απ' την πόλη τη μαύρη σημαία
Είναι φορές ειλικρινά που δεν έχω καμιά ιδέα στο γιατί να σκοτώσω αυτό που ονόμασες γιορτή

Είναι στιγμή να πουν αλήθεια τα στόματα τους τα πτώματα τους γυρνάνε μα δεν θα βρεις ποτέ τα αποτυπώματα τους
Σε λεπτή γραμμή σωστού και λάθους τ' ασκώ σ' αυτήν την πόλη την αγάπη εγκλωβίσανε σε μπετό γι αυτό πετώ γι αυτό αφήνω εσένα να φιλάς σταυρό κρατάω μονάχα το δικό μου αδερφό
Καρδιά μη σβήνεις

9 Ταινίες δρόμου σε πρώτες προβολές – 2009

Σε περιμένω ν' ανασάνεις μέσα από την κάπνα μου
Εγώ και το συνάφι μου μόλις ο ήλιος δύσει
Δεν άλλαξα ποτέ μου μα τρελαίνομαι συχνά
Στην άγονη γη που πατάμε θα 'ναι μάλλον όλα πιθανά
Θα περάσω θα σ'επισκεφτώ κάποτε τι με κοιτάς;
Οι σκηνές με 'μένα και με 'σένα κόπηκαν απ' το μοντάζ
Η γλώσσα μου ξυράφι ζω με την ψυχή στο στόμα μεταφέρω την αρρώστια
Ανάθεμα έχω το νου μου για τη πόλη μου
Προσάναμα ονομάζομαι θάνατος ή φόβος ανάλογα ναι
Πέφτει καυτός ήχος στη παγωμένη πολιτεία
Μια νέα χιλιετία όλα κρύα στριμωγμένοι πίτα στην αμηχανία
Ώρα μηδέν τα λάθη μας γίναν σήμα κατατεθέν κι είμαστε χρέωμα
Ζαλισμένοι πάντα αδυνατούμε να κάνουμε πίσω
Γιατί ξεχάσαμε το δρόμο από τα χάπια
Όλοι μείον σε μία μήτρα παραγωγής ηλιθίων που ονομάσαμε Ελλάδα
Μη βγάλεις άχνα αφού φοβάσαι ακόμα και να με κοιτάς στα μάτια
Στρίβεις το πρόσωπό σου με προσπερνάς
Οι δρόμοι μας παράλληλοι δεν είναι και φτηνά χαμογελάς

Είναι η Αθήνα σειρήνα στο κεφάλι μας
Πουλάς αυτό που αγαπάς για να το ζήσεις
Ώσπου να γίνει καρναβάλι στις ειδήσεις
Και να το σιχαθείς από νωρίς
Μη με σβήσεις απ' τη μνήμη σου ποτέ
Κατρακυλάω κι αφήνω λεκέ
Αστυνομικέ το τι παίζει στο μυαλό μου τρέχα βρες
Είμαι το αποτέλεσμα από διαστροφές ενωμένες
Εκεί που λυγίζουν συντεταγμένες εκεί που συνειδήσεις γυρίζουν κατεστραμμένες
Έχω δίπλα μου το πλήρωμά μου σύντομα των στίχων μου ενάντια στο στίχο σου
Με στοίχημα μέσα από συχνότητες παρεμβάλλομαι στη χώρα των θαυμάτων
Μπες μέσα στη σπείρα μείνε κοντά μου μείωσε στροφές και δώσε μου αναπτήρα
Δες πίσω από 'μένα δαιμόνων φωνές σε νυχτές θολές ανάγκη δε μ' έχεις όμως με θες
Στις πρώτες μου προβολές πάρε θέση βολέψου ξεσπάω στιγμές όπου λυσσάω και σκέψου

Τα υπολογίσαν όλα λάθος δε μας έπαιρνε ξενέρωνε που ουδέποτε μιλήσαμε όπως θέλατε
Το bong ακρωτηριάσαμε αφήνοντας τις σκέψεις στο κενό να γράφει με τ' αριστερό
Μουντζουρώνοντας το γραπτό μια μαύρη φυλακή τσιμέντο και νερό
Ήταν αρκετό το μόνο δώρο απ'το Θεό
Απεσταλμένοι υπό την έννοια θέλουνε να σκοτωθώ
Σ' αυτό το κόσμο τίποτα δεν είναι κυνικό
Οδός Μεσάνυχτας στενά σκιαγραμμένα σαν παράνοια
Νεκροταφεία παιδική χαρά κάμποσα ανάμεικτα παιδιά δίχως φωνές
Να με κοιτάν κατάματα κι ανάμεσα στα μπάσταρδα τηλεοπτικές κεραίες
Να μεταδίδουν άριστα πολιτικές ιδέες μια σαπίλα καλυμμένη από μουνιά και ορχιδέες
Βρήκα τον κώδικα μέσα από σύμβολα και όπως λες η γη έχει πεθάνει κάπου 12 φορές
Μη με μπερδεύεις τη ψυχολογία του Joker δεν τη ξέρεις
Εμπιστεύεσαι τους γύρω σου μα πίσω σου δε βλέπεις
Υπό το μηδέν καρέ καρέ μια λήψη για τον Μο
Ταινίες δρόμου πρώτες προβολές 0-8

Παραμυθιάζεστε με εύκολα λόγια σε μέρες δύσκολες να κινηθείτε δεν μπορείτε
Γιατί πιόνια μείνατε ο, τι απέμεινε σας το πήρανε και δε χαρίζουνε
Στο τέλος μένετε μόνοι σας δεκτή η συγγνώμη σας? ποτέ

Σ' ένα κόσμο που σιγά σιγά μολύνεται ένιωσε την απάτη
Δε σταματά το τρίτο μου μάτι προετοιμασμένο για χτυπήματα πισώπλατα
Παγωμένα όλα κρύα η πολιτεία σ' ένα χάρτη που όλοι κρύβονται δίχως αμφιβολία
Πίσω απ' το δάχτυλό τους ανθρώποι γύρω μου με προσωπεία
Το δικό τους συμφέρον και δυναστεία
Εγώ ευθεία σ'ένα χάος που ο διπλανός σου δίνει μία
Σ'ένα κράτος με νταβά την αστυνομία
Κωλοδάχτυλο Bong Da City άσυλο
Και κουκουλοφόρους εδώ ζήσαμε όρους

Χρώματα πρόσωπα μουντό τοπίο σαν να είσαι σε νεκροταφείο
Η ατμόσφαιρα στο στίχο αναλύω σαν θηρίο ό, τι γράφω
Κι ας με πάρει στο πάτο μαζί της να πεθάνω δε με παίρνει από κάτω
Ολονυκτίας πάτημα καθώς πέφτεις στ' ανάσκελα σαν μάστιγα
Εκεί που είμαι δε με φτάνεις
Τζάμπα χτυπάς ακόμα ζω κι ακόμα να ανασάνεις
Οι λέξεις μου σαν μπούμερανγκ τρέχουν κι εσύ τα χάνεις
Άντε στο διάολο μιλώ πάντα με διάλογο
Στα μάτια των ανθρώπων να κοιτώ βγάλε με λάθος
Μα μη μπερδεύεις τη λογική με το πάθος
Σαν άξονας γυρνώ γύρω από το μυαλό σου
Και χλευάζοντας είμαι μεσάζοντας στόχος
Κόκκινο Χ το bong για κάθε στόκο
Μονάχη μες στο κόλπο τα μάτια μου ματώνουν γιατί πια δε νιώθω πόνο
Σταμάτα να μου σπαταλάς τον χρόνο

10 Γενιά του μίσους – 2009

Μέσα στην έρημη πόλη
Γενιά του μίσους

Εθισμένος σε ό, τι με καταστρέφει
Εν τέλει καταραμένος
Το σώμα μου ο θάνατος και στο χαρτί μου πένθος
Παντού καπνοί, μεσ' την ομίχλη βαδίζω πάνω σε μια καμένη γη
Πολλές φορές το γκρίζο γίνεται κτήνος και τότε μπορεί να σε καταπιεί
Όπως τ' αποτυπώματά μου η βροχή
Κοίτα πίσω απ' τη πλάτη σου, κάποιος σε ακολουθεί
Κι είναι απειλή σε αυτούς τους δρόμους που είναι τόσο σκοτεινοί
Απείθαρχοι
Σ' αυτό το τόπο το φόβο κάναμε φίλο για να ζούμε μεσ' το κόσμο
Θυμίζω έχω τη νόσο και τη τάση για να την εξαπλώσω
Εκπροσωπώ το Bong colpo grosso
Κι εφόσον, ζούμε την εποχή του τέλους των ανθρώπων
Φτύνω πόνο γιατί πόνο βλέπω
Δεν το καταστρέφω, κάνει γκελ
Ανάλογα το πως τα decibel, χτυπάνε το κεφάλι σου σα ΚΤΕΛ
Με καύσιμα αρκετά για να τραβήξουν ως τους κήπους της Εδέμ
Μέσα απ' τη Βαβέλ, ανασταίνουμε νεκρούς
Τους κουφούς μπορείς να κρατήσεις για οπαδούς
Κι ό, τι ακούς, είναι απ' τους δαίμονες για θνητούς
Τα τέρατα της Gotham κραδασμούς δοκιμάζουνε, ναι
Και έλα με πλάτες και κονέ, ζήτα μου μάχη
Ανίκητοι πύρινοι κυνηγοί
Μεσ' το παλάτι ζουν σκιές
Αλλόκοτοι ρυθμοί και εναλλαγές
Οι τόνοι πέφτουν
Πέντε φονιάδες που καταστρέφουν

Ανοίγουνε πληγές, σ' ανατρέπουν
Γύρνα τη πλάτη σου σ' εμάς και θα χαθείς
Είτε είσαι MC, είτε νταβατζής, συντονίσου
Σβήσε το τρέμουλο απ' τη φωνή σου, τραβήξου
Βγαίνεις σκάρτα κι εσύ και η φυλή σου
Ανοίγω τις πύλες της κολάσεως
Τιμή σου που 'χεις θέση στα καζάνια μου
Ποιοι είμαστε θυμήσου

Γνώρισα πολλούς ανθρώπους γι' αυτό και αγαπώ τα ζώα
Τώρα που το rap έγινε μόδα και κυλάει σαν ρόδα
Τα συναισθήματά μας πιο σκληρά και από κοτρόνα
Για να καταπατήσουμε του καθένα τη κορόνα
Δε σιχάθηκες το rap, αυτό σιχάθηκε εσένα
Τις πουτάνες, τα λεφτά σου κι όλα τα δαιμονισμένα
Σαν κι εσένα, η πένα μου αγγίζει τον πυθμένα
Και με κάνει ν' ασχολούμαι όλο πιο πολύ μ' εμένα
Υπάρχουν κι άλλοι, που φαίνεται η γλώσσα τους μεγάλη
Μα οι πράξεις τους μικρές, μηδαμινές, ζάλη
Κι όταν κοιτάζουν τον καθρέφτη τους βλέπουν το χάλι
Που τους περιβάλλει, κι ας μη ξέρουν τι θα πει κραιπάλη
Μας περιμένουν μέρες βρώμικες
Για τον καθένα νόμιζες πως θ' ανοίξεις το στόμα να μιλήσεις
Εσύ που σε πορείες δε πατάς
Και ας νομίζεις πως το να μου λες πως πίνεις θα σε κάνει μάγκα
Βρίζεις αυτά που κάποτε φιλούσες για να βγάλεις CD
Κι όλα εκείνα που σε ανέβαζαν μωρή
Κοίτα να λες αλήθεια γιατί θα τη πατήσεις κι εσύ
Και μετά δε θα υπάρχει δρόμος πια για την επιστροφή
Ανώμαλα του Bong φλεγόμενα μικρόφωνα κακόφωνα
Για το καθένα θα τα λέω ομόφωνα
Πως πρώτα το στυλ μου εξελίσσεται σα ντόπα
Το 'πα κάποτε μα δε με πίστεψες και τώρα ρώτα

Να μάθεις αν μπορείς καημένε να μας φτάσεις
Μάλλον θα περιμένω πολύ να 'ρθεις να μου κλάσεις
Και γι' αυτό που σου λέω δε χρειάζομαι συστάσεις
Πόσο μάλλον το να πω αλήθεια πως δε θα μας φτάσεις

Στίχων μόλυνση
Απ' τον καιρό που ενώθηκαν μυαλά ονόματι Da Bong
Γενιά του μίσους, κόπανοι φλεγόμενοι, κομήτες
Φορτωμένες ετοιμόλογες βαλλίστρες
Έτοιμοι να επιτεθούν στο κάθε καριολο-ανάλατο
Όπως πάντα, ανάλογα με τις βλέψεις σου πάντα
Πάτα απότομα και απρόσμενα στα πρόσωπα, ζημιά
Ανώφελα τα μελάνια μας σε στόματα να τρίψουν τη βρωμιά που κουβαλάτε
Όλα να γίνουν αισθητά
Σου το 'χα τάξει πως τέτοια μια πουτάνα δε θα γράψει
Κάνε χάζι, ακολούθα τα λόγια των καμικάζι
Κι αν διστάζεις, παλούκια στο κώλο να μη νυστάζεις
Είναι το Bong που κράζεις φίλε, Gotham δε σε πάμε
Πούστη μάθε το και φύγε
Καλυφθείτε, τα τετράστιχά μας μάστιγα
Ούτε να τα φανταστείτε αυτά που γράφετε πως ζείτε, γαμηθείτε
Σκίζουμε μήτρες όσο ηχογραφείτε
Εδώ οι δαίμονες διψάνε, πούστη μάθε το και φύγε
Καλυφθείτε, τα τετράστιχά μας μάστιγα
Ούτε να τα φανταστείτε αυτά που γράφετε πως ζείτε, γαμηθείτε
Σκίζουμε μήτρες όσο ηχογραφείτε
Εδώ οι δαίμονες τρέφονται μόνο σάρκα π' ασελγείτε

Ξέχασες τους ρυθμικούς αναπλαστήρες, των ρυθμών θανάτου οπαδούς
Κάνε σσσ, εξαπλώνεται από επικούς παλμούς, καταστροφικούς σεισμούς
Omika-δες αναδύονται
Γάμα τους αυτούς και τη πουτάνα μάνα τους
Κατά πάνω τους, βάζω φωτιά στα πλάνα τους
Κοπάνα τους, θάνατο στους αθάνατους

Και δες, το rap δεν εξαρτείται απ' τις πνοές
Χορδές ανάδρομες σε λόγια γνώριμα του χθες
Μου λες πως γράφεις κάθε μέρα δε το νιώθεις όμως
Μπες στο παιχνίδι της παράνοιας που καίγονται ψυχές
Φτάνουν δυο στιγμές να νιώσεις πως δε θες να μας κοντράρεις
Έχουμε υλικό αρκετό για να σαλτάρεις, γουστάρεις;
Προτιμώ το κώλο το δικό σου ακόμα κι απ' της Paris
Αν δε δώσεις, δε θα πάρεις, με εξαίρεση το crew μου
Που μοιράζει skills με δόσεις τρέλας
Μπούφο να flip-άρεις, κι αν γουστάρεις
Έλα σε live μας για να φρικάρεις
Ελλάδα, είναι το μόνο crew που φτύνει λάβα
Καθώς χάνομαι σε παρασύρουμε μεσ' τον Καιάδα
Παρά τ' άλλα, το crew μας πάντα σχέδια μεγάλα
Υποστήριξη στα πάρκα κι εσύ μύγα μεσ' το γάλα
Ξέχασες τους ρυθμικούς αναπλαστήρες, των ρυθμών θανάτου οπαδούς
Κάνε σσσ, εξαπλώνεται από επικούς παλμούς, καταστροφικούς σεισμούς
Ναι, ναι, ναι
Omika-δες για ν' ακούς

11 Σιωπή – 2009

Άντε ρε χέστη
Τώρα κράξε με και δες τη
Θα σε κάνω να μετράς τώρα κάθε σου λέξη
Και μες στη φάση δεν είσαι τίποτα κι έτσι
Κάπου εδώ η αποστολή μου φλώρε εξετελέστη
Κόζαρε μούτρα που διεκδικούνε και την κούπα
Δεν έγινες MC επειδή έτυχε κι ήπιες μια φούντα
Μαζευτείτε όλες οι πούστρες απ' την κλίκα σου κι ελάτε
Θα κάνω το τσιγάρο μου και μετά θα τις φάτε
Σκάω με τους τρελαμένους πορωμένους Bong Da City
Να σε μάθω πρήχτη πώς γαμιέται σωστά ένα σπίτι
Έλα λέγε τσίφτη λέγε κι εσύ την ιστορία σου
Να σου πω πως είσαι βλάκας για την ηλικία σου
Και πούλο
Και πάρε και το φίλο σου το μούλο
Γιατί από μουλωχτούς έχω γεμίσει ένα μπαούλο
Αν μας δεις να την κάνεις με ελαφρά γιατί ανέκαθεν τα μυαλά μας δεν πήγαιναν καλά

Κάνε μας 2 κωλοτούμπες να μας διασκεδάσεις κι άσε τις συστάσεις
Απλές πράξεις μιλώ με νόημα μπας και το πιάσεις
Ανεγκέφαλοι το hip hop δεν είναι μόδα ακέφαλοι
Στο σπίτι σας ακούνε Bong da city μες την έξταση
Εντάξει πόσ' απ' αυτά που λες τα κάνεις πράξη
Έναν μπάφο θα πιεις και θα μείνεις στην ίδια τάξη
Παλιοβλάχοι τα κλαρίνα σας έλειπαν σε φάση Φλωρινιώτη
Μας τα 'κανες σαν τη Φαρίνα Γιώτη
Έχεις πρόσωπο προδότη δήθεν πότη ψευτομόρτη
Το προσπαθείς πολύ μα δεν σου βγαίνει με την πρώτη
Έχω τ'αρχίδια να κράξω όσους ατάλαντους ανάλατους
Ένα τετράστιχο και παν στην μάνα τους βρίσκεις

Για τα προβλήματά σου έχω λύσεις κι αν με πείσεις
Θα σε κεράσω ένα μπολάκι Friskies μην ελπίζεις
Να πετύχεις τ' αδύνατο αδύναμο τη σκέψη σου κινώ σαν δυναμό κι είμαι γαμώ

Γάμα το σταριλίκι εδώ το ζω σε ρυθμούς City Bong Da
Μια σκέτη φρίκη όταν χώνω raps ασταμάτητα μες απ' το σπίτι
Που ακούς τον αλήτη ντάπα ντούπα απ' Αθήνα ως Θεσσαλονίκη
Το στυλ μου εξαπλώνεται γρίφους λύνω σαν κόμπο
Στο λαιμό που κάθονται και MC's ποδοπατώ
Σ' ένα λεπτό αρκεί για να φέρω τον πανικό
Ένα λεπτό μου φτάνει να μου δείξεις σεβασμό
Σ' ένα λεπτό μ' αρκεί να προκαλέσω μακελειό
Μισό λεπτό πάρ' τις groupies δε χωράνε εδώ
Κάνουμε μουσική κορυφή πατήσαμε με το πρώτο LP
Μην την ψάχνεις δεν μας φτάνεις μωρή
Είναι ο Φόνι κουπλέ χώνει σε κάνει σκόνη ε
Έψαχνες μπελάδες με τους πιο κακούς στην πόλη ρε
Εκπροσωπόντας σκεητάδες γκραφιτάδες DJs B boys Beatbox χιπχοπαδες
Και όχι δήθεν πολλοί απ' αυτούς την είδαν killer
Φέραμε τ' αληθινό οπισθοχωρήστε στάση για διαφήμιση δεν παίζει
Μες από ραδιοφωνικό σταθμό η μουσική μου δεν εκπέμπει
Όλοι στάχτη στο χάρτη από τον κράχτη κάντε άκρη
Madames ω ναι δεν παίζει παύση το crew μας κάνει θραύση
Πελάτη απ' άκρη σ' άκρη εξαπλωνόμαστε φέρνοντας δράση
Στα ηχεία σου ξεπηδάμε στο σπίτι σου ακάλεστοι ανάπαυση
Τα mic μας υπό ανάφλεξη memo και θα του δίνουμε πνοή στον ύπνο σου
Σαν μολότοφ τα couple μου βομβαρδίζουν

Εν όψει παραλογισμού ακατέργαστου ανθρωπίνου νου
Κατά ρυπάς είναι το Gotham σκιαγραμμένοι χαρακτήρες
Πίσω από φορείς φορέας στιχουργικής κρυσταλλομένης ύλης υμήτερης που'χει σαν ηδονή να γράφει ρίμες
Bong Da City City Da Bong Bong Da City
Μάθε το καλά ότι θα 'μαστε μπροστά σε κάθε πίπα που θα λες

Για ποζέρια ξέρω καλά πως τα κουπλέ μας
Θα σε κάνουνε να τριγυρνάς στην πόλη μ' ασφαλίτη
Κρατώ καβάντζες σε μέρη που νόμιζες ότι τα 'δες
Σκάω με φάτσες ορεξάτες και χασίσι μες τις τσάντες
Απ' τα Πετράλωνα Θεσσαλονίκη πίσω Νέα Σμύρνη
Πες μου πούστη η σκατόφατσα σου ποια μέρη γυρίζει
Δεν αγγίζετε κανείς σας μην πασχίζετε
Ο λόγος μας σπαθί σαν λαιμητόμος που βαραίνει μ' όσα λες
Ψειρίζουμε τις κλίκες σας σαν κλέφτης μες το σπίτι σας
Καβάντζωσε τα πάντα και γέμισε υπογραφές
Από τα μέρη που φοβάσαι να περάσεις
Ψυχωτικός εφιάλτης το ηχόχρωμα Da Bong στις γειτονιές
Κάναμε δισκογραφικές να παρατάν το rap στα χέρια μας
Γνωστό το νταλαβέρι μας σε όλες τις γωνιές
Δεν παίζει ρόλο το πόσο συχνά γράφεις για το δρόμο
Εφόσον γράφεις παπαριές απλά σου σπαταλάς το χρόνο
Γράφεις πίπες ψέματα που έγραψες κι αφουγκράστηκες
Παίζει να σου θυμίσω πόσους φλώρους συνεργάστηκες

Το μπουρδέλο σου τινάζει στον αέρα καμίνι
Ώρα μηδέν Ελλάδα σκάσε και προχώρα είν' η Bong Da φλόγα
Στον πυρετό της Gotham βράζει city
Εξάλλου
Το κάνω σκόπιμα πάντα γαμίδι
Ιδρώτας να κυλά και αίμα από τη μύτη σου αρχίδι
Να προσέχεις
Όταν κυκλοφορείς τη νύχτα αλήτη
Πράγματα που μπορούν να σου συμβούν είν' επικίνδυνα
Η κατάληξη είναι πάντα να μένουν πίσω τα θύματα
Άρρωστοι χρηματολάχνοι στημένα συναισθήματα
Απωθημένα προβολή σ' ανούσια συγκροτήματα
Πάντα τα φίδια έρπονται
Πάλι μαλάκες έρχονται

Παρανάλωμα πυρός στάχτη και μπούρμπερη επανέρχομαι
Το on στο λόγο μου κι όποιος έμπλεξε μαζί του έπεσε
Σώμα ψυχή τα αφαιρώ δεν έχω τέτοια κλισέ
Πουτάνας γιε έλα για μάχη man 2 man και
Θα φύγεις έντυπα να σε
Διανέμουνε πλασιέ

Βγάλανε βρώμες κοιτάνε να μιλήσουνε μιλάνε πολύ
Έχουν σκατά μες στο κεφάλι τους δε νοιώθω
Μόνο το σώμα χωρίς κεφάλι θ' αφήσω
Δεν είσαι γίγαντας βλαμμένε μονάχα μου δίνεις στόχο
Για το Bong αν δεν υπήρχε το "Gr" θα ήσουν fan σταχτοπούτα
Άσε με να εξασκήσω πάνω σου το kama sutra
Το στίχο μου παγίδα για τη λούπα
Αντιλαμβάνεσαι πως το να φωνάζεις πολύ
Σε κάνει να κουράζεσαι χύνεται ό, τι βράζεται καιρό
Κι έχεις το θράσος να μου λες πως ονομάζεσαι Lebron
Δεν είσαι καν στο αντρικό μείνε σπίτι σου κυρία
Και πες πως έχεις αγοροφοβία μα βάλε συναγερμό
Πάρε πρέφα πως δε μοιράζουμε την Αθήνα
Και να που λες κάτω απ' τη μύτη σας μοιράζουμε
Ναρκωτικά στους φίλους σας
Είναι το Bong Dα City πλήρωμα τα τέρατα του Arkham
Περήφανος περίφημος και απίθανος σε raps
Αναμένω αναμέτρηση τα μικρόφωνα μας αναγέννηση
Κάθε κουπλέ μου φαίνεται επένδυση
Τρέμει ο κόσμος βαράνε κρούσματα απ' την έλλειψη

Ανοιχτοί για κάθε επίδοξο πολεμιστή απ' το υπόγειο
Το BDC φτύνει πόλεμο
Μες στο λιοπύρι της Αθήνας ολοκαύτωμα σιωπή

Ανοιχτοί για κάθε επίδοξο πολεμιστή απ' το υπόγειο
Το BDC φτύνει πόλεμο
Μες στο λιοπύρι της Αθήνας ολοκαύτωμα σιωπή

12 Αιθέρα – 2009

Ένα yo για την Κρήτη!
Περνάμε καλά
Ένα yo για την Αθήνα!
Ένα yo για την Θεσσαλονίκη!

Επέστρεψα απ'τα πιο σκοτεινά μέρη του πλανήτη
Για κάθε αλάνι σε κάθε γωνιά για κάθε αλήτη
Τραγουδάμε με στρατιές δαιμόνων έχοντας μια κλήση
Παρασέρνουμε στο θάνατο αληθινούς cappisi;
Γράφω γι' αυτούς τους λιγοστούς εναπομείναντες αυθεντικούς
Αυτούς που είπαν όχι στα εμπορικά κους κους κι αν μ' ακούς
Είσαι στάνταρ ένας απ' αυτούς τ' ακούς γάμα τους φασιστο δημοκρατικούς
Όμως δεν γνωρίζεις για την Gotham
Τα αλάνια από το Bong σου το'παν πως γαμάν τη μόστρα
Γαμάν τον κάθε ατάλαντο που εξασκεί την πόζα
Κι αν φίμωσαν στόματα το ‘κάναν για να δώσουν φώτα
Κότα το ραπ μας χειροκρότα
Βρωμάν οι ανάσες σου σαν καιν' ρυθμούς όπως και πρώτα
Χωρίς καπότα

Το φυσικό στοιχειό έφτασε τους Bong Da City απέναντι απ'τη πόρτα
Υποδέξου τα ανακόντα

Μην προσπαθείς να ανέβεις σε κάτι που απλά δεν μπορείς
Που απλά δεν υπάρχει τρόπος καν για να δηχθείς
Είναι Bong Da City. com stop please
Πάψε να το προσπαθείς γιατί μου κάνεις μυς
Είναι σκληρό ναρκωτικό για κάθε ατάλαντο
Για κάθε πουτάνας γιο έχουμε το ανάλογο
Αναμετάδοση για τα αυτιά σας μετά την άνοδο
Κι όπου μας βγάλει ο δρόμος τότε μιλάμε για διάλογο
Υπάρχουνε φορές που νιώθω σαν να σου κατέστρεψα το χθες
Να μην μπορείς να σύρεις τη γλώσσα σου απ'το στρες
Σα πρέζα στον εγκέφαλο που δημιουργεί ενοχές
Ήρθα να φέρω το αληθινό σ'όλες τις γειτονιές
Δρούμε πάντα ανήθικα ποτέ μου δεν τα αρνήθηκα
Κανέναν δεν μιμήθηκα γι αυτό κι είμαι από πάνω (πάνω)
Να βλέπω την κατάντια σας και να το απολαμβάνω
Και γι αυτό ποτέ δεν χάνω

Δεν έχει σημασία αν το σνομπάρεις ή μαζί μας το στηρίζεις
Μην τα'αγγίζεις ποτέ δεν ήσουν ραπ για να μιλήσεις
5 τέρατα όπως 5 εισπνοές αιθέρα
Πέτα τα κουπλέ σου μοιάζουν ξέρασμα
Δεν το νιώθεις δεν (δεν)
Δεν έχει σημασία αν το σνομπάρεις ή στηρίζεις
Μην τα'αγγίζεις ποτέ δεν ήσουν ραπ για να μιλήσεις
5 τέρατα όπως 5 εισπνοές αιθέρα
Πέτα τα κουπλέ σου μοιάζουν ξέρασμα
Δεν το νιώθεις δεν (δεν)

Από όταν σε γνώρισα σε γνώρισα φλώρο και δεν απόρησα
Προχώρησα μέσα μου βλάκες και μάγκα χώρεσα
Δεν μπόρεσα να καταλάβω φωτιές ανάβω

Και μπράβο που την είδες μάγκας με ένα μπάφο
Είσαι λάθος και μόνο καταλάθος θα'σε κάποιος
Ε και πως να μη μας το παίζεις πια μονομάχος
Γιατί απ'τη Gotham στο 'πα εδώ παίζουν προσόντα
Εδώ παίζει ουσία κι άσε αυτούς να λεν για όπλα
Παίζει πόρτα για σένα και το crew σου χαφιέ
Και για όλους τους πουτανάς γιους σου που σηκώσανε τουπέ
Απ' την Αθήνα μπίζνα νέα bong κομπίνα
Νέα απ'το κακό φέρνω για κάθε Κατίνα
Είναι επίθεση απ'τη γειτονιά για τη δικιά σου
Γαμώ τα χρόνια που 'χεις στη φάση και το όνομα σου
Τώρα βιάσου γιατί τους αλήτες θα βρεις μπροστά σου
Και ετοιμάσου να αρχίσεις να μετράς τα βήματα σου

Μέσα από το υπέδαφος φτύνω ζώνη γίνομαι εγκέλαδος
Καπνοί απ'τη πόλη μου και ανέπαφος γυρίζω ανάμεσα σας
Παράσιτα που κόβουν οθόνες το πρόβλημα σας
Όσο ο φόβος αντιδρά στα βήματα σας (στα βήματα σας)
Έτσι υποθέτω έχουνε κλέψει την καρδία σας
Βλέπω τα μάτια σας θολά το ψέμα από το στόμα σου σαν γρίπη
Μες τα βρώμικα στενά σε εγκαταλείπει
Μετά τις 3 τα τέρατα απ'τη κρύπτη στη γη
Και η τύχη στίχους δεν σου δίνει νομίζεις είμαστε ίσοι
Φέρνω στο μεγαλείο της τη κρίση
Το ολοκαύτωμα στην πιο σκοτεινή του φύση
Τσακίζει την Αθήνα σ' όλα τα πλάτη και μήκη
Σαν αναφέρομαι σε όλους εμπόρους αστυνόμους φλώρους
Ραππάδες εκπροσώπους τους ανοίξαμε ασκούς κι αφήνω γόνους
Ανεξέλεγκτους πατώντας σε ρυθμούς σεισμούς κι εφόδους
Το Bong Da City πλήρωμα με ατάκες σκάνε bonus
Απ'τη κόλαση για μικρόφωνων φόνους
Κι εφόσον έχω πλάτες μου διαόλους
Αναπτύσσομαι πολλές φορές που το μυαλό μας χάνεται

Γράφουμε τα κουπλέ που μας γεμίζουνε
Δεν γυρνάει κι αν ήταν να σκεφτόμουνα το ότι γράφω πολύ
Θα άφηνα σ' άλλον να το σκάει κι έχω διαδρομές
Πάνω στη γύρα μου υπνοβατώ σε οροφές
Με δέκα χιλιάδες στροφές γράφουμε ζούμε σ' αυτές
Τις ανεπαρκής σκοτεινές γωνιές της
Πόλης που 'χει βυθιστεί στο στρες
Με ετοιμόρροπες
Ρίμες κι απόψεις που θα προκαλούσαν μώλωπες
Και πληγές ανυπόφορες

Δεν έχει σημασία αν το σνομπάρεις ή μαζί μας το στηρίζεις
Μην τα'αγγίζεις ποτέ δεν ήσουν ραπ για να μιλήσεις
5 τέρατα όπως 5 εισπνοές αιθέρα
Πέτα τα κουπλέ σου μοιάζουν ξέρασμα
Δεν το νιώθεις δεν (δεν)
Δεν έχει σημασία αν το σνομπάρεις ή στηρίζεις
Μην τα'αγγίζεις ποτέ δεν ήσουν ραπ για να μιλήσεις
5 τέρατα όπως 5 εισπνοές αιθέρα
Πέτα τα κουπλέ σου μοιάζουν ξέρασμα
Δεν το νιώθεις δεν (δεν)
Δεν έχει σημασία αν το σνομπάρεις ή στηρίζεις
Μην τα'αγγίζεις ποτέ δεν ήσουν ραπ για να μιλήσεις
5 τέρατα όπως 5 εισπνοές αιθέρα
Πέτα τα κουπλέ σου μοιάζουν ξέρασμα
Δεν το νιώθεις δεν (δεν)
Δεν έχει σημασία αν το σνομπάρεις ή στηρίζεις
Μην τα'αγγίζεις ποτέ δεν ήσουν ραπ για να μιλήσεις
5 τέρατα όπως 5 εισπνοές αιθέρα
Πέτα τα κουπλέ σου μοιάζουν ξέρασμα
Δεν το νιώθεις δεν (δεν)

Άδικα γράφετε ούτε ένα πούστη δεν εκφράζετε
Και τζάμπα βάζεις βλάκα μου το νου σου να κουράζεται

Το ραπ σου από τον πρώτο που ακούς επηρεάζεται
Και εδώ είναι που δεν μοιάζουμε φλώρε γιατί εσείς
Άδικα γράφετε ούτε ένα πούστη δεν εκφράζετε
Και τζάμπα βάζεις βλάκα μου το νου σου να κουράζεται
Το ραπ σου από τον πρώτο που ακούς επηρεάζεται
Και εδώ είναι που δεν μοιάζουμε φλώρε γιατί εσείς
Άδικα γράφετε ούτε ένα πούστη δεν εκφράζετε
Και τζάμπα βάζεις βλάκα μου το νου σου να κουράζεται
Το ραπ σου από τον πρώτο που ακούς επηρεάζεται
Και εδώ είναι που δεν μοιάζουμε φλώρε γιατί εσείς
Άδικα γράφεται

13 Εκεί που το όνειρο τελειώνει - 2009

Εκεί που το όνειρο τελειώνει

Στήσε τον κώλο σου κι έλα μ' όση ταχύτητα
Μιλάμε με ευθύτητα και δρούμε υποσυνείδητα
Σε ασυνείδητους καιρούς που κάναν παύση
Σε φάση που σκοτώνουνε τώρα κι οι μπάτσοι
Πούστη κάτσε και κλείσε το γαμημένο στόμα σου
Γαμώ εσένα το σπίτι κι όλο το κόμμα σου
Δικέ μου συνάνθρωπε μου έλα και πες μου
Πόσο θα με πλήρωνες εσύ για τις δουλειές μου
Παράτα σχολεία θητεία και αμφιθέατρα
Σας βάλανε ταμπέλες σε φέρετρα
Και ελεύθερα νομίζετε πως ζείτε ελάτε πιείτε ζαλιστείτε
Εδώ Ζητείται αλάνι που να μην τρομοκρατείται
Κοινωνία έγινες τσίρκο
Παίρνω ρίσκο να εφευρίσκω τρόπους διαφυγής
Τα μέλη σου εικόνες μιας ανοιχτής πληγής
Κι αιμορραγείς μα συμπόνια κανείς
Θα πεθάνεις όταν σταματήσεις να ονειροπολείς
Εγώ δε παίρνω θέση και καμιά θέση δε με καλύπτει
Μες τα πλήθη λίγοι μπήκαν λίγοι μείναν
Και επείγει να φανείς μα ποτέ να μην εμπιστευτείς
Τους ανθρώπους γιατί πόθους κρύβουνε
Και θα το δεις

Εκεί που το όνειρο τελειώνει

Υπάρχουν 'μέρες που με κάνουνε
Στο μυαλό να κουράζομαι
Από 'κείνες τις μέρες
Που θα πω πως δε θα αισθάνομαι
Χωμένη μες στο γκρίζο της πόλης που εξασθενεί

Κάθε βήμα και παγίδα και το πάμε απ'την αρχή
Τριγύρω φώτα μα ανήμπορη να τα κοιτάξω
Ρώτα αυτούς που κάνουνε βέρια με κόκα
Αν φοβούνται ρώτα
Το βλέμμα χαμηλά σαν περπατάς μπροστά μου κότα
Είναι λίγες οι φορές που σε πιάνω να μιλάς πρώτα
Κι όποτε χάνομαι να γράψω αισθάνομαι
Σαν ένα ηφαίστειο που εκρήγνυται
Και πιάνομαι με νύχια και με δόντια από πάνω σας
Μάλλον είστε τυφλοί για να μην βλέπετε τα χάλια σας
Σαν σφαίρα στα κεφάλια σας
Ήρθα να δώσω φως κάθε χρόνο
Και καλύτερα μας είπε ο γιατρός ανελλιπώς
Κάντε χώρο και για να μη σας ξεφτιλίσω solo
Θα μπουν οι Bong Da City να σας σκίσουνε τον
Μπλέκω τετράστιχα σαν μάστιγα που μες στο νου μου
Κράτησα καβάτζα για τις ώρες που αμάρτησα
Και κάθισα σε κοίταξα στα μάτια και στοχάστηκα
Πως τίποτα δε μένει ίδιο από τότε που άρχισα

Εκεί που το όνειρο τελειώνει

14 Snakefist – 2009

Σε έντυσαν βλάκα ακόμα ένα σκουπίδι μες στη μάζα
Ανάμεσα να αναμασάει ιδανικά taboo και φράγκα
Πούστη φάτα να τελειώνουμε να κλείσει πλέον η φάκα
Μπούφο δε μοιάζαμε ποτέ μας για αυτό πάρε πούλο
Κοσμικές κοσμογονίες μακριά από οσμές του υπονόμου
Απατηλές και όμορφες διεφθαρμένες μέρες των πολιτικών των ποιητών και ραψωδών
Χέζω τις πένες από τους βρώμικους πυθμένες
Bong Da City μαχαιριές για μικρόφωνου αδερφές υποστηρίζοντας
Στρίβωντας προβλήματα ρουφώντας ενοχές και υποχρεώσεις
Στα αρχίδια μου αν με νιώσεις
Να μην ψάχνεις του υπαίτιους μόνο τις επιπτώσεις
Rap αποτοξινώσεις για πουστάρες
Δεν μου σκαν' γιατί πάνω στους τοίχους τους σπάω παπάδες
Τις παπάρες σου ακούω ανά βδομάδες
Πολλά λες και υποτίθεται μιλάμε
Τα βράδια που τα χάλια σου κοιτάμε όσο γελάμε
Δεν έχω σπίτι δεν λυπάμαι όπου με βγάλει εγώ κοιμάμαι
Τα χαρτιά μου ανοιχτά και αν σε πετύχω να εύχεσαι να σου γαμήσω
Δεν το έχω σε τίποτα νεκρό να σε αφήσω γαμημένε
Κυλάν' μέρες ποτισμένες από μίσος συσσωρεύομαι στις φλέβες
Για πουτάνας γιους και ψεύτες λέμε
Gotham City τεχνικές γροθιές σε μάνες και ύποπτες σκιές
Σε μάτια που κοιτάνε λες και είσαι λεκές λες και είσαι λεκές

Δε σε εμπιστεύομαι και είναι ντροπή σου που μας πουλάς
Δεν είσαι φίλος και σ' το είχα πει βλάκα πολύ μιλάς
Γιατί κοιτάς ποιον πας να βλάψεις; Γιατί πας να με κράξεις;
Αφού για να προσελκύσεις πάλι εμένα θα αντιγράψεις
Όλοι κοιτάν την πάρτη τους γαμώ τη φάρα τους
Κανένας δε μαθαίνει από τα λάθη του το νου σου

Κλειστόμυαλοι θέλουν ένα κομμάτι του εαυτού σου
Κι όμως δεν ανήκεις σε κανέναν πούστη
Υψώνω το ανάστημά μου κάνω αυτό που θέλει η καρδιά μου
Κι αν είσαι εχθρός φυλάξου δεν είμαι στα καλά μου
Το χαζοκούτι ορίζει τα βήματά σου
Δεν έχεις το θάρρος να ακολουθήσεις τα όνειρα σου
Νιώθω καλά μονάχα όταν αγαπώ όταν μεθώ
Όταν μοιράζομαι κάτι αληθινό
Δε φοβάμαι τον θάνατο όσα έζησα απόδειξη
Σ' ένα κόσμο παράλογο ξεφεύγω απ' τη μόλυνση
Μα κάποιοι ακόμα μου κάνουν υποδείξεις
Τους βγάζω απ' τη μιζέρια τους προσφέροντας λύσεις
Θέλω να ζήσω αξιοπρεπώς γι' αυτό διάλεξε κάτι αυθεντικό
Έχοντας σεβασμό

15 Ξυλοκαΐνη – 2009

Περπάτησε μαζί μου συνόδεψέ με όλα τριγύρω μας καμένα είναι ξένε
Δεν έχουν θέση οι προσδοκίες αν ύαινα είσαι και μου πουλάς λυκοφιλίες
Αν ήσουν αδερφός και κάποτε γύρισες πλάτη δεν πείραζει
Αν ήξερες και ξέχασες ποιος είμαι δε με νοιάζει
Απλά περπάτα και κανε μου τη χάρη ψηλέ κοίτα με στα μάτια
Κολλάνε οι γλώσσες μας όταν καπνούς ρουφάμε
Μιλάνε οι καρδιές τόσες σκοτεινές μέρες που 'ναι πίτα στις ανατροπές
Ενώ ο μπάτσος με κοίτα στραβά κρατάω ξυλοκαΐνη
Αν χάθηκα κάποια στιγμή και δε με ξαναείδες ποτέ σου έχεις ευθύνη
Μάλλον είναι ανώφελο να προσπαθώ να δείξω καλό πρόσωπο
Πόσοι από σας με βρίσκουν απαισιόδοξο
Πόσοι γίνονται στόχοι ακόμα αισθάνονται και είναι μόνοι
Παρέα με κάποιο στοιχιό στους δαίμονες του ο καθένας παίζει κρυφτό
Μόνο σκόνη και αν με ρωτήσεις τον λόγο που δε μιλιέμαι θα σου πω
Χρήματα δουλειά δεν έχω μέλλον
Πολλούς φίλους να μην κοιτάνε πρώτα το συμφέρον
Απέχω απ'το κύκλωμα των μοδάτων και ωραίων νεολλαίων
Το βρίσκω ρουτίνα ζω στην Αθήνα
Στο στόμα μου σειρές από ξυράφια
Κάθε βήμα μου πνοή κάθε στίχος λαιμητόμος
Λόγος ζω την εποχή του κτήνους επίσης εφ'όλης της ύλης
Λίγοι παίζουν με όρους ίσους
Πολλοί χαθήκανε σε εφήμερους παραδείσους
Και το τι παίζει δεν βλέπουνε
Βάλανε κάμερες τριγύρω να με ελέγχουνε
Μα πέφτει ομίχλη απέφυγα το να αφήσω ίχνη
Και τρελένομαι το δρόμο μας συνεχίζουμε
Κατεβαίνουμε μη δίνεις σημασία
Στο γείτονα που κοίτα δεν έχει ουσία
Κλείσε την πόρτα
Ούτως ή άλλος πέφτει η θερμοκρασία

16 Ατμόσφαιρες – 2009

Απόψε κύλησα, μίλησα με μένα καθώς λύγισα
αντίκρισα τα λάθη μου έτσι και τα συζήτησα
με την μοναξιά μου δείπνησα και την εκτίμησα
ευγενικά την άφησα να πληρώσει και ζήτησα να φύγω
και πάλι τις παλιές πληγές ανοίγω
και θίγω, αυτούς που δεν με νιώσανε στο λίγο
γιατί πάντα κρύβω κάτι για μένα για να ξεφύγω
και συνθλίβω ότι με διώχνει απο κει που ανήκω
είναι σκοτάδι, μα πάλι ψάχνω κάτι που να λάμπει
ένα σημάδι, μες στα στενά μου γρήγορο βάδην
και τροχάδην περνάνε τα χρόνια και πίσω μένουμε
μα το σημαντικότερο μένει ότι αντέχουμε
τώρα νιώσε με ρε και μη διστάζεις
μην έχεις όνειρο στην ζωή σου να διατάζεις
τώρα κοίτα πως τα πράγματα πήρανε διαστάσεις
σε φάσεις χωμένος που δεν θα τις καταλάβεις

Οι μάσκες πέφτουν, εδώ που ο πόνος δεν τελειώνει
προσανατολίζομαι μέσα στη σκόνη
εδώ που λύγισα, εδώ που οι δρόμοι βγάζουνε πάντα στο πουθενά
και όλοι, χωρίς εξαίρεση μένουμε μόνοι
μες στη ζώνη του πολέμου με τα συναισθήματά μου, τις πληγές μου
σε θολές νύχτες και ατμόσφαιρες, αφηρημένες μνήμες στο γραπτό μου, ότι νιώθω
και είναι μέσα στο μυαλό μου κάπου στην άκρη του κόσμου...

Οι μάσκες πέφτουν, εδώ που ο πόνος δεν τελειώνει
προσανατολίζομαι μέσα στη σκόνη
εδώ που λύγισα, εδώ που οι δρόμοι βγάζουνε πάντα στο πουθενά
και όλοι, χωρίς εξαίρεση μένουμε μόνοι
μες στη ζώνη του πολέμου με τα συναισθήματά μου, τις πληγές μου

σε θολές νύχτες και ατμόσφαιρες, αφηρημένες μνήμες στο γραπτό μου, ότι νιώθω
και είναι μέσα στο μυαλό μου κάπου στην άκρη του κόσμου...

Πες μου γιατί όλα κυλάνε εναντίων μας
πες μου γιατί δεν κάνεις κάτι για εμάς και τον πλησίον μας
το νου μας και είναι το μόνο που δεν είναι μείον μας
όταν κάποτε θα κάνουμε όλοι το ταμείο μας
είναι απίστευτο το πόσο εύκολα ξεχνάμε
στιγμές που ζήσαμε και είπες πως δεν φοβάμαι
μόνο μείνε δίπλα μου και μίλα μου και όλα καλά θα πάνε
εν τέλει δεν θυμάσαι τίποτα όμως θυμάμαι
Χίλια πράγματα μες στο κεφάλι μας και προσοχή
άλλοι ξεσπάνε στην μπάλα και άλλοι στην πολιτική
εγώ γιατί διάλεξα να ξεσπάω στη μουσική
μη ρωτάς και αυτό που ακούς εύχομαι να σου αρκεί
περιβολή το μυαλό μου την καρδιά μου στα ξενύχτια μου
ότι κάνω για μένα το κάνω, κιόλα στα αρχίδια μου
μεγάλε, κάτι για την πάρτη σου εσύ κάνε
γιατί τα χρόνια φεύγουν αέρας και όλα κυλάνε..

Οι μάσκες πέφτουν, εδώ που ο πόνος δεν τελειώνει
προσανατολίζομαι μέσα στη σκόνη
εδώ που λύγισα, εδώ που οι δρόμοι βγάζουνε πάντα στο πουθενά
και όλοι, χωρίς εξαίρεση μένουμε μόνοι
μες στη ζώνη του πολέμου με τα συναισθήματά μου, τις πληγές μου
σε θολές νύχτες και ατμόσφαιρες, αφηρημένες μνήμες στο γραπτό μου, ότι νιώθω
και είναι μέσα στο μυαλό μου κάπου στην άκρη του κόσμου...

Οι μάσκες πέφτουν, εδώ που ο πόνος δεν τελειώνει
προσανατολίζομαι μέσα στη σκόνη
εδώ που λύγισα, εδώ που οι δρόμοι βγάζουνε πάντα στο πουθενά

και όλοι, χωρίς εξαίρεση μένουμε μόνοι
μες στη ζώνη του πολέμου με τα συναισθήματά μου, τις πληγές μου
σε θολές νύχτες και ατμόσφαιρες, αφηρημένες μνήμες στο γραπτό μου, ότι νιώθω
και είναι μέσα στο μυαλό μου κάπου στην άκρη του κόσμου...

Οι μάσκες πέφτουν, εδώ που ο πόνος δεν τελειώνει
προσανατολίζομαι μέσα στη σκόνη
εδώ που λύγισα, εδώ που οι δρόμοι βγάζουνε πάντα στο πουθενά
και όλοι, χωρίς εξαίρεση μένουμε μόνοι
μες στη ζώνη του πολέμου με τα συναισθήματά μου, τις πληγές μου
σε θολές νύχτες και ατμόσφαιρες, αφηρημένες μνήμες στο γραπτό μου, ότι νιώθω
και είναι μέσα στο μυαλό... ότι νιώθω είναι μέσα στο μυαλό μου...

17 Mangekyou Sharingans -2009

Ζω με υποκατάστατα το πρόβλημα δε λύνω μα αναβάλλω
Αφού δεν έμαθαν τη συμπεριφορά μα αλλού κοιτάω
Θα δεις τα μάτια μου κλειστά όταν αληθινά γελάω
Γιατί δεν ξέρω τι συναίσθημα θα πρέπει να φοράω
Αρνούμενος προκατειλημμένος μα αποσπούμενος από ηδονή
Κακόφημα κινούμενος στο βάλτο από ζωή
Με ρίξανε στη σφαίρα που γεννιέσαι με ανθρώπινη μορφή
Μοίρα που φτιάχνουν οι θεοί
Όπου τυχαία κατανομή όλοι οι κομπάρσοι σχετικοί
Μια γνώμη που αλλάζει όταν κάποιος επιβληθεί
Αυτό το παιχνίδι το χω 'δει δε με μαγεύει και πολύ
Ξέρω το τέλος και το τέλος το καλύπτει μια αρχή

Και τιμωρεί σαν το χέρι του θεού τον αυτόχειρα
Όταν προτού να πέσει πεθαίνει από συγκοπή
Αναζητούμε αφορμή για να ξεφύγουμε απ'το βάλτο
Αναμενόμενο και συνοχής αποτέλεσμα
Κι αν όλα έχουν τη τιμή τους φέρτε κάποιον να προσφέρω
Ένα ποσό για τη σιωπή τους η μισή ντροπή δική τους
Πως κατάντησα να επιβιώνω με τεχνάσματα
Χάθηκα μέσα σε φάσματα με τα χαρακτηριστικά νου να θυμίζουν τα φαντάσματα
Δεν άλλαξα το τρόπο που ξεφεύγω (απ'το κτήνος)
Δίνω σάτειρα ζω σε συχνότητες εγκέλαδου τρελάθηκα
Κι όταν οι κόσμοι μας χαθούνε θα βρεθείς ενώπιον σ'ό, τι εξαταπάτησες
Υγιής τόπος χώματα λερωμένα με φθόνο
Θα φτύνω το αντίδοτο στο φόβο για όσους ζουν ακόμη μες στο κόλπο

Το βλέμμα κάτω βαδίζω σ'ένα κόσμο τόσο εύθραυστο
Τόσο μικρό κι ανέπαφο νιώθω με καταστρέφει
Τα ξύδια τα 'κοψα γιατί ο αληθινός μου εαυτός
Βαρέθηκε κομμάτια πάντα να με βλέπει
Έχει σκοτάδι κάθε βήμα σιγουρεύω προς τα μπρος πως είναι
Αφού το έδαφος δε νομίζω πως κάτω υπάρχει
Κι έτσι βουλιάζοντας το δήθεν η καρδιά μου άρρυθμα χτυπά
Και νιώθω πως είναι έτοιμη να σπάσει
Το φοβάμαι κι όσο με θυμάται προχωράμε
Η ανάσα μου βαριά οξυγόνο δεν απορροφάται με πονά
Γεννήθηκα να φέρω συμφορά κινούμμενος με μια φορά αντίθετη από αυτή που κοιτά
Όσο η κόλαση γερνά δαίμονες κινούνται σιωπηλά
Δαίμονες κοντά απειλητικά ψάχνουν για εκδίκηση
Μα εκδίκηση δε βρίσκουν πουθενά
Βλέπουν τη κόλαση πατρίδα που τους έκανε στοιχειά

Την χαραμίσαμε για στιγμές ηδονής είναι ο κίνδυνος αθόρυβος κυνηγός εραστής
Αλησμόνητη μνήμη για άφθονη θλίψη μα συμπτωματικά σκάνε μαζί σε κάθε βήμα
Αποφεύγω πειρασμούς ανοίγω οφθαλμούς ανασύρω τους νεκρούς από το τάφο
Και τους μεταδίδω φως τα χείλη μου στα χείλη σου θεός και δαίμονας

Έτσι μεγάλωσα φοβίες ανατρέφοντας
Τι προσπαθείς και είναι μάταιο μέσα σ'αυτό το κάτασπρο δωμάτιο
Φωνές όταν ανακατεύουμε το στρες με τα ψυχολογικά μας
Πόροι καταστροφής της γενιάς μας
Κι έχω την κάψα να ζυγίσω τις τύψεις σας
Μες στο λιοπύρι της Αθήνας παγωνιά τροφή στα μίση σας
Με πνίγουν οι έννοιες μα πνίγω το πλανήτη σας
Κι ακόμα ζω για να αμφιβάλλω

18 Πολέμου μηχανές – 2011

Με τεχνικές Kung Fu πολέμου μηχανές είμαστε έχω το νου μου στη φου και τη φου στο νου μου
το χρώμα του ουρανού και αυτό του προσώπου μου ενώνονται χαμόγελα παγώνουνε
ο μάγος κοιτάζει την πόλη καθώς παραπατάει μεθυσμένη καθώς αργοπεθαίνει
το μάτι του μεγάλου μου αδερφού επάνω σε κολώνες κάποια σκάνδαλα δεν μαγνητοσκοπούν
υπουργούς να φουντάρουν απ’ τον 6ο στον ακάλυπτο 9 εδώ και ένα δεκάλεπτο
κάθε κυβέρνηση που αποσκοπεί σε διάλογο είναι αστεία σκάω και φτύνω βία
κοινωνία μια δεν δίνω μα θεομηνία τη θύελλα στη gotham ανεμία
σε κάθε πουτάνας γιο πολιτικό και αστυνομία κάτι φίδια που έχουν υπηρεσία
και κρύβονται πίσω από προσωπία με θηρία εχω τη θεραπεία και είναι επωνυμία
ταινία με κομμένα καρέ χαμένα και λάθος το συμπέρασμα μέσα απ’ τηη κόλαση το πέρασμα

Έλα μαζί μου στο ταξίδι μου να σε ξεναγήσω μες το σπίτι μου
σταγόνες βροχής που κοιτάν τη λύπη μου
την υγρασία μη φοβάσαι είναι ο μόνος φίλος που τα βράδια σε κοιτά καθώς κοιμάσαι

ότι μαραίνετε λενε πεθαίνει εδώ που οι δαίμονες αρχίζουν να ρωτούν το τι συμβαίνει
πέφτει κάτω κ ότι πέφτει κάτω κάποτε ανεβαίνει
κουβέντα εσώκλειστη που στη καρδιά μου μένει
ανεμοθύελλα οι σκέψεις μου τόσο που αν στις πω θα έχεις πρόβλημα στη σχέση σου
σκέψου το
είναι ωραία στο παράδεισο προτίμησα τη κόλαση γιατί μου δωσε τρίτη όραση
και όσοι βρεθούν απέναντι μου κόβωνται απτη προσπάθεια
το χειρότερο πράγμα είν η ημιμάθεια
δες το κάτι σαν μάστιγα και κρίνε απτα τετράστιχα
ούτως ή άλλως από πάντα υπήρχε αστάθεια

Είναι το MAD HOUSE, πληρωμένοι δολοφόνοι του Arkham εμπόλεμη ζώνη εκ γενετής
αέρα στην ατμόσφαιρα υπνοτίζουν bdc'z είναι αστεία
να κάνω practice για το bong το 3
είναι νόσος φλέβα και πόνος μα το χω μάθει σιχαμένος
τέτοια το σώμα μου αποβάλλει με πονά
στο κελί μου η παράνοια δε χωρά χαμογελά
ένα χάπι κάθε μια φορά αποπνικτικά
ζόμπι που πατάνε κουμπιά σε μαύρα κουτιά
καλωδιομένοι ηλεκτρονικά
εκγλωβισμένοι υποσυνείδητα το stress μου ανεβαίνει υπνωτικά
το ζω περνώντας αγχολυτικά και άλλη μια μέρα στο σπιρτόκουτο
είπα να κρεμαστώ στην είσοδο με ένα καλώδιο μα δε γαμιέται
αφού δεν πίνω και είμ όλο στο παραπέντε
κοίτα κάτω γιατί τα μάτια ψέματα δε λένε
έχουμε πόλεμο πριν απ’ το 2000 το φημολογώ ηλεκτρίζω
και ότι γράφω δεν αποστηθίζω
MR FREEZE διακύνα το υλικό μας πιο νωρίς
φάκελοι του arkham σε μέρη κλειδωμένα και ασφαλής

Σου σβήσανε τα νιάτα σου φόρτωσαν προβλήματα

τη φάτσα του μαλάκα ή μια μάσκα για να κάνεις νύχτα πιάτσα
από τη γέννα σου στη κάσα του κλώτσου και του μπάτσου
δίχως να πάρεις ανάσα που πας με τέτοια φάτσα
τους πετώ από τη ταράτσα για να ακούσω τουκ τουκ
παρέχω δημόσιο έργο εξαφανίζω τους φλου
όπως τα σπίρτα από τη φου και το άγχος απτο νου
κάνω κάτι που δεν κάνεις γενικά είμαι αλλού
σκατά δε θέλω τίποτα δεν θυμάμαι και δεν ξέρω
υποφέρω κλεισμένος μέσα σαυτό το μπουρδέλο
δεν έχω ιδέα τι μου γίνεται πως το ελέγχω
πως το αφήνω ανεξέλεγκτο πως το χάνω και πέφτω
πως σώνομαι τελευταία στιγμή το ίδιο story βλέπω
και έχω φτιάξει από πακέτα ένα τεράστιο πακέτο
11 και 25 σβήσ'τα φώτα γόμα μπόχα
και έχω τα προσόντα να σε κάνω ρόμπα
άκου βρώμα το αστείο σταματά σε κάποιο κόμα
και τελειώνει μες το στώμα αφού τα δώσεις όλα καρμανιόλα
μόνος μου και γύρω νέκρα όλα ειν ο χώρος μου
λεκανοπέδιο αττικής καριόλα

Δίχως αθωότητα στο βλέμμα του
βγαίνει το έμβιο και τρώει τη μητέρα του
όλα ψυχρά είναι μέσα του
αν δεν πεθάνει εκείνοι είπαν πως δεν θα σωθούν
πες μου ποιός νοιάζεται και τι να λέει
όταν μέσα σου το δικό μας δηλητήριο ρέει
ει ε τι ειν αυτοί που ξέρουμε το ραπ
και σε καίει μείνει εκεί δε σε πέρνει
πες μου τι δε καταλαβαίνεις αιμοδιψώ
το λαιμό σου βλέπω και με αρρωσταίνεις
ο θάνατος έβγαλε το παιδί του βόλτα
ψυχές παίρνει μπροστά να με δεις δε σε συμφέρει

19 Αθηναίοι – 2011

Και είναι σαν σκάσιμο ρουφιανιάς που θα έπαιρνες παράσημο,
Παράξενο το σύστημα που σε έκανε διάσημο,
Διασυρμό προσφέρουμε γιατί ζούμε με θάνατο,
Και μάθε δεν πουλώ το άσυλο,
Ζεις με ότι σου δείχνει Η tv και το βλέπω άκυρο,
Περίπατος στα μονοπάτια μας κοιτάμε το άπειρο,
Λάφυρο η σημαια του κράτους που προσκυνάς,
Σαν διαφήμιση τηλεοπτική με τίτλο Ελλάς,
Και μάθε θύμα δεν σε συμπαθώ δεν συμβιβαστικά,
Ποτε μου, σε κλουβί δε κατοικώ, πέρα από αυτό,
Ξεχνα τα νέα αν και δεν νιώθω ωραία τελευταία,
Στο μεθυσμένο μου κεφάλι δαίμονες παρέα,
Και αν αντέξω σίγουρα κοντά σου εγώ θα τρέξω,
Και αν μου την παίξεις, θα στην παίξω εγώ με κάθε μέσο,
Και αντέξω πάλι με το χάσιμο θα μπλέξω,
Πάλι θα παίξω και πάλι θα σε ρε στην απέξω..

Εθισμένος στον ήχο να σπάνε κόκαλα από το κρύο ,
Ενώ είναι ακόμα σε κόμμα μες το ψυγείο,
Το σπίτι θυμίζει νεκροταφείο,
Όμως γιατί γελάω πάνω από την κοκαΐνη τι είναι αστείο?
Το φως που μπαίνει μες από το παράθυρο σιχαίνομαι,
Πιστεύω πως με ακολουθουνε και με βλέπουνε,
Καθώς μασάω τα χάπια ανακατεύομαι,
Λούζομαι με βενζίνη φλόγα μου βάζω δε καίγομαι
Πήρα τα ματια σου, τώρα θα βλέπεις με τον κώλο,
Ποσο καιρό στεκόμουν από πάνω σου,
Μετά την μάνα σου πνιγώ μέσα στο μπάνιο σου,
Με άνεση δε παίζει άνωση? το λάθος σου,
Χρεώθηκες και είχες τα μούτρα να μιλήσεις,

Σε κόβω σε εννέα κομμάτια με δυο κινήσεις,
Τα φώτα πέφτουν ο χρόνος φτάνει να σβήσεις,

Όπως σβήνω από το τόπο του φονικού τις ενδείξεις..
Ανάθεμα το κάθαρμα πως τα έκανα όλα να ναι ανάποδα,
Φταίει το μυαλό μου ή οι χημείες που κατανάλωνα,
Καθώς μεγάλωνα, έβλεπα την μάστιγα κατάματα,
Εγώ και η μαστούρα μου μαζί ως τα χαράματα,
Τα πράγματα, δεν είναι όπως θα τα θελα,
Εγώ σε ρολο δράκουλα να μαζεύω την κόκα με την σπάτουλα από το πάτωμα,
Να στέλνω κατοστογραμμα σε γράμματα, πειράματα,
Πως φτιάχνεις χασισελαιο στα κάρβουνα,
Τα τραύματα, επάνω μου είναι ακόμα ρότα,
Πάντα στο μυαλό μου η σκέψη πως να βγάλω λεφτά,
Από λάθος γεννήθηκα ή από λάθος πέθανα,
Από λάθος σε βρήκα και κάποιο λάθος έκανα,
Ειλικρινά, έπεσε ομίχλη στα στενά, και περπατάμε στα τυφλά,
Δώσαν το φόβο στο λαό για να μην νιώθει μοναξιά,
Όλα ψέμα, μην αλλάζεις θέμα,
σε πνιγώ κινηματογραφικά με την καδένα..

Μα για ποιο λόγο να ελπίζεις,
Ανάγκη νομίζεις πως έχω, σα πέφτω στα χαμηλά,
Νομίζεις πως πέφτω, δε πέφτω,
Κρατώ το ουράνιο τόξο μέσα στα χεριa μου,
Να σου φυτέψω φως να ζεσταίνεις τα καλοκαιρια μου,
Να ανοίξω τον εγκέφαλο σου σαν ανατομία,
Και το περιεχόμενο τροφή για τα θηρία,
Και δαιμονίζομαι, κριός ιδρώτας δεν απελπίζομαι,
Δώσε την ψυχή σου και πατσίζουμε,
Κομμάτια γίνομαι,
και όταν πια χάνω τις αίσθησης εξ’ολοκληρου στην μαστούρα δίνομε,

μόνη δεν κατευθύνομαι, πίνω ότι πίνετε,
και μες την γύρα μου θα'ρθετε για να γίνετε..

Γίνετε τάφος το κρεβάτι τους,
Όταν η αλήθεια ξεθωριάζει μπροστά στα ματια τους,
Πνοή τους έδωσα και με το έτσι θέλω,
Τους θάβω μες τον τοίχο μου, το κεφάλι απέξω κρεμασμένο μένει,
Δεν μένει χωρίς χέρια αφού τα απλώσανε σε λάθος λημέρια,
Αφού μπήκανε χαθήκανε είδαν το βάτο και όπου φύγει φύγανε,
MC’σ είναι άραγε αδερφές είναι,
Σκάσε πίνε γράφω rap, ειδάλλως φύγε,
Άγρια η φύση μου και εσύ ποντίκι,
Σε μια παγίδα θύμα στο μυαλό του αρρώστου, είναι,
σαν να τρώει φρίκη, κακό, ινκα, μανι, φονι, έψιλον πι,
ποιος θα χωθεί, θα καεί,
bdcity, όταν το κτήνος θα τραφεί,
μιλάτε πολύ, τι λέτε, τίποτα τι?
Είναι το bong μωρή,
Στίχοι που mcs μένουνε ΣΙΩΠΗ!..

20 Γίνεται Βήμα Προς Τα Πίσω – 2011

Πριν απ’ τήν γέννηση πάντοντε μιλούσαμε για εξέλιξη
αφαίρεση απτών εγκέφαλο σου κάθε αίρεση
Πως θες να πας μπροστά αφού ο ίδιος μένεις πίσω
Σε αγγίζω με τους στίχους μου εσύ το πες στο θυμίζω
Και όταν σκαλίζω, τους δρόμους που βαδίζω
Δηλητήριο στο στόμα σου είμαι, και έτσι την βρίσκω
Αρκεί να μην μιλήσω, γιατί σπίτια θα κλείσω, bong da city
Αρρώστια που μένει κλειστή στην κρύπτη
Και άμα ανοίξει τον κόσμο παρακάλα, γιατί η φύση
Φτηνό φρίκη, δεν είμαι το κορίτσι για το σπίτι
Έχω χιλιάδες φιλα που αφίσα στην τύχη
Την ψυχή μου θα πουλήσω αρκεί να ζωντανεύουν ήχοι
Πως θα γινότανε να κάψω την ρουτίνα
Να κλείσω την κουρτίνα και να χαθώ στην αθηνα
Πες μου ώρα και μηνα να κάψω όλο το τμήμα
Εκεί θα μείνεις κούκλα να κοιτάς απτήν βιτρίνα

Θαυμάζω την ανατολή πίσω απ'της πλάτες
Πολυκατοικιών και αλλάζω θέμα μέσα στις οφθαλμαπάτες
Έφτασαν νύχτες που φοβόντουσαν τα φίδια περισσότερο
απτών βασιλιά τους αποστάτες
φονιάδες, τον ονείρων
Αυτοί που ζουν στην κόψη για καιρό σε κόσμο στείρων
Σε αγώνα χώματα πως να γεμίσω την ελπίδα, τι να σπύρο ε?
Καυτέ στιλέτα ως την απομόνωση μου, τον κόσμο τριγύρω, καταστρέφω
Είναι μυστήριο, μην ανακαλείς την άποψη σου λόγο φόβου είναι μείον σου,
παράσιτο στον κόσμο θά'μαι και πάντα εναντίον σου
"Ψίθυροι στα στενά"
Άκου την πολύ να πονά, ποιος είναι φίλο σου

Μέσα από τον ύπνο μου σε εικόνες, ανώνυμα συναισθήματα
Τα λόγια απλά τοποθετούνε γνώμες
Βήματα προς το τίποτα, μην παίζεις με τον θάνατο θα χάσεις σίγουρα
Είναι τα πάντα ετοιμόρροπα και εφήμερα
Δεν βρήκα τρόπο να σταματήσω το χάος
Όμως βρήκα τεχνική να προχωράω, μονος το πολεμάω
Πηγαίνω λαου λαου, στην εποχή τον μηχανών προσέχω το πως να μιλάω
Κίνδυνος, υποδέχτηκε το κτήνος εξελιχμένο σε μύκητες
υποδέχτηκε το κτήνος εξελιχμένο σε μύκητες
Γίνε το βήμα προς τα πίσω
Κάθε επιθυμία σου ο πρώτος τους κανόνας μεστό γκρίζο

Απαρνούμαι το σώμα μου ναι, το αφήνω να σαπίσει
Κάθε ναι, όπως συμβαίνει το μαχαίρι να τρυπήσει
Τόσο απλά, Με έπιασε κρίση
Και όλα τα έβλεπα θολά
Κάτι κόκκινες πιτσιλιές και κάτι πρόσωπα χλομά
Τρελα τεχνάσματα, δέσαν αρμονικά σε έναν ανθρώπινο καμβά
Για να σε στρώνουμε για τελευταία πινελιά
Εγώ ένας καθρέφτις και να ψυχολογικά
Από μια ολόκληρη γενιά, εκτεθειμένα στο δελτίο τον 9
Σαν κοράκια πεινασμένα, ξεκοκαλίζουν το δέρμα
Που δεν λέγεται καν δέρμα, εγώ θα το έλεγα μιζέρια
θα έχεις για προτιμά ποζεια η τα αστερια
Και μια μέρα θα ανταλλάζουνε τσιμπούκια για καριέρα
Τραβα πιο πέρα, τραβα πιο πέρα
Έχω αφήσει το κεφάλι του στην λάσπη σαν μπανιέρα
Τραβα πιο πέρα, τραβα πιο πέρα
Ναι ναι ναι, bong da city

Άδοξος
Νιώθω ξεχωριστός, μέσα σε εκατομμύρια νεκρός

φανατικούς το να αποφέρουν την αλήθεια, γάματους
Αποτέλεσμα τις γεύσεις μου μέσα στον πυρετό σείεται όλη η πολύ
φέτος bong da city το κρατώ ζαλισμένο
Και μαστουρωμένος, απόδοση
Στα μικρόφωνα εκατό τις εκατό είναι σκέτη πώρωση
Το bong άρρωστος ψυχισμός και είναι μαγεία
Να βγαίνει στην φορα η κάθε μου ανωμαλία
Ψάχνω ανθρώπους που να νιώθουν σαν εμενα
κι είναι λίγοι γιατί παίζουνε μούτρα σεσημασμένα
Βλέπω βλέμματα πάνω μου, bong δεν μου αρμόζουν
Γιατί κάθισε η βλακεία στα μυαλά τους και είναι bonus
Φέρνω το κάτι νέο, και όμως δεν με νιώθουν
Τους μάθαν να μην ξέρουν τίποτα και εφόσον με πατρίδα με θρησκεία και οικογένεια,
αδερφό σου
Γκάργκα έλληνα στον μίζερο κόσμο σου αναλώσου
αναλώσου...αναλώσου.....

21 Άμυνα – 2011

Άμυνα, αντέχω γιατί έχω πολύ stamina
Μακάρι να λέγατε το πως βαδίζετε και αυτά που χτίσατε πως τα έριχνα
Να 'ριχνα βενζίνη στο σπίτι σου, παρανάλωμα πυρός
Κανείς δεν μου μυρίζει σαν εχθρός
Ογκόλιθος μουσικός, bong da city
Απ' την ανατολή ως και την δύση
Φέρνει φύση, ποτέ εμείς οι δυο δεν ήμασταν ίσοι
Κι αν χιονίσει, τρέχα να το καλύψεις μην σου σβήσει
Υπάρχουν άνθρωποι που είναι άχρηστοι από την φύση τους
Φαίνονται μονάχα με την κρίση τους, φοβία
Αυτά που μου έλεγες μάλλον σε κάνουνε μπροστά μου να εμφανίζεσαι κυρία
Άκου τη συμβουλή και τσούλα το προς την πορνεία
Οι στίχοι μου θυμίζουνε Πυθία, αναλύονται σαν βία
Μπλέκουνε το πέρασμα της γνώσης στα ηχεία
Και αν δεν έχεις αυτοάμυνα τρέχα να βρεις πορεία

Φανατιζόμαστε πολλές φορές, τον έλεγχο χάνω και ξεχυνόμαστε
Κατεδαφίζουμε, καταναλώνουμε, κατάρα δίνουμε
Κατά σου χώνομαι και καταστρέφω το μυαλό σου μα δεν μεγαλώνουμε
Ποτατί δεν σέβομαι
Πότη, δεν χρωστάω και τρελαίνομαι
Πόσο σε σιχαίνομαι δεν λέγεται, δεν κρύβομαι
Δεν έχω πρόβλημα να φαίνεται
Δεν είμαι king απλά γαμώ στο rap και αυτό το ξέρετε
Δεν αντιστέκεσαι, όταν πηδάω όλο το crew σου
Και κάνεις πως δεν βλέπεις, σαν δεν ντρέπεσαι?
Δεύτερος έρχεσαι, παρακολούθησε με, σκάω
Μέσα από τον υπόνομο, βρωμάω και με παρεξηγήσατε
Εγώ δεν είμαι, ούτε θέλω να γίνω αυτό που γίνατε
Μεθώ τον ουρανό σαν πέφτει η νύχτα

Και δεν μου καίγεται καρφί για σένα, εφόσον είμαι πίτα

Εφόσον αμφιβάλλεις όμως, πως έχω μικρόφωνο στιλέτο, μπες στην πίστα

Και αντιμετώπισε με ξένε, να δεις την γλύκα

Ξύπνα μύγα, το rap σου μπάζει από παντού, μάλλον θα σου δώσαμε μούφα ξήγα

18. Detro

1 Demo - 2007

Σκέψου πόσες αθώες ζωές χάθηκαν εξαιτίας
του εγωισμού εκείνων
κι έμειναν κολλημένες μεταξύ γης και παραδείσου
περιμένοντας να δουν τους υπαίτιους να πληρώνουν με το ίδιο τους το αίμα
για όλα εκείνα που τους στερήσαν.

Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου
ο καθένας να κοιτάζει την δουλειά του
και διαλέγω θάνατο κοιτάζω την δουλειά τους
που σκοτώνοντας δικά μας παιδιά και αδέρφια
μεγαλώνουνε τα παιδιά τους
δικά μας παιδιά και εσύ κοιμάσαι
προστατεύεσαι θαρρείς με την σιωπή γιατί φοβάσαι
κοίτα έξω βγες πολέμα, χύσε κι εσύ λίγο αίμα
βάλε στην ανθρώπινη εκμετάλλευση ενα τέρμα
δεν είναι ψέμα, καπιταλόσκυλα κουμάντα κάνουν
στην κολοχώρα τον διεφθαρμένων και τον ρουφιάνων
κοινωνικός φυλετικός θρησκευτικός ρατσισμούς
αντί να εξαφανιστούν τώρα πια γίνανε θεσμός
κραυγάζουν λαρύγγια πνευμάτων που απομακρύνονται από τα σωματα
ανήλικων πτωμάτων
και, μονάδες στρατιωτών φτιάχνουν τεκέ
με τον καπνό απτά γκρεμισμένα κτίρια ...
Ειρήνη πας να κάνεις με πολεμικές δυνάμεις
ποτέ σου δε θα νιώσεις την αίσθηση της σκυτάλης
του σεβασμού της ζωής
Μπους, πουτάνας γιε θα κρεμαστείς
μαζί σου στα καζάνια θα έρθει ο κάθε βουλευτής

κι όλη η σάπια κομματική προπαγάνδα σας
η φωνή μου μένει ακόμα εμπόδιο στην ανάσα σας
σας πνίγω
χωρίς να κρύβομαι για να ξεφύγω
τα τσιράκια σας θα στείλετε
που κώλους γλύφουν δε με πείθετε
εδώ είμαι θα περιμένω δε με εκφοβίζετε
έγκυες γυναίκες στραγγαλίζετε γιατί
θα φέρουν στον κόσμο παιδιά με το χρώμα που δε σας αρέσει
μα κουφάλα κρεμάλα θα πέσει ξανά.

Μια μέρα θέλω να ξυπνήσω και να τους δω όλους
σε μια γωνιά μαζεμένους
και στρατιές από σκιές που θα τρέχουν λυσσασμενες κατά πάνω τους
να τους κομματιάζουν αργά αργά
έτσι ώστε να υποφέρουν πραγματικά
όπως τους αξίζει
και στις ψυχές τις οποίες έστειλαν στο πουθενά να χαρίσουμε ένα χαμόγελο
για να μπορεσουν κι εκεινες να αναπαυθουν επιτελους για πάντα.

2 Αντικρίζω τη μορφή μου

Κάπου κάπου...
Με πιάνω να μιλώ και να με κοιτάζετε σα βλαμμένο
δε με καταλαβαίνετε , μα σας καταλαβαίνω
εσείς δεν είστε απ' τον δικό μου , μα από άλλο πλανήτη
εκεί που κανένας και ποτέ δε σ' εγκαταλείπει.
Τι να πιάσω; Σύριγγα.. Να μου λείπει
Τι να πρωτοσκεφτώ όταν στο κεφάλι μου η λύπη
χορεύει μαζί με το διάβολο και τρώω φρίκη
κάθε φορά που αντικρίζω στον καθρέφτη τη μορφή μου
κι από πίσω μου οι λύκοι
πολλές φορές εύχομαι να υπήρχανε άλλοι χιλιάδες Νίκοι
μα σκέψου τι θα γινότανε αν βρισκόμασταν αντίκρυ
Η γη είναι μικρή και μακριά οι ουρανοί
για να πατήσεις εκεί και να περπατήσεις ζωντανή
εικόνα μέσα στο μυαλό σου να διατηρήσεις
κάθε πινελιά ή αλλιώς τον κάθε στίχο κλέβεις
συνοδεύεις τον εφιάλτη στο δρόμο με τις πένες
είδα δόντια από ατσάλι να κομματιάζουν τις καδένες
που σας δώσανε αξία , σας δώσανε ζωή
δημιούργησα με μαγεία κάθε μια μου αναπνοή
γι' αυτό ανασαίνω χωρίς να ντρέπομαι αέρα βρωμικο
αν δε σ' αρέσει η ζωή μου θα σου δώσω τον κωδικό
για καλοπεράση 22 17 7 12 και ένα
τι να κουβαλώ πάνω στο φόρτο σας σε σένα και χαμογέλα
να ήξερες πόσοι πεθάναν για ν' ανοίξουν μερικά γαμωμπουρδέλα
πόσοι βρωμικοι μπάτσοι σκοτώσανε παιδιά και αθωώθηκαν για τρέλα
η πασαρέλα γεμάτη με πουτάνες που αποκάλεσαν μοντέλα
και η κόρη σου θα θέλει να μοιάσει σε κείνες
έλα στα όνειρα μου όταν κοιμάσαι για να ζήσεις
εφιάλτες σκίσε τις σελίδες του βιβλίου της ζωής
και καύτες , μονάχα καύτρες αχνοφαίνονται στα στέκια στο σκοτάδι

μια μια λιγοστεύουν κάθε βράδυ όμως.

3 Αρχίζει πάλι να νυχτώνει – 2007

Αρχίζει να νυχτώνει ναι..
Αρχίζει πάλι αρχίζει..
Αρχίζει πάλι να…
Αρχίζει πάλι…
Αρχίζει πάλι να νυχτώνει…
Κάτι στο λευκό δωμάτιο κινείται, με περικυκλώνει
Κάτι μέσα μου βαθιά ριζώνει
Πάλι καλά να λέω, που έχω την κοπελιά μου το χέρι να μου απλώνει
Βλέπεις τα πρόσωπα που αγαπώ είναι χιλιόμετρα μακριά
Και έτσι αρκούμαι μοναχά να στην στήριξη μέσω της σκέψης να δυναμώνει
Η τελευταία ανάμνηση από τους λύκους μου μέσα στις λέξεις, Νίκο δεν είμαστε μόνοι
Παρ’ όλα αυτά δεν μπορώ να αποφύγω νοσταλγίας συναισθήματα
Σαφώς και δε με νιώθουν όσοι ζουν βλέποντας τον κόσμο με πρίσματα
Με τα γεμάτα αλήθειας πικρής μπουκάλια
Έχω μείνει να κόβω ένα ένα τα ράμματα και πονά
Όσο δεν πονά κάτω απ'το δέρμα μαχαιριά
Γιατί να αναρωτιέμαι σκέφτομαι όταν ξεφύγω αν γυρίσω να κοιτάξω πίσω μου
Αν βρω αγάπη φίλου μες σε μια θολή ματιά
Γιατί να πασαλείβω με εφιάλτες τα χαρτιά (δες)
Τα οποία βγάζουνε δόντια σιγά-σιγά
Ώσπου να αρπάξουν το χέρι μου πριν να'ναι αργά
Τα πετώ τσαλακωμένα στο κουβά
Μένω με τα δάχτυλα σφιχτά
Ξέρω πως θα αντέξω στα παιχνίδια του μυαλού και να (να)
Η απόδειξη θα έχω πάντα στο μυαλό αυτούς που να πληγώσω με μια προσωπική λύτρωση
Δε θέλω, η κοπελιά μου να φορέσει βέλο
Το δάκρυ τον δικών μου να κυλίσει κάτω απ'το καπέλο

Ούτως ή άλλως τη ζωή σαν όνειρο πρέπει να βλέπεις
Τα δύσκολα να ξέρεις πως θα τα αντιμετωπίσεις
Κι όχι σαν χέστης να φεύγεις
Όλα είναι μια παράσταση ή κωμωδία θα'ναι ή δράμα
Μα μη σου ανοίξει τραύμα
Γιατί να χαμογελάς αν σταματήσεις;
Κι αν όντως είσαι φίλος μου…
Έλα στα δύσκολα το χέρι που τρέμει να κρατήσεις.

4 Όπως τ' ακούς – 2012

Είναι μια νέα κούρσα γεμάτη πάθος εντάσεις,
για την κουλτούρα με τάσεις που 'χεις ξεχάσει να πράξεις,
και δεν μπορείς πια να φράξεις,
είναι στ'ακουστικά κοφτά χαμόγελα,
του τύπου όλα παν καλά ειν' αποκρουστικά,
φορτίο μέσα μα από βόμβες κρύβω νότες στιβω,
καυτές ανάσες σε δίνω μέσα στην κοιλιά του κτήνους,
μόνος χόρεψα μην μου το παίζεις φίλος,
ίσως δεν ήμουν με κανέναν και σ'αυτό έμεινα ίδιος,
έμεινα σκύλος που δαγκώνει μιας και απλώνει
το χέρι της κάθε πόρνης όποιον βλέπει παντελόνι,
αα και κλέβει τον κόμπο του χτυπάει κάτω απ'την ζώνη,
τιμή χάθηκε για τα νταβατζιλίκια στην Ελλάδα,

ειν'όλοι πρώτοι αυτό φάνηκε,

μην μου μιλάς άλλο για νταλκάδες και μάγκες,

που απλά μιμούνται γιατί με μη μου απτού,

το όνομα μου συνώνυμο μες την εγκυκλοπαίδεια,

της ραπ με αυτό του κάφρου,

η ιστορια μας hiphop - lowbap

όπως του τίγρη και του δράκου,

όσα δεν ξέρετε και δεν θα μάθετε ποτέ,

γιατί όσοι ακούτε αυτά δεν τα γράφουν,

είναι φλώροι, και δεν ένοιωσαν τα στήθια,

να βαραίνει ένα μόνοι,

γράψαν πιο καλά κουπλέ αυτά όλα κι όλα με το ζόρι,

και δεν με κοίταξαν ποτέ μες τα μάτια απ'την αλεξ/πόλη

εδώ είναι εμπόλεμη ζώνη ρε δεν χωράνε lovestory,

και δεν συγνώμη και δεν χωράνε.

Ρυθμοί ρουκέτες τσακίζουν σαν τον Jordan τις μπασκέτες,

δεν πετούν λευκές πετσέτες,

όπως τ'ακούς

είναι στην μάχη ως το τέλος,

και πάντα παίζει χρόνος για χρώμα χώρος για breakers

όπως τ'ακούς

είναι τρελή η αδελφότητα δεν μπλέκεσαι,

και μπλέκεται για σένα κόντρα στην καρδιά και ψεύδεσαι,

όπως τ'ακούς

όπως τ'ακούς έτσι μπροστά μου ζωντανεύουν,

οι αλήτικες πράξεις οι πιο αληθινες κουβέντες.

Ζούμε στο δρόμο που λέγεται ζωή,

αν θες να 'μαστε γείτονες κάνε ότι κάνω ζήσε τι στιγμή,

δεν πα να είσαι και του δήμαρχου παιδί,

προς το παρών άντε στο διασος κολλητης μ εμενα ψαχνεις αφορμη

για να στην πέσω,

και τα σκυλιά μου στην αυλή για να μην παιζω

μόνος μου θα παίζω,

2011 δεν παίζει να με δέσουνε,

rappers σαν κι εμένα πια δεν παίζουν και δεν παίζονται,

πότε εμφανίστηκαν master στο tempo πες μου ρε?

πότε εμφανίστηκαν το hip hop πάντες κλαίγονται,

μόνος μου και όλοι σας ποιος είμαι καλά ξέρετε,

ξέρουμε πως είστε όλοι αδελφές που κλαίγονται,

ελάτε γρήγορα ελάτε κάντε με θεριό ξανά

που σέρνεται μέσα στην πόλη ύποπτα,

δεν είδες τίποτα ίσα που πρόλαβες,

να δεις πάνω σου να ρχομαι με ασταπιαία βήματα,

είναι τα κτήματα όλα τα πάτρια εδάφη που κρατώ,

δεν ξεπουλιέμαι για τα χρήματα,

ο ήχος μου δεν περνά μέσα από ηχοσυστήματα,

ρέει μέσα στις φλέβες όσο ζουν παλαιοσχολήτικα,

Ρυθμοί ρουκέτες τσακίζουν σαν τον Jordan τις μπασκέτες,

δεν πετούν λευκές πετσέτες,

όπως τ'ακούς

είναι στην μάχη ως το τέλος,

και πάντα παίζει χρόνος για χρώμα χώρος για breakers

όπως τ'ακούς

είναι τρελή η αδελφότητα δεν μπλέκεσαι,

και μπλέκεται για σένα κόντρα στην καρδιά και ψεύδεσαι,

όπως τ'ακούς

όπως τ'ακούς έτσι μπροστά μου ζωντανεύουν,

οι αλήτικες πράξεις οι πιο αληθινες κουβέντες.

5 Αστική φυλακή – 2012

Τ'αυτί μας δεν ιδρώνει,
το δάχτυλο μας δεν κωλώνει σκανδάλη δεν ενώνει,
την φωνή δεν σηκώνω το βλέμμα δεν ρίχνω για κανένα σας,
με δίδαξαν οι δρόμοι ναι δεν με κωλώσανε οι νόμοι (όχι)
είμαστε το αντίδοτο,
στο ραδιενεργό τους δηλητήριο,
που αναπνέουνε για να σηκώνει,
και φύγουμε στον χρόνο εμείς δεν χάνουμε πορεία,
δεν θα σου αφήσω απορία,
στα μάτια σαν σε κοιτώ και θα σου πω,
είσαι στον τρόπο ίσως γιατί βλέπω τόσο μίσος,
που πια δεν θέλω να το δω,
κατάστρεψε το λοιπόν κατάστρεψε το,
στο νταλαβέρι είναι που κάνει κανείς με τον αληθινό του ευατό,
μας παίξανε τυφλό και όλα παίζουν ρόλο,
να το 'χεις μόνο σου να μην γλύφεις κανένα κώλο,
αυτο είναι όλο είσαι μες την φωλιά του κούκου,
περασμένα μεσάνυχτα και χου,
και έμεινε χαμπάρι να το πάρεις,
κανένας πια δεν θα νοιαστεί κάνε στην σκασιά,
και φύγε από ΄΄κει δραπέτης από την αστική φυλακή.

τ'αδέρφια μου μέσα από την αγέλη μας,
δεν με φοβίζει τίποτα δεν με δεσμεύει τίποτα,
με όλα σας τα ψεύτικα σχέδια για εμάς,
στις γειτονιές μας αν πας ακούς εκέι να προσέξεις,
σαν βλάκας δεν θα μιλάς,
κι αν φοβηθείς να μην τρέξεις είναι παράξενα ξέρω,
είναι γιατί δεν σε ξέρουν κι αν είσαι μαλακισμένο,
έτσι θα μείνεις για όλους εδώ,

στο τέλος δεν θ'αντέξεις.

Λέξεις χωρίς αντίληψη τραγούδια δίχως νόημα,
στίγματα μαύρα σε λευκές σελίδες κουτοπόνηρα,
ακόμη έχουν όνειρα κι αν το 'χες αν το 'χες,
θα 'στε τόσο δίπλα μα στις νυχτερίδες πρόκες,
πιο μέσα τις γλώσσες πιο ψηλά τις τις κλοτσιές,
δίνω πορινή φωτιά με μπότες,
και όποιον με γαλότσες,
και καλοκαιρινή ξάπλα και ποντίκια γεμάτα,
όλα απλά κι ας μην πείθουν κανέναν τα γαμημένα τους τα φράγκα,
χόρεψε τε χορέψε τε πολίτη σαν την πάπια,
φυσάει καπνός ώς που να βγει από την
η μέρα κάπα ραμμένα όλα τα παραγωγικά δικαιώματα,
και κόβονται και ράβονται για μένα,
γάμα τα media ποιος από 'σας μιλάει με ντοκουμέντα,
σφυριά του 90 σκέτα και στεγνά στεγνά και σκέτα,
δίνε του δίνε του τράβα και πες του πως δεν θα παίξω το παιχνίδι του,
όλοι κοιτάνε πως από το rap θα φάνε,
δεν σέρνω το hip hop με αλυσίδες φύγαμε,
πες μου και πάμε προς μια διάσταση,
άλλη που χεις ΄δει άλλη χάρη και πυξίδα,
να 'χει άλλη η δύση και η ανατολή και το χορτάρι στο φεγγάρι,
ξες πως το κάνω γαμημένο στάρι,
είναι το μυστικό μου για να μην σε πιάνει ζάλη,
ξέρω έρχεσαι από μία κατάσταση άλλη,
το βινύλιο τραβάει και σε κράζει,
φαίνεται απέκτησες το πρόβλημα ότι δεν σε εκφράζει,
να σε τρομάζει,
το καλάμι καβαλάς σας τυφλοπόντικας γυρνάς,
μην μιλάς άλλο βρωμάς αλκοόλ,
γιορτάζεις ή μόνος θα κόβω ανάσα,

από τον βρώμικο βομό και της παράξενης πλευράς,
δίνουμε σήματα μος από βραδής,
τρέξε να το πεις σαν παιδί δραπέτης απ την αστική φυλακή.

τ'αδέρφια μου μέσα από την αγέλη μας,
δεν με φοβίζει τίποτα δεν με δεσμεύει τίποτα,
με όλα σας τα ψεύτικα σχέδια για εμάς,
στις γειτονιές μας αν πας ακούς εκέι να προσέξεις,
σαν βλάκας δεν θα μιλάς,
κι αν φοβηθείς να μην τρέξεις είναι παράξενα ξέρω,
είναι γιατί δεν σε ξέρουν κι αν είσαι μαλακισμένο,
έτσι θα μείνεις για όλους εδώ,
στο τέλος δεν θ'αντέξεις.

6 Κίνδυνος θάνατος – 2012

Άσε τα λόγια τώρα ο,τι δίνεις παίρνεις,
πέφτεις απότομα ο,τι δίνεις παίρνεις,
κουκούλες και ρόπαλα ο,τι δίνεις παίρνεις,
κίνδυνος θάνατος μόρτη ο,τι δίνεις παίρνεις. x2

Δώστε αγάπη τα μικρόφωνα,
κουράστικα να κράτω σαν αυτόματα,
να σημαδεύω αυτιά μάτια και στόματα,
αν δεις tattoo πάνω στο θώρακα,
γραφεί αλήθειες σίγουρα και μόνιμα,
γράφει σαν χολή όχι μ'εμάς κι εσύ καμιά,
με τέτοιο ζήλος και ψευτιά,
όλα τα κουπλέ μας για προσάναμα στο βαρέλι στην φωτιά,
δίνουμε τόσο καιρό που όσο προσόν κι αν έχεις,
δεν έχεις αγέλη να σταθεί κοντά σου στο μπετό,
είναι ρόδα που όσο γυρνά σε εκπλήσσει,
σου προκαλεί λίθαργο και δύση,
η νύχτα με τους αδερφούς μου,
πίτα man θα είμαστε πάντοτε σε στροβιλισμό,
και δεν θα πιαστούμε ποτέ στα δίχτυα των εχθρών,
το μάτι πάντα ανοιχτό κι είναι το τρίτο,
η μπαλάντα μου θυμίζει την γούνα μου να καλύπτω όταν τα φώτα του εντός,
και αρχίζει να εκδηλώνεται το μίσος εώς τότε δρω,
σαν αγρίμι όταν μέσα στην ζούγκλα ξυπνώ.

Άσε τα λόγια τώρα ο,τι δίνεις παίρνεις,
πέφτεις απότομα ο,τι δίνεις παίρνεις,
κουκούλες και ρόπαλα ο,τι δίνεις παίρνεις,
κίνδυνος θάνατος μόρτη ο,τι δίνεις παίρνεις. x2

Ότι δίνεις παίρνεις θερίζεις ότι σπέρνεις,

ξέρεις πως δεν αντέχεις μες τι παλαίστρα μου να μπεις,
αν τραγουδώ και η αγέλη το κρατά ψηλά,
ξύλο θα φας,
γύρω μου δεν υπάρχουν flash μόνο fullface και tags,
ο πανικός κυλάει στο αίμα μας παράνομοι όλοι από τα 10 μας,
και αν μπορούνε ας το βγάλουν ψέμα ας τολμήσουν,
όσοι θέλουν την λάμψη,
από το στέμμα του λέοντα να κρατήσουν θα μας πολεμήσουν,
θα ναι αληθινό ότι συναντήσουν,
εμείς δεν τρέξαμε στεκόμαστε στα πόδια μας,
αυτά που δεν θα γονατίζουν όσοι νομίζουν,
πως σκίζουν ότι τα όπλα θα ρίξουν,
πρώτη κουβέντα θ'ανοίξουν και θα σε πουλήσουν,
καμία ανακοπή για τον υπόνομο το χτίζω μικρόφωνα,
και τα καίω στο ημίφως συνήθως,
ανήκω στα πόστα κρατάω σαν λύκος,
που δεν είναι φίλος ούτε μάνα της αγέλης,
ξεχωρίζει μες το πλήθος.

Άσε τα λόγια τώρα ο,τι δίνεις παίρνεις,
πέφτεις απότομα ο,τι δίνεις παίρνεις,
κουκούλες και ρόπαλα ο,τι δίνεις παίρνεις,
κίνδυνος θάνατος μόρτη ο,τι δίνεις παίρνεις.

7 Τι ζητάς – 2012

Γύρνα μια φορά έστω γύρνα και πες πως,
δεν έχεις καταλάβει τι είναι φρέσκος,
και τι είναι ρέστος,
είμαστε καυλωμένοι και για φέτος,
είναι υγρά κάτω από τα βάδην της πόλης
και μολυσμένος ήχος συναίσθημα ρίγος,
πέφτει στα μάτια μου μπόμπιρα ζήσε που πας,
ξες καλά το δρόμο τα στενά
πως είναι πιο παλιά από τα παπούτσια που φοράς,
είναι ασθένεια η νύχτα κολλάς αν μαζί της πας,
είναι το τάγμα των όπλων κολλητοί μου παιδιά των δρόμων,
μάγκες από όλες τις πόλεις mc's χίλιων μικροφώνων,
για να ψάχνεσαι όταν στα live σκάτε για να χάνεσαι,
και όταν τα μαζεύουμε μην βιάζεστε,
αλλού να πας είναι πολύ βαρύς ο τσαμπουκάς για τα φαρδιά σου,
αν δεν την βάλεις κάτω βάζεις κάτω τα μυαλά σου,
την τρέλα και αυτήν να το θυμάσαι την καρδιά σου,
ακολουθεί σκουπίδια είστε μες την rap ελληνική σκηνή,
συμπεράσματα να βγάλετε μην βιάζεστε,
σαν mc's είσαι σκουπίδια,
και απλώς σαν άνθρωποι δεν μάθατε να νοιάζεστε,
ήταν κάπως αλλιώς όταν ήμασταν πρώτα παιδιά εμείς,
όλοι μας είχαν στο μάτι μα κανείς δεν ακουμπούσε,
όμως γιατί ήσουν μόνος ήμασταν ομάδα δρόμος,
είχαμε κώδικα τιμής ακολουθήσαμε φόρους ζωής,
και δείξαμε τυφλή εμπιστοσύνη,
νιώσαμε ρουφιανιά γύρω μας κάποιοι νιώσανε το κρύο,
ακόμα τρομοκράτης πάνω στην δικιά του άσφαλτο πατά,
στα μέρη που μεγάλωσε γυρνά και όταν θέλει να τραγουδήσει,
γραμμένο σ'έχει και τραγουδά για τα βινύλια τα μπουκάλια,

την αρρώστια τον ρυθμό του '90 πλυν τα γκάζια,
πιο ωραίες ιστορίες γράφονται μες τα σκοτάδια,
τα μάτια φωτιά με γάντια graffita και δίχως θέμα μα με νόημα,
να λύσουμε το κόλλημα πως έχουνε όλοι γύρω μας πρόβλημα,
να 'μαστε έξυπνοι bro και όταν κάνουμε όνειρα,
να μένουνε πραγματικά ανώνυμα,
είναι τα μόνα απ'την Άλεξ Πόλη,
μέγα τ'όνειρα από βούδα καρδιά,
που δεν σκα δεν παγώνει τραγουδά κι επιβιώνει,
μέσα στο πλοίο χιόνι από μακριά κοιτάζουν όλοι,
το τρελοκομείο ΖΩ κι αναδεικνύω την ουσία της ειλικρινώς,
είμαι πάντα εν κίνησή αν βρεθώ,
μέσα στο άψυχο τοπίο που είναι κρύο,
ξυπνάτε γρήγορα να γίνουν όλα φωτεινά,
πάψε τις απειλές τ'ανούσια βρωμόλογα,
αν ονειρεύεσαι μάγκες μαζί με ΄μάς,
άλλωστε λες όσα δεν κάνεις,
αν όντως ξέρεις ποιον πολεμάς,
τότε κοπιάστε είναι το πάτημα,
από το τάγμα και από τον slash

8 TMPU

Κοιτάζω πίσω να δω φως ή φώτα ν' ανοίξω,
δεν φοβάμαι να ελπίζω να ξαναχτίζω,
τα γκρεμισμένα κάστρα μ' αναμειγμένα,
χαρμάνη ιδρώτα και αίμα,
και θα στύψω την άσφαλτο πίσω να μου δώσει,
δεν έφυγε ποτέ προτού νυχτώσει,
μεγάλωσα σ' αγέλη που δεν έχει προδώσει κανένα,
το barco pozi ήταν όλα το barco pozi είναι ένα και ένα,
η αρχή των πάντων δεν το ξεχνώ δίχως φρένα,
12 χρόνια στην στράτα, 12 κουπλέ και τρέλα,
από το στόμα του κτήνους,
δεν παρακάλεσε κανένα να με βγάλει,
μένω μόνος χορεύοντας με τους λύκους,
ξεσηκώτης δολοφόνος είμαι ανάμεσα σε λίγους,
κύκλους το μυαλό μας κάνει,
μες στη δίνη της χρονιά του κόσμου κλείνει,
τους δείκτες του ρολογιού σ'ένα σεντούκι,
και μένουμε ελεύθεροι στην γειτονιά της πόλης,
μας είμαστε εκεί αν ψάχνεις το χαστούκια rookie,

Εκείνο που τους ξέρω και με ξέρουν,
είναι αυτός που θέλουν,
είναι αυτό που παίρνουν,
πάντα γι 'αυτούς που φόβο νιώθουν και με προσέχουν,
εμένα κοιτάζουν το συμφέρον,
όσο μιλάς για το συμφέρον.

Με μουσική rap μπάσα και ψυχή φάτσα,
από καμικάζι κάστα που δεν ψάχνει στην μπάτσα,
πάντα με χρώμα στην πόλη,
κίνηση κόντρα στο ζόρι από παλιά,

είδα το θάνατο στα μάτια να κοιτά χωρίς γυαλιά,
και ένα πιστόλι,
είδα τον Άγγελο τιμόνι να κρατά rap για 17 και πάνω,
97 και κάνω είναι ο τρόμο το κρατά με αξιοπρέπεια,
για κάτι που κάποιοι ονομάσανε συνδικάτο,
φέρτε κουβέρτες στους άστεγους να μοιράσουν οι λεβέντες,
του βορρά καίω και 'γω το σκάω hiphop ρεμπέτες,
εκπροσωπούν γύρω απ'το πύρινο βαρέλι,
ρυθμό πιάνουν το κρατούν και μένουν πρώτη γραμμή,
δεν το παριστάνουν φτάνουν,
ότι πιο πολύτιμο οι μάχες που κερδίζουν,
και την ώρα τους δεν χάνουν,
το κίνημα μας πάει μαζί και 'συ,
παντού το σεβασμό για όλα,
τα αδέρφια που αληθινό το κρατούν,
όπου κι αν βρεθούν όπου κι αν σταθούν,
όπου οι καρδιές μας χτυπούν.

Εκείνο που τους ξέρω και με ξέρουν,
είναι αυτός που θέλουν,
είναι αυτό που παίρνουν,
πάντα γι'αυτούς που φόβο νιώθουν και με προσέχουν,
εμένα κοιτάζουν το συμφέρον,
όσο μιλάς για το συμφέρον.

9 Touchdown – 2012

Όλα είναι μέσα στο πρόγραμμα,
με αίμα βγάλαμε έξω το δικό μας όνομα,
είναι ο Billy και ο Nick touchdown,
είμαστε μες το πεδίο μάχης επάνω μας σκάν,
ραπάδες σαν μυγαράκια όμως δεν μας κουνάν,
και τα παπούτσια μου στην λάσπη με ορμή σε βουτάν,
Μπουφάν και μπότες πάνω σε βρώμικο χιόνι,
δεν έχω δίπλα μου κανέναν που από φόβο τρέμει και ιδρώνει,
κανείς μας τις μαγκιές σας δεν σηκώνει,
καθένας μας μια σφαίρα που στο γεμιστήρα του καλάζ(νικοφ) κουμπώνει,
οι κλώνοι δεν μ'ενθουσιάζουν γίνομαι αγχώνη,
και τότε σαν το γέλιο τους τελειώνει,
όλοι για βάπτισμα πυρός στην κρύα πόλη
ποιος με πιάνει έμπνευση μας ακόμη οι δρόμοι,
ακόμη οι δρόμοι φωνάζουνε χτύπα,
τα μάτια μας γυρνάν ανάποδα μέσα στην νύχτα,
τα χέρια μας κρατάνε σίδερα και είναι αλήθεια,
δεν έχετε ελπίδα καμιά όλα φωτιά,
γύρω μας πάντα τρελή καταιγίδα,
γύρω μας νιώθεις σαν πυρωμένη χειροβομβίδα,
περιμένεις ν'ανταμώσεις την μοίρα,
και να γραφτεί ιστορία με την υπογραφή σου μ'αίμα στα κρύα,
πεζοδρόμια του κέντρου σχολεία,
τυλιγμένα με συρματόπλεγμα σταμάτα να το παίζεις κυρία,
κοφτά χαμόγελα και δες τη αλήθεια τον πόνο,
και το χάος στα μάτια μου όταν το βλέμμα σηκώνω,
είμαι απ'αυτούς που ζήσανε τον τρόμο μεγάλωσα στο δρόμο,
γεννήθηκαν ζούνε και θα πεθάνουνε σ'ένα κόσμο δίχως χρόνο,
ο Billy Slash ρίχνει τα δίχτυα και εγώ με ένα upercut μόνο το αποτελειώνω.

10 Χίλια Μικρόφωνα

Παλιές συνήθειες ξανά μεσ'απ'το γκρίζο,
μικρόφωνα και rappers ήρθα να εξαφανίσω,
έτσι για την φάση έτσι γιατί δε γαβγίζω
έτσι γιατί κότσια έχω το θεό ν'αντικρίσω,
πίσω μου πόδια να να τρίζουν οι σφαίρες που γυρίζουν,
γυρνώ να δω τι θέλουν να μου πουν αλλά μου ψιθυρίζουν,
βλέπεις φοβούνται δειλιάζουν,
είμαι από εκείνους που έμαθε η ζωή τους,
να μην διστάζουν,
τα μάτια του Detro αδρεναλίνη στάζουν,
τα δάκρυα στα μάγουλα μας δεν θέλεις να στάξουν,
όσοι κάνουν ραπ θα σε νυστάξουν
όσοι ξέρουν από σεβασμό θα δώσουν και δεν θα χάσουν,
μιλάμε κατευθείαν στην καρδιά,
στο υποσυνείδητο σου και ας μην φοράς φαρδιά,
δεν σε 'κανε μάγκα το παντελόνι,
και 'κείνο που σε σώνει θέλει ζόρι,κότσια, τόλμη
Τόλμη και πάμε για τη νίκη,
είναι κλίκα που κλικ κλικ κλακ-άρει μες την μύτη,
σας εκφράζει το ρουφιανιλίκι και το starιλίκι,
μας εκφράζει wildstyle σε μπατσικά πάνω γκραφίτι
είμαι παντού όπου το κουστούμι σου φοράς,
έχω πατήσει με το πόδι μου και φύτρωσε μπελάς,
είμαι ραπ τσαμπουκάς, ραπ τσαμπουκάς, ραπ
rap τσαμπουκάς rap τσαμπουκάς, ραπ
ζω και κατοικώ στην πόλη χάους,
σύνθημα γαμιέται ο mickey mouse,
δεν πάτησα το stop να μπουν στο pause,
όταν είμαι μες το booth ο Billy δεν πατώ το pause,
ούτε που ρωτάς "Χίλια Μικρόφωνα" mics δεν φτάνουν για 'μας,
χίλια μικρόφωνα είναι πολλά για τ'αρχίδια που κουβαλάς,

μπαρντόν μαντάμ καλά λόγια πάντα ξεχνάς γι'αυτό βρωμόστομους,
μας λες μα τι μου τσαμπουν

11 Υγρό Άζωτο - 2012

Δεν είναι glamour δεν είναι mainstream,
είναι το λυρικό μου
σου το 'χω πει πως χάνουν τα μυαλά τους,
τα σκυλιά μου όταν χτυπώ την χώρα με ρυθμούς τιτάνων,
κάνω στην σκηνή τους mc's να ανακαλύπτουν όσα δεν φτάνουν,
και την χαμένη τους μαγκιά που μπρος μου πάντα χάνουν,
και μετά κάνουν πως ψάχνονται άντε ρε,
να δούμε πια ποιοι από αυτούς αισθάνονται,
άντρες μαχητές για άμαχα γυναικόπαιδα που σφάζονται,
είναι αυτοπροσώπως της hip hop κουλτούρας ο βάνδαλος,
ήρεμος σαν άγγελος κάγκελα αν βάλουν γύρω μου ανήσυχος σαν διάβολος,
βγαίνω από το κλουβί με κάθε τρόπο είμαι άσωτος,
μπάτσοι αν με δούνε νευρικό μένουνε παγωτό,
σε κλάσματα σαν να τους ψεκάζουν με "Υγρό Άζωτο",
τα κύτταρα μου σαν ναυάγιο μες τον ωκεανό,
παλεύουν για να βγουν ζωντανά στο αύριο,
δεν δίνω μία κι αν δίνω πάντοτε βγάζω κάτι,
12ος χρόνος Νικολής στην πόλη και δεν αλλάζω άχτι,
12ος χρόνος Νικολής και τον πήχη ανεβάζω,
μαζί με τον σάκο του box στομάχια θα τινάξω,
στον να ξετινάζω παραγωγές δεν πάω πάσο,
στο να ξεφτιλίζω υποκριτές πετάω πάντα άσσο,
και το παπά 21 βγάζω στα παιχνίδια που στήσουνε φίδια,
στήνουν στους δρόμους στα μουλωχτά,
είναι rap ποιότης είμαι απλά εκπρόσωπος της απ'το '99,

Νίκος του χάους την γενιά,
ΜΙ είδα ραπάδες μες τα κελιά κι έγινα βόμβα.

Θα το πω απλά και καθαρά
ΓΑΜΙΕΤΑΙ Η ΟΜΑΔΑ
Θα το πούμε για άλλη μια φορά
ΓΑΜΙΕΤΑΙ Η ΟΜΑΔΑ
Δεν βγάζουμε τίποτα από το rap
ΓΑΜΙΕΤΑΙ Η ΟΜΑΔΑ
Το κάναμε έτσι από την αρχή
ΓΑΜΙΕΤΑΙ Η ΟΜΑΔΑ

Το κάνατε εξ αρχής για την δραχμή και για την πόζα,
ρόδαν δεν είναι είναι γρανάζι μηχανής που σφάζει,
είμαι σε δράση από την φέξη ως τη χάση,
κι είναι μπροστά μας πολύ μικρός ο κόσμος τους,
τη γιορτή για να μας χαλάσει είμαστε είμαστε πάντα εντάξει,
ο Billy και ο Νικ σε lives φάση,
η Άλεξ η πατρίδα μας και η Χαβάη η φάση,
ταξίδι χωρίς στάση με κολλημένο γκάζι,
σαφάρι μες την ζούγκλα που παριστάνεις το λιοντάρι,
Αυτόνομα κινώ την κούκλα που 'χα φυλάξει μέσα στο πατάρι,
ντάρι-ντάρι εσείς τραγουδάτε,
μα βγαίνουν φρικιά μέσα από το κελάρι,
και χάρη στο Γκάρι το βελησνεκές,
που φέρνει τον ήχο για τις γειτονιές,
η πώρωση πηγαίνει πίσω σ'αυτόν,
λοιπόν όλες οι ρίμες τους είναι επικές,
κάντε πίσω ανάσα πριν κρατήσω,
αν θέλεις να σου δείξω τότε θέλεις να στον μπήξω,
δεν κάνω rap για πλάκα δεν μασάω δεν λυγίζω,
δεν είμαι φίρμα είμαι κτήτορας και συνεχίζω,

12 Μια Μέρα - 2015

Σήμερα ξύπνησα στο πλάι της
Μ' αρπαζε απ' τα χέρια και με πήρε απ' τα πελάγη της μια βόλτα να με πάει
Να μου δείξει είπε θέλει όσα είδανε τα μάτια της, να καταλάβω πώς με
τόσο πόνο τραγουδάει (τραγουδάει)
Η πόλη ήταν κρύα, ήταν γκρίζα τα σύννεφα
Κι εμείς πετάμε γρήγορα, σαν τα πουλιά στη θύελλα
Μου είπε «πίστεψε», της είπα πως ποτέ δεν πίστευα
Κι έτσι περάσαμε στο χθες από το κρύο σήμερα

Ήξερα πως να ζεσταθώ ήθελα, κι όμως
Τη ζεστάσια γύρευα εκεί που τέλειωνε ο δρόμος
Πάγωσε η ψυχή μου όμως όσο τον διέβαινα
Κι όσο κοντά κι αν ήμασταν πάντα στην άκρη σ' άφηνα και πάντα μόνος έμενα
Εμένα που με παίρνεις για τρελό, μ' αυτό ταυτίστηκα όμως δεν έγινα
Σ' ένα κουτί ποτέ δεν κλείστηκα
Μεσα απ' τα ακουστικά μου ότι με στήριζες πείστηκα
Ειδα πως έχω πολλά νεύρα και δε χαίρομαι συχνά, να διασκεδάσω πάντα κάτι δε μ' αφήνει
Μα έχω δει κι έχω ζήσει πράγματα τρελά και σαν σωστός είμαι εγώ που παίρνω πάντα την ευθύνη
Σε καλό ή σε κακό αν θα μου βγει, ποτέ δεν ξέρεις
Ρίσκο θέλεις να πάρουμε; Ας κάνουμ' ό,τι θέλεις
Θα βάλουμε ό,τι έχω κι ό,τι έχεις
Κι από το κλουβί να φύγουμε, αρκεί να ξέρω πως θα με προσέχεις

[Bridge]
Σήμερα ξύπνησα στο πλάι της
Μ' αρπαζε απ' τα χέρια και με πήρε απ' τα πελάγη της μια βόλτα να με πάει
Να μου δείξει είπε θέλει όσα είδανε τα μάτια της, να καταλάβω πώς με τόσο πόνο τραγουδάει (τραγουδάει)
Η πόλη ήταν κρύα, ήταν γοργά τα σύννεφα

Στον δρόμο περπατήσαμε που δε γνωρίζει συνορα
Μου ειπε «πίστεψε», της ειπα «δύσκολα θα πίστευα»
Το χθες πέρασε γρήγορα, ξημέρωσε το ύστερα

[Verse 2]
Γυρνάμε μες στην πολη που σ' αφήνει πάντα άδειο
Το σπίτι δε μας χώρεσε, μήτε και το τετράδιο
Ανέμελα περπάτησα στου δρόμου το ναυάγιο
Το μουσικό στερέωμα δε σπας χωρίς κουράγιο
Ζω στα όμορφα, ελεύθερα συννεφα
Με τη μουσική πετάμε πάντα προς τη θύελλα
Νιώθεις περίεργα; Σβήνεις τα φωτά, τα παράθυρά σου σύνορα
Κι η πόρτα σου δίνη μέσα στην έρημο που σε τραβάει μες στα χρώματα
Βρέξε με αλκοόλ τα νεκροκέφαλα τα κόκκαλα
Χάρισε χαμόγελα κι αν θέλεις, μην πεις όνομα
Ό,τι σε βολεύει, μόνο μη μιλάς απότομα
Πρέπει να τη βγάλεις καθαρή τούτο το βράδυ
Το δίφαρο μες στο στενό θεώρησε σημάδι
Σε θέλουν να σκοντάψεις, περήφανοι παλιάτσοι
Ξετσίπωτες χορεύτριες και πλούσιοι κομπάρσοι

Σήμερα ξύπνησε στο πλάι μου
Της άπλωσα το χέρι και τη ρώτησα αν θέλει μαζί μου βόλτα να πάει
Να της δείξω απ' τη μεριά μου όσα το ματι δε βλέπει και να νιώσει ό,τι νιώθω κάθε φορά που τραγουδάει (τραγουδάει)
Η πόλη ήταν κρύα και γκρίζα-μπλέ τα σύννεφα
Σε στρόβιλο χανόμαστε, βρισκόμαστε στο σήμερα
Μου είπες «πίστεψε», σου είπα πάντα πως θα πίστευα
Στα μάτια σε κοιτώ και τραγουδάω γλυκομίλητα

Θα πάψει, μια μέρα το τραγούδι μας θα πάψει
Ζούμε ό,τι προλαβαίνουμε, το χέρι όσα αρπάξει

Τα παίρνουμε και φεύγουμε, αναζητούμε δράση
Και κάποιους τυχερούς μια αγκαλιά τους ξεκουράζει
Θα πάψει, μια μέρα το τραγούδι μας θα πάψει
Ζούμε ό,τι προλαβαίνουμε, το χέρι όσα αρπάξει
Θέλει κουράγιο η ζωή, αλλά και τόλμη
Και μες στο ταξίδι της δε σε αφήνω μόνη

13 Μονοπάτια -2015

Σε μπόρες και βροχές ήμασταν κοντά
Yinka και Detro πάντα σου συμπαραστέκονταν
Τα χαμόγελα της crest
Το ξες πως είμαστε οι μουσικοί παράγοντες και μαχητές
Κάτω πως δεν παίζει να το βάλω και να προσβάλλω τον μπρο μου
Μπες μέσα στο κομμάτι να καταλάβεις τον λόγο
Τα μονοπάτια να'ναι φωτεινά
Τα λόγια σκόρπια με νόημα και όραμα
Πάλι γυρνάμε στων ονείρων την οδό
Ο Νίκος ο κακός ήτανε κάποτε εδώ
Μα τώρα πρέπει να πήρε χαμπάρι
Ότι οι κουρσάροι καταφτάσαν και το πλοίο τους έχει πιάσει λιμάνι
Και Δες πως βγαίνουν και χορεύουν
Ασταμάτητα
Με μάτια γυάλινα και με βήματα ανάλαφρα
Στο πάτωμα δεν ακουμπάνε τόσο τα δάχτυλα
Που βγαίνουν απ'τις τρύπες απ'τα πάνινα τους παπούτσια
Χορεύουν όλοι τους ξανά στο θείο άκουσμα
Κι ας ξέχασαν το τραίνο που πέρασε χώρις στάση

Χάρισμα δεν με πειράζει

Θα το πάρω με τα πόδια μου ταιριάζει

Βγάλε απ’τα ακουστικά σου το μαράζι

Και τι κάνουν οι άλλοι μην σε νοιάζει να βρεις

Τι γραμμή της ζωής,μεσ’ τα φώτα της πόλης που εσύ διάλεξες να ζεις

Η πορεία σου να είναι ομαλή

Γλυκιά και όμορφη σαν μελωδία πάμε

Πέφτουμε μεσ’ την ουτοπία σαν μετεωρίτες

Μαγεύουμε αγγίζοντας αλήτισσες και αλήτες

Είναι αγέλη που δεν σέβεται την βία,μα στην τέχνη διαπρέπει

Θέλεις ή δεν θέλεις υπάρχει λόγος παίχτη

Να ψάξεις για να βρεις την αγάπη που την καρδιά μας λιώνει όπως λιώνει το κερί

Είναι δύσκολοι καιροί κι απ’ το ατσάλι πιο σκληροί

Η χαρά μας αποκεφαλίζει καθετί στο πέρασμά μας

Υποφέρει η γενιά μας,κι η οικογένειά μας

Και μεις σαν πειρατές θα πιούμε απόψε στην υγιά μας,η γειτονιά μας

Το κακό γίνεται ομπρέλα

Είναι το ραπ του δρόμου δεν έχει αχίλλεια φτέρνα

Η ΦΑΣΗ ΘΕΛΩ ΝΑ’ΧΕΙ ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΑ ΛΟΓΙΑ ΚΑΙ ΟΡΑΜΑΤΑ ΤΑ ΜΟΝΟΠΑΤΙΑ ΦΤΙΑΧΝΩ ΜΕ ΤΑ ΕΣΩΨΥΧΑ

Ξεκινώ από γειτονιές που ανατέλλουν

Πυρήνας,στο πλάι μου παλιοί καλοί που θέλουν

Να γλεντάμε στου ονείρου τα πλακόστρωτα

Βλέπουμε την μουσική ακούμε αυτά που δεν λες στα ηχοχρώματα

Με μια κουβέντα περιγράφω τα ανείπωτα

Και γράφει τα δες θα προβάλλουμε ψυχή κοντά στο παραλήρημα

Βλέπω οράματα με μας να πετάμε πάνω απ’τη πόλη και να προσγειωνόμαστε σε ξέφωτα

Το καραβάνι στροβιλίζεται μέσα σε δήνες

Φτιαγμένες από ρίμες μπροστά μαγεμένες λίρες

Μέσα στις φρήκες μας γίνονται οι μέρες στείρες

Μα το πανηγύρι θα ανοίξει τις ψυχής μας τις θήρες

Υοο,πάμε γι’ άλλα τα καλύτερα έρχονται

Η ιστορία μας γράφεται όσο ζούμε και μαθαίνουμε
Αλάνα μια ζωή θα τα σπάω και θα πορώνομαι
Τα πιο όμορφα και ουσιαστικά δεν τα πληρώνουμε..

14 Τελευταίο θρανίο - 2015

Στις κίτρινες σελίδες ενός τετραδίου μολυβενιο αγγιγμα αφηνω
Δινω νοημα προτου τις παραδωσω στο βαρελι με τις φλογες για να ζεστανουν το κρυο
Το δωματιο μου ειναι αστειο
Πως μου φερεται το εγω μου, φαινεται να νοσταλγει ατομα
Μα μες την πρωτη θυμιση τους ριχνει το κεφαλι προς το πατωμα
Και ξεκινα στροβιλος συναισθηματων
Ψυχη απο αγαπη ολιγαρκης οπως απ το νερο οι ριζες των κακτων
Μεσα απο την ερημο βγαλμενα ολα τα χρονια μου γκρεμισμενα σαν παλατια στην αμμο
Η μουσικη που επελεξα να μ ακολουθει μονη σαν καλαμια στον καμπο
Ακροβατης με το μισος, τραμπολινο
Για τα νευρα του, σβηνω το τσιγαρο με τη μποτα κι απ το μπουκαλι πινω
Το δρομο απο μεσα μου δε βγαζεις ανοιξε με αν θες στα δυο
Δεν το ραβω γι αυτο και δε βαφομαι μιμος
Ειμαι λιγος μπρος στο κτηνος
Γι αυτο φτιαχνω με την τρελα μου σχεδια
Το ηφαιστειο σαν εκραγει να φυγω
Αυτο ομως που θα παρω εγω μαζι μου δε μου το μαθε η δασκαλα στο ωδειο
Δεν το ειδα σε κανενα προσωπων βιβλιο
Ειμαι ο Νικολης και δεν αλλαζω το θρανιο ουτε και θεση
Περασαν τα χρονια απο τη νυχτα που πληρωσαμε το τιμημα να οδηγαμε φεσι
Κι ετσι μαθαμε πως η αυλαια
Οσο βαρια κι αν ειναι, αν το προγραμμα δε ληξει δε θα πεσει

(Ξερεις, γουσταρω να γραφω τη καθε λεξη)

Δε γεμιζω το τετραδιο και δε φτιαχνω σεναριο ακομα

Απολαμβανω καθε αναπνοη γιατι μπορω μ αυτη να δωσω σε ενα τραγουδι χρωμα

Παθος και ρυθμο

Κι ακομα πανω απο τις μαυρες θαλασσες πετω

Της φουρτουνας νοσταλγος μα ποτε μου ναυαγος

Να ξερεις το ΜΙ πλοιο ταξιδευει προς ολοταχως

Ειναι βραχος, το ακουσμα μας καμπος

Απλωνει τη σκια του για τα χρονια που κηδεψαμε σε ταφους

Και το παθος μας να γραφουμε ωμα

Στρεφω τα φωτα προς το λαθος σας

Καμια αναγκη για τη συγκρουση

Μοναχα προσφορα κοινωνικη κοντρα στη φτωχεια και την τυφλωση

Οχι ναρκωτικη υποστηριξη

Αντιθετη παντα μπροστα στου σεβασμου τη σπιλωση

Ανθρωποι που θελουν οι συνηθειες

Να υπερβουν τις σκεψεις που μαστιζουν τους νεους κι ειναι ηλιθιες

Νομιζεις πως πισω απο τ ονομα που χτισα κρυφτηκες

Ειμαι πανω απ το κενο και σου τονιζω πως στην πρωτη σταλα ιδρωτα γλιστησες

Αν κανεις ραπ εισαι γαματος ομως τη νοημοσυνη σου δειχνεις σαν ν' υποτιμησες

Το σεβασμο μου αν το μεσα σου κοιμοταν οταν σε γνωρισα

Και απλα φανηκε μια μερα ποσο αρρωστημενος ξυπνησες

Μα δεν το βλεπω μασκαρατα καν δε μοιαζει

Οποτε παριστανε το βλακα και μη σε νοιαζει

Στη μαχη που αγωνιζομαι τις σφαιρες κανεις χαζι

Εχουνε καμουφλαζ οι καμικαζι

Προτιμησες με μιας

Το ρευμα της δολιοφθορας

Εχω χαμογελα για φιλους που το μισος τους τρομαζει

Ενα χερι που σε πιανει και στη θεση σου σε βαζει

Μα δεν ειμαι εδω αυτος που θα σε φτασει στην εξιλεωση σου

Απ την αρχη σου το ειχα πει αναθεωρησε πριν κοιμηθεις την καθε κινηση σου

Αφου λοιπον ησουν χαζος αποκαλυψου

Το φαγητο δεν ειναι αναλατο απλως δεν εχεις γευση και κανεις λαθος εκτιμηση

Ζησε λοιπον μες την δυσφημιση τη φημη φτυνω παντα πιστευα στη μετεμψυχωση

Ποτε μου δε ζητιανεψα για λυτρωση

Ποτε μου δε ζητιανεψα για γαμημενη λυτρωση (ακους; ακους;)

Το μονο που χρειαστηκα να παθω

Να χασω τη ζωη μου κι απο θαυμα να ξαναρθω

Σε τουτο τον επιγειο ταφο

Την ωρα και τη μερα μου ξερω πως να περασω

Σκεφτομαι και γραφω

Το μονο που χρειαστηκα να παθω

Να χασω τη ζωη μου κι απο θαυμα να ξαναρθω

Σε τουτο τον επιγειο ταφο

Την ωρα και τη μερα μου ξερω πως να περασω

Σκεφτομαι και γραφω

19. 12ος Πίθηκος

1 Ωμό – 2008

Είμαι ο άσσος στο μανίκι του κάθε απατεώνα
δυνατός σαν λεγεώνα μες στο μάτι του κυκλώνα
με κανόνα να φοράω το καπέλο μου ανάποδα
12ος πάλι φέρνει σαματά
σκληρός όπως ο γρανίτης ραπ δυναμίτης
σκάει μύτη όποιος δεν νιώθει στιλ του δρόμου ας κάτσει σπίτι
είμαστε λίγοι και τρελοί είμαστε απειλή
για όσους την είδαν ντίβες φύγετε από μπροστά μου κατσαρίδες
είδες δεν είδες δεν άκουσες τίποτα δεν είπες
καταδικασμένος μια ζωή να κάνεις πίπες
για να ακουστείς γράψε κανένα ψευτό diss
τι θα μας πεις άστο ρε τσάκαλε τα λέγαμε peace
άκουσε το διάδωσέ το αν έχεις skills
αληθινά ψηλέ τότε ψηλά κρατησέ το
και δες στο παιχνίδι δε χωράνε αδερφές
ταλέντο έχεις ή δεν έχεις έτσι πάει και λέγε ότι θες
δες τεχνικές τζούρες καυτές τρελές
το κάνω σήμερα για αύριο και ίδιο μες χτες
με διαφορές ανεβάζω levels δες σφαλιάρες
ηχητικές δε μας ξες back off αδερφές
στρίβω πάνω στο τετράδιο που γράφω για να`χω lyrics
φωτιά υπογραφή το ταλέντο και μετά
και μετά το στόμα μου θα βγάλει καπνό
δεν πατάω στο ρυθμό είμαι γεννημένος από αυτόν.

Τσεκ ένα ένα δύο είναι ο 12ος πίθηκος εδώ
και πάλι μπροστά σας το ξέρω ρε μάγκες
το ξέρω όλοι είστε οι καλύτεροι mcs

γαμάτε μάνες πατέρες σόγια τα πάντα γαμάτε
να πούμε για αυτό και εγώ έχω να σας πω κάτι.

Όπως κατάλαβες είμαι λίγάκι αγενής
δεν ψάχνω να κάνω όνομα στις πλάτες άλλων mcs
είμαι μηχάνημα που γράφει συνεχόμενα ασταμάτητα
ποτέ μου ψεύτες και υποκριτές δε σεβάστηκα
και αν όπως πάντα πας να σνομπάρεις και να μου πεις
πως τα ραπ μου είναι μούφα τι να πεις να στα αρχίδια μου
δεν με ακουμπάς δε με πονάς
σε ενοχλεί αυτό και για αυτό μια ζωή χολή ξερνάς
φέρε μου ολόκληρο στρατό το στόμα να μου κλείσει
αν θέλεις κόψε μου της φλέβες πάλι ραπ θα κυλίσει
η μόνη λύση η ροή μου για να σταματήσει
είναι να με κερδίσεις μα ραπάρεις σαν τη Βίσση
αυθάδεις και ειρωνικός και ειρωνικός ο τόνος μου
κάνω για πέντε μάγκα είμαι crew από μόνος μου
δεν έχω κανένα ανάγκη κανένα πούστη να με αναδείξει
να με κάνει γνωστό στα τέσσερα να με στήσει
κουφάλες ο βρωμόστομος επέστρεψε όλα τα
βλέμματα πάνω του έστρεψε τα πάντα ανέτρεψε
φτάνει σας ακούσει φτάνει σας ανέχτηκα
τόσα χρόνια δε μιλούσα φτάνει σας βαρέθηκα
ειλικρινά σέβομαι όσους γράφουν χαμηλά
όσους το κάνουν για την πάρτη τους και το κάνουν καλά
να γράφεις ραπ να το δουλεύεις μην την βλέπεις θεός
μα αφού δεν το`χεις και την βλέπεις τράβα γίνε κηπουρός.

2 Ειλικρινά – 2008

Καθ`ότι ξεκινήσαμε με όνειρο κοινό
ποτέ δε σταματήσαμε να νιώθουμε ρυθμό
περάσανε τα χρόνια και εμείς στον ίδιο χορό
ήτανε δεσμοί φιλίας και απο τότε είμαστε ακόμα εδώ
ζωντανοί πάνω στη μουσική
είχαμε απώλειες στην τελική ενός λεπτού σιγή για
μια φυγή που `χει χαθεί δεν κατοικεί κ` είναι ντροπή
μα ενα παιδί ποτέ δεν πίστεψε λόγια που απ` την καρδιά
του είχε πει η μουσική μας ενώνει
όλοι σε διαφορετικούς δρόμους όμως ποτέ μας μόνοι
όσοι με ξέρουνε καλά ξέρουνε πως το στόμα μου
είναι κανόνι είναι φωτιά που δεν παγώνει
γι`αυτό μ`ακούς λοιπόν να συνεχίζω
μέσα στα στένα της πόλης πάλι γυρίζω
με το μυαλό μου πάντοτε να τρέχει δεν προσαρμόζομαι
όταν βλέπω μπλέ σειρήνα πάντοτε θα καβαντζώνομαι
χώνομαι παράνομα με ονομάσανε
δεν ζήσαν την ζωή τους και απ`τα μαλλιά δεν την πιάσανε
χάσανε χάσαμε κάποτε ολοι τα χάνουμε
μας ρίξανε σε ένα κόσμο που ζούμε για να πεθάνουμε
γι`αυτό σ`αυτόν που μας ξέχασε θα του πούμε
να κάνεις ότι λέει η καρδιά σου εσύ το έγραψες αυτό
μη το ξεχάσεις πάει καιρός που αποφάσισες ν`αλλάξεις
λυπάμε που τα λόγια σου ποτέ δεν`γίναν πράξεις.

Πές μου τι θα κάνεις
όταν η αλήθεια βγει μπροστά απ`την ντροπή σου θα πεθάνεις
πές μου τι θα κάνεις
όταν θα με δείς στα μάτια θα`ναι αργά για να ρεφάρεις
πές μου τι θα κάνεις
μια ζωή μονάχα λόγια ήσουν καθόλου πράξεις

πές μου τι θα κάνεις
θα λυπηθείς και θα δακρύσεις μα θα`ναι αργά για ν`αλλάξεις.

Εγώ είμαι ντόμπρος λόγος σπαθί δεν κάνω αστεία
στον 12ο πουτάνα να φέρεσε σαν κυρία
μην έρθεις δίπλα μου αν είναι να βγεις τσουλάκι
μα αν έρθεις θα γνωρίσεις μόνο τον κάτω Άκη
για αγάπη άστο μην το πεις καλύτερα
σκέψου τι εννοείς κι`έλα να τα πούμε ύστερα
πολλά έχω ακούσει κι`άλλα τόσα έχω δει
ειλικρινά τρώω την ίδια παραμύθα απο παιδί
μια ζωή γεμάτη κατακτήσεις κι`αλητεία
στα θρανία το τσογλάνι που έβαθε όλα τα σχολεία
μιλάω ειλικρινά οι δρόμοι μου`μαθάν πολλά
υπάρχουν πράματα πιο σημαντικά απ`τα λεφτά
γάμα τα λεφτά γιατι ποτέ δεν τα`δα
άφραγκος πολλές βραδιές καλοπερνούσα μάγκα
τόσα ξημερώματα τόσα ξενερώματα
περάσανε τα χρόνια και ακόμα δεν τα χόρτασα
ακόμα θα με δείς να τριγυρνάω σε στένα
σα σκιά πάντοτε με βλέμμα χαμηλά
την μύτη δε σήκωσα ποτέ και σε κανέναν
γι`αυτό κανένας δεν λέει κακό λόγο για μένα
είμαι μούτρο που αν δείς στον δρόμο εύκολα δεν ξεχνάς
είμαι τύπας που θα σε λιώσει αν πάς να του τη φάς
μιλάς μιλάς μια ζωή μόνο μιλάς
είναι εύκολο να μισείς μα δύσκολο να αγαπάς.

Πές μου τι θα κάνεις
όταν η αλήθεια βγει μπροστά απ`την ντροπή σου θα πεθάνεις
πές μου τι θα κάνεις
όταν θα με δείς στα μάτια θα`ναι αργά για να ρεφάρεις
πές μου τι θα κάνεις
μια ζωή μονάχα λόγια ήσουν καθόλου πράξεις

πές μου τι θα κάνεις
θα λυπηθείς και θα δακρύσεις μα θα`ναι αργά για ν`αλλάξεις.
Πές μου τι θα κάνεις
όταν η αλήθεια βγει μπροστά απ`την ντροπή σου θα πεθάνεις
πές μου τι θα κάνεις
όταν θα με δείς στα μάτια θα`ναι αργά για να ρεφάρεις
πές μου τι θα κάνεις
μια ζωή μονάχα λόγια ήσουν καθόλου πράξεις
πές μου τι θα κάνεις
θα λυπηθείς και θα δακρύσεις μα θα`ναι αργά για ν`αλλάξεις

3 Τα βράδια - 2008

Είμαι από’κείνους που στο δρόμο πάντοτε φοράν κουκούλα
από εκείνους που αν εισαι θα σ’αποκαλέσουν τσουλά
πάντα μάχιμος στην πρώτη γραμμή, ποτέ στη ζούλα
καρδιές που βάζουνε φωτιές, ρε βλάκα δίσκους πουλά.
underground ζούμε, ναι, underground εκπροσωπούμε
σαλόνικα κανονικά και βρωμικα το ζούμε
σκοτάδι όταν πέσει θα βγούμε για ν’απλωθούμε
αν δεις καπνούς στον ουρανό, κάπου εκεί θα ζούμε
βασιλεύουμε, πάντοτε αποφεύγουμε τα φώτα
ρωτά πρώτα για’μας, κι ύστερα φύγε σαν την κότα
δεν ενοχλώ μα αν με ενοχλήσεις θα σε δω
στο δρόμο μου να σκύβεις και ν’αλλάζεις στενό
κι αφού το ξέρω, με βλέπεις πλέον και δε με χαιρετάς
έχε τα μούτρα τουλάχιστον στα μάτια να με κοιτάς
πολύ μιλάς, και λίγα κάνεις, κολλητέ τι τρέχει
εγώ ξέρω, όταν έφτυνα νομίζατε πως βρέχει
τώρα τι όλοι μου σηκώσατε τη μύτη
όλοι απο πρόβατα τώρα γίνατε λύκοι
γράφω για τ’αλάνια που τα βράδια δεν πάνε σπίτι
Κωλοδάχτυλο ψηλά πόσους γλίτωσαν από λιτη
Ανάβουμε φωτιές, σκιές γινόμαστε τα βράδια
Μεταμορφωνόμαστε, περιπλανιόμαστε κάποια καβάτζα
θα βρεθεί δεν αγχωνόμαστε, ψαχνόμαστε,
μάτια κατακόκκινα, κλειδώστε πόρτες γιατί ερχόμαστε.

Τα βραδια τα βραδια μου ειναι φωτια
τα βραδια μου ειναι γινομαι καπνος
τα βραδια μου γινομαι ονειρα και αλητεια
αχα και παει καπως ετσι…

Γιατί τα βράδια, τα βράδια γίνομαι φωτιά
με τα αλάνια και τριγυρνάμε σε στενά
παιδιά τζιμάνια όσο μπορούμε δε θα αλλάξουμε,
Κοιτάμε ψηλά γιατί ψηλά πρέπει να φτάσουμε.
Γιατί τα βράδια, τα βράδια γίνομαι φωτιά
με τα αλάνια και τριγυρνάμε σε στενά
Παιδιά τζιμάνια όσο μπορούμε δε θα αλλάξουμε,
κοιτάμε ψηλά γιατί ψηλά πρέπει να φτάσουμε.

Σκοτάδι έπεσε ξανά στην πόλη μου τα mics παίρνουν
φωτιά εδώ που η ζωή κυλά χαλαρά γενικά
υπάρχει πρόβλημα ακούω mc's μα δε βγάζω νόημα
έλλειψη σεβασμού υπάρχει, κάποιοι ζηλεύουν μόνιμα
έτσι πάει, μένεις μ'αυτους που σε κρατάνε,
Μ' αυτούς που τα βράδια μαζί σου πίνουν τριγυρνάνε,
Σαν κοπρόσκυλα, ποτέ δε γνώρισαν αφεντικό τους
Σεβασμό κι αγάπη στα crewz που με θεωρούν δικός τους.
Σεβασμό, έχω δώσει για να απαιτώ
Λυπάμαι μα με ψίχουλα μαν δε θα αρκεστώ,
Στη χιπ χοπ φάση στη Σαλόνικα ρώτα ποιος είμαι εγώ
Δε γράφω ραπ τα βράδια, για να με κάνουνε γνωστό.
Εγωιστικό, αν θες πες με κομπλεξικό
Που στραβώνω όταν θίγουνε κάτι που αγαπώ
Τη μουσική που ακούω, την κουλτούρα που εκπροσωπώ
Μετά από τόσα χρονιά έχω δικαίωμα σ'αυτο
Φτύνω ξυραφια, που κοβουνε το δέρμα σαν χαρτί
Κρυμένα κατω απ'τη γλωσσα μου, φονική τεχνική.
Γράφω μουσική απ'τη στιγμή που είναι βαρύ μα το σηκώνω
Είμαι μικρός όμως γίγαντας σαν το Hulk δεν νιώθω πόνο.
Βαρύς κι ασήκωτος δηλώνω, σαν τον Τζον, σαν τον κακά
κατηγορίας βαρών βαρώνος και ο χρόνος
δείχνει πως τρέχουν και δε μας φτάνουνε
Οι ρουφιάνοι, τα γλυφτράκια κι οι προδότες να πεθαίνουνε.

Κάτι τέτοια βράδια που δεν μπορώ να κοιμηθώ
γράφω μουσική…

Γιατί τα βράδια, τα βράδια γίνομαι φωτιά
με τα αλάνια και τριγυρνάμε σε στενά
παιδιά τζιμάνια όσο μπορούμε δε θα αλλάξουμε,
Κοιτάμε ψηλά γιατί ψηλά πρέπει να φτάσουμε.
Γιατί τα βράδια, τα βράδια γίνομαι φωτιά
με τα αλάνια και τριγυρνάμε σε στενά
παιδιά τζιμάνια όσο μπορούμε δε θα αλλάξουμε,
κοιτάμε ψηλά γιατί ψηλά πρέπει να φτάσουμε.

4 Με αγάπη – 2008

Κοίταξε ψηλά τα αλάνια πετάνε
φέρνουν καπνό με ρυθμό για όσους το νιώθουν και τ`αγαπάνε
για όσους τα κεφάλια τους κουνάνε και στα live τα`σπάνε
σ`αυτούς που μας στηρίζουν One Love και δυο
καπνισμένες κάννες μέσα από ζαλάδες φέρνουν μπελάδες
θα τους δείς ν`αράζουν με κακόφημες ομάδες
από το Γαλάτσι μέχρι την Καλαμαρία
θέλω όλα τα τσακάλια με τα χέρια τους ψηλά.

Με το ένα δύο τρία τα τσιγάρα ψηλά
από τους αληθινούς για τους αληθινούς ναι τους πύρινους
φτύνω στίχους κάτι χρόνια σταθερά
για τους Βασιλιάδες της Ελλάδας που το πάν`μπροστά
κάπως έτσι λοιπόν η καρδιά μας μιλάει
κι`αν την αγγίξεις μάγκα μου θα δείς πως ρυθμικά χτυπάει
απ`τα ηχεία στον τοίχο και από τον τοίχο κυλάει
σ`ένα χορό που τα σπάει και ένα δίσκο που γυρνάει.

Τρία δύο ένα η βρωμιά αυτοπροσώπως
με πτυχίο απ`τον δρόμο αν κάνεις τον αστυνόμο
μας πάς και κερδίζεις κάτι από`μάς
άσε μην μας την σπάς δε φταίμε που δεν τ`αγαπάς
κίνηση χρώμα style βινύλια ρυθμός
δώσε μας και πάρε μας την ψυχή μην ρωτάς το πώς
δυστυχώς ή ευτυχώς στην ζωνη του πυρός
12ος και Hatemost δυο μικρόφωνα και πολύς καπνός.

Κανονικά και με τον νόμο μας ροκάρουμε
στα μικρόφωνα μάγκα έτσι σκοτώνουμε τον χρόνο μας
μην κοιτάς τον θρόνο μας αράζουμε μόνοι μας
τσιλάρουμε κάθε μέρα κάνουμε το χόμπυ μας
απ`τον δρόμο κατευθείαν την αληθινή σχολή
τα πάρκα και τα στέκια που το style ευδοκιμεί
απο την πόλη στην πόλη που το μικρόβιο έχει ακόμη
απο το στόμα στου θεού τ`αυτί για να γουστάρουν όλοι.

Για όλα τα κακά παιδιά που φτύνουν σταθερά
για κάθε τύπο που η βαλβίδα του ποτέ δε σταματά
για το μικρόφωνο που παίρνει κάθε βράδυ φωτιά
για κάθε τοίχο που πάνω του ιστορία κουβαλά
για κάθε δίσκο που γυρίζει τον mc πάντα στηρίζει
για κάθε beat που μπριζώνει ένα b boy να θερίζει.
είναι απλό είναι αγνό βγαίνει πάντα σκληρό
κι`είναι hardcore η αγάπη μας στο λαό.

Κατατάσσομαι στους hardcore κάπου ψηλά
μαζί μου πάντα κι σελίδα που γράφω για να δω
χέρια ψηλά με ποτήρια ουίσκι και πάγο
φέρτε φωτιά να δουν το πάρτι πως ανάβω

και θα`χω πάντα υλικό καριόλη θα`χω
και το ατού κάνω να μπιστάν πάντοτε οι από κάτω
μ`ένα σάλτο έφυγα απ`το πάρκο
και βρέθηκα στα`κούστικά σου ρίμες να υπογράφω.

Ρε ξές ποιος είμαι που πάω γυρνάω τι κάνω τα βράδια μου
που αράζω για να γελάω πάντοτε στα κομμάτια μου
μα από που και να σε μεσ`την Ελλάδα είσαι στο χάρτη μας
εκτιμάμε και πετάμε όταν τα σπάς για πάρτι μας
όσους νιώθουν εκπροσωπώ
τα παιδιά που κρατάν το χιπ χοπ ζωντανό
βρώμικοι κι`δυο σαν ασπρόμαυρη ταινία
σήμερα εδώ οι τσάκαλοι γράφουν ιστορία.

Ντόπα γραμμές για τους αλήτες
που γυρνάνε δεν κάθονται και πετάνε style τις νύχτες
μας είδες της πόλης οι ατσίδες
ξεβρακώνουμε άσχετους γιατί μας λένε πίπες
τι είπες μάγκα τίποτα κακό
την αλήθεια για τους μάγκες που δεν το`χουν γι`αυτό
να κάνουν πίσω δεν τους παίρνει δεν τους βγαίνει μην επιμένουν
τέλος σημαίνει τουμπεκί το ταλέντο μένει.

Γιατί το έμπειρο αυτί θα πει αυτί η λούπα είναι γνώστη
props στα αλάνια που την έχουν πρώτοι εκμεταλλευτεί
όλα γυρνάνε ξεκινάνε μάγκα από εκεί
η φλόγα άναψε φούντωσε έχει εξαπλωθεί
δηλαδή όποιος δε σεβαστεί να πάει να γαμηθεί
δεν το έχει στην καρδία του και δεν το εκπροσωπεί
δεν μου λες τώρα θα πούμε αυτά που θες
χαιρετίσματα απ`τον Βασιλιά του τελευταίου verse.

Για όλα τα κακά παιδιά που φτύνουν σταθερά
για κάθε τύπο που η βαλβίδα του ποτέ δε σταματά
για το μικρόφωνο που παίρνει κάθε βράδυ φωτιά
για κάθε τοίχο που πάνω του ιστορία κουβαλά
για κάθε δίσκο που γυρίζει τον mc πάντα στηρίζει
για κάθε beat που μπριζώνει ένα b boy να θερίζει.
είναι απλό είναι αγνό βγαίνει πάντα σκληρό
κι`είναι hardcore η αγάπη μας στο λαό.
Για όλα τα κακά παιδιά που φτύνουν σταθερά
για κάθε τύπο που η βαλβίδα του ποτέ δε σταματά
για το μικρόφωνο που παίρνει κάθε βράδυ φωτιά
για κάθε τοίχο που πάνω του ιστορία κουβαλά
για κάθε δίσκο που γυρίζει τον mc πάντα στηρίζει
για κάθε beat που μπριζώνει ένα b boy να θερίζει.
είναι απλό είναι αγνό βγαίνει πάντα σκληρό
κι`είναι hardcore η αγάπη μας στο λαό.

5 Μια φορά και έναν καιρό – 2008

Μία φορά και ένα καιρό σε μια μικρή γειτονιά
Ήταν ένας πιτσιρίκος που 'χε φευγάτα μυαλά
Καθώς μεγάλωνε η ζωή κυλούσε χαλαρά
Κάνα τσιγάρο, κάνα ξύδι κι όλα κυλούσαν καλά
Καμιά μπάλα, κάνα ξύλο μέχρι τα δέκα εννιά
Είχε φίλους που τον αγαπούσανε πραγματικά
Ήταν αλάνι, δεν είχε στο μυαλό του την πουστιά
Όμως τελευταία σκεφτότανε θολά
Ώσπου ξαφνικά χάθηκε, τηλέφωνα δεν σήκωνε
Τον είδαν να κοιμάται στο πάρκο, όρθιος είπανε
Τον είδανε να τριγυρνάει με κάτι παιδιά
Που πάντοτε μέχρι τώρα κρατούσε μακριά
Τους φίλους του δεν βλέπει πλέον γιατί τον ψιλοκράζουνε
Δεν το κάνουνε για κακό, λίγο μυαλό του βάζουνε
Όμως αυτός κολλημένος εκεί
Είναι δύσκολο τώρα γιατί έχει γλυκαθεί
Πέντε μήνες μετά ζητιανεύει για ψιλά
Σέρνεται σαν σκουπίδι με τα μάτια χαμηλά
Προσπαθεί να κοιτάξει το κόσμο διαφορετικά
Όμως ο κόσμος τον διώχνει και τον φοβάται φυσικά
Τι έχει συμβεί;
Ο μάγκας βρήκε τον παράδεισο σε υγρή και βρώμικη μορφή
Σιωπή επικρατεί
Τον βλέπουνε γνωστοί και παγώνουν για μια στιγμή
Του λεν "Τι γίνεται ρε συ;", μα ούτε να μιλήσει δεν μπορεί
Ώσπου ένα βράδυ έμεινα στο πάτωμα ξερός...
"ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟΣ"
Καλέσαν ένα ασθενοφόρο για να πάρει ένα νεκρό
Από ένα πάρκο που όνειρα γεννιούνται και όνειρα σβήνουνε
Εκεί που ζωντανοί-νεκροί τα νιάτα τους αφήνουνε
Ποτέ δεν θα ξεφύγουμε

Το παραμύθι είναι ωραίο
Μα τελικά γίνεται δράμα. Ήταν μοιραίο
Είπαν πως συνήλθε γι'αυτό ξεκόλλησε
Πάλι καλά που καμιά αρρώστια δεν κόλλησε
Ειπαν πως τώρα είναι πάλι καθαρός
Φοβήθηκε πολύ όταν είδε το άσπρο φως
Είπε πως από 'δω και πέρα όλα θα ’ναι καλά
Πήγε και τα ξαναβρήκε με την παλιά του κοπελιά
Όμως ο μάγκας είχε κάτι άλλο στο μυαλό του
Βλέπεις, δεν τα 'χε ποτέ καλά με τον εαυτό του
Ήταν άρρωστος. Νόμιζε είναι άτρωτος
Ήξερε την αλήθεια, πως στα αλήθεια είναι άσωτος
Όλοι προσπάθησαν, εκτός απ'αυτόν για το καλό του
Τον άφησαν οι πάντες, ακόμα και ο εαυτός του

Άκουσε με, κοίτα όλοι κάνουμε λάθη
Ο άνθρωπος πρέπει να πάθει για να μάθει
Άκου λίγο φίλε μου αυτό που θα σου πω
Όταν σου δείχνουνε το δρόμο να μη κάνεις το τυφλό
Άκουσε με, κοίτα δεν είμαι ο μπαμπάς σου
Αυτά υπαρχουν στη γειτονιά μου, στη γειτονιά σου
Άκουσε με, δεν ζητάω πολύ, ένα λεπτό
Η ζωή σου είναι μάγκα μου το πιο σημαντικό

Απευθείας από τη Θεσσαλονίκη
Είμαστε λίγοι, αλλά λύκοι
Ποτέ μας δεν φάγαμε νταβατζιλίκι
Είμαστε ακόμα αληθινοί σε τεντωμένο σκοινί
Περπατάμε, πάμε, κοιτάμε, πετάμε, θυμάμαι, χαμογελάμε
Χαμογελάω σε ένα πρόσωπο που με γεμίζει, στην Αλίκη
Μακριά στην χώρα των θαυμάτων, συναισθημάτων
Μου θύμισε πως το χαμόγελο είναι προσόν
Η δύναμη είναι μέσα μας και όχι στα χέρια των πολλών

Λοιπόν, θα δώσω τη φωτιά μου
Τα τελευταία βράδια με τρελαίνουν οι εφιάλτες, τα όνειρά μου
Η καρδιά μου δεν ξέρω πόσο θ' αντέξει. Ακόμα σε κόμμα πέφτω
Κράτα με γιατί αγριεύω..
Δεν κλέβω όνειρα αλλωνών, έχω δικά μου
Ό,τι θέλω το παλεύω, το κερδίζω με την μαγκιά μου
Καπνοί παντού, εκτός εαυτού, καπνός και τα (φου) με πάνε αλλού
Ζω μέσα σε μια πόλη που όλοι κοιτάν τον κώλο τους
Πως θα κλέψουν, πως θα φάνε για τα βρουν τον δρόμο τους
Γαμώ τους νόμους τους
Το κράτος, τους βρώμικους αστυνόμους τους
Είμαι παράνομος, δεν μ' άγγιξε ο ρόλος τους
Με φοβίζω όταν την καρδιά μου γεμίζω με μίσος
Ίσως γιατί όλα γύρω μου θέλουν λεφτά
Αμάξια, κινητά, μοδάτα μαλλιά, χρυσαφικά
Φυσικά, δεν μ' αγγίζουν όλ' αυτά
Κοινωνία ώρα μηδέν, πάρτε χαμπάρι
Πουλάτε την ψυχή σας στο διάβολο με καμάρι
Σας νοιάζει μόνο να 'σαστε ωραίοι, να σας κοιτάνε
Μυαλά μικραίνουνε
Ενώ δίπλα σας παιδιά πεθαίνουνε

Ακούστε να σας πω μία ακόμα ιστορία
Που ’ναι βγαλμένη απ’ τη ζωή, μέσα στα θρανία
Ένα παιδί ένα βράδυ χωρίς δίπλωμα με μηχανάκι
Μόλις του είχε δώσει ο κολλητός του ένα τσιγαράκι
Τον πετυχαίνουνε μπάτσοι, του λένε κάνε στην άκρη
Μα φοβήθηκε το κάγκελο, πατάει γκάζι
Που να πάει;
Το πενηνταράκι δεν πετάει
Για κακή του τύχη τρέχοντας τον κυνηγάει
Γιατί εκείνο το βράδυ ο καυλόμπατσος είχε τα νεύρα του
Γιατί είχε πιάσει να πηδιέται μ' άλλον η γυναίκα του

Ούρλιαξε (Ακίνητος!), κάπου έπρεπε να τα βγάλει
Θόλωσε, αγρίεψε, πάτησε τη σκανδάλη
Το παιδί έπεσε
Ο μπάτσος έτρεξε ανήσυχος
Πάγωσε στα πόδια του ένας νεκρός ανήλικος
Ήταν αργά και το είχε μετανιώσει
Το κράτος είπε "Εκανε το καθήκον του" πριν τον αθωώσει
Η μάνα του παιδιού ξεσπάει στην οργή της
Φωνάζει κλαίγοντας, μα έχει χάσει τη φωνή της
Το αγγελούδι της έφυγε, δεν την θέλει τη ζωή της
Ποιος θα της δώσει πίσω μπάτσε το παιδί της;

6 Δεν μετανιώνω - 2008

Καπνοί και στάχτη όλοι ζητάν την αρπαχτή
Όλοι ζητάν να σώσουνε το τομάρι τους στη τελική
Ευθεία ειλικρίνεια έδωσα
Με το ζόρι δε το προσπάθησα
Γι αυτό απλά αποφάσισα:
Για τους φίλους μου σκύλος
Για τις πουτάνες να μαι άκαρδος
Για όποιον με μισεί διεστραμμένος μπάσταρδος
Ακάθαρτος βρώμικος πάντοτε απροσάρμοστος
Σαν φίλος είμαι αδερφός μα σαν εχθρός θανάσιμος
Σαν άνθρωπος ήμουνα πάντοτε ανήσυχος
Ποτέ δεν εξελίχτηκα έμεινα πίθηκος
Να δίνω ρυθμούς καυτούς μ' ακούς;
Βγαίνει απευθείας από το δρόμο
Τώρα ακούγεται και σε σταθμούς
Υπόγειους lifestyle ζούμε τα βράδια

Μαζί με όμοιους με μπύρα στο χέρι καπνοί μπροστά
Και εγώ ανερχόμενος σειρήνες ακούω ποιος είναι ο επόμενος;
Καυλόμπατσοι γυρνάνε στους δρόμους λες κι είναι πόλεμος
Απέναντι σε παιδιά που τα βράδια δίνουνε χρώμα και style
Σε κάθε βρώμικη γειτονιά εγκληματίες για ένα τσιγάρο
Δικαστήριο σου βάλαν χειροπέδες κρατητήριο
Και χάρηκαν
Το κόσμο σώσανε γαμάτα νιώσανε
Μα τα αλάνια δε σταματήσανε χώσανε
Βόμβες από χρώμα και ασήμι σε κεντρικούς και στενά
Με καύτρες να μες το σκοτάδι μικρόφωνα ανοιχτά
Η φλόγα αναμένει δε σβήνει
2007 άντε να δούμε ποιός θα μείνει
Φέτος τα πράγματα δυσκόλεψαν πολύ
Ναι, το ξέρω! Όλοι είστε αληθινοί!

Την κουλτούρα μου στηρίζω όπως πάντα ρε συ
Όποιος γουστάρει όποιος νιώθει τώρα ας κουνηθεί
Να μαι πάλι τους βλέπω κάπου εκεί να χάνουν μπάλες
Εγώ μένω ψηλά να μην μ' αγγίζουν οι κουφάλες
Την κουλτούρα μου στηρίζω όπως πάντα ρε συ
Όποιος γουστάρει όποιος νιώθει τώρα ας κουνηθεί
Να μαι πάλι τους βλέπω κάπου εκεί να χάνουν μπάλες
Εγώ μένω ψηλά να μην μ' αγγίζουν οι κουφάλες

Πιτσιρικάδες κοιτάξτε καλά πίσω στη δουλειά
Πάρτε spray ξεχυθήτε βάψτε όλη τη γειτονιά
Να μη μείνει ούτε ταμπέλα άποψη και τρέλα
Tags και bombs σε όλη τη πόλη για κάθε καργιόλη
Πάρτε τους δρόμους η αλήθεια είναι κρυμμένη εκεί
Η φάση πέθανε γι' αυτό και πάμε πάλι απ' την αρχή
Μέχρι το θάνατο ραντεβού για τοίχο κάθε Σάββατο
Θέλω να βλέπω τοίχους που να μ' αφήνουν άφωνο

Καλαμαριά, τρελή μου Καλαμαριά...
Από τότε που θυμάμαι το κρατούσαμε ψηλά
Εκπροσώπηση στη Βόρεια Ελλάδα γενικά
Την Αγάπη μου στα αλάνια στη Μητρόπολη χαα
Κοιτάξτε πως κυλάει ο ρυθμός
Φίλοι και γνωστοί μου λένε ότι είμαι τρελός
Ποιος; Είναι ο Δωδέκατος ποτέ ανέκφραστος
Δίνει το φως αν ακόμα είσαι τυφλός
Αν ακόμα δε κατάλαβες ρε φίλε γιατί
Μ αρέσει η streetάδικη και αλήτικη ζωή
Έτσι έμαθα σκυλί που δε του βάλαν αλυσίδα
Είμαι ελεύθερος σαν το νερό στη καταιγίδα
Είμαι η φωνή που θα ακούσεις τα μεσάνυχτα
Τα μάτια μου ορθάνοιχτα να βλέπω καθαρά τα πάντα
Πολλά ναρκωτικά πολλά κουμάντα
Έχω αλάνια να προσέχουν τη πλάτη μου πάντα
Έχω ρυθμό βρώμικα beats για όλα τα τσακάλια
Στην Ελλάδα για όσους γουστάρουνε flow λάβα
Εγώ δε γράφω beats για να χορεύουν γκομενάκια
Εγώ είμαι βαρύς κι ας μην με παίζουν σε clubακια

Την κουλτούρα μου στηρίζω όπως πάντα ρε συ
Όποιος γουστάρει όποιος νιώθει τώρα ας κουνηθεί
Να μαι πάλι τους βλέπω κάπου εκεί να χάνουν μπάλες
Εγώ μένω ψηλά να μην μ' αγγίζουν οι κουφάλες
Την κουλτούρα μου στηρίζω όπως πάντα ρε συ
Όποιος γουστάρει όποιος νιώθει τώρα ας κουνηθεί
Να μαι πάλι τους βλέπω κάπου εκεί να χάνουν μπάλες
Εγώ μένω ψηλά να μην μ' αγγίζουν οι κουφάλες

7 Στιγμές περνάνε – 2008

Δεν έχει σημασία το ποιος είσαι τελικά
Αν θα πρέπει να νιώθεις με τον εαυτό σου καλά
Οκ;
Θα 'ταν καλό για μια φορά να προσπαθήσεις
Να δώσεις κάτι με καρδιά και πίσω να μη το ζητήσεις
Ίσως να μη ζήσεις τις κινήσεις που σε κάνανε να φτύσεις αίμα
Άξιζε ρε μάγκα το θέμα;
Άξιζε ή το χρεώνουμε σαν λάθος;
Άξιζαν οι στιγμές που θολώσαμε από πάθος;
Είναι λάθος ή σωστό; δεν ξέρω τι να σου πω...
Εγώ αφήνομαι για λίγο στο ρυθμό να ξεχαστώ
Αισθάνομαι για να ζω και ζω για να αισθάνομαι
Συγγνώμη μα είμαι άνθρωπος και κάποιες φορές χάνομαι
Μπερδεύομαι και κλείνομαι έχω ανάγκη να ανοίγομαι
Κλειδώνομαι και κλείνομαι ξανά μες το κελί μου
Κλειδί προς την ελευθερία η μουσική μου
Συναισθήματα, καπνός αντανακλάτε στη φωνή μου
Θολό τοπίο μα μικρόφωνο ανοιχτό
Πάντα φίλος και όπλο μου στον τρελό κόσμο που ζω
Για να αμύνομαι για να απευθύνομαι
Σ' αυτά που βάλανε τον εαυτό μου κριτή και πάλι κρίνομαι
Για πράγματα που έκανα χωρίς να το σκεφτώ
Κάποιοι τα λεν βλακεία κάποιοι αυθορμητισμό
Είναι απλό: Εγώ έδειξα σεβασμό
Και όσοι εκτίμησαν δεν έχασαν είμαι ακόμα εδώ

Όλα φεύγουνε και πάνε
Να κοιτάζω μπροστά μου ζητάνε
Οι στιγμές που θα μείνουν μετράνε
Δεν κολλάω σ' αυτές, δεν φοβάμαι

Στο δεύτερο verse θα σας μιλήσω για νύχτες καυτές
Ήταν όλα όπως το χθες μα ξημέρωσε και χαθήκαμε
Ο πόθος γίνεται φιλία ζήτω που καήκαμε
Μα δε πειράζει ο αλήτης κυνηγάει το αστέρι
Σαν τον σκύλο που πεινάει και έχει ανάγκη
Από Αγάπη συντροφιά ζητάει κ' όχι να φάει
Μου είπαν "Μη φοβάσαι άνθρωπο που σου χαμογελάει"
Γι' αυτό και 'γω χαμογελάω μιλάω με την καρδιά μου
Αν πιστεύεις πως με νιώθεις τότε μείνε κοντά μου
Δρόμοι χωρίζουνε αργά ή γρήγορα και το γνωρίζουμε
Το μόνο που μένει είναι πάντα να ελπίζουμε
Σε κάτι καλύτερο κάτι πιο δυνατό
Για τις καλές στιγμές να ξέρεις ότι δίνω σεβασμό
Και δεν ξεχνάω ποιος είμαι όταν μεθάω
Στο ίδιο σύννεφο καπνού θα με δεις να γελάω
Στο τέλος όλα περνάνε και όλα φεύγουνε
Πρόσωπα που λύπη και χαρά σου προσφέρουν
Είναι παιχνίδι, δίπλα σου στα δύσκολα είναι λίγοι
Πολλοί γνωστοί και λίγοι Φίλοι
Ναι ρε οι Φίλοι!

8 Τώρα μιλάν για μένα – 2011

Τώρα μιλάν για μένα τώρα ρωτάν για μένα
αν έχω τόσο σκληρή όσο καυτή λένε πένα
όσοι με ξέρουν μένουν δίπλα μου περιμένουν
αυτό που βλέπουν είναι απλά αυτό που παίρνουν.
Τώρα μιλάν για μένα τώρα ρωτάν για μένα
αν έχω τόσο σκληρή όσο καυτή λένε πένα
όσοι με ξέρουν μένουν δίπλα μου περιμένουν
αυτό που βλέπουν είναι απλά αυτό που παίρνουν.

Ε τι γίνετε ρε τι λέει όλα καλά
έμαθα πως συζητάτε το όνομα μου βασικά
υπάρχει πρόβλημα γιατί δε μιλάνε στα ίσια
γιατί με βλέπουν και με χαιρετάνε σαν κορίτσια
και έχουν βίτσια θέλουν πούτσο και ξύλο
δεν μιλάω για ραπ μιλάω για το γαμημένο αντρικό φύλο
βγάλε κανένα ψίλο ρε παλιό τσιγκούνη
έχεις ένα κομμάτι τσόκο στην τσέπη σαν σαπούνι
και μου θυμίζεις κάτι διοργανωτές
τώρα ξες κλασσικές μουλωχτές αδερφές
που κάνουν ζήτημα εκατό ευρώ
όταν στην τσέπη το χιλιάρικο μπαίνει ζεστό
να γίνω το τσιράκι κάποιου όχι ευχαριστώ
παντού κλίκες και εγώ πρέπει μάλλον κάπου να χωθώ
τι θέλετε να γλείψω όχι δε γλείφω ρε
σε κανέναν πούστη από αυτούς δεν υποκλίνομαι
δεν τελειώνω γρήγορα σαν εσπρέσο φρέντο
έχω ταλέντο κατά μέτωπο σύγκρουση με τσιμέντο
δεν είμαι μαϊμού δεν λακίζω είμαι γορίλας
το ποιο κοντινό συνώνυμο της hardcorίλας
και προκαλώ όποιο μάγκα θέλει

να έρθει να του δείξω πως πνιγούμε το κουνέλι
το ραπ μου με μέλι με καρύδια είναι καυλωτικό
για τον κάθε hiphop junkie σκληρό ναρκωτικό
ανάβω πυρσό goal πανηγυρίζω
στην ατμόσφαιρα τον Έλληνα μυρίζω
το γυρίζω οπλίζω και το ντέρμπι ξεκαθαρίζω
κάνε μόκο για να μην τρέχεις σαν Μπακαγιόκο
φιόγκο αυτό το καιρό είμαι στο όγκο
είναι σκληρό βαρύ ασήκωτο ανήθικο ζήτα το
και θα το έχεις αν νιώθεις και μιλάς αντρικά
η λέξη δρόμος ίσον ντόμπρος ίσον κόπρος ίσον μπανγκ μπανγκ.

Τώρα μιλάν για μένα τώρα ρωτάν για μένα
αν έχω τόσο σκληρή όσο καυτή λένε πένα
όσοι με ξέρουν μένουν δίπλα μου περιμένουν
αυτό που βλέπουν είναι απλά αυτό που παίρνουν.
Τώρα μιλάν για μένα τώρα ρωτάν για μένα
αν έχω τόσο σκληρή όσο καυτή λένε πένα
όσοι με ξέρουν μένουν δίπλα μου περιμένουν
αυτό που βλέπουν είναι απλά αυτό που παίρνουν.

Όλοι μιλάνε πλέον όλοι έχουν κάτι να πουν
μα τα λόγια είναι φτώχεια και δυστυχώς δεν αρκούν
δεν φοβάμαι τους σκληρούς φοβάμαι τους ρουφιάνους
γιατί πισώπλατα σε καρφώνουνε με πιάνεις
δεν ήμουνα ποτέ παιδί απ’τα δεκαπέντε
στα κουμάντα η μάνα μου με γέννησε έτοιμο άντρα
δεν έχω ανάγκη κανέναν να ξεπεράσω
φτύνω τόσο βρωμικα ραπς που κοντεύω να ξεράσω
χαιρετίσματα σε ‘σένα και στις αντρικές πουτάνες
που ‘χεις δίπλα σου κόψε το ραπ ρούφα την πιπίλα σου
εγώ ευθύνομαι για την ανατριχίλα σου
ευθύνομαι για όλα τα κόμπλεξ και την ζήλια σου
ήρθα για να στιγματίσω την γενιά σου

διαχρονικό σαν το στοιχειωμένο σπίτι στην γειτονιά σου
μη μιλάς ώπα στάσου
είμαι το χέρι κάτω απ'την φούστα της γκόμενάς σου
είμαι βρωμιάρης το στιλ μου στο ραπ είμαι σκουπιδιάρης
μαζεύω τα σκουπίδια που γράφεις και τα ραπάρεις
το στύλ μου να ξέρεις μάγκα καίει λιωμένο μέταλλο
και χέζω το απαλό γαμημένο σου ροδοπέταλο
στυλ ατσάλι φου αλκοόλ και ζάλη
δε σε πατάω επειδή είσαι χαλί επειδή είσαι χάλι
πιστεύω σε παραμύθια και σε γίγαντες
κάνεις πλάκα με τ'όνομά μου μου όχι ρε με πίκρανες
αυτό μάγκα έχεις να φας ακόμα
πρόσεχε όταν με πιάσεις στο γάμημένο σου το στόμα
δεν με ξέρεις και δε θα με γνωρίσεις
γιατι δε συνηθίζω ν'ασχολούμε μ'απομιμήσεις
τους γύρω κουπλέ και διαφημίσεις
ακόμα και εσύ που με βρίζεις θα με προτιμήσεις
κάνω μπαμ σαν σκανκ μαν είμαι σαν αρντάν
σου τρέχουνε τα σάλια και τα μάτια σου γυρνάν
ανάποδα στο πάτωμα δε μ`ακουμπάς
γιατι είμαι φάντασμα δε γουστάρω τα ραπς σου είναι σαν κάλαντα
τα flow σου ο ορισμός στη λέξη ατάλαντα
το δήθεν προφίλ που προωθείς είναι για κλάματα
δεν θέλει γράμματα θέλει ύφος και καρδιά
σκληρό πορνό και δίχως προφυλακτικά
άκου εσύ και όλη η ατάλαντη φαμίλια σου
θα'ρθώ να σας ξεφτιλίσω σε μια συναυλία σου
άκου εσύ και όλη η ατάλαντη φαμίλια σου
θα'ρθώ να σας ξεφτιλίσω σε μια συναυλία σου
ή μήπως θα βάλεις τ'αλάνια σου να με δείρουνε
ίδιες πουτάνες είσαστε όλοι οταν τα φώτα σβήνουνε.

Τώρα μιλάν για μένα τώρα ρωτάν για μένα
αν έχω τόσο σκληρή όσο καυτή λένε πένα
όσοι με ξέρουν μένουν δίπλα μου περιμένουν
αυτό που βλέπουν είναι απλά αυτό που παίρνουν.
Τώρα μιλάν για μένα τώρα ρωτάν για μένα
αν έχω τόσο σκληρή όσο καυτή λένε πένα
όσοι με ξέρουν μένουν δίπλα μου περιμένουν
αυτό που βλέπουν είναι απλά αυτό που παίρνουν.

9 Καθίστε φρόνιμα – 2011

Λόγος φωτιά δωδέκατος μικρόφωνα ανοικτά
raps που κάνουνε να λάμπει το παιδί απ την γειτονία
πιστός στο ραντεβού μου να δίνω flows και skills
σαν τον jay κάθε παρασκευή και δεκατρείς
το ‘πα και το ξαναλέω μ’ αγάπη απο Σαλόνικα
πρόσεχε κολλητέ γιατί εδώ παίζουμε βρωμικα
ονόματα παίζουνε μπόλικα αναβολικά
δε χρειάστηκα ποτέ για να το κρατάω ψηλά
πάρε δρόμο τώρα έρχεται verse σαν μπόρα
που θα βρέξει για να δώσει style σε όλη τη χώρα
κάπως έτσι πάει σαν λάβα κυλάει
να το θυμάσε πόζερε το style είναι που μετράει
άνοιξε τα μάτια και κοίταξε ψηλά
αν δείς καπνούς κάπου θα έχω βάλει φωτιά
ειμ’ εμπρηστής μικροφώνων πάντα κινούμε σαν σκιά
όπλο του ninja επίθεση αιφνιδιαστικά.

Καθίστε φρόνημα γιατί αλλιώς θα έχουμε πρόβλημα
η Ελλάδα γέμισε με πουτάνες που κράζουν μόνιμα
δίχως λόγο αιτία και αφορμή νομίζουνε
πως το να βρίζεις θα σε κάνει mc.
Καθίστε φρόνημα γιατί αλλιώς θα έχουμε πρόβλημα
η Ελλάδα γέμισε με πουτάνες που κράζουν μόνιμα
δίχως λόγο αιτία και αφορμή νομίζουνε
πως το να βρίζεις θα σε κάνει mc.

Είμαι ο ήρωας του κόμικ που δε διάβασες ποτέ
αυτός που φτύνει λάβα και διεστραμμένα κουπλέ
σε κάθε story με όπλο τη γλώσσα κόκαλα σπάει
Dr Jekyll σαν profile και αν τρελαθεί Mr Hyde
κυνηγάει τους βρωμικους άπληστους ανθρώπους

με τεχνικές καπνού και χίλιους άλλους ένα τρόπους
κατοικεί σε κάθε σπίτι που μπαίνει σαν μουσική
από στόμα σε στόμα θα μαθευτεί θα εξαπλωθεί
ίσως τον έχεις δει σε κάποια ταράτσα την αυγή
με στυλό και χαρτί παντού τριγύρω του καπνοί
λόγος σπαθί τα beats του Mike του κόβουν τ' αυτί
background η πόλη που ο πύργος έχει μ' αίμα βαφτεί
την σκοτεινής πλευρά της αλήθειας καραδοκεί
ο ήρωας θα πέθαινε αν δεν είχε ψυχή
γι' αυτό γυρνάει στα στενά τα βράδια με προσοχή
γιατί η κουλτούρα του ενώνει και σκοτώνει ρε 'συ.

Καθίστε φρόνημα γιατί αλλιώς θα έχουμε πρόβλημα
η Ελλάδα γέμισε με πουτάνες που κράζουν μόνιμα
δίχως λόγο αιτία και αφορμή νομίζουνε
πως το να βρίζεις θα σε κάνει mc.
Καθίστε φρόνημα γιατί αλλιώς θα έχουμε πρόβλημα
η Ελλάδα γέμισε με πουτάνες που κράζουν μόνιμα
δίχως λόγο αιτία και αφορμή νομίζουνε
πως το να βρίζεις θα σε κάνει mc.

Ο λόγος μου έντονος και δυνατός σαν τανκ
τσακ μπαμ και κάτω και γεια χαρά νταν με πιάνεις
άστο άστο καλύτερα άμα δεν τ' αγαπάς
γιατί μιλάς πάλι μιλάς πίσω απ τις μάσκες που φοράς
η διαφορά μας είναι ό,τι έχουμε άλλη πορεία
είσαι κυρία δεν κάνεις για μεγάλη κατηγορία
προσπάθησες μα δεν είχες ταλέντο και χάθηκες
σε πιάσαν να κοιμάσαι στον πάγκο ντροπιάστηκες
γατάκι κάτσε καλά εδώ μιλάν οι λύκοι
πανσέληνος ξανά μπροστά και ο δρόμος μας ανοίγει
λίγοι κρατάν τη φλόγα δυνατή
εδώ μιλάει η καρδιά του πολεμιστή
και μεσ'τις φλέβες κυλάει πάντοτε καυτό

ο δρόμος η βρωμα αυτά που εκπροσωπώ
υλικό που τ’ ακούς και σου μένει στο μυαλό
και το σιγοτραγουδάς όταν στρίβεις κάνα ρο.

Καθίστε φρόνημα γιατί αλλιώς θα έχουμε πρόβλημα
η Ελλάδα γέμισε με πουτάνες που κράζουν μόνιμα
δίχως λόγο αιτία και αφορμή νομίζουνε
πως το να βρίζεις θα σε κάνει mc.
Καθίστε φρόνημα γιατί αλλιώς θα έχουμε πρόβλημα
η Ελλάδα γέμισε με πουτάνες που κράζουν μόνιμα
δίχως λόγο αιτία και αφορμή νομίζουνε
πως το να βρίζεις θα σε κάνει mc.

10 Αν ήσουνα γυναίκα – 2011

Αν ήσουνα γυναίκα που δεν είσαι πάρε δέκα
το μικρόφωνο θέλει αρχίδια θέλει ρέντα
θέλει εμένα και μένα ταλέντα με λόγο
για το καθένα και θα σε ρίξουμε δεν είναι ψέμα.
Δε θέλει κόπο θέλει τρόπο να σε ρίξω στην πρώτη μάχη
σα να ρίχνω την γκόμενα σε κρεβάτι
βγάζω τα βίτσια μου και γαμώ και δέρνω τα κορίτσια μου
γλυκόλογα όχι δεν παίζουνε στα μικρόφωνα
τη νύχτα τούτη έχω μπαρούτι αντί για λουλούδι
τζούρα από τη κόλαση για κάθε αγγελούδι
σεισμός ερωτικός μάλλον εμπρησμός
τώρα φώτα παντού όχι χαμηλός φωτισμός
ραντεβού με τον λόγο μου σε ενοχλεί σε πειράζει
έχω τόνους δυναμίτη και μοιάζω με καμικάζι
πειρατεία σε κάθε στενό και πλατεία φέτος
και του χρόνου θα ‘χει πάλι γαμήσι με βια
η χρονιά του δρόμου επιστρέφει καταστρέφει κάθε βλάκα
που φέρεται γυναικεία μωρό μου δεν κάνω πλάκα
ένα δυο τρία η αλήθεια από τα χείλη μου
να δούμε ποιος έχει τα αρχίδια μέσα στο παιχνίδι μου.

12ος Πίθηκος
Μωρό μου
καλησπέρα αν ήσουν γκόμενα μου θα ‘σουν λέρα
μα διάλεξες να είσαι αντίπαλος και κάνε πέρα
νομίζεις πως με το να με προσβάλλεις θα κερδίσεις
έχω λύσεις για τις γυναικείες σου ερωτήσεις
μη μιλήσεις σιγά κούκλα μου το καλσόν θα σκίσεις
να έχεις λόγο το μικρόφωνο πριν μου ζητήσεις
και αν το τολμήσεις τότε μπορεί να με γαμήσεις

όπως άμα πιεις το γάρο μετά θα το σβήσεις
άμα δεν το χεις πιει έχεις κομπλάρει και το στρίβεις
οπότε δυστυχώς ξανά τα πόδια σου ανοίγεις
κάτι κρύβεις γι' αυτό μια ζωή γκρινιάζεις
στο 'πα τόσες φορές μα δε με πιάνεις μη κοντράρεις
τι θα με αποκαλέσεις αδερφή
θα ήθελες πολύ να έχεις αρχίδια αντί για μουνί
μερικοί σηκώσανε τις μύτες του ψηλά
σα κάτι γκόμενες πουτάνες που δε μας τα 'παν καλά.

Αν ήσουνα γυναίκα που δεν είσαι πάρε δέκα
το μικρόφωνο θέλει αρχίδια θέλει ρέντα
θέλει εμένα και μένα ταλέντα με λόγο
για το καθένα και θα σε ρίξουμε δεν είναι ψέμα.
Αν ήσουνα γυναίκα που δεν είσαι πάρε δέκα
το μικρόφωνο θέλει αρχίδια θέλει ρέντα
θέλει εμένα και μένα ταλέντα με λόγο
για το καθένα και θα σε ρίξουμε δεν είναι ψέμα.

11 Υπήρχαν πράγματα – 2011

Ήτανε πράγματα τρελέ που δεν μπορούσα να πω
ήτανε σκέψεις που με κρατούσανε κάτω καιρό
για την κουλτούρα που νιώθω για όλα αυτά που αγαπώ
για τους δρόμους που έχω κολλήσει και εκπροσωπώ
με παρεξήγησαν μου είπαν άραξε ρε συ
σιγά που έχεις μεγαλώσει στην Αμερική
δεν ασχολούμαι μαζί τους είναι κουτοί
γιατί βία και αλητεία είδανε μόνο στην tv
εγώ δε μίλησα ποτέ μου για γκέτο
εγώ το δήλωσα απλά ότι θέλω το blunt μου σκέτο
δεν έχω είδωλα φονιάδες ραπάδες
που βγάζουν φράγκα αμάξια και δολάρια κατά χιλιάδες
εγώ μιλάω απλά απ' τη γειτονιά
τελικά σ' όλο τον κόσμο τα ίδια σκατά
παίζουν αλάνια παίζουν μπάτσοι παίζουνε και πουλιά
παίζουν ρουφιάνοι και παντού ναρκωτικά
παιδιά που τον Χάρο ανταμώσανε νωρίς
πάρκα καβατζωμένα αν θέλεις κάπου να πιείς
πουτάνες αν θέλεις εύκολα να γαμήθεις
φωνές που δεν σ' αφήνουν τα βράδια να κοιμηθείς
Έτσι πάει το πράγμα είναι απλό να το δεχτείς
άμα το ζήσεις μετά δεν μπορείς να του κρυφτείς
είναι μια στάμπα που την κρύβεις μα στην πλάτη κουβαλάς
τώρα μεγάλωσες και τα χρόνια πίσω σου κοιτάς
Κοιτάς και λες γάμησε το χθες
αυτή είναι η διαφορά μας μάγκα λέγε ότι θες
έσβησες το παρελθόν σου και δεν έχεις ενοχές
κι αφού ξέχασες ποιος είσαι σε βάζω στις αδερφές
Χα χα ω ναι κι είναι πολλές
ευτυχώς που σε βλέπω και κάνεις πως δε με ξες
είσαι κοπρόσκυλο γηπεδικός είσαι πανκιό

άμα μεγάλωσες στους δρόμους σε νίωθω σε εκπροσωπώ
και να σου πω κάτι σιχάθηκα τους ραπάδες
οι πιο πολλοί απ’αυτούς αποδείχθηκαν αδερφάρες
γιατί λόγο δεν έχουν και λόγο βγάζουνε μονίμως
γιατί το συμφέρον είναι κτήνος και τους έφαγε
Κάνουνε κλίκες κάνουνε συμφωνίες
γλείφουνε ο ένας τον άλλον μάλλον μοιάζουν με κυρίες
πίσω συμφέροντα μπροστά φιλίες
κάνα τσιμπούκι και ύστερα συναυλίες
μετά βρίζουν ο ένας τον άλλον πίσω από την πλάτη του
και ο καθένας αναδεικνύει την πάρτη του
μπα εγώ δεν έχω θέση σ’όλα αυτά
ψιτ έη μην ψαρώνεις ρε πιτσιρικά
Όλα είναι ψεύτικα μόνο η μουσική είναι αληθινή
όσοι ζήσανε μαζί μου το’χουν δει αυτό ρε ‘συ
ποιο ραπ ψεύτικο και ποιο ραπ αληθινό
έγινε μόδα η λέξη αλάνι και η λέξη εκπροσωπώ
Εγώ είμαι εδώ κρατάω στυλό το μέτωπό μου καθαρό
το στόμα μου ανοιχτό ναι έχω πολλά να πω
θέλω να αγγίξω τον κόσμο όχι στην τσέπη στην καρδία
και το σέβομαι αν δε σ’ αρέσω αντικειμενικά
αυτή είναι η φάση μάγκα κατάλαβε το.
Είναι ο τρόπος που ζω είναι ο τρόπος που μεγάλωσα η μουσική που ακούω τα στενά που περπάτησα τα βράδια που γυρνάω οι φορές που μάλωσα τα αλάνια με αγαπάνε και γι’ αυτό δεν τα παράτησα.
Είναι ο τρόπος που ζω είναι ο τρόπος που μεγάλωσα η μουσική που ακούω τα στενά που περπάτησα τα βράδια που γυρνάω οι φορές που μάλωσα τα αλάνια με αγαπάνε και γι’ αυτό δεν τα παράτησα.

12 Τα βράδια - 2011

Είμαι από’κείνους που στο δρόμο πάντοτε φοράν κουκούλα
από εκείνους που αν είσαι θα σ’αποκαλέσουν τσουλά
πάντα μάχιμος στην πρώτη γραμμή, ποτέ στη ζούλα
καρδιές που βάζουνε φωτιές, ρε βλάκα δίσκους πουλά.
underground ζούμε, ναι, underground εκπροσωπούμε
σαλόνικα κανονικά και βρωμικα το ζούμε
σκοτάδι όταν πέσει θα βγούμε για ν’απλωθούμε
αν δεις καπνούς στον ουρανό, κάπου εκεί θα ζούμε
βασιλεύουμε, πάντοτε αποφεύγουμε τα φώτα
ρωτά πρώτα για’μας, κι ύστερα φύγε σαν την κότα
δεν ενοχλώ μα αν με ενοχλήσεις θα σε δω
στο δρόμο μου να σκύβεις και ν’αλλάζεις στενό
κι αφού το ξέρω, με βλέπεις πλέον και δε με χαιρετάς
έχε τα μούτρα τουλάχιστον στα μάτια να με κοιτάς
πολύ μιλάς, και λίγα κάνεις, κολλητέ τι τρέχει
εγώ ξέρω, όταν έφτυνα νομίζατε πως βρέχει
τώρα τι όλοι μου σηκώσατε τη μύτη
όλοι απο πρόβατα τώρα γίνατε λύκοι
γράφω για τ’αλάνια που τα βράδια δεν πάνε σπίτι
Κωλοδάχτυλο ψηλά πόσους γλίτωσαν από λιτη
Ανάβουμε φωτιές, σκιές γινόμαστε τα βράδια
Μεταμορφωνόμαστε, περιπλανιόμαστε κάποια καβάτζα
θα βρεθεί δεν αγχωνόμαστε, ψαχνόμαστε,
μάτια κατακόκκινα, κλειδώστε πόρτες γιατί ερχόμαστε.

Τα βραδια τα βραδια μου ειναι φωτια
τα βραδια μου ειναι γινομαι καπνος
τα βραδια μου γινομαι ονειρα και αλητεια
αχα και παει καπως ετσι…

Γιατί τα βράδια, τα βράδια γίνομαι φωτιά
με τα αλάνια και τριγυρνάμε σε στενά
παιδιά τζιμάνια όσο μπορούμε δε θα αλλάξουμε,
Κοιτάμε ψηλά γιατί ψηλά πρέπει να φτάσουμε.
Γιατί τα βράδια, τα βράδια γίνομαι φωτιά
με τα αλάνια και τριγυρνάμε σε στενά
Παιδιά τζιμάνια όσο μπορούμε δε θα αλλάξουμε,
κοιτάμε ψηλά γιατί ψηλά πρέπει να φτάσουμε.

Σκοτάδι έπεσε ξανά στην πόλη μου τα mics παίρνουν
φωτιά εδώ που η ζωή κυλά χαλαρά γενικά
υπάρχει πρόβλημα ακούω mc's μα δε βγάζω νόημα
έλλειψη σεβασμού υπάρχει, κάποιοι ζηλεύουν μόνιμα
έτσι πάει, μένεις μ'αυτους που σε κρατάνε,
Μ' αυτούς που τα βράδια μαζί σου πίνουν τριγυρνάνε,
Σαν κοπρόσκυλα, ποτέ δε γνώρισαν αφεντικό τους
Σεβασμό κι αγάπη στα crewz που με θεωρούν δικός τους.
Σεβασμό, έχω δώσει για να απαιτώ
Λυπάμαι μα με ψίχουλα μαν δε θα αρκεστώ,
Στη χιπ χοπ φάση στη Σαλόνικα ρώτα ποιος είμαι εγώ
Δε γράφω ραπ τα βράδια, για να με κάνουνε γνωστό.
Εγωιστικό, αν θες πες με κομπλεξικό
Που στραβώνω όταν θίγουνε κάτι που αγαπώ
Τη μουσική που ακούω, την κουλτούρα που εκπροσωπώ
Μετά από τόσα χρονιά έχω δικαίωμα σ'αυτο
Φτύνω ξυραφια, που κοβουνε το δέρμα σαν χαρτί
Κρυμένα κατω απ'τη γλωσσα μου, φονική τεχνική.
Γράφω μουσική απ'τη στιγμή που είναι βαρύ μα το σηκώνω
Είμαι μικρός όμως γίγαντας σαν το Hulk δεν νιώθω πόνο.
Βαρύς κι ασήκωτος δηλώνω, σαν τον Τζον, σαν τον κακά
κατηγορίας βαρών βαρώνος και ο χρόνος
δείχνει πως τρέχουν και δε μας φτάνουνε
Οι ρουφιάνοι, τα γλυφτράκια κι οι προδότες να πεθαίνουνε.

Κάτι τέτοια βράδια που δεν μπορώ να κοιμηθώ
γράφω μουσική…

Γιατί τα βράδια, τα βράδια γίνομαι φωτιά
με τα αλάνια και τριγυρνάμε σε στενά
παιδιά τζιμάνια όσο μπορούμε δε θα αλλάξουμε,
Κοιτάμε ψηλά γιατί ψηλά πρέπει να φτάσουμε.
Γιατί τα βράδια, τα βράδια γίνομαι φωτιά
με τα αλάνια και τριγυρνάμε σε στενά
παιδιά τζιμάνια όσο μπορούμε δε θα αλλάξουμε,
κοιτάμε ψηλά γιατί ψηλά πρέπει να φτάσουμε.

13 Δώσε μου ένα λεπτό – 2011

Δώσ’ μου ενα beat για να πατήσω για να εκπροσωπήσω το στυλ

είμαι της νύχτας το βρώμικο και κακόφημο deal

δώσ’ μου μια μπύρα στο χέρι και να περπατήσω

ένα παγκάκι και ένα λεπτό για να στρίψω

δώσε αγάπη αλλιώς μπούλο μείνε μακρυά μας

δεν θέλουμε μπινέδες ρουφιάνους στην γειτονιά μας

είμαι κάθετος μαύρος Πιτ ο βιαστής του beat

Billy The Boutcher ότι πιο ωμό παίζει να γευτείς

δώσ’ μου ενα τοίχο να σου δείξω τι παίζουν με τα skills

Dope Beats Βήτα Πείς Yakuza Users SGBs

το στυλ μου γνωστό δεν γαμείς θα στο πω

κι ούτε κουκούλα και καπέλο κι αναμμένο πιστό

είμαι κοπρόσκυλο δεν κάνω προσευχή πριν κοιμηθώ

από παιδί μικρό με λέγανε αμαρτωλό

είμαι περήφανος να λέω πάντα τι εκπροσωπώ

άμα λέω ψέματα να πέσω κάτω και να σκοτωθώ

είμαι ο περίεργος τυπάς με το περίεργο περπάτημα

τα μούσια το καπέλο αυτό το κινητό αμάρτημα

δώσε σεβασμό και θα φερθώ σαν Άγιος

σαν λύσσα σε βίστα παρακαλάς να ήμουν ο Διάολος

γι`αυτό είμαι άνετος αν ήμουν γάρο

θα ήμουν τετράφυλλος παιδί της γειτονιάς κι όχι διάσημος

δώσ’ μου διαμάντι βουτηγμένο στην λάσπη

είμαι η βρώμικη αλήθεια στην καρδιά του τα λαθη του

ζήσε εντάξει μάγκα θέλεις λεφτά μπα δεν παίζουνε

έχω μόνο το ταλέντο μου και όσους με πιστεύουνε

το δρόμο σχολείο και τους στίχους μας βιβλίο

είναι ραπ κουλτούρα είναι βαρύ δεν είναι αστείο.

Πες μου τι ψάχνεις έχω να στο δώσω μόνο

λίγο χρόνο δώσ’ μου για να το τελειώσω έχω βάλει

στόχο να σε παλαβώσω και το’χω

ναι το’χω κι όταν το χαρτάκι μου διπλώσω

εφόσον το’χουμε ανάψει είμαστε

εντάξει αστυνομία δεν θα μας χαλάσει

κι αν περάσει το`χουμε ετοιμάσει κι ο μπάτσος

θα’ράξει κι ένα μεγαλύτερο θα κάψει.

Δώσ’ μου ένα λεπτό δωσ’ μου χρόνο και θα τα πάρω

με τσέπη φουσκωμένη θα φύγω να το θυμάσαι

πως ρεταρουνε σε μπάρες μου εκατό ευρώ

και τα παίρνω όλα όταν τα φτύνω γιατί απλά μπορώ

δώσ’ μου χαμόγελο και γάρο βαρύ καπνό φουμάρω

ένα βαρύμπιτο δώσ’ μου και στο θέμα θα σε βάλω

πυρετός το Σαββατόβραδο όλοι έχουν τον αχόρταγο

και ‘γώ έξω από την μπάρα ο μπάρμαν μ’έχει κάνει κόκκαλο

ανώφελο να προσπαθώ δώς μου μικρόφωνο

μωρό μου θα’μαι ευγενικός δεν θα με βρεις απότομο

δώσ’ μου ένα ρόπαλο να σπάσω την ρουτίνα σου

ο δρόμος είναι άδειος και περνάει από την βιτρίνα σου

το βήμα σου κράτησε το βήμα σου

κι από κάτω φωνάζουν loco δώσ’ μας την ρίμα σου

και την δίνω εσύ δώσε μου τον αναπτήρα σου

για να τ’ανάψω για να ζαλίσω την γύρα σου

φωτιά παίρνει φωτιά ναι φωτιά παίρνει

κι είναι εύφλεκτο καυτό και καυτό βγαίνει

πανσέληνος απόψε κι οι λύκοι είναι μαζεμένοι

γιαυτό μην λες λόγια μεγάλο πες ότι σε παίρνει

δεν θέλω φράγκα ξέρω ο μήνας σου δεν βγαίνει

δώσ’ μου αγάπη έλα δεν είμαστε δυό ξένοι

έλα ασ’την μου μην την κρατάς φυλακισμένη

η απόδραση πάνω της μάθε είναι ζωγραφισμένη

Πες μου τι ψάχνεις έχω να στο δώσω μόνο

λίγο χρόνο δώσ’ μου για να το τελειώσω έχω βάλει

στόχο να σε παλαβώσω και το’χω

ναι το’χω κι όταν το χαρτάκι μου διπλώσω

εφόσον το’χουμε ανάψει είμαστε

εντάξει αστυνομία δεν θα μας χαλάσει

κι αν περάσει το`χουμε ετοιμάσει κι ο μπάτσος

θα’ράξει κι ένα μεγαλύτερο θα κάψει.

14 Τους βαρέθηκα – 2011

Τους βαρέθηκα τους βαρέθηκα
τους βαρέθηκα τους βαρέθηκα
τους βαρέθηκα τους βαρέθηκα
τους βαρέθηκα όλους
βαρέθηκα να τρέχω από δω
και από ‘κει βαρέθηκα να ακούω του καθενός
το βιολί τα ίδια μούτρα ξανά
στην tv ακριβώς να βγει
σόρρυ δεν ασχολούμαι με πολιτική
έχω πολλά να κάνω σ’αυτή τη ζωή
μα δε μ’ αφήνουνε πάλι αυτοί τι χρωστάω ρε συ.

Εϊ εϊ πες μου τι γίνεται όλοι μου τα ‘χουν πρήξει
τώρα έσκασε και κρίση κι ο κοσμάκης θα δακρύσει
θέλεις λύση πάρε λύση αναπτήρα και στουπί
να καεί να καεί το μπουρδέλο η βουλή
να καεί να καεί το μπουρδέλο η βουλή
να καεί να καεί το μπουρδέλο η βουλή
θελαν λεφτά κλέψαν λεφτά φάγαν λεφτά έχουν λεφτά
και’γω να μην έχω στον ήλιο μοίρα κέρατα
στην κρεμάλα βαρέθηκα ολοι θελουνε ρολους
στήνουν κώλους πουλάνε την ψυχή τους σε διαβόλους
πείτε όχι εγώ δεν είμαι απ’αυτούς
θα ζήσω την ζωή μου με τους λίγους και τρελούς
ελεύθερος όσο δεν ήμουνα ποτέ
χαμόγελα είναι τσάμπα άσ’τα δήθεν και τα κυριλέ
πάρε μια μπίρα έξω και περπατά
σταμάτα να χρυσώνεις κωλομαγάζα σταμάτα
το μέλλον σου το μέλλον μου όλοι μιλάν για αυτό

κάνεις δεν βλέπει τι σ’αρέσει βλέπουν μόνο το ρευστό
ίσως αν σπούδαζα φιλόλογος γιατρός
να ‘μουνα στην κοινωνία λίγο πιο σημαντικός
εγώ σηκώνω κωλοδάχτυλο ψηλά σ’όλα τα πρότυπα
μορφώνω την νεολαία δωρεών και ανώνυμα
βαρέθηκα να μου λεν τι δεν μπορώ να κάνω
έχω όνειρα θα τα κυνηγάω ώσπου να πεθάνω
και θα πέσω μα επιβάλλεται να σηκωθώ
και να φτύσω λαμόγια που εκπροσωπούνε το Θεό
να ρίξω μούτσα στους μπάτσους στον ελληνικό στρατό
κανενας απ’ αυτούς ποτέ δε μου ‘κανε καλό
γι’ αυτό λοιπόν η μόνη λύση ο άνθρωπος για να ζήσει
να ‘χει στύση είναι χάσις και επιστροφή στη φύση.

Πελίνα
Τους βαρέθηκα τους βαρέθηκα
τους βαρέθηκα τους βαρέθηκα
τους βαρέθηκα τους βαρέθηκα
τους βαρέθηκα όλους
βαρέθηκα να τρέχω από δω
και από ‘κει βαρέθηκα να ακούω του καθενός
το βιολί τα ίδια μούτρα ξανά
στην tv ακριβώς να βγει
σόρρυ δεν ασχολούμαι με πολιτική
έχω πολλά να κάνω σ’αυτή τη ζωή
μα δε μ’ αφήνουνε πάλι αυτοί τι χρωστάω ρε συ.
Τους βαρέθηκα τους βαρέθηκα
τους βαρέθηκα τους βαρέθηκα
τους βαρέθηκα τους βαρέθηκα
τους βαρέθηκα όλους

15 Επείγον - 2012

το παιδί ninja ο κύριος γορίλας
το φαινόμενο που εισχώρησε στη χωρα διά της βίας
σε αντίθεση με τη βουλή και την ομάδα βίας
επιτείθομαι κατά τις λογοκρισίας
έχω πάθος και αυτό μπορώ να στο εγγυηθώ
δεν μιλάω εγώ μιλάει η φλέβα μου στο λαιμό
δεν με ακουμπάς δεν με κουνάς γιατί είμαι βράχος
δεν περίμενα να γίνω γνωστός για να γίνω κάποιος
κάποιος ήμουνα από την μέρα που γεννήθηκα από την μέρα
που γέλασα από την φορα που σου συστήθηκα
εθιστικά σε μουσικά δίστιχα ψήθηκα δεν ψωνίστηκα
κι ήρθαν κοντά μου πνεύματα ανήθικα μαζί μου με την μουσική μου
γίναν οι πιστοί μου
οι εκλεκτοί μου
οι οπαδοί μου
οι τρελοί μου
οι δικοί μου
στη γη μου
σαν αγέλη
που αφεντικό δεν θέλει
σαν ζουλού σηκώνουν χεριa
και χορεύουνε όταν μπαίνει
και όσο περιμένει το πλήθος αρρωσταίνει
γίνετε ένα με μένα και τι γροθιά μου σφιγμένη
είμαστε σαν χειρουργος με νυστέρι
σαν χούλιγκαν με μαδέρι
πείτε τους τι τους περιμένει

στην άκρη αφηστεμε να περάσω
έχω το φάρμακο στον κόσμο να μοιράσω είναι επείγον

το μήνυμα θα διαδοθεί
θα σωθεί στόμα με στόμα

και φωνή με φωνή είναι επείγον

είναι επείγον ανοίξτε χώρο δρόμο
δίνουμε πόνο δεν χώνω σαρώνω
όταν πεισμώνω ζυγίζω τόνο
είμαι σόλο και κάνω για δώδεκα
κουφάλα στο' λεγα θα'ρθει κάποια μέρα
που θα ταρακουνάω τα δρώμενα
παρόλα τα λεγόμενα τα χιλιό ειπωμένα
δεν επιδρά σε μένα ούτε στην χημική μου σύσταση
στάση σε σωστή στύση εναντια στην
σύλληψη ιδεών το μυαλό στο ον το
μπούλο λοιπόν όσοι μένουνε κοντά μου
και θέλουνε να κερδίσουνε συμφέρον
δεν υπάρχει περαιτέρω και σίγουρα μέλλον
δεν υπάρχει αύριο εσύ και εγώ υπάρχεις μόνο εσύ
και τα γαμημένα σου εγώ ρίμα κοντόκανη
στίχος μπαρούτι και σφαίρα
μήνυμα δεν είμαι πλέον ράπερ
είμαι κίνημα
κίνημα τον δρόμων
κίνημα τον λόγον
όχι κινηματογραφικών ρολων
βυζιών και κόλων
έχω ηλεκτροφόρα τάση να ανεβάσει
την δράση γι' αυτό δεν κόλλησα κοίταξα κατάματα

πυροβόλησα ο πρώτος κρότος όντως μετά ο δεύτερος
ο στόχος κάτω λόγος πάνω ελεύθερος

στην άκρη αφήστε με να περάσω
έχω το φάρμακο στον κόσμο να μοιράσω είναι επείγον

το μήνυμα θα διαδοθεί
θα σωθεί στόμα με στόμα
και φωνή με φωνή είναι επείγον

16 Ο μαχητής – 2012

Ο μαχητής, ο μαχητής θα πέσει κάτω
μα ό,τι και αν γίνει θα σηκωθεί
ο μαχητής ο μαχητής θα πέσει κάτω
μα δε θα φοβηθεί γατί έτσι του έμαθε η πουτάνα η ζωή

Ξέρω έναν άνθρωπο που παλεύει για την ζωή του
κάθε μέρα ένας αγώνας είναι η επιβίωση του
όσο και να τον χτυπάν δεν ρίχνει την τιμή του
όσο και να τον λυγίσουν δε στερεύει η αντοχή του
έχει κάνει τον πόνο αδερφό την ελπίδα μητέρα
κάθε πρόβλημα μια μάχη στο ring να τα βγάλει πέρα
κάθε σταγόνα αίμα κάθε δάκρυ τον πεισμώνει κολλητός του
το κουράγιο του πότε δεν τελειώνει κάθε χτύπημα που δέχεται
τον κάνει πιο σκληρό ότι δεν τον σκοτώνει , τον κάνει πιο δυνατό
κάθε δυσκολία είναι μια γροθιά στο πλευρό , κάθε φοβία είναι ακόμα
μια λαβή στον λαιμό και είναι δύσκολο και ωμό να σου μιλήσω για αυτό
κοιτάει στα μάτια τον αντίπαλο του , δίνει σεβασμό και αν κάνει έγκλημα
δεν φοβάται να το πληρώσει , χαμένη μάχη, η μάχη που φοβήθηκε να δώσει

Ο μαχητής , ο μαχητής θα πέσει κάτω
μα ότι και αν γίνει θα σηκωθεί
ο μαχητής ο μαχητής θα πέσει κάτω

μα δε θα φοβηθεί γιατί έτσι του έμαθε η πουτάνα η ζωή

Προπονείται καθημερινά, προπονείται σκληρά προκειμένου
να γίνει πιο κάλος θα στερηθεί πολλά και η οσμή του ιδρώτα τον εξιτάρει
βλέπεις ότι θέλει μάχεται σκληρά για να το πάρει
είναι γεμάτος μελανιές σωματικές και ψυχικές κουβαλάει
πληγές από αυτές που δύσκολα επουλώνονται το σώμα τσακισμένο
μα βαστάει μια καθαρή μάχη μια καθαρή ψυχή όλα εδώ πληρώνονται
κάθε κίνηση του είναι προσεγμένη δεν του αρέσει να βλέπει την
μάπα του ματωμένη κρατάει το βάρος του ψηλά σημαία νιώθει ωραία
και την πίστη του βαθιά σαν ριζωμένη ιδέα στο πίσω μέρος του μυαλού του
υπήρξαν μάχες που χάθηκαν βλέπεις λόγο του εγωισμού του
παίζει για την νίκη όχι για την ήττα μα αν ηττηθεί στα πόδια του
θα σηκωθεί και θα την δεχτεί

Ο μαχητής, ο μαχητής θα πέσει κάτω
μα ότι και αν γίνει θα σηκωθεί, ο μαχητής ο μαχητής θα πέσει κάτω
μα δε θα φοβηθεί γιατί έτσι του έμαθε η πουτάνα η ζωή

Βουρκώνει, δακρύζει, ματώνει, μαυρίζει, παρέα με τη μοναξιά του
πανηγυρίζει για ακόμα μια μάχη χαμένη η κερδισμένη
δεν έχει σημασία ο πόλεμος τον περιμένει το ένστικτο του λέει
πως και πότε να χτυπήσει ορμάει σαν κτήνος μα ξέρει πότε να
σταματήσει γιατί μετράει χτυπήματα και δίνει μηνύματα ο καπετάνιος φαίνεται
σε φουρτούνες και κύματα στα δύσκολα είναι μαθημένος στα δύσκολα
στη μάχη αληθινά πυρά όχι με νεροπίστολα αν ο φόβος τον καταβάλει
δε σκύβει το κεφάλι έχει άμυνα την περηφάνια του πιο σκληρή και από ατσάλι
μια βαθιά ανάσα τα μάτια του ανοικτά το στήθος του μπροστά το κεφάλι του ψηλά και
όλα αυτά γατί τον πόνο βουλιάζει μες στην σιωπή
την γροθιά σου ψηλά για τον μαχητή...

17 Εικόνες - 2012

δεν ειμαι καλα τελευταια
βλεπω παντου
βλεπω παντου
βλεπω παντου
βλεπω παντου

παντου εικονες με τραβανε κοντα τους να'ρθω
μου τις πλασαρουνε καλα μα δε τις χαφτω
και μετα
και μετα με λενε καφρο
επειδη

επειδη οτι νιωθω γραφω

εικονες με τραβανε κοντα τους να'ρθω
μου τις πλασαρουνε καλα μα δε τις χαφτω
και μετα
και μετα με λενε καφρο

επειδη
επειδη οτι νιωθω γραφω

βλεπω εικονες
παγωνουν την καρδια μου σαν χειμωνες
σουρωμενος νιωθω
σ'ενα αμαξι χωρις ροδες
το'δες
μας παρακολουθουνε με οθονες
ελεγχουνε τη μαζα στα μυαλα φυτευουν μοδες
κι'ολοι ακολουθανε
κι'ολα καλα θα πανε
τυφλα μπροστα χωρις να ξερουνε που πανε
με κοιτανε περιεργα που δεν ακολουθω σε μια παρασταση που το εργο ειναι βουβο
το χρημα στις τσεπες μου ποτε αρκετο

μα θα μοιραστω με φιλους μου τα δεκα μου ευρω
τι να πω;
γυρω μου με θεωρουν τρελο
ολοι αγαπανε τον χαρτινο θεο
"θεε μου σε παρακαλω στειλε μου λεφτα. γεμισε τις τσεπες μου με λιγα μετρητα"
δε γαμιεστε
δε προσευχομαι για λεφτα
πανω απ'ολα την υγεια μου και να'μαι καλα γιατι
δεν ξερεις αυριο τι σου ξημερωνει
ζουμε ολοι μαζι μα πεθαινουμε μονοι
αυτο σ'αγχωνει
γι'αυτο κρατα την πισινη σου
μην αφησεις κανεναν πουστη να σβησει τη φωνη σου
λοιπον κοιμησου
ευθυνη τι θα γινει το παιδι σου
αγριμι ή αγγελουδι στη κολαση σου
λοιπον κοιμησου ησυχα και μην ανησυχεις
το κρατος σε ποτιζει με φοβους για ν'αμυνθεις
με ειδησεις
ετσι σου λενε το πως θα ζησεις

ετσι σου λενε τι ν'αγαπας τι να μισεις
πνιγεσαι και δεν σου δινουν χερι να κρατησεις
σκεψου το καλα οταν ξανα πας να τους ψηφισεις

παντου εικονες με τραβανε κοντα τους να'ρθω

μου τις πλασαρουνε καλα μα δε τις χαφτω
και μετα
και μετα με λενε καφρο
επειδη επειδη οτι νιωθω γραφω

εικονες με τραβανε κοντα τους να'ρθω
μου τις πλασαρουνε καλα μα δε τις χαφτω
και μετα

και μετα με λενε καφρο
επειδη επειδη οτι νιωθω γραφω

τα παιδια στη γειτονια ζουνε αναμεσα σε θηρια
αναρωτιεσαι μετα
καταληψεις στα σχολεια
σε μια κοινωνια
που αναγκαιο ειναι το δανειο
και στον αερα αναπνεουμε ουρανιο
αυριο ισως να πεινασουμε εσυ και εγω
και η εκκλησια να μην ξερει τι εχει απο χρυσο
δεν ειμαι αγιος
μα εσεις δεν εχετε ιερο
στο τελος θα βαφτιζεται πετρελαιο το νερο
και εγω ενταξει
ειμαι απλα μια φωνη
στα βολεμενα τους αυτια ποτε δεν θ'ακουστει
μα υπαρχει προβλημα
οι ρολοι εχουν αντιστραφει
τωρα οι τραπεζες πηραν το ρολο του ληστη
και εσυ το θυμα
σε κλεβουν νομιμα καθε μηνα
καλη παγιδα
σε πολλη καλη βιτρινα
δουλευεις μια ζωη σα σκυλι
γιατι για να σου πει η προτ.

τη καινουργια αρχη
που την ειδες εσυ τη καινουργια αρχη
αν το παρεις το γαμιδι το χρωστας μια ζωη
κι'αν δεν προλαβεις να πλερωσεις ξερεις τι ακουλουθει
η γνωστη συνταγη

εισαγγελεας και κελι

18 Αν – 2012

Αν έχεις φίλους γάμησε τους εχθρούς,

η ζωή είναι μικρή για ν' ασχολήσε μ' αυτούς.

Αν έχεις μια καλή κοπέλα κοίτα να την αγαπάς,

και να την σέβεσαι, να της το δείχνεις και να μην ντρέπεσαι.

Αν έχεις λίγα φράγκα και κάποιος πολλά,

πες του να τα βάλει στο κώλο του και να 'ναι καλά.

Αν είσαι ντόμπρος και κρατάς τον λόγο της τιμής σου,

τιμάς το παντελόνι σου και ήσυχος κοιμίσουν.

Αν οι γονείς σου έχουνε φύγει και μόνος σου βαδίζεις μπροστά,

είσαι ο πιο μάγκας που ξέρω κανονικά.

Αν τώρα που μ' ακούς, η τρίχα σου σηκώνεται,

Ξες τι συμβαίνει; Η καρδιά μου κι η καρδιά σου ενώνεται.

Αν δεν έχεις κάνει κάτι φίλε και σε τρώει,

καν' το τώρα, πριν να σπάσει το ρολόι.

Αν μεγάλωσες στους δρόμους σαν κι μένα κι 'σαι αλάνι,

τότε στην υγειά σου σκάει το επόμενο ντουμάνι.

Αν γνωριστήκαμε και δεν σε θυμηθώ,

συγχώρεσε με, ξες πως πάει, έχουμε μόνο ένα μυαλό.

Αν έμπλεξες με ντρόγκια, ξεκόλλα σε παρακαλώ,

δεν έχει διαφορά αν μιλάω σε ξένο η γνωστό.

Αν είσαι φίλος μου τότε να ξες σ ευχαριστώ,

θα σε 'χω όλη μου τη ζωή στο χέρι μου το δεξιό.

Κι αν με πούλησες να ξες όλα πληρώνονται εδώ,

κι ότι το χρήμα δεν αγοράζει αγάπη, είναι γνωστό

Αν μπορούσες να διόρθωνες τα λάθη σου,

τότε θα ήξερες τι έχεις στο κεφάλι σου.

Κι αν η ζωή σου τα έφερνε όλα πολύ καλά,

τότε δεν θα ξερες τι άξιζε τελικά.

Αν μπορούσες να ταξίδευες στο χρόνο,

τότε θα γύριζες για σένα πίσω μόνο.

Κι αν η ζωή μας τελικά είναι ταινία,

Μη το καθυστερείς, η προβολή είναι μία...

Αν σήμερα ξύπνησες στραβά,

δεν πειράζει, σήκω πάνω, όλα θα πάνε καλά.

Αν έπεσες στον δρόμο και ντράπηκες πολύ,

χαμογέλα λίγο, τζάμπα είναι, δεν είναι ντροπή.

Αν είχα Lexus και δυο βίλες, και πισίνες θα 'τανε καλά,

αλλά μπαα, δεν παίζει να τα δω ποτέ αυτά.

Αν παρ' όλα αυτά βαδίζω, είμαι γερός και το ζω,

τα πιο μεγάλα γούστα που μπορώ πάντα θα κυνηγώ.

Αν είχα μια δεξαμενή με λεφτά.

πίστεψε με θα γαμούσα την μάνα κανονικά.

Αν μου ζητούσαν κάποιον να εκδικηθώ,

θα 'ταν ο μπάτσος που με έδειρε όταν ήμουν 18.

Αν μια μέρα οι στίχοι μου δεν είναι δηλητήριο,

υπόσχομαι να με περάσετε από δικαστήριο.

Αν μπορούσα το χρόνο πίσω να γυρνούσα,

τα highlights στην ζωή μου θα ξαναζούσα.

Αν υπάρχει κάποιος που αξίζει ευχαριστώ,

είν' οι γονείς μας που μας αντέξανε τόσο καιρό.

Αν οι μέλισσες πηγαίνουν όπου έχει γύρη,

αν δεις καράβι σε βουνό ξέρεις τι το'χει σύρει.

Αν τα λεφτά θέλουν ιδρώτα και κόπο,

τα πολλά λεφτά θέλουνε ψυχραιμία και κόλπο.

Και αφού ψάχνεις κάτι να μισήσεις απεγνωσμένα,

μη μισείς την μουσική μου ρε μάγκα, μίσησε εμένα.

19 Όλα θα πάνε καλά- 2012

Έρχονται μέρες και μέρες αδερφή και αδερφέ
Μέρες που δε μπορείς να κοιμηθείς κι όχι απ' το καφέ
Απ' τα προβλήματα που έβαλες στο μυαλό σου, ναι
Γιατί η ζωή είναι παιχνίδι και για κάποιους είναι σικέ
Καν' τους στην άκρη, καν' τους πέρα, πώς να στο πω;
Δεν αξίζει, τα λέω και στον ίδιο μου τον εαυτό
Είν' η αλήθεια και μόνο με αυτή τα βγάζω πέρα
Το κεφάλι ψηλά για ο,τι αγαπάς, καλημέρα
Γι' αυτό σφίξε τη γροθιά, σφιξ' τα δόντια σου γερά
Παρ' τα πάνω σου, ειλικρινά ποτέ δεν είναι αργά
Πίστεψε στον εαυτό σου, βγες από τα σκοτεινά
Σύννεφα που σου έχουνε μαυρίσει τη καρδιά
Βαρέθηκα το μίσος, βαρέθηκα τη βροχή
Βαρέθηκα το πόνο, θέλω λίγο μουσική
Θέλω αγάπη, αγάπη αληθινή, όχι απάτη
Θέλω τροφή για τη ψυχή, όχι μόνο για το κρεβάτι
Αλάτι και πιπέρι ζωής, η κάθε σχέση
Ο Χριστός είχε δίκιο, αργά ή γρήγορα θα σε πονέσει
Θα πέσεις χαμηλά, άκρως εγωιστικά
Πόσο αξίζει τελικά να τα κρατάς όλ' αυτά;
Δώσε μια κι ας πάει στο διάολο, και τράβα μπροστά
Ρίξε τη μαύρη πέτρα πίσω σου και πάμε δυνατά
Χαμογέλα, το μόνο που 'χει μείνει είν' η τρέλα
Βγάλε όση μπορείς, μη το σκεφτείς κοντά μου έλα
Είτε είσαι άντρας, είτε είσαι κοπέλα
Δεν θέλω άλλο ανθρώπους που αντί για ψυχές έχουν μπουρδέλα...

Κι αν πέσεις, και δακρύσεις, και λυγίσεις και χτυπήσεις, τότε τι;
Όλα θα πάνε καλά!
Κοίτα να είσαι ο εαυτός σου και να χαμογελάς
Και τότε τι;

Όλα θα πάνε καλά!
Κοίτα να φέρεσαι σωστά για να σου φέρονται σωστά
Και τότε τι;
Όλα θα πάνε καλά. Όλα θα πάνε καλά
Όλα θα πάνε καλά. Όλα θα πάνε καλά!

Εντάξει έκανες λάθη είτε λίγα, είτε πολλά
Μα τα λάθη είναι ανθρώπινα και καθημερινά
Μια συγνώμη βλέπεις, ποτέ δεν έκανε κακό
Αρκεί να τα βρεις με τον ίδιο σου τον εαυτό
Παρεξηγήσεις, προβλήματα που δεν βρεθήκαν λύσεις
Πληγώθηκες και πόνεσες να τ' αντιμετωπίσεις
Μα πώς μπορείς κάτι χαραγμένο να το σβήσεις;
Πρέπει να βρεις τι δύναμη για να το κουβαλήσεις
Επίσης, αν έδωσες πολλά και πήρες λίγα
Δεν πειράζει, τροχός είναι, γυρίζει και μοιράζει
Η ζωή αλλάζει κι αυτό σε τρομάζει, κάνε χάζι
Πάρε μια βαθιά ανάσα.. και πάτα γκάζι
Ο κακός εαυτός μου είν' ο χειρότερος εχθρός μου
Τον συναντάω όταν ξαφνικά χάνω το φως μου
Κι είμαι μόνος μου, κι αυτό είν' ο φόβος μου
Και μόνο γιατρικό οι φίλοι και ο χρόνος μου
Η μουσική μου, πνοή μου, ζωή και έκφραση μου
Και δική σου, αφού η φωνή μου έγινε φωνή σου
Θυμήσου, και ψάξε τη χαμένη δύναμή σου
Πάνε βράδια που 'σαι άυπνος, χαλάρωσε, κοιμήσου
Βγάλε επιτέλους το βάρος απ' τη ψυχή σου
Πάτα γερά και σταθερά και πιες στη νέα αρχή σου
Στην υγειά σου, σε 'σένα και σ' όσους είναι κοντά σου
Στις λύπες, στις χαρές και στα ψυχολογικά σου
Φαντάσου, πώς θα 'ταν ο κόσμος χωρίς αυτούς

Μην αφήνεις άλλο σκέψεις να σε τρώνε ρε, μ' ακούς;
Χαμογέλα. Psst, ey! Χαμογέλα!

Κι αν πέσεις, και δακρύσεις, και λυγίσεις και χτυπήσεις, τότε τι;
Όλα θα πάνε καλά!
Κοίτα να είσαι ο εαυτός σου και να χαμογελάς
Και τότε τι;
Όλα θα πάνε καλά!
Κοίτα να φέρεσαι σωστά για να σου φέρονται σωστά
Και τότε τι;
Όλα θα πάνε καλά. Όλα θα πάνε καλά
Όλα θα πάνε καλά. Όλα θα πάνε καλά!

Εντάξει έκανες λάθη είτε λίγα, είτε πολλά
Μα τα λάθη είναι ανθρώπινα και καθημερινά
Μια συγνώμη βλέπεις, ποτέ δεν έκανε κακό
Αρκεί να τα βρεις με τον ίδιο σου τον εαυτό
Παρεξηγήσεις, προβλήματα που δεν βρεθήκαν λύσεις
Πληγώθηκες και πόνεσες να τ' αντιμετωπίσεις
Μα πώς μπορείς κάτι χαραγμένο να το σβήσεις;
Πρέπει να βρεις τι δύναμη για να το κουβαλήσεις
Επίσης, αν έδωσες πολλά και πήρες λίγα
Δεν πειράζει, τροχός είναι, γυρίζει και μοιράζει
Η ζωή αλλάζει κι αυτό σε τρομάζει, κάνε χάζι
Πάρε μια βαθιά ανάσα.. και πάτα γκάζι
Ο κακός εαυτός μου είν' ο χειρότερος εχθρός μου
Τον συναντάω όταν ξαφνικά χάνω το φως μου
Κι είμαι μόνος μου, κι αυτό είν' ο φόβος μου
Και μόνο γιατρικό οι φίλοι και ο χρόνος μου
Η μουσική μου, πνοή μου, ζωή και έκφραση μου
Και δική σου, αφού η φωνή μου έγινε φωνή σου
Θυμήσου, και ψάξε τη χαμένη δύναμή σου

Πάνε βράδια που 'σαι άυπνος, χαλάρωσε, κοιμήσου
Βγάλε επιτέλους το βάρος απ' τη ψυχή σου
Πάτα γερά και σταθερά και πιες στη νέα αρχή σου
Στην υγειά σου, σε 'σένα και σ' όσους είναι κοντά σου
Στις λύπες, στις χαρές και στα ψυχολογικά σου
Φαντάσου, πώς θα 'ταν ο κόσμος χωρίς αυτούς
Μην αφήνεις άλλο σκέψεις να σε τρώνε ρε, μ' ακούς;
Χαμογέλα. Psst, ey! Χαμογέλα!

20 Η αλήθεια πονάει – 2012

Με λένε Άκη και γράφω με μεράκι
Έχω καρδιά γίγαντα, δεν είμαι ανθρωπάκι
Γι' αυτό πρόσεχε λιγάκι το πως θα μου φερθείς
Γιατί αν με πληγώσεις σίγουρα θα πληγωθείς
Εκτός κι αν είσαι ειλικρινής
Και πίσω απ' το δάκτυλο σου δεν ψάχνεις να κρυφτείς
Τι, ρε; Αν έχεις κάτι να μου πεις
Τότε κοίτα με στα μάτια και πες το μου να χαρείς
Κι αν με πονέσεις να μη στεναχωρηθείς
Άλλο να λες αλήθεια κι άλλο να 'σαι ασεβής
Η αλήθεια πονάει, χτυπάει βαθιά και θα το δεις
Αν είσ' εντάξει με τον εαυτό σου, θα τη δεχτείς
Αν έχεις μάθει μες στο ψέμα σου να ζεις
Λυπάμαι γιατί κάποια μέρα θα με θυμηθείς
Και θα 'ναι αργά, και δε θα ξες που να κρυφτείς
Τα δύσκολα βράδια που δεν μπορείς να κοιμηθείς
Γιατί άπλωσα το χέρι μου για ό,τι χρειαστεί

Και συ το δάγκωσες αχάριστο σκυλί
Και από τότε κουβαλάω τη πληγή
Για να θυμάμαι απλά τι 'μαι εγώ, και τι σκατά είσαι 'συ
Γι' αυτό η γεύση στα χείλη μου είναι πικρή
Γι' αυτό με πιάνεις να ξεσπάω στο χαρτί
Γι' αυτό η καρδιά μου είναι βρόμικη κι αγνή
Και το δρόμο της πάντα μόνη της ψάχνει να βρει
Καθένας για την πάρτη του, ε; Για τον εαυτό του
Καθένας για το κώλο τον δικό του
Πέραν απ' το κώλο και το όμορφο πρόσωπό σου
Κοίταξε λίγο και το όμορφο μυαλό σου
Μη χαραμίζεις την ψυχή σου σαν το γατί σου
Που το χαρίζει γι' απλή ευχαρίστησή σου
Κι εσύ, αδερφέ, μη σκέφτεσαι με το πουλί σου
Αυτό που κουβαλάς στο παντελόνι είν' η τιμή σου

Η αλήθεια πονά, η αλήθεια πονά
Η αλήθεια πονά, και μπορεί να σε σκοτώσει
Η αλήθεια πονά, η αλήθεια πονά
Η αλήθεια πονά, μα μπορεί να σε λυτρώσει

Με λένε Άκη, για ό,τι ζω κι ό,τι έχω κάνει
Εγώ τα βγάζω και τα φτύνω στο μελάνι
Είμ' αυτό ακριβώς που η ζωή μου μ' έχει κάνει
Το καλύτερο παιδί και το χειρότερο τσογλάνι
Για όποιον με πιάνει θα 'μαι εκεί να τους στηρίξω
Θ' αγαπήσω, μα μη με γαμήσεις θα σε τσακίσω
Μη παίρνεις τη καλοσύνη μου για αδυναμία
Υπάρχει διαφορά ανάμεσα σε πουτάνα και κυρία
Άντε πάμε πάλι, η ίδια ιστορία
Σιχάθηκα τους ανθρώπους και τους βλέπω μ' αηδία
Λίγη τσίπα ρε, πάνω σας δεν κουβαλάτε
Τι σκατά έχετε πάθει όλοι σας και δε μιλάτε;

Και τι να πείτε, ε; Μήπως μπορείτε
Στον καθρέφτη κάτι αληθινό να δείτε;
Ο ένας έχει κοπέλα και πηδάει του διπλανού
Κι η άλλη έχει αγόρι και την παίρνουνε από παντού
Άνθρωποι άρρωστοι, άνθρωποι σιχαμένοι
Όλοι θα πληρώσουνε, το κάρμα περιμένει
Χαθείτε από τα μάτια μου μπροστά να μη σας φτύσω
Δεν είν' απειλή, είν' υπόσχεση που θα κρατήσω
Είμαι κάφρος και μαλάκας και κράζω, τι θες να πω;
Όπως φερθείς θα σου φερθώ, δεν ξεχνάω μα συγχωρώ
Λυπάμαι, αυτήν τη φορά δε θα πω κάτι καλό
Sorry, δεν είμαι υπεράνω, και δε θα κρατηθώ
Θέλω να τους δω να βρίσκονται σε ραντεβού μαζί
Οι μαλάκες κι πουτάνες, η τέλεια συνταγή
Πολύ μικρός ο κόσμος, ώστε η αλήθεια να κρυφτεί
Μα είναι τόσο μεγάλος που 'ναι εύκολο να χαθεί
Δεν τη φοβάμαι την αλήθεια, τη γνωρίζω από παιδί
Είν' η μόνη που πονάει, μα είναι τόσο πιστή
Γι' αυτό τη νοιώθω και τη βγάζω πάντα στα κομμάτια μου
Και δε με παίρνει να χάσω άλλο ένα δάκρυ από τα μάτια μου

21 Κανόνες – 2012

Κανόνας πρώτος ζούμε μόνο μια φόρα
γι ‘αυτό κοίτα τα χείλη σου να ναι χαμογελαστά
να ζεις την κάθε σου στιγμή το κάθε σου λεπτό
και όταν θα σου χαρίζουν κάτι ρε να λες ευχαριστώ
κανόνας δεύτερος κανέναν δεν αξίζει να μιμήσαι
να είσαι ότι νιώθεις και να μην γελοιοποίησε
μην ακολουθείς μόδες είναι ρόδες που γυρνάνε
αν δεν ξέρουμε ποιοι είμαστε δεν ξέρουμε που πάμε
τρίτος κανόνας και άκουσέ τον καλά
μην το σκεφτείς ποτέ σε φίλο σου να παίξεις πουστιά
γιατί γνωστοί είναι πολλοί μα φίλοι λίγοι τελικά
όσο μεγαλώνω μου το θυμίζουμε καθημερινά
τέταρτος κανόνας και αφορά τα λεφτά
όλοι τα θέλουν τα ζητάν τα πούστικα είναι γλυκά
μα κοίτα μην πουλήσεις τα όνειρά σου γι ‘αυτά
γιατί μετά θα κλάψεις πικρά και θα ‘ναι αργά
πέμπτος κανόνας και απ ‘τους πιο σημαντικούς
η οικογένειά σου είναι πάνω απ’ όλα ρε μ ‘ακούς
το Άλφα και το Ωμέγα αγάπη που δεν συγκρίνεται
το αίμα νερό δεν γίνεται
έτσι κανόνας νούμερο έξι
μην αφήσεις κανέναν με συναισθήματα να παίξει
αν πισώπλατα σε χτυπήσουν να σφίξεις τα δόντια σου
και γάμησε τους όλους να πατάς πάντα στα πόδια σου
έβδομος κανόνας υγεία πάνω απ όλα
όλοι κρεπαλιάζουμε το ξέρω ρε ξεκόλλα
τι να κάνεις το κεφάλι πρέπει να γεμίσει
μην φέρεσαι σαρκικά η ψύχη μόνο θα ανθίσει
οκτώ όμως σε θέλω προσεχτικό
μείνε μακρυά απ το πιο πούστικο ναρκωτικό
αν είσαι έμπορος ηρωίνης άπλα θα σου το πω

εύχομαι όταν πεθάνεις να μην αντικρίσεις Θεό
νούμερο εννιά μην την ρωτήσεις γιατί δεν είναι κοντά σου
τώρα την βλέπεις και γυρνάν τα σωθικά σου
να της πεις σε ποιον Σατανά πούλησες τα όνειρά σου
σε ποια κόλαση τώρα λιώνει η καρδιά σου
στάσου ένα λεπτό μην με πεις κομπλεξικό
έχω μάθει να πιστεύω στους ανθρώπους να αγαπώ
παρ' όλα αυτά είμαι εδώ και δεν ξεχνώ τον κανόνα
νούμερο δέκα ποτέ μην εμπιστεύεσαι γυναίκα
η ζωή έχει κανόνες.

22 Ομίχλη – 2012

Ανοίγοντας τα μάτια μου αντικρίζω συντρίμμια
Φοβισμένα σκισμένα πρόσωπα και θλιμμένα αγρίμια
Ρωτάω τι γίνετε;
Μου λεν μία από τα ίδια
Η Ελλάδα αργοπεθαίνει και τρέφεται στα σκουπίδια η νεολαία κοιμήθηκε
Η αλήθεια νικήθηκε σε κάποιο τοίχο γράψανε ακόμα και ο Θεός φοβήθηκε
Δεν τίθεται θέμα αλλαγής της νοοτροπίας
το αποδεικνύει η της ιστορίας
Εγώ τους λέω αρνούμαι δεν βασίζομαι στο "θα δούμε"
Είμαστε πάρα πολλοί και έχουμε δύναμη
Για να ακουστούμε δεν είσαι το αμάξι σου ρε,
ούτε η δουλειά σου ούτε το πορτοφόλι σου
ούτε τα γαμημένα σου λεφτά σου δεν είσαι η βιτρήνα σου όχι!
Ούτε η ομορφιά σου, είσαι αυτό που
κουβαλάς στην φυλακισμένη καρδιά σου
Ελευθερώσου κάπως σπάσε τα δέσμα σου
βγαίνοντας απο το σπίτι πάρε μαζί σου την ανθρωπιά σου,

Την αξειοπρεπιά σου μην μετρας υλικά
Αφήστε τα παιδιά να 'ναι παιδιά ετών 17
Γυρνάνε στα χαμένα αναζητάν την κλαμουριά,
Συμβουλές σε περιοδικα τέρμα σεξιστικά.
Κοριτσάκια ανορεκτικά με τη μύτη ψηλά
ψάχνουν πλούσιο γαμιά να τους κερνάει τα ποτά
Βγαίνουν σαν ξέκολα έξω και το παίζουνε και snow--?
Που φτύνονται τους κάνουν like και λένε ευχαριστώ
Αυτά είναι τα νέα μας και αυτή η κοινωνία μας
Μηδέν παιδεία πρεσβεύουνε τα σχολεία μας
Παινευόμαστε για την πλούσια ιστορία μας μα
στο παρόν λευκές σελίδες έχουν τα βιβλία μας
Παντού ομίχλη...
Τώρα τίποτα δεν βλέπεις...
Ορατότητα μηδέν
Και είναι θολός ο καθρέυτης
Μαθαίνεις να σηκώνεσαι
Όταν μαθαίνεις να πέφτεις
Σήκω βγές απο την ομίχλη τι περιμένεις;
Παντού ομίχλη...
Τώρα τίποτα δεν βλέπεις...
Ορατότητα μηδέν
Και είναι θολός ο καθρέυτης
Μαθαίνεις να σηκώνεσαι
Όταν μαθαίνεις να πέφτεις
Σήκω βγές απο την ομίχλη τι περιμένεις;
Είπα σπουδάστε όλοι πάρτε όλοι ένα
χαρτί ποντάρω κάθε μία καλύτερη ποιοτικά ζωή
Τώρα σου λεν μην κάνεις όνειρα
Γιατί χρωστάς και εσύ
Ένας μπάσταρδος σου λέει:
"Τα φάγαμε όλοι μαζί"

Νεόλληνα ξέρω πλέον σε ενοχλούν
πολλοί τα ζώα στη βουλή που τα φήφισες εσύ
Αν όχι εσύ τότε οι γονοί σου
Άν όχι αυτοί τότε ποιοι;
Θυμίζει σκύλος που τρώει την ούρα του στην τελική
Ευθεία ομή πραγματικότητα ομή βία
Κάνε κατι για 'σένα να 'χει αξία και ουσία
Προσπαθούνα να σε λυγίσουν,
Να 'χεις γόνατα γερά,
Γερό στομάχι ότι σιχαίνεσε πάντα να προσπενά
Και καρδιά, μεγάλη καρδιά ώστε να αγαπά
Το φωτεινό σου μέλλον μη στο κάνουν σκϊά θέλει προσπάθεια και κόπο
Υδρώτα, ψυχή και σώμα, θέλει ψάξιμο και
αγώνα το μαυλό μην πέσει σε κώμα
Ρώτα, σκέψου, μάθε να γίνεις αντάρτης γιατί ελλάδα πάλι τρώει τα παιδιά της
Γιατί και ο φίλος μου έγινε μετανάστης και
ελπίζω να μην βιώνει το ρατσισμό σαν εργάτης
Χρειαζόμαστε μυαλά, πολλά μυαλά, ανοιχτά να σπάνε τις προκαταλήψεις όχι τις καταλήψεις
Αλλά, να δούν το πρόβλημα ουσιαστικά,
Ότι σε ενοχλεί μη το κάνεις στους άλλους
απλά όχι αδικαιολόγητη βία απο την αστυνομία
Είναι άλλο η δουλειά άλλο τα απωθημένα θηρία
Σκέψου το πριν ξανασηκώσεις το γκλοπ σου κόπανε,
Το μίσος γεννάει μίσος ρε ΖΩΩΝ ΔΕΝ ΣΟΥ ΤΟ 'ΠΑΝΕ;;;
Παντού ομίχλη...
Τώρα τίποτα δεν βλέπεις...
Ορατότητα μηδέν
Και είναι θολός ο καθρέφτης
Μαθαίνεις να σηκώνεσαι
Όταν μαθαίνεις να πέφτεις
Σήκω βγες απ’ την ομίχλη τι περιμένεις;
Παντού ομίχλη...

Τώρα τίποτα δεν βλέπεις...
Ορατότητα μηδέν
Και είναι θολός ο καθρέφτης
Μαθαίνεις να σηκώνεσαι
Όταν μαθαίνεις να πέφτεις
Σήκω βγες απ' την ομίχλη τι περιμένεις;

23 Η νόσος των πιθήκων – 2012

Το έτος 20-12 οι άνθρωποι είναι υλιστές
Κάθε ίχνος ανθρωπιάς χάνεται μέρες σκοτεινές
Ο φόβος κυριαρχεί στην έλλειψη του χρήματος
Βιασμός κάθε συναισθήματος, κάθε νομίσματος
Παγωμένα βλέμματα στην παγκόσμια ανάγκη
Για ειρήνη όλα δείχναν' πως κάτι κακό θα γίνει
Οι θρησκείες φανατίζαν συνειδήσεις
Στην τηλεόραση κοιμίζαν τρομοκρατικά με ειδήσεις
Παντού χάος, το πετρέλαιο ακριβαίνει
Το νερό στερεύει
Το χρήμα στην κορυφή της τροφικής αλυσίδας ανεβαίνει
Μπαίνει κρύο στις καρδιές, χαμόγελα κομμένα
Τα κατάφεραν γονάτισαν τον κόσμο σε ένα ψέμα
Στο όνομα του συμφέροντος πάλι χύνεται αίμα
Παγκόσμια οικονομική κρίση το κύριο θέμα
Δεν υπάρχει κανένα νόμισμα πλέον στον αέρα
Χημικά
Έφτασε ο τρίτος παγκόσμιος τελικά
Λαοί εναντίον λαών
Συμμαχίες χωρών
Συντριβή των αδύναμων, κυριαρχία των δυνατών

Άμεσος στόχος ο αποδεκατισμός των φτωχών
Παντού φόβος απ' τους κρότους των βομβαρδισμών
Φρικτό παρόν
Θυμίζει ταινίες που μας δείχναν στο παρελθόν
Στην ουσία ηταν το μέλλον, μα εμείς τρώγαμε pop corn
Τώρα ακούω φωνές, κλάματα σωτηρίας
Η καθημερινότητα στο σενάριο της ταινίας
Αρρώστιες, πείνα, δίψα κίνδυνος πλανήτης Γη
Χωρίς χώρα, χρήμα, πατρίδα τώρα η ζωή
Εκατομμύρια οι νεκροί
Νικητές του πολέμου αυτοί
Οι σκοτεινοί χαρακτήρες βάλαν' μάτι στην κορυφή
Δεν υπάρχουν κυβερνήσεις, δεν υπάρχουν κράτη
Μόνο θάνατος μυρίζει, δεν υπάρχει αγάπη
Το έτος 20-30 είπαν βρέθηκε η λύση
Ώστε η οργή μας και ο πόνος να σταματήσει

Φτάσαμε στο σημείο 0
Η ανθρωπότητα δέχτηκε τεράστιο πλήγμα...
Είπαν πως ο μόνος τρόπος να επιβιώσουμε σ' έναν κόσμο που έχει χάσει κάθε αξία
Είναι να βάλουμε ένα τσιπάκι στο χέρι μας
Για να μπορούμε να τρώμε, να μπορούμε ν' αναπνέουμε, για να είμαστε κι εμείς μέλη της νέας τάξης πραγμάτων

Το είδα στα μάτια μου μπροστά να συμβαίνει
Η ανθρώπινη αξιοπρέπεια και ο νους να πεθαίνει
Ήταν η εύκολη λύση
Επιβίωση πριν τη δύση
Δέξου το και συ ο πόνος να σταματήσει, να σβήσει
Αν θέλεις μια καινούρια ένα νέο κόσμο κάν' το
Και μπαίναν στη σειρά ο ένας μετά τον άλλον

'Οταν έφτασε η δική μου με φωνάξανε έμεινα άφωνος
Το μόνο που σκέφτηκα ήταν «Ελευθερία ή θάνατος»
Αρνήθηκα, έπειτα κυνηγήθηκα
Διώχτηκα, χτυπήθηκα
Μυστικά βασανίστηκα
Αφέθηκα ελεύθερος μα καταδικασμένος
Μόνος σαν φάντασμα να τριγυρνάω ξένος μέσα σε ξένους
Απαγητευμένος πλέον σηκώνω το κεφάλι μου
Μα βλέπω πως αρνήθηκαν κι άλλοι κι έρχονται πλάι μου
Η πόλη, σκοτεινή, γκρεμισμένη, κρύα
Εμείς θηράματα για πλούσια λυσσασμένα θηρία
Αποφασίσαμε να φύγουμε μακριά, στη φύση, στα βουνά
Όσο γίνεται πιο ψηλά
Όταν το ένστικτο της επιβίωσης σε χτυπά
Είν' η στιγμή που η αγέλη έρχεται πιο κοντά
Ήτανε βράδυ, κινηθήκαμε μυστικά
Σιωπηλά με όσα τρόφιμα μας είχαν απομείνει
Φορτωμένα στην πλάτη
Φυγάδες από κάτι
Που μια ζωή μας λέγαν', στο μέλλον θα μας ανήκει
Πάνε μέρες που ταξιδεύουμε κάτω απ' τη σκιά
Βλέπεις το μάτι δεν κοιμάται, παρακολουθεί στενά
Το ξέραν απ' την αρχή, είχαν προηγηθεί
Είχαν τον τέλειο δολοφόνο, τον άνθρωπο μηχανή
Η μόνη του αποστολή «Κυνήγησε, βρες, εκτέλεσε.»
Κι εφόσον δεν έχεις τσιπάκι μέσα σου, θα φαίνεσαι
«Μην κρύβεσαι!», φώναξε η φωνή κι ύστερα σφαίρες
Ψυχές να αφήνουν σώματα σε λάσπες ματωμένες
Σ' ένα δάσος τρέχω
Αυτό θυμάμαι, να τρέχω
Δεν ξέρω πού πάω
Ήχος απ' τις σφαίρες τρυπάει τα αυτία μου

Πέφτω, χτυπάω, σέρνομαι, ξανασηκώνομαι
Μα ο φόβος έχει παραλύσει τα γόνατά μου
Η καρδιά μου πάει να σπάσει, η ανάσα μου μ' αφήνει
Δεν αντέχω άλλο, ας γίνει ό,τι είναι να γίνει
Ξαπλώνω ελεύθερος είμαι ένα με τη Γη
Κλείνω τα μάτια μου και ξαφνικά σιγή

Ανοίγοντας τα μάτια μου όλα ήταν σκοτεινά
Όλα κρύα, νοιώθω την υγρασία να με τρυπά
Στο βάθος μια θολή λάμψη το πρόσωπο χτυπά
Και με τραβάει όσο ποτέ κοντά της η ζεστασιά
Είναι φωτιά. Βλέπω καλά;
Κοιτάζω γύρω μου και μοιάζει με σπηλιά
Σιγά-σιγά, κάνω βήματα μπροστά
Διακρίνω πρόσωπα μα τα πάντα είναι θολά
«Επέζησες», μου είπε μια φωνή, μόνο αυτό
Κι εγώ γύρισα αυτομάτως και είπα «Ευχαριστώ»
Απάντησε είματε λίγοι μα ελεύθεροιείναι σκληρό
Θα τα καταφέρουμε μην το ξεχάσεις ποτέ αυτό
Η φύση βρίσκει τρόπο να σε ταΐσει
Γίναμε ένα μαζί της αφήσαμε πίσω τα μίση
Κριμένη την ανατολή ελεύθερη τη δύση
Ο χρόνος έδειχνε σχεδόν σαν να 'χε σταματήσει
Μα όσο περνόυσε ο καιρός, ορατός ο σκοπός
Υπήρχε αλληλεγγύη, η αγάπη και σεβασμός
Οι αντίξοες συνθήκες και λαχτάρα για ζωή
Κάναν' τον άνθρωπο στο περιβάλλον να προσαρμοστεί
Μοιάζει σαν χτες
Μα έχουν κλείσει οι πληγές
Εναλλάσσονται οι εποχές
Κοινωνίες σε σπηλιές
Ξεδιπλώθηκαν ψυχικές αρετές

Πέρασαν δύσκολα χρόνια υπό συνεχείς απειλές
Το έτος 20-60 ελευθερία ακόμα
Πατέρας μας ο ουρανός και αδερφός το χώμα
Υπήρξε φυσική ροή μ' εξέλιξη ανήθικη
Ζώντας σε σπηλιές σιγά-σιγά γίναμε πίθηκοι
Είμαι γέρος, μ' ακόμα κρατάω το όπλο μου
Με κάρβουνο γράφω πάνω στην πέτρα. είναι ο λόγος μου
Να σας διηγηθώ ένοιωσα το καθήκον
Το πως μας έσωσε η νόσος των πιθήκων
Αφύπνιση

24 Σήμερα - 2014

Ειμαι ενα μουτρο μεσ'την πολυ που πλεον το ξερουν ολοι,
καποιο με λενε τσακαλο και καποιοι καργιολη
καποιοι με κραζουν,μου λενε πως πολυ την εχω δει,
τι τρεχει ρε με τους μαγκες?δεν βλεπουν ειναι τυφλοι?
εφ'οσον μιλησα,πηρα το θαρος βγηκα μπροστα,
κατηγορουμενος,καταζητουμενος για αμετρητα
μετρητα,σπιτα,κινητα,λεφτα λενε εχω πολλα!
Ποιος θελει ελα στην βιλλα μου να σε κερασω μελι,
Groupies εδω,groupies εκει,groupies παντου
στο τελος θα κανουν και την σκατοφατσα μου σε tatto
Δεν θες να με γνωρισεις παρ'το μπουλο ασε με ησυχο
απ'αυτες εισαι και εσυ,δεν θελεις τον Ακη θες τον πιθηκο
Και απο την στιγμη που θα μπεις μεσα στο σπιτι μου
με ποιον θελεις να πηδηχτεις με μενα η με την φημη μου?
Πανε να ψωνισεις κανενα βλακα σε κανενα bar
και φυγε απο΄δω βδελλα στο ειπα δεν ειμαι star!!!
Τι θες να σου ανοιγω μπουκαλια και ακριβα γουστα?

Τι θες να σε κοιταν με τα τακουνια και την φουστα?
Τι θες να σε ξερουν σε ολα τα μαγαζια στα λουσα?
ΛΥΠΑΜΑΙ ΚΟΠΕΛΙΑ ΜΑ ΕΙΣΑΙ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΥΤΣΑ!!!
sorry κι'ολας μα δεν μου παν τα δηθεν και τα δεν
απο οποια μερια και να σε κοιταξω μοιαζεις με μηδεν.
Μηδεν προσωπικοτητα,μηδεν ψυχη.μηδεν μυαλο !
Οκ καλο μουνι μα τιποτα περαν απο αυτο.
Και γελαω μαζι σου,ναι πολυ γελαω ξες γιατι?
γιατι περνιεσαι για ξεχωριστη!
Ειμαι σιγουρος εισαι ερωτευμενη με τον κωλο σου,
ασε να φανταστω …
φρου φρου και αρωματα ο κοσμος σου!
Σουρωμενη, χαμενη ισως τελειωμενη και ο μαγκας σου
στην τουαλετα να σε περιμενει,
δεν σεβεσαι τον εαυτο σου ουτε μια ψιλη
και στο τελος της βραδιας κρεας εγινες και εσυ!
Και θα μου πεις
Ποιος εισαι που θα με κρινεις εσυ?
Δεν σε κρινω,την γνωμη μου λεω απλα εισα φτηνη!
εχω λιγα στην τσεπη μου μα εχω ακριβη τιμη
ΕΓΩ ΘΑ ΛΕΩ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ ΚΑΙ Η ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΩΜΗ!!!!

12ος πιθηκος Δωσ'μου μια φωνη
Αν ζουσα σε ταινια του 50 θα'μουν juke box,
καραβι στην ζωη καπετανιος ποτε μου μουτσος!
Αν υπηρχαν τα 70's θα'μουν η φωνη του Brown(james)
10 παραγωγοι την μερα την σαμπλαρουν!
γινομαι αιλουρος αν χρειαστω και μυριστω παγιδα,
ταλιρο σε εφημεριδα απ'την γενια του 90.
Αν ημουν τυχερο παιχνιδι 21 αντιστροφως 12
τα ματια μου 24 διπλα μ'αυτα σε προσεχα!!
Τα βλεπω ζωη απ'την καλη και απο την αναποδη,
τζουρα που βηχα προκαλει και σκανε διαβολοι!!!

Αν ημουν αξια θα με λεγαν ελευθερια ,
απο την αλλη βια,σκοτεινη γλυκια μαυρη μαγεια(ΟΥΥΥ)
Αν ημουν στυλο θα μουν αθανατο,
δεν το πιανει ο καθενας θα καεις οποτε γαματο!
Αν ημουν μαλακας κομπλεξικος και πουλι
αυτος δεν θα'μουνα εγω,HATER θα'μουνα εσυ!

ΣΗΚΩΣΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΨΗΛΑ!!ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΛΗΣΤΕΙΑ!!
ΑΥΤΟ ΕΙΝΑ ΣΥΝΑΥΛΙΑ!!!
!!ΔΩΣ'ΜΟΥ ΜΙΑ ΦΩΝΗ!!
ΒΛΕΠΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΨΗΛΑ ΜΑ ΔΕΝ ΑΚΟΥΩ ΚΑΛΑ ΕΙΠΑ
ΔΩΣ'ΜΟΥ ΜΙΑ ΦΩΝΗ!!!
ΣΗΚΩΣΕ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΨΗΛΑ!!ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΛΗΣΤΕΙΑ!!
ΑΥΤΟ ΕΙΝΑ ΣΥΝΑΥΛΙΑ!!!ΔΩΣ'ΜΟΥ ΜΙΑ ΦΩΝΗ!!!
ΒΛΕΠΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΨΗΛΑ ΜΑ ΔΕΝ ΑΚΟΥΩ ΚΑΛΑ,
ΠΑΜΕ ΛΙΓΟ ΔΥΝΑΤΑ!!!!

Αν ημουν μεξικανος θα με λεγαν VATO LOCO
και αν ειχες λιγο μυαλο δεν θα σε φωναζαν ΣΤΟΚΟΟΟ!!!
Αν ημουν μπαρμανι θα κερνουσα ασπρο πατο
και αν ησουν Γιαπωνεζος θα μου λεγες ARIGATO!!
Στην υγεια μας,στην υγεια μου στην υγεια σου
αν το χαρτι μου ηταν τσοχα
αυτο θα ητανε φουλ του ασσου!
Πα'ρτο,φα'το καλοψημενο πιατο
μα αν θελεις μασημενη τροφη θα σε ταισω κακτο!!
Αν με γνωριζες προσωπικα θα τα λεγαμε ωραια,
μα αν πιστευεις ο,τι ακους για μενα δεν εχεις ιδεα!!
Αν ημουν διασημος δεν θα μουν ο Nivo,Μηδε η Vengas!
Θα ημουνα Μαριω,Ζαμπετας,Βασιλης Τρελεγκας!
Αν μου δωθει ποτε ζωντανα η ευκαιρια,
Θα κατουρησω ζωνταν ολη τη μουσικη βιομηχανια!!
Μα ειμαι μονος απεναντι στα θηρια
δεν μπηκα στο star system μεσα στην μαπα τους

τα χωνω με μανια!!
Γελαω…σιχαινομαι ολη αυτη την αηδια
ελα μαζι μου μαγκα να γραψουμε ιστορια
Θα τους μαθω το RAP διωξε την εμμονη φοβια,
ΔΕΝ ΞΕΠΟΥΛΙΕΤΑΙ Η ΦΩΝΗ ΤΟΥ ΛΑΟΥ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΜΙΑ!!!!

25 Ο ρουφιάνος - 2014

Ο ρουφιανος θα σε δωσει για ενα κομματι ψωμι ,
δεν εχει ουτε ιερο,ουτε οσιο ουτε τιμη !
Η μαλλον εχει τιμη,μα ειναι τοσο φτηνη
που το τιποτα μποροστα του παλι φαινεται πολυ!
Εχει στην πλατη του ματια,στον τοιχο εχει αυτια
θα σε δει θα σε ακουσει ειναι παντου και πουθενα,
μετραει τα λεπτα οταν αργησεις στην δουλεια
να δωσει στο αφεντικα λεπτομερη αναφορα!!
βρικσεται στην καθε πολη,σε καθε περιοχη
ΠΡΟΣΟΧΗ,ΠΡΟΣΟΧΗ!!!Ο ρουφιανος ειναι εκει!
Παντα καραδοκει ενα στραβοπατημα σου
γελαει με την λυπη σου ζηλευει με την χαρα σου!
Με βλεμμα υπουλο γλοιωδης κουτοπονηρος
ο ρουφιανος ειναι νομιμος και ανωνυμος
εκτος απο τους επωνυμους δημοσιογραφους
που πουλανε την μανα τους να ανεβασουν
τα νουμερα τους!!
Ο ρουφιανος αν δεν σε γουσταρει θα σε πουλησει,
θα σε γαμησει και ας μην εχει τιποτα να κερδισει,
τα μονα του προσοντα η προδοσια και η ζηλεια,
απο μικρο πουτσο με ζαχαρη του βαζαν στα χειλια !
Αν με ακους ρουφιανε και παρεξηγιεσαι
εγω και οι φιλοι μου φωναζουν ΓΑΜΙΕΣΑΙ!!!!!!

Οτι επιλεγεις εισαι μεγαλη και μην ξεχνιεσαι,
ΡΟΥΦΙΑΝΟΣ ΓΙΝΕΣΕ ΡΟΥΦΙΑΝΟΣ ΔΕΝ ΓΕΝΝΙΕΣΑΙ!!!!!!!!!

ΟΤΑΝ ΔΕΙΤΕ ΤΟ ΡΟΥΦΙΑΝΟ
ΔΕΙΞΤΕ ΤΟ ΡΟΥΦΙΑΝΟ
ΞΕΦΤΥΛΗΣΤΕ
ΤΩΡΑ ΦΤΥΣΤΕ ΤΟ ΡΟΥΦΙΑΝΟ!!!!
ΠΟΙΟΣ?ΠΟΙΟΣ?ΠΟΙΟΣ?
Ο ΡΟΥΦΙΑΝΟΣ !!!!
ΠΟΙΟΣ?ΠΟΙΟΣ?ΠΟΙΟΣ?(Χ2)

Σε προσεγγιζει με ενα ψευτικο χαμογελο
πισω απο την πλατη σου σερνεται ειναι φιδι!
Γρυλιζει και σκουζει σαν υαινα που ψαχνει κοκκαλο
και μολις γυριζεις σ'αγκαλιαζει σαν να ειστε φιλοι!
Κοψ'το κεφαλι απο το φιδι κλωτσα την υαινα
γιατι το χερι που ταιζει θα δαγκωσει
Οποιος την εχει παθει μεχρι σημερα το μονο σιγουρο
ειναι πως σε αυτο το κομματι θα με νιωσει !!
Στο στρατο ειναι του λοχαγου σκουπιδι,
για μια διανυκτερευση ρουφιανευει το αρχιδι!
Ρουφιανοι οσοι παιρνουν τους μπατσους για graffiti,
γιατι απλα ξεχνανε οτι η πολη μας ανηκει!
Φολα σε οποιον φολιασε του γειτονα το σκυλο
και ξυλο,γιατι ο ρουφιανος δεν εχει φιλο!
Δεν εμπιστευται κανεναν ουτε την σκια του
θελει τα δικα του,δικα του και τα δικα σου δικα του !
Ο ρουφιανος θα φιλησει κατουρημενες ποδιες
σκυβει παντα το κεφαλι χωρις να χει ενοχες,
δεν περναει απο το μυαλο σου και ομως σιγουρα το ξες,
σε βλεπει σε χαιρεταει ο σιχαμενος λεκες!
Να το ξες αδελφε δουλευει εις βαρος σου,
εσυ κοιτας τον ουρανο και αυτος σκαβει τον λακο σου
τιποτα πρωσοπικο απλα προσφερει απολαυση

και ειπα ο ενας ρουφιανος στον αλλο
ραντεβου στην κολαση!!!!

26 Κάν’ το για χάρη μου - 2014

Πάλι εσυ; Νομιζα οτι τα χαμε πει
Δεν γουσταρω την παρεα σου γιατι εισαι νευρικη
Με αγχωνεις ολη την ωρα τι,που?πως?γιατι?
Ολο πρεπει…..ολο μη!!!ολο μηπως…ολο τι??
Ολο ερχεσαι και με συναντας στις μοναξιες μου
Με κανεις να αμφιβαλω να χανω τις αντοχες μου
Με πιανει εντονος πονος στο στηθος,η μηπως
Εισαι ο δαιμονας της ανασφαλειας μου φερνεις ριγος!
Θελω μια παυση στον πονο μια σταση στο χρονο
Μεσα μου φλεγομαι λιωνω μα απ’εξω μου παγωνω!!
Θελω εσενα μωρο μου!δωσε μου το φαρμακο μου!!
Μεσα στο πυκνο καπνο μου,βρισκω το παυσιπονο μου!
Μα το παυσιπονο γινεται δηλητηριο
Και ο δαιμονας απο ενας γινεται ενα εκατομμυριο
Χορευουν στο μυαλο μου…μιλανε στο αυτι μου
Ψυθυριζουν στο τελος τρελαινουν την ακοη μου!!
Καταστρεφουν τις αμυνες που χτιζω,εντοπιζω
Τους στιχους μου σαν κοκκινη λωριδα μες το γκριζο
Γρυλιζω ενα βημα μπροστα και δεκα πισω
Δεν γυαγιζω!Αρπαζω την λεια μου την ξεσκιζω!!
Παλι ξυπνησε ο εφιαλτης γυρισε
Το τερας μες στο δρομο με τις λευκες αιμα μυρισε!!
Εκδικηση !!!
Η μονη κινηση να τους τσακισω!!
Δεν ελπιζω στο να αφησω τιποτα ορθιο πισω!

Σε βρισκω ευαλωτο νευρικο λογω ηθους
Τελειωνει ο αερας μες τους 4 τοιχους
Τρελαίνεσαι σε μπλοκαρω στα αριστερα του στηθους
Σε θυμωνω σε θολωνω
Εγω ειμαι ο δαιμονας του μισους!!

ΣΕ ΠΑΡΑΚΑΛΩ ΚΑΝΤΟ ΓΙΑ ΧΑΡΗ ΜΟΥ
ΕΛΑ ΚΑΙ ΠΑΡΕ ΤΟΥΣ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΟΥ!
ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΙΣ ΠΑΛΗΚΑΡΙ ΜΟΥ
ΚΑΠΟΙΟΥΣ ΝΑ ΠΑΡΕΙ ΤΟΥΣ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ ΜΟΥ!!!(χ2)

Καλως ηρθες Ακη
Οχι,οχι παλι εσυ
Φυγε μεινε μακρια μου πουτανα ενοχη
Οσο κανω λαθος βρισκω βαθος
Μεγαλωνει ο λακκος ζωντανευει ο δρακος
Φλεγομαι απο το παθος και ειμαι ρακος!!
Ειμαι ετοιμος το παραδεχομαι φταινει οι αλλοι
Παντου ομιχλη..και εδω μπλοκαρισμενο το καναλι
Για αυτο με λιωμενο νομισμα το δερμα μου καιω
Να χω αλλο ενα σημαδι να θυμαμαι οτι φταιω
Φταιω το παραδεχομαι και το πληρωνω
Επι τοπου γιατι το επιτοκιο ποναει του χρονου!
Γι'αυτο ενοχες δεν θελω να κουβαλαω μωρο μου
Ολα πανωστο τραπεζι ανοιχτα παιδι του δρομου
Εγω ειμαι η ζηλια σε παω με τα χιλια
Φυγε απο δω μωρη μην σου ματωσω τα χειλια..
Δεν σε ξερω και ουτε θελω να σε ξερω
Το αποφασισα
Με μολυνες μια φορα απο τοτε σε σιχαθηκα
Τωρα μπροστα μου εσυ πληγη ανοιχτη
Με χτυπας στο ευαισθητο μου σημειο που ειναι η οργη

Ανδρεναλινη ρεει στο νευρικο μου συστημα
Δευτερο χτηπυμα προσβαλλεις,βριζεις,θιγεις αναμφιβολα
Φυγε,φυγε γρηγορα!τα ματια μου γουρλωνω
Μπαινει γρεζι στην φωνη μου ξαφνικα ανεβαζοντας τονο
Μα ο Ακης μεσα μου λεει παλι να ηρεμησω!!
Με χτυπας σε χτυπαω ποναω δεν μιλαω
Αιματα τρεχουν απο το λαιμο μου τα δοντια μου σπαω
Οσες δωσω και οσες φαω με ξες δεν σταματω
Μα ειναι ανωφελο δεν θελω πλεον να σε πολεμαω..

27 Σε θυμάμαι – 2014

Ησουνα και εσυ παιδι απο οικογενεια φτωχη
σε ενοχλουσε που οι αλλοι ειχαν ανεσεις μα οχι εσυ!
εσυ δεν ειχες καλα-καλά ουτε χαρτζηλικι
πεντε φιλοι κολλουσαν ψιλα για ενα τσιγαραλικι
απο παρκο σε παρκο ,απο πλατεια σε πλατεια
ησουν μαγκακι και ετσι οι πιο μεγαλοι σε γουσταραν
δεν αργησες να μπεις στα κολπα για να βγαλεις πιομα
εκανες εξυπηρετησεις μα οι αλλοι το πουλαγανε!!
μολις ειδες πως παει ειπες θα το κανω και εγω
ειχες γνωριμιες πηρεας αερα μισο κιλο
το σπρωξατε σε δυο βδομαδες με ενα κολλητο
το μισο εγινε ενα το ενα εγινε διπλο
Πηραν τα μυαλα σου αερα bro
δεν σε κατηγορω ησουν ευαλωτος
γεμιζες την τσεπη σου με το ρευστο
και το γαμημενο ειναι γλυκο
καινουργια ρουχα ρολοι και γουστα στα 18
Ησουν απροσεχτος

ο κοσμος ειναι κακος και ζηλευει
ενοχλησες μεγαλο καρχαρια που παραμονευει
οταν σε δεσανε το πηρες χαμπαρι το καλοσκεφτηκες
μικρος και ονειροπολος αδερφουλη τζαμπα μπλεχτηκες
επομενη ιστορια ησουν δυνατο παιδι οπου ξυλο φασαρια
εκει στην πρωτη γραμμη
η γενια του 90 σε καθε διαλειμα μπουνιες
Τι κοιτας ρε πουστη ???
με το παραμικρο πεφταν ψιλες
και που λες το γουσταρες το ρολο του αλητη
και συχνα πυκνα γυρνουσες μελανιασμενος στο σπιτι
ουκ ολιγες ειχες νιωσει του ασφαλιτι το χαστουκι
σκληρο παιδι σκληρο σαν της χελωνας το καβουκι
ορμουσες και κοπανουσες διχως σκεψη
τα μουτρα αρκετων απ'το ξυλο ειχες καταστρεψει
μα οτι κανεις καποια μερα καποια στιγμη θα επιστρεψει
η βια φερνει βια μα εσυ δεν ακουγες λεξη,Ηρεμησε
σου λεγαν καποιο για το καλο σου στα αρχιδια σου εσυ
μεχρι που βρηκες το δασκαλο σου
αν εχεις πολυ δυναμη..πολλη παρεα η πολλη τρελα
παντα καποιος θα υπαρχει που θα χει πιο πολυ απο σενα

Ο ΜΟΝΟΣ ΤΡΟΠΟΣ ΓΙΑ ΝΑ ΖΩ
ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΠΗΓΑΙΝΩ ΜΠΡΟΣΤΑ
ΕΙΔΑΝ ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΜΟΥ ΠΟΛΛΑ
ΓΙ'ΑΥΤΟ ΠΕΣΑΝ ΧΑΜΗΛΑ
ΚΑΙ ΑΝ ΠΕΡΠΑΤΑΩ ΣΚΥΦΤΑ
ΕΓΩ ΚΟΙΤΩ ΨΗΛΑ
ΣΕ ΘΥΜΑΜΑΙ ΣΕ ΘΥΜΑΜΑΙ

εσυ ησουν μικρος και αμυαλος
δεκαρα δεν εδινες
αυτοι σε κερνουσαν μαλακιες και εσυ τις επινες
μια,δυο,τρεις το τζαμπα δεν διαρκει

και ετσι μπηκες στο τρυπακι να ψανχεις καθε πρωι
ψειριζες φραγκα απο τους γονεις σου
απ'τους φιλους σου ειχες χαθει..γνωστο το story εε?
καπου το εχεις ξαναδει!
γουσταρες την αλητεια δεν γουσταρες τα βιβλια
μα ο δρομος σκληρο σχολειο στο δρομο δεν εχει αστεια
εσυ ησουν τυχερος και ξεμπλεξες νωρις
βρηκες τροπο για να δεις την ομορφια της ζωης
το εμαθες καλα το ποιημα εστω με το ζορι κριμα
καθε μηνα αφηνεις λουλουδι στου φιλου σου το μνημα
Με θυμασαι?
σε θυμαμαι καλα τα'χω χαραγμενα
και απο τοτε σταζει αιμα με το μελανι στην πενα
πουλησες στεγνα τους φιλους σου,Ιουδα για δυο τσιγαρα
εισαι ρουφιανος και το να σαι ρουφιανος ειναι καταρα
σε θυμαμαι και εσενα ησουν ομορφη και γλυκια
νομιζες πως να πηδιεσε με αλητες ειναι μαγκια
και ετσι γκαστρωθηκες μολις στα 17
και εσυ εψαχνες πατερα αλλα ο πατερας πουθενα
τι σε περιμενε γλυκια μου μονο εσυ το ξερεις
δεν σε κατηγορω απλα ηθελες να διαφερεις
δεν ειχες λεφτα για εκτροση που να το περιμενεις
και διαλεξες στην κολαση ενα αγγελουδι να φερεις
και αφου το γεννησες πηγε για υιοθεσια
ιδρυμα αναδοχες οικογενειες κλασσικη ιστορια
δεν ειμαι εγω αυτος που θα το κρινει αν ειναι αμαρτια
ειμαι απ'την γενια που στο πετσι τους ενιωσε την βια!
σε θυμαμαι και εσενα εσυ εκανες φυλακη
γαμω την τρελα μου δεν ειναι μερος αυτο για ενα παιδι
μα ετσι εινα το συστημα και δυστηχως δεν αλλαζει
δεν αναμορφωνει χαρακτηρα απλα καταδικαζει
μεινε μακρια απ'το δρομο γιατι ο δρομος φερνει πονο

και ο πονος δεν φευγει και αυτο υπευθυνα στο δηλωνω
ημουν και γω απο τα παιδια που σιγουρα ειχαν μπλεξει
η κοινωνια στο περιθωριο μας εχει επιλεξει!
ολοι κανουμε λαθη ολοι ποναμε ολοι ελπιζουμε
ολοι γκρεμιζουμε και ολοι ξαναχτιζουμε
θα μαι διπλα σε οσους ειχαν τα κοτσια να ζησουν
αληθινη ιστορια ειδα τα αλανια να δακρυζουνε

28 Λόγος επί 12 - 2014

Έχω δύναμη επί 12 στο λόγο
άρα έχω όπλο άρα σκοτώνω
άρα αυτό με κάνει δολοφόνο
επί 12 μανιακό κατά συρροή δηλαδή
rap με νόημα στο στίχο συν ροή
επειδή θέλω 12mics 1 studio και 12 pick up
12 ζωές να μου τελειωσουν τα rap
θέλω 12 ρετσίνες 12 g 12 bong
είμαι τόσο high 12 μέτρα σαν το king kong
βάζω 12 γκολ σε 12 ντέρμπι και ακόμα αήττητος
12 γουρούνια μου φώναζαν ακίνητος
12 πέτρες στα κεφάλια σας μουνιά
και όχι μια αλλά 12 αγάπες για την γειτονιά
κάντε 12 τάματα, 12 προσευχές
μπας και ραπάρετε σαν άντρες και όχι σαν αδερφές
έχω 12 λογούς να μην ξεφτιλίζω την τιμή μου
μα 10 γαμημένους κανόνες για την ζωή μου
έχω 12 προβλήματα, 12 λύσεις, 12 στύσεις
12 πτήσεις και 12 μηνύσεις
επίσης 12 λογούς για να το μισήσεις
και 12 χιλιάδες λόγους για να τ' αγαπήσεις

12ος πίθηκος μιλάς πολύ

Ο 12ος αλλάζει σα τις μπλούζες τα μουνιά
Ο 12ος κολυμπάει πλέον μέσα στα λεφτά
Ο 12ος πουλήθηκε ο 12ος πουλάει
Ο 12ος σας γράφει στα αρχίδια του και γελάει
βγάλτε φήμες αφού δεν βγάζετε ρίμες
κατίνες εσείς στόχοι τα κουπλέ μου καραμπίνες
δεν φλώρεψα μαλάκα δεν μαλάκωσα ΜΕΓΑΛΩΣΑ!
μου δείξαν τα μεγάλα σαλόνια αλλά δεν ψάρωσα
δεν το παίζω κάποιος είμαι αυτός που ήμουν και πρώτα
δεν προκαλώ κανένα μα δεν κάνω και την κότα
κύριος του ευατού μου είμαι όποιος θέλω εγώ
δεν έχω μάνατζερ ούτε αφεντικό
βγάζω τα προς το ζην μου από την μουσική μου
τιμή μου που μπορώ και στηρίζω τους γονείς μου
ποιος κονομάει ρε άσχετε δεν βλέπεις την παλεύεις
με τα φράγκα του μπαμπά σου ζεις με κοροϊδεύεις
λόγια μόνο λόγια σπαταλάς το χρόνο μου
σημαία το DB τα αδέρφια μου και ο δρόμος μου
στήριγμα από την αρχή ήταν οι βήτα πεις
δεν κάνω δημόσιες σχέσεις φλώρε δεν γλύφω mcs
ρώτα τους mcs να δεις αν είμαι ξηγημένος
μα δεν καταλαβαίνεις γιατί άπλα είσαι βλαμμένος
δεν είμαι ο καλύτερος μα ο πιο παθιασμένος
τους κόβω τα χαμόγελα επομένως
έχω χεσμένες σαμπάνιες και διασημότητες
δεν έχω ανάγκη από αυτά έχω προσωπικότητα
Στ΄ αρχίδια μου το swag η κόπια από την Αμερική
εγώ φοράω φανελάκι απ’ τη λαϊκή
επειδή μιλάς πολύ και άποψη εκφέρεις
το ότι είδες 2 video clip μου δεν σημαίνει πως με ξέρεις

σε πόσες γλώσσες να στο πω για να το νιώσεις τούβλο
fuck yoy,je fais enculer,vaffanculo!

ΔΕΝ ΕΜΑΘΕΣ ΝΑ ΣΕΒΕΣΑΙ ΓΙΑ ΑΥΤΟ ΘΑ ΝΤΡΕΠΕΣΑΙ
ΓΙΑΤΙ ΜΙΛΑΣ ΠΟΛΥ
ΛΑΤΡΕΥΕΙΣ ΤΟ ΝΑ ΨΕΥΔΕΣΑΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΑΙ
ΓΙΑ ΑΥΤΟ ΜΙΛΑΣ ΠΟΛΥ
ΠΟΣΟ ΠΙΝΩ ΤΙ ΦΟΡΑΩ ΠΩΣ ΜΙΛΑΩ ΠΟΙΟ ΜΟΥΝΙ ΓΑΜΑΩ
ΑΠΟΨΕΙΣ ΧΩΡΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ
ΜΙΛΑΣ ΠΟΛΥ ΜΙΛΑΣ ΠΟΛΥ ΜΑ ΕΙΣΑΙ ΣΤΑ ΦΤΥΜΑΤΑ
ΜΟΥ ΣΠΑΤΕ ΤΙΣ ΜΠΑΛΕΣ ΚΑΙ ΕΧΩ ΠΙΟ ΣΟΒΑΡΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Είσαι χωμένος στα σκατά και εγώ κρατάω το φτυάρι
και έχεις τα μούτρα βλάκα να με αποκαλείς κλαψιάρη
ψευτομαγκάκι δήθεν undeground τυπάκι
που από την μαμά ζητιανεύεις πενταευράκι
και εσύ ρε μαντράχαλε που δεν έμαθες να κρίνεις
και με βρίζεις
ντρέπεσαι να πεις στην μάνα σου ότι πίνεις
μιλάς πολύ, μιλάς πολύ και με εκνευρίζεις
2 τζούρες καπνίζεις 5 λεπτά βήχεις και δακρύζεις
και σε ενοχλεί που λέω πως κάνω μουσική
ποιοτική μα με την ποιότητα είστε μαλωμένοι
δεν είχες ιδέα τι ακούς μόνο στο κους κους
γιατί εσύ και το ραπ μάλλον μάγκα είσαστε 2 ξένοι
και τολμάς να με συγκρίνεις ρε με αυτούς; με αυτούς;
που στήνουν κώλο για αριθμούς
εγώ δεν άλλαξα στυλ μου απλά γύρισα σελίδα
τώρα πήδα, πήδα να με φτάσεις κατσαρίδα!!!
και οποίος μπορεί ας κάνει αυτό που κάνω εγώ
δεν μπορείς οπότε να ζηλεύεις είναι λογικό
παλιοκουτσομπόλα στο στόμα σου το ραπ μου φόλα
παραδέξου πως δεν το ΄χεις επιτέλους και ξεκόλλα
bullseye χτυπάω κέντρο τα κατάφερα

την ώρα που όλοι όσοι μιλούσαν χτυπούσαν με άσφαιρα
μάζεψε τα λόγια σου τίμα τα παντελόνια σου
αυτό είναι το σπίτι μου πούστη σκούπισε τα πόδια σου

29 Μιλάς πολύ – 2014

Ο 12ος αλλάζει σα τις μπλούζες τα μουνιά
Ο 12ος κολυμπάει πλέον μέσα στα λεφτά
Ο 12ος πουλήθηκε ο 12ος πουλάει
Ο 12ος σας γράφει στα αρχίδια του και γελάει
Βγάλτε φήμες αφού δεν βγάζετε ρίμες
Κατίνες εσείς στόχοι τα κουπλέ μου καραμπίνες
Δεν φλώρεψα μαλάκα δεν μαλάκωσα ΜΕΓΑΛΩΣΑ!
Μου δείξαν τα μεγάλα σαλόνια αλλά δεν ψάρωσα
Δεν το παίζω κάποιος είμαι αυτός που ήμουν και πρώτα
Δεν προκαλώ κανένα μα δεν κάνω και την κότα
Κύριος του ευατού μου είμαι όποιος θέλω εγώ
Δεν έχω μάνατζερ ούτε αφεντικό
Βγάζω τα προς το ζην μου από την μουσική μου
Τιμή μου που μπορώ και στηρίζω τους γονείς μου
Ποιος κονομάει ρε άσχετε δεν βλέπεις την παλεύεις
Με τα φράγκα του μπαμπά σου ζεις με κοροϊδεύεις
Λόγια μόνο λόγια σπαταλάς το χρόνο μου
Σημαία το DB τα αδέρφια μου και ο δρόμος μου
Στήριγμα από την αρχή ήταν οι βήτα πεις
Δεν κάνω δημόσιες σχέσεις φλώρε δεν γλύφω MCs
Ρώτα τους MCs να δεις αν είμαι ξηγημένος
Μα δεν καταλαβαίνεις γιατί άπλα είσαι βλαμμένος
Δεν είμαι ο καλύτερος μα ο πιο παθιασμένος
Τους κόβω τα χαμόγελα επομένως

Έχω χεσμένες σαμπάνιες και διασημότητες
Δεν έχω ανάγκη από αυτά έχω προσωπικότητα
Στ΄ αρχίδια μου το swag η κόπια από την Αμερική
Εγώ φοράω φανελάκι απ' τη λαϊκή
Επειδή μιλάς πολύ και άποψη εκφέρεις
Το ότι είδες 2 video clip μου δεν σημαίνει πως με ξέρεις
Σε πόσες γλώσσες να στο πω για να το νιώσεις τούβλο
Fuck you, je fais enculer, vaffanculo!

ΔΕΝ ΕΜΑΘΕΣ ΝΑ ΣΕΒΕΣΑΙ ΓΙΑ ΑΥΤΟ ΘΑ ΝΤΡΕΠΕΣΑΙ
ΓΙΑΤΙ ΜΙΛΑΣ ΠΟΛΥ
ΛΑΤΡΕΥΕΙΣ ΤΟ ΝΑ ΨΕΥΔΕΣΑΙ ΜΠΡΟΣΤΑ ΝΑ ΦΑΙΝΕΣΑΙ
ΓΙΑ ΑΥΤΟ ΜΙΛΑΣ ΠΟΛΥ
ΠΟΣΟ ΠΙΝΩ ΤΙ ΦΟΡΑΩ ΠΩΣ ΜΙΛΑΩ ΠΟΙΟ ΜΟΥΝΙ ΓΑΜΑΩ
ΑΠΟΨΕΙΣ ΧΩΡΙΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ
ΜΙΛΑΣ ΠΟΛΥ ΜΙΛΑΣ ΠΟΛΥ ΜΑ ΕΙΣΑΙ ΣΤΑ ΦΤΥΜΑΤΑ
ΜΟΥ ΣΠΑΤΕ ΤΙΣ ΜΠΑΛΕΣ ΚΑΙ ΕΧΩ ΠΙΟ ΣΟΒΑΡΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Είσαι χωμένος στα σκατά και εγώ κρατάω το φτυάρι
Και έχεις τα μούτρα βλάκα να με αποκαλείς κλαψιάρη
Ψευτομαγκάκι δήθεν undeground τυπάκι
Που από την μαμά ζητιανεύεις πενταευράκι
Και εσύ ρε μαντράχαλε που δεν έμαθες να κρίνεις
Και με βρίζεις
Ντρέπεσαι να πεις στην μάνα σου ότι πίνεις
Μιλάς πολύ, μιλάς πολύ και με εκνευρίζεις
2 τζούρες καπνίζεις 5 λεπτά βήχεις και δακρύζεις
Και σε ενοχλεί που λέω πως κάνω μουσική
Ποιοτική μα με την ποιότητα είστε μαλωμένοι
Δεν είχες ιδέα τι ακούς μόνο στο κους κους
Γιατί εσύ και το ραπ μάλλον μάγκα είσαστε 2 ξένοι
Και τολμάς να με συγκρίνεις ρε με αυτούς; με αυτούς;
Που στήνουν κώλο για αριθμούς

Εγώ δεν άλλαξα στυλ μου απλά γύρισα σελίδα
Τώρα πήδα, πήδα να με φτάσεις κατσαρίδα!!!
Και οποίος μπορεί ας κάνει αυτό που κάνω εγώ
Δεν μπορείς οπότε να ζηλεύεις είναι λογικό
Παλιοκουτσομπόλα στο στόμα σου το ραπ μου φόλα
Παραδέξου πως δεν το ΄χεις επιτέλους και ξεκόλλα
Bullseye χτυπάω κέντρο τα κατάφερα
Την ώρα που όλοι όσοι μιλούσαν χτυπούσαν με άσφαιρα
Μάζεψε τα λόγια σου τίμα τα παντελόνια σου
Αυτό είναι το σπίτι μου πούστη σκούπισε τα πόδια σου

30 Δεν θέλω – 2014

Δεν θέλω…Απλά..Τόσο απλά
Δεν υπάρχει δεν μπορώ , υπάρχει δεν θέλω
Γιατί αν μπορούσα θα το χα αλλάξει όλο αυτό το μπουρδέλο
Δεν πειράζει όμως,βήμα βήμα,μέρα με τη μέρα
Δεν θέλω να ψεκάζουν οι πούστηδες τον αέρα
Δεν θέλω την νεολαία κοιμισμένη μουγκή
Στο κατάρτι της θέλω να ανέβει σημαία πειρατική
Δεν θέλω να δω τους κλέφτες του κράτους φυλακή
Πάρτε τα όλα να μην έχουν να βάλουν ούτε βρακί
Δεν θέλω μπάτσο νεκρό , θέλω να τον δω να κλαίει
Που συνάδελφοι ματώνουν το γιο του χωρίς να φταίει
Δεν θέλω να πληρώνω γαμησιάτικα χρέη στη ΔΕΗ
Όταν καίω σχεδόν το 1/3 απ΄ την τιμή
Τι? καλά κατάλαβες κι εγώ όπως κι εσύ
Παλεύω με το άγχος βάση καθημερινή
Για τους γονείς μας που δούλευαν ολόκληρη ζωή
Για να τους φάνε την σύνταξη ΓΟΥΡΟΥΝΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ

Δεν λέω σίγουρα κάπου φταίνε κι αυτοί
Εθελοτυφλούσανε στο ίδιο έργο όλοι μαζί
Θέλω δωρεάν δημόσια υγεία
Όχι ανθρώπους πεταμένους σα ζώα στα νοσοκομία
Δεν θέλω και δεν βάζω ταμπέλες σότι αγαπάω
Όποτε ότι δεν λυγίζει…Δίπλα μου το σπάω
Δεν θέλω να ενοχλώ,γιαυτό μην μενοχλήσεις
Κι αν θες να ζεις σε ψέμματα, ΚΑΤΣΕ ΚΑΙ ΔΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ!

Είμαι εδώ και προσπαθώ
Να αλλάξω κάτι στο μπουρδέλο αυτό…Θέλω να ζήσω
Τα πάντα φεύγουν γύρω σου,χάνεις τον ύπνο σου
Κάνε κάτι επιτέλους αν θέλεις να βρεις το δίκιο σου
Γιατί σε θέλουν ψυχολογικά νεκρό
Δεν το θέλω αυτο
Θέλω να μπορώ να ονειρευτώ!
Δεν θέλω δημοσιογράφους να πλασάρουν ψέμα
Να κυκλώνουν τη μιζέρια τα χέρια τους στάζουν αίμα
Δεν θέλω διχασμένο λαό , ούτε φασισμό στη χώρα
Είναι ανάγκη να σκεφτούμε σωστά και να γίνει τώρα
Θέλω ανοιχτά μυαλά ,βγάλε τις παρωπίδες
Μην κάνεις πως δεν είδες,όχι άλλες φρούδες ελπίδες
Δεν θέλω να τους ξαναψηφίσετε , κάντε κατι
Το κράτος δν υπάρχει θέλει τον Έλληνα σακάτη
Το “ΔΕΝ” δηλώνει άρνηση , το εκφράζω θετικά
Όχι άλλες γαμημένες τράπεζες,όχι άλλα αφεντικά
Δεν θέλω να χρωστάω , μα χρωστάω δανεικά
Λευτά που δεν είδα ποτέ και τελικά ίσως να ναι αργά
Δεν θέλω να παίρνουν σπίτια , συνάνθρωπους να κλαίνε,να πεινάνε
Λίγοι κυβερνάνε , οι πιο πολλοί πονάνε..
Δεν θέλω να μας πάρουν το χαμόγελο , φοβάμαι
Με τόσους φόρους τόσες απολύσεις μας πατάνε

Δεν θέλω να σε πείσω πως ότι λέω ειναι σωστό
Μα για χρυσό καταστρέφουν την φύση στην ιερισσό
Δεν θέλω άλλα σχολεία δίχως δάσκαλους , βιβλία
Δεν θέλω άλλη Δημοκρατική Τρομοκρατία
Θα μπορούσα και εγώ , στην άγνοια να βολευτώ
Μα ο λόγος μου είναι όπλο,στοχεύω , πυροβολώ
Κι αν κάποια στιγμή φύγω από το κόσμο αυτό
Θα έχω συνείδηση ύσηχη και μέτωπο καθαρό!

ΔΕΝ ΑΝΗΚΩ ΠΟΥΘΕΝΑ
ΣΕ ΚΑΜΙΑ ΠΑΡΑΤΑΞΗ , ΣΕ ΚΑΝΕΝΑ ΚΟΜΜΑ
ΕΙΜΑΙ ΚΙ ΕΓΩ ΕΝΑΣ ΑΠΛΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΟΠΩΣ ΕΙΣΑΙ ΚΙ ΕΣΥ
ΖΩ,ΝΙΩΘΩ,ΑΙΣΘΑΝΟΜΑΙ,ΕΚΦΡΑΖΟΜΑΙ
ΑΥΤΑ ΖΩ…ΚΙ ΑΥΤΟ ΕΝΙΩΣΑ ΤΗΝ ΑΝΑΓΚΗ ΝΑ ΚΑΝΩ
ΝΑ ΤΑ ΠΩ!
ΤΩΡΑ ΚΑΝΕ ΚΑΤΙ ΚΑΙ ΕΣΥ ΓΙΑ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΠΟΥ ΖΕΙΣ
ΠΡΙΝ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΡΓΑ

31 Ψεύτικα είδωλα – 2014

Ανοίγοντας τα μάτια σου, και βλέποντας στον καθρέφτη
Αντικρίζεις ένα είδωλο
Και ελπίζω να αντικατοπτρίζει, αυτό που πραγματικά είσαι..
Όχι αυτό που θέλουνε οι άλλοι να είσαι..
Όχι άλλα ψεύτικα Είδωλα

Μέρες κρύες
Το συναίσθημα παγώνει όλοι ζούνε μαζί
Μα νιώθουνε τόσο μόνοι
Βάλ' τα χέρια στο τιμόνι ο γκρεμός ζυγώνει
Η γνώσει λυτρώνει.. Μα η άγνοια σκοτώνει!
Γι'αυτό, δες το είναι σου, μείνε στο σήμα σου
Σήκωσε τα μάτια σου, άνοιξε το βήμα σου!
ΕΕΕΕΗ!! Κοπέλια!! Στον καθρέφτη μπροστά
Βγάλ' την μάσκα, σήμερα βλέπουμε καθαρά.
Δεν σε κάνει όμορφη όλο αυτό το βάψιμο
Είναι πιο κοντά στο ψεύτικο άρα ποιο κοντά στο άσχημο!
Μη λερώνεις την ψυχή σου εν γνώσει σου με βία
Πριν τη γυναίκα υπάρχει το παιδί και η εφηβεία!

Γιαυτό δεν είναι ΟΚ το να πηδιέσαι με αγνώστους
Να σέβεσαι τον εαυτό σου την αλήθεια δωσ' τους!
Σεβασμός σημαίνει φως, μα θέλει σκοτάδι
Και σε τυφλώνουνε τα καλλυντικά σου και αυτό το βράδυ
Που να πάρει δε πρέπει να χάνεται η αθωότητα
Έχεις πρότυπα που καλύπτουν την δυσοσμία με αρώματα
Κανείς Sex με σώματα, δεν θυμάσαι ονόματα
Διαλέγεις γκρίζο ενώ έξω υπάρχουν τόσα χρώματα

Άλλο ένα κοπάδι από μεθυσμένα πρόβατα
Ενώνουν τα κορμιά τους και απόψε στα χαρακώματα
Φώτα, μαγαζιά, Glamour συμπεριφορά
Το αλκοόλ βοηθά να κρατάς τα πόδια σου ανοιχτά

Ζεις σε περιοδικά, είσαι προϊόν διαφήμισης
Σου μάθανε να’σαι ον, χαμηλής αυτοεκτίμησης
Είσαι όμορφη ? Κοντή ? Λεπτή ? Διαφορετική ?
Καν’τους να σε βλέπουν σαν θηλυκό, όχι σαν μουνί!!

Τα μπράτσα δεν κάνουν τον άνδρα
Ούτε οι γόβες την πουτάνα
Μα αν φέρεσαι σαν πουτάνα θέλεις δίπλα τέτοιο άνδρα
Θέλεις να’χει φήμη, τα πάντα.. η έστω φράγκα
Για να μη νιώθεις κι εσύ ένα τίποτα στα 30!

Όπα! Sorry!! μίζερη λογική, μίζερο story! Sorry!
Μα δε θα με πείσετε με το ζόρι
Γιατί αγαπάς τον κώλο σου, χαραμίζεις τον χρόνο σου,
Και κλαίγεσαι στο Facebook τον καινούργιο ψυχολόγο σου
Σπάσε την βιτρίνα του ιντερνετικού προφίλ σου
Μπας και νιώσεις επιτέλους κάτι όμορφο στην ζωή σου
Δεν ζεις σε παραμύθι, και ο πρίγκιπας δεν θα’ρθει
Η ζωή πέρα απ’ τα ψεύτικα τους είδωλα υπάρχει!!

Δεν έχουν
Δεν έχουν
Δεν έχουν όλοι πράσινα μάτια ή μπλε
Δεν είναι όλοι το ίδιο όμορφοι στον κόσμο, αδερφέ
Ομορφιά! Λέξη υποκειμενική δηλαδή
Γωνιά οπτική σε όψη έσω και εξωτερική
Ας μην κοροϊδευόμαστε, αντικειμενικά
Μετράει η εμφάνιση, μη την μετατρέπεις σε μάχη άνιση
Αν δεν έχεις αυτά που έχουν οι άλλοι δεν είσαι ανίκανος
Με όνομα ψυχή, χαμόγελο, να’σαι περήφανος!

Μην προσποιείσαι κάτι που δεν είσαι γιατί
Η αλήθεια και το λάδι ανεβαίνουν στην κορυφή
Δεν με ενδιαφέρει το πόσες γαμάς! Πόσα κονομάς!
Εδώ παλεύουμε μεγάλε, μάλλον δεν είσαι με’μας!

Σημειώνεις αριθμό και ονόματα απ’όσες πηδάς
Το γλεντάς.. Μα το κενό μέσα σου δεν γεμίζει!
Δουλεύεις για να βγάλει γούστα ένα τρελό μουνί
Και το άλλο πρωί δεν έχεις να αγοράσεις ούτε ψωμί!
Και είναι κρίμα, μόνο για την βιτρίνα
Που η ομορφιά στα μάτια τον ανθρώπων
Μεταφράζεται σε χρήμα
Το αμάξι σου κοστίζει, τον εγωισμό σου χτίζει
Το προφίλ του φραγκάτου γαμάτου τύπου σε σαπίζει!

Νομίζει! Νομίζουν! Τα νομίσματα στην τράπεζα.
Για να φτιάξουνε είδωλα πάλι βρήκανε πάτημα
Βλέπεις είναι της μόδας να φαίνεσαι σαν αλήτης
Μα με μούσια, τατουάζ και κοιλιακούς δεν με πείθεις!
Επίσης, δεν είσαι μάγκας επειδή αλητεύεις
Επειδή καπνίζεις, πίνεις, επειδή δέρνεις η κλέβεις!
ΑΝΆΘΕΜΑ! Μπορεί να μπλέξεις άσχημα
Μείνε μακριά από τα ναρκωτικά
Θα σε φαν σε μικρό διάστημα!!

Και σίγουρα δεν είναι μαγκιά να καπνίζεις χόρτο
Αν σε κάνει χαζό η σε κρατάει πίσω ΚΟΦΤΩ!
Αγάπησε κάθε τι δικό σου
Μες στο μυαλό σου, συγκεντρώσου
Για το καλό σου να’ σαι ο εαυτός σου!
Μάγκας είναι αυτός που στηρίζει πάντα το λόγο του
Στηρίζει ο,τι αγαπάει, όχι μόνο τον κώλο του!

Δεν είσαι κατώτερος επειδή είσαι πιο φτωχός
Επειδή δεν έχεις μαλλιά η επειδή είσαι πιο χοντρός!
Ψάχνεις το δίκιο σου? Χάνεις τον ύπνο σου?
Αν δεν είσαι εσύ καλά πως θα είναι οι άλλοι γύρω σου?
Άνοιξε τα μάτια σου άνοιξε την καρδιά σου
Και σπάσε τα ψεύτικα είδωλα που έχτισε η γενιά σου!!

32 Γίνε στήριγμα – 2014

Κοίτα βαρέθηκα να τριγυρίζω πίσω
να σκέφτομαι ποιο πρόβλημα πρέπει να πρωτολύσω
γιατί για όλα αυτά που χάνω έχω άλλα τόσα να κερδίσω
ούτε βήμα πίσω τώρα επείγει το να επιζήσω
Έχω στήριγμα εσένα έχεις στήριγμα εμένα
χιλιάδες καρδιές μια πένα μια φωνή γίναμε ένα
τώρα είναι η ώρα να ξεδιπλωθεί το πλάνο μας
στη μπόρα ανηφόρα να μοιραστούμε το βάρος μας
έλα τι φοβάσαι ρε μην αποτύχεις
είναι θέλημα θέλησης και προσπάθειας όχι τύχης
τίποτα δεν είναι εύκολο βλέποντας τα 30
οι καταστάσεις ζωής από παιδί σε κάνουν άντρα
τα βράδια πάλι δεν κοιμάμαι τι να φταίει
σου εύχομαι να μην δεις ποτέ τον πατέρα σου να κλαίει
για καταραμένα χρήματα γαμημένα χρέη
συμβαίνει τώρα παντού τριγύρω μου πως να είμαι ok

ΓΙΝΕ ΣΤΗΡΙΓΜΑ ΓΙΑ ΟΤΙ ΣΕ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ
ΓΙΑ ΟΤΙ ΘΕΩΡΕΙΣ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΚΟΝΤΑ ΣΟΥ ΝΑ'ΧΕΙΣ
ΓΙΝΕ ΠΕΤΡΑ ΑΤΣΑΛΙ ΟΛΑ ΕΙΝΑΙ ΕΥΗΜΕΡΑ
ΚΑΙ ΜΗΝ ΛΥΓΙΣΕΙΣ ΟΤΑΝ ΤΟΝ ΠΟΝΟ
ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΟΥ ΘΑ ΒΡΕΙΣ
ΓΙΑΤΙ ΘΑ ΕΡΘΟΥΝ ΜΕΡΕΣ ΠΟΥ ΘΑ ΣΑΙ ΜΟΝΟΣ ΣΟΥ
ΚΑΙ ΕΝΑ ΣΤΗΡΙΓΜΑ ΘΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΠΟΛΛΑ
ΟΣΟ ΕΧΟΥΜΕ Ο ΕΝΑΣ ΤΟ ΑΛΛΟΝ ΑΔΕΡΦΕ
ΘΑ ΣΒΗΝΕΙ Ο ΦΟΒΟΣ ΣΟΥ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΙ
ΘΑ ΠΑΡΑΜΕΝΕΙ ΨΗΛΑ

Είναι επιλογή μου να φωνάζω υπάρχω
γιατί τα ματια σας με κανουν να γραφω
γιατί μια συμβουλή από μόνη της είναι ανίκανη
δεν μπορεί την θλίψη σου να μεταμορφώσει σε δύναμη

να μην ανησυχείς για όλα υπάρχει ένα τίμημα
δεν είναι δίλημμα πρέπει να γίνεις στήριγμα
πρέπει να γίνει κίνημα άνθρωποι για ανθρώπους
στείλε μήνυμα ένα χαμόγελο στο πρόσωπο τους
την ώρα που όλοι ψάχνουν να βρουν το ευρώ τους
όταν δεν έχει απομείνει πλέον τίποτα δικό τους
μόνο κάτι ανεκτίμητο το όνειρο τους
ότι πιο όμορφο σημαντικό φωτίζει ο ουρανός τους
δυσκολεύομαι και εσύ και εγώ μα πλέον μην λυπάσαι
δεν είσαι μόνος σου δεν είναι κακό να φοβάσαι
για μας είναι οι φόβοι τα πάθη για μας τα δύσκολα
το θάρρος βρίσκεται στην καρδιά σου όχι στα περίπτερα

Η αλήθεια είναι πως προβλήματα όλοι έχουμε
άλλοι πολλά άλλοι μικρά άλλοι μεγάλα
μα στο τέλος της μέρα πρέπει να μάθουμε να αντέχουμε
γιατί η κακοτυχία γυρνάει χτυπάει σαν μπάλα
μην σκύβεις το κεφάλι σε παρακαλώ
σκούπισε τα δάκρυα από τα μάτια σου ένα λεπτό
σφίξε τα δόντια σου και φωναξε θα αντέξω
θα γίνω στήριγμα για ότι αγαπάω θα παλέψω
γιατί ζούμε στα χρονιά που δεν αγαπάμε αλλήλους
στην κοινωνία που θέλουν σκλάβους υπαλλήλους
το πιο μεγάλο πρόβλημα τελείωσαν τα λεφτά
και μαζί τους η αξιοπρέπεια και η ανθρωπιά
αν δεις κάποιον να πέφτει βοήθα τον να σηκωθεί
αν δεις κάποιο να πεινάει τότε δωσ΄ του λίγο ψωμί
λένε ανήκω στην γενιά χωρίς μέλλον
το μέλλον χτίζεται το μέλλον κερδίζεται
ο αγώνας συνεχίζεται
τι να σου πω δεν έχω λύση στα προβλήματα
το μόνο που γνωρίζω είναι πως δεν γνωρίζω τίποτα

και αν έρθουν μέρες σκοτεινές που δεν χωράει ο νους μου
θα πεθάνω στηρίζοντας τους δικούς μου

20. Άγνωστος Χειμώνας

1 Για μένα – 2008

Αναρωτιέμαι ενστικτωδώς τις μαύρες
βραδιές μήπως είμαι τρελός . Γι' αυτό
ολοταχώς ψάχνω να βρω το φως ,
μην αμφιβάλλεις ο Γιώργος είναι
πονηρός . Σαν λύκος λευκός και
μουντός ουρανός και γεμάτος ζωή
ακόμα κι όταν νιώθω κενός.
Άν είσαι φίλος μου εγώ στέκομαι για
σένα αδερφός , κι αν είσαι εχθρός
είσαι για μένα απλά ένας στόχος
κινητός. Μάθε πως κάθε μέρα ,
κάθε νύχτα , κάθε λεπτό , κάθε
στιγμή που το μυαλό μου λειτουργεί ,
σε τρώει μπάτσε . Κι αν μια μέρα σταματήσει ,
την ψυχή μου ψάξε .
Να βρείτε μίσος καθαρό
σαν το νερό , κοιτάξτε.Για
μένα , για μένα , για μένα ,
για μένα , για μένα , για
μένα , για μένα , για μένα

Ριζωμένοι χτύποι ύποπτοι τύποι
μοιράζουν φρίκη. Η μουσική σε
κανέναν πούστη δεν ανήκει , γαμώ
το ενωμένο σας hip-hop τσιφλίκι.
Αλληλογλύφεστε μπας και βρείτε ,
ποια ; Τη δόξα που σας λύπει.
Είναι γρίπη που κολλάει , σε ψυχές
πετάει , είν' η χαρά που δίνει ένα
μωρό όταν χαμογελάει . Είναι
χτύπος που τα στήθια μου τρυπάει ,
κοπανάει κεφάλια απόφαση και σε χίλια
κομμάτια σπάει. Νικάει , όποιος ήττα ένιωσε
νικάει . Όποιος έχει μάθει να μισεί , ξέρει κι ν'
αγαπάει .
Απαραίτητο συναίσθημα , έμφυτο σα το
ένστικτο. Ακολούθα το και φύλα μέσα σου ότι
πιο ευαίσθητο. Ευέλικτο κάνω να βλέπει και μες
τα σκοτάδια , στο μυαλό μου έχω μια φράση
που 'λεγε ο παππούς μου πάντα! "Θα περάσε
ότι και να γίνει με τον χρόνο . Κράτα Γιώργο ,
κράτα Γιώργο , κράτα Γιώργο , κράτα. "
Είναι ψύχο , είναι δράμα ,
είναι ψύχο , είναι δράμα ,
είναι ψύχο ,είναι δράμα,

είναι ψύχο , είναι δράμα ,

είναι ψύχο , είναι δράμα

ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΧΕΙΜΩΝΑΣ- ΑΠΟ ΤΗΝ ΝΥΧΤΑ ΠΟΥ

ΓΥΡΙΣΑ ΤΟΝ ΗΛΙΟ

2 Άρρωστης εικόνας - 2008

Κοίτα με βαθιά μέσα στα μάτια πίστεψέ με
Κοίταξε με λίγο πιο καλά απλά ή ξέχασε με
Στο'πα πως μες το σκοτάδι πάντα για σκιά περνιέμαι
Να φοβάσαι ανθρωπάκι αν μας δεις ποτέ να κλαίμε

Γιατί όταν κλαίμε καίμε με τα δάκρυα την θλίψη
Και απ'τη σήψη ψάχνω βλέμμα κοφτερό για να με αγγίξει
Σαν μαχαίρι απ'την λήψη την αρχή σου φέρνω
Μάλλον κάποιοι θα ξεχάσαν ότι ακόμα υπάρχω και ανασαίνω

Είναι χωμένο μες την γη το πεπρωμένο είναι δεμένο
Χτυπημένο, ματωμένο, διψασμένο
Όσο αντέχω τα χτυπήματα χτυπάει το γαμημένο
Συνεχώς ψάχνω το φως ανελλιπώς σαν τσιγγανάκι πεινασμένο

Περιμένω εν αγωνίως στις γωνίες του μυαλού μου
Κρύος ήλιος ανατέλλει ο φόβος ο πιο σκοτεινός
Εκείνος που με λύγισε για μια στιγμή μονάχα ανάσα παίρνω
Μια στιγμή μονάχα θέλω, μια στιγμή και βάζω φουρνέλο

Άγνωστος Χειμώνας άρρωστης εικόνας
Άγνωστος Χειμώνας εσωτερικός αγώνας
Άγνωστος Χειμώνας, κρύος σκοτεινός τυφώνας
Όπως πέφτουν οι βιτρίνες κατεβαίνει και ο κανόνας

Με τα χέρια κολλημένα στο κορμί μου από τον φόβο
Λίγα μέτρα από τον θάνατο πιο πέρα βρίσκω λόγο
Βρίσκω νόημα που ζω κι ανοίγω στην ομίχλη δρόμο
Μην ψάχνεις για την αγάπη σε κανένα ψυχολόγο

Είναι δεμένα από το μίσος τα μάτια μου σφιχτά θαμμένα
Μυστικά που ζητάνε και βλέπουν μπατσικά μόνο καμμένα
Καλές στιγμές την γαλήνη ζητάν απεγνωσμένα
Είδα παιδικές χαρές που είχαν βρέφη κρεμασμένα

Γίνομαι ένα με τον κεραυνό και πατάω πάνω στην πένα
Κάνω στίχους μου βροχή για μυαλά που είναι διψασμένα
Χορεύω και όσο παλεύω ένα βήμα πιο κοντά
Κάνω να ανέβω στο μεγάλο βουνό που τις ανάσες του κλέβω

Έχοντας μια δύναμη κρυμμένη σε ένα βλέμμα μόνο 10 λιοντάρια
Κάνω στίχους μου βροχή για μυαλά που είναι διψασμένα
Χορεύω και όσο παλεύω ένα βήμα πιο κοντά
Κάνω να ανέβω στο μεγάλο βουνό που τις ανάσες του κλέβω

Έχοντας μια δύναμη κρυμμένη σε ένα βλέμμα μόνο 10 λιοντάρια
Μου θυμίζει έτσι νοιώθω όταν θυμώνω
Και αν δεν δεις αυτό το βλέμμα κατοικεί στον χωροχρόνο
Κι είναι γύρω μου και π'ντα με τυλίγει όταν ματώνω

3 Παίρνω αναπνοή – 2008

Παιρνω αναπνοη από ότι τη ζωη γεμιζει

Πηρα ανασα και τιποτα δεν μπορει να με κρατησει

Ζω χτυπω και ακολουθω μια χωρισμενη ξενη φυση

Σα λουλουδι ανθιζει σκιζει πια ότι ετεινε να σβησει

Καντε πισω χειμωνα αγνωστο κάθε εποχη θυμιζει

Γιατι είναι γκριζα σαν της πολης τα στενα θα σε φοβιζει

Σα φαλτσο ακορντεον παλιατσου γερου που αρμενιζει

Στα σοκακια του μυαλου του μεθυσμενο απλως βαδιζει

Μαγεμαι να ακολουθω τα βηματα του βρισκω

Ρισκο παιρνω πανω απ΄το κενο αν πεταξω εν τελει καταφερνω

Κατω στο βυθο το μαυρο εχω μαθει πια να σερνω

Και στα μερη της χολερας σαν αερας αναμενω

Και πηγαινω ολοταχως σαν της ξενιχτιας το τρενο

Και επιμενω να χτυπαω ένα μαχαιρι ακονισμενο

Ματωμενο σαν τη μυτη σου εχω ένα αποθημενο

Κάθε νυχτα τα χαρτια σου δειχτα ριχτα πηχτρα το σκοταδι

Πηχτρα ____ ψυχης της νοτας το μονοπατι το δρομο παντα σου δειχνω όταν χαθεις

Δινω τους χτυπους της καρδιας μου στους παλμους

Της εσωτερικης φωνης χωρις γονεις

Γεννιεται η φρικη ορφανη και μονη

Γυριζει στα δαση όπως οι λυκοι

Πανω στη σκεπη τους ρυθμους τους σκοτεινους της μουσικης

Ακροβατω κοιτω χτυπω θεμα ψυχης θεμα τιμης

Επιλογης ηταν και είναι επιλογη μου παντα θα ναι

Ότι βαθια με μες την ψυχη μου υπηρχε ακομα ζει ρουφιανε

Ακομα παρανομα καποιοι αλλαζουνε μεσα στη πολη χρωμα

Πως ελαχιστοι εχουν δει προσεχουν στο προσωπο μου τον χειμωνα

Είναι κρυμμενο σα μπατσικο πυρακτωμενο

Είναι της λυσας το θετο παιδι το παραμελλημενο

Γι αυτό κοιταμαι καλα καλα στα ματια και αμα δεις

Στα αληθεια μεσα από τα στηθια και απ το κεντρο της γης

Εχω μια ενσταση που εκφραση παιρνει και ενταση που παιρνει

Είναι μια φλογα στη καρδια που όταν παγωνει τη ζεσταινει

Και αν χτυπαν αυτου τα ποδια με γλυτωνει με τρελαινει

Και ισως με βλεπουν σαν τρελο σε μια εποχη που είναι ηττημενοι

Προτιμω (x3) να 'μαστε ξένοι παρά στο θρόνο μαζί σου καθιστά παραλυμένοι και νεκροί

4 Ομίχλη – 2008

Ομίχλη σκεπάζει τον ουρανό (όλο)
Και ότι βλέπεις τώρα σου μοιάζει κενό
Μόνο ένα βλέμμα με κάνει να κρατηθώ
Μόνο εγώ μπορώ να με κρατήσω νεκρό

Μόνο εγώ ξαναζωντανεύω ξαναγυρνώ
Ξαναζώ στο χορό σαν παιδί σε κοιτώ
Μες τα μάτια σου βλέπω ότι έχω χάσει καιρό
Ψάχνω τρόπους απ'το ατσάλινο μου σώμα να βγω

Στο βυθό να βουλιάζω ζητώ κιας χαθώ
Στη γαλήνη σαν δίνη που ανοίγει και κλείνει
Σε παίρνει στο πρόσωπο σου μνήμες αφήνει
Σαν κούνια μωρού που το βλέμμα του σβήνει

Μηη φοβάσαι πάντα δίπλα σου θα μείνει
Πάντα θα αγαπώ όλα αυτά που την ψυχή μου κρατάν καμίνι
Και τώρα κοίτα βάζω φωτιά και αναλαμβάνω την ευθύνη
Κάντε πίσω Α.Χ. από τους φόβους που γίναν σμήνη

Η λογική μου σβήνει φθίνει σκάει boom παρεκκλίνει κατευθύνη
Όλη την λύσσα μου από την γη ως την σελήνη
Και από εκεί μέχρι την λίμνη που ανθίζουνε οι μαύροι κύκνοι
Και είναι μαύροι δεν υπάρχουνε στα αλήθεια φίλοι

Και είναι μαύροι σαν το αίμα της καρδίας μου όλοι εκείνοι το πουλήσαν
Κάτι αδέρφια που στα λόγια δεν με πείσαν γιατί σβήσαν και πατήσαν
Ότι λέγανε πως ζήσαν και ξεχάσαν ότι πούστικα μιλήσαν
Και πράξαν και ξεχάσαν ότι κάποτε στα μάτια με κοιτάξαν

Ακόμα φωνάζω σε πείσμα όσον απότομα σωπάσαν
Απότομα σωπάσαν, απότομα σωπάσαν

Απ'τον ιστό της αράχνης ξεφεύγω στο παραμύθι στα ίχνη της τρέχω το
χαμόγελο μου ψάχνω χωρίς να το ζητιανεύω
απ'την ομίχλη ταξιδεύω και φεύγω και φεύγωωωω

5 Όμορφη πόλη – 2010

Σηκώστε τα πανιά κόντρα στο καιρό, μη φοβάστε ρε τον Ποσειδώνα έχω αδερφό
Όταν πιάνω πάτο τις δυνάμεις μου μετρώ
Αλλάζω κλίμακα, ψάξε με στο κλειδί του ντό
Ragga μάγκα λαβές krav maga
Στο χαμόγελο απάντα και μια για πάντα
Τα κοράκια όλα στράτια που σκαλοπάτια ανεβαίνουν 10-10 με φλόγας μάτια
Τα παλάτια μου χτίζω, ποιος ειναι? ο σχιζο
Στο μικρόφωνο αφρίζω, να πολεμήσω, έλα ίσος προς ίσο
Τον ίσκιο μου θέλω να σβήσω
Πριν ξεκινήσω, ήρθα απλά να χαιρετήσω
Πες γεια στον παραμυθά ρε
Πες ένα γεια στη λύπη που σου γεμίζει τα σωθικά
Πες γεια στις φωνές του σατανά, αν το πιστέψουμε θα γίνουν όλα φωτεινά
Γι' αυτό πες γεια στης ψυχής τα σκοτεινά
Απ'τη γενιά της φρουτοπίας και απο τη μικρή Μελιά
Θα 'μαι παρών όσο ο Ρούχλας είναι λα
Έλα να δεις αν είμαι αλάνι ρε στη μάπα μου μπροστά
Είναι επιστροφή απ' τη διαστροφή
Το φάντασμα των ψυχοδράμα παγανιά έχει βγει
Προς την τελετή, Α.Χ. μ' αντοχή
Από παιδί είμαι εδώ, τι να μου πεις κι εσύ;

Όψη που πάγωσε σαν ανάμνησης κραυγές, μπαρουτοκαπνισμένα σώματα
Θανάτου άρωμα, βήματα πάνω από νεκρά κορμιά μεσα στο παρανάλωμα πυρός

Για νύχτες, σκάλωμα, δυό λόγια πανικού μέσα στο τελευταίο αντίο
Φως ατέλειωτο και ξάφνου σταματάει το κρύο
Επιβάτες σ'ένα πλοίο, με κατεύθυνση τα Τάρταρα
Πένθιμου σάλπισμα ηχεί στα αστικά αναχώματα, μόνο φυγής συναίσθημα
Η ομορφιά της πόλης σαν θολή αναλαμπή σε μέθης ξέσπασμα
Θύματα ξέφρενα σ'ένα λαβύρινθο με εκθέματα αποσύνθεσης
Στολίδια μιας γενιάς τα αποκαΐδια
Έχω μια έκφραση τέχνης, παγίδα, έλεγχος νοοτροπίας, σκέψης
Άσκοπα παλεύεις να ανήκεις κάπου, να πιστέψεις
Σ'εποχές στεγνές από χαρά κι αισθήματα
Δρόμοι στο πουθενά, πιστοί στο τίποτα
Επείγει κίνηση γι'ανάγκη για επαγρύπνηση
Παρέμβαση, ήχος, τέχνη, εκτέλεση, ψυχο-επέλαση
Σαν κύμα ωστικό ήρθε και σάρωσε σαν βόμβα στη Βαγδάτη τον εγχώριο
Ήρθε και σάρωσε σαν βόμβα στη Βαγδάτη τον εγχώριο

Listen why
Babylon infinite in crying eyes
Shredding up your mind
Because we only talk wise
Six system mid-society of the politician cell life
Cruel life very deep inside, time to make a move instead
Let tell them that your in school try 3 times fuck ya we are deem on suicide
Farshvilles past remember feeling this
Inside the class teaching wasn't worthy surprised even I when I pass yes on spond the mic
Now spreading the right choice on
She is rising but we were on
The dope back then
Two thousand raised of the dead
To break the alliance we've found only water washed off the leeches
From my body that try to hold me monster the only mender, check this style stitches
Try to bite me, sit them out children they're probably-

Get one lost and rock the back with new
Step one, first attempt to laugh holding the best
So are you rocking with the rest?
Put on your proof since we own the best

Άσχημη πόλη που όμορφα καίγεσαι, εκεί που απρόσωπη στέκεσαι
Μέχρι την άκρη του κόσμου φαίνεσαι
Βρωμάς σαν τα παιδιά σου μα δεν ντρέπεσαι
Βαβυλώνια είσαι και λέγεσαι
Πόρνη δούλη του σατανά πάνω απ'τη κόλαση φλέγεσαι
Σιγά-σιγά γίνεσαι ό,τι σιχαίνεσαι
Κάτω από τον μαύρο ουρανό σου βρέχεσαι, περιφέρεσαι, παραφέρεσαι
Με βλέμμα που πάγωσε στο φωταγωγό ονειρεύεσαι
Μπερδεύεσαι, κάπου κόλλησες πάλι και σέρνεσαι
Μπαίνεις στα πλήθη και χάνεσαι, μ'αυτά ανακατεύεσαι
Τώρα κοίτα να δεις τι μας ξημέρωσε
Κέρασε φως την νύχτα μου και σάρωσε ό,τι είχαμε ως τώρα
Αφήνω για ψεγάδια στο χάρο σε ορατή, μη ορατή
Ό.τι συμβαίνει μέσα σε αυτή κυλάει στο χαρτί
Το πόλεμο βρήκαμε τρόπο να μετατρέψουμε σε γιορτή
Υπό την υποτροπή κάθε ταχύτατη διαδρομή είναι ανατροπή, τέλος δρόμου
Χίλιες εφτά και μία νύχτες τρόμου
Το ποιος στ' αλήθεια είμαι φαίνεται στο πρόσωπό μου
Όμορφη πόλη, γύρω μου τόνοι μπετόν, άτελειωτοι δρόμοι
Στέκεσαι μόνη, τι και αν μέσα σου κυκλοφορούν εκατομμύρια ανθρώποι
Ακόμη, κινούμενη μοιάζει σαν να 'ναι εκτός τροχιάς βαγόνι
07, κοινή λογική πως σε κάνει πιο δυνατό ό,τι δεν σε σκοτώνει...

6 Έξω απ’ τα δόντια -2010

Μες τον καιρό του τίποτα που η μουσική πεθαίνει
Την κάνετε ξεφτίλα αφού ξεφτίλες μαζεμένοι
είστε κρυμμένοι πίσω απ’το δάχτυλο σας καλυμμένοι
Απ’τον καθρέφτη που η αλήθεια περιμένει ματωμένη
Γαμημένοι εκπροσωπώ Ψυχόδραμα, ότι κι αν συμβαίνει
Το άλλο μάθε με τις πλάτες, που είστε τσαμπουκαλεμένοι
Κι είναι αστείο αυτό, ψεύτες η ειλικρίνια μας μαθαίνει
Κι ο προδότης πώς να ήμαστε όλοι μαζί δεμένοι
Κι είναι αστείο αυτό μα αν γελάτε είστε γελασμένοι
Ακούτε σούργελα του Γιώργου η φωνή δεν κατεβαίνει
Έξω περιμένει, και τυφώνες σπέρνει, σπέρνει θύελλες, θερίζει κι ανασταίνει
Κι ανασαίνει εκεί που η βροχή, χαλάζι βγάζει ξένοι
Προς την πόλη που φωτίζεται από έναν μαύρο ήλιο
Δείξε μου ποιος είσαι να σου πω ποιον έχεις φίλο
Έξω απ’τα δόντια θα σου πω το μυστικό μου
Κι αν είσαι αδερφός μου, μάγκα κάτσε στο πλευρό μου
Αν είσαι λύκος, των 07 λοιπόν το όπλο επ' ώμου
Απάντηση το ραπ μας εν ονόματι του τρόμου
Έτσι ξεκίνησε, κι εγώ το κράτησα μέσα στην κρύπτη
Εκεί που του αξίζει πιο ψηλά απ’το ξεφτιλίκι
Σιχάθηκα τα λόγια τίποτα πια δεν με πείθει
Κουτορνίθι όταν μιλάς για μένα σε κυκλώνουν στίχοι
Που παίρνουν σάρκα και οστά γίνονται μες το σκοτάδι ξίφοι
Το σκοτάδι του Χειμώνα, ρίχνει του μυαλού τα τείχη
Ψάξε να με βρεις σκιά μέσα από βουλωμένα πλήθη
Μόνο πρόσεχε λιγάκι, ηλεκτρίζω την ατμόσφαιρα
Απ’την ψυχή ατόφια απευθείας στ’ αυτιά σου το ‘φερα
Ολότελα χτύπησα κόπηκα μάτωσα δόθηκα ναρκώθηκα ξύπνησα κοίταξα είδα σηκώθηκα
Συγκρότημα είναι αδελφότητα, κροίκος ενότητα
Ψυχόδραμα, θυμάσαι τι είναι; πλάι στο παρών πρόβλημα
Της φρεναπάτης μέσα απ'την πολύπλοκη οντότητα

Όταν πετάμε, μυρμίγγια φαίνονται τα πρότυπα

Είναι η ψυχόδραμα πλευρά
7-0 – 07
Στον ύπνο που κάνεις ρε, κάτι σε ξυπνά
Και σου θυμίζει την αλήθεια που έρχεται απ’τα παλιά

7 Η Άκρη – 2010

Άγνωστος Χειμώνας πίσω από τη μαύρη τρύπα
το βήχα κόβω απότομα
αιμόφυρτο το βρήκα
το σήκωσα ψηλά στα χέρια μου και μπήκα
μες στο λευκό δωμάτιο του μυαλού μου
εν τούτο νίκα
το θάνατο πολύχρωμα και στα κρυφά και χτύπα
στα μάτια λίγο πιο βαθειά
μέσα απ'τα μάτια κοίτα
εκεί είναι οι ψυχές μας
πιο χαμηλά απ'τον πάτο
κ αληθινά απ'όσα γίνεσαι κάθε Σαββάτο
στο νέο κάτοικο της πόλης
φάτο ό,τι κ αν σου δώσουνε
αρκεί να 'ναι μοδάτο νάτο
από την ομίχλη για να βγεις είναι ένα σάλτο
φοβάσαι να το κάνεις
έχεις μάθει να 'σαι γάτος
σε χρόνια από σκοτάδι, χαλάζι και χιόνια
σε χρόνια απ'το παιχνίδι με φθαρμένα παντελόνια
σε χρόνια που τα πρόσωπα γεμίσανε διχόνοια

απο το '83 στέκομαι εδώ ακόμα

Ψάχνω για να βρω
την άκρη
μέσα απ'τη χαρά
μέσα απ'το δάκρυ
κ όσο πλησιάζω τόσο χάνεται απ'το χάρτη
μήπως τελικά είναι διπλα μας η Ιθάκη?

Ποίηση πέτρα και η καρδιά μας απο μέταλο
πληγώσαν τα φτερά μας σαν το Δαίδαλο
πρόστυχος στον ήλιο με ανέπαφο το μέτωπο
φλέγονται
μου λένε οι καρδιές πως δεν ελέγχονται
πηγάζουν μέσα από μάτια ζητιάνου
στο κάλεσμα του δαίμονα κοντά μου
σε κάθε λύπη μου και στη χαρά μου
θέλει δρόμο να δεις
τρέξε εκεί κοντά στη γειτονιά μου
όλα τυχη λένε
όλα είναι τύχη
μαζί τείχη, λύκοι θα γκρεμίζουν τείχη
πια δεν φτάνουν δέκα στίχοι
πια δεν φτάνει πούστη ν' ανεβάζεις μονάχα τον πήχη
θέλει βλέμμα αετού
και να φωνάζεις εκεί που φωνάζουν λίγοι
γιατί λίγοι είναι δίπλα σου
να ξέρεις είναι λίγοι
κ αν σε πνίγει
άνοιξε τα μάτια σου να δεις πως καταλήγει

γύρω ψέμα
μα παίξανε και χάσανε
γιατί μέσα μας θα κυλάει αίμα
ως το τέρμα
όταν βγαίνει θα θυμίζει
πως τα λόγια μας δεν είναι αφηρημένα

Ψάχνω για να βρω
την άκρη
μέσα απ'τη χαρά
μέσα απ'το δάκρυ
κ όσο πλησιάζω τόσο χάνεται απ'το χάρτη
μήπως τελικά είναι διπλα μας η Ιθάκη?

8 Έλα μια βόλτα – 2010

Ως παρενεργειες που σπανε το στομαχι
τα αγχη κι οι δαιμονες μπορουν να νικηθουν αρκει να βγω απ'τη μαχη
αγνοωντας την αγαπη
κατι μου λεει πως αν φυγω καποιος θα βρει αφορμη για να γελασει
σε καθε σταση κοζαρω φατσες που κρυβουν χιλιαδες λαθη
χιλιαδες ενοχες κατω απ'τη λασπη κανω την εικονα μαυρη
πουτανες στη θεση σας δε θα το΄χα ξεχασει αν στα ματια το θυμα μ'ειχε κοιταξει
τωρα ψαχνω απλες μεθοδους να ξεφυγω
το γελιο μεταδιδω, αν με δεις να γελαω κανε το ιδιο
για λιγο μοιρασου με τον διπλανο τον ηλιο
κατεβασε τον τοιχο κι ισως να σε νιωσει φιλο
ανταποκρινομαι στο ενστικτο
κι οσο το μελλον βλεπω πενθιμο πατω την περιεργεια μου θε' να ζησω το μη ανατρεψιμο
πιασε το χερι μου κι ελα να παμ'εκει που δαση φυτρωνουν στην ερημο
ανυπομονω να μπω σ'ενα κουτι με μουσικη και να κλειστω μακρια απο τον πολιτισμο
ακομα κι αν δεν εχω προσβαση στον ουρανο θ'αναδειχθω, ξερω να πολεμω
Μετετρεψα την πικρα σε θυμο και χαμογελασα.
Μετ'απο χιλια δυο ξενερωσα
ελα μια βολτα τωρα που θερισα μες το κεφαλι μου τ'αμετρητ'απογευματα να δεις πως γκρεμισα
οταν ο ηλιος πεφτει βλεπω το ξημερωμα
αντιστροφα η μερα μου κυλαει δεν καθυστερησα...δεν καθυστερησα...

BOOM BOOM BOOM BOOM
BOOM BOOM BOOM BOOM BOOM
BOOM BOOM BOOM BOOM
BOOM BOOM BOOM BOOM

ΨΥΧΟΔΡΑΜΑ BOOM τσιτα BOOM στην νιρβανα
ψυχη ματια σωμα στομα σε ατοφιο κραμα

και χαρμα βλεπω τον ηλιο σ'αρμα πανω τρεχω στο φως προς ολοταχως
τον κυνδυνο ελεγχω
και κοιτα με πως υπταμαι πως τα βρηκαμε
εγω με το φωτεινο μου εγω ξαναβρεθηκαμε και
βγηκαμε στους δρομους του πυρος που πορευτηκαμε
στο μελλον νιωθω μεσα μου χαμογελο
ανατελλω και στα ματια σε κοιταζω παντα κοβω απ'το αλεξιπτωτο τον στατικο ιμαντα
να πεσω μυτη σκαω (σκαω) και καντε ολοι στην παντα,στην παντα
στη τσαντα του θοδωρη κρυψαμε τα κουμαντα
για μια βολτα ελα για να σου μαθω κολπα
μπες στον ρυθμο μου μεσα νιωσε τη μποτα
και χτυπα τον βηχα τους κοψε και νιωσε γι'αποψε
τα λογια σου απ'την ψυχη bro στο στωμα σπρωξε
να βγουν σε οσους ακουν μια μερα μονο μονο μενει για το BOOM να το θυμασαι
να'σαι ατσαλι και ας φοβασαι μαγκα
γελα οταν λυπασαι και νικησε την ηττα

9 Στον καιρό της Σιωπής – 2010

Στον καιρό της σιωπής
Μυστικό πριν κοιμηθείς
Τραγουδώ για να ξεχαστείς
Το λευκό μιας μαύρης ψυχής
Σ' αγαπώ, παντού να το πεις

Στον καιρό της σιωπής
Μυστικό πριν κοιμηθείς
Τραγουδώ για να ξεχαστείς

Το λευκό μιας μαύρης ψυχής
Σ' αγαπώ, παντού να το πεις

Γιώργο με λένε και τα γραπτά μου στάζουν
Πόνο ψυχής και δάκρυα φωνάζουν και βουλιάζουν
Μέσα στην καρδιά μου φόβοι που φωλιάζουν με δικάζουν
Μ' ένα φιλί σου μάτια μου άρχισαν να τρομάζουν και δειλιάζουν
Και σιγά σιγά χλωμιάζουνε, τα χείλη σου αρπάζουνε
Τις λέξεις μου τα μάτια μου πριν κλάψουνε
Τις σκέψεις μου αγκάλιασε τη λογική πριν χάσουνε και φύγω
Σ'αγαπώ από εδώ μέχρι τον ήλιο κ άλλο λίγο
Πιο ψηλά πετώ πριν κόψουν τα φτερά μου
Να μη φοβάσαι, φως μου, ξέσπασε στην αγκαλιά μου
Γιατί εγώ θα σε κρατώ σφιχτά ν' ακούσεις την καρδιά μου
Που χτυπάει από το βράδυ εκείνο που σ' είδα κοντά μου
Γιατί βρέθηκες εκεί να μου θυμίζεις πώς να ελπίζω
Και μου θύμισαν τα μάτια σου τον ουρανό ν 'αγγίζω
Αξίζω κάτι παραπάνω από το γκρίζο, κι ατενίζω
Τα χρώματα της χαράς, μα δεν τ' αγγίζω
Ακόμα χρωματίζω εικόνα
Μέσα στον αγώνα γονατίσαν όλα
Όλα αυτά που εγώ πίστεψα για 'μένα είχαν πεθάνει
Την ψυχή μου άγγιξε λίγο να ξανανασάνει φτάνει
Φώναξα ψηλά φτάνει φτάνει φώναξα στην κάνη
Που είχα στρέψει προς εμένα
Την ελπίδα μου τη σκότωσα και πήρα από ένα βλέμμα
Πίσω ελπίδα με σκοπό να ξαναζήσω
Ελπίδα να κρατήσω δώσ' μου
Το παρελθόν μου να σβήσω εντός μου
Σε κοίταξα στα μάτια αυθόρμητα κι αληθινά
Σε σιωπηλούς καιρούς με συναισθήματα νεκρά
Με συναισθήματα νεκρά, με συναισθήματα νεκρά

Στον καιρό της σιωπής
Μυστικό πριν κοιμηθείς
Τραγουδώ για να ξεχαστείς
Το λευκό μιας μαύρης ψυχής
Σ' αγαπώ, παντού να το πεις

Στον καιρό της σιωπής
Μυστικό πριν κοιμηθείς
Τραγουδώ για να ξεχαστείς
Το λευκό μιας μαύρης ψυχής
Σ' αγαπώ, παντού να το πεις

10 Χρώμα – 2010

Αρπάζω λίγο χρώμα μπλε απ'τον ουρανό
και ομορφαίνω το γκρίζο της πόλης
καταθλιπτικό τοπίο καίγεται μόνο μέσα στο αστικό κενό
έτσι νιώθεις και άμα σκέφτεσαι πολύ σε λεν' τρελό
για αυτό κ εγώ βγάζω στη φόρα το μεγάλο μυστικό
κράτα αυτούς που σ' αγαπάν κοντά
κ οι άλλοι στο καλό
και να σου πω ρε την αλήθεια μου κουράσαν το μυαλό
όλα τα πρέπει μας, τα μη και το μεγάλο μας εγώ
γιατί είναι αυτό που μας κρατάει στον πάτο όλους τελικά
και δεν αφήνει τη ζωή μας να κυλίσει φυσικά
για αυτό ξηστά όσοι περνάνε απ' το θάνατο φθηνά
καλό θα είναι να το δούμε λίγο πιο μελωδικά
δεν κάνω κήρυγμα
πιο πολύ μιλάω αυτοκριτικά
μιλώ και λέω δεν τραβάει πια δεν πάει πουθενά
πέφτεις στο πρώτο χτύπημα αν δεν βλέπεις καθαρά
κ η ζωή δεν σε λυπάται και θα σε κάνει κιμά
για αυτό αγάπα την πουτάνα τη ζωή κ ίσως ξανά
να ξαναγίνει όμορφη κοπέλα μ' ανοιχτή αγκαλιά

να σ' αγαπήσει
να σ' αγαπήσει απ'την αρχή
κ αληθινά να ς' αγαπήσει
κ αυτή είναι η ουσία
αρπάζω λίγο χρώμα μπλε
κ από το βυθό και από τα κύματα
τη δύναμη του παίρνω ένα λεπτό
περίμενε με καταφθάνει το αιχμηρό μου ηθικό
μη φοβάσαι σε σένα είναι χαμογελαστό το πρόσωπό μου
αφού το μέτωπο καθαρό μένει επ'ώμου
το όπλο μου γεμάτο στον καιρό
πηγαίνω κόντρα στο φόβο μου
σαν παιδί μικρό
στο κέντρο του τυφώνα ρίχνω σύνθημα
Δώσ'το γυαλί φαρμάκι να πιω
δίνω ρυθμό

07 δωμάτιο μουντό
ανοίξτε τα παράθυρα να γίνει φωτεινό

11 Τι να μου πεις και συ – 2010

Μικρόφωνο κρατώ απ'την καρδια και τρέμει η γη
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
γιατί για μένα πρώτ'απολα η πράξεις κάνουν τον MC
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
βγάλατε αρχίδια οι κότες όλες πίσω απτό pc
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
και από τα ψυχό μπουνίδια απότομα την πήρατε γραμμή
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
γιατί δεν έγλειψα κανέναν το όνομα μου να ανεβεί
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
άλλοι με γλύφανε κάθε μέρα και σηκώνουν και φωνή
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
χειμώνας άγνωστος σημαίνει στίχος κύμα και αστραπή
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
σημαίνει ντόμπρα λόγια ατόφια από την καρδια έως την φωνή
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
Ει, MC που γαμάς μην γαμάς πολύ
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
το θες αργά το ragga surthane κουπλέ κι άλλη εκδοχή
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
δεν φταίω εγώ που όπου μπαίνω καταιγίδα ακολουθεί
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
τι μου ζητάς την συνταγή απλά γράφω από την ψυχή
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
και από την ψυχή όταν μιλάς μπορείς να λέγεσαι MC
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
έλεγχος μικροφώνου ένα μικροφώνου τελετή
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ

υπάρχει μια λέξη η λέξη αλήθεια που διαχωρίζει τον MC από το κακέκτυπο
η λέξη αλήθεια που διαχωρίζει τον Mc από το φερέφωνο

όταν μιλάω για μπλεξίματα θα πει έχω μπλεχτεί
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
και την αστυνομία που με γνωρίζει από την καλή
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
προς την Χ.Α σας στέλνω φιλάκια Α.Χ
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
και από τον λαιμό έχω αρπάξει μπάτσο νύχτα στο νησί
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
τότε που χτύπησαν τον Fee κάτι πούστρες με στολή
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
τότε ποιος μπούκαρε στο τμήμα μονος του να ξηγηθεί
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
γιαυτό όταν μιλάς για μένα κρατα και μια πισινή
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
είναι αλλα τόσο που το στόμα απλά δεη πρέπει να τα πει
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
οποιον μιλάει λακωνικά να τον φοβάσαι πιο πολύ
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
και κάτι αδέρφια που όταν χάρηκα φέρθηκαν σαν εχθροί
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
γιατί το rap μου πάει κόντρα και χωρίς επιστροφή
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ
στην εποχή της θλίψης ψάχνει χαμόγελο να βρει
από παιδί είμαι εδώ τι να μου πεις κι εσύ(κι εσύ κι εσύ)

τι να μου πεις ...τι να μου πεις
τι να μου πεις κι εσύ

12 Ό,τι αγαπάς πιο πολύ – 2012

Θα Δεις, ότι Κοιτάς Πιο Πολύ!

Θα Νιώσεις, ότι Αισθανθείς Πιο Πολύ!

Θα Πάρεις, ότι Ζητάς Πιο Πολύ!

Θ' Αγαπηθείς απ΄ότι Αγαπάς Πιο Πολύ! χ2

Ειναι ένα δίδαγμα απο ανθρώπους μόνους,

έιδα φόβους, έιδα πόνους, έιδα βάσανα και τρόμους..

Θα πονέσεις πιο πολύ όσο είσαι πιο κοντά,

όσο μακριά κι απ΄όλους ..

σε εποχές που η πικρία μας αφήνει απογόνους

μ΄όλους τους τρόπους και τόνους..

Ότι χρώμα κι αν αφήσει,

υπάρχει ένα Χαμόγελο Ικανό να μ΄Αναστήσει!

Το χρόνο δυνατό να σταματήσει,

το άδειο μου σκοτάδι λίγο φως να το φωτίσει..

Το ποτήρι έχει πλέον ξεχειλίσει,

τη δίψα για Ζωή τίποτε δεν είναι ικανό για να τη σβήσει..

Πάρε σπίρτα και φωτιά,

η φλόγα πρέπει να κρατήσει

την αντίληψη ξανά δυναμωμένη

για να βγούμε απ΄το κακό πιο ενωμένοι,

ο κόμπος έφτασε στο χτένι κι η ψυχή βαριανασαίνει!

Τόση Αγάπη πως να μείνει εκτεθειμένη ? Πως να ξέρεις?

Χάνεις αν δεν μπεις στον κόπο και νικάς αν επιμένεις!

Ξεγνοιασιά μου σου ΄πα να με περιμένεις!

μου ΄πες μόνος σου τα πάντα μπορείς να τα καταφέρεις ..

τα πάντα μόνος να τα καταφέρεις ..

Θα Δεις, ότι Κοιτάς Πιο Πολύ!

Θα Νιώσεις, ότι Αισθανθείς Πιο Πολύ!

Θα Πάρεις, ότι Ζητάς Πιο Πολύ!

Θ' Αγαπηθείς απ΄ότι Αγαπάς Πιο Πολύ! χ2

Και προχωρώ στον δρόμο δεν κοιτάζω πίσω ,

φοβάμαι στα λάθη μου μήπως ξανακυλίσω ..

Θυμάμαι ένα παιδί μακριά απ΄τον ίσκιο,

με το χαμόγελό του τα τραγούδια μου στολίζω!

και ' δω που το τραγούδι είναι γκρίζο

απ΄το χαμόγελό του παίρνω ορμή και συνεχίζω!

και ΄δω που νιώθω το κενό και που γονατίζω ,

σηκώνομαι γιατί σκέφτομαι το παιδί κι ελπίζω!

και μπρός , στον Μεγάλο ποταμό,

θ' αναγκαστώ να πέσω γιατί πίσω έχω Γκρεμό..

φφφ φως! Προς τη Θάλασσα να βγω,

γυρεύω απεγνωσμένα το παιδί να ξαναβρώ, να ξαναβρώ ρε

να ξαναβρώ να ξαναβρώ είναι Ψυχόδραμα!! να ξαναβρώ να ξαναβρώ ...

Θα Δεις, ότι Κοιτάς Πιο Πολύ! Θα Νιώσεις,

ότι Αισθανθείς Πιο Πολύ!

Θα Πάρεις, ότι Ζητάς Πιο Πολύ!

Θ' Αγαπηθείς απ΄ότι Αγαπάς Πιο Πολύ!

21. Ταφ Λάθος

1 Λίγα λόγια από εμάς, για εμάς – 2010

Θα ‘μαι λίγο πιο φωναχτούλης δεν νομίζω να σας πειράζει
Ρε Παναγιώτη μου, δε σε νοιάζει ρε Παναγιώτη
Πάμε, ει , ναι ! Χμ…

Οι κινήσεις σου βλέπω να ΄χουν απόκλιση
Όρεξη να γράφουμε, πάω επόμενη πρόταση
Λάθος Ταύτισμα μουσική εκπυρσοκρότηση
Μαθητής 07 από τη μουσική αναδόμηση
Η γλώσσα κόκκαλα δεν έχει μα τσακίζει
Μπορεί να κάνει αυτό ή μπορεί στη μάπα να σε φτύσει
Κι ελεύθερα όποιος θέλει λογαριασμό να ζητήσει
Πολύ πολύ το γάντι βγάζω να τον χαστουκίσει
Ρίξε νερό να σε ξυπνήσει ποτέ δεν ήσουν έτοιμος
Γι’αυτό νιώθεις να σε καλεί η φύση
Σα γκόμενα πίσω μου θα μιλήσει, είναι βαρύ το κλίμα
Δε σηκώνει κάποιον που θα αποστομήσει
Κουβέντες πριν τις ζυγίσει
Στοιχείων εξακρίβωση αν θελήσει πόδι του
Κάποιος στην γη μας να πατήσει, ναι
Είναι αλκοόλ κατανάλωση
Γίνε ακροατής προτού το πιάσεις το ρημάδι

Όσο προχωράς προσοχή τι πατάς
Επιφυλακτικός για τον ποιόν χαιρετάς
Πίσω από τις πλάτες αλλωνών μην μιλάς
Η συζήτηση εδώ λήγει, λίγα λόγια από εμάς

Κάθε καινούργια αρχή λένε είναι για καλό

Το να δημιουργώ απαιτεί να μην έχω κανόνες
Μου θάβεις τη φωνή μην ακουστώ
Μα μη ξεχνάς η μουσική πως πάει πιο δυνατά και από τις γνώμες
Σε κάθε πόρτα πρόκειται να μπώ
Απ’την αρχή το τέλος σε όποιον λέει ότι πατάει καλά στις νότες
Πνιγμένος ήδη δεν θα αναδυθώ Λάθος Ταύτισμα
Ciscokid μες το δωμάτιο
B-Muzic ναι
Madnesskey , Q.B.Mix, Neon, Addict, Jake

Όσο προχωράς προσοχή τι πατάς
Επιφυλακτικός για τον ποιόν χαιρετάς
Πίσω από τις πλάτες αλλωνών μην μιλάς
Η συζήτηση εδώ λήγει, λίγα λόγια από εμάς

Κανείς δεν πρόδωσε κανέναν
Φωνή συνείδησης κλειστή, μη νιώθω σαν καλώδια μπερδεμένα
Απλώς μεγάλωσα σ' ασυνήθιστη μη-προστασία
Πουτάνες που περιτριγυρίζουν για λίγη αξία
Πολλά πιστεύω μοιάζουν μ' ακριβής φωτοτυπία
Πώς άλλαξε με τον καιρό η αριστερά γωνία
Ξέρω, στον πάτο πάμε όπως τα πλοία
Κοστίζει για ν' αναδυθείς, σκουριάζεις για καμιά χιλιετία
Η σύγχρονη Πυθία, η σύγχρονη εποχή του βασιλιά
Βρίσκεται μες στην καθ' ουσία - κι όχι από ατυχία
Μ' όποιον κι αν κάτσεις θα 'χει να διηγηθεί και μια ιστορία
Μισοί τ' ακούσαν κι άλλοι από προσωπική εμπειρία

2 Γυρνάω Γης σφαίρα – 2010

Γυρνάω γης σφαίρα
το δάχτυλο σου ηλιόλουστη ημέρα
και με το σλόγκαν “νέος ψάνχει νέα”
τσακωμοί δίχως αιτία
και σαν να ’σαι μεθυσμένος και να προσπαθείς σε μια γραμμή να πηγαίνεις ευθεία
απλά δε παίζει
δε τρώω σε οικογενειακό τραπέζι
συνήθως βγαίνω ο κακός σε κάθε σχέση μου χιονίσει βρέξει
μην ξανά μπλέξω με τέτοιου είδους δέσμευση
μα υπάρχει δυστυχώς κι απ’ τον κανόνα η εξαίρεση
δεν ξέρω αν σε βολεύει αυτό
μα στην γωνία δεν περιμένω
έχω δουλειές δεν προλαβαίνω
ίσως να ‘ταν αλλιώς τα πράγματα αν δεν μ’ είχες δεδομένο
και όπως κατάλαβες η υπομονή τελειώνει πλέον το ξέρω
όλα έχουν αρχή και τέλος μια χαρά τα καταφέρνω
θα ’ταν αφύσικο να μην την δω
ότι κι αν πω θα είναι λίγο μπροστά στο θέαμα αυτό
είναι κάτι σαν να βλέπεις πρωτόγνωρο
και με το στόμα ανοιχτό σαν χαζός θα την βλέπεις
θες να την βλέπεις
απλά σωπαίνεις
καταπίνεις γλώσσα, λέξεις μπερδεύεις
εφευρισμός σωστός για να την έχεις
μα κάτι συνεχώς μετρά υποσυνείδητα Πάνο λέει κρατήσου πίσω
έζησαν καλά κι εμείς καλύτερα
και πάλι επαληθεύτηκα
όσο τα ‘ψαχνα μπερδεύτηκα
την λέξη κερατάς την αναλύει η εγκυκλοπαίδεια
ξέρω σε βολεύει αυτό
που στην γωνία δεν περιμένω

έχω δουλείες δεν προλαβαίνω
τα πράγματα θα ‘ταν αλλιώς άμα δεν μ’ είχες δεδομένο
κατάλαβε το η υπομονή μου τελείωσε σαφώς το ξέρω
όλα έχουν αρχή και τέλος αν ρωτάς τα καταφέρνω
ότι ανεβαίνει πέφτει
ότι κάνεις γυρνά
όποιος ομοιοπαθής παίρνει αριθμό μπαίνει στη σειρά
πρόσεξε το άμα πέσεις να προσγειωθείς ομαλά
θαυμάζω παιδιά που ρίχνουν μαύρη πέτρα
κοιτάν μπροστά
πες μου ειλικρινά το πια είναι η διαφορά
ανάμεσα σε μένα και σε αυτόν παλιό πουτά να
όταν σου μιλάω σταμάτα να βάζεις τα κλάματα
έκανα πολύ καιρό να βγω από αυτό υπεράνθρωπη προσπάθεια

3 Συναισθήματα – 2010

Ειν’ το κομμάτι π’ αναλύω συναισθήματα
Επιλογή δική σου έχω μόνο για σήμερα επειδή κρατάω προσχήματα
Ήρθαν ωστικά κύματα ξέχνα τα επίμαχα
Έστω μία δόση αγάπης υπάρχει δε πάει στα αδύνατα
Καθόμουνα και κοίταζα τα πλήγματα
Πριν δω και πάθω ποτέ δεν το πίστευα ‘λεγα μόνο στα κινηματογραφικά γυρίσματα
Συμβαίνει πρέπει να το ζήσω κι εγώ όσο με παίρνει κι έγινε
Τα κομμάτια μου ενώνω,
Είν’ αυτός οπού συνήθιζε να προκαλεί συνεχώς πόνο
Τα λάθη μου σηκώνω πες μου είν’ αρκετό αυτό που παθα
Αν αξίζει ακόμα να πληρώνω πες το λόγο
Κι όμως δεν κατηγορώ παραδέχομαι είναι λογίκο
να μην πειστείς από κάποιον που κυνηγάει τ’ όνειρο

Τίποτα γι’ αυτόν πιο σημαντικό κι είν’ απόλυτο
Όχι για λίγη φήμη, γεμάτο πορτοφόλιο
Μα υποτίθεται πως σου ‘χα κάνει κάτι
Έλεγα προτεραιότητα δεν ήταν το κρεβάτι
Δυστυχώς ήμουν απαρηγόρητος κοιτώντας τη δική σου πλάτη
24/2 ήταν Τετάρτη
Τώρα είτε αυτό το αποκαλούν αγάπη μόνη σημασία έχει
Πως ένα μεγάλο μου κομμάτι
Ήσουν
Είσαι
Θα είσαι
Στο πέρασμα χρόνων
Αιώνες
Αιώνων
Ερχόντων.
Γαμώτο λίγο χώρο, θέλω οξυγόνο
Μέσα μου έχω βάρος πολλών μεγατόνων
Δεν υποδηλώνω πως δεν κατορθώνω
Να σταθώ στα πόδια μου μα θέλω λίγο χρόνο
Δεν είναι θέμα φόντων και λοιπών προσόντων
Ούτε θέμα όλων για να ασκήσουν λόγο
Θέμα αγάπης…
Ε, Ταυτισμένος Λάθος συναισθήματα

4 Ξέρω πια πόσο διαρκεί – 2010

Και πάλι μόνος
μα δε γαμιέται
αλλάζουν οι καιροί
ήρθες και έπαιξες μαζί μου την χειρότερη στιγμή
πες μου πόσο να διαρκεί
η αγαπη σου ητανε το μονο σιγουρο πως ητανε τυφλη
τυχαίνει
κατάσταση γνωστή
κόντρα με την θηλυκότητα σου να σε προκαλεί τι φταίει
πάρε μια αναπνοή
κοιτάξου στον καθρέφτη όλο και κάποιος απόψε θ' ασχοληθεί
είναι τα βλέμματα τροφή
το ξέρω και το ξέρεις
μα το ρούχο θα φθαρεί
άλλο είναι αυτό που αξίζει
τροχός είναι γυρίζει
ο χρόνος θα δείξει
προσπάθησα αρκετά μα εσύ καθόλου για να βρεθεί κάποια λύση
το δύσκολο είναι απλό
όλοι κάνουμε λάθη μα τουλάχιστον ότι σου 'χω πει το εννοώ
αν κάτι έχω να πω στα μάτια σε κοιτώ
και δεν κρύβομαι πίσω από τρόπους αυτό είναι το χειρότερο
το τι ζητάς προσπάθησα μα δεν το ξέρω
αν αγαπάς το νόμιζα πια δεν το ξέρω
ποιους ακουμπάς φαντάζομαι να μην το ξέρω
κάτι που ξέρω είναι πως δεν θέλω να σε ξέρω
το τι ζητάς προσπάθησα μα δεν το ξέρω
αν αγαπάς το νόμιζα πια δεν το ξέρω
ποιους ακουμπάς φαντάζομαι να μην το ξέρω
κάτι που ξέρω είναι πως δεν ξέρω άμα σε θέλω
αλλάξαν οι καιροί

ήρθες και έπαιξες μαζί μου την χειρότερη στιγμή
δεν ξέρω πια πόσο να διαρκεί
η αγάπη σου το μόνο σίγουρο πως δεν ήταν αληθινή
τυχαίνει
κατάσταση γνωστή
στην κόντρα με την θηλυκότητα νίκησε, ήμουν εκεί τι φταίει
πήρες μια αναπνοή
την πόρτα του σπιτιού σου πέρασες κάποιος τώρα θα σε χαρεί
μα είναι τα βλέμματα τροφή
το ξέρω και το ξέρεις πως το ρούχο έχει φθαρεί
άλλο είναι αυτό που αξίζει
τροχός είναι γυρίζει
ο χρόνος έχει δείξει
προσπάθησα αρκετά μα εσύ καθόλου και έτσι δε βρέθηκε η λύση
το δύσκολο είναι απλό
όλοι κάνουμε λάθη μα τουλάχιστον ότι σου ‘χω πει το εννοώ
αν κάτι έχω να πω στα μάτια σε κοιτώ
και δεν κρύβομαι πίσω από άλλους αυτό είναι το χειρότερο
το τι ζητάς προσπάθησα μα δεν το ξέρω
αν αγαπάς το νόμιζα πια δεν το ξέρω
ποιους ακουμπάς φαντάζομαι να μην το ξέρω
κάτι που ξέρω είναι πως δεν θέλω να σε ξέρω
το τι ζητάς προσπάθησα μα δεν το ξέρω
αν αγαπάς το νόμιζα πια δεν το ξέρω
ποιους ακουμπάς φαντάζομαι να μην το ξέρω
κάτι που ξέρω είναι πως δεν ξέρω άμα σε θέλω
πες μου ακριβώς τι θέλεις
μια δεύτερη ευκαιρία μη μ’ αρρωσταίνεις
δε σ’ εμπιστεύομαι σταμάτα σου είπα να με παίρνεις
ότι απ΄τα λάθη σου έμαθες δε μ’ ενδιαφέρει
απολύτως τίποτα από μένα πια μην περιμένεις
άκουσε με να σου πω γιατί προτρέχεις

συγγνώμη δεν το εννοούσα σ’ αγαπάω το ξέρεις
μα δε πιστεύω λέξη σου σταμάτα να επιμένεις
θέλω να προχωρήσω μα όλο πίσω με πηγαίνεις

5 Ακολούθησε Την Λάμψη - 2012

Σιγή καρδιάς το βράδυ την ακούω, ξανά σωπαίνει,
ένας παράξενος ρυθμός, οι χτύποι μπερδεμένοι,
ξυπνώ εκεί που ο άνεμος με παίρνει,
καίγοντας το φως διώχνει το βάρος με μια χειραψία δεμένη,
δε θα σε ξαναφοβίσω
βλέπω το παρόν, το παρελθόν
μια στάμπα που κι αύτη θα σβήσω
δε θέλω τίποτα απ’ την αρχή θα τ’ αρχίσω
απόψε έβαλα προορισμό για να το ξεκινήσω,
δε συμπαθώ ό,τι βάφει γκρίζο, υποστηρίζω
ότι μπουνιές κρατά πολεμά ακόμα κι αν την λήξη τους σφυρίξω
δεν παραιτούμαι, ελπίζω
ό,τι κάνω είναι για μένα στέκει πάνω απ’ το κεφάλι μου,
στάλες στάζουν ακόμα, ψάχνω τρόπους να την κλείσω,
μ’ απορία γεμίζω, πιστεύω πως μια ανώτερη δύναμη μ’ αγαπά
κι ας κάποιες μέρες δεν την βρίσκω
αλλάζω αν μου το πεις, μα εσύ να μην αλλάξεις άμα στο ζητήσω,
σ’ αγάπησα γι’ αυτό που είσαι, εγωισμός είναι, θα τον πατήσω
να ρίχνω μούτρα δεν το συνηθίζω.

Ακολούθησε τη λάμψη. (x8)

Μόνο με χρώμα συνεχίζω.

Πίσω από όλα υπάρχει ο χρόνος,
βιάζομαι όπως βιάζεται να διώξει τον παλιό ο καινούριος χρόνος
υπάρχω κι αν υπάρχεις, υπάρχεις για να ‘σαι μόνος,
συναίσθημα βαθύ γαλάζιο πνίγομαι έλα συντόμως
υψώνεται παλίρροια κύμα πνίγεται οποίος σώνεται,
καπνός θα ζει μέσα το βάρος που απλά δεν σηκώνεται,
δεν ξέρω τι θέλεις μα ξέρω φεύγεις,
λάθος εποχή κυνηγιού δε με σκοτώνω κι εσύ να βλέπεις.

Ακολούθησε τη λάμψη.

6 Η μέρα μου όμορφη – 2012

Ίσως μια μέρα αγαπηθώ, ίσως μια μέρα ν’ ακουστώ
ίσως μια μέρα να σε δω να σου μιλήσω.
Ίσως μια μέρα ν’ αφεθώ, ίσως μια μέρα να γυρνώ
ίσως μια μέρα οι σφαίρες να γυρίσουν πίσω.
Ίσως ν’ αλλάξω σκεπτικό, ίσως μια μέρα στο βουνό,
ίσως μια μέρα ανακωχή, να μη σε βρίσω.
Ίσως μια μέρα να θρηνώ, ίσως μια μέρα να γελώ,
ίσως μια μέρα να πρέπει να κάνω πίσω.

Αυτά που σου ‘πα κράτησε κι άσε όλα τ’ άλλα εδώ,
μηχανή δεν είμαι δεν έχω κάπου αριθμό,
λάθη όλοι μας κάνουμε πόσο μάλλον εγώ,
απλά το δικαιούμαι αφού έχω ταυτιστεί μ’ αυτό, γι αυτό και…

Δεν έχει ίσως σήμερα, ξύπνησα και είν’ όλα ωραία.
Βάλε το ίσως στη μέρα σου αν δε μου φέρθηκες ωραία.

Σήμερα ναι θ’ αγαπηθώ, σήμερα πάλι θ’ ακουστώ
σήμερα θα ‘ρθεις θα με βρεις και θα σ’ αφήσω.
Σήμερα θα συγκεντρωθώ, σήμερα μέσα θα κλειστώ,

θα κάνω μουσική οι σφαίρες θα πάνε πίσω.
Σήμερα άλλαξα σκεπτικό, το πρωινό μου στο βουνό,
δεν έχω νεύρα και δε θα σ' απασχολήσω.
Σήμερα θα χαμογελώ, δεν έχω λόγο να θρηνώ,
σήμερα πάμε μπροστά, δεν κοιτάμε πίσω.

Αυτά που σου 'πα κράτησε κι άσε όλα τ' άλλα εδώ,
μηχανή αν ήμουν θα σου 'λεγα τι ειν' σωστό,
τα λάθη για να γίνονται είναι ζω μαζί μ' αυτό,
απλά το δικαιούμαι αφού έχω ταυτιστεί μ' αυτό, γι αυτό και…

Δεν έχει ίσως σήμερα, ξύπνησα και είν' όλα ωραία.
Βάλε το ίσως στη μέρα σου αν δε μου φέρθηκες ωραία.
Δεν έχει ίσως σήμερα, μου παν' όλα καλά.
Βάλε το ίσως στη μέρα σου αν δε μας φέρθηκες καλά.

Τρίτη στροφή πρέπει να μπει, η φωνή δεν κατεβαίνει,
μουσικοί πίσω απ' το τζάμι με κοιτάν απορημένοι, αυτό συμβαίνει.
Για περαιτέρω λεπτομέρειες δεν έχει,
πια δεν κάνω φίλους άλλους κάτι μόλις τρέχει
και δεν μπορώ να καταλάβω το γιατί,
είμαι καλό παιδί, μα όχι στο βάθος, βάθος έχει η οργή
αναμφισβήτητη πράξη και συμμετοχή στη μουσική
να πάει όσο πιο ψηλά μπορεί στη χώρα, πάρτε, δείτε τη!
Μα αργά θα καταλάβεις, ελπίζω όχι πολύ,
το τρένο φεύγει στις 8 και πάω κι εγώ μαζί,
υπάρχουν πλάνα, δεν χαραμίζομαι ποσώς για τον κάθε μαλάκα,
ξανά κράτα, η απόστασή σου αβάντα,
μην έχω πονοκέφαλους, γλωσσοφαγιά
κι ένα μαχαίρι καρφωμένο πίσω απ' την πλάτη μου (κκκκ) πάντα.
Η μέρα μου όμορφη κι εγώ το καθορίζω,
μη με τραβάς, θέλω να περπατώ στον ήλιο, όχι στον ίσκιο.
Η μέρα μου όμορφη κι εγώ το καθορίζω,
μη με τραβάς, θέλω να περπατώ στον ήλιο, όχι στον ίσκιο.

7 Εγώ συγγνώμη – 2012

Δεν είναι ανάγκη να το πεις, εγώ συγγνώμη
Κι αν έγινα κακός, έτσι μοιράστηκαν οι ρόλοι
Καλλιτέχνης όχι όποιος δηλώνει
Μεγαλουργώ κι ας μην έχω πείθω
Ένα κλιτς από πίσω μου να με σπρώχνει
Πονά η πραγματικότητα διπλάσια από κάθε είδους βία
Στον κενό μου χρόνο βρίσκομαι μέσα σ' ένα ζευγάρι ακουστικά
Κάποιου παιδιού που αποκλίνει απ' τη φτιαγμένη τους πορεία
Δεν πηγαίνει και δε βλέπει ευθεία
Αν κάθε μέρα στραβωμένα με κοιτάς
Πες τι δεν έκανα καλά πάλι για να το επαναλάβω
Εγώ συγγνώμη ξέχνα το, άλλωστε τα λάθη μου πολλά
Δεν έγινε και κάτι, αργώ μα στο τέλος σε πιάνω
Ζωή μου σαν καμένο πλάνο, το χρώμα της φτιάχνω
Αναρωτιέμαι κάθε μου πρωί τι πάω να κάνω
Κάποιος αν ξέρει ας μου πει, γιατί ειμ' εκεί στο διάλο
Δεν πρόλαβα τουλάχιστον τα καλά μου να βάλω

Ό,τι κι αν συμβεί μπρος δεν ξανακοιτώ
Πίσω μη με πας έχω να κάνω μ' άλλα
Αποτέλεσμα ένας κοινός εχθρός εγωισμός
Που δεν πληγώνεται δεν ζεις εκεί που θες να ζεις
Ό,τι κι αν συμβεί (μπραα) δεν ξανακοιτώ
Πίσω μη με πας έχω να κάνω μ' άλλα
Αποτέλεσμα ένας κοινός εχθρός εγωισμός
Που δεν πληγώνεται δεν λες αυτό που θες να πεις

Δεν ξέρω λένε πως πάντα ό,τι γεννηθεί πεθαίνει
Όμως το τίποτα ποτέ δε θα με περιμένει
Δε θα αφήσω κανέναν καλύτερα από 'μένα να με ξέρει
Η εικόνα μου πάλι σου βγαίνει κουνημένη

Το Λάθος είναι αυτό που μένει
Ας τους ρομαντισμούς ιδρώνει, κάποιος τόλμησε να κάνει αυτό που τον συμφέρει
Πότε θα φανείς αδύναμος θα περιμένει
Για τη χαριστική βολή μα χάρη μου κάνεις εν τέλει
Οι εποχές αλλάξαν, εσύ τους έκανες καλή
Ξεχνάνε και σαν να ‘σουν τίποτα σε προσπεράσαν
Βγήκα από μια κατάσταση περίεργη κι ανάσανα
Υπολόγιζα να μη χρειαστεί να γράψω πάλι για άσχημα
Μα εκεί με πήγαν όλοι κι όλα
Μπορεί η συνείδηση να ζω, για να προστατευτώ απ’ της μοίρας μου τα...
Η φωνή μες στο κεφάλι μου μου λέει προχώρα
Είπα θα την ακολουθώ χωρίς συναισθήματα αθώα

8 Ελεύθερος ακόμα – 2012

Γράφω ελεύθερα,
σκίτσα, μουντζούρες, λέξεις ανορθόγραφες πάνω σε κόλλες Α4.
Τίποτα δεν κυλάει ρολόι,
κυλάει το θέμα άμα το τρέξω εγώ συνήθως με το ζόρι, ναι.
Πάμε γι αυθεντικό κομμάτι,
όλα απ’ τον εγκέφαλο ξεκινάν με καταφύγιο το στομάχι.
Κλείσε μου το μάτι,
πάρε με μακριά κρύψε με φανερά εκεί στις Γης την άκρη.
Ελεύθερος ακόμα,
δε φτάνει εκφοβισμός, για να λυγίσω θέλει ακόμα,
με μια σφιχτή γροθιά να με υπολογίζεις στον αγώνα,
ανέκαθεν τηρούσα κάθε άγραφο κανόνα
τώρα βλέπω όποιον δε φέρθηκε καλά στην κατηφόρα.

Στο μηδέν, ούτε με δεν, ούτε με μεν,
ανήκω μόνο στον εαυτό μου δε χωράει τίποτα, κανένα σχόλιο ουδέν
ούτε με μεν, ούτε με δεν, κι αν πήγα κάτω στο μηδέν
ήταν επιλογή μου για να βρω το άνωθεν, κι ας λεν.

Ναι είμαι ελεύθερος ακόμα.
Για να ‘μαι ελεύθερος ακόμα, ναι.
Και θα ‘μαι ελεύθερος για πάντα, ναι.

Κι άμα χαθείς, ξέρεις που να ‘ρθεις να με βρεις,
μπορεί ν’ αλλάξω γνώμη αν δω πως πραγματικά προσπαθείς,
κακία όλη ν’ αποβάλλεις, μην κοιτάς να συγκριθείς,
θέλω χαμόγελα σε κάθε βήμα, στήριγμα να μπεις.
Τις κουρτίνες απ’ το τζάμι μου τραβώ,
διοχετεύω φως στα προβλήματα να σταθώ,
δε θα με ρίξουν, θα σε ρίξω πρώτος κάτω εγώ,
ένας μ’ έναν είτε μ’ όλους, ναι σε προκαλώ.

Είστε μηδέν, ούτε με δεν, ούτε με μεν,
ανοίγω μόνο τον εαυτό μου σ’ όποιον στήριξε στις δύσκολες στιγμές
σχόλιο ουδέν, ούτε με μεν, ούτε με δεν, κι αν πήγα κάτω στο μηδέν
ήταν επιλογή μου να δω πως αισθάνεσαι, μηδέν,
ούτε με δεν, ούτε με μεν,
ανοίγω μόνο τον εαυτό μου σ’ όποιον στήριξε στις δύσκολες στιγμές
σχόλιο ουδέν, ούτε με μεν, ούτε με δεν, κι αν πήγα κάτω στο μηδέν
ήταν επιλογή μου να δω πως αισθάνεσαι.

9 Έχουμε πήξει – 2012

Έχουμε πήξει,
από πρότυπα δεν ψάχνω νύξη,
τίποτα δεν έμεινε τη σκέψη να μου ρίξει,
μουσικές και μη συμμετοχές κάνουν αφίξεις,
βιομηχανίες θέλουνε νέες εκρήξεις,
αντιμέτωπος, λάθος ή σωστός,
τι κι αν στράβωσε ο δρόμος, πάντα φταίει ο οδηγός,
άνετα περνάει ο χρόνος όταν είσαι άνετος,
αδιάφορες στιγμές που ήμουν αδιάφορος,
ευάλωτος, αν είσαι στρώσου στη δουλειά,
να το κυνηγήσεις πριν να ‘ναι πολύ αργά,
όποιος έχει άποψη ξέρει και να σιωπά,
δεν υπόσχεται και δεν αφομοιώνει τίποτα.
Ευάλωτος, αν είσαι στρώσου στη δουλειά,
να το κυνηγήσεις πριν να ‘ναι πολύ αργά,
όποιος έχει άποψη ξέρει και να σιωπά,
δεν υπόσχεται και δεν αφομοιώνει τίποτα.

Πολύ ζητάνε, να βρούμε μια κοινή γραμμή (έχουμε πήξει!),
μα δεν κοιτάνε, να κάνουν κάποια αλλαγή (έχουμε πήξει!),
όλοι μιλάνε, χωρίς το θάρρος να κοιτάνε
και τελικά ξαναγυρνάνε, πάλι στην αρχή (έχουμε πήξει!).

Λοιπόν αφήνω,
την κάθε κόντρα το κρασί μου πίνω,
δε θα ωφελήσει πάλι τις πληγές να ξύνω,
μες τη μουσική μου όλο το είναι μου δίνω,
κάνω την αρχή και από το μυαλό σας σβήνω,
σπάσε το κουτί, γιατί ζεις εκεί?
Χρόνια τώρα μπαίνεις κι αναλώνεσαι μέσα σε ξένη λογική,
βρήκες αφορμή, η μέρα μου ήτανε κουραστική,

γι αυτό και βαριέμαι να ‘ρθω στη δικιά σου θέση.
ΜΗ, σε δω να κάθεσαι ξανά,
να το κυνηγήσεις πριν να ‘ναι πολύ αργά,
όποιος έχει άποψη ξέρει και να σιωπά,
δεν υπόσχεται και δεν αφομοιώνει τίποτα.
Ευάλωτος, αν είσαι στρώσου στη δουλειά,
να το κυνηγήσεις πριν να ‘ναι πολύ αργά,
όποιος έχει άποψη ξέρει και να σιωπά,
δεν υπόσχεται και δεν αφομοιώνει τίποτα.

Έχουμε πήξει!

Πολύ ζητάνε, να βρούμε μια κοινή γραμμή,
μα δεν κοιτάνε, να κάνουν κάποια αλλαγή,
όλοι μιλάνε, χωρίς το θάρρος να κοιτάνε
και τελικά ξαναγυρνάνε, πάλι στην αρχή.
Πολύ ζητάνε, να βρούμε μια κοινή γραμμή (έχουμε πήξει!),
μα δεν κοιτάνε, να κάνουν κάποια αλλαγή (έχουμε πήξει!),
όλοι μιλάνε, χωρίς το θάρρος να κοιτάνε
και τελικά ξαναγυρνάνε, πάλι στην αρχή (έχουμε πήξει!).

10 Απλά και ωραία – 2012

Τόση σκέψη για το τίποτα,
βρήκα θα σου γράψω το ποιος είμαι, έχω ανάγκες,
όπως ο κόσμος όλος, άσπρες-μαύρες,
στιγμές που μόνος θέλω να ‘μαι κι άλλες μ’ ανθρώπους γεμάτες.
Κι αν μεγαλώσαμε είμαστ’ άντρες
δεν το κρίνω από την ηλικία, χρόνια πολλά μου μπύρες άδειες
8 χρόνια σχέση με στιγμές χιλιάδες
κι αν ξέχασα σήμερα να σου πω σ’ αγαπώ άκου τις οκτάβες.
Όπως τα ‘πες, τα καταφέραμε,
ψηλά σ’ αυτό που κάνουμε γιατί διαφέρουμε,
αυτοί που πηγαίνουν μπροστά είναι όποιοι δε φαίνονται,
κι άσε τις προβολές γι αυτούς που εύκολα μαθαίνονται.
Μπροστά με ξίφος και πάνω απ’ όλα εγώ,
συγγνώμη για κάποιες φορές που κολλάω
κοίτα με στα μάτια κι ίσως θα καταλάβεις τα νοσταλγώ,
ένα χαμόγελο και ένα καλημέρα όχι βραχνό.

Μιλιά μπροστά,
μια διπλή γραμμή μα όλος ο κόσμος μας χωρίζει,
τ’ αποψινό ηθικό δίδαγμα:
Ποιος θα καταφέρει ευθεία να πάει να μη στραβοπατήσει;
Μιλιά μπροστά,
μια διπλή γραμμή μα όλος ο κόσμος μας χωρίζει,
τ’ αποψινό ηθικό δίδαγμα:
Ποιος θα καταφέρει ευθεία να πάει και να το τερματίσει;

Κι έτσι φτάσαμε ως εδώ,
εγώ και 2-3 φίλοι να βοηθάνε να εκπληρώσω το πιο μακρινό μου όνειρο
όχι με λόγια μα με πράξεις, αν τους πω το ευχαριστώ
χορτάσαμε από λόγια, βρες μου άδικο.
Εποχή που δε σηκώνει πολλές λέξεις,

άγχος, ανταγωνισμός, στην ίδια σου ζωή πρέπει ν' αντέξεις
κι ας μας βάλανε στο χορό να μη χορέψεις,
σου δίνω από το θάρρος μου κι ας μη μου το επιστρέψεις.
Χρόνια πολλά μου, το χθες σα σήμερα,
μοναδική διαφορά πως σε ξέρω πια καλύτερα,
το ύστερα δεν το ξέρω και πίστεψέ με πως δεν το θέλω
θα 'ρθουν όλα από μόνα τους πλέον το πιστεύω.
Μας αξίζει, τροχός της τύχης έχει χρόνια σταματήσει
κάθε μου προσπάθεια χρώμα τον καμβά γεμίζει
κι αν λείψω ώρες, μήνες, χρόνια, αιώνες, κοίτα Δύση,
θα 'μαι εκεί ξημέρωμα για όποιον με 'χει στηρίξει.

Μιλιά μπροστά,
μια διπλή γραμμή μα όλος ο κόσμος μας χωρίζει,
τ' αποψινό ηθικό δίδαγμα:
Ποιος θα καταφέρει ευθεία να πάει να μη στραβοπατήσει;
Μιλιά μπροστά,
μια διπλή γραμμή μα όλος ο κόσμος μας χωρίζει,
τ' αποψινό ηθικό δίδαγμα:
Ποιος θα καταφέρει ευθεία να πάει και να το τερματίσει;

11 Όλα τόσο απλά – 2012

Ήταν μια νύχτα μαγική,
είδα απ' τη θάλασσα δύση κι ανατολή,
τα συναισθήματα μου κανείς δε μπορεί ν' αγγίξει,
είμαι καλά κι όχι όποτε θες εσύ.
Είδα στον ουρανό τ' αστέρια θέση ν' αλλάζουν,
ψέματα θα είπαν ότι η Γη είναι σταθερή,
προχώρα τη ζωή σου δίπλα τους σαν να φωνάζουνε,
ενώ πριν δεν είχε κανένανε εκεί, μόνο σιωπή.
Κάνω λάθη για να μάθω ποια είναι η σωστή επιλογή,
κι όποιος δε μ' αντέχει απλά μπορεί να φύγει,
αν τύχει να γυρίσει κάπου, κάποτε μπορεί κάποια στιγμή
και να ζητήσει κάτι θα κοιτώ πόση ώρα μου 'χει μείνει.
Σημασία έχει αυτό που θες, ποιος διάλεξες να είσαι,
αγάπησε το εγώ σου και τους κόμπους σου όλους λύσε,
μεγάλο ψέμα πως το ψέμα απ' τα μάτια δε φαίνεται,
μα δε θα τ' αναλύσω απόψε, δεν ενδιαφέρομαι.

Όλα τόσο απλά όταν ξέρεις τι θέλεις,
τότε θα σε βρεις, και ό,τι ακουμπάς θα τ' ομορφαίνεις.
Όλα τόσο απλά όταν ξέρεις τι θέλεις,
τότε θα σε βρεις, και ό,τι ακουμπάς θα τ' ομορφαίνεις.

Ήταν μια μέρα μαγική,
είδα τους φίλους μου, μια αληθινή στιγμή,
τα συναισθήματα μας κανείς δε μπορεί ν' αγγίξει,
είμαστε καλά όσο θα υπάρχει μουσική.
Είδα στον ουρανό τα πρόσωπα απ' όσων μ' εκφράζουν,
ψέματα θα είπαν πως το πνεύμα μας δε ζει,
προχώρα τη ζωή σου πάνω τους, σαν να φωνάζουν,
προσπάθησε παραπάνω δίνε τόπο στην οργή.
Μην κάνεις λάθη για να μάθεις ποια είναι η σωστή επιλογή,

κι όποιος δε σ’ αντέχει απλά μπορεί να φύγει,
αν τύχει να γυρίσει κάπου, κάποτε μπορεί κάποια στιγμή
και να ζητήσει κάτι άκου τον, βοήθεια δωσ’ του λίγη.
Σημασία έχει αυτό που θες, ποιος διάλεξες να είσαι,
αγάπησε το εγώ σου και το πρόβλημά σου λύσε,
μεγάλο ψέμα πως το ψέμα απ’ τις πράξεις δε φαίνεται,
μα δε θα τ’ αναλύσω απόψε, δεν ενδιαφέρομαι.
Θα ‘μαι καλά σ’ ευχαριστώ,
επόμενος προορισμός μάλλον θα είναι το πιο μακρινό μου όνειρο
αν τυχόν με ψάξεις ξέρω που θα ‘ρθω για να σε βρω,
όσο θα περπατώ η μοναδική μου συντροφιά θα ‘ναι η σκέψη σου
ένα ακόμα ταξίδι με κατεύθυνση το άγνωστο,
δεν είν’ ανάγκη να σου πω τη λέξη…

Όλα τόσο απλά όταν ξέρεις τι θέλεις,
τότε θα σε βρεις, και ό,τι ακουμπάς θα τ’ ομορφαίνεις.
Όλα τόσο απλά όταν ξέρεις τι θέλεις,
τότε θα σε βρεις, και ό,τι ακουμπάς θα τ’ ομορφαίνεις.

12 Το πριν - 2015

Ο δρόμος είναι ένας,χάραξε,ξεκίνα
αν δείς πυξίδα κι όνειρο,βοήθημα
όσο η ελπίδα θα πεθαίνει τελευταία
τα άλλα πρώτα
Μη φοβηθείς για κάτι,μα για τίποτα
όσο η ελπίδα με κρατάει ζωντανό
θα της χρωστώ
Είτε ένα μετάλιο νίκης
ή κάποιο κομμάτι σαν το αποψινό
Μείνε εκεί δε σε ξεχνώ
Όπου να'ναι φτάνω,φέρνωντας σου
ότι πήγα έξω να δω
καιρός απώλεια
μα ο πόλεμος έτσι είναι χωρίς νόημα
Ξέρεις κάτι?
όλα για καλό,το'πα και το 'νιωθα
Πήγα ακολούθησα τη λάμψη
μέχρι και το τελευταίο φως
απ'το σκοτάδι να αποδράσει
κι έτσι χαίρομαι γι'αυτα που δημιούργησα
μα όχι για μένα
μα για όλα αυτά
που με στιγμές μου τα ακούμπησα
Τι ποιό σημαντικό απο μιά στάση
έστω και αν είναι
πόσο μεγάλη θες απόσταση
εμείς την καθορίζουμε
Χτίζουμε γκρεμίζουμε
Κάθε μέρα μαθαίνουμε,
ζούμε αυτό που αξίζουμε,
πάντα ζωντανοί

αν κάτι πίσω μας αφήσουμε
εδώ τα λόγια που περισσεύουν τα υπολογίζουμε

13 Ελπίδα – 2015

Μαζί με πλήρωμα στης θάλασσας τα βάθη
Καταιγίδες, κύμματα, άνεμοι που 'ναι ξυράφι
Καιρός δεν ευνοεί να γίνουν λάθη
Στη πλάτη σου, ψυχές που σε ακολουθούνε πιστά σε όποια μάχη
Κάτι είναι να 'ρθει, κάτι το νιώθω ανατριχιάζει η ράχη
Έρχεται πάντα κοντά όταν ξεμακραίνει η άκρη
Κρύβεται κάπου βαθια, όπως μέσα μας η αγάπη
Σ' ένα σάπιο πλοίο που ψάχνει το δρόμο πίσω να 'ρθει
Είναι η ελπίδα... κι ας ειναι σπασμένη πυξίδα
Βρισκει το δρόμο της επιστροφής σε μια φωτογραφία
Το καράβι αυτό που λείπει είναι η δειλία
Όποιος πήγε να φέρει κατέληξε για τους καρχαρίες λεία
Τι έχει αξία; Μια ευθεία; Ή μια δύσκολη πορεία;
Τρικυμία, προτιμώ απ' το να μείνω στην απραγία
Ποτέ δε τελειώνει ο δρόμος, ούτε υπάρχει αφετηρία
Καλώς ήρθες στο κατάστρωμα, μα κράτα ισσοροπία

Στο ταξίδι για όπου πας
Στα όσα κύματα, στα βράχια όταν χτυπάς υπάρχει ελπιδα
Όσα περάσαν φύγαν, να γελάς
Όποτε τυχαίνει να γυρνάς σε μια παλιά σελίδα, ναι
Δεν είσαι μόνος στην ηχώ της μοναξιάς
Μαζί σου το κενό να το γεμίζεις μ' ό,τι είδα κι είπα
Σειρά σου τώρα, ξέρω κάτι κυνηγάς

Μα δεν αρκεί να κάθεσαι κοιτώντας την παγίδα, ναι

Πίσω στο πλήρωμα στης θάλασσας τα βάθη
Άρχισε η φουρτούνα να κοπάζει
Νομίζω βλέπω γη, στεριά καθώς χαράζει ή έτσι μου μοιάζει;
Προς τα εκεί πρέπει να πάμε πριν μπουρίνι και άλλο πιάσει
Ευτυχώς, η τύχη αλλάζει ένα μέρος που μου μοιάζει
Με παράδεισο, καλή κι η κόλαση με δεν με εντάσσει
Πάμε δράση όπως το πλήρωμα, αντίδραση για στάση
Ψιθυρίζουν πως φοβούνται, τον καινούριο, τους τρομάζει
Απλά δεν θέλω κάποια απάντηση, πραγμάτων ξεκαθάριση
Αφού ήρθες μαζί μου στο ταξίδι, όχι άρνηση
Πέρασε εβδομαδιαία προσαρμογή
Δενουμε καράβι αναζητώντας κάποια μεγάλη ανακάλυψη
Και μη κοιτάς τον χάρτη, ο τόπος αυτός δεν υπάρχει
Πουθενά, μόνο στην σκέψη μου κι ένα στυλό που γράφει
Τόσα λάθη για τα πάθη κλειδωμένα μες στ' αμπάρι
Έδεσε η άγκυρα και ο διάολος να τα πάρει!

14 Φλόγα - 2015

Ναι, μπροστά στα μάτια μας είναι όλα
αν είσαι αδικημένος οι ευκαιρίες πλειθώρα
δε ξέρω τι είναι αυτό που ζεις μα το τι είναι να ζεις
ξέρω πως το σήμερα θα φέρει το αύριο – το αύριο ο,τι ποθείς
ένα συμπέρασμα, αν ταφείς πιο στενό το πέρασμα
κρότος λάμψης μέσα σε βάρκα που πλέει σε ωκεανούς περιμένοντας κάποιου πλοίου ένα τυχαίο πέρασμα
δεν είναι έτσι, δεν περιμένεις αν θα βρέξει
προστατεύεις ότι αξίζει απ' το εγώ σου μη στο κλέψει
υπάρχει άνοδος που σε ωθεί στο να γίνεσαι παράλογος
και όταν παραλόγος βρεθείς στα χέρια της σε παίρνει κάθοδος, προορισμός θάνατος μα δρόμος δημιουργία, ναι
ότι αφήσεις πίσω σου σε κρατάει ζωντανό στου σύμπαντος την αρμονία,
ψυχές χορεύουν πάνω απ' τα μνημεία
πολύτιμος χρόνος να σπαταλάς για αιτία, μάταιο
σήμερα γιορτάζω άλλη μια μου επιτυχία

Και αφού το γιόρτασα είμαι πίσω
πίσω απ τον καθρέφτη να δείξω αν ραγίζω
δικό σου το όνομα εγώ απλά το ξεστομίζω
όταν ξεπερνιούνται τα όρια μην είμαι μόνος όταν ξανά απ' το τέλος αρχίσω
δεν σε υπολογίζω, σε γεμίζω γκρίζο
βήματα πίσω, μέσα κενό και αμφιβολίες γεμίζω, χτίζω τοίχους και γκρεμίζω
υπολογίζω πιθανότητες μη πέσω έξω για όλα αυτά που πρόχειρα νομίζω
θέλω το χρώμα των ματιών σου στο πινέλο
έναν καμβά μεγέθους κόσμου να ζωγραφίζω
ασχέτως αν δεν ξέρω, στην προσπάθεια μου μένει ότι μετρά
προσκαλώ όποιον με την καρδιά του θέλει ας ποζάρει σταθερά
θάλασσα πουλιά με φόντο ορίζοντα, και ένα βουνό για μας έχοντας στόχο κορυφή
τι να μας πουν τα δύσκολα, το ηφαίστειο στον πίνακα μου έχει ήδη εκραγεί

Και ποιος ο υπεύθυνος εντέλει για όλα αυτά
ποιο ξεκαθάρισμα ποια άκρη να βρεθεί
τι κι αν κατάλαβα αρνήθηκα να πάρω σειρά
δεν αποδέχτηκα πως αυτά που αγαπώ παίρνεις μακρυά περπάτα
δεν ξέρω ποια θεωρείς εσύ σημαντικά
μάλλον το τίποτα εσένα δεν βολεύει για αυτό ότι θέλεις παίρνεις
τι να συγχωρεθεί από μια ψυχή που έχει καρδιά
σταμάτα για όλα αυτά που αξίζουν να παραμονεύεις

15 Στης φυλακής το προαύλιο - 2015

Ξέρω πως είναι σ' αόριστο χρόνο πάλι να μιλάς
στο μοναχικό δρόμο της νίκης σου να περπατάς
να ψάχνεις λόγο, για να γίνεσαι γενναίος
όταν δεις στόχο, πλάνο κι όνειρο να ξεφύγεις μέσα απ' τον ίδιο σου χώρο
κάθε τόσο, οι κρίσεις οδηγούν σε εκρήξεις σ΄ όποιον φταίει δε φταίει
ξέρεις το μετά συγγνώμη κι όλα ok, μα φλόγα παύει να καίει
κι η θερμοκρασία στη χειραψία ψύχος,
κι αν ξανά συναντηθούμε θα κριθεί απ' το αν είμαι ηλίθιος
κάτι φεύγει, κάτι μένει, κάτι στάσιμο για λύση
στη ζωή σου πιο αργά να σε πηγαίνει ενώ αυτό τρέχει
ένα τηλέφωνο, μια θέση, ένα κουδούνι, αυτή η ζέστη
αυτό το τίποτα που πάνω σου έχει πέσει
όλα ασήμαντα σημαντικά αυτή η συζήτηση δε βγαίνει πουθενά
κι ηγέτης σκέψη όσο κι ο χρόνος που πετά
ένα τηλέφωνο κομμένο να πάρω να πω τι θέλω
σε κάποιον που δεν τον νοιάζει για όλα αυτά και λέω

Φεύγω για να δω κάτι διαφορετικό
μα την πόρτα μου την έχει κλείσει το αύριο

Μαζί το λέω το χθες μου να μου κάτσει στο λαιμό
γι αυτό και παραμένω άλλη μια μέρα στης φυλακής το προαύλιο

Λες να φταίνε αυτοί οι κεφτέδες που κουνιούνται;
Αυτή η tv που παίζει νύχτα μέρα όσους γαμιούνται;
Αυτή η πολίτικη που τρέφει μίσος για όσους ζούνε;
Σήμερα δε θα στραφώ στην ποίηση αρνούμαι
Πίστεψε με δε σ' αντέχω, δε μπορώ, δε θα τα βρούμε
κάθε live στη μουσική σκηνή μου είναι εμετός που πίνεις ούνε
Θα το δούμε, περίμενε έρχομαι, ανήλικα με καθυστερούνε
ποζεριά, ναρκωτικά και λίγο να την πιούμε
Δε φταίνε αυτοί που σ' ακούνε λάθος μάνες θρηνούνε
δεν ξέρεις, μην αγγίζεις, θάνατο μοιράζεις μούλε
Μια γενιά που καταστρέφεται μπροστά στα μάτια όλων
κι η στάχτη απ' τα μυαλά υπεραρκετή για τα μάτια συνόλων
Μ' όποιον τύχει να βρεθώ φορές του λέω τον πόνο
μα το βλέμμα του στο κινητό ανακαλύπτει τον κόσμο
Ένα pc κρύβει από πίσω του το μεγιστάνα φλώρο
αν σε βρω θα σου περάσω κολάρο το δορυφόρο

Φεύγω για να δω κάτι διαφορετικό
μα την πόρτα μου την έχει κλείσει το αύριο
Μαζί το λέω το χθες μου να μου κάτσει στο λαιμό
γι αυτό και παραμένω άλλη μια μέρα στης φυλακής το προαύλιο

Και ναι μεγάλε, μπράβο, έγινες κάποιος
για τα μάτια ενός πιτσιρικά που κάνει ότι δει
Τόσο παρτάκιας που στην κόλαση που επέλεξες να ζεις
παρασέρνεις κι όποιον στον δρόμο σου σταθεί, και..
Όλοι είμαστε υπαίτιοι για τις πράξεις μας
πόσο μάλλον για τα κουπλέ μας που 'χουν ακουστεί
Όλοι θέλουν να φτάσουν κάπου, μα πρώτον ο τρόπος
δεύτερον ο σεβασμός στο εγώ μας, τρίτον η σιωπή

16 Έχω – 2015

Έχω έναν ήλιο κρυμμένο πίσω από τα βουνά
ένα παρελθόν που έφυγε σα σφαίρα
πήρε μαζί ιστούς, αράχνες, δράκους, φαντάσματα
μαύρα μάγια, ελπίζω να μην πέτυχε κανένα

Έχω ένα σκύλο που με ξυπνά κάθε χάραμα
μου υπενθυμίζει να ξυπνάω νωρίς για μένα
μια βόλτα, ανασκαφές, ψηλά στον Υμηττό περπάτημα
να κάνω δικό μου ότι μου χωράει μέσα στα χέρια

Έχω ένα μόνιμο ανακάτεμα
τον τελευταίο καιρό κουνάει πολύ μες στην ελπίδα, έχει αέρα
τα κύματα δε φτάνουν ούτε καν όμως κατάστρωμα
και όπως μου ‘πε ο αετός κοντεύουμε να βρούμε ξέρα

Έχω ένα φίλο μου τον έρωτα
όσα χρόνια κι αν περάσαν δε μου ‘χει πει ποτέ ούτε ένα ψέμα
με περιμένει κάθε βράδυ στο ίδιο μέρος
γεμίζοντας με αγάπη για την επόμενη μέρα

Έχω ένα πρόβλημα όταν λείπεις
της μέρας μίσος δεν καλύπτεις
γι αυτό και δίνω κακό στο κακό
υπήρξανε στιγμές όπου δε θα ‘θελες μαζί μου να τις ζήσεις

Έχω προβλέψει καταλήξεις
έχω ένα rap άγγιγμα που δε σ’ αφήνει αν δεν πω να μ’ αγγίξεις
έχω σταλθεί για κάποιο λόγο εδώ στα σίγουρα
νομίζω είσαι κοντά μαζί μου, να τ’ ανακαλύψεις

Έχουμε μόνο μια ζωή
έχουμε ένα δρόμο κάθε παρακλάδι σε καθυστερεί
έχουμε μία οικογένεια, μια αγάπη αληθινή
ένα αστέρι μία ευκαιρία σε όλους δίνεται μία γη
Μια δυσάρεστη στιγμή δεν θέλει άλλη

για να καταλάβεις το χαμόγελο τι πάει να πει
μία λέξη, μία εικόνα που προκύπτει μαγική
Μη λες πολλά έχουμε όλοι ότι μας αναλογεί

Έχω βρεθεί στο λυρισμό μου μπερδεμένος
έχω γυρίσει μ' όπισθεν μετάνιωσα στο τέλος
έχω υπάρξει μόνος με πολλούς
έχω υπάρξει με πολλούς ο μόνος που θα 'θελες για να ακούς

Έχω βγάλει το συμπέρασμα, κάνοντας άκρη το έδεσμα
έχω παιδευτεί πολλές φορές για το αποτέλεσμα
έχω ένα αδερφό που 'χω πάνω από ένα κοινό
αγάπη και ταλέντο που πολλές φόρες μ' αυτό απορώ

Έχω ένα συγκρότημα, κρίκος ενότητα
ψυχόδραμα θυμάσαι τι είναι, για να ξεπερνάς το πρόβλημα
μια μάνα, ένα πατέρα με τη σπίθα μες στο βλέμμα
ένα κτίριο σαν τον ήλιο κίτρινο να φέγγει πέρα ως πέρα

Περνά στο booth μου και μπες στο θέμα
bashment έδρα, λόγια όχι αέρα
σταθερά, γίναν τα θεμέλια πέτρα
έχω σταθερούς ρυθμούς, μέσα σε ασταθείς καιρούς

Έχω αγαπήσει την ευθύνη
έχω συμφιλιωθεί με σκέψεις μαύρες κι όποια πόρτα δεν ανοίγει
αν ήταν όλα εύκολα και σίγουρα
θα ταν πυροτεχνήματα η λάμψη εδώ δε σβήνει

Έχουμε μόνο μια ζωή…

Έχουμε μόνο μια ζωή
έχουμε ένα δρόμο κάθε παρακλάδι σε καθυστερεί
έχουμε μία οικογένεια, μια αγάπη αληθινή
ένα αστέρι μία ευκαιρία σε όλους δίνεται μία γη
Μια δυσάρεστη στιγμή δεν θέλει άλλη
για να καταλάβεις το χαμόγελο τι πάει να πει

μία λέξη, μία εικόνα που προκύπτει μαγική
Μη λες πολλά έχουμε όλοι ότι μας αναλογεί

17 Λευκή σημαία – 2015

Είπαμε δύσκολοι καιροί μα εσύ την κάνεις,
λευκή σημαία υψώνεις, το γαμώτο δείχνεις να το απολαμβάνεις,
παίζεις σαν τίποτα μην έχεις για να χάσεις,
ένα βήμα μπροστά και δέκα πίσω και ξανασκοντάφτεις

Αναμένωντας για κάποιο γεγονός,
προκαλώ την τύχη κάτι να γίνει, νιώθω κενός,
χώρος άδειος, τίποτα για το βλέμμα μου,
τροφή, ένα μαξιλάρι, ένα κρεβάτι και μια πόρτα-σάκος,
λεπτό και αιώνας,
φαντάζομαι πως είμαι μονομάχος,
πολεμώντας λιοντάρια για χάρη κάποιας λεγεώνας,
πως είμαι γεμάτος ζωή, ώστε να την αδράξω
κρότος φτάνει πιο νωρίς απ’τη σφαίρα, κανόνας,
όπως και το αύριο, σε σχέση με το χθες,
για το τι σου ξημερώνει, δες τους πρόποδες,
δε μπορώ να ακούω για πρόβλημα όταν λες για υπεκφυγές,
θέλω να λύνω το καράβι απ’τους κάβους πριν να ξεκινήσω,
μα που να πάω αφου λευκή σημαία ανεμίζω,
αυτό που μετανοιώνω πιο πολύ το πίσω,
είχε πολύ μπροστά να πας, όμως φοβήθηκες το τίποτα,
τώρα σε πιάνω, ξεθάβεις τα πρώτα σου βήματα

Είπαμε δύσκολοι καιροί μα εσύ την κάνεις,
λευκή σημαία υψώνεις, το γαμώτο δείχνεις να το απολαμβάνεις,
παίζεις σαν τίποτα μην έχεις για να χάσεις,
ένα βήμα μπροστά και δέκα πίσω και ξανασκοντάφτεις

Καλό δεν είναι, μα δρας με αυτό που απέμεινε,
το όπλο σου περήφανο και μόνο όταν δεν είν'στον ώμο,
ένα ξεκάθαρο σημάδι έχεις μπροστά σου,
και εσύ στέκεσαι στο δάσος που είναι πίσω από το στόχο,
βρίσκεις λόγο, αιτία να πνίγεσαι από όλο τον κόσμο,
βολέυτηκες πολύ μεσ'στο κελί,
αγάπη-συμβουλή πάνε μαζί,
όσοι τα αυτιά σου χαιδεύουν,
μέτρα αντίστροφα απ'το δέκα, θα'χουν εξαφανιστεί,
λεπτό και αιώνας,
φαντάζομαι οτι κατεδαφίζω τα τοίχη της Βαβυλώνας,
πως τόπο έπιασε ο αγώνας,
πως λάτρεψα εσένα και όχι το είδωλλο σου,
η πέτρα στο νερό όμως θα δείξει, κανόνας,
ένα μυστήριο που πλανιέται στον αέρα,
το πως επιστρέφει ότι πω σε εμένα,
το πως δακρύζω όταν ακούω κομμάτια με τη μάνα μου στο τέρμα,
αυτό είναι που κερδίζουμε όταν χάνουμε, προσπέρνα…

Είπαμε δύσκολοι καιροί μα εσύ την κάνεις,
λευκή σημαία υψώνεις, το γαμώτο δείχνεις να το απολαμβάνεις,
παίζεις σαν τίποτα μην έχεις για να χάσεις,
ένα βήμα μπροστά και δέκα πίσω και ξανά σκοντάφτεις

18 Η Κεντρική Ρίζα Του Δάσους – 2015

Πέρα απ’τον κόσμο με καλούν φωνές,
μα οι συμβουλές είναι να κάτσω πίσω μέχρι που θα μπει σε αυτό ένα τέλος.
Μα έλα που και σήμερα μετά από τόσα χρόνια,
με φωνάζουν λες και είμαι μέσα σε μιας μάχης το έλεος.
Βοήθεια απογνωσμένα περιμένω να’ρθει,
άλλο δεν άντεξα, ξεκίνησα προς τα ‘κει και ότι θέλει θα ‘ρθει,
Ακούγονται απ’ της γης τα βάθη, άλλοτε από ψηλά, απ’ τη θάλασσα,
απ’τους βράχους ή και δίπλα μου κύκλος σε πάλη.
Έκατσα κάτω να πεισθώ ότι απλά δε μου συμβαίνει τίποτα,
τίποτα με γροθιές μου στο κεφάλι.
Σταμάτησαν να μου μιλάν για λίγο όταν ξεπέρασα τις δικές τους φωνές με τη δική μου κάτι κάνει.
Πρώτη φορά που άκουσα να γελάνε,
το ψέμα τους εμφανές τη δική μου ώρα σκοτώνουν, τη δική τους την περνάνε.
Κυρίαρχος της σκέψης μου θυμάμαι, τις εμφάνισα,
πολύ καλό θα ήταν στο διάολο να πάνε, αφού είν’ το σπίτι τους εκεί,
τις έδεσα μ’αλυσίδες, για πάντα φαντάσματα πάνω στη γη
και κάθε ράμμα στο στόμα να υπενθυμίζει ότι η ησυχία είναι ιερή,
κάθε βωμός και κάθε τέχνη απαιτεί αυτή.
Και να που φτάσαμε στο σήμερα,
χώρος μου σταθμός, έρχονται – φεύγουν και όσοι δε σέβονται εμένα, σέβονται βλέμμα απ΄την ύαινα.
Ένα βήμα μπροστά, ποιον αγαπάς σημαίνει πως θα μου τη φέρει,
προσεχτικά όπως κινείσαι και ότι λες ο άνεμος όλα θα μου τα φέρει

Που λες καλά κρατώ, άσε τι λένε έξω απ’το χορό,
εσύ και εγώ μαζί σ’αυτό, πληρώνεις τ’ ανάλογο,
σου’πα πως θα’μαι εδώ,
καταστρέφοντας φωνές, απόψεις σφαιρικές,
αιχμές που εξέχουν χάρτινουν θεούς, να τυφλωθώ
Που λες πολλά κρατώ, βάρος δυσανάλογο,
μια σπίθα δημιουργίας να αφήσω καίγοντας όλο μου το άγχος,

βράχος που θρυμματίζει κύμματα,
χείμαρρος σταματάει, κεντρική ρίζα του δάσους

Καλό ξεμπέρδεμα με σκέψεις και για σήμερα,
το βάρος φίλος σου, γνωρίζεστε από πάντα.
Είναι βαριά κουβέντα φίλε το περπάτα,
χαρούμενοι για το γαμώτο της υπόθεσης, γι'αυτό σταμάτα.
Χώρος και άλλος για προβλήματα, άπλετος, από μικρός συλλέγω,
τα κλειδώνω σε βιτρίνες, καμαρώνω όταν τα βλέπω,
δρόμοι αμφίδρομοι, τίποτα δεν είναι όπως παλιά,
μα και το σήμερα παλιά θα γίνει, απόλαυσε τα απρόοπτα.
καμία ενότητα μου δεν κατέληξε στα απόνερα,
εκτός από ένα μυστικό που έθαψα στην όχθη του βάλτου.
Και σε όσους αποκάλυψα το μυστικό,
τρέξαν να το ξεθάψουν,
μα δε βγήκαν έξω ξανά απ΄το βάθος του λάκου.
Πράγματα δικά μου,
έχεις δυο χέρια να κρατάς τον κόσμο σου,
να μη μλέκεις με κόσμους άλλων,
αφού σου το είπα, απο μακυά φαίνεται η αλήθεια,
από κοντά ένα καλημέρα-καληνύχτα.

Που λες καλά κρατώ, άσε τι λένε έξω απ' το χορό,
εσύ και εγώ μαζί σ'αυτό, πληρώνεις τ' ανάλογο
σου 'πα πως θα'μαι εδώ…

Μέχρι να δω τι κρύβεις, μεγαλώνω και είμαι ευαίσθητος,
να αγαπήσεις μια φορά, δε θα'σαι πια αναίσθητος.
Τα νεύρα μου σπασμένα, δε μπορώ πια να'μαι ευέξαπτος,
δε μου λειψε να ΄μαι μικρός, μα η θέση δεύτερος.
Τα δώρα μου γίναν χιόνι,
δε ξέρω αν φταίει η υπεροψία πάντως ο καλός καιρός τα λιώνει,
στο κρύο όλοι στο βαγόνι,
στη ζέστη όμως γυρίζουν όλοι μόνοι και περήφανοι…

19 Βήματα – 2015

Μαζί με πλήρωμα στης θάλασσας τα βάθη,
Καταιγίδες, κύματα, άνεμοι που'ναι ξυράφι.
Καιρός δεν ευνοεί να γίνουν λάθη.
Στη πλάτη σου, ψυχές που, σε ακολουθούνε πιστά σε όποια μάχη.
Κάτι είναι να'ρθει, κάτι το νιώθω ανατριχιάζει η ράχη.
Έρχεται πάντα κοντά όταν ξεμακραίνει η άκρη.
Κρύβεται κάπου βαθιά, όπως μέσα μας η αγάπη.
Σ' ένα σάπιο πλοίο που ψάχνει το δρόμο πίσω να'ρθει.
Είναι η ελπίδα.. και ας είναι σπασμένη πυξίδα,
βρίσκει το δρόμο της επιστροφής σε μια φωτογραφία.
Το καράβι αυτό που λείπει, είναι η δειλία.
Όποιος πήγε να φέρει κατέληξε για τους καρχαρίες, λεία.
Τι έχει αξία; Μια ευθεία…Ή μια δύσκολη πορεία…
Τρικυμία, προτιμώ από το να μείνω στην απραγία.
Ποτέ δε τελειώνει ο δρόμος, ούτε υπάρχει αφετηρία.
Καλώς ήρθες στο κατάστρωμα, μα κράτα ισορροπία.

Στο ταξίδι για όπου πας…
Στα όσα κύμματα, στα βράχια οταν χτυπας…
Υπαρχει ελπιδα.. Όσα περάσαν 'φύγαν, να γελάς!
Όποτε τυχαίνει να γυρνάς σε μια παλιά σελίδα ,ναι..
Δεν είσαι μόνος στην ηχώ της μοναξιάς.
Μαζί σου το κενό να το γεμίζεις με ότι είδα και είπα
σειρά σου τώρα, ξέρω κάτι κυνηγάς!
Μα δεν αρκεί να κάθεσαι κοιτώντας την παγίδα,ναι..

Πίσω στο πλήρωμα στης θάλασσας τα βάθη,
άρχισε η φουρτούνα να κοπάζει.
Νομίζω βλέπω γη, στεριά καθώς χαράζει. Ή έτσι μου μοιάζει;
Προς τα εκεί πρέπει να πάμε πριν μπουρίνι και άλλο πιάσει.
Ευτυχώς, η τύχη αλλάζει..
Ένα μέρος που μου μοιάζει

με παράδεισο, καλή και η κόλαση με δεν με εντάσσει…
Πάμε δράση όπως το πλήρωμα, αντίδραση για στάση.
Ψιθυρίζουν πως φοβούνται, τον καινούριο, τους τρομάζει
Απλά δεν θέλω κάποια απάντηση, πραγμάτων ξεκαθάριση.
Αφού ήρθες μαζί μου στο ταξίδι, όχι άρνηση!
Πέρασε βδομαδιάια προσαρμογή,
Δένουμε καράβι αναζητώντας κάποια μεγάλη ανακάλυψη.
Και μη κοιτάς τον χάρτη..
Ο τόπος αυτός δεν υπάρχει, πουθενά…
Μόνο στην σκέψη μου..
Και ένα στυλό που γράφει..
Τόσα λάθη για τα πάθη..
Κλειδωμένα μες τ'αμπάρι.
Έδεσε η άγκυρα και ο διάολος να τα πάρει

Στο ταξίδι για όπου πας…
Στα όσα κύματα, στα βράχια όταν χτυπάς…
Υπάρχει ελπίδα.. Όσα περάσαν 'φύγαν, να γελάς!
Όποτε τυχαίνει να γυρνάς σε μια παλιά σελίδα ,ναι..
Δεν είσαι μόνος στην ηχώ της μοναξιάς.
Μαζί σου το κενό να το γεμίζεις με ότι είδα και είπα
σειρά σου τώρα, ξέρω κάτι κυνηγάς!
Μα δεν αρκεί να κάθεσαι κοιτώντας την παγίδα,ναι..(x2)

20 Το Δεντρόσπιτο – 2015

Είναι ένας δρόμος που οδηγεί σ’ ό,τι έχω χάσει
ένας πυκνός αέρας καλύπτει το δάσος σαν να το αγκαλιάζει
τρεχούμενο νερό την ησυχία να δελεάζει
τα απαγορευμένα φρούτα που κανένα ακόμα δεν έχει ωριμάσει
μια σκάλα σ’έναν πλάτανο κι ένα σπίτι στα ύψη
στηριγμένο στα κλαδιά του
μόνο αν πεθάνει το ίδιο μου είπε θα το εγκαταλείψει
και γιαυτό κι ένιωσα ασφάλεια
ανέβηκα διστακτικά,κάτω κοιτούσα σπάνια
ξεκλείδωσα τη πόρτα
τ’αρώματα που βγήκαν με μαγέψαν απ’ την πόλη μου είναι απόντα
έχει βότανα και λίγο από βροχή πάνω στο χώμα
δυο παράθυρα κι ένα ορατό πεδίο μέχρι το τώρα
έγινα άνεμος, τόσο κενός που πέταξα σαν κλέφτης
προς καινούργια γη να σπείρω μόνος έδαφος που είμαι άγνωστος
γνωρίστηκα με όλα,
μεγάλωσα σαν βασιλιάς γιατί δεν είχα στέμμα, το έλιωσα και έκανα δώρα
και πρόκληση για όλους ήταν η γνώση ζωής
που ήταν κλεισμένη σε σεντούκι στου ουρανού την ανηφόρα
ξεκίναγε απ’τον βάλτο που πνίγουν τις ενοχές
κι αφού τις πέταγες ξεκίναγες, σκαλί-σκαλί κι εμπόδια
δε μέτραγαν τα εφόδια, μονάχα αγνή ψυχή και σου δινόταν το σπαθί
που κόβει ακόμα και την ώρα

Όσοι κατάφεραν και φτάσαν, πίσω δεν γυρίσαν
και ας ακούστηκαν ιστορίες πως υπήρχαν πολλά φώτα
όσοι αποτύχαν πέσαν στη γη, έφτασε η τέφρα
όσοι επιτύχαν κέρδισαν την γνώση
μια θέση στον ουρανό και τους αποκαλούμε σήμερα αστέρια
κι εκπληρώνουνε ευχές αν βλέπουν ενωμένα χέρια.

Κόσμος ήσυχος χωρίς την απειλή πως θα τελειώσει
αφού βρέθηκε κίνητρο κάτι να τους ενώσει
Κόσμος ήσυχος χωρίς την απειλή πως θα τελειώσει
πλέον το καλό είναι ικανό για να στοιχειώσει
Ο κόσμος ήσυχος χωρίς την απειλή πως θα τελειώσει
μια ιστορία χωρίς ψέμα αλήθεια δεν θα σου είχε δώσει
Κόσμος ήσυχος χωρίς την απειλή πως θα τελειώσει
ο φόβος για να ζει πρέπει και κάπου να ριζώσει.

21 Μαύρη Σημαία – 2015

Από μακρυά φαίνεται η αλήθεια
από κοντά ένα καλήμερα, καληνύχτα, και…

Σ’ όλο τον κόσμο ίδια κατάσταση
κοίτα και δίπλα σου μη φεύγεις μακρυά
Είπα να γράψω ένα κομμάτι
μα δε μου παν πως να χειριστώ το λόγο μου αυτή ειν’ η διαφορά
Είπα να γράψω ένα κομμάτι για το σήμερα
κι ίδρωσα για να κρατήσω μια σωστή οπτική γωνιά
Πάτησα προτάσεις με χαρά μου κάτω πάτωμα
δεν εντυπωσιάζομαι μη λες πολλά
Γνώση πολύ και για μετά με συνένοχο στο ξύπνημα
Δε θυμάμαι κάποιον να με φτιάχνει κι είναι ευτύχημα
Όχι επίτευγμα, με θέληση ότι θέλεις κάνεις
μην απορρίψεις κάτι, αν πρώτα δεν το δοκιμάσεις
Βλέπω εντάσεις, εκφράσεις θλιμμένες και καταστάσεις
για ν’ αλλάξεις όχι να αποδράσεις, το κοντέρ γράφει αποστάσεις
Να μη βιαστείς να θαυμάσεις μα να δικάσεις
με την άγνοια, με τα χέρια σταυρωμένα, τι θ’ αλλάξεις;

Θα ‘ρθει μια μέρα που θα ναι ίδια για όλους
τη χαρά μου μη μου λες να κρύβω
μαύρες σημαίες θα ανεμίζουν στην ελπίδα
αν θέλεις πόλεμο στο δίνω
ξέρεις μπορώ να αλλάξω αυτό που θέλω
ξέρω τι μπορώ φίλε να γίνω
ειν’ απ’ την καρδιά μου ότι μου βγαίνει
(γι αυτό), μην περιμένεις να αποτύχω

Γι όλα είναι η λάθος στιγμή, κατάσταση γνώριμη
όλα νεκρά να φυτρώνουνε κι ας είναι η γη τόσο γόνιμη
Αυτή κι όλοι οι υπόλοιποι, αναψ’ το φως για να σβήσω τον ήλιο
ελεύθερη βούληση δεν παροτρύνω μα κάτσε στο σπίτι σου κι ακούμε απ’ ότι βγάζει ήχο
Θ’ αποτύχω αν πετύχω, για ν’ αλλάξω τον κόσμο θα πρέπει να λείπω
να ‘χω κρύο συναίσθημα, στομάχι πέτρα δε φτάνω στο ‘πε να ξεδιαλύνω
Πάλι πρόβλημα θίγω, μα ποιο νόημα ψάχνω να βρω σε καιρούς που δήθεν
σε πιασμένες σχέσεις, που θαυμάζουν ηγέτες, νεκρούς συλληφθέντες
Αυτοί που φορτώνουνε πέτρες, ηλιόλουστες μέρες
μανάδες που κλαίνε για το καλό, φταίχτες
Όλους τους δέκτες, τόσο που κάνουμε κλέφτες
αποστολή να ξεκάνουν τα άπαντα
Μα πάντα το σύμπαν το ακούει και θα επιστρέφει τα πράγματα όπως αξίζουν τα θαύματα
γίνονται μην τους ακούς, σε γεμίζουν με ίσως
Ήθος! υπό το μηδέν όπως συνήθως
μήπως; σε έχουν κάνει πια να νιώθεις λίγος;
Άμυνα! περνάνε παράλληλα
σφαίρες απ’ το μυαλό σου
και τι δε θα ‘δινα;
ελεύθερος, σκοπευτής να ‘μουνα
Ενοχές κι ερινύες πάντα να σημάδευα
καλές αναμνήσεις μόνο, μόνος να συμμάζευα
Ηγέτης στη φλόγα για τους ανθρώπους προσάναμμα
να ‘χω ένα στόχο για το χειμώνα, κρύο σαν άγγιγμα

Ουδέτερος καθώς ανακοινώνω
ετοιμοπόλεμος ταυτόχρονα δηλώνω
Μαύρη σημαία στο χάραμα να υψώνω
σκοτωνω παντοτε για λογο
Ποτέ μου δε φοβήθηκα το φόβο
έκανα διάλειμμα
μα με κατέβαλλε η οργή και την απέβαλλα
Μηχάνημα που κάθε τόσο στρόφαρε και προκαλούσε θραύσματα
Τεχνάσματα, σκέφτονται οι λέρες
μα η βρώμα τους πλέει στα κοιτάσματα

(Αλλοπρόσαλος)
Και μη νομίζεις πως θα κάτσω σπίτι μου να αναρωτιέμαι
πλέον η σκέψη μου πηγαίνει πιο μακρυά από στοχασμούς
Κλείσε τα αυτιά σου με τη μουσική μας κι άσε αυτούς να λένε
μη ξεχνιέσαι, βρες ποιος είσαι, μην είσαι ένας στους πολλούς
Μιλάω γι ανθρώπους, γι αυτούς που κυνηγάνε τ' όνειρο τους
γι όσους έπραξαν κι απέτυχαν, μα έχουν ψηλά το πρόσωπο τους
για όσους είχαν λογούς, να πέσουν στο γκρεμό
για ένα δικό τους, για όσους λάβανε το φως απ το ναό τους
Προτεραιότητες, αν και αντιξοότητες, ανοιχτές εκκρεμότητες
λήψη ξενοφοβικές κοινότητες
Δύσκολος βίος, έξω βια, κρύο, ποιες ταυτότητες;
πλαστό χρήμα, σεξ και λούσα, λύκων αδελφότητες
Οι ζωές μας κι ένας χάρτης
νικάς και εξαπλώνεσαι
κατακτητές της ίδιας γης με λάφυρα πολέμου
εφιάλτες, γύρω από το καβούκι που μας φτιάξανε
γυρνάμε εκφοβισμούς στο ότι πιο πέρα θα χει νάρκες

Θα 'ρθει μια μέρα που θα ναι ίδια για όλους
τη χαρά μου μη μου λες να κρύβω
μαύρες σημαίες θα ανεμίζουν στην ελπίδα
αν θέλεις πόλεμο στο δίνω

ξέρεις μπορώ να αλλάξω αυτό που θέλω
ξέρω τι μπορώ φίλε να γίνω
ειν' απ' την καρδιά μου ότι μου βγαίνει
(γι αυτό), μην περιμένεις να αποτύχω

22 Το φως που σε τρομάζει – 2015

Αυτό το φως που σε τρομάζει,
αυτές οι λέξεις που έχουν μείνει ασυγχώρητες,
η θερμοκρασία που στο δωμάτιο αλλάζει,
η τιμωρία για πράξεις που έχουν μείνει ατιμώρητες.
Αυτό το πέπλο της νύχτας που σε σκεπάζει,
αυτή η δική σου γνώμη εκεί που δεν χωράνε άλλες,
αυτή η τροπή των γεγονότων όταν λες το νίκησα,
και αυτή η ντροπή που νιώθεις σε καιρούς γυμνούς…

Όσο τους σπάσει η σιωπή από τους αμνούς,
όσο τους σπάσω το γυαλί και δεν ξανακολλήσει,
αν προσπαθώ να αλλάξω κάτι έρχονται παραπάνω για όποιο πρόβλημα,
φλώρε μου μιλάς, γαμώ την έτοιμη σου λύση!
Εγώ είμαι η φύση,
έχει καταφέρει να επιζήσει.

Αυτό που θέλεις από εμένα γιατί σε φοβίζει;
Ξέρεις μπορώ να φτάσω εκεί που κάτι δεν με αγγίζει,
για αυτό με έχεις από τις ενοχές σου πνίξει!

Όχι! Αυτός ο κόσμος δεν σου αξίζει, άνοιξε πανιά και φύσα μακριά,
μακριά από μύθους που έχεις ήδη καταρρίψει ,
μακριά από τέρατα που ζουν στα σκοτεινά…
ποιες ειν' οι πράξεις που σε'χουνε στιγματίσει;

Και ποιες οι αδικίες που σου φόρτωσαν στα κρυφά;
Όλοι από κάτι πάσχουμε δεν πρόκειται για σύμπτωση!
Και απ΄το βάρος θα πνιγείς στη μοναξιά…

Όσο για αυτό το φως που σε τρόμαζε,
μόνο εγώ δεν ήξερα πώς τρόμαζες,
εγώ έπρεπε απλά να φέγγω!
Εκεί που έχανες δρόμο καιρό,
πίσω έδειχνα διάστημα και σου λεγα πως κάποια μερα: “εκεί ψηλά θα ανέβω!”

Η νίκη έγινε διάλειμμα, κοίτα πείσμα!
Καθώς τα χρώματα ξεδιάλυνα, πολεμούσα στα ίδια!
Με αποκαλέσαν άδικο, με αποκαλέσαν!
Μα και δίκιο να είχες, το έχασες,ποτέ δεν το ‘πες στα ίσια!

Έχω συνήθεια, το να αποφεύγω τα βλέμματα!
Δεν θέλω στέμματα, ούτε τα ματωμένα σου κέρματα!
Θέλω την ησυχία μου, μία κλίμακα, του εύρηκα,
την καθαρή σου όψη διπλά μου μεσ’ το ταξίδι!

Δεν το σταματάς!
Έχει αρχίσει ήδη!
Η κατευθυνση του παντού, όπου υπάρχει σπίτι,
σε όποια γη σε όποιο πλανήτη!
Σε ότι ζεις, σε ότι δεν μείνεις
σε ότι είναι να γίνει, πόσο άξιζε η προσπάθεια,
έγινε αυτό που ήταν να γίνει!
Και…

Όχι! Αυτός ο κόσμος δεν σου αξίζει, άνοιξε πανιά και φύσα μακριά,
μακριά από μύθους που έχεις ήδη καταρρίψει ,
μακριά από τέρατα που ζουν στα σκοτεινά…
ποιες ειν’ οι πράξεις που σε’χουνε στιγματίσει;
Και ποιες οι αδικίες που σου φόρτωσαν στα κρυφά;
Όλοι από κάτι πάσχουμε δεν πρόκειται για σύμπτωση!
Και απ΄το βάρος θα πνιγείς στη μοναξιά…

22. Λόγος Τιμής

1 Για αυτό μιλάμε – 2013

Μικρός, αλλά μεγάλωσα στο άγγιγμα της νύχτας
στο άγγιγμα των γυναικών την εποχή της λύσσας
την εποχή της νύστας δουλέμποροι της μίζας
την εποχή ονομάτων μες στα φώτα μιας μαρκίζας
Γυναίκες που ανοίγουν τα πόδια, όχι το μυαλό τους
για καλύτερη δουλειά θα κάτσουν και στ' αφεντικό τους
και τα βράδια στα κλαμπς κάνουνε γούστα και μπερδέματα
φορώντας τα πανάκριβα και ξέκωλα φορέματα
Τυπάδες, με μπράτσα μεγάλα, που πίνουν χάπια
ενέσεις κρεατίνης μες στον κώλο, παιδιά σάπια
κουβέντα, να ανοίξουν το στόμα τους, δε θα βγει
όμως παρ' όλα αυτά θα ρίξουν το καλύτερο μουνί
Εκπομπή, παρασιτική τιβι πάλι επικρατεί
παρουσιάστρια, που είναι φουλ στην πλαστική
δε με νοιάζει με ποιον πήγε η Δούκισσα Νομικού
ούτε που έκανε η Αποστολία καινούργιο τατού
Το είδα πλασάρουν στον κόσμο swag και grunge
στρέψε την κάννη προς τον κρόταφο σου ν' ακουστεί το μπανγκ
ναι, μαν, σου 'πα ούτε καν, άσε με να φύγω
γαμώ τα φράγκα σας, τους Motionistas και τον Φοίβο

Μάχιμοι λογοτιμητές
ενάντια σ' αυτούς που για να βγούνε στην τιβι
παίρνουνε πίπες αλήτες μουσικοί περιθωριακοί
σα να 'μουνα φυλακή κι έγραφα στίχους στο κελί
Κοίτα τα μάτια μου εκεί που καθρεφτίζεται η ψυχή μου
πονάω - βλέπω δεν εκπορνεύεται η μουσική μου

λυπάμαι που δεν υπάρχουν πλέον μουσικοί
να πουν για θέματα που θίγει μόνο η χιπ χοπ σκηνή
Αλλάξαν οι καιροί και το χιπ χοπ δεν τους πειράζει
αφού συνοδεύεται με ξέκωλα βράδυ στο Γκάζι
μια δισκογραφική και μια αλυσίδα χρυσή
φτάνει να μεταμορφώσεις το χιπ χοπ σε RnB
μαζί με το CD μοιράζουμε μανταλάκια
ακόμα Λάμδα Ταφ μέχρι κέντρο τα σοκάκια
απαγορευμένη για ανηλίκους μουσική
ρε δε με νοιάζει, χώνω για τον λόγο και την τιμή
Η παιδική αγνότητα θέλει να εξαφανιστεί
αναζητώντας πρότυπα σε μεσημεριανή εκπομπή
η τιβι δείχνει ότι κι όπως θέλει
περνά μηνύματα σα δηλητηριασμένα βέλη
Παίρνει θέση ο λόγος και η τιμή
γι αυτό μιλάμε και δε θα σταματήσουμε ποτέ

2 Αθήνα Πόσο Σ' αγαπώ - 2013

Να γιατί γυρνώ μες την Αθήνα - Αθήνα -Αθήνα
Να γιατί
Να γιατί

Για την Αθήνα για την Αθήνα μόνο
Όμορφη πόλη ναι ναι ναι

Όμορφη πόλη τη νύχτα φωτισμένη Ακρόπολη και όμορφο Λυκαβηττό
Στα στενά σου γυρνώ
Hip-Hop δημιουργώ
Αθήνα πόσο σ' αγαπώ

Αθήνα
Πάνε οι τεκέδες και οι μάγκες
Θα δεις αλάνια που αράζουνε στα πάρκα σου
Θα δεις οργή , συμμορίες και κλίκες
Νεολαίοι hooligans αναρχικοί και Χρυσαυγίτες
Θα δεις όσα δεν είδες
Αθηναϊκές νύχτες
Καφενεία με παππούδες πόρτες πόρτες χασικλήδες
Τυπάδες με κοστούμι limo και σιδερικό
Κάνουν βέργα με κορίτσια από μπλοκ ανατολικό
Και δίνω λίγο δυνατό για τα αλάνια που ζουν όπως ζω
της Αθήνας το περπατητό μου με αυτό το στυλό
και δεν το άφησα ούτε λεπτό
Το αδύνατο δυνατό κάνω, Αθήνα για σένα μικρόφωνο πιάνω
Όταν πίσω κοιτώ με κοιτάν σαν το χάνο σε έτσουξε μούλε που πάω πιο πάνω , γκρίζο το χρώμα της πόλης μου μάτι να κάνω
Στα στενά της θα ζω μέχρι να πεθάνω
Ελπίζω οι γκρίζοι τοίχοι να έχουν χρώμα από κει πάνω
Και να χαμογελώ για σένα Αθήνα αφού θα ‘χεις πιάσει το νόημα

Περισσεύει η βιτρίνα

Όμορφη πόλη τη νύχτα φωτισμένη Ακρόπολη και όμορφο Λυκαβηττό
Στα στενά σου γυρνώ
Hip-Hop δημιουργώ
Αθήνα πόσο σ' αγαπώ

Και- ναι
Όμορφη πόλη Αθήνα κακόφημοι δρόμοι
Απόψε γράφουν τα αλάνια σου Hip-Hop που μας ενώνει
Μόνοι τρέχουμε στην πίστα της ζωής κρατάμε το τιμόνι
σαν ραλίστας που η επόμενη στροφή δεν τον αγχώνει
Αθήνα εγκλωβισμένοι οι κάτοικοι σου στη ρουτίνα
σε μια πόλη που είσαι τίποτα αν δεν έχεις χρήμα
και είναι κρίμα να παραμυθιάζεσαι από τη βιτρίνα
Μάθε να κοιτάς πιο πέρα
Πώς σου φαίνεται για ;
Μα τι λέω δε σε αφήνουνε να δεις οι παρωπίδες
Και το μήνυμα που σου έστειλα ούτε καν που το πήρες
Aye yo ξύπνα θα δεις μέσα στη πόλη που ζεις
Τρομοκρατία παντού ναι εν ονόματι police
Θα δεις ότι μισείς σκεφτείς μα με αυτό πρέπει να συμβιβαστείς
Να γίνεις ένα με τη μάζα κυκλώνας καταστροφής
Πρέπει να γλύφεις όπου φτύνεις με δίχως ίχνος ντροπής
Και άμα θες ψηλά να φτάσεις κάτσε για να γαμηθείς
Ρε αϊ γαμήσου εγώ ακόμα εδώ στης πόλης τα στενά τριγυρνώ
μαθαίνω μεγαλώνω βιώνω και εδώ θα ζω
Έχω χαρτί έχω στυλό έχω ψυχή έχω μυαλό
Κράτησα τέσσερα στοιχεία Hip-Hop να δημιουργώ
Ναι να γιατί γυρίζω στα στενά σου από παιδί μικρό
Αθήνα όμορφη πόλη τη νύχτα με έχεις γιοο

Όμορφη πόλη τη νύχτα φωτισμένη Ακρόπολη και όμορφο Λυκαβηττό
Στα στενά σου γυρνώ
Hip-Hop δημιουργώ
Αθήνα πόσο σ' αγαπώ

3 Ήρωας – 2013

Κανένα σύστημα δεν θα σας υποσχεθεί την ελευθερία σας,
δεν υπάρχει τέτοιο σύστημα σας είπαν ψέματα.
Μόνιμα θα διεκδικείτε όλο ένα και περισσότερο
αυτό που σας αρνούνται, βασιζόμενοι στην κούραση σας.

Έμενα οι ήρωες μου πεθάνανε στα comics
Και μείνανε εκεί γιατί η αλήθεια δεν τους σηκώνει
δεν είναι για εμάς ο άνθρωπος σκοτώνει
Και έχει μάθει να τελειώνει ότι δεν ξέρει να διορθώνει
Ο Batman πήρε πρέφα πως δεν κάθεται το joker
και έφαγε όλα τα φράγκα σε λέσχες παίζοντας poker
Τον spider-man βρήκαν νεκρό με σύριγγα στο χέρι
Πάνω στην στο ποιος φταίει και για αυτό το κράτος ξέρει
ο iron-man συνταξιούχος πια με ηλεκτρική καρδιά του
έκοψαν το ρεύμα σταμάτησε να χτύπα
Έχουμε χούντα κι οι fantastic four πλέον δεν συναντιούνται
πάνω από τρεις άμα βρεθούν στο δρόμο εκτελούνται
Οι ήρωες των comic δεν χωράνε στην αλήθεια
η αλήθεια του έτους ήρωες σαν κακόγουστα παραμύθια
συνήθεια γίνε πως το μέλλον μας πάντα θα χτίζεται
σαν φύλλα φθινοπωρινό που εύκολα θρυμματίζεται

Ηρωική μορφή ενός παιδιού μες στην Βαγδάτη

ψάχνοντας για να βρει τα αδέλφια του μέσα στα χαλάσματα
βλέπεις γεμίσανε από βόμβες οι Αμερικάνοι
και ρίχνουν μερικές στους άμαχους για τα κοιτάσματα

Ήρωα γιατί πολεμάς για ελευθερία
(ναι και μου παίρναν την ψυχή ένα βραδύ στα αποσπάσματα)
Pie αυτούς που έχουν τον Hitler για θρησκεία
(ναι) τι σκατά πάνω στη σβάστικα
Βάλθηκα να βρω τον ηρώα μες στον πλανήτη
σε μάτια ανθρώπων που ‘μαθαν να πολεμάνε τη λύπη
τους ήρωες δεν είδαμε στα σχολικά βιβλία
αλλά σε βλέμματα παιδιών μέσα στα ορφανοτροφεία.

Ήρωας σημάνει μυαλό και ψύχη ατσάλι
μετά την πρώτη μαχαίρια έτοιμος για την άλλη.
Ο ήρωας παίρνει φωτιά, πρώτη γραμμή στις μάχες
σε ψυχές ανθρώπων που έχουν ειδικές ανάγκες.

Ήρωας δεν είναι ο αστυνομικός
αυτός πούλα ναρκωτικά και πουτάνες ενός νυκτός
συνεπώς ηρωισμός είναι η κάθε καλή σου πράξη
τα μπράτσα σου στο κώλο σου καμπόσε κι όλα εντάξει

Ήρωες δεν είναι ο Μέγα Αλέξανδρος κι ο Καίσαρας
αυτοί ήταν γενοκτόνοι κατακτητές της λαίλαπας
Έλα μας να δεις ποιοι είναι οι ήρωες για μας
άνθρωποι της καθημερινότητας, της γειτονιάς (ε ναι)
κι εσύ ψάχνεις να βρεις τα πρότυπα σου στην TV
σε οφθαλμαπάτες ζεις, σε οφθαλμαπάτες

Σέρβιρανε ναρκωτικά στον κόσμο, μουνόπανα
Θέλουν τους ήρωες να μαχαιρώσουν πισώπλατα

Χώματα ιερά που είναι γεμάτα με αίμα
ποτίστηκαν με ήρωες και ακόμα είναι βαμμένα
Ήρωας άλλο ένα παιδί γεννήθηκε άρρωστο
μα αυτό στο Θεό μάλλον δεν φαίνεται ανάρμοστο
κι όπως οι ήρωες πεθαίνουνε γρήγορα σα φως
για αυτό δεν είναι εδώ ο δικός μου αδελφός

Και πάλι τρυπάνε το ατσάλι με ζάλη
Στουπί και μπουκάλι στο κάθε κεφάλι
Μεγάλη κραιπάλη για κάθε ρεμάλι
Τσακίσανε τους ήρωες έρχονται κι άλλοι
Τσακάλι αγάλι αγάλι η νίκη θα έρθει μια μέρα και πάλι
εσύ θα είσαι ο ήρωας που στην βουλή θα εισβάλει

4 Θέλουνε ραπ – 2013

Θέλουνε, ναι θέλουνε, θέλουνε, ναι θέλουνε,
θέλουνε ναι, θέλουνε τι;

Ξυπνήσανε τα πνεύματα του ραπ και τρελαθήκανε
και βρήκαν ευκαιρία στα βρωμόμπιτα χωθήκανε
Είναι τιμή μου που μπήκαν στην ψυχή μου
και από τότε ρέει άφθονη γαμάτη την μουσική μου
Δεν έχασα χρόνο κι άρχισα τα κομμάτια για αλάνια
απ’ την Ανακάσα που αξίζουνε καράτια μαν
Θοδώρα γάματα δουλειά ως τα χαράματα
για να βγει υλικό που θα τους γαμήσει τα ράμματα
Γυρνάω τα μικρόφωνα ταχύτητα έχουνε πάρει και πάλι φωτιά
φυσικά τα παιδιά έχουνε χάσει μυαλά
με το ραπ και δεν πάνε καλά από μικρά

Όχι δεν πάω καλά δεν είμαι καλά
το ραπ μου ‘χει κάνει μαλάκα ζημιά
σαν να ήταν απ’ τα πιο σκληρά ναρκωτικά χα, χα

Άμα δεν χώσω με πιάνουν στερητικά
Δίνω όση τρέλα έχω στα μικρόφωνα συχνά
Πάνε χρόνια τώρα που όταν χώνω γουστάρω τρελά
Τρέλα με τρέλα μουσικής και πάντα μουσικά
Κωλόπαιδα δεν ήμασταν μας ‘καναν τα στενά
Κι αν δεν ζούσαμε σ’ αυτά μπορεί να ‘χαμε άλλα μυαλά
κι αν κάτι έμαθα, και το κρατώ καλά
Είναι ότι δεν μπορεί να πει το στόμα το λέει μια ματιά
γι αυτο

Κοίταξε γύρω μάγκα
Ανθρώπους μες τα μάτια
Θα δεις βλέμματα γεμάτα με οργή
Ξεχάσανε να νιώθουν
Μα νομίζουν πως το ‘χουν
Θέλουνε όλοι θέλουν τι;
Θέλουνε ραπ, ραπ

Απ’ την φυλή των αλανιών βγάζω φωνή στιχουργικά
για τα τσακάλια που με νιώθουν και οργώνουν τα στενά
Ελεύθερος πνευματικά δεν περιορίστηκα
Σαν αετός πετάω πάνω από τα κελιά
Τσιμεντούπολη πουτάνα τα αλάνια βρήκαν αλάνα
Ρε πλατεία μεγαλώνοντας γενιές έγινες μάνα
Στην πόλη που κοιμούνται όλοι χιπ χοπ ειν’ η αφύπνιση
Βγάζω κομμάτια με στόχο την αντίληψη
Χιπ χοπ ειν’ η αντίδραση της κοινωνίας φωνή
Φωνή που ‘χει βραχνιάσει γιατί έχει ξεπουληθεί

Μοιάζει με τσόντα στην TV με 10 X
Μουνάρες γκόμενες κάνουνε χιπ χοπ μουσική
Γαμώ τα φώτα σας τα κλαμπ και κάθε δισκογραφική
Αφού φαίνεται το ψεύτικο δεν νιώθω απειλή
Έχω λόγια φυλακή μες την ψυχή
Θα ελευθερωθούνε μόλις ηχογραφηθεί
Τα πνεύματα του ραπ μουνόπανα θα είναι εκεί
κάθε στιγμή θα είναι εκεί κάθε στιγμή ρε
Τα πνεύματα του ραπ θα είναι εκεί (Θα είναι εκεί)

Κοίταξε γύρω μάγκα
Ανθρώπους μες τα μάτια
Θα δεις βλέμματα γεμάτα με οργή
Ξέχασανε να νιώθουν
Μα νομίζουν πως το ‘χουν
Θέλουνε όλοι θέλουν τι;
Θέλουν ραπ γι αυτο

Κοίταξε γύρω μάγκα
Ανθρώπους μες τα μάτια
Θα δεις βλέμματα γεμάτα με οργή
Ξέχασανε να νιώθουν
Μα νομίζουν πως το ‘χουν
Θέλουνε όλοι θέλουν τι;
Θέλουνε ραπ ραπ

5 Η Νύχτα Του Μεθυσμένου – 2013

Πάλι τα στενά της πόλης με βρίσκουν πίτα
κατεβάζω μπουκάλια να μην δω την αλήθεια
εκτός ελέγχου άλλη μία νύχτα πάλι δεν μιλήσαν
μου μιλήσανε τα ξίδια

Πάλι με πέτυχε ξημέρωμα με γεμάτο κεφάλι
πάλι μια γνώριμη ζάλη παίρνει την σκυτάλη
πάλι οι γείτονες με είπανε ρεμάλι και
πάλι μέσα στην νύχτα μεθυσμένος με μπουκάλι
γυρίζουν όλα γύρω μου η εγώ γυρνάω γύρω από αυτά
γύρω από τα μάτια μου γυρνάνε πράγματα τρελά
όλα γύρα και γύρω γύρω ψάχνω για αναπτήρα
γυρεύοντας για παρέα μια τελευταία μπύρα
Πάλι χάλια και οι φίλοι μου που πιάνονται τσακάλια
βρισκόμαστε να πατάμε σε σορούς από μπουκάλια σπασμένα
σε κατηφόρα δίχως να έχω φρένα
παραπατώ μες στο χάσιμο γιατί τα έχω χαμένα
Χαμένος στην ίδια μου την πόλη και από όλους ξεχασμένος
στέκομαι στην γωνιά μου ιδρωμένος
μεθυσμένη μου νύχτα πάλι μείναμε οι δυο μας
ξανά μύρισε ξίδια και αλκοόλ το όνειρο μας
ξυπνάω σε άλλο πλανήτη και παραπατάω
το ζαλισμένο σώμα προς το σπίτι κουβαλάω
τελειώνει το ταξίδι μου αύριο ξεμεθάω
(τελειώνει το ταξίδι μου αύριο ξεμεθάω)

Πάλι τα στενά της πόλης με βρίσκουν πίτα
κατεβάζω μπουκάλια να μην δω την αλήθεια
εκτός ελέγχου άλλη μία νύχτα
πάλι δεν μιλήσαν μου μιλήσανε τα ξίδια

Πάω ταξίδια με τα ξίδια που πίνω την νύχτα όπα κάτι δεν πάει καλά
βλέπω τα αστέρια στρογγυλά και το φεγγάρι τετράγωνο
μα δεν σταματώ να χώνω θα έχω το νου μου στο χαρτί στο στυλό
Στη νύχτα του μεθυσμένου ακροβατώ το αδύνατο δυνατό κάνω
για να δω αν το ταβάνι γυρνάει κι είναι διπλό
προσπαθώ μα πάλι έξω από το σώμα μου παρακολουθώ σόου
τρέχω να προλάβω το φυγόπονο εαυτό μου
κάπου κρύφτηκε θα τον πετύχω πάλι στο όνειρό μου
Στην νυχτιά του μεθυσμένου το φεγγάρι είναι διπλό
και όποιος πρωταγωνιστεί ταξιδεύει στον ουρανό
Στην νυχτιά του μεθυσμένου ο μεθυσμένος πονάει
και όταν πίνει, πίνει για να βρει κουράγιο να γελάει
το έχω νιώσει, το έχεις νιώσει μην μου κάνεις τον μαλάκα
στην νύχτα του μεθυσμένου δεν ήσουν κομπάρσος πάντα
Αλκοολικές οι νύχτες όπως λέει και ο Παντελής
και άμα μπλέξεις με τα ξίδια θες μία κάβα να φτιαχτείς
Σάββατο βράδυ στην Αθήνα βρώμα, ξερατό κι αλκοόλ
περιμένουν ένα Σάββατο όλοι για να πούνε γκολ

Πάλι τα στενά της πόλης με βρίσκουν πίτα
κατεβάζω μπουκάλια να μην δω την αλήθεια
εκτός ελέγχου άλλη μία νύχτα
πάλι δεν μιλήσαν μου μιλήσανε τα ξίδια.

6 Πύρινα βλέμματα – 2014

Πύρινη λαίλαπα από λογοτιμήτες έλαβα
Πύρινα βλέμματα που μ' έκαναν και πήρα φωτιά
Έπαθα και έμαθα από λάθη που θα ’κανα ξανά
Όλα για κάποιο λόγο γίνονται μου 'πανε τα στενά

Αμόρφωτος έτσι όπως μ' ήθελε το σχολείο
Μ’ έκανε ΜC το αθηναϊκό τρελοτροφείο
Έχω πρόβλημα και λέω πως γαμιέται η αστυνομία
Σε τραβά για ένα τσιγάρο η μεγαλύτερη μαφία
Ανεξάρτητη φωνή το ΛΤ δεν καπελώνεται
Με ιδεολογίες που σας κάνουν να θολώνετε
Το στίχο μου φτάνει να δω να τραγουδάς πωρώνομαι
Κάνω το τσιμέντο οξυγόνο ανασαίνω χώνομαι

Δίνω στη μουσική το εγώ μου
Σε χαρτιά αποτυπώνω τον εαυτό μου
Γεμάτα τετράδια για το καλό μου
Καίω τον πόνο με τρόπο δικό μου
Μαθήματα δρόμου κι έμαθα να γίνομαι ασπίδα για τον αδελφό μου
Μικρόφωνα ταξιδεύουνε χρόνια στο βυθό μου
Μπες στο κεφάλι μου αλάνι μου τίγκα όταν είμαι να νιώσεις τη ζάλη μου
Τόσο μεγάλη που να 'τανε κι άλλη ζωή πάλι ΜC θα γινόμουν για πάρτη μου

Πάλι φωτιά όσα είδαν τα μάτια μου
πάλι θα κρύβαν καλά το σκοτάδι μου (ναι)
Πάλι μελάνι ρε θα μύριζαν τα βράδια μου

Και για τα βράδια εκείνα που χάνομαι στα φώτα σου Αθήνα
Όμορφη πόλη τη νύχτα
Ξέρεις το ποίημα πάμε ξεκίνα ταξίδι μαζί μου με τη φωνή μου
Για να σε πάω μια βόλτα απ' το λόγο ως την τιμή μου

Τα μάτια σου κλείσε και πιάσου από στίχους
που γράφω για λίγους που νιώθουνε χτύπους
Σε λάτρες του είδους με νότες και ήχους
γκρεμίζουμε τοίχους με λόγια του στήθους
Γι αυτό και μιλάμε οξυγόνο ζητάμε
βαδίζουμε μόνοι μαζί πολεμάμε

Γιατί πιστεύουμε σ' όσα πρεσβεύουμε
για ότι αγαπάμε εν ανάγκη πεθαίνουμε
Ψυχή μου φλεγόμενη ψάχνει για φως
Εφόσον ο κόσμος αυτός σκοτεινός
Με θέλει εκτός μα μένω εντός
Η μουσική μου στο δρόμο οδηγός
και τελικώς απόδειξη πως σε ότι αγαπώ να 'μαι αληθινός

Κοίτα γύρω να δεις που ανήκω
Κι άμα βγαίνει βρώμα ρώτα τον κάθε μου στίχο
Τα μάτια φωτιά τι σου λένε
Λογοτιμήτες μου 'δωσαν κ' ένιωσα να με καίνε

Λένε μικρό παιδάκι είσαι για να λες κουβέντες μα
Κουβέντες ποτέ μου δεν άκουσα αντίθετα βάδισα
αφουγκράστηκα μάγισσα νάρκισσα πάτησα
κι άφησα μισά τα λογοτιμήτικα βράδια πολλά είν' αγχωτικά
Και απέκτησα αλήτες που μάχη δίνουν για πάρτη μου
Κι αν κάνω μαλακία θα καλύψουνε την πλάτη μου, δεν
Αγώνας ότι ζω ένα μένω ένα τείνω ένα ψάχνω να βρίσκω το χρώμα πια
Αντί για γαλάζιο ένα μόνο να στέκομαι πάλι να αγγίζω το χώμα ταξίδια
που κάποια εποχή να θυμάμαι κάποια πνίγηκαν στα ξίδια

Βρισίδια που κάποτε μ’ άγγιζαν πλέον τ’ ακούω στ 'αυτιά μου να ’ναι ίδια

Πάντα θα γράφω νιώθω με πάθος αυτή είν' η αγάπη μου δεν είναι λάθος
βάλτος δεν πνίγω το κάθε μου άγχος άκουγα χρόνια να λένε είμαι κάφρος
Κάπως περίμενα κάτι ν' αλλάξει κοιτούσα τριγύρω δεν ήταν εντάξει στα {λάθη};
είχ' αράξει μα μ’ έφαγες άσσοι τον πύργο που έχτισα πήραν παλιάτσοι

Κοίτα γύρω να δεις που ανήκω
Κι άμα βγαίνει βρώμα ρώτα τον κάθε μου στίχο
Τα μάτια φωτιά τι σου λένε
Λογοτιμήτες μου 'δωσαν κι ένιωσα να με καίνε

7 Οξυγόνο – 2014

Αποψε ολα τα φωτα στον πιο σκοτεινο μου ηχο
για να νιωσεις στο πετσι σου τον καθε μου στιχο
ειναι οξυγονο γιαυτο μιλαμε βγαινει το μυαλο
απτη φυλακη, καγκελα σπαμε (x2)

Εμενα οι στιχοι μου γινανε χερια για να ελευθερωσουν
καγκελα απο το μυαλο μου που θελουν να σκοτωσουν
να φυτρωσουν θελουν λεει microchip μες το πετσι μου
μα δε συμβιβαζομαι ειμαι ο λογος και η τιμη μου
Αυτοπροσωπως πρωτα σκεφτομαι επειτα το πραττω
οτι ζω το γραφω, πραος, παμε παρακατω
την ωρα που η γενια μου ζει για ενα σαββάτο
ενα mic μονο μου φτανει να τους πω οτι υπαρχω
μα δεν ακουν ,εθελοτυφλουν ,δε προσπαθουν,
δεν αντιδρουν με τη μαζα ενα εγινες γιαυτο σε αγνοουν,
σε παρακολουθουν μη μιλας, σε παρακολουθουν μα σιωπηλος
φωναζεις για βοηθεια, πως θα σε βρουν;
Ερχομενος απο της κοινωνιας το περιθωριο

μυαλο, καρδια συνδεδεμενα αγνα με ενα καλωδιο
στην εποχη των αριθμων, των μηδαμινων αρχων
πως να τσεκαρουν την τιμη μου ειναι τιμη μεταξυ αδερφων
Δωσε τερμα στους ψευτοκυριλεδες, καυχιεδες, λεμεδες,
με γραβατες τυπους, γεμιζω και φτυνω χλεπες
φερτε πετρες να γεμισω τις χουφτες για τους επαιτες
ζητιανοι της προσοχης που εχουν προτυπα μαριονετες
Πρωτα βλεπω, μετα σκεφτομαι και βγαζω συμπερασματα
δε σκεφτομαι χωρις να δω απλα για τα εκθεασματα
εγω βιωσα , εχω θιξει και αλλα τοσα μου χουν πει
και το στομα μου ανοιγοντας θα κανα μουσικη
Κι αν ειμαι λαθος για σενα για μενα σωστος ειναι πως
αλαλος δε μενω ,το νιωθω, συντριβω σαν κεραυνος
τα παθηματα δικα μου, δικα μου οπως και τα λαθη μου
και συ ιστορια μου βαρια, σαν το σταυρο στην πλατη μου
και ξερω εχω κανει λαθη τοσα πολλα που δε θα εφτανε
το Αιγαιο να τα ξεπλυνει μα, τελος παντων ποτε δεν πατησα
επι πτωματων, ανταμοιβη μου να ριχνω λασπη σε μουτρα σκαρτων,
μοδατων και μυρωδατων, ταφμενων σε crew φευγατων,
τι δε θα δινα να ζησω τη πτωση των συνδικατων
Μεγάλωσα στα άδυτα της αλάνας
κι είδα το δάκρυ της παπαρούνας να γίνεται δάκρυ της μάνας
είδα τα μυστικά που σου κρατάει η κοινωνία
ανήλικα παιδιά να πίνουν ντρόγκια στην πλατεία.
Μια γαματη πατρίδα μια γα-ματη παιδεία
μία άψογη οικογένεια με τέλεια θρησκεία
κάτι δεν πήγε καλά στη γαμάτη σας ουτοπία
και των γαμάτων τα παιδιά λένε γαμιέται η αστυνομία.
Λενε, λενε πως οσα λεμε αδερφε μου δε λεγονται
πως ειναι λογικο να μενω και να ανεχομαι
γιαυτο που ειμαι μου παν θα'πρεπε να ντρεπομαι
πως ειναι λογικο τα ονειρα μας να καιγονται

μου΄παν να κλεισω τα ματια μου και το στομα μου
να γινει μαυρο το αγαπημενο χρωμα μου
μου'πανε πως να μιλαω και πως να ντυνομαι
τους ειπα ελατε κουφαλες με ραπ αμεινομαι

Αποψε ολα τα φωτα στον πιο σκοτεινο μου ηχο
για να νιωσεις στο πετσι σου τον καθε μου στιχο
ειναι οξυγονο γιαυτο μιλαμε βγαινει το μυαλο
απτη φυλακη, καγκελα σπαμε (x2)

8 Ονείρων Σκέψεις – 2014

Τις σκέψεις όνειρα βάζω
Για να μπορέσω το βράδυ να κοιμηθώ
Και όταν το πρωί ξυπνήσω
Να βρω τον τρόπο πάλι να χαμογελώ

Τις σκέψεις όνειρα βάζω
Για να μπορέσω το βράδυ να κοιμηθώ
Και όταν το πρωί ξυπνήσω
Να δω τον κόσμο λίγο διαφορετικό

Σταμάτησα να σκέφτομαι μα όχι να ονειρεύομαι
Εγώ δεν σε σκέφτομαι εικόνα σου στα μάτια μου έρχεται
Αλήθεια στο μυαλό μου πρέπει κάποτε να μπει μια τάξη
Οι σκέψεις γίνανε όνειρα και εικόνες πράξη
Εντάξει θα αλλάξει θα αλλάξει λέγαν όλοι τους
Εμένα στο μυαλό μου δεν μου άρεσαν οι ρόλοι τους
Για αυτο και σε ένα όνειρο έβλαψα τους δικούς μου
Όμως δεν το συγχώρησε ποτέ αυτο ο νους μου
Απόψε ψυχή μου σε γέμισα μανδύα
Μπας και νικήσεις το όνειρο και κάθε φαντασία
Και ερινύα μου το πάθος και η ιστορία μου
Η αιτία που βαδίζω απόψε μόνος προς την τελική ευθεία μου
Ουσία μου σταμάτησα να ακούω της σειρήνες
Που κρατούσαν λαδωμένο το σώμα μα όχι το πνεύμα μου
Σκέψεις που δεν με αφήνουνε να κοιμηθώ
Πως μαζί τους αν κοιμάμαι μου γίνονται υπνωτικό

Τις σκέψεις όνειρα βάζω να κοιμηθώ
Γιατί αν σκεφτώ πονάνε οι πουτάνες και απόψε θα ξημερωθώ
(ναι) μεγάλωσα με αϋπνίες που με σπρώχνανε
Να δω την ουσία μες στις ουσίες

Τα βράδια που κοιμάσαι οι άνθρωποι γίνονται κτήνη
Στάζει δηλητήριο είπανε μορφή σελήνη
Για εσένα μυαλό καμμένο για έμενα μυαλό καμίνι
Η πιο ξηγημένη γκόμενα λέγεται αδρεναλίνη
Στα όνειρα μου οι φοβίες δεν πατάνε
Από τότε που βρήκα ανθρώπους στα μάτια να με κοιτάνε
Άφησα σπίτι το ψεύτικο χαμόγελο πριν βγω
Δεν μου χρειάστηκε ποτέ μου και ούτε θα το χρειαστώ
(ναι) τα όνειρα μου παράξενα κυμαίνονται
Παράξενοι και αυτοί που με αγαπάν αφού με ανέχονται
Και αν με ακούσεις ποτέ να πω στην υγειά μου
Ταύρος για να κάνω πραγματικότητα τα όνειρα μου

Τα όνειρα μου ακόμα ελεύθερα περιπλανιούνται
Όνειρα που για να κληρωθούν δεν πουλιούνται
Οι σκέψεις ελεύθερες και αυτές δεν φυλακίζονται
Λόγος Τιμής δυο χέρια που τα κάγκελα ανοίγουνε
Και αν 'ρθεις ποτέ στο ύπνο μου θα 'ναι γιατί σε σκέφτηκα
Αφέθηκα σαν να ‘μουνα παιδί πάλι μαγεύτηκα
Ονειρεύτηκα πως την αγάπη γεύτηκα
Την δέχτηκα και δέθηκα μαζί της σαν έφηβος εύκολα έμπλεξα
Απ' αυτήν εμπνεύστηκα και σε συμπέρασμα κατέληξα
Αν αγάπη σκοτώνει τότε το μίσος εκτέλεσα
Είναι ελεύθερο το πνεύμα μου και αυτο σαν του Θανάση
Σαν Ιπτάμενο μικρόφωνο του Λάμπρο F16
Δεν γράφω ραπ στον ύπνο μου μα γράφω τα όνειρα μου
Λόγος και Τιμής για αλάνια που χωρέσαν στην καρδιά μου
Στα γραπτά μου κουβαλάω μαζί το άρωμα της νύχτας
Στροφές έχει η ζωή μα δεν αγχώνεται ο ραλίστας

Τις σκέψεις όνειρα βάζω
Για να μπορέσω το βράδυ να κοιμηθώ

Και όταν το πρωί ξυπνήσω
Να βρω τον τρόπο πάλι να χαμογελώ

Τις σκέψεις όνειρα βάζω
Για να μπορέσω το βράδυ να κοιμηθώ
Και όταν το πρωί ξυπνήσω
Να δω τον κόσμο λίγο διαφορετικό

9 Λάμδα Stuff – 2014

Μέσα από τα καταγώγια έφερα τον μπόγια
για να μεγαλώσει η φασολιά φύτεψα σπόρια σαν τον Τζακ.
Κι εγώ ταξιδεύω στον ουρανό να βρω τον γίγαντα
που κρύβει σπίτι το χρυσό αυγό.
Μέσα από τα καταγώγια έφερα τον μπόγια
για να μεγαλώσει η φασολιά φύτεψα σπόρια σαν τον Τζακ.
Κι εγώ ταξιδεύω στον ουρανό να βρω τον γίγαντα
που κρύβει σπίτι το χρυσό αυγό.

Έψιλον Πνεύμα κόντρα στο ρεύμα με τα μπούνια
Λάμδα Ταφ μονότερμα στη γύρα
Από την κούνια πολεμάμε καθημερινά ότι βλάπτει στην ψυχή μας
Με όπλο να αποτυπώνεται με μελάνι στο χαρτί μας
Μπαίνω στο τρυπάκι όταν μικρόφωνο πιάσω
Όσο εκφραστώ άλλο τόσο να σε εκφράσω
Έτσι και αλλιώς έχουμε ένα κοινό ότι και να λες
Όλοι μεγαλώσαμε σε τσιμεντένιες φωλιές
Ρε όλοι χανόμαστε στο γκρίζο του μυαλού μας
Και ψάχνοντας άλλο χρώμα με ουσίες και με το νου μας

Καμένοι και οι λογοτιμητές μακριά από την μόδα
Την βρίσκουν να χοροπηδάνε τα λόγια τους στην μπότα
Μάγκα ώπα, προσοχή τυφλώνουνε τα φώτα
Και άσε με στο σκοτάδι να φτύνω για πάντα ντόπα
Και όσο για το underground ραπ που υποτιμάς
Μάθε πως είναι η φωνή μιας φιμωμένης γενιάς

Μέσα από τα καταγώγια έφερα τον μπόγια
για να μεγαλώσει η φασολιά φύτεψα σπόρια σαν τον Τζακ.
Κι εγώ ταξιδεύω στον ουρανό να βρω τον γίγαντα
που κρύβει σπίτι το χρυσό αυγό.
Μέσα από τα καταγώγια έφερα τον μπόγια
για να μεγαλώσει η φασολιά φύτεψα σπόρια σαν τον Τζακ.
Κι εγώ ταξιδεύω στον ουρανό να βρω τον γίγαντα
που κρύβει σπίτι το χρυσό αυγό.

Μπας και ξεφύγω τα μάτια κρύβω
Για να αποφύγω την αλήθεια μέσα από καπνούς να φύγω
Έστω για λίγο, λίγο, λίγο,
Τι να φύγω, θίγω
Σε φλόγες τυλίγω, ρίχνω μέσα στο μυαλό τσουνάμι σκέψεις
Για να πνιγώ και πάω, προχωράω κοίτα με πως πετάω
ιπτάμενο μικρόφωνο στο χέρι μου κρατάω,
διψάω, εκδίκηση ζητάω, είναι το αίμα τους
Όπως και αυτοί κρατάνε το μέλλον μου μέσα στα χέρια τους
Μέσα στην φαντασία μου ρίχνω τα προσωπεία
Που τους κρατάνε τόσο καιρό στη μελαγχολία του, μέσα στο μυαλό μου
Και πίσω από την ουτοπία μου γίνομαι ένας λύκος τις νύχτες μ' ακούς

Μέσα από τα καταγώγια έφερα τον μπόγια
για να μεγαλώσει η φασολιά φύτεψα σπόρια σαν τον Τζακ.
Κι εγώ ταξιδεύω στον ουρανό να βρω τον γίγαντα

που κρύβει σπίτι το χρυσό αυγό.
Μέσα από τα καταγώγια έφερα τον μπόγια
για να μεγαλώσει η φασολιά φύτεψα σπόρια σαν τον Τζακ.
Κι εγώ ταξιδεύω στον ουρανό να βρω τον γίγαντα
που κρύβει σπίτι το χρυσό αυγό.

Και το χαμόγελο σου για μένα γίνεται χάπι
Όταν στα μάτια σε κοιτάζω εσκεμμένα να βρω αγάπη
Το ξέρω εκεί μέσα υπάρχει και ας λένε ότι εχάθη
Τα λάθη γίναν σχολείο γιατί από αυτά έχω μάθει
Στην μάχη σαν μονομάχοι, πεισμώνω, θυμίζω βράχος φίλε
Είμαι χιπχοπαθής για αυτό δίνω χιπχόπ με πάθος
Εκπρόσωπος της λογοτιμητικής αλητείας
Με στίχους που ξεπερνάνε τα όρια της φαντασίας
Είναι θέμα ικανοτήτων,
Δεν με αγγίζουν λόγια τρίτων
Είναι η φωνή δυνατή να ακουστεί κόντρα στους νόμους
Των άπληστων των γραβατωμένων τύπων
Και έτσι εμμέσως στίχων, γίνομαι θέληση για ζωή
Που λείπει από τις καρδιές κατοίκων
Λόγος Τιμής, μένουμε αληθινοί σαν χειραψία φίλων
Και ότι γράφω αφιερώνεται μέσα στις καρδιές των λίγων
Εξαπλώνεται σαν μάστιγα
Τα λόγια τους δεν μάσησα
Στην πόλη που τόσο μίσησα
Και άλλο τόσο αγάπησα

10 Ανάσα μετά βίας – 2014

Σταμάτησα να ακούω τους γύρω μου γιατί είναι φταίχτες
Σταμάτησα να βλέπω TV γιατί είναι ψεύτες
Και δεν πιστεύω πια πολιτικούς γιατί είναι κλέφτες
Και όλοι μες στο σύστημά τους μαριονέτες
Δεν πειράζει ούτε καν σε νοιάζει να αφυπνιστείς
Τελειώνει η ταινία μα εσύ μένεις θεατής
Κι όσο πεινάνε κάποιοι άνθρωποι δεν έχουν σπίτι θέρμανση
Εσύ μου λες πάλι για τη βραδινή σου διασκέδαση
Έκσταση θέλεις να ζεις κάθε στιγμή στην ένταση
Γαμήθηκες εχθές, φαντάζομαι βραδιά αξέχαστη
Την ιστορία μου τη γράφω με πένα και μελάνι
Και για να γράψω τα λάθη μου ένα χαρτί δεν φτάνει
Και δεν σβήνει είτε έχεις μπέσα είτε είσαι αρχίδι
και να αλλάξεις στην πορεία σου δεν αλλάζει το ταξίδι
Πλέον έχω ματιά ξυράφι και χέρια τσιμέντο
και απέχω από τον κωλοκύκλο σας
Και προσέχω να μην έχω επαφές με ανθρώπους που ήθελαν να με φάνε
Δακρύσανε τα μάτια μου της ζωές μας πουλάνε
Που να 'ναι η αλήθεια που την έχουνε κρυμμένη
Μέσα στα ντουβάρια μια τουλίπα ανθισμένη

Και μάθε πως δεν υπάρχει πια δημοκρατία
Όπου δεν πίπτει λόγος έμαθαν να δίνεις βία
Βία υποκινούμενη όπου βολεύονται
Σκοτώσανε τον λύκο και τα πρόβατα ονειρεύονται
Ο εχθρός δεν έχει πρόσωπο ο εχθρός φοράει μάσκα
Και η μάσκα ονομάζεται Μέρκελ σαν τα όνειρά σας
Άνθρωποι που αλλάζουν μάσκες με βρώμικα χαμόγελα
και τη χαρά στις λάσπες ρίχνουν στα μάτια στάχτες
Οι στίχοι μου χτυπάνε όπως η μπάτσοι μετανάστες
TV εγωκεντρική κομπίνα, εδώ στήνουν απάτες

Μη μου πεις ότι δεν τα τρελαίνομαι φτύνω νάρκες
Προσοχή το που πατάς έχουν βάλει από δίπλα φάκες
Η νύχτα κρύβει μπελάδες, καυγάδες αληταράδες είναι λίγοι
Μα αυτοί που πουλάν είναι χιλιάδες και με πνίγει,
τυλίγει το εγώ μου τρόπο να ξεφύγει
Διαφυγή στη μουσική, η γνώση πόρτες ανοίγει
Μην ξεχνάς
Το γκρίζο της πόλης σε εθίζει, βυθίζει
σε φυλακίζει εγκλωβίζει μα δεν ξυπνάς

Δέκα χιλιάδες άστεγοι στο κέντρο της Αθήνας
Πρόβλημα που έγινε μέρος της ρουτίνας
Υποχείριο της ευρωπαϊκής βιτρίνας χρόνια τώρα
Ρε τα παιδιά των φαναριών γίνανε μπόρα
Με βλέμματα που απεικονίζουνε για ωριμότητα
πέρα από τα δήθεν πρότυπα κόπιες από πρωτότυπα
Δηλώνω ενάντια στις νεολαίες των κομμάτων
Είμαι πλατειακος από τη νεολαία των γάτων
Από τον πόλεμο των άστρων κατευθείαν στη Γη
Να ζω τον πόλεμο της επιβίωσης κάθε στιγμή
Γιατί είμαι γέννημα της αθηναϊκής κοινωνίας
Από γενιές στρωμένο το χαλί της μαλακίας
Εκπρόσωποι της πίστης στο βωμό της αμαρτίας
Καλύπτουν κομπίνες με πλάτες της εκκλησίας
Χριστιανοί ορθόδοξοι, εκπρόσωποι δημοκρατίας
Μέσα στην κολυμπήθρα και χριστιανός μετά βίας
Τα προτερήματα της πόλης είναι πια τα κέντρα τα εμπορικά
Μηχανές που κάνουν δουλειά για ψυχές και μυαλά
Ελεγχόμενη μάζα με δύο κουμπιά
Άφθονα ναρκωτικά τη νεολαία για να μη σκεφτεί ξανά
Έγινε μόδα στη γαμωγενιά μου το ACAB
Εύκολα φακελωμένοι και μας ‘κάναν ρουά ματ

Ρε είναι κόλπα σου λέω θέλουν να ράψουν το στόμα μου
Για αυτό τα δακρυγόνα φτιάχτηκαν για τα πνευμόνια μου
Πες στους ανάσα ακόμα έχω για να τραγουδώ, μετά βίας
Γιατί χωρίς τη μουσική δε ζω

11 Ο Νόμος Της Επίθεσης - 2014

Αρχίζω κι αλλάζω το πλάνο, λόγια καταπέλτες κάνω
Στίχοι φωτιά στην αδικία να πάει το δίκιο πιο πάνω
Οργή στο βλέμμα του αετού που 'δε νεκρό τον ινδιάνο
Δακρύζει η μάνα φύση, πες μου τι να κάνω!?
Την εμπιστοσύνη χάνω, το μυαλό μου χίλια κομμάτια
Εγκλωβισμένο από φόβο μες σε μουσικά παλάτια
Τα χαστούκια που σου 'δωσε η ζωή είναι για μένα χάδια
Πάρε ανάποδες στροφές και πέτα στον κάδο τα χάπια!
Ποτίζουνε τα μυαλά μας μέχρι να τα βρούνε σάπια
Και εκπρόσωποι του Θεού ασελγούνε σε μικρά παιδάκια!
Τα 'δες και τα 'δα μαλάκα, φουντώνω δεν κάνω πλάκα
Γι' αυτό όταν πιάνω στυλό καίω κι αυτούς και τον Καιάδα!
Κάν' το όπως θες αφού παίζουν δεκάδες τρόποι
Για μένα αναπνοή όσο για σένα είναι χόμπι
Δεν κάνω ραπ για πλάκα βλάκα φαίνεται απ' τα μάτια μου
Τα κομμάτια που βγάζω είναι της ψυχής κομμάτια μου
Ένα "μπαπαμπούπα" πυξίδα στα μπερδεμένα βράδια μου

Δε σηκώνω απλά το χέρι μου, σηκώνω τη γροθιά μου
Δε βρέθηκα τυχαία εδώ με 'φερε η μαγκιά μου
Δεν περίμενα τα λόγια τους να γίνουν και δικά μου
Αυτό το ψέμα τους τρώει τα σωθικά μου
Και το βλέπω το νιώθω πως μέσα μας θα ριζώσει

Το πάθος θα γίνει το μήνυμα, σφαίρα στη σάρκα θα μπει να λυτρώσει
Πόσοι απ' αυτούς την αλήθεια πια δεν πιστεύουν
Τα μάτια κινούμενα στο διαδίκτυο νιώθουν πως δραπετεύουν
Γυναίκες βραδιάς που τριγυρνάν στα κλαμπς
Κι ανοίγουνε τα πόδια μάλλον για να γίνουν σταρς
Και φουμπού και αν έχεις και φου κολλάς παντού
Αφού έγινε ατάκα σε ρεφρέν τραγουδιού
Μα 'γω ελίσσομαι και δεν ταυτίζομαι, με ραπ εθίζω
Πασχίζω μέσα στο γκρίζο, αρχίζω γκρεμίζω και ξαναχτίζω
Μυαλά ποτίζω, τσαντίζω φλώρους, πουτάνες
Κι όλους αυτούς που αν τους κόψεις τα ακριβά πουλάνε μάνες!

Κάθε συναίσθημα μου δόνηση στυλό δώσ΄ μου για πόρωση
Ένα μπιτ στην ψυχή μου να κάνει μέσα εισχώρηση
Είναι η αδερφική συγχώνευση ΛΑΜΔΑ ΤΑΦ!
Λόγος Τιμής μόλις το πεις κάνεις μόνος σου αποχώρηση
Εκτόξευση του εγώ μου, από μέσα μου εκτόνωση
Αφού με είχαν μέσα κλεισμένο στην απομόνωση
Στα άσχημα τοπία τα όμορφα μοιάζουν όαση
Κι αν ψάχνεις τον παράδεισο ίσως να στον κρύβει η κόλαση!
Η όραση μειωμένη από παραπληροφορήσεις
Την αλήθεια για να βρεις πρέπει το ψέμα να νικήσεις
Μη λυγίσεις, κι αν πονέσεις να αντέξεις υπάρχουν λύσεις
Οι καιροί το απαιτούν να μη χωράνε συγκινήσεις
Αναμνήσεις εαυτέ μου να σβήσω μη μου ζητήσεις
Μου 'ναι αδύνατο το ξέρεις να σου φέρω αντιρρήσεις!
Χαμένος ή κερδισμένος, μου φτάνει το να ελπίζεις!
Ζωή, με στίχους σε ποτίζω σα λουλούδι να ανθίσεις
Κι όμορφα να μυρίσεις

12 Μάστιγα – 2014

Και είναι κενή η ψυχή μου κι άδεια από συναισθήματα
Μαύρος καπνός που στο ταβάνι μου έφτιαξε σύννεφα
Με σχήματα οξύμωρα και ακατέργαστα κοίτα
Απόψε τα σύννεφα του ουρανού φάγανε ήττα
Και στην τσίτα το Beat, στα αυτιά μου χειροβομβίδα
Ανίκανο το σώμα μου σήμερα για ταξίδια
Και από ελπίδα δεν βρήκα τίποτα και πουθενά
Στριμωγμένη κατσαρίδα που πολλοί την κυνηγάν
Όλα καλά, ακατάλληλοι στίχοι μου για παιδιά
Άντε γεια, ράψω ωμά ραπς και είναι σαν πυρκαγιά
Βλέπω γλώσσες πολλές να με αγγίζουν μουλωχτές
Κοιτάζοντας πιο καλά, όλες ήταν διχαλωτές
Είναι αυτές που λες που λεν για εμένα πολλά
Κουφάλες μάθετε τα λόγια σας δεν μείνανε κρυφά
Δεν θέλω γεια από σας, μουνιά πίσω τα λέτε αλλιώτικα
Προβλήματα για τα αυτιά σας η Λάμδα Ταφ αδερφότητα
Ότι δίνεις παίρνεις και ότι παίρνεις πίσω
Το δίνεις άγραφος τόμος θα κριθείς εφόσον
Κρίνεις είναι ο λόγος της ευθύνης θέλει τρόπο
Να το φτύνεις τα ραπ μου εκρηκτικά σαν πειράματα
Επιστήμης σαν ντουμάνι νικοτίνης είναι εθιστικά
Σου προκαλούν ζημιά μια σπίθα φτάνει για να βάλω
Πυρκαγιά, τι είναι ο φόβος τελικά
Είναι φτιαγμένος από ξύλο και τα λόγια μου φωτιά
Σταματημό δεν έχουν, σαν μπότα χτυπά βαριά
Μες σε μια νυχτιά μπορείς να δεις τόσα πολλά
Και άμα ξέρεις από δρόμο και μιλάει η καθαρή ματιά
Μάτια ανοιχτά γιατί αλλάζει προσωπεία εύκολα η πουστιά εδώ
Μιλάμε για της κοινωνίας της σκοτεινής πλευρά
Που σου κρύβουνε και είσαι χαμένος ηλεκτρονικά
Λίγο κέρασμα από το Λάμδα και το Ταφ σκέτη βρωμιά

Και άντε γαμήσου αυτό δεν πουλιέται για τα λεφτά και άντε γαμήσου
Το πνεύμα αράζει σε μέρη παράξενα με το Team
Τον Λογοτιμητών που κάτω από τα φώτα τον Αθηνών
Ναι μακριά από βλέμματα αστυνομικών και ψεύτικων
Τηλεοπτικών εικόνων, κλώνων, καναλιών δεν ζητώ οξυγόνο
Απαιτώ στο μπετό λίγο χρώμα να δω σε κοιτώ ουρανό
Με κομμένα φτερά θα πετώ όσα χαμόγελα παίρνω θα χαμογελώ
Ναι να γαμηθούνε να πάνε οι τελευταίοι των Μοϊκανών
Μείνανε ακόμη που γελάμε πες στους στον καθαρό μας ουρανό
Πως δεν πατάνε αστραπές
Ναι φυλακίσαμε τις ψυχές μας σε υπόγειες διαδρομές
Παίρνω ανάσα απ' την Λάμδα Ταφ Αδερφότητα
Πειραγμένα μυαλά ξυπνήσανε απ' την νάρκωση
Και είδαν τον κώδικα
Την είδαμε αλλιώτικα πολύ πέρα απ' τα λογικά
Κλώνο πρωτότυπα όλα τα πρότυπά σας μουνόπανα
Λάμδα Ταφ Βρώμα άκου

Είναι το τρίδυμο από Λάμδα και Τιμή
Τιμή είναι η μετατροπή ζωής σε μουσική
Είναι οι τρεις φωνές μέσα σε μια ψυχή
Είναι πνεύμα, είναι πάθος, είναι Ιπτάμενο Μ
Είναι το τρίδυμο από Λάμδα και Τιμή
Τιμή είναι η μετατροπή ζωής σε μουσική
Είναι οι τρεις φωνές μέσα σε μια ψυχή
Είναι πνεύμα, είναι πάθος, είναι Ιπτάμενο Μ
Είναι το τρίδυμο από Λάμδα και Τιμή
Τιμή είναι η μετατροπή ζωής σε μουσική
Είναι οι τρεις φωνές μέσα σε μια ψυχή
Είναι πνεύμα, είναι πάθος, είναι Ιπτάμενο Μ
Είναι το τρίδυμο από Λάμδα και Τιμή
Τιμή είναι η μετατροπή ζωής σε μουσική

Είναι οι τρεις φωνές μέσα σε μια ψυχή
Είναι πνεύμα, είναι πάθος, είναι Ιπτάμενο Μ

13 Από ψυχής – 2014

Μα είναι φορές που το μυαλό μου κολλάει και με γυρνάει πίσω
Αναπολώ στιγμές που ξέρω δε θα ξαναζήσω
Είναι στιγμές που σκέφτομαι πως θα 'ταν να ‘σουν εδώ
Μα δε λυπάμαι όσο τα μάτια μου κοιτάζουν ουρανό
Εκεί που ζεις
Εκεί μες στην καρδιά και στο μυαλό μου
Με κοιτάς από ψηλά και φωτίζεις για το καλό μου
Είναι φορές που ο πόνος βγαίνει μέσα απ' το χαρτί
Και μόνος φίλος που μου απέμεινε
Ένα μπουκάλι κρασί
Στο ένα χέρι το μπουκάλι στο άλλο χέρι το στυλό
Στέλνω το σατανά για να καεί στης κόλασης το βυθό
Είναι φορές που λες με πνίγει δες το άγχος και το στρες
Με μηχανές μου μοιάζουν οι άνθρωποι και δίχως ψυχές
Είναι φορές
Που ψάχνω
Χαμόγελα στα πρόσωπα σας
Μ' αντικρίζω θλίψη, δε τη θέλω χάρισμα σας
(μ' αντικρίζω θλίψη, δε τη θέλω χάρισμα σας)
Είναι τα λόγια από ψυχής των περίεργων παιδιών
Συνοικία και οι mc's δημιούργημα του γκέτο μα
Πώς να εξηγήσω (πες μου πως) σε κάποιον ξένο

Πως μακριά από το μικρόφωνο μου, αρρωσταίνω
Και, για να καταλάβεις, πια
Ποια είναι τα αδέρφια μου
Όταν γελάω θα δεις να χαμογελάν για τα κέφια μου
Όταν πονάω πονάνε και αυτοί
Βολτάρουμε σε τόπους που η αλκοόλη κατοικεί δραπέτευσα από το κλουβί
Για να κυνηγήσω όνειρα
Και πάνω στο κυνήγι λίγο ξέφυγα απ' τα νόμιμα
Στο κόσμο που επιφανειακά είναι όλα όμορφα
Το φεγγάρι φέρνει δώρο πλατεία και κυκλώματα
Μια εκεί
Μια εδώ
Μια κρύο
Μια ζεστό
Ένα λεπτό στο κόσμο μου φτάνει να κάνεις εμετό
Βγάζω φωνή από κει που δεν μιλάνε πολλοί
Προσαρμογή συναισθημάτων σε underground μουσική

Κλείνω τα μάτια στα προβλήματα μου
Παιδί φυγόπονο
Τα ψυχολογικά μου με οδήγησαν στο μικρόφωνο
Από κακές παρέες με αλήτες είδα τα πάντα
Και αντί να μάθω γράμματα γυρνούσα μ' άδεια τσάντα
Φοβόμουν και φοβάμαι τα βράδια δε κλείνω μάτια
Δε ζήτησα ποτέ μου τα πολλά, αλλά το κάτι
Δεν εμπιστεύτηκα ποτέ τον δίπλα, προφανώς
Είχα τοίχο που δεν έπεφτε, περπάταγα σκυφτός
Σκεπτικός πολλές φορές με κουκούλα να τριγυρνάω
Μιλάω, το στόμα δεν κλείνω όταν μεθάω
Περπατάω με το ένστικτο του γάτου στη ταράτσα
Φάτσα κάρτα με τους άλλους γάτους και κοιτάμε τ' άστρα
Το ‘νιωθα πάντα μέσα μου, φοβόμουν το σκοτάδι

Το ρίσκαρα και το κάνα δε μ' άφησε σημάδι
Η νύχτα, στο είπα, αγαπημένη συνήθεια
Και τελικά όσα άκουσα γι' αυτήν ήταν αλήθεια

23. Anser

1 Flow royal – 2013

Μουσικό μακελειό νιώθεις και λιώνεις bro,
ένας mc κι ένα mpc, κοίτα τι γίνεται,
ένας εσύ κι ένας εσύ, ώρα για να φύγετε
κοίτα τον πύραυλο πάνω σου πως κατευθύνεται
νεκρό το crew σου να κείτεται.
Από το νότο για τύπο το φέρνω
κι όποτε θέλω θα μπαίνω, θα βγαίνω, θα φτύνω
κι όποτε θέλω θα λύνω, θα δένω, κάτω θα σ' αφήνω νεκρό,
όποτε κι όπου το θες, άμα θες,
και να μη θες, θα φανείς μ' ότι λες,
δίνοντας σοφές στροφές, καταστροφές.
Άλαλα χείλη μένουν όταν φτύνω φωτιά,
η μισή ελληνική σκηνή βαρετή σα σκοπιά,
μόνο κοπιάρουνε πια, δε ραπάρουνε ελληνικά,
μεταγλωττίζουν ότι παπαγαλίζουνε κυνικά.
Είναι κλεμμένα refrain, κλεμμένα beats,
κλεμμένες παραγωγές,
θέλουνε ξύλο, μήνυση κι αγωγές,
όσο για μας, μη ρωτάς,
κοίτα απ' τη ζήλεια τους οι haters,
γίνανε πιο κίτρινοι κι απ' τη στολή των Lakers.

Από τις πρώτες νύχτες του `97,
μέχρι το `12 μικρόφωνα ανοιχτά,
η ίδια τρέλα στ' ακουστικά μας πιστά,
15 χρόνια μετά,
15 χρόνια μπροστά από σας η ομάδα μας. ()

Είναι το flowroyal.
κρατάμε το άχαστο flow.

Νους Ιθύνων στα raps, Eversor στα pad,
2012 στο `13 και...

Ήρθε να δείξει, να θίξει,
δρόμο ν' ανοίξει, να τρίξει τα δόντια,
κάτω να ρίξει το κάθε toy δες,
ακόμη ανόητες, γράφω γραμμές δυσνόητες,
όσο παραμένω και μένω έγκυρος σαν το reuters.
Στο ραπ monster κι ας μην πίνω γουλιά,
κύριος Anser, βάζει στο λαιμό σου θηλιά,
σε πατά σαν panzer,
με διδακτορικά και 10 master στη φάση,
τον τσαμπουκά τους έχει
σπάσει απ' το εν δράση.
Έχω τσακίσει τα σαγόνια τους, τόσα χρόνια
δίνω flows που δεν
αντέχουνε τα πνευμόνια τους,
φοβήθηκαν, αγχώθηκαν, λερώσανε τα σεντόνια τους,
τους έδωσα τ' απόλυτο να
μ' ακούνε και τα εγγόνια τους.

Από τις πρώτες νύχτες του `97,
μέχρι το `12 μικρόφωνα ανοιχτά,
η ίδια τρέλα στ' ακουστικά μας πιστά,
15 χρόνια μετά,
15 χρόνια μπροστά από σας η ομάδα μας.

2 Όσο μεγάλωνα – 2013

Όσο μεγάλωνα το σχέδιο μου οργάνωνα,

συναισθήματα σκότωνα γινόμουνα μηχάνημα.

Γεννιόμουνα κάθε φορά που σα παιδί σκεφτόμουνα,

και πέθαινα κάθε φορά που έστω για λίγο σ'έχανα.

Αυτοκαταστροφικός πήρα βραβείο γραφικότητας,

δεν ήμουν αυτός στο πίσω μέρος της ταυτότητας.

Εγώ ποτέ δεν είχα όνομα,

τα μούτρα μου δεν είναι αυτά, γάμα τι λέει το πρόγραμμα.

Ανέλυα τα δεδομένα πάντα στην εντέλεια,

απαίτηση τα πάντα γύρω μου να είναι τέλεια.

Διέλεια πάντα από πρόθεση ποτέ απ' αμέλεια,

η ατέλεια το μαύρο πρόβατο στην οικογένεια.

Η αγάπη μου, τα λάθη μου, τα παθήματα μου, τα πάθη μου,

πάντα τους χάριζα τσάμπα και το τομάρι μου.

Ποτέ δεν άφησα να κλάψουνε για χάρη μου,

γι' αυτό και κάθε βράδυ φίδια βρίσκω στο κρεβάτι μου.

Κι όσο μεγάλωνα τα χέρια μου στο πάτωμα,

ένα δύο τρία πέτρα καρφί ναι και κάρφωμα.

Κι όσο μεγάλωνα ζούσα με λάθος άτομα,

ένα δύο τρία φωτιά κι όλα παρανάλωμα.

Κι όσο μεγάλωνα τα πάντα για ένα σκάλωμα,
ένα δύο τρία πέτρα καρφί ναι και κάρφωμα.
Κι όσο μεγάλωνα διέλεια ότι αγάπαγα,
ένα δύο τρία φωτιά κι όλα παρανάλωμα.

Όσο μεγάλωνα σκεφτόμουνα που θα 'μουνα,
προβληματιζόμουν που θα βρισκόμουν άμα σ'άκουγα.
Τα αυτιά μου κλειστά, μίλαγες κι ήθελα να φύγω,
αδιαφορώ παρόλα αυτά που αποδεδειγμένα είχες δίκιο.

Αν είχα πείρα νωρίτερα θα 'μουν καλύτερα σήμερα,
θα είχα την σιγουριά να ζω στα σίγουρα.
Μα εμένα πάντα μ' άρεσε η συννεφιά μου,
ήθελα εγώ να δημιουργώ κι όχι ο ήλιος τη σκιά μου.

Όσο μεγάλωνα και σκάλωνα γινόμουν άλλος άνθρωπος,
κάποιες φορές ευάλωτος άλλες φορές αδιάφορος.
Κοίταζα πάντα στο τέλος απ'το ξεκίνημα,
κρατούσα πισινές για να πληρώσω το τίμημα.

Είχα ένα κόλλημα, μου δίνανε το τέλειο έβρισκα πρόβλημα,
αναζητούσα μόνιμα κενά στο μυθιστόρημα.

Ανώριμα 30 γαμημένων χρόνων όνειρα,

ωραία, πέφτει η αυλαία πάλι χειροκρότημα.

Κι όσο μεγάλωνα τα χέρια μου στο πάτωμα,

ένα δύο τρία πέτρα καρφί ναι και κάρφωμα.

Κι όσο μεγάλωνα ζούσα με λάθος άτομα,

ένα δύο τρία φωτιά κι όλα παρανάλωμα.

Κι όσο μεγάλωνα τα πάντα για ένα σκάλωμα,

ένα δύο τρία πέτρα καρφί ναι και κάρφωμα.

Κι όσο μεγάλωνα διέλεια ότι αγάπαγα,

ένα δύο τρία φωτιά κι όλα παρανάλωμα.

3 Χίλιες νύχτες και μία μετά – 2013

Για να εξηγούμαστε μάγκες το μέρος δεύτερο,
Νους Ιθύνων στα μικρόφωνα χάνεις τον έλεγχο.
2012 το `φερα μ'όγκο υπέρογκο,
η δική σου δίκη σαν φρίκη σε κρίνουμε ένοχο.

Οι δικαστές εμείς βαρύς ο πέλεκυς,
απέναντι μας όσοι γάμησαν τη μουσική μας
και το μέλλον της.
Απέναντι μας όσοι μιλήσανε για το τέλος της,
κι όσοι δεν άντεξαν στο χρόνο δίπλα στο μέρος της.
Αλλάξαν τόσα κάθε καριόλα γλώσσα,
έχει βγάλει κι όλο πόζα θα βγάλει
φράγκα και πόζα.
Τα πάντα για το χρήμα μάγκα κι όλα για τη μόδα,
τι με κοιτάζεις βλάκα μουδιασμένος
σαν την Ρόζα;

Έχω συνθέσει ως τώρα της καταστροφής
τον ύμνο, για τιμές ήρθε η ώρα να
σε στείλω για ύπνο μονίμως.
Μίμος μένεις μήπως ανέβεις,
λίγος πάντα παραμένεις
στ'αζήτητα ψίχουλα να ζητιανεύεις.

Ήρθε ξανά χίλιες νύχτες και μία μετά,
να σας χαρίσει χίλιες πίκρες και βία ξανά.
Έχουμε πάρει ευλογία απ'τον Σατανά,
να ισιώσουμε μουτσούνες και καπέλα στραβά.
Δε με διαφέρει το τι λένε το τι,
αν το πουλάνε αν `κονομάνε κι αν βγάζουν χαρτί.
Τι κι αν σου το `χω ξαναπεί

δεν τους σέβομαι καθόλου,
γιατί εκτός από mc's είναι και άνθρωποι
του κώλου.

Γιατί όσα λόγια στο μικρόφωνο πω,
είναι χτύποι καρδιάς που γίνανε στίχοι
μ'ένα στυλό.
Έψαχνα πάντα την αλήθεια μες τα μάτια να βρω,
αυτό είμαι εγώ και εγώ
δεν είμαι σαν κι αυτούς να το θυμάσαι αυτό.

Τους άφησα μία τριετία,
και γεμίσανε τους χώρους με
φλώρους μόνο και πιτσιρικαρία.
Τόσες απόπειρες για να πωρώσεις τόσους
μπόμπιρες,
για να γεμίσεις ένα μαγαζί με τρύπιες γκόμενες.
Ειλικρινά ξενερώνω που διαπιστώνω,
πως χρόνο με χρόνο
χάνεται η μαγεία από το δρόμο ξέρεις.
Η εξάπλωση της μουσικής έφερε διάβρωση,
αδιάφορους mc's κι ένα κοινό μόνο σε νάρκωση.

Τώρα η τέχνη μας μετριέται σ'αριθμούς
και σ'εισιτήρια,
σε προβολές και views συγχαρητήρια.
Διαφέρω τόσο απ'τους λοιπούς mc's στην πόλη,
μουσική κάνουν πολλοί μα κουλτούρα
δεν έχουν όλοι.
Αυτά που είπα στα τραγούδια μου πιστεύω,
σε κανένα δε χρωστάω και προβολή
δε ζητιανεύω.

Αυτούς που έκραξα το άξιζαν κανένα
δεν ζηλεύω,
η μουσική μου η ψυχή μου γι'αυτή ζω και πεθαίνω.

Ήρθε ξανά χίλιες νύχτες και μία μετά,
να σας χαρίσει χίλιες πίκρες και βία ξανά.
Έχουμε πάρει ευλογία απ'τον Σατανά,
να ισιώσουμε μουτσούνες και καπέλα στραβά.
Δε με διαφέρει το τι λένε το τι,
αν το πουλάνε αν `κονομάνε κι αν βγάζουν χαρτί.
Τι κι αν σου το `χω ξαναπεί
δεν τους σέβομαι καθόλου,
γιατί εκτός από mc's είναι και άνθρωποι
του κώλου.

Γιατί όσα λόγια στο μικρόφωνο πω,
είναι χτύποι καρδιάς που γίνανε
στίχοι μ'ένα στυλό.
Έψαχνα πάντα την αλήθεια μες τα μάτια να βρω,
αυτό είμαι εγώ και εγώ δεν
είμαι σαν κι αυτούς να το θυμάσαι αυτό.

4 Νους ιθύνων – 2013

Ναι ναι ναι,
περάσαν μήνες και χρόνια
2012, Eversor στα beats,
Νους Ιθύνων στα μικρόφωνα
Σπάρτη, Βύρωνας, Flowjob, Phase 3
περάσαν μήνες και χρόνια, πάλι πίσω
φύγαμε, πάμε, yo

Περάσαν μήνες και χρόνια,
χρόνια 3 σχεδόν
απών απ'τη δισκογραφία
απουσία τόσων ετών
εκ των έσω
ανάγκη να μιλήσω πριν πέσω
στα πόδια μου να σηκωθώ
τα λόγια μου να γίνουν στίχοι ν' ακούσεις
μεσούσης της γαμημένης χρονιάς
επιστρέψαμε
αφού επιτρέψαμε στους τρίτους να κάνουνε βλέψεις
μακριά μας
ήρθε ξανά για να βάλει φωτιά
και τα πράγματα σε μια σειρά
για να δείξει πως γίνεται
πως επιτίθεται
θέμα δεν τίθεται για το ποιον μας
ανοίξαν τα μικρόφωνά μας ξανά
κι αυτό σημαίνει πως κανείς δε τη γλιτώνει φτηνά
αυτό σημαίνει πως η φάση μας ακόμα δεν πεθαίνει
αυτό σημαίνει πως αρρωστημένοι μένουμε ως το κόκκαλο
μικρόφωνο
πιάσαν μικρόφωνο τόσοι

κανείς να τους νιώσει
κανείς να τους δώσει το σέβας
κανένας αντίπαλος ν’ αμυνθεί
κανένας να σταθεί στο ύψος της δικής μου πένας
έι, το πιάσατε; κανένας

Γιατί είναι νους
ιθύνων στα μικρόφωνα νους
λόγος λακωνικός που τσακίζει κόκαλα, ακούς;
είναι η τέχνη μας
και η τέχνη δε μετριέται σ’ αριθμούς
γι’ αυτό να παν να γαμηθούνε τα λάηκ σας και τα views.

Δεν έγινα γνωστός από κόντρες στημένες
μα από βόμβες, συστημένες
που εξαπέλυα στο μικρόφωνο
δεν έκραξα, ούτε έβλαψα ποτέ κανέναν για ν’ ανέβω
απλά έστησα το ραπ μου ώστε το μπιτ να σακατεύω
ξέρεις, δε μ'έκανε ο Τάκης mc
δε μ’ έκανε ο Είσβο mc
δε μ’ έκανε το mad και το mtv mc
έγινα mc λόγω πάθους
λόγω κάβλας
λόγω ταλέντου
γιατί μ’ έπνιγε το χρώμα του γαμημένου τσιμέντου σας
ακόμη τσαμπέ υλικό
για τα παιδιά που το ζούνε όπως κι εγώ
για τα παιδιά που δεν ξενέρωσαν
για όσους έδωσαν μέσα στη φάση τα πάντα τους
για τους τύπους που το νιώθουν ακόμη και στα τριάντα τους
είμαστε εδώ από τα χρόνια που δεν ήσουν εσύ
έχουμε πάει απ’ τα μέρη που δεν πήγες εσύ

γεμίζαμε μαγαζιά πριν γεμίσεις εσύ
κι έχουμε δώσει το στιλ προτού γίνεις κι εσύ Mc

Γιατί είναι νους
ιθύνων στα μικρόφωνα νους
λόγος λακωνικός που τσακίζει κόκαλα, ακούς;
είναι η τέχνη μας
και η τέχνη δε μετριέται σ' αριθμούς
γι' αυτό να παν να γαμηθούνε τα λάηκ σας και τα views.

5 Κερκίδα – 2023

Για τα παιδιά της κερκίδας μας είναι αυτό,

για όσα παιδιά από παιδιά όπως κι εμείς είναι εδώ (είναι εδώ).

Από την γειτονιά μας σκάει στη δικιά σας,

είν' υπόσχεση εκτόξευση στα συναισθήματα σας.

Για τα παιδιά της κερκίδας μας είναι αυτό,

για όσα παιδιά από παιδιά όπως κι εμείς είναι εδώ (είναι εδώ).

Από την γειτονιά μας σκάει στη δικιά σας,

ειν' υπόσχεση εκτόξευση...

Δεκαετίες ήδη δύο διανύω στη φάση,

διαλύω όταν είμαι σε δράση το ηχείο.

Στον ήχο του '13 του 2000 την καύλα χώνω,

χαρά και πόνο αποτυπώνω για τους ανθρώπους μου μόνο.

Ήρθα στο σήμερα με σύνεργα το δρόμο,
το πρώτο μου spray, τον πρώτο μου μαρκαδόρο.
Το 'γραψα στο τοίχο σου όπως παλιά με θυμάσαι,
χάλασα το ύπνο σου έγινα ο λόγος να μη κοιμάσαι, πάμε.

Από το Νότο για το πόντο τοποθετώ πρωτότυπο κρότο,
κάνει στυλ και στυλό μαγικό σαν χαλί πετά φτάνει ψηλά,
δεν σταματά πάντα να τα πάντα στα άπαντα,
σχόλια πικρόχολα κλείνουν μικρόφωνα πια.

Ρουτίνα θα 'ναι για μένα μου το ζητάνε,
φινάλε σε κάθε πέννα, σε κάθε καριέρα.
Έχουμε βάψει την Ελλάδα στην πράξη απ' άκρη σ' άκρη,
στους καλύτερους mc's φέρνω πάλι πόνο και δάκρυ.

Για τα παιδιά της κερκίδας μας είναι αυτό,
για όσα παιδιά από παιδιά όπως κι εμείς είναι εδώ (είναι εδώ).
Από την γειτονιά μας σκάει στη δικιά σας,
ειν' υπόσχεση εκτόξευση στα συναισθήματα σας.

Για τα παιδιά της κερκίδας μας είναι αυτό,
για όσα παιδιά από παιδιά όπως κι εμείς είναι εδώ (είναι εδώ).

Από την γειτονιά μας σκάει στη δικιά σας,

ειν' υπόσχεση εκτόξευση...

Έχω το χάρισμα προβάδισμα να παίρνω μ' άνετο βάδισμα,

στο μέτρο το μετρονόμο τσακίζω,

τ' απόλυτο αγγίζω απ'το δρόμο χαρίζω το έργο μου,

τόσοι αργοί συνάδελφοι για να αγγίξουν το τέμπο μου.

Αναμφισβήτητα δίνω πατήματα μαθήματα,

με ταχύτητα κινηματογραφική κύματα ηχητικά,

Γειτονιά-γειτονιά από γενιά σε γενιά,

γυρνάνε ο λόγος που παραπατάνε σκάνε μετά.

Κοίταξε πως πάλι θα πέσουνε κεφάλια,

κι ήρθα ξανά την φάση να κάνω αυτή σμπαράλια.

Είναι τόσο αληθινό που προκαλεί καχυποψία,

είναι τόσο φονικό που δεν το δείχνει η νεκροψία τους καν.

Γιατί είναι Νους Ιθύνων τους ουρανούς

ανοίγω, στους ουραγούς αφήνω και πάει λέγοντας.

Κανόνι που όταν χώνει κανονιοβολισμούς,

πέφτουν κάτω όλοι, πόνο δίνει ο Λακεδαίμονας.

Για τα παιδιά της κερκίδας μας είναι αυτό,

για όσα παιδιά από παιδιά όπως κι εμείς είναι εδώ (είναι εδώ).

Από την γειτονιά μας σκάει στη δικιά σας,

ειν' υπόσχεση εκτόξευση στα συναισθήματα σας.

Για τα παιδιά της κερκίδας μας είναι αυτό,

για όσα παιδιά από παιδιά όπως κι εμείς είναι εδώ (είναι εδώ).

Από την γειτονιά μας σκάει στη δικιά σας,

ειν' υπόσχεση εκτόξευση…

6 Οπαδός – 2013 προσοχή!

Άκου το στορυ ναι
Ήμουν κι εγώ οπαδός,ήμουν κι εγώ οπαδός, ακου
Το γήπεδο έβλεπα θυμάμαι σα ναό για την ομάδα μου έχω παει τόσες φορές να καω
Σε κάθε ντέρμπι κάθε αγώνα ,πορεία και δακρυγόνα σώμα με σώμα, φωτοβολίδες και καπνογόνα χαμός
Ημουν και γω απτά παιδιά στα πίσω διαζώματα, απτους τύπους που δεν βλέπανε μπάλα μα μόνο χρώματα
Απτά παιδιά που χαν ψυχή και φωνή χείμαρρο και τραγουδούσαν στο ρυθμό που βάραγε το τύμπανο
Φανατισμένος θυμάμαι μέχρι το κόκκαλο αγαπούσα την ομάδα μα για κείνη ημουνα πρόβατο
Δεν είχα μάτια τοτε να δω την ουσία και όταν έχανε μονίμως με έφταιγε ή διαιτησία
Ο αρχηγός της εξεδρας ήταν αλάνι μα όσα έλεγε κανένας δεν τον είχε δει να κάνει κάθε λέξη του στα αυτιά μας σα διαταγή για επίθεση και ας ήταν το τσιρακι που τον τάιζε ή διοίκηση
Ήμουν κι εγώ οπαδός
Μεστό σκοτάδι τους

Στο γήπεδο τους εκεί
Για την ομάδα μου...
Σε κάθε ντερμπι χόρευαν τα εκατομμύρια μα το αποτέλεσμα το ξέραν απτά αποδυτηρια
Οσο τα φράγκα κάποιοι τα βγάζανε σε σακούλες οι μπάτσοι συλλαμβάνανε τα παιδιά με τις κουκούλες
Και εγώ να βριζω τη μάνα σου από απέναντι
Να σου πετάω φωτοβολίδες για ένα πέναλτι
Ανάμεσα μας μπάτσοι πρόεδροι και κερβεροι να φεύγουμε και οι δύο μας απ το γήπεδο απένταροι
Γιατί αν δεν σφαχτουμε εμείς θα πάμε πάνω τους γιατί θα κάψεις αυτούς αν δεν κάψεις τον μπατσο τους δες
Γιατί αν αδειάσουν απόψε τα γήπεδα τους αύριο δεν θα χουν να σπρώξουν κάπου τα ναρκωτικά τους
Κι άμα ρωτάς τι απογινανε τα παιδιά από τη θύρα που χωρευαμε στα ντερμπι αγκαλια
Είναι χαμένοι κι αυτοί, χαμένοι μέσα στα προβλήματα, μα που και που ακούω τις φωνές τους μέσα στα συνθήματα
Ήμουν κι εγώ οπαδός
Μεστό σκοτάδι τους
Στό γήπεδο τούς εκεί..Για την ομάδα μου...

7 Βάζω τέρμα – 2013

Κάθε μέρα και μια μάχη με μένα,

σαν να προσπαθώ να βρω στόχο με μάτια δεμένα,

Κάθε μέρα συμπλοκές, μ' απωθημένα και μ' ενοχές,

βάζω τέρμα, σ' έχω αφήσει στο χθες. (x2)

Νιώθω καλύτερος μπροστά μου πια κατήφορος,

και η συννεφιά μου πέρασε σαν έρωτας εφήμερος.

Πατάω γερά ξανά αφού βρήκα την απόδειξη,

δε με φοβίζει η ήττα ούτε από τρίτους η απόρριψη.

Έχω ρισκάρει τόσες φορές λάθος εν γνώσει μου,

έγινα μηδέν μα έμαθα τόσα από την πτώση μου.

Έψαξα μέσα μου να σβήσω την κατάχρηση,

έχασα το νου μου όταν βρήκα την απάντηση.

Δεν με ενδιαφέρουν τα πυρά πίσω απ'την πλάτη μου,

τα λάθη μου να βάλω σε σειρά να βρω την άκρη μου.

Ευελπιστώ σε έναν σύμμαχο πιστό,

κάποιον που θα λέει τα πάντα με το στόμα του κλειστό.

Δεν έχω χρόνο πια για χάσιμο, ούτε ένα δευτερόλεπτο,

χαράμισα τα πάντα μέχρι σήμερα στον πόλεμο.

Μισή ζωή μου μένει, την άλλη μισή την έπαιξα,

και δεν θυμάμαι αν μπλόφαρα, ή είχα φύλλο όταν την έχασα.

Κάθε μέρα και μια μάχη με μένα,

σαν να προσπαθώ να βρω στόχο με μάτια δεμένα.

Κάθε μέρα συμπλοκές, μ' απωθημένα και μ' ενοχές,

βάζω τέρμα, σ' έχω αφήσει στο χθες. (x2)

Μπαμπά θέλω να σε κάνω περήφανο,

κι ας με βλέπεις απείθαρχο, φαντασμένο κι ανίκανο.

Κι ίσως και να είχες δίκιο και το μόνο που με σώνει,

είναι να βρω μια πλούσια γυναίκα να παντρευτώ να της αλλάξω επίθετο.

Πες πως είμαι εδώ, τριήμερο στην ύπαιθρο,

χαμογελαστοί μπροστά στο τρίποδο.

Στον αυτόματο η κάμερα ν' απαθανατίζει το απίθανο,

κι αν βαρεθώ το ακίνδυνο, αφήνω εκεί το επίπεδο και γήπεδο.

Δεν είναι κακό μα δεν είμαι αυτό,

παίχτης δημιουργικός δεν παίζει λίμπερο.

Εγώ δεν αποτρέπω, εγώ δημιουργώ το κίνδυνο,

είμαι ήμερος όχι ήμερος πετώ κοντά στον ήλιο, Άνοιξη, Ίκαρος.

Κάθε μέρα μοιάζει με παρτίδα σκάκι,

όχι πάντα γαμάτη μα πάντα διαφορετική η μία απ'την άλλη.

Γιατί πιστεύω, ζω. Άστο,

θέλω να νιώθω πως τ'αξίζω να 'χω έστω κι ένα φύλλο όταν χάσω.

Κάθε μέρα και μια μάχη με μένα,

σαν να προσπαθώ να βρω στόχο με μάτια δεμένα.

Κάθε μέρα συμπλοκές, μ' απωθημένα και μ' ενοχές,

βάζω τέρμα, σ' έχω αφήσει στο χθες. (x2)

8 Το δέντρο – 2013

Με φύτεψε χέρι ανθρώπου δεκάδες χρόνια πριν
εδώ στην κορυφή του λόφου και από τότε κοιτώ
είμαι κομμάτι αυτού του τόπου
και ό,τι έχει ζήσει, καλό και κακό
το `χω ζήσει μαζί κι'εγώ
έχω γεννήσει κι'έχω θάψει τρεις γενιές
έχω θρηνήσει με τους ντόπιους τις πιο μεγάλες καταστροφές
θυμάμαι, ήταν Οκτώβρης του σαράντα
οι άντρες φύγαν για το μέτωπο
οι πιο πολλοί χαθήκανε για πάντα τότε
μετά στρατός κατοχής μετά φωτιά και πείνα
τι να πρωτοπώ για τα μαύρα τα χρόνια εκείνα
στα χώματα αυτά νεκρά θαμμένα γυναικόπαιδα
και αφήσανε εμένα για να σας πω τι έγινε αργότερα
ήρθε ο εμφύλιος μετά, τα αδέρφια σκότωναν αδέρφια
τα πάντα στάχτη για δεύτερη φορά
τι να σου πω άμα δε το δεις
τι να σου πω άμα δε το ζήσεις
οικογένειες ξεκληρίστηκαν, σπίτια κλείσαν ξανά
ήταν χειμώνας τόσα χρόνια
χρόνια γεμάτα μίσος και διχόνοια
ό,τι πιο άρρωστο στον κόσμο
είδα τα πάντα γύρω νεκρά

το μόνο που έμεινε όρθιο στων ανθρώπων την καρδιά
να τη ζεσταίνει, ελπίδα
καμένη γη, όνειρα καμένα, σπίτια καμένα
μονάχα πέτρες και σκοτάδι είχανε γύρω
παρ'όλα αυτά παλέψανε, πολέμησαν
και πάντοτε ελπίζανε πως θα ξαναφέρουνε πίσω τον ήλιο.

μνήμες νωπές από τον πόλεμο
ακόμη θάνατος μυρίζει κι'η ίδια νέκρα γύριζε στο νου τους
αφήσαν πίσω εικόνες απ'τον όλεθρο
το μόνο στήριγμα που υπήρχε γι'αυτούς, ο χέρι του διπλανού τους
πέτρα στην πέτρα χτίσανε τα σπίτια τους
μέρα τη μέρα ανέπνεαν τα στήθια τους
ώρα την ώρα ξέχναγαν
κι'όσο τα χρόνια πέρναγαν
όλοι το ίδιο εύχονταν,
να μην ξανάρθει η μέρα που απ'τον τόπο τους θα έφευγαν
κι'έτσι περνούσανε τα χρόνια
χαμογελούσαν οι άνθρωποι κι'ας υπήρχε γύρω τους τόση φτώχεια
κάθε χειμώνα, μ' αγώνα
την άνοιξη η σοδειά τους μ'ιδρώτα
ποτίζαν το χώμα να ζήσουν τα παιδιά τους
δεν είχαν να τους δώσουν σχεδόν τίποτα
έτσι κι'εκείνα αρκέστηκαν να πάρουν μονάχα απ'αυτούς τα ελάχιστα
γι'αυτό κι'όταν μεγάλωσαν
στιγμή δε το μετάνιωσαν
στην οικογένεια τους δε φέρθηκαν ποτέ αχάριστα

τώρα κοιτώ τη γενιά σου από `δώ
κι'αναρωτιέμαι τι συμβαίνει μέσα στο μυαλό και στην ψυχή σας
κανείς δεν αγωνίζεται για τίποτα
κανείς σας δεν ελπίζει σε τίποτα λες χάθηκε η φωνή σας

να βρειτε τα όνειρα σας, παιδί μου, να πολεμήσετε
ν'ανοίξετε το δρόμο να `ναι εκεί για τους νεότερους
κι'εγώ θα σας κοιτώ από `δω, θα γράφω ό,τι δω
και τον αγώνα σας θα πω σα δίδαγμα και στους επόμενους
να πας στους ανθρώπους να πεις
κι'αν σε ρωτήσουν ποιος σου το `πε
πες τους το δέντρο
πες τους το δέντρο
να πας στους ανθρώπους να πεις
πως ό,τι κι'αν συμβεί ποτέ μη χάσουν την πίστη και την ελπίδα τους
πως αν χαθήκαν στο λαβύρινθο της εποχής
να πολεμήσουν μέχρι τέλους για ν' αλλάξουνε τη μοίρα τους
πως αν θέλουνε να βιώσουν την ανάσταση τους
πρώτα μια βόλτα πρέπει να `παν στο Γολγοθά τους
κι'αν λείπει ο σεβασμός κι'η αγάπη μέσα απ'την ψυχή τους
να ψάξουνε να τα βρουν μέσα στην οικογένεια τους.

9 Οι άνθρωποι στα χρόνια μας – 2013

Περνάνε μια ζωή χαζεύοντας κάθε στιγμή
Πεθαίνοντας μένοντας μόνοι στον εαυτό τους
Αγάπη κι έρωτας απ'το καθιστικό τους
Ζωή απ' τη tv ταύτιση με τον αγαπημένο ηθοποιό τους ναι

Διαβάζουν όχι για να μορφωθούν μα να σπουδάσουν
Όχι για να εξελιχθούν μα μια καλή δουλειά να πιάσουν
Όχι, αυτοί ειν' οι στόχοι άνθρωποι στα χρόνια μας
Δεν κοιτάζουν μέσα μας προσέχουν την εικόνα μας

Δεν θέλουν να σ'αγαπήσουν μα να σ'ακουμπήσουν
Μαζί τους να ταυτιστείς να φτύσουν στο αυτί σου λόγια
Να μην είσαι γι'αυτούς απλά μιμήσου αυτό που θα 'θελες να ήσουν
Για να σε πείσουν πως πίσω δεν θα γυρίσουνε

Ανάβουν φωτιές όχι για να ζεσταθούν μα για κάψουν
Ζητάνε φως όχι να δουν μα για να λάμψουν
Αρκούνται στο να ψάξουν κι όχι στο να βρουν
Φοβούνται να σου ανοιχτούν, αρνούνται να πληγωθούν

Ζούνε το τώρα και ψυχορραγώντας ώρα ζητούν προχωρώντας
Μόνοι ζουν, οδηγούν μια κούρσα τερματισμού και τέρμα να βρουν
Μάχη, με πάθη στο μάτι του κυκλώνα
Τόσο μόνοι, τόσο μόνοι οι άνθρωποι αυτού του αιώνα

Ξέρουνε λίγο απ'όλα άρα δεν ξέρουν τίποτα
Τα θέλαν όλα και γι'αυτό δεν πήραν τίποτα
Νιώθουν ελεύθεροι κι ας ζουν πίσω απ' τα σίδερα
Οι άνθρωποι στα χρόνια μας, οι άνθρωποι του σήμερα

Νιώθουνε κυνηγοί κι ας είναι αυτοί το θήραμα
Λένε πως ειν' ξεχωριστοί κι ας ζουν στο πείραμα
Πιο σκλάβοι από ποτέ, αιχμάλωτοι στο σύστημα
Οι άνθρωποι στα χρόνια μας, οι άνθρωποι του σήμερα

Ζούνε την δεύτερη ζωή τους μέσα απ' το προφίλ τους
Αγκαλιά με την φωτογραφική μηχανή τους, δουλειά το pc τους
Μέσα απ'την απομόνωση τους ψάχνουν τρίτους για φίλους
Μιλιά δεν βγάζουν βουλιάζοντας την σιωπή τους

Μια κατάθλιψη ζωή απ'την κατάψυξη
Χειμώνας μόνιμα μέσα τους, οι άνθρωποι που μισούν να δουν Άνοιξη
Μασημένη τροφή μα ζουν μαζεμένοι μαζί ζουν
Στα ψυχοφάρμακα εθισμένοι να έχουν καλή διάθεση

Δεν θέλουν να σωθούν μα κάποιος να τους σώσει
Κάποιος να τους δώσει το χέρι στο χείλος του γκρεμού
Πάντα τους φόβιζε ο ήλιος το νου γιατί φοβίζει ατέλειες
Και λάθη καλύτερα γι'αυτούς λοιπόν σκοτάδι κοίτα...

Γάμα την μόρφωση τους, κοίτα στην ψυχή τους
Γάμα τα χαρτιά τους κοίταξε, μέσα στα σωθικά τους
Γάμα το χαμόγελο τους, γάμα το φέρσιμο τους
Έχουνε τα πάντα νομίζουνε, μα τίποτα δικό τους

Ξέρουνε λίγο απ'όλα άρα δεν ξέρουν τίποτα
Τα θέλαν όλα και γι'αυτό δεν πήραν τίποτα
Νιώθουν ελεύθεροι κι ας ζουν πίσω απ' τα σίδερα
Οι άνθρωποι στα χρόνια μας, οι άνθρωποι του σήμερα

Νιώθουνε κυνηγοί κι ας είναι αυτοί το θήραμα
Λένε πως ειν' ξεχωριστοί κι ας ζουν στο πείραμα
Πιο σκλάβοι από ποτέ, αιχμάλωτοι στο σύστημα
Οι άνθρωποι στα χρόνια μας, οι άνθρωποι του σήμερα

10 Φιλοσοφία ζωής – 2013

Φιλοσοφία ζωής, δεν μας φοβίζει τίποτα πια και κανείς,
τα πάθει μας μόνο κι εμείς.
Χαράξει διαδρομή στο λαβύρινθο της εποχής μας,
αποφεύγοντας το κέρβερο, φύλακα της φυλακής μας.

Κακές σκέψεις, επισκέψεις μας κάναν συχνά,
παρ' όλα αυτά τα βήματα μας στη γη πιο βαριά πατούσαν.
Βρεθήκαμε σε τόπους ξένους, δεθήκαμε μ' ανθρώπους τέτοιους,
που οι ματιές τους μας κάναν ευτυχισμένους.

Μοιράσαμε και φάγαμε πακέτα, γυρίσαμε απ' τη τρέλα,
όλα για τον τζόγο κι όλα για μία γυναίκα.
Εξαρτημένοι απ' τα πάθη μαθήματα ζωής,
μάθαμε κάτι, πρώτα φωτιά κι όλα στάχτη μετά.

Τα παίξαμε όλα σε μια μπιλιά, κόμπος στο λαιμό μας
θηλιά, και τα μυαλά μας στα κιγκλιδώματα.
Για μας υπάρχουνε μόνο δυο χρώματα, μαύρο ή κόκκινο,
ποντάρει σ' ένα ταυτόχρονα διάλεξε όροφο.

Δεν μας φοβίζει τίποτα πια και κανείς...
(Τι;) Φιλοσοφία ζωής!...

Τα πάθη μας μόνο κι εμείς...
(Τι;) Φιλοσοφία ζωής, φιλοσοφία ζωής!...

Πήραμε την ζωή μας στη πλάκα,
χαμογελάγαμε όταν βλέπαμε νερά μέσα στη βάρκα.
Ήμασταν πάντοτε ατάραχοι μπροστά στη καρμανιόλα,
Την καρδιά μας δεν την άγγιξε ποτέ καμιά καριόλα.

Είδαμε φίλους στο κουτί, μάθαμε δεν υπάρχει απάντηση,
άμα ρωτάς γιατί θα σου απαντήσει η ζωή με σιωπή,
και δάκρυα, η κόλαση για 'μας εδάφη πάτρια,
Περνάγαμε συχνά για ένα γεια μ' ανοιχτά τετράδια,

Το τέλος μας, το ξέρει ο διάβολος γάμα το πεπρωμένο μας,
σκηνοθεσία ζωής, μίσος και έρωτας.
Κι όταν ρωτήσανε ποσό, "Πόσα θέλετε; Πείτε.",
Κωλοδάχτυλο στη μούρη τους, "Το ραπ μας δεν πωλείται!".

Η μουσική μας δεν έγινε στιγμή το μαγαζί μας,
κι η τιμή μας δεν ορίζετε όσο το ραπ είναι η ζωή μας.
Βουτιά θανάτου μοιάζει σ' αγριεμένη θάλασσα,
Πολεμιστές ζωής, μας γέννησε μήτρα σπαρτιάτισσα...

Δεν μας φοβίζει τίποτα πια και κανείς...
(Τι;) Φιλοσοφία ζωής!...
Τα πάθη μας μόνο κι εμείς...
(Τι;) Φιλοσοφία ζωής, φιλοσοφία ζωής!...

11 Εκεί έξω – 2013

Είναι στιγμές, αγκαλιές και φιλία, σπίθες που γίναν φωτιά,

γραμμές που 'χω γράψει από τα παλιά.

Μες την καρδιά μου βουτιά, ανακαλύπτω τον πυθμένα της,

και αν γράφει στίχους η αγάπη δανείστηκα την πένα της.

Χρόνια πανέμορφα με την πιο έντονη απόχρωση,

ευτυχισμένος άνθρωπος άτρωτος μες την κόλαση.

Χρωστούσα λόγια στους δικούς μου να πω,

το πιο μεγάλο ευχαριστώ για τις στιγμές που μας δοκίμασαν.

Και 'χω φυλάξει στην καρδιά μου θησαυρούς,

που τους μίσους τους έκανα στίχους στην μουσική για ν' ακούς.

Σου 'χω φυλάξει ένα φεγγάρι και έναν ήλιο απ' το χθες,

για όταν σε ξεχνάνε οι άλλοι, κάποιον φίλο όταν θες.

Όσο για εκείνους που στα δύσκολα μου σταθήκαν,

τα αισθήματα μου για εσάς πότε δεν χάθηκαν.

Δεν παίζει ρόλο το πότε, το που, το πόσο,

θυμάμαι την αγάπη σας και αυτή θα ανταποδώσω.

Γιατί είναι άνθρωποι εκεί έξω και χαμόγελα,

που μας δοθήκανε κάποτε, κάπου απλόχερα.

Γιατί είναι μάτια που στα μάτια μας κοιτάνε,

καρδιές για μας χτυπάνε, ο λόγος που νιώθουμε όμορφα.

Γιατί είναι πράγματα εκεί έξω ανεκτίμητα,

που κάνουν να μοιάζουν ασήμαντα τα χρήματα.

Τα μόνα θαύματα που αντίκρισα ως και σήμερα,

που η ομορφιά τους δεν χωρά μέσα σε κείμενα.

Μην με ρωτάς το γιατί, δεν έχω λόγια,

αφέθηκα, μου χτύπησες και άνοιξα την πόρτα.

Σαν κάθετη τομή χαράζεις ρότα,

και ακολουθεί το άρωμα της εποχής, χαμήλωσε τα φώτα.

Η πιο μεγάλη αρετή σε αυτή την σφαίρα,

πλημμυρίζει το χαρτί μου με μελάνι και αιθέρα.

Είναι η αγάπη των ανθρώπων εκεί έξω,

τα χέρια που με κράτησαν όταν πήγα να πέσω

και 'γω να τρέξω να τους πω από κοντά,

για όσα υπάρχουν και δεν φαίνονται με γυμνή ματιά.

Όταν ζητάς μια συντροφιά και λιώνεις από τον πόνο,

εκεί που χάνεις την ανάσα σου γίνομαι οξυγόνο.

Το μόνο αγαθό ο πνεύμονας ζωής,

συνοδοιπόροι σε αυτό το ταξίδι αναψυχής.

Είμαι υπόχρεος σε οποίον αντέχει στο πλευρό μου

υποκρίνεται το είναι μου και αφήνω τον στύλο μου.

Γιατί είναι άνθρωποι εκεί έξω και χαμόγελα,

που μας δοθήκανε κάποτε, κάπου απλόχερα.

Γιατί είναι μάτια που στα μάτια μας κοιτάνε,

καρδιές για μας χτυπάνε, ο λόγος που νιώθουμε όμορφα.

Γιατί είναι πράγματα εκεί έξω ανεκτίμητα,

που κάνουν να μοιάζουν ασήμαντα τα χρήματα.

Τα μόνα θαύματα που αντίκρισα ως και σήμερα,

που η ομορφιά τους δεν χωρά μέσα σε κείμενα.

24. Λεξ

1 Καταδίκη – 2014

Κι αναζητώ σ' άλλα επίπεδα τη λύτρωση
Μιλάω με πεθαμένους όταν γράφω κουπλέ
Έχω τον Biggie να κοζάρει πίσω απ' τον καναπέ
Να με μαλώνει για κανόνες που δεν τήρησα ποτέ
Προσπαθώντας σαν τον Cash να περπατάω στη γραμμή
Άμα δεν είμαι καλλιτέχνης είμαι για κλινική
Grand Theft Auto σε μια plasma που ήρθε δίχως κουτί
Κι ο ψηλός χρεώθηκε για ένα δερμάτινο
Ο Pun θα στράβωνε άμα μ' άκουγε σ' αυτή τη στροφή
Γιατί οι εικόνες στο κεφάλι μού γαμάν τη ροή
Ψάχνω τρόπους να ενώσω στίχο με μουσική
Και μια να φέρνει 2 αυγά όταν ξυπνάω το πρωί
Το χέρι τρέμει όταν σπάει και ρίχνει χασίς
Δεν πειράζει άσ' το να πέσει για όσους φύγαν νωρίς
Ποια είναι αυτή η δικαιοσύνη που όλο ψάχνεις να βρεις
Λες και νοιάστηκε κανείς τι θα απογίνουμε εμείς
Τόσα φίδια που σα φίλους σου θα εμπιστευτείς
Τόσες καριόλες εκεί έξω μία θα ερωτευτείς
Τόσα όνειρα χαμένα για να απογοητευτείς
Είναι τα πάντα ενάντια μας παίξ' το να πληρωθείς
Καλοκαίρι '14 αδερφούλη το ζεις
Περιμένω τον Ιούλιο σαν παραθεριστής
Γιατί όταν μένω από τα πάντα έχω ανάγκη από ένα κίνητρο
Μαζεύω φράγκα να ποντάρω στο Παγκόσμιο Κύπελλο

Η πόλη μου Θεσσαλονίκη Α.Κ.Α. Καταδίκη
Οι μέρες μου κυλάνε δίχως νόημα
Φοβάμαι μη γλιστρήσω από τον έβδομο σκόπιμα
Αυτό το λέω πρόβλημα

Έχω σχέδιο διαφυγής κι ίσως τα καταφέρω
Να πάω σε πόλεις που ούτε καν μπορώ να προφέρω
Λέω Buenos Aires Rio de Janeiro
Είπα Buenos Aires Rio de Janeiro

Τι κοιτάς ρε εδώ τα πράγματα είναι σκάρτα
Προτού καν οι πρώτοι παλιοί κατέβουν από τ' άστρα
Άνθρωποι ικανοί δεν έχουν φράγκα ούτε για νοίκι
Παιδιά από επαρχία βγάζουν δρόμο Σαλονίκη
Οι μικροαστοί φωνάζουν πως ο κόσμος τους ανήκει
Κι αρνούνται να πιστέψουν όσα το κουτί δε δείχνει
Είμαστε όλοι κολλημένοι ε ποιος εγκαταλείπει
Άσε μας να διηγηθούμε ιστορίες απ' την κρύπτη
Σκοτεινές σα voodoo απ' τα πέρα του ωκεανού
Δύο τέσσερις κάθετος εφτά έχω το νου
Τρέμει το βλέφαρο του αριστερού μου ματιού
Σαν κάποιο αρχέγονο κακό να μας γυρεύει παντού
Ως το μέλλον στον καιρό του μολυσμένου ουρανού
Που αλλάζει χρώμα με το πάτημα ενός μόνο κουμπιού
Ταμπέλες neon διαφημίσεις ψηφιακού οργασμού
Στρατοί φονιάδων στην υπηρεσία του νέου Θεού
Τα ίδια κόζια όπως τα ξες ανασφάλεια και stress
Κι η φωνή ενός μαλάκα να φωνάζει εντολές
Σκλαβοπάζαρα που κάποιοι ονόμασαν δουλειές
Με το κεφάλι σου σκυφτό τηρείς τις περγαμηνές
Συμπλοκές αίμα στα πεζοδρόμια, μαχαιριές
Είδα ένα φίλο μου στον ύπνο μου να πέφτει απ' αυτές
Είδα την έτσι στην πλατεία μ' ένα φλώρο προχθές
Γιατί ο πόνος είναι αόρατος μα οι ουλές φανερές
Το όραμα μου πανικός 40 και πυρετός
Παραλήρημα λιακάδα και δε βλέπω το φως
Όσοι δε βλέπουν ό, τι βλέπω λένε τι βλέπει αυτός
Μα είναι τιμή μου να είμ' αυτός που τα βλέπει αλλιώς

Η πόλη μου Θεσσαλονίκη Α.Κ.Α. Καταδίκη
Οι μέρες μου κυλάνε δίχως νόημα
Φοβάμαι μη γλιστρήσω από τον έβδομο σκόπιμα
Αυτό το λέω πρόβλημα
Έχω σχέδιο διαφυγής κι ίσως τα καταφέρω
Να πάω σε πόλεις που ούτε καν μπορώ να προφέρω
Λέω Buenos Aires Rio de Janeiro
Είπα Buenos Aires Rio de Janeiro

Αλητείες με αιτίες και λοιπές ιστορίες
Τ.Κ.Π. με βωμολοχίες και οδομαχίες
Παραβάσεις, αποφάσεις και κατηγορίες
Προβληματικά παιδιά από τις Ελλάδας πλατείες

Δικαιολογίες για τις αποτυχίες
Γιατροσόφια και φαρμάκια για τις ανησυχίες
Φιλοσοφίες σε κάτι γωνίες
Παραληρήματα και στιχομυθίες
Αυτή είναι η έδρα μας κι εντός αυτής ρουφιάνοι
Πόσο τον δίνει Γιάννη; τον άσσο που δε χάνει
Μαλάκα στο ΄χα πει ο καύσωνας θα μας ξεκάνει
Γεράσαμε, οι μπόμπιρες βουτάν στο συντριβάνι

Ξέρεις την φάση μου, το αγύριστο κεφάλι μου
Σκέφτομαι τη ζωή μου με τα μούτρα στην παλάμη μου
Κι αν βάλω τέλος ποιοι θα κλάψουνε για πάρτη μου
Σκέφτομαι τη ζωή μου με τα μούτρα στην παλάμη μου
Τώρα μονάχος σ΄ένα βρώμικο διαμέρισμα
Ακόμα περιμένω το κοινωνικό τους μέρισμα
Κι αυτός ο καύσωνας δε λέει να φύγει
Σταυρό φιλάω τ΄αδέρφια μου και βγαίνω για κυνήγι

Θέλω ο γιος μου να γίνει κοινωνική απειλή
Να χτυπάει με μίσος αυτά που ΄χω σιχαθεί
Εκεί που βλέπουνε αγάπη εγώ βλέπω συντρίμμια
Κοιτάω την Εγνατία ξημερώματα απ΄τα Ίμια
Αυτά τα μάτια μου τα βλέπουν όλα μαύρα
Κι οι παιδικοί μου φίλοι μου γυρνάνε τσιγάρα
Για δες που νοσταλγήσαμε τις μέρες του κρύου
Άιντα Τζόνι, βάλε Motörhead και πάμε Μαρτίου
Ποιο μπαρ φιλοξενεί τη μοναξιά σου απόψε;
Όλο μπλέκεις, σε φάσεις που ποτέ δεν ελέγχεις
Πάντα λέω στον εαυτό μου "τσάκαλε να προσέχεις"
Είμαστε όλοι αίμα, σάρκα κι οστά μη την βλέπεις(?...)
Έχουμε μεγαλώσει προφανώς πάει να πει
Αντί να κλέβω από τη μάνα μου με κλέβει αυτή
Το ζούμε μαζί (σσσς!), που ΄σαι κορμί;
Είπες πως θα περάσεις κι από τότε έχεις χαθεί

Ξέρεις την φάση μου, το αγύριστο κεφάλι μου
Σκέφτομαι τη ζωή μου με τα μούτρα στην παλάμη μου
Κι αν βάλω τέλος ποιοι θα κλάψουνε για πάρτη μου
Σκέφτομαι τη ζωή μου με τα μούτρα στην παλάμη μου
Τώρα μονάχος σ΄ένα βρώμικο διαμέρισμα
Ακόμα περιμένω το κοινωνικό τους μέρισμα

Κι αυτός ο καύσωνας δε λέει να φύγει
Σταυρό φιλάω τ΄αδέρφια μου και βγαίνω για κυνήγι

2 Τ.Γ.Κ. - 2014

Η ανεργία οδηγεί στην αφραγκία
Η αφραγκία συχνά οδηγεί στην παρανομία
Θα δεις μάτια να γυαλίζουν για μια ευκαιρία
Όσοι δεν πείστηκαν το βρήκαν μπροστά τους σε μια γωνία
Απ'το '00 ως το '90 όλα είναι σικέ
Για αυτό οι αλήτικες μέρες δεν περάσουν ποτέ
Κι αφού με κόβεις με στυλάκι "πόσα ξες πονηρέ;"
Δράση κάτω απ'το φεγγάρι για να δεις τι ζειπαί
Παίζει εκπροσώπηση για λίγους, αδερφούς όχι φίλους
Δεν παίζει σχέση ουδεμία με τους άλλους του είδους
Προσωπικότητα δικιά μας, όχι λόγια από τρίτους
Άρα σχέση ουδεμία με τους άλλους του είδους
"Κολλημένους" μας λένε, που βλέπουν όλα απόλυτα
Αυτοί γεμίζουν μέτρα να μας πούνε τ'αυτονόητα
Όταν μας βλέπουν βάζουν τα πιο λαμπερά χαμόγελα
Και πέφτουνε στα γόνατα σαν να κρατάμε αυτόματα
Λένε πολλά, κινούνται κομματικά
Αποδεικνύοντας πως δεν είναι δικά μας παιδιά
Δε θα χωρούσαν ποτέ στου στήθους μου τ'αριστερά
Κι αν τους έπαιρνα λεφτά δε θα'τανε δανεικά
Και πάμε ακόμα από τα μέρη που δεν σβήνει η φωτιά
Ώρες ανήσυχες, λόγια και βλέμματα κοφτερά
Φέρομαι απότομα και νιώθω δικαιωμένος μετά
Γιατί έχω νεύρα δίχως λόγο και δε πάω καλά
Με την ψυχή στο στόμα σαν το έργο ζούμε το έργο μας
Μπλεγμένοι στον ιστό της αράχνης μέχρι το τέλος μας
Μαθημένοι να πονάμε για τα θέλω μας
Δεν παίζει στάλα λογικής μες στο μπουρδέλο μας

Ρωτάν τι παίζει με μας και με ποιους είμαστε
Τέχνη για κολλημένους, αυτό είμαστε
Απ'τις καβάτζες, στα πάρκα και τις πλατείες μας

Παλεύουμε σκληρά για να πούμε τις ιστορίες μας
Ρωτάν τι παίζει με μας και με ποιους είμαστε
Τέχνη για κολλημένους, αυτό είμαστε
Ζούμε ακόμα τις μέρες της αλητείας μας
Εφόσον δεν μπορούμε να βρούμε την ηρεμία μας

Δεν θ'ακούσεις να ρωτάνε: ε που χάθηκες Λεξ;
Στο δω κι εκεί σκάω κι ακολουθώ μυρωδιές
Έχω συνήθεις κακές από παλιές εποχές
Πριν γίνει μόδα στην πόλη το στυλ απ'τις γειτονιές
Πρέπει να νιώθουν ωραίοι όταν φοράνε ότι έχουν
Η έτσι φεύγει με τα φράγκα τους εάν δεν προσέχουν
Έχω ορέξεις βραδυνές, με τεστάρω ν'αντέχουν
Γιατί αλητεύω από τις μέρες του να τους δω να τρέχουν
Τελευταια δεν μου παει ο καιρός,
Θελω τα πάρκα που μετρούσε ο σεβασμός σαν χρυσός
Ίσως τις ήμερες που ψηνόσουν όταν ήσουν μικρός,
Με αλάνια που αν κώλωνες σε αφήνανε εκτός
Είμαστε ακόμα τα κωλόπαιδα από τη γειτονιά,
Όσο οι άλλοι αγκαλιάζονταν ανησυχητικά
Είδα αδέρφια μέσα στα αίματα πριν τα 17,
Σε Φάληρο, κέντρο, Ήμια, Καλαμαριά
Άνδρες μας κάνανε οι κόντρες και τα κυνηγητά,
Στριμωγμένοι στην γωνία να μην τρώμε παπά
Όταν ο φόβος είναι σύμμαχος και τα όρια στενά,
Πρέπει με το σκατό στην κάλτσα να μην φας την μαγκιά
Χρόνια 29 που μοιάζουνε με ταινία,
Κάποιος με ανάγκασε να αναλάβω την ερμηνεία
Ξέρω τα κόζια πιο καλά και έτσι δεν γίνομαι λεία,
Ματώνω beats όσο ποζάρουνε στην φωτογραφία
Και αγχώνονται οι ρουφιάνοι σαν να είμαι οπλισμένο γκάνι,
Ειρηνιστές φωνάζουνε "ο κοντός το παρακάνει

Μα όσοι ξέρουν ξέρουν, είναι άλλο αυτό που κάνει,
Γραμμή προς γραμμή χωρίς τραπέζι και μπουκάλι

Ρωτάν' τι παίζει με εμάς και με ποιους είμαστε
Τέχνη για κολλημένους, αυτό είμαστε
Απ' τις καβάντζες στα πάρκα και τις πλατείες μας
Παλεύουμε σκληρά για να πούμε τις ιστορίες μας
Ρωτάν' τι παίζει με εμάς και με ποιους είμαστε
Τέχνη για κολλημένους, αυτό είμαστε
Ζούμε ακόμα τις μέρες της αλητείας μας,
Εφόσον δεν μπορούμε να βρούμε την ηρεμία μας

3 Μουσική για τσόγλανους – 2014

Σ' αυτό το χάος μας κανείς δεν περιμένει
Μονίμως κερδισμένοι, άριστα εκπαιδευμένοι
Όλοι γύρω σου κοιτάνε σαστισμένοι
Όταν σε δεύτερα τριάντα αφήνεις πίσω ό, τι σε δένει
Πήρες χαμπάρι ότι ζεις στο περιθώριο
Μια μέρα βροχερή με γλίτσα στο πεζοδρόμιο
Δε χανόμαστε, κρατάμε γερά
Γιατί ο δρόμος ανατρέφει τα σκληρότερα παιδιά
Του '90 γενιά αλά ελληνικά
Τζίνα στα δημοτικά και μαγκιές στην Πρασιά
Σιλικόνη στα τσι-πάπου, σκουλαρίκια στ' αυτιά
Πες μου τη δισκογραφία ή βγάλ' τη μπλούζα γενιά (βγάλ' τη)
Έχεις δυο μάτια που αλήθεια έχουν δει
Κι οι δικοί σου σ' αγαπάνε κι όταν είσαι ταπί (το ξες;)
Άσε τον φλώρο να νομίζει πως ζει

Με τη μπέμπα στη μπέμπα τρέχει στην παραλιακή
Στ' ακουστικά σου τσόγλανων μουσική
Ιερή σαν σχέση που 'ναι αληθινή (αληθινή)
Ενώ καριόλες κυνηγάνε εξασφάλιση
Καθόλου αγάπη, μόνο πούτσα κι εκμετάλλευση
Δίχως φράγκα, με δικαίωμα στο όνειρο όπως όλοι τους
Φιλόδοξα φτωχόπαιδα που παίζουνε τον κώλο τους
Θες να μάθεις ποιος είμαι; τράβα ρώτα τους
Ο ένας μες στους τόσους που εξιστορούν το story τους

Μου λένε "ΛΕΞ, όρμα τους, γάμα την εικόνα τους"
Πώς θα τη χαρακτήριζα; μουσική για τσόγλανους
Ελλάδα φτώχεια, αμφίβολο το αύριο
Μαθαίνει πιο καλά όποιος μαθαίνει με το άγριο
Μου λένε "όρμα τους, ενάντια στη μόδα τους"
Πώς θα τη χαρακτήριζα; μουσική για τσόγλανους
Ελλάδα φτώχεια, αμφίβολο το αύριο
Μαθαίνει πιο καλά όποιος μαθαίνει με το άγριο

Αν δε γνώριζα ίσως να την πατούσα
Μα όσο με θυμάμαι πάντα βρώμικα χτυπούσα
Δεν κοιμόμουνα καλά τις φορές που μασούσα
Πατάω σ' ηχητικά χαλιά με σκατωμένα παπούτσια
Κι έχω μέσα μου ορμές, παλιές σαν την Ακρόπολη
Με φούσκα το κεφάλι μου, κατηφορίζω την Μπότσαρη
Αυτές οι σκέψεις μου γαζώνουν σαν αμάξια
Αλήθεια ή παράνοια; σκιές τα εργοτάξια
Με φτιάχνει να μυρίζω Θερμαϊκό περπατώντας
Γι' αυτό νιώθω πιο καλά όταν πλησιάζω στην Όλγας
Με ρωτάνε τι συμβαίνει κι η Σαλούγκα ασχημαίνει
Δε γνωρίζω, αυτή η πόλη μοιάζει βομβαρδισμένη
Ρομαντικά κόκκινα φώτα να χαίρονται οι φαντασμένοι
Κι εμείς μες στα συντρίμμια της καλά καβατζωμένοι
Το φτύνω στα μικρόφωνα για όποιον καταλαβαίνει

Πως θα τρέχανε ακόμη αν ήμασταν ενωμένοι
Έχω το πλάνο μου και τσόγλανους μαζί μου γι' αυτό
Το colpo grosso, την τέλεια κομπίνα στο μυαλό
Θα γίνουμε αδερφέ μου μία νύχτα στο υπόγειο
Με γάντια και σκουφιά μπροστά απ' το χρηματοκιβώτιο
Όνομα κωδικό "απόδραση απ' τα σκατά"
Ένα εξωτικό νησί και δυο νταλίκες λεφτά
Απ' τα παλιά θα θυμόμαστε μονάχα τα καλά
Σαν το καλοκαίρι του έντεκα '11 στο πάρκο του Φωκά

Μου λένε "ΛΕΞ, όρμα τους, γάμα την εικόνα τους"
Πώς θα τη χαρακτήριζα; μουσική για τσόγλανους
Ελλάδα φτώχεια, αμφίβολο το αύριο
Μαθαίνει πιο καλά όποιος μαθαίνει με το άγριο
Μου λένε "όρμα τους, ενάντια στη μόδα τους"
Πώς θα τη χαρακτήριζα; μουσική για τσόγλανους
Ελλάδα φτώχεια, αμφίβολο το αύριο
Μαθαίνει πιο καλά όποιος μαθαίνει με το άγριο

Είμαι γύρα για χρήμα, ρίμα ως το τρίμμα
Το φαινόμενο, Ronaldo Nazário de Lima
Κι έχω πάντα την ευθύνη για όσα πάθω
Θα με βρεις στο ρκο-πά την χτα-νύ σαν τον Λιάκο
Είπα στον παραγωγό "μη με κρατάς πίσω όταν έχω να πω"
Μου 'πε θ' αναγνωριστώ, όταν συγχωρεθώ
Κι αν αργήσει αυτό, μέχρι τότε
Μέχρι τότε

Μου λένε "ΛΕΞ, όρμα τους, γάμα την εικόνα τους"
Πώς θα τη χαρακτήριζα; μουσική για τσόγλανους
Ελλάδα φτώχεια, αμφίβολο το αύριο
Μαθαίνει πιο καλά όποιος μαθαίνει με το άγριο
Μου λένε "όρμα τους, ενάντια στη μόδα τους"
Πώς θα τη χαρακτήριζα; μουσική για τσόγλανους

Ελλάδα φτώχεια, αμφίβολο το αύριο
Μαθαίνει πιο καλά όποιος μαθαίνει με το άγριο

Μουσική για τσόγλανους

4 Απλοί άνθρωποι – 2014

Αταξία κι αφραγκία, πρόβλημα μου χρόνιο
μα αν είχα ίσως τα ‘χανα πίσω απ τ’ αεροδρόμιο.
Αγάπες μου παλιές φωνάζουν κάλο κατευόδιο
τα χρόνια με δίδαξαν για κάλο κάθε εμπόδιο.
Μικρός στο μάτι μ’ είπαν, μ’ αυτό είναι προνόμιο
τρυπώνω και καρφώνω σαν ψηλός στο Ποσειδώνιο.
Εκεί έξω αναζητώντας ντάμες δίχως βαλέ
λιάρεσκωξέ καλές για ένα τσίμπο στο WC.
Τα χρόνια με δίδαξαν σε πουλάνε κι οι δικοί σου
κι αν αράζουμε μαζί είναι εξηγήσου ή γαμήσου.
Πικρή αλήθεια οι πιο κοντινοί γαμιούνται πρώτοι
ο δώσαν του δώσαντος σαν τον πληροφοριοδότη.
Έχω αγάπη για όλα τα λυκόπουλα μου στη γύρα
μπλέκουνε ράκια με μπύρα, ξερνάν στον ανελκυστήρα.
Οι επόμενοι εμείς διαμάντια μες στη σαπίλα
για αυτό τους έχω στη καρδιά μου κι όταν γίνονται φύρα.
Δεν είναι ψέμα πως αυτή η πόλη μ’ έχει τρελάνει
ένα μεγάλο άντε γαμήσου από τη Θέρμη ως το Ποτάμι.
Θεέ μου τι λέω, μάνα ο γιος σου τα χάνει
όλα οδηγούν Σταυρούπολη σαν το εικοσι-εφτάρι.

Ζούμε στη νύφη, οι πιο πολλοί μας άφραγκοι
Απλοί άνθρωποι καλή παρέα και κάνναβη

Ζορισμένοι μα άνετοι για αυτό κοιτάνε άναυδοι
1 3 1 2 όλοι οι μπάτσοι μπάσταρδοι (x2)

Εδώ κρατάμε παραδόσεις τόσα χρονιά έτσι και φέτο
οι άνθρωποι μου στυλ στον γκρεμισμένο Αλέκο.
Μετά τη δύση του ηλίου έλα να πάμε μια τσάρκα
πίσω στα πάρκα που ακούμε ραπ και ψήνουμε σάρκα.
Από ανατολή ως δύση σε σπίτια και σκαλοπάτια
όλοι ψάχνουν αυτό που κοκκινίζει τα μάτια.
Το δαγκώνουν οι εχθροί και το μοιράζονται οι φίλοι
σε μια ζωή πιο υποφερτή με ένα φιτίλι στα χείλη.
Εϊ ποιος θα κρίνει εμάς κι όλα αυτά που βιώνουμε
κάποιες μέρες ζούμε τις άλλες επιβιώνουμε.
Εδώ μαζεύουν για να ξεπληρώσουν την πόρτα
κι άλλοι πληρώνουμε με ίδρωτα, νοίκια, νερά και φώτα.
Μέσα στο στόμα του λύκου στο ακριβώς όχι περίπου
εδώ γεμίζουμε κεφάλι στα αρχαία της Μελενίκου.
Κάθε νύχτα η συμμορία είναι σε πλήρη απαρτία
κάθε αμαρτία είναι γλυκιά σαν πα-πα-πα παρανομία.
Κι εφόσον δεν παίζει μια ρισκάρω να δώσω μια
σ' αυτόν τον λίτη στο απέναντι παγκάκι ευκαιρία.
Μέσα σ' αυτό το μπουρδέλο ψάχνεις να βρεις ηρεμία
μα όλου μας μπαίνουν ιδέες κάτι απογεύματα κρύα

Ζούμε στη νύφη, οι πιο πολλοί μας άφραγκοι
Απλοί άνθρωποι καλή παρέα και κάνναβη
Ζορισμένοι μα άνετοι για αυτό κοιτάνε άναυδοι
1 3 1 2 όλοι οι μπάτσοι μπάσταρδοι

5 Φράχτης – 2014

Στήσε το beat και τράβα μου μια κλωτσιά
τσουλάω σα μπάλα στο χορτάρι του Μαρακανά
σκάω με πέντε στραβωμένους από τα ανατολικά
και λέω που ‘ναι τα λεφτά λες και ‘χω κάνει δουλειά
Έχω τα πλάνα μου και ελπίζω να κερδίσω απ’ αυτά
αν χρειαστεί θα βγω με δίκαννο να ψάξω δουλειά,
προς το παρόν να πεις στην έτσι δεν ζητάω πολλά
μόνο ταινίες του Σκορσέζε και γαμήσια μετά
Μετά θα βγω και θα γυρέψω το απόλυτο ειδύλλιο,
καφέ, τσιγάρα, μουσικές από βινύλιο
όμορφα μάτια και ένα εξοχικό στο Πήλιο
Τα αλάνια κυνηγάνε τη μια στο εκατομμύριο
και μ’ ακούνε
και με νιώθουνε
ΜΕΧΡΙ ΤΙΣ ΚΑΥΤΕΣ
και όταν με βλέπουνε στο δρόμο λένε “που’σαι ρε ΛΕΞ”
Είμαι εδώ γύρω όπως και συ γινόμουνα με δραχμές
και τ’ όνομα μου έχει ακουστεί σε όλες τις περιοχές

Μου είπαν να βγω και να τα πω οι παλιοί στο παγκάκι
αυτή η πόλη είναι σπίτι μου απ’ άκρη σ’ άκρη
Γαμιούνται οι μπάτσοι φωνάζω και πηδάω απ’ το φράκτη
αυτή η πόλη είναι σπίτι μου απ’ άκρη σ’ άκρη

Τέσσερις τοίχοι που ξυπνάω είναι η έδρα μου
σκουπίδια και κεραίες τηλεοράσεων είναι η θέα μου
Βγαίνω απ’ την πόρτα μου να πάρω τον αέρα μου
γουρούνια στα 24ωρα χαλάν τη μέρα μου,
Έχω στοιχεία κάπου στο κωλομέρι
σε ένα levis αγορασμένο από δεύτερο χέρι
Δεν είμαι φορτωμένος και αυτό δεν το συμφέρει
με θυμάται από το πάρκο λέει πέρσι το καλοκαίρι,

αυτή είναι η πόλη μου και γεύτηκα τη βια της
και η λάσπη στα παππούτσια μου έχει την ιστορία της
αν έφυγα για λίγο ήταν όλα για χατίρι της
μα επέστρεψα ξανά να διηγηθώ την αλητεία της,
δεν τους πιστεύω ούτε καν τους χωνεύω
θα τους έριχνα απ' τη σκάλα τους αν με ένοιαζε να ανέβω
γράφω ραπς μέσα στο σπίτι και μετά τα χορεύω
έτσι γουστάρω, την κουζίνα μπουρδέλο όταν μαγειρεύω

Μου είπαν να βγω και να τα πω οι παλιοί στο παγκάκι
αυτή η πόλη είναι σπίτι μου απ' άκρη σ' άκρη
Γαμιούνται οι μπάτσοι φωνάζω και πηδάω απ' το φράκτη
αυτή η πόλη είναι σπίτι μου απ' άκρη σ' άκρη

Εδώ και 'κει με ευελιξία πρίγκιπα απ' τη Περσία
Θεσσαλονίκη city καταδίκη όλα είναι κρύα
Όσα δε σκότωσε η βία σκοτώνει η αδιαφορία
έχω μαζί μου το θεό και στο μπρελόκ παναγία
είδα το χάρο στη γωνία και το διάολο στα θεία
γι' αυτό κρατάω πισινές για αυτό που λεν κοινωνία
μια μπάντα απ' την πλατεία λέει τέρμα τα αστεία
και εγώ κοιμάμαι και ονειρεύομαι την τέλεια ληστεία
ρουφιάνοι εν αποστρατεία πρέφα στα καφενεία
Δεν μπορείς να εμπιστευτείς ούτε την τρίτη ηλικία
μας κρίνουνε με ευκολία κοιτάνε με καχυποψία
λες και τα χρόνια τους τους δώσανε τη δικαιοδοσία
αι να δούμε τι η επόμενη χρονιά θα μας φέρει
ποιος ξέρει μπορεί να 'χουμε και μεις κάπου ένα αστέρι,
θα μπω σ' ένα πουλί να φύγω για έξω καλοκαίρι
τουρμπάνι στο κεφάλι και τσοκό από Ταγκέρη.

Μου είπαν να βγω και να τα πω οι παλιοί στο παγκάκι
αυτή η πόλη είναι σπίτι μου απ' άκρη σ' άκρη

Γαμιούνται οι μπάτσοι φωνάζω και πηδάω απ’ το φράκτη
αυτή η πόλη είναι σπίτι μου απ’ άκρη σ’ άκρη

6 Καλό μήνα – 2014

Είπα στα αδέρφια μου το πλάνο για όταν την κάνω
δύο τελείες στην ευθεία και άλλη μία από πάνω
Δεν έχω πολλά και όλα θα τα ρισκάρω
γι’αυτό δεν ξέρω αν θα ρεφάρω ή θα ανταμώσω το χάρο
Ξυπνάω με νεύρα στο κρεβάτι που δεν έχουν πλάκα
η γκόμενα μου με ρωτάει <<Τι είναι αυτά ρε μαλάκα;>>
Έβγαλα μόνος μου τα μάτια μου, θέε μου, μ’αυτά που είδα
και έκλεισα τα παντζούρια να μη μπει ηλιαχτίδα
Καλό μήνα με ταπεινοφροσύνη και πείνα, μια απ’τα ίδια
φοβάμαι πως δεν έχω τ’αρχίδια
Είναι τα πάντα εκεί έξω θέμα επιλογής:
Ψειριστράκιας, εργαζόμενος ή νταλαβεριτζής
Σα να μη τρέχει μία, με καφέ και χασίς
αγναντεύουμε απ’το χείλος της καταστροφής
Υπάρχω για να υπάρχω και ο,τι αγαπάω χάνεται
κάπου κάποιος μου’πε πως είδε το τέρας να’ρχεται

Πολλές φορές το μόνο που’χω είναι να λέω τα δικά μου
βάλε λίγη ατμόσφαιρα στο παραλήρημα μου
Πολλές φορές το μόνο που’χω είναι να λέω τα δικά μου

Το όνομα του σιντιού, εν συντομία Τ.Κ.Π
Όποιος δεν στέκεται για κάτι πάντα πέφτει με ένα φου
μη τα πάρω, μη τα’πα γάμα(?), γάμησε τους τη μάνα, τα ακρωνύμια έχουν πλάκα και Τ.Γ.Κ

Όσο νοιώθω ραπάρω, όσο παίζω σκοράρω
μετά τραγουδώ παράφωνα συνθήματα στο μπάνιο
Οι γείτονες θελήσανε να με κάνουνε να σκάσω
φοβού τους πιεσμένους που δεν έχουνε να χάσουν
Έχω όνειρα ταινίες που δεν έχουνε σύνορα
δίχως δίπλωμα οδηγώ στο Mulholland με ηλιοβασίλεμα
ξυπνάω και συμμετέχω άλλη μια μέρα στο πείραμα
μα είμαι ελεύθερος στον ύπνο μου, αυτό δε μου το πήραν
Απ΄τη μια στιγμή στην άλλη μια ζωή μπορεί να αλλάξει
οι μπάτσοι παίζουν φώτα σε ένα φορτωμένο αμάξι
αυτός που δεν μιλούσε τώρα όλα θα τα ξεράσει
να δούμε πόσο απέχει η θεωρία από την πράξη

Πολλές φορές το μόνο που'χω είναι να λέω τα δικά μου
(?)… βάλε λίγη ατμόσφαιρα στο παραλήρημα μου
Πολλές φορές το μόνο που'χω είναι να λέω τα δικά μου

Πώς να ζήσω αυτά που θέλω και να κάνω αυτά που πρέπει
χωρίς μία στην τσέπη, σαν ήρωας του Ντοστογιέφσκι;
Ελπίζω κάποια ρίσκα να με βγάλουνε ψεύτη
και να νοιώθω πιο καλά όταν κοιτάω τον καθρέφτη
Κάθε μάνα να πει στο παιδί της να προσέχει
γιατί αν πάρει ο,τι του ανήκει θα τον βγάλουνε κλέφτη
Πόσο υπέροχα η περηφάνια μας καταστρέφει;
Τι να πρωτοευχηθούμε όταν ένα αστέρι πέφτει;
Προσπαθούνε να με πείσουνε πως όλα καλά
-πως το΄πε ο Παύλος; -Λόγια Θεατρικά
Και μεις έχουμε ανάγκη κάπου κάπου απ'αυτά
αγάπα με να σ'αγαπήσω μπας και βγει η χρονιά
Η φαγούρα στην παλάμη προμηνύει μπελά
που'χει άμεση σχέση με τα -έλα,ξέρεις ποια-
Ο σπόρος μου ζητούσε να του πω δύο τετράστιχα μα τρόμαξε
γυάλιζε το μάτι μου όταν τα' φτυνα

Το όνομα του σιντιού, εν συντομία Τ.Κ.Π.,εν συντομία Τ.Κ.Π
Το όνομα του σιντιού, εν συντομία Τ.Κ.Π
Τα ακρωνύμια έχουν πλάκα και Τ.Γ.Κ

7 Ο κόσμος κακός – 2014

Έχω ζόρια πάει να πει γλυκοκοιτάω το παγκάρι.
Ο ψηλός φρικάρει λέει ο διάολος θα μας πάρει,
άστα αυτά λοσψη γύρνα μου το καινάρι,
γέροι να μαστε να ακούμε Johnny Cash και Βαμβακάρη.
Δεν μασάω ποτέ έχω το χέρι που δεν χάνει,
κι ας με πετάν απ'έξω σα τη τρίχα απ'το ζυμάρι.
Μία έτσι μία αλλιώς είναι η ζωή μας κουμάρι,
μα να μασήσω τι? έχω το χέρι που δεν χάνει.
Μία φίλη μου είχε πει να μη φοβάμαι στραβή,
γιατί μπορεί όσο αναπνέω να μου κάτσει η καλή.
Δεν είναι απλά το ρευστό ίσως ξανά ερωτευτώ,
ένα πρωί με βροχή σε ένα γεμάτο αστικό.
Προς το παρόν εδώ κι εκεί και δε πουλάμε ψυχή,
η εκδίκηση φέρνει ηδονή σα (Σ)ίγμα (Ε)ψιλον (Ξ)ι.
Έχω χαμόγελο στραβό για τι μουνί θα 'μαι 'κει,
όταν για πάρτη σου η Κόλαση κατέβει στη Γη.
Ζω στην Ελλάδα με άλλα δέκα απεγνωσμένα εκατομμύρια,
δεν έχει Bloods Crips χωρίς μπαλκόνια κτήρια.
Έχεις ομάδες ποδοσφαίρου, μπάχαλα και δικαστήρια,
με προφυλακίσεις χωρίς να υπάρχουνε πειστήρια.
Τόσα και τόσα θύματα εξιλαστήρια,
πιτσιρίκια που την είδανε να βγάλουνε μύρια.
Την ακούσαν βασιλιάδες κι οι δικοί τους υποφέρανε,
λερώσανε τα χέρια τους νωρίς λες και δε ξέρανε.

Εδώ δεν είναι dam σπόρε που ‘χεις το μυαλό σου;
οι μπάτσοι χτυπάνε την πόρτα από το πατρικό σου
Ναι, έτσι είναι ο κόσμος κακός,
γαμιέται όλος, ο κόσμος που θα ζεις είν΄ αυτός. (x2)

Αν το hip hop ήταν glock στο block
Οι μπάτσοι θα ‘χαν όλοι μες τον κώλο τους glop
Μα το hip hop είναι βρωμιά,
και στα ακουστικά σου κάνεις καπ αν το χώνουν οι top
Δε γνωρίζω τι θα πρέπει να ζουν,
όμως γνωρίζω αρκετούς που πρέπει να σκοτωθούν.
Θέλουν να γαμηθούν; άστους να γαμηθούν
Ξέρω πολλούς από αυτούς που τώρα πλέον δε ζουν
μάγκα, κοίτα,
μάγκες όπως και αυτού θες να γίνεις τώρα
Κοίτα, δεν σταματάει αν αρχίσει η μπόρα
προβλήματα πληθώρα μετά βραχιόλια φόρα
και στο κελί προχώρα
έτσι είναι τη νύχτα
έτσι είναι ο δρόμος
έτσι είναι ο κόσμος
Όπως το ξέρεις και το ξέρω και γαμιέται όλος ασυστόλως.
Ο κόσμος κακός
έτσι είναι και ο δρόμος που ΄χεις πάρει είναι αυτός

Εδώ δεν είναι dam σπόρε που ‘χεις το μυαλό σου;
οι μπάτσοι χτυπάνε την πόρτα από το πατρικό σου
Ναι, έτσι είναι ο κόσμος κακός,
γαμιέται όλος, ο κόσμος που θα ζεις είν΄ αυτός. (x2)

Χειροπόδαρα σε δένουνε και που ‘ναι ο κολλητός σου;
τώρα 2 χρόνια τούφα κι όλα αυτά για το καλό σου..
2 0 1 4 η χρονιά του τυχοδιώκτη,

η κακομαθημένη περιμένει τον ιππότη
Όλα κινούνται μες την πόλη σαν κινούμενοι στόχοι
και ως συνήθως οι πιο αδύναμοι θα πέσουνε πρώτοι

8 Χαρτζιλίκι – 2014

(Έχω σκοπό...Κάποιες φορές το χρόνο είναι ωραία να 'σαι εγώ)

Όπως όλοι εκεί έξω ,κυνηγάω χαρτί
Με τα ρούχα μου κοιμάμαι, ξαμολιέμαι πρωί
Φιλάω τσίλιες για το νοίκι και μετά γυρνάω σπίτι
Γεια σου μάνα Σαλονίκη φέρε μας χαρτζιλίκι {x2}

2-0-1-4 της πόλης σκυλιά
Όσοι το'χουν είναι ώρα για να βγούνε μπροστά
Ζαλισμένοι και ωραίοι από νταφού και ποτά
Το 'χουμε λούσει με βενζίνη έλα και βάλτου φωτιά
Και πάνε χρόνια που έχω καύλες να γαμήσω πολλούς
Έχω τα πόδια μου στη γη και φίλους στους ουρανούς
Είμαι απ' το δρόμο και έχω τάση να ενοχλώ μερικούς
Βλέπουν το δαίμονα στα μάτια μου και φεύγουν, μ 'ακούς;
Τι τα θες, τι τα θες, ραπάρουν σαν αδερφές
Εγώ δουλεύω κολλημένα λειτουργώ με εμμονές
Δεν είμαι φίλος σου μαλάκα ούτε καν που με ξες
Τράβα να πιεις καμιά ψιλή μπας και σου φύγει το stress
(αυτό είναι Hardcore) Καταστάσεις που απαιτούν αντοχές
Θα σ 'αφήσουμε γυμνό στη Βαλαωρίτου να κλαις
Έχουμε ό,τι μας χρειάζεται γι' αυτές τις στιγμές
Έλα δες, έλα δες, έλα δες, έλα δες

Να το αφήσουμε σε λάθος χέρια
Πάει καιρός που κάποιοι πίστεψαν
Κόψαν τα ραπ, τα βέρια
Ο πόλεμος σας βαρετός
Πάντα θυμάμαι αναίμακτος γι'αυτό και είμαι εκτός
Σκάνδαλο, βαλ΄ τους κάτω
Σκάνδαλο, βγάλ' τον άσσο
Βάλ'τους στα γόνατα αδερφέ το γεμιστήρα να αδειάσω
Αίμα και βία οι εικόνες μας
Κατάλαβες, όταν δεν πας με τους κανόνες μας
Το beat είναι άρρωστο και εγώ εγγύηση
Τα ανορθόγραφα μου κείμενα αντιβίωση
Είμαστε πάντα των ψαγμένων η προτίμηση
Η βρώμικη μας τέχνη καμιά σχέση με ποίηση
Δεν με νοιάζει να σε πείσω, το νόμο απέναντι μου θα ΄χω αν μιλήσω
Ψαχτείτε λίγο, γεμάτοι σκάμε
Ταπεινοί και πεινασμένοι, ήρθε η ώρα μας να φάμε

Σαλονίκη κόκαλα
Βγαίνουν παίζουν πιο καλά
Warriors με ρόπαλα
Δεν άκουσες, δεν ξέρεις
Τα κακά παιδιά στα σιωπηλά, κινούνται για τα πιο πολλά
Δεν φεύγουμε, τι μένει αλλιώς
Δεν μας πας, είμαστε σφυρηλατημένοι αλλιώς
Γύρω σου μόνιμα ο μόνος τόσο δεμένος κλοιός
Που κάνει ντου μόνο άμα δεν καταλαβαίνεις αλλιώς, καλώς
Δεν σου πουλάω image
Και δεν περνάω φάση βλάκα αυτή είναι η ζωή μας
Η άρρωστη λογική μας δεν χωράει σε ένα track

Ναυτία, άγχος και τρακ τους προκαλούμε σαν crack
Πριν πω “arrivederci” και φύγω με την έτσι
Θα τους φάμε στο τραπέζι μας σαν κοκορέτσι
Ως το ηλιοβασίλεμα, χωρίς μαχαιροπίρουνα,αν δεν καθίσουν ήρεμα

Όπως όλοι εκεί έξω κυνηγάω χαρτί
Με τα ρούχα μου κοιμάμαι, ξαμολιέμαι πρωί
Φιλάω τσίλιες για το νοίκι και μετά γυρνάω σπίτι
Γεια σου μάνα Σαλονίκη φέρε μας χαρτζιλίκι {x2}

Κάποιες φορές στο δρόμο είναι ωραία να 'σαι εγώ...

9 Μια τζούρα ρεαλισμού – 2014

Μπάτσοι προ αγωγοί, κυνηγάν προαγωγή
Δεν είναι τίποτα αυτό το χάος μας σφυρηλατεί
Ένα παιδί απ’τη γειτονιά που να ησυχάσει δεν μπορεί
Γιατί του λένε με των μπόσο του όπου σταθεί και βρεθεί
Όλα ζάχαρη αυτό το χάος μας σφυρηλατεί
Μιλάμε μόνοι μας σα βραδινή προσευχή
Τζόγος, αλκοόλ και γυνή του ανδρός η καταστροφή
Φίλοι γυρνάνε στους δρόμους σα πληγωμένοι αετοί
Ει που είσαι αγοράζουνε χρυσό στην Εγνατία
Γιαννιτσών δικαστήρια κορίτσια και βία
Ότι δεν συμβιβάζεται είπαν τρομοκρατία
Και αμολύσανε τους Δι.ας τη πιο γλυκιά συμμορία
Γι αυτό τη θες σα τις τζούρες στο πάρκο προτού γυρίσεις σπίτι
Απ’ το σωστό στενό για ν’αποφύγεις το λίτη
Την θες σα γυναίκα που σου λέει “σ’αγαπώ”

Σαν μια τελευταία μπύρα σε ένα bar σκοτεινό
Αν είσαι δίπλα μου σε θέλω δίπλα μου γενικά
“τι χαμπάρια;” μη ρωτάς μας φάγαν τα τυπικά
Μια χειραψία δεν αρκεί μη το βλέπεις ρομαντικά
Γιατί όσοι θέλουν το κακό μας γελάνε σατανικά
Και θα μουν ψεύτης αν αρνιόμουνα να παραδεχτώ
Πως έχω ψύχρα στην καρδιά μου κα στο νου μου κακό
Το κέρδος γίνεται ανάγκη και πρέπει να κινηθώ
Είμαι εκεί έξω και περιμένω να πληρωθώ

Όταν λέμε πως θα φύγουμε, δεν λέμε για που
Θέλεις μια τζούρα ρεαλισμού
Νιώθεις στραμμένα πάνω σου όλα τα μάτια του εχθρού
Θέλεις μια τζούρα ρεαλισμού
Αφού δεν πίστεψες θα ΄ρθουν οι μέρες του πανικού
Θέλεις μια τζούρα ρεαλισμού
Οι αυταπάτες δεν βοηθάν, κοίτα να δεις καθαρά
Θέλεις μια τζούρα ρεαλισμού, να την ακούσεις καλά

Ο χρόνος είναι μπάσταρδος κυκλοθυμικός άλλοτε
Δεν περνάει άλλοτε τρέχει σαν τρέλος
Μες στην πόλη των τρελών είσαι πάντα μοναχός και οι
Εφιάλτες μου το βράδυ μουσαφίρης γνωστός
Δωσ΄ μου ένα τάλιρο δεν έχω λεφτά
Η άκρη μου με κυνηγάει του χρωστάω πολλά
Δίνω σε φίλο μου το νοίκι να κλιτάρει τη μαχαιριά
Γιατί βγάλαμε νύχτες στα ίδια κρύα σκαλιά
Φυσάει πολύ δεν αντέχω την παγωνιά
Και ο Θερμαϊκός βρωμάει απ’ τα δικά μας σκατά
Δεν έχω λόγια να σου πω, κούκλα μου να σε πείσω
Μοναχικός γεννήθηκα, πως να σε αγαπήσω
Λες και είμαστε του σατανά έργα, καταραμένο σπέρμα

Να μην μπορούμε από την κούραση να κοιμηθούμε
Και να είμαστε έτοιμοι ανά πάσα στιγμή να εκραγούμε
Μη με κολλάς θα γαμηθούμε, τα είπαμε χθες βράδυ
Σήμερα τι να πούμε, δεν έχει τίποτα να πούμε
Λίγο αλκοόλ αφήνω να πέσει κάτω
Μηχανάκια και ηρωίνη το μάρμαρο είναι γεμάτο
Δεν ξέρω τελικά, αν φεύγουν πρώτα οι καλοί
Μα αν είναι έτσι, ο Θεός να μας λυπηθεί
Άντε να δούμε όταν θα ‘ρθει κι η σειρά μας
Ποιος θα θυμάται το όνομα και ποιος την καρδιά μας

Όταν λέμε πως θα φύγουμε, δεν λέμε για που
Θέλεις μια τζούρα ρεαλισμού
Νιώθεις στραμμένα πάνω σου όλα τα μάτια του εχθρού
Θέλεις μια τζούρα ρεαλισμού
Αφού δεν πίστεψες θα ΄ρθουν οι μέρες του πανικού
Θέλεις μια τζούρα ρεαλισμού
Οι αυταπάτες δεν βοηθάν, κοίτα να δεις καθαρά
Θέλεις μια τζούρα ρεαλισμού, να την ακούσεις καλά

10 Οι Λοβοτομημένοι - 2014

Με τόσα μάτια εδώ γύρω, πώς να κάνεις δουλειά;
Ψηλέ το ακούς; Για εμάς κελαηδάν' τα πουλιά
Μας χαζεύουν απ’ τα δέντρα, κουτσουλάνε παντού
Τράβα και φέρ' μια καραμπίνα, είναι εποχή κυνηγιού
Την είδαν λύκοι τα παιδάκια με το "Yo-Yo!" και «Α, ου!»
Τους είδα μάτια μου να κλαίνε σε στιγμές πανικού
Αυτό είναι Rap (rap!), να τα μάθουν' παντού
Ματώνουμε για αυτά που λέμε, τώρα πάτα παντού
Άλλο ένα καλοκαίρι που η πόλη βρωμάει
Είμαστε όλοι μαζεμένοι, κι ο μαλάκας κοιτάει
Τη μικρή τη βαράει γιατί το παρατραβάει
Ανοίγει μπύρα με αναπτήρα και μου χαμογελάει
Είμαστε όλοι πεινασμένοι, άιντε να δω ποιος θα φάει
Τί να πω στην οικογένεια που για μένα ρωτάει;
Εδώ το ίδιο μου το αίμα όλο φράγκα ζητάει
Κι αυτή που αγάπησα αποφεύγει πλέον να με χαιρετάει
Ζω κι εγώ με την πεποίθηση ότι ο κόσμος γυρνάει
Πετάω μια πέτρα στον αέρα, για να δω που θα πάει
Έχω ένα σύννεφο μαύρο που όλο με κυνηγάει
Κι έναν αέρα γαμημένο που όλο κόντρα φυσάει
Τα πάντα εδώ γύρω κινούνται χρήμα κι έρωτα
Αγαπάω καλά, μισώ υπέροχα κι αγέρωχα!
Τις νύχτες τριγυρνάω με καυσαερίου τέρατα
Μέσα στην ομίχλη ακούς το θόρυβο απ’ τα πέλματα

Είμαστε μπλεγμένοι στον ιστό τους χαμένοι
Δεν μας καταλαβαίνουνε, ρωτάνε τι συμβαίνει
Που και που ευτυχισμένοι, σαν λοβοτομημένοι
Απ' όλη την Ελλάδα, ταπεινοί και πεινασμένοι

Προβληματικά παιδιά, μέσα στων πόλεων την βρώμα

Τόσοι τρόποι να πεθάνεις, μ'αναπνέουμε ακόμα
Πείσαμε τους εαυτούς μας πως το γκρίζο είναι χρώμα
Σαν κοπρόσκυλα που αρνούνται να δαγκώσουν τη φόλα
Πέρασαν μέρες, μήνες, χρόνια πολλά
Πέρασε έχθρα και μίσος μέχρι να βρούμε κοινά
Ίσως και να 'παμε αργά μάγκες το «όλα καλά»
Τρωγόμασταν για μαλακίες μέχρι να 'ρθούμε κοντά
Στραβοκοιτούσαμε ό ένας τον άλλον στις γειτονιές
Με νεύρα τεντωμένα από σκατοδουλειές
Ματώναμε για λίγα φράγκα, ομάδες και μουσικές
Μα οι πραγματικοί εχθροί δεν άνηκαν σε σκηνές
Ζήσαμε πόλεμο, χωρίς βομβαρδισμένα τοπία
Επιβιώσαμε απ΄ τη βία του να μην έχεις μία
Τα πιτσιρίκια μεγαλώνανε σαν άγρια θηρία
Χτυπούσανε με crav maga, muay thai και πυγμαχία
Η έκφραση μας είπαν οδηγεί στην παρανομία
Να μας μαντρώσει όλους θέλανε η αστυνομία
"δεν είναι μουσική αυτό", το μιμούνταν με ειρωνεία
Όσο πουλούσανε τον πολιτισμό σε δημοπρασία
Τώρα στο έτος 1, 2 και 3 χινάρια
Παντού συντρίμμια, ζωντανοί ανάμεσα σε κουφάρια
Καλλιεργώντας για ασφάλεια μια ελεγχόμενη παράνοια
Όσο αιμοδιψείς θεοί παίζουνε τη γη μας στα ζάρια

Είμαστε μπλεγμένοι στον ιστό τους χαμένοι
Δεν μας καταλαβαίνουνε, ρωτάνε τι συμβαίνει
Που και που ευτυχισμένοι, σαν λοβοτομημένοι
Απ' όλη την Ελλάδα, ταπεινοί και πεινασμένοι

11 Από τη γέννα ως τη φθορά – 2014

1 9 8 4 25 9
Απέδρασα για τα καλά απ' της μάνας μου την κοιλιά
Σε κάποια κλινική κάπου στης νύφης τα ανατολικά
Έσκασα μύτη σε τούτο το παράλογο ντουνιά
Και είδα ήλιο και φεγγάρι χιόνι και βροχή
Κι ήταν υπέροχα όλα τουλάχιστον στην αρχή
Θα ‘μουνα αυτό που λες ευτυχισμένο παιδί
Χάζευα τον Τζουμαρού και το βρακί της Τσαν Λι
Τη δεκαετία του '80 ήμουνα νεοσσός
Μετά σχολείο λιροΦα μπλεξίματα ρεαλισμός
Είδα την άσχημη πλευρά απ' όταν ήμουν μικρός
Πώς κερδίζεται η εμπιστοσύνη και ο σεβασμός
Χωρίς εξ αίματος αδέρφια ήμουνα μοναχός
Σε ένα σύμπαν που ό, τι έχεις είναι ο ίδιος σου ο εαυτός
Κάποιος πάντα κάτι θέλει και ο σκοπός του κακός
Κακαρίζεις σαν τη κότα ή πετάς σαν αετός
Απ' τις παρέες στον Αλέκο βρέθηκα κεντρικά
Στα 13 μου στα Ηλύσια το '97
Πού είσαι Vet πού είσαι Dof πού είσαι παππού TMC;
Αγγελάρα μου το χώμα ελπίζω να ‘ναι ελαφρύ
Μετά προέκυψε για μας μια γνωριμία καυτή
Με το soundtrack των πόλεων τη Rap μουσική
"Ρήμα για χρήμα" η αποκάλυψη στο '99
Τάκη βγάλε μέσα απ' το μυαλό μου τον σατανά
Γιατί το ένα φέρνει το άλλο και ενώνει τις περιοχές
Φιλίες μες στα bar με τις σκληρές μουσικές
Απ' το αλκοόλ στις καυτές και απ' τις καυτές στις γραμμές
Έχω τη ζάλη στο κεφάλι σα να πίναμε χθες
Και είδα να παίρνουνε δρόμο που δε θα λεγες ίσιο
Ίσως μια λάθος γνωριμία στη Ναβαρίνου χρόνια πίσω

Δε ζήτησα ζωές χαραμισμένες να αντικρίσω
Άρα επόμενο τη σκόνη που εξισώνει να μισήσω

Από τη γέννα ως τη φθορά και ίσως πίσω ξανά
Μας περιμένει ο θάνατος σε κάποια γωνιά
Αγωνία στα πεζοδρόμια που κοιτάμε κλεφτά
Ζούμε για να πεθάνουμε σκατά

Από τη γέννα ως τη φθορά και ίσως πίσω ξανά
Μας περιμένει ο θάνατος σε κάποια γωνιά
Αγωνία στα πεζοδρόμια που κοιτάμε κλεφτά
Ζούμε για να πεθάνουμε σκατά

Εμείς οι τρεις λωρίδες μπροστά ο δρόμος ανοιχτός
Πάνω κοιμούνται οι ηλιαχτίδες δε φαίνονται οι παγίδες
Ξάγρυπνος ο οδηγός πίσω αφήνουμε Αθήνες
Μαζί μας παίρνουμε ευθύνες
Κι ο ύψιστος χορηγός
Δε μας αφήνει ο ειρμός γίνεται ο πόνος υγρός
Δίχως μεζούρα σε ποτήρι μες στην μπάρα ο αδερφός
Σφηνάκια γύρα με πείρα εκεί στην τελευταία θύρα
Φαία ουσία θέα Αθήνα
Το πρώτο φως στο ταμπλό λίγη τροφή στον καρπό
Αποτάσσομαι το κακό
Με τα μάτια μιλάμε τη Γαλατσιώτικη αργκό
Φορτώνουμε την Αργώ φυσάει βοριάς δεν αργώ
Και ο ντουνιάς χαιρέκακος πάμε για την Οδύσσεια
Φίλος έμπιστος ο Κέρβερος με πίστη τόσο γνήσια
Κυνηγώντας ημερομίσθια ο λαός στο δρόμο μέθυσος
Λατρεύει τα Διονύσια
Η αυγή έχει χρώμα γκρι
Και 'μείς κουράγιο στο σακί ψυχολόγος το χαρτί

Έρωτες στην αρπαχτή εποχή χαρακτηριστική
Πατεράδες εγκατέλειψαν δίχως διατροφή
Σεναρίου διαπλοκή τηλεφώνου υποκλοπή
Και ακούνε μία λέξη κλειδί ΒΠ
Με μελάνι το 'χει κάνει ένα ζωής σημάδι
Αναμνήσεων πηγάδι
Μην τραβάτε το κουβά είναι κομμένο το σκοινί
Όσο επιμένεις σ' απωθεί όσο περιμένεις δε θα βγει κάτι
Εμείς κλωτσάμε το σκαμνί με φωνή
Αμνοί στο αμόνι να βγείτε πιο σεμνοί
Κάποιοι αποβάλλουμε λίγο βάρος
Έναντι ο Θεός συνεργός απέναντι ο χάρος
Είναι της επιλογής μου αποτέλεσμα ευνοϊκό
Λόγω της υπομονής μου διάγραμμα ανοδικό
Η βαρύτητα του λόγου μες τη γκρούβα τις ζωής
Στη γούβα της παρακμής
Ιούδα βλέπω είσαι εδώ το σήμα διακριτικό
24/7 κυνηγάω
Σημαντικό
Φέρουμε το μοναδικό δε μας κατέχει αλαζονεία
Χρόνος τρέχει το μότο αγρυπνία
Ακλόνητο βράχος στη φουρτούνα αντέχει
Το φαινόμενο μέθη κάποιος δεν το ελέγχει
Και το επόμενο βράδυ γυναίκα αναίσθητη πέφτει
Θύμα ξυλοδαρμού ακόμα ο δράστης δεν ευρέθη
Στην πόλη νέφος θα έρθει ώρα μηδέν πεινάνε τα βρέφη
Με ένα θολωμένο κέφι σκοτωμένο πέφτει
Πεθαμένο γλέντι δολοφόνος MC

Από τη γέννα ως τη φθορά και ίσως πίσω ξανά
Μας περιμένει ο θάνατος σε κάποια γωνιά
Αγωνία στα πεζοδρόμια που κοιτάμε κλεφτά
Ζούμε για να πεθάνουμε σκατά

Από τη γέννα ως τη φθορά και ίσως πίσω ξανά
Μας περιμένει ο θάνατος σε κάποια γωνιά
Αγωνία στα πεζοδρόμια που κοιτάμε κλεφτά
Ζούμε για να πεθάνουμε σκατά

25. Τζαμάλ

1 Όπλο στο κρεβάτι – 2015

20 χρόνια από το μίσος και ακόμα μίσος
τι και αν περνάει ο καιρός παραμένει ο στίχος
πως ο βρώμικος αέρας, θα τρέφει τα πνευμόνια μας
η άσχημη εικόνα τους θα βγαίνει από το στόμα μας
ΤΖΜΛ Τζαμάλ συντομογραφία
ΤΖΜΛ γαμιέται η αστυνομία (γαμιέται)
καλημέρα από τη Μεσόγειο
ζούμε στο πιο καυτό σημείο επάνω στην Υδρόγειο
ζούμε στη γωνιά της θανάσιμης περιφάνειας
εγκλήματα τιμής και πάθους ως τη γενιά μας
Είμαστε γεννημένοι αλήτες
Έλληνες, Βαλκάνιοι και Ανατολίτες
τη φιλία, τη γυναίκα μας, την οικογένειά μας
και ας καίγεται ο κόσμος δυο μέτρα μακριά μας
μπούκες, μανούβρες, επιχειρήσεις σκούπες
μας τάζουνε καλύτερες μέρες, αλλά πούντες
στα πάρκα της πόλης μεγαλώνουν αλεπούδες
μπροστά στην τηλεόραση μεγαλώνουνε γούνες
στα Ίμια για ένα παγκάκι πέφτουν χαστούκες
ο νόμος του Δαρβίνου με λύκους και αρκούδες
άσε τι λέν στα σχολεία, είμαστε άγρια θηρία
ζούμε σε Αμαζόνιους, σα τη Βραζιλία
έχω λουκέτο στην εξώπορτα, όπλο στο κρεβάτι
και από μικρός κοιμάμαι με ανοιχτό το ένα μάτι
δύο μπαρμάνια που στις μαύρες μου με έξομολογούνε
σε ένα μαγαζί που οι μπάτσοι το σκέφτονται για να μπούνε
σφίγγω μέσα την ελπίδα μου, κρατάω γερά
μία ματιά στο ρολόι να δω αν πάει καλά

φτύσαμε αίμα να περάσουμε τα 29
παραλίγο να λιγίσουμε μα τέρμα όλα αυτά
τώρα ελεύθεροι από φόβους και παράνοιες του χτες
φυσάει βαρδάρης στο κατάρτι μας, Ζήνων για πες
ξεσπάμε στο ραπ και φτιάχνουμε μουσικές
με λόγια απ το πάρκο για όλες τις περιοχές
η ψυχή μου γραμμένη επάνω στο χαρτί
η εκδίκηση είναι αιχμηρή σαν Λ Ε Ξ
1-3, 1-2 απ τα δεκατέσσερά μας
όλοι οι μπάτσοι μπάσταρδοι το χουμε δει μπροστά μας
μαύρο αυτοκίνητο γιατί έτσι το ζήτησα
μουσική μου αλήτισσα Κωνσταντινουπολίτισσα.

2 Κόκκινη νύχτα – 2015

Δεν είμαι καλλιτέχνης, είμαι της πιάτσας παίχτης
από τα μάτια έμαθα ότι ξεχωρίζει ο ψεύτης
δεν έχω διδαχές, ηθικοπλαστικές

ψάχνεις άγιο; υπάρχουνε εκκλησίες πολλές
βουτηγμένος μες τα πάθη μου, άνιση η μάχη μου
σφίγγει ο κλοιός και το νιώθω στο στομάχι μου
δουλεύω για το νοίκι μου και για το χαρτζιλίκι μου
κρεμάω τις ιδρωμένες μπλούζες μες την αποθήκη μου
ξέρω τον ασφαλίτη μου, προσέχω που πάω
καβατζωμένος είμαι για όπου και αν ξεκινάω
ζούμε σε τρύπες, χτισμένες πριν από 50 χρόνια
φοράμε σα και πρόπερσι τα ίδια παντελόνια
μαθαίνουμε, τα μυστικά της πυγμαχίας
σε έναν ημιώροφο παλιάς βιοτεχνίας

δουλεύουμε πολύ, πληρωνόμαστε δράμια
ακούμε Σιδηρόπουλο και σιγανά ποτάμια
συγχωρούμε, αλλά ποτέ δε ξεχνάμε
αν δε σε πάμε δε σε πάμε και δε το συζητάμε
Κώτσο πες τους, τι είναι αυτό που πρώτα κοιτάμε
δώσ τους μία γεύση από τους δρόμους που περπατάμε
φίλοι κάθονται στο πάρκο, μονάχοι παραμιλάνε
πληγωμένοι αλήτες που στα αλήθεια πονάνε
κέρνα μια μπύρα και άνοιξε τα αυτιά σου καλά
γιατί οι πιο βαριές κουβέντες λέγονται αργά
και μη φοβάσαι, αυτά δε θα τα πω πουθενά
δεν είναι γραμμένα στο σενάριο θα μείνουν κρυφά
είμαστε εμείς και άλλοι πόσοι σε κάθε γειτονιά
αιχμάλωτα καβούρια μέσα στον ίδιο κουβά
σα χειροπέδες που μπαίνουν σε ανήλικα παιδιά
πρόσευχες τα λόγια που λύνουνε τα δεσμά
reality ραπ φτιαγμένο στα Βαλκάνια
Θεσσαλονίκη μάνα μου, ζω μες την παράνοια

Δεν υπάρχουνε άγιοι, όλοι χρωστάν στο θάνατο
δεν έδιωξα το μίσος μου, κάποιος μου ‘πε αγάπα ‘το
ζάρι η ζωή μας και μεις φωνάζουμε ρίχτα
ξεκινάει ο πόλεμος σαν κοκκινίζει η νύχτα
δεν υπάρχουνε άγιοι, όλοι χρωστάν στο θάνατο
δεν έδιωξα το μίσος μου, κάποιος μου ‘πε αγάπα ‘το
ζάρι η ζωή μας και μεις φωνάζουμε ρίχτα
είμαστε έτοιμοι έτοιμοι για την κόκκινη νύχτα.

Βράδιασε δειλά και είπα να ρίξω την ταχύτητα
με φίλους που γυρεύνουνε ζωής, πηγές, τα αζήτητα
τα οράματα στη μέρα μου, αναρίθμητα συστήθηκα ΔΕΝ
το όνομα μου δε δείχνει που αναρριχήθηκα
αγνός νιώθω σαν πιτσιρικάς μες την αλάνα

μέχρι τα λεφτά στη μέση να μπουν και αλλάξουν πλάνα
αυτή σα μαχαιριά στο νταβατζή από τη πουτάνα
κόκκινη νύχτα είναι των αδερφών μου η μάνα
b- music ήχοι που βγαίνουν από το ηχείο μου
στίχοι, φόνος με τη φωνή μου είναι το στοιχείο μου
γράφω σαν μανιακός και ας χάνω πάντα το αρχείο μου
χαράζω με μελάνι στο λευκό από το μελανο-βίο μου
που σαν οικοδεσπότη νιώθουν σα να παίζουν πρώτοι
φόρα έξω από την έδρα τους παίρνω πατώντας διακόπτη
τα βλέμματα σκοτώσανε στο πάλκο το προδότη
και η παράσταση διεκόπει, η παράσταση διεκόπει
Τα νερά πλημμυρίσανε δρόμους και πεζοδρόμια
τα ακουστικά στα αυτιά λες και διώχνουνε τα δαιμόνια
νιώθω καλά που είμαι μόνος αυτή τη νύχτα
δε κάνω τίποτα γι όσα ψάχνω και όμως τα βρήκα.

Δεν υπάρχουνε άγιοι, όλοι χρωστάν στο θάνατο
δεν έδιωξα το μίσος μου, κάποιος μου ‘πε αγάπα το
ζάρι η ζωή μας και μεις φωνάζουμε ρίχτα
ξεκινάει ο πόλεμος σαν κοκκινίζει η νύχτα
δεν υπάρχουνε άγιοι, όλοι χρωστάν στο θάνατο
δεν έδιωξα το μίσος μου, κάποιος μου ‘πε αγάπα το
ζάρι η ζωή μας και μεις φωνάζουμε ρίχτα
είμαστε έτοιμοι έτοιμοι για την κόκκινη νύχτα.

3 Φτύναμε αίμα – 2015

Όταν γεννιέται ένας αλήτης χαίρεται και ο Θεός
γιατί γίνεται ο κόσμος λίγο πιο αληθινός
έτσι κι αλλιώς, καθένας μας πεθαίνει μοναχός
αλλά μέχρι τότε είναι στο χέρι μας ευτυχώς
σφίξε τις γροθιές σου, γιατί μη ρωτάς
γιατί κανένας μπάσταρδος δε νοιάστηκε για εμάς
δύο εκατομμύρια στην πόλη ψυχές
άλλες ίδιες, άλλες διαφορετικές
Έλληνες, Βαλκάνιοι, Άραβες, Αφρικάνοι
στον ίδιο πυρετό, κάθε μέρα και βράδυ
πως στο λένε στη γλώσσα σου το δε σε εμπιστεύομαι
κλέβω για να ζήσω, δε το χαίρομαι
πότε αρχίζει και πότε τελειώνει το ραμαζάνι
με τα μάτια μιλάνε χριστιανοί και μουσουλμάνοι
φτωχόπαιδα γεμάτο τη βρίσκουν με τις χημείες
φτηνά ναρκωτικά καλμάρουν τις ανησυχίες
πετάνε παπούτσια να κρεμαστούν από το καλώδιο
σαν εξαγνισμό της γειτονιάς για κάθε εμπόδιο
βλέπεις πλέον δε μασάνε
τους δαίμονες τους πήραν στο κατόπι κυνηγάνε
τη βγάζουνε με χύμα τσιγάρα και ένα καφέ
σαν ψυχές που βασανίστηκαν μες το Γεντί Κουλέ
μόνο αυτό αξίζει στο όνομά του να ορκίζεσαι
την πρώτη αγκαλιά όταν αποφυλακίζεσαι
Κάποτε στη Θεσσαλονίκη,
σε δύο εκατομμυρίων ψυχών αποθήκη
έζησαν μάγκες
ζωή γεμάτη ανάγκες
παράνομοι και νόμιμοι όλοι στις ίδιες βάρκες
Κάποτε στη Θεσσαλονίκη,
σε δύο εκατομμυρίων ψυχών αποθήκη

φτύναμε αίμα,
νιάτα παγιδευμένα
εγκληματικά μυαλά από την ανάγκη εκπαιδευμένα.

4 Τα γέλια των χαμένων – 2015

Πλαστά απ’ τη Βουλγαρία τρεις πλάκες τσόκο
μια χειροβομβίδα με 50 ευρώ
μετανάστες φορτωμένοι σε σάπια φουσκωτά
κι 6 χρόνια αναμονής λίστα στον ΟΚΑΝΑ
αυτή είναι η Ελλάδα που ζούμε κι αναπνέουμε εμείς
Μεσόγειος με εικόνες μέσης ανατολής
Μακελέψανε μ’ αγκίστρι στο μάγουλο ένα ρουφιάνο
παίρνεις ο,τι αξίζεις και κάτι παραπάνω
τα πόδια μου αντέχουνε και βγάζουνε κάτι
νιώθω σα ποδοσφαιριστής να γυαλίζει το μάτι
απ’ αυτούς που μάθανε στη ντρίπλα της αλάνας
κι η μυρωδιά του χρήματος τους έκανε πιράνχας
μεγαλώσαμε με το αδερφός για αδερφό
άλλα ματώσαμε για μια σταλιά σεβασμό
και τώρα κοίτα μας δε χωράνε ξένοι μεσ’ τη κλίκα μας
αυτό είναι το στίγμα μας
με έπιασε δέος όταν είδα τις τρύπες στα εργατικά
εκεί στην Αλεξάνδρας σα τα Δεκεμβριανά
σ’ αυτή τη χώρα έχει γραφτεί ιστορία από παλιά
στον τοίχο της Καισαριανής και στου Παύλου Μελά
ζήσαμε δικτατορίες και δυο κατοχές
θα μιλάω στο παιδί μου για τη 2η λες;
μπαμπά τι έγινε όταν ήσουνα 30 στην Ελλάδα;

πόλεμος αγόρι μου, Greca Intifada
μου παν η εκδίκηση πως είναι δική μας
ποτέ δε θέλαμε θλιμμένους στη γιορτή μας
ονειρεύτηκα η εκδίκηση πως είναι δική μας
πότε δε θέλαμε θλιμμένους στη γιορτή μας
ο φόβος είναι ανίκητος λέγατε, θυμάστε;
γύρισε ο τροχός πουτάνες τώρα σωπάστε
σωπάστε για να ακούσετε τα γέλια των χαμένων
που πάνω στα συντρίμμια σας χορεύουν
πωλείται ντρόγκα τηλέφωνο 100
πωλείται προστασία στη νύχτα με το κιλό
εγκληματική οργάνωση με φρόνημα υψηλό
στην υπηρεσία λίγων που αξίζουν τον θάνατο
βασανιστές με χακί ή μ' όποια άλλη στολή
της εργατικής τάξης η πιο μεγάλη ντροπή
ξέρω τι λέω και λέω γιατί ζω μέσα στη πιάτσα
κανείς δε με ταΐζει δεν είμαι καμιά λινάτσα
έχω μάθει τα κορδόνια μου να δένω σφιχτά
και να κοιτάω πίσω απ' τη πλάτη μου απ' τα αριστερά
καβατζωμενοι προχωράμε στα μάτια δε τους κοιτάμε
τρέλα δε πουλάμε ταυτότητα κουβαλάμε
τους πάμε εκεί που θέλουμε να τους πάμε
τους τη σπάμε γιατί ξέρουνε ότι μας τη σπάνε
δε τους δίνουμε συλλήψεις και προαγωγές
δεν υπογράφουμε ποτέ ούτε σελίδες λευκές
βαστάμε δε δίνουμε κάνουμε υπομονή
και περιμένουμε το δικηγόρο να'ρθει
σε γήπεδα και πορείες μαυροντυμένοι, μπλεγμένοι
πάντα με τον κάθε διπλανό μας ψιλιασμένοι
έξυπνα κινήσου αυτό μόνο μας μένει
είμαστε ελεύθεροι αλλά πολιορκημένοι
ΤΖΜΛ η συντομογραφία ΤΖΜΛ γαμιέται η αστυνομία

μου παν η εκδίκηση πως είναι δική μας
ποτέ δε θέλαμε θλιμμένους στη γιορτή μας
ονειρεύτηκα η εκδίκηση πως είναι δική μας
ποτέ δε θέλαμε θλιμμένους στη γιορτή μας
ο φόβος είναι ανίκητος λέγατε, θυμάστε;
γύρισε ο τροχός πουτάνες τώρα σωπάστε
σωπάστε για να ακούσετε τα γέλια των χαμένων
που πάνω στα συντρίμμια σας χορεύουν

5 Η φαβέλα – 2015

Στο μπαλκόνι μου καπνίζω, γλυκόπιοτο χασίς
Με κοιτάει απ' το παράθυρο ο γιος της αλληνής
Που απέναντι φωνάζει μέρα-νύχτα στα παιδιά της
Και ξεσπάει πάνω τους τα ψυχολογικά της
Χιλιάδες ιστορίες, γκρίζες πολυκατοικίες
Κάθε εγώ, κάθε εσύ και ένα τσουβάλι αμαρτίες
Προβλήματα, λύσεις, φαρμακευτικές ουσίες
Όνειρα που σβήσαν μέσα σε δικογραφίες
Με μάθανε να κάνω το σταυρό μου και να λέω
"βοήθα Παναγιά μου, εγώ σε τίποτα δε φταίω"
Αν κοιτάξουμε τα μούτρα μας όλοι μας στον καθρέφτη
Λίγο ή πολύ όλοι θα δούμε έναν ψεύτη
13.000 άνθρωποι στις φυλακές
10.000.000 ένοχοι γι'αυτές
Σκαλίζουνε τους τοίχους, συγχώρεση ζητώντας
Για εγκλήματα που απ'τη γέννα κάνανε κιόλας
Ο,τι πονάει δεν ξεχνιέται και η φτώχεια πονάει
Μια οικογένεια δε ζει με αυτά που της πετάει
Ένα κράτος βουτηγμένο ως το λαιμό στα σκατά

Κι έτσι ο μεγάλος γιος μια νύχτα βγαίνει παγανιά
Ναι βγαίνει παγανιά, πώς το είπαμε να δεις;
“Ο,τι έχουμε είμαστε εμείς, είμαστε εμείς”
Ένα λουλούδι στη μέση μιας χωματερής
Η επιβίωσή μας είναι αγώνας διαρκής
Αν μου δώσεις το ελεύθερο, εύκολα σκοτώνω
Κομματικές νεολαίες κι ούτε καν το μετανιώνω
Δεν ξέρω πως θα φτιάξει το μπουρδέλο που ζούμε
Ούτε πιστεύω τίποτα απ’αυτά που ακούμε
Δεν προσκυνάω κανέναν κι έπαψα να ονειρεύομαι
Αύριο είναι Δευτέρα κι απ’το πρωί θα παιδεύομαι
Δεν προσκυνάω κανέναν κι έπαψα να ονειρεύομαι
Αύριο είναι Δευτέρα κι απ’το πρωί θα..

12ώρα κάθε μέρα δουλεύουμε για ψίχουλα
Οι πλούσιοι μας λένε να τα βλέπουμε όλα ψύχραιμα
Μάθαμε να ζούμε στης Ευρώπης τη Φαβέλα
Μάθαμε ν’αντέχουμε πέρα για πέρα
Δε μασάμε, πάμε, αλήτικα αγαπάμε
Αλήτικα μισούμε γι’αυτό δε μας αγαπάνε
Μάθαμε να ζούμε στης Ευρώπης τη Φαβέλα
Και κάναμε αδερφό μας το φόβο και την τρέλα

Η πόλη βράζει, ο Δενδροπόταμος βρωμάει
Ένας πιτσιρικάς να γίνει παρακαλάει
Έχει στεγνώσει όλη η πόλη από μαύρο γιατί
Εδώ και μήνες δε στέλνουν τίποτα οι Αλβανοί
Στη Μοναστηρίου ένα σκοτωμένο σκυλί
Δυο Δ.Ι.Α.Σ. κυνηγάνε ένα αδύνατο παιδί
Παράξενες μέρες οι καλοκαιρινές
Η τόση ηρεμία μας γεμίζει με στρες
Δολοφονία στη Ροτόντα για ένα εφηβικό φιλί
Τους μπάτσους κανένας δε τους καλεί, μονάχα ασθενοφόρο

Τα παπούτσια του νεκρού μέχρι να ‘ρθουνε γίναν δώρο
Και πάλι σιγή
Γιατί στη ζούγκλα είναι γνωστό το ξέρει κι ένα παιδί
Ο φόβος είναι νόμος κι ο νόμος υποταγή
Καμιά φορά είναι πολύ δύσκολο, κοιτάω το θεό
Μετά θυμάμαι ότι είμαι μόνος μου και μονολογώ
Με βαλαν στο παιχνίδι χωρίς να ‘μαι φαβορί
Τα ‘χω όλα απέναντί μου, πληρώνω πολύ
Μα αφού γεννήθηκα θα ζήσω κι ο,τι φέρει το ζάρι
Η μάνα μου έβγαλε τον πιο μεγάλο πεισματάρη
Έχω στο χέρι τατουάζ ένα πέταλο για τύχη
Πως το λεγαν στο μίσος, ο κόσμος μας ανήκει
Την επαγγελία μου σκέφτομαι μήπως βρω
Αν περάσω κάποια μέρα τον ωκεανό
Μία όμορφη Λατίνα να μου μάθει ισπανικά
Κι ένα γήπεδο Αργεντίνικο στο σπίτι κοντά
Είναι τα blues της Σαλονίκης στη δικιά μου εκδοχή
Ξηγήσου να σ’ εξηγηθώ, ζούμε σκληρή εποχή

12ώρα κάθε μέρα δουλεύουμε για ψίχουλα
Οι πλούσιοι μας λένε να τα βλέπουμε όλα ψύχραιμα
Μάθαμε να ζούμε στης Ευρώπης τη Φαβέλα
Μάθαμε ν’αντέχουμε πέρα για πέρα
Δε μασάμε, πάμε, αλήτικα αγαπάμε
Αλήτικα μισούμε γι’αυτό δε μας αγαπάνε
Μάθαμε να ζούμε στης Ευρώπης τη Φαβέλα
Και κάναμε αδερφό μας το φόβο και την τρέλα

6 Ή αυτοί ή εμείς – 2015

Το σχέδιο είναι έξυπνο και εξίσου απλό
μεγαλώνοντας να μάθω μονάχα να πειθαρχώ
ένα σκυλί με λίγο ελεγχόμενο μυαλό
που θα κάθετε σούζα μπροστά σε λίγο φαγητό
πρώτη στάση το σχολείο, κυνοκομείο
ο μπόγιας με δάσκαλου στολή μέχρι τις δύο
μας μάθαινε να συμβιβαζόμαστε όπως και ΄να χει
και να αμφισβητούμε μη τυχόν και λάχει
μιλάνε για γιορτές και μέρες καλές
εγώ έζησα γιορτές με σφαίρες μεταλλικές
σε πιτσιρικάδων καρδιές
απ΄το μακρύ χέρι τους κράτους που ταΐζει εκλογές
ο διπλανός σου πέθανε στην άκρη του δρόμου
και είναι γνωστό σε όλους το προφίλ του δολοφόνου
αυτοί κρεμάνε κορνίζες με το Χριστό
εγώ βλέπω κορνίζες με άλλον ένα λευκό
η εξουσία είναι το πιο μεγάλο αφροδισιακό
και το εμπόριο ελπίδας ντυμένο με χρυσό
δεν ξέρω αν υπάρχει θεός τελικά
γιατί συνήθισα να ζω παρέα με τον σατανά
είδα έναν φίλο στο χώμα και ούτε ξέρω γιατί
κάθε γειτονία έχει κι από έναν παιδεραστή
θα σκοτώσω αν κάποιος ακουμπήσει το παιδί μου
και θα το έκανα ξανά μέχρι να καεί η ψυχή μου
ορίστε λοιπόν βγήκα ελαττωματικός
η γραμμή παραγωγή σας είναι σκέτος οχετός
είχα ευκαιρίες να ζήσω μικροαστός
χίλιες φορές στη Σταυρούπολη τρελός

Είμαι στο όριο, εκεί που με ωθεί το εγώ
Στο περιθώριο, εκεί που έχω μάθει να ζω

Έχω ένα σχέδιο, να βγω από το κάδρο αυτό
Το σχέδιο μου είναι απλό, ή αυτοί ή εγώ (x2)

Το όνομα μου είναι στο δρόμο
το γνωρίζουν καλά το όπλο μου
το μυαλό μου σημαδεύω λεφτά
το σχέδιο μου να αποδράσω μέσα από τα σκατά μα τελικά είμαι χειρότερος από ότι παλιά

Κοντά 30 και ακόμα στην Ελλάδα ταπί
η ιστορία μας πέρα για πέρα αληθινή
επαγγελματίες απατεώνες κακοποιοί
η φάση μας είναι ακόμα η εγώ η εσύ

κι είμαι ακόμα με το μέτωπο καθαρό
και λερωμένο ποινικό μητρώο από μωρό
ο γερός μου την σκαπουλάρει στον εξωτερικό
ενώ προσεύχεται να μην βρεθώ στον κορυδαλλό..

Χάνω τον ύπνο ξύπνιος απ τις 3 το πρωί
έχω εφιάλτες βλέπω ότι έγινε η στραβή
είμαι λουσμένος στον ιδρώτα και με πνίγει η οργή
μα έχω τα χέρια μου θα κάνω ότι και αν χρειαστεί

7 Ο γιος του κανενός - 2015

Μέσα στο μισοσκόταδο με βραδινή μαστούρα
αντανακλάει στο τζάμι η δικιά μου καρικατούρα
το στενό δωμάτιο πλέον δε με χωράει
κι όποιον ακούω απόψε παράφωνα τραγουδάει
είναι μέρες που ‘χω τώρα σχεδόν αρρωστήσει
μα δε ζήτησα ποτέ κάποιον να βοηθήσει
δεν έχω μάθει να ζητάω κι ίσως κακώς
αλλά μ’ αυτά που είδα έγινα κυνικός
είδα τη ζωή μου πριν καν βγω απ’ το σπίτι
τοιχοκολλημένη με τον τίτλο του αλήτη
είδα βρεγμένα πεζοδρόμια, κόσμο να εγκαταλείπει
ζωές που χαραμίστηκαν μια παγωμένη Τρίτη
στ’ ορκίζομαι αδερφέ αυτή τη φορά είμαι κομμένος
μα το πρωί στο μπάνιο μου ήσουνα ξαπλωμένος
κάθε μέρα που περνάει άλλο ένα δανεικό μου
σχεδόν σαν να κλέβω απ’ το θάνατο μου
ο,τι μ’ αγαπάει πληγώνω άθελα μου και μόνο
μένοντας μονάχος μου πάλι να μετανιώνω
το πιο όμορφο χαμόγελο μου ‘πε πως με σιχαίνεται
καταστρέφω κάθε τι που αγγίζω μου φαίνεται
τα λόγια μιας τσιγγάνας που άκουσα προχθές
ξέρω πως αξίζουν όσο χίλιες προσευχές
ξυπόλητοι πεθαίνουμε γεννιόμαστε γυμνοί
ποιος αλήθεια μας αγάπησε σ’ αυτή τη διαδρομή;
ξέρω θέλεις ένα χέρι σφιχτά να σε κρατάει
και μια καρδιά στον κίνδυνο μαζί σου να χτυπάει
το μυαλό μου ειρωνεύεται συχνά τη καρδιά μου
η καρδιά μου δε μιλιέται με τα σωθικά μου
το χέρι μου γράφει χωρίς να ρωτάει κανέναν
όλα μαζί επάνω στη ζάλη φτιάχνουν έμενα
μη με ρωτάς για την επόμενη μέρα

γιατί για μια χούφτα δολάρια κόβεται η καλήμερα
κι αν πεθάνω θα υπάρχει το τραγούδι αυτό
που πρόλαβα να γράψω και να πω
τραγούδησε το όπως δε τραγούδησες ξανά
κι άσε να ακουστεί μέχρι την άλλη μεριά
δε θέλω κλάματα, λουλούδια, πολλές ιστορίες
δε θέλω τυπικές και ψεύτικες παρουσίες
θέλω μόνο όποιος το κάνει να το εννοεί
μια γουλιά αλκοόλ στο χώμα να γλυκάνει τη ψυχή

23 τη μέρα νιώθω πως τα ξέρω όλα
μα πάντα πελαγώνω τη τελευταία ώρα
νιώθω να μου λείπει ένα βλέμμα καθαρό
δεν εμπιστεύομαι κανέναν και μου βγαίνει σε κακό(x2)

Μονάχος και δίχως πρίμα στον ωκεανό
μένω σε 30 μέτρα ισόγειο παλιό
τα παντζούρια όταν ανοίγω για να δω λίγο φως
η πόλη με φωνάζει ο γιος του κανενός

8 Στην ταράτσα – 2015

Μ’ όποιον αράζω έχουν όλοι δικαστήρια
τα νιάτα μας καταδικασμένα σε μαρτύρια
σε βρήκανε το ζύγι στο σπίτι με δυο πλάκες
και άκουσες 12 μήνες πίσω απ’ τους φραχτες
Αυτή η πόλη βάλθηκε όλους να μας τρελάνει
το μυστικό της μάθανε μονάχα οι τσιγγάνοι
αγκαλιάζουνε το έγκλημα έξυπνα μιλάνε
και όταν φεύγουνε νωρίς τους μπαγάσες γελάνε
πιτσιρίκια πήκτρα στο mdma
μεγαλώνουνε πιο γρήγορα το αίμα τους καίει
ξέρουν τα γράμματα καλά δε μιλάν στα κινητά
η παιδική τους αθωότητα έχει κάνει φτερά
έχω τα μάτια μου στο δρόμο 24/7
και την κατάρα να νιώθω πως δεν ανήκω πουθενά
βλέπω τα πράγματα από την άσχημη συνήθως πλευρά
μα κολυμπάω καλά μέσα σ’ όλα τα σκατά
δουλεύω μέχρι κάποτε να κάτσει μια ζαριά
το μυαλό μου έχω στο έγκλημα και την παρανομία
και αν τελικά πληγώσω κάποιον που με αγάπα
στην φαβέλα έχει δάκρυα δεν είναι ταινία.

Έκατσα μίλησα στην Μελενίκου με έναν τρελό
τόσο γνήσια κουβέντα είχα να κάνω καιρό
δυο τσιγάρα κερασμένα και μια καθαρή μάτια
κάνανε τη διαφορά βλέπεις καμιά φορά
προσπαθώ να ντύσω με χρώμα την ταινία
να γράψω το μινόρε της φτώχειας με ερμηνεία
έχω μια μανία μια τρελή επιθυμία
τα γέλια των χαμένων να σπάσουν την ησυχία
μα ακόμα σε μια Ελλάδα οπού αναδύει βρώμα
τα ζόρια μεγαλώνουν όσο σκουρένει το χρώμα

οι λευκοί στην ανεργία η πιο άσχημη πριγκιπέσα
οι σκούροι στην Αμυγδαλέζα
σκληρύναμε σα καλάμια Ταϊλανδών αθλητών
αρρωστήσαμε σαν όργανα φτωχών Αφρικανών
ονειρευτήκαμε σαν πόλη Λατινοαμερικανών
βραχνιάσαμε σαν φωνή Ελλήνων οπαδών.
Δε με ξέρουν τελικά ούτε καν οι δικοί μου
και φορτώθηκα να πάρω και ένα άδικο μαζί μου
γαμιέται λένε όποιος στα μάτια δε κοιτάει
εγώ έχω συνείδηση και λόγο που μετράει.
Απ' της Νεάπολης το διώροφο μέχρι την άλλη άκρη
σεβονται το ονομα μου και στο πιο μικρο παρκάκι
τα παπούτσια μου πετάξτε στο καλώδιο όταν λείψω
τη γενιά μου αγάπησα και ίσως ξαναγυρίσω.

Έλα, πάμε στην ταράτσα…
Ταράτσες και μαμπέτι…μπερεγκέτι
η πραγματικότητα αλητεία σκέτη
πάντα μακριά απ το βλέμμα της εξουσίας
φόλα σε ΔΙ.ΑΣ και αθλητικής βίας. (x2)

9 Το τατουάζ – 2015

Μελάνι και πόνος, αίμα
το τατουάζ θα μείνει για πάντα στο δέρμα
γι’ αυτό βάζω τον διάολο αυτός να το βαρέσει
γι’ αυτό βάζω τον διάολο για να μ’ αρέσει (x2)

Εκείνος με κοιτάει στα μάτια, βλέπει τη ψυχή μου
καταλαβαίνει πως κάτι δε πάει καλά μαζί μου
το χέρι του ζεστό σαν ενήλικη αμαρτία
γι’ αυτή την ιστορία δεν έχω αμφιβολία
δε με νοιάζει γιατί πολλά έχω δει
του λέω εμείς οι δυο έχουμε ξανά γνωριστεί
σ’ έχω δει πότε ήταν να γίνεσαι μαχαίρι
απεγνωσμένου ανθρώπου να οπλίζεις το χέρι
αμέσως μετά σε είδα στα μάτια περαστικού
που έσκυψε και πήρε τα παπούτσια του νεκρού
σ’ έχω δει σε δυο δωμάτια σε δυο ψυχιατρεία
όταν ήμουνα 9 κι όταν ήμουν 13
σ’ έχω δει στη παραμύθα που βράζουν στις γωνίες
και στα παραμιλητά των πατεράδων στις κηδείες
γελάει, άλλα κοιτάει χαμηλά
μου λέει δεν έχεις ιδέα τι σημαίνει φωτιά
η πρώτη του γραμμή πονάει πολύ
νιώθω να καίγομαι, το χτύπημα του είναι βαθύ
μαζεύεται το αίμα αρχίζει να στάζει
σε κάθε σταγόνα βλέπω στα μάτια του μια λάμψη
προσπαθώ να δω οι γραμμές πως πάνε
μα όσο τις κοιτάω πιο πολύ πονάνε
μου λέει δε θα το δεις πριν ολόκληρο τελειώσει
και να ξέρεις απ’ αυτό κάνεις δε θα γλιτώσει
αφού σ’ αρέσει τόσο ο ωμός ρεαλισμός
θα το βλέπεις κάθε μέρα από δω και μπρος

το κοιτάω και μου κόβονται τα πάντα
γράφει 2/11/2030
λέω πούστη τι είναι αυτό τι παριστάνεις
γελάει και μου λέει είναι το πότε θα πεθαίνεις

10 Αμαρτωλή πόλη – 2015

Αμάρτωλη η πόλη
άγγελοι και διαβόλοι
πριν την ανατολή εδώ αλλάζουνε οι ρόλοι
τα μάτια τους θα δούνε το τέλος της προφητείας
όταν θα τιναχθεί το καζάνι της αμαρτίας

Γενιά της μπίζνας,
χέρι με χέρι και ας είσαι αρτίστας
το νου σου στο ρευστό που είναι το φάρμακο της πείνας
μα και το ξιπασμένο πρόσωπο της χλίδας
μιλάτε για μπάρες και άρες μάρες κουκουνάρες
μιλάμε για τον ένοχο που πιάστηκε στις σκάλες
μιλάμε με βαριά και μεγάλα ραπ για άντρες
αληθινά παλεύουμε, τρεις φορές αγαπάμε
εύκολα μαλώνουμε και μία ξεσπάμε
λένε πως αν το ονειρευτείς, τότε μπορείς να το κάνεις
το πιο όμορφο τους άλλοθι, μέχρις ότου πεθάνεις
προσπαθώ και εγώ για τις ψεύτικες ανάγκες μου
με βάλανε στο κάδρο τους, κάρφωσαν τις παλάμες μου
ανθρώποι ξενιτεύονται μόνο με μια κατάρα
ποτέ να μη γνωρίζανε μάνα σαν την Ελλάδα
έχω νύχτες δει, μεγάλους άντρες να κλαίνε

τη μέρα δε το λένε, ακούς ξένε;
ακούσαμε τόσο πολλά ξεχάσαμε ποιοι φταίνε
τώρα μετά το έγκλημα τις αποδείξεις καίνε
χαζεύουμε, και εμείς σαν υπνωτισμένοι
σαν πυγμάχοι ζαλισμένοι που ψυχή δε τους μένει
Και μη μου λες είμαστε λίγοι
εσένα που η άκρη σου χαίρεται όταν σε σμίγει
γιατί ”σε κλέβει ρε βλάκα στο ζύγι”
χιλιάδες πουλιά, όχι αποδημητικά
μεγαλωμένα εδώ, ντόπια ελληνικά
έχουν μια γλύκα παραπάνω από τα δικά σας λεφτά
ΤΖΜΛ το ξέρει η πλατεία
ΤΖΜΛ γαμιέται η αστυνομία.

Ανάμεσα από αγίους και δαίμονες, δεισιδαίμονες
με ιδέες έμμονες, μόνος στη Δύση απέμεινες
πρόβατο απολωλό, γυρνάς κομμάτια ρε μαλάκα μες τη χώρα των αμαρτωλών
το ‘γραφα δίχως να το σκέφτομαι
πολλές φορές πετάμε αλλά μαθαίνουμε όταν πέφτουμε, ”πετάς γι αλλού”
θέλεις να δεις πόσο μετράς κι αλλού;
τσάκαλε πρόσεχε του είπα με φίλου φωνή, όχι δάσκαλου
οι φιλίες, οι εχθρές, οι αιτίες μας
η ζωή μας γλυκιά σαν τις αμαρτίες μας
γιατί ο ντόρος κρύβει κάτι φτηνό
το δα από σπόρος τι είναι τ’ αληθινό, τι ρε;
πάνε γαμήσου, πιο εκεί που είναι και οι δικοί σου
τρελός είναι αυτός που διαφωνεί στη λογική σου
ακόμα, για εμάς είναι αγώνας
χαμογελάμε στραβά στον αιώνα της εικόνας
αμφισβητώ την αντίληψη που χει το μάτι τους
εδώ μικρομεσαίοι ακόμα ψάχνουνε την άκρη τους
δε με εκπλήσσει που η κρίση
αποδεικνύει πως οι φτωχοί είναι στην ψυχή πιο κροίσοι

σε είπαν ελεύθερο ε;
ποιος ότι θέλει κάνει
κοίτα στα μάτια την,πιο οπλισμένη κάννη
γυρνάω στα στόματα σαν, ελληνικό ντουμάνι
το ότι αγαπώ έχω σαν το Θερμαϊκό λιμάνι.

Έξω στο όμορφο σκοτάδι, να πάρω τις ανάσες μου
ότι μου ανήκει να το πάρω
τις αμαρτίες ξεπλύναμε το αίμα μου
ότι έζησα, έκανα, μάρτυρα το βλέμμα μου
Βαλκάνια κόλαση το σκηνικό εν πόλεμο
τώρα που χάθηκε η βιτρίνα τι θα κάνεις
Ελλάδα ανάμνηση, έχουμε πόλεμο
και εσύ μπροστά σε ένα γυαλί το απολαμβάνεις
κολλά και ξανά κόλλα με τα αδέρφια
μυαλό δεν έβαλα μητέρα έχω ντέρτια
με θυμάμαι ‘δωσε πάρε πάρε δώσε για να ζήσω
ότι χτίζω το γκρεμίζω και ξανά πάλι αρχίζω
”Λερά” πάει να πει εθισμός στην αλητεία
στη τρέλα Ζη μου είπανε βαλέ μία τελεία
στο τμήμα δυο με τράβηξαν, τα ήπια στην πλατεία
”σεκεμέ καντάρ” τι λέει η αστυνομία
κάτι αξίζω, θα το πει η ιστορία
έκλεψα τη παράσταση με χρέος σα ληστεία
από σπόρος στο παιχνίδι πάντα μέσα στον αγώνα
συμπεριφορά ηγέτη DIEGO ARMANDO MARADONA.

Αμάρτωλη η πόλη
άγγελοι και διαβόλοι
πριν την ανατολή εδώ αλλάζουνε οι ρόλοι
τα μάτια τους θα δούνε το τέλος της προφητείας
όταν θα τιναχθεί το καζάνι της αμαρτίας

11 Τα όνειρα κοστίζουν - 2015

Ουίσκι μεσ’ τη κούπα μου χαϊδεύω το σκυλί μου
στα μάτια με κοιτάει λες και ξέρει που ήμουν
λάσπες στα παπούτσια μου μέρες βροχερές
άδειο το κρεβάτι μου όπως ήταν και χθες
μουσική με χαρακτήρα και κλικ στο Play
του πρίγκιπα τα μπλουζ,muddy waters και ray
καμιά φορά νομίζω πως δε ξύπνησα ποτέ
και τα λάθη που ‘χω κάνει μ’ έχουν πάρει αγκαζέ
δικαιοσύνη ψάχνω τα βράδια απ’ το θεό
γιατί μίλησα σε ανθρώπους κι έπεσα σε μπετό
δε πειράζει ο χρόνος θα μας δείξει μονοπάτια
στις αντρικές κουβέντες ρόλο παίζουνε τα μάτια
σε είδα να κοιτάς χαμηλά όταν τα λέγαμε
κουβέντες ανταλλάξαμε κι οι δυο που δε πιστεύαμε
με πιάνει πότε πότε γλυκιά νοσταλγία
για του 90 τη δεκαετία
έβλεπα στο μουντιάλ Γκαμπριέλ Μπατιστούτα
10 χρόνοι μπάσταρδοι με το νου μας στη βούτα
ενάμιση χιλιάρικο φόρμα απ΄την αγορά
και ηλεκτρονικά με μοχλό και κουμπιά
ναρκωτικά παντού μπάτσοι πουθενά
τα περίπτερα τ’ ανοίγαν δεκατριάχρονα παιδιά
σκουλαρίκια στο καπέλο παλαιστινιακά
βια κάθε μέρα μα όλα φυσιολογικά
τσιγαρόβολτες με βατζωμενοκα το βρωμά
στο τσιπαπου ή κάτω από τ’ αρχίδι α
τριάντα φεύγα κι ακόμα λαμεμι ποδανά
ρετρό απομεινάρια από άλλη γενιά
εδώ τα όνειρα κοστίζουν και δε μας περισσεύουν
μα τελικά μου φαίνεται αυτά μας διαλέγουν
το τελευταίο που είδα ήταν τη Παρασκευή

όταν με πήρε ο ύπνος με τη φραγκοσυριανή
είδα ότι γνώρισα το Μάρκο κι άραζα στη παρέα
εγώ μιλούσα για Σαλούγκα κι αυτός για τον Περαία
ένιωθα οικεία στου ναργιλέ τη λιτανεία
θεέ μου πόσο αγάπησα τη γνήσια αλητεία
η φτώχεια είναι δάσκαλος για κάθε πλατεία
μικροί και μεγάλοι με την ίδια πειθαρχία
δε χωράει παραστράτημα και υπεροψία
τα λεφτά μου είναι λεφτά σου σε κάθε αφραγκία
δε σε ξέρω δε με ξέρεις αν ρωτήσει ο νόμος
γινόμαστε φαντάσματα όταν γίνεται ντόρος
σεβασμός στους μικρούς όταν είναι καλοί
καλοί είναι αυτοί που δε ξεχνάνε ότι είναι μικροί
εδώ μιλάμε βαριά προσφυγικά ελληνικά
ακούμε μουσική με μικρού παιδιού καρδιά
ένα τζουκ μποξ στο Σικάγο το 53
να παίζει Mississippi delta με κιθάρα απ' τη φυτεία
ποδόσφαιρο να βλέπουμε θέλουμε από Λατίνους
el corazon η λέξη φτιάχτηκε για κείνους
το χέρι του θεού ξανά και ξανά
και πανηγυρίζω πάντα σα τη πρώτη φορά
μια αργεντίνικη σημαία κρέμεται στο σαλόνι μου
τη βγάζω κι εγώ χωρίς μια στο παντελόνι μου
όταν κοιμηθώ για πάντα ξέρω τι θα ονειρευτώ
μια καθάρια χειραψία από έναν φίλο καλό
κι επιτέλους ότι έχω θα 'ναι εκεί για να μείνει
να χαζεύουμε μαζί στο αυγουστιάτικο δείλι
κεχριμπάρι από την Αίγυπτο, μαύρο απ' τη Σμύρνη
κι ένα αληθινό χαμόγελο από γυναικεία χείλη.